

MEME

Chiếc nhẫn
tỉ lệ

Mục lục

Chương 1: C`ầu Hôn & Hoạ Vô Đơn Chí!

Chương 2: Sập Bẫy

Chương 3: Thiên Đường

Chương 4: Vẫn Là Thiên Đường

Chương 5: Chuyện Đùa Như Thật

Chương 6: Đời Không Như Là Mơ

Chương 7: Thất Bại

Chương 8: Những Cuộc Gặp Gỡ

Chương 9: Một Chuyện Khác

Chương 10: Cái Số Ân Mây

Chương 11: Đầu Hàng

Chương 12: Cùng Đường Mạt Lộ

Chương 13: Những Điều Mới Mẻ

Chương 14: Vũ Phong

Chương 15: Minh Hàn

Chương 16: Ông Chủ Lớn

Chương 17: Chân Giả Lẫn Lộn

Chương 18: Sóng Gió

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28: Extra

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cầu Hôn & Hoạ Vô Đơn Chí!

Anh bước ra khỏi nhà hàng, lòng dạ rối bời...

Anh vừa bị từ chối lời cầu hôn đầu tiên trong đời mình mà anh cũng không tin rằng mình lại bị từ chối.

Chiếc Mercedes đen đỗ lại bên đường, mở cửa quàng chiếc áo khoác ngoài vào một cách chán nản anh dợm bước vào xe xong lại thôi, nói vài câu với tài xế, đóng sập cửa xe, anh cuốc bộ.

Không phải đi bộ về nhà mà anh muốn đi dạo một lát. Bây giờ anh cần một mình, thư giãn đầu óc, cơ thể. Chút gió mát sẽ dễ chịu hơn là hơi từ máy lạnh trong xe, vả lại anh cũng cần phải vận động để tiêu hóa cú sốc này mới được.

Thả bộ dọc vỉa hè, anh gặm nhấm nỗi buồn của mình.

-“Cô ấy từ chối mình, người con gái mình chọn lựa giữa bao nhiêu cô gái xung quanh mình, vậy mà cô ấy từ chối... thật khó chấp nhận... lý do từ chối càng khó chấp nhận hơn nữa...”

Anh nhớ rõ từng câu cô ấy nói:

-Em không định kết hôn với anh.

-Tại sao?. Em chưa muốn kết hôn ư?

- Không phải, thật ra em cũng đã có dự định riêng về gia đình tương lai của mình rồi..._cô có vẽ lường lự một chút rồi tiếp lời_ ... Nhưng không có anh trong dự định của em...em...em...em cũng không nghĩ anh sẽ cầu hôn em nữa... anh có bao nhiêu cô gái đi đầu kiện tốt hơn em kia mà.

Anh nghĩ bụng: ” Phải rồi, bao nhiêu cô đẹp hơn cô ấy, giàu có, địa vị xã hội, sự nghiệp...v...v. đều hơn cô ấy nhưng anh chọn cô gái này vì cô ấy cho anh cảm giác bình yên, không vụ lợi, không dòm ngó tiền bạc vật chất mà anh có.”

– Vậy thì vì sao, em cho anh câu trả lời rõ hơn được không?. Anh thiếu đi điều gì mà em cần à? – anh nói giọng có nhều mai mỉa.

– Không phải đâu _ cô gái nhỏ giọng_ anh có tất cả những gì mà một cô gái mơ ước... nhưng mà... nhưng...

– Nhưng chưa đủ với em à?

– Phải.

Anh như muốn nổ tung cả lồng ngực ” cô cần gì nữa chứ. Anh có cả chuỗi nhà hàng ở các khu du lịch, các thành phố, và anh không đang đứng trên bờ vực phá sản, nhà cửa, xe cộ anh không thiếu, anh cũng rất tự tin với bên ngoài của mình. Vậy cô còn cần gì chứ.”

-Em nói rõ hơn đi, ít ra anh cũng được biết lý do mình bị từ chối chứ.

– Anh không an toàn_ cô tiếp lời_ Anh không cho em cảm giác an toàn, anh quá phong lưu, hấp dẫn phái đẹp kèm theo anh cũng có đủ điều kiện để các cô gái tìm mọi cách tiếp cận, sẽ rất mệt mỏi nếu cứ phải lo lắng rằng chừng mình có ai đó cướp đi không?, con tim anh ấy có thay đổi không?... nói chung thật khó diễn tả cho rõ lắm.. em cần một bến đỗ bình yên không phải một trận chiến không hồi kết.

– Vậy em quen anh làm gì?.

– Có anh làm bạn trai thì tuyệt quá rồi_ cô gái nhỏ giọng gần như không nghe thấy nổi_

Vậy đó, lý do mà bây giờ anh đi lang thang ở đây. Tấp vào quán rượu, gọi cho mình chai rượu anh tiếp tục suy nghĩ về lời cô bạn gái đã nói

” Anh đào hoa, phong lưu cũng không sai. Anh có bao nhiêu là bạn gái kể cả chưa phải bạn gái hay đã từng là bạn gái...anh không nhớ hết... nói trắng ra là lãng nhăng. Cô ấy biết hết.. và bây giờ cô ấy từ chối..._ anh cứ tiếp tục rót r ồi uống, anh tức giận nhiều hơn buồn phiền_

...

Loạng choạng trên đường, áo sơ mi cũng không còn ngay ngắn, anh say r ồi. Trời đã khuya, quán xá đóng cửa gần hết, đường phố thừa thớt người qua lại...

... Vừa rẽ vào con đường nhỏ anh đã không còn trụ nổi nữa, vừa tựa vào b ần cây bên vỉa hè nghỉ một lát thì bao nhiêu thứ trong bụng bị nôn thốc nôn tháo ra hết...Trông anh thật khó coi: quần áo xộc xệch, đầu tóc bù xù, mặt mày lờ đờ...đã thật khó coi mà còn bốc mùi kinh khủng nữa chứ.

...

-Này anh ơi...anh không sao chứ, cần tôi gọi xe giùm không?

...

-Tôi gọi xe cho anh về nhà nha?

-Không sao _ anh lẽ nè _ tôi không sao...

-Tôi gọi xe cho anh nha, anh còn nhớ địa chỉ nhà không?...

Anh ngẩn đầu cố nhìn người đang nói chuyện với mình...Một cậu trai khoảng hai mươi dáng cao cao đang đứng lom khom nhìn anh..Anh cười.. loạng choạng đứng lên...bá vai cậu ta...

-Tôi có làm sao chứ_ giọng vẫn lẽ nè _ cậu cười vào mũi tôi sao _ anh tiếp tục như nói với chính mình_ Tôi chỉ bị người ta từ chối lời cầu hôn vì một lý do lãng nhách..._nắc cụt mấy cái anh tiếp_ mà thật ra không lãng nhách chút nào...ha...ha...ha.

Cậu trai bị người đàn ông lạ mặt bá vai bá cổ tỏ ra nhăn nhó khó chịu...

-Cậu biết không, cô ấy đưa ra 1 lý do không thể biện hộ, không thể khắc phục.

– Phụ nữ thực dụng, vụ lợi quá tôi không thích, còn phụ nữ không háms lợi không thích tôi...ha...ha...ha_anh cười thiếu não_

Đỡ người đang say ng ời bệt xuống cạnh bồn hoa, anh ta lại tiếp tục lầu bầu

– Cậu nghĩ xem, khó khăn lắm tôi mới quyết định kết hôn, sắp xếp công việc, sắp xếp một buổi tối hoàn hảo... lễ vật hoàn hảo...vậy mà...!!!!

Anh lui cui móc trong túi quần ra một cái hộp nhỏ.

– ” Hộp đựng nhẫn ” _ cậu nghĩ_ “vậy là mình gặp một anh chàng thất tình.

Mở hộp lấy ra cái nhẫn mà anh bảo là ‘ lễ vật hoàn hảo’. Cậu lom lom nhìn nó, một chiếc nhẫn vàng thật dễ thương với sáu hạt đá trắng hơi to kết thành đóa hoa năm cánh kèm theo những đường trang trí uốn lượn ôm lấy hoa kéo rữ ra hai bên trông rất mềm mại sắc xảo, càng lộng lẫy hơn với những hạt tằm đính dọc theo đường trang trí.

Cậu nhủ bụng_”Thật công phu, thật đẹp, tội nghiệp anh chàng chắc buồn lắm đây!”.

Anh lom lom nhìn thái độ cậu thán phục chiếc nhẫn rồi cười

-Cậu thích nó phải không?

Cậu chống chế

– Không, thì tôi thấy nó đẹp vậy thôi...chứ có phải của tôi đâu mà thích với không.

– Không sao, tôi tặng cậu _ anh tuyên bố xanh dờn_

Sau 3 giây im lặng cậu như bừng tỉnh...lắp bắp..

– Cho tôi...không thể...anh say quá rồi... thôi để tôi gọi xe giúp anh... anh đừng nói nhảm nữa..

” Cho mình ư_ cậu nghĩ bụng_ nếu cho thật thì cũng thích.”

Cậu cười cười đẩy nắp hộp nhẫn lại cho vào túi áo vị khách đang say xỉn.

– Nay giữ kỹ đi, biết đâu cô ấy thay đổi ý định thì sao.

Vẫn cái giọng lè nhè

– Không cần, cô ta cũng lợi dụng tôi để có bạn trai cho nở mày nở mặt thôi mà. Chẳng cần phải cưới các cô gái phiền phức đó làm gì... bọn đàn ông chúng ta sẽ dễ hiểu nhau hơn nhỉ, không rầy rà...lắm chuyện...

Anh lại móc cái nhẫn ra kéo tay cậu tìm cách đeo vào.

– Nay anh làm gì vậy, cất đi tôi không lấy của người say đâu...nay... này...

Anh không nghe, cứ tìm cách ấn cái nhẫn vào tay cậu. Vì trời tối, vì đang say... anh ấn tới ấn lui vẫn không vào được.

– Nay muốn tặng thì đợi lúc tỉnh táo lại đi, anh tặng là tui nhận liền _ cậu rút tay lại từ chối_.

– Tôi không tặng cậu...tôi cần hôn cậu.. ta cưới nhau. (tuyên bố nghe chắc nịch)

-Hả??????...Thoáng chút hoảng hốt, cậu đứng im ngẩn cả người ra, trong mắt cậu như có mây u ám kéo về Cậu nhớ lại chuyện gì đó ư, chuyện buồn..

– Xong ... cậu nhận rồi nhé.

Cậu giật mình, thoát quay về với thực tế. Anh chàng say đang vỗ vỗ hai tay tán thưởng việc đã đeo được nhẫn vào tay cậu.

Nhìn chiếc nhẫn không hiểu làm sao mà có thể nằm ngay ngán trên ngón tay út của cậu. Cậu chặc lưỡi..... tháo nhẫn ra..

– Anh thôi đùa đi, không phải tôi thông cảm chuyện anh thất tình thì tôi không ở đây dây dưa với anh đâu, bực cả mình.

...không ra...cậu kéo mạnh chút nữa..vẫn không ra... cậu xoay xoay... lắc lắc... chiếc nhẫn vẫn cứng đầu thách thức...

” Nó kẹt ở khớp tay rồi, làm sao đây???”

Nhìn sang anh chàng say lúc này đang đứng tựa cả thân hình vào người mình ra chỉ cười vui vẻ lắm. Cậu lắc đầu thở dài...

– ” Lúc muốn thì không đeo được... bây giờ không muốn thì tháo không ra, ông trời ghẹo người đây mà”

– Cái này trị giá bao nhiêu? _miệng hỏi nhưng cậu chẳng nghĩ anh chàng say này trả lời được, chắc gì nhớ nổi_

Anh lắc lắc đầu, ra vẻ suy nghĩ rồi trả lời

– ...Vài trăm...vài trăm, mấy trăm tôi quên rồi... nhưng không lo... đồ thật đáng hoàng mà, không thiệt thòi cho cậu đâu, đồ tôi sử dụng làm sao không có giá trị kia chứ.

Cậu ngẫm nghĩ “Có vài trăm ngàn chắc không sao, xin địa chỉ ngày mai mình vượt xa bông rồi mang lại trả”

– Anh viết gì đó, địa chỉ hả?

Anh đang cố hí hoáy viết trên cuốn sổ nhỏ bằng bàn tay, đầu nghiêng nghiêng ra ánh đèn đường để nhìn cho rõ.

– Này cậu cho tôi mượn lưng cậu tí.

– ” Bộ mình là cái bàn sao” _nghĩ vậy nhưng cậu vẫn cho anh ta mượn lưng._

Anh hý hoáy viết một lúc rồi xé mảnh giấy ra đưa cho cậu.

– Vậy tôi gọi xe dùm anh nha, để xem địa chỉ ở đâu..._Cậu đọc_ “Giấy cam kết kết hôn”.

Cậu lặp lại lần nữa “GIẤY CAM KẾT KẾT HÔN”??????.

Cậu mày nhìn anh, rồi hơi lớn giọng

– Anh say quá hóa điên rồi sao? Thôi ghi địa chỉ cho tôi nhờ, ngày mai tôi còn đến trả đũa nữa. Thật xui xẻo gặp anh _ cậu tiếp tục lần b lần_ phiền chết đi được.

“Ôi trời, nếu không dây vào gã say này mình đã được ngủ một giấc rồi... còn may là ngày mai không phải lên lớp”

Cậu lay lay anh

– Nhà anh ở đâu?

Anh không trả lời đi đâu cậu hỏi mà chỉ miếnng giấy.

– Cam kết rồi đấy, em không được từ hôn đâu, không có lý do này kia nữa đấy. Giấy tờ hẳn hoi.

– Cậu nghĩ: “Chắc đang nghĩ tới cô bạn gái đây mà, tội nghiệp nhìn cũng chẳng đến nỗi nào mà bị từ chối chắc buồn lắm đây. Ngày mai tỉnh táo lại nhớ ra việc đã cầu hôn một thằng con trai chắc chết thêm lần nữa quá”

Cậu cười cười bảo

– Rồi, vị hôn phu, nhà anh ở đâu để tôi còn biết mà đến tìm chứ.

Anh đưa viết cho cậu

– Điền tên em vào đi... chỗ này...chỗ này...

Cậu nhìn vào tờ giấy ” Giấy cam kết kết hôn. Tôi tên là: Hoàng Vũ Phong _tên đẹp dữ, nghe là thấy muốn bay_ địa chỉ số: 335B NTMK ... v...v. cam kết kết hôn với (còn để trống)... Không có lý do gì để từ hôn, ký tên _cái chữ ký gì mà loằng ngoằng thế không biết_

– “Địa chỉ đây rồi, mai mình cần tờ này đến trả hẳn chắc được một phen cười vỡ bụng đây”

Anh cúi cây viết vào tay cậu

– Viết đi, tên của em.

Cậu cần viết đi tên của mình vào_ “làm đại cho hắn về cho rồi”

– Xong rồi đó, bây giờ tôi gọi taxi cho anh về nhà.

Cậu nhóng ra đường bắt chiếc taxi vừa chạy tới. Nói vài câu với bác tài rồi cậu mở cửa.

– Này lên xe thôi, tôi cho bác tài biết địa chỉ rồi.

Cậu vừa nói vừa kéo anh dậy, đẩy vào trong xe.

– Khoan... đã...anh...anh... chưa chào tạm biệt... em mà.

– Rồi CHÀO TẠM BIỆT ANH, được chưa? tạm với biệt. bi.gì...i...

Cậu bị cắt ngang vì môi cậu đã bất ngờ bị chiếm hữu, anh đã đặt lên môi cậu một nụ hôn thật nồng nàn, thật ngọt ngào...

...Bị bất ngờ cậu không biết làm sao chỉ biết đẩy anh một cái thật thô bạo làm anh ngã bổ ngửa vào trong xe, đóng cửa xe cái RẦM không thương tiếc rồi cậu quay lưng đi thẳng.

– ” BỐ KHỈ!!!! anh ta hôn mình cơ đấy, lại hôn lên môi nữa chứ, cứ làm như tình nhân thật không bằng, mà...mà... anh ta hôn thật điêu luyện...nó làm mình xao xuyến...đã lâu rồi mình không nhận được nụ hôn như thế... thật ngọt ngào...thật dịu dàng...

...Thôi chết bồng dưng mình nghĩ cái thứ vớ vẩn gì đây không biết, về nhà ngủ một giấc cho quên hết...”

Sáng hôm sau thay ca giùm thằng bạn làm cùng chỗ, 8 h sáng cậu đã đến chỗ làm. Đầu giờ chiều cậu chạy đến trông cửa hàng giùm thằng bạn cùng học, đáng ra cậu không làm ca trưa, công việc của cậu 4 giờ chiều mới bắt đầu nhưng do mẹ của nó bất ngờ làm một phải đưa vô bệnh viện cửa hàng không người coi cũng không kịp dọn dẹp đóng cửa.

4 giờ chiều cậu đến một nhà hàng nhỏ nằm phía sau một dãy phố sầm uất, đây là nơi cậu làm thêm mỗi ngày. Tuy nó nằm hơi khuất nhưng rất nhiều người biết đến nên khách lúc nào cũng đông...

...11 giờ đêm cậu bước ra khỏi nhà hàng, thở phào cho một ngày mệt nhọc. Bây giờ cậu cần tắm táp và đi ngủ.

...Về đến nhà, hai đứa bạn cùng phòng đã ngủ mất tiêu...Cậu mở vòi sen cho nước dội lên người, thật thoải mái, Chạm phải sợi dây trên đeo trên cổ _ là sợi dây niệt đang treo lủng lẳng một cái nhẫn với những hạt đá trắng_

– ” Thôi rồi mình quên vụ cái nhẫn này nữa, hồi trưa định đi ai ngờ thằng Thanh gọi nhờ coi cửa hàng gấp để nó đưa mẹ nó vào bệnh viện làm mình không đi được rồi lại quên luôn. Ngày mai vậy, ngày mai mình rảnh buổi trưa, sáng phải đi học, chiều phải đi làm... ôi đúng là rước việc vào mình...”

Đang thay đồ thì thằng bạn cùng phòng tỉnh giấc....

– Mày về rồi hả? hồi chiều hình như có giấy công an phường gọi mày ra phường có việc gì đó. Thằng quang nhận giấy, mày coi nó để đâu đó trên bàn.

– Ủ... mà có gì không vậy?... tao có làm gì đâu ta... _ vừa hỏi cậu vừa tìm giấy gọi_

– Hay ba cái vụ giấy tờ...mình ở trọ mà... _thằng bạn cùng phòng cậu đoán mò_

-Giấy tờ tao nộp đủ cho bà chủ nhà rồi mà..?

– Sao tao biết được...mày ghé hỏi bà chủ nhà coi..

– Bà ấy dậy trễ lắm mà mai 9 giờ tao lên lớp rồi, để tranh thủ buổi sáng chạy ra coi có gì không.

– Thôi tao ngủ trước.

Cần tờ giấy công an phường mời đích danh cậu hợp tác đi điều tra, cậu chau mày nghĩ xem không hiểu mình có làm gì không, thấy không có vấn đề gì đáng lo cả nên cậu đi ngủ, chỉnh đồng hồ báo thức 7 giờ sáng.

Cần tờ giấy mời trên tay ra công an phường cậu hỏi thăm, được người ta hướng dẫn vào gặp công an Phú.

– Xin hỏi anh là anh Phú phải không ạ?

– Đúng, cậu tìm tôi có việc gì không, cậu nói đi!

– Tôi được gửi giấy mời.

Cậu đưa giấy mời, rồi chờ.

– À! đây là trường hợp mời hợp tác đi điều tra vụ mất cắp.

– Mất cắp? _ Cậu ngạc nhiên khi nghe hai chữ mất cắp_ Nhưng tôi có biết gì mất cắp gì đâu?

– Nếu cậu không có gì thì không cần lo, để chúng tôi xác nhận danh tính nhận dạng thôi, sẽ mất thời gian của cậu.

– Nhưng tôi có làm gì đâu mà phải đi điều tra?

– Có thể cậu không làm, thực hư sẽ được đi đầu tra sau, còn bây giờ có người thừa cậu trộm đồ của họ thì cậu phải hợp tác đi đầu tra thôi, việc cũng nên làm mà...

Thấy mặt cậu vừa tái vừa đỏ, anh công an trấn an.

– Nếu cậu không làm gì phạm pháp thì cậu cũng nên đi đầu tra làm rõ để cậu không mang tiếng trộm cắp. Bây giờ tôi hỏi cậu vài câu, sau đó vụ án này sẽ được đi đầu tra. Cậu tên đầy đủ là ... năm sinh...địa chỉ thường trú... đúng không?

– Vâng đúng. Nhưng họ thừa tôi lấy gì của họ vậy?

– Nhẫn, một chiếc nhẫn trị giá bốn trăm triệu đồng, mà cậu phải biết quá năm trăm ngàn là phạm tội hình sự rồi.

– Chiếc nhẫn?...năm trăm triệu?...vô lý...

Bất chợt cậu đưa tay sờ lên ngực áo, không lẽ cái nhẫn này, nhưng anh ta bảo chỉ vài trăm...mà anh ta đâu có nói vài trăm ngàn...nhìn anh ta cũng đâu có vẻ là người giàu có tới mức nhẫn cầu hôn trị giá mấy trăm triệu đồng vậy...

Thấy cậu biến sắc, anh công an thấy rõ vấn đề rằng cậu không phải không biết gì về cái nhẫn mất cắp...anh ôn tồn nói tiếp...

– Nếu cậu biết gì về vật mất cắp, hay cậu nhặt được thì cũng nên sớm trình bày cho chúng tôi rõ để chúng tôi còn có thể giúp cậu chứ nếu không... với món đồ giá trị lớn như vậy tôi cậu sẽ nặng lắm đó...

– Nhưng người ta cho tôi mà..._ cậu buộc miệng_ tôi không lấy...

– Cho cậu, có ai làm chứng không, cho như thế nào, ở đâu...?

-Ôi trời!...lúc đó có ai làm chứng đâu

Cậu tháo chiếc nhẫn khỏi cổ đặt xuống bàn rồi cậu kể cho anh công an nghe làm sao cậu có chiếc nhẫn.

– Nếu ăn cắp tôi đâu có dại mà đem đi khắp như vậy chứ, hôm qua tôi định đem trả rồi nhưng do bận suốt cả ngày nên không đi, tôi định trưa nay đi trả đó chứ.

Cậu thấy anh công an ghi lại những gì cậu nói rồi lấy cái bao ny lông bỏ cái nhẫn vào. Cậu cảm giác được vấn đề không đơn giản là chỉ hỏi vài câu nữa...

– Sự việc đã như vậy thì bây giờ tôi giữ cậu ở lại đây để 2 bên gặp nhau làm rõ. Cậu ngồi đây chờ một lát.

” Ôi trời ơi cũng cái tật lạnh chanh của mình mà rước vạ vào người đây, giúp hẳn bây giờ hẳn thừa mình trộm cắp nữa cơ đấy...mà họ có nhẫn không trông hẳn làm gì có vẻ giàu đến mức... chiếc nhẫn cầu hôn trị giá cả một gia tài ấy chứ... Làm sao bây giờ, hôm nay đến nhận chỗ thực tập mà mình không đến mai một biết kiếm chỗ làm ở đâu để tốt nghiệp đây trời... nghèo còn gặp cái eo này nữa...thiệt là...”

.....

Cậu ngồi chờ khoảng hai tiếng đồng hồ thì anh công an cùng hai người nữa đi vào, anh công an nhìn cậu nói

– Đây là luật sư của ông Vũ Phong, ông Vũ Phong bận việc nên ủy thác cho luật sư của ông ấy, còn người này cậu có biết không?

Anh công an chỉ người đàn ông còn lại. Cậu khẽ nheo nheo mắt suy nghĩ,

– Không, có lẽ không, nhưng hình như có thấy qua...

– Tôi là người tài xế taxi mà tối hôm đó cậu gọi xe tôi để đưa bạn cậu về Tôi tên Quang

– À, chào anh

– Hai người ngồi đi.

– Chúng tôi mời anh Quang đây đến để nhận diện người gọi xe cho ông Vũ Phong, do ông ấy say quá không nhớ nổi. Chúng tôi định tìm manh mối đầu tiên là những người tiếp cận ông Vũ Phong tối hôm đó để tìm cái nhẫn, nhưng bây giờ cái nhẫn đã ở đây và đặc biệt một chút là cậu ấy bảo đã được ông Vũ Phong tặng nhẫn chứ không phải cậu ấy lấy. Chắc chúng ta phải mời ông Vũ Phong đến để xác nhận lại..?

– Tôi nghĩ thân chủ của tôi cũng không xác nhận được đâu, vì ông ấy không nhớ nổi mà.

– Nhưng thật là tôi không lấy cắp, ông ấy tặng tôi đấy chứ.

– Cậu không nghĩ là sai khi nhận món quà quá đắt tiền của một người không quen biết, vả lại anh ta say nữa.

– Tôi không nhận, là anh ta cố đeo vào tay tôi, và lúc đó tôi tháo không ra.

– Cậu cố tình tháo không ra? _ông luật sư khẳng định_

– Tôi tháo không ra thật mà, tôi phải vờ vuốt xà bông mới lấy ra được đó chứ, tôi cũng định mang trả mà.

– Cậu chỉ định thôi, nếu không tìm ra cậu, cậu có nói sẽ trả nó không? _ông luật sư kết tội_

– Này anh không được vu oan cho tôi _cậu bắt đầu thấy bức mình_ lúc đó tôi cũng hỏi anh ta cái nhẫn trị giá bao nhiêu, anh ta bảo chỉ vài trăm ai mà ngờ những vài trăm triệu kia chứ, biết vậy tôi không giúp đỡ anh ta là tốt hơn không..

Anh công an lên tiếng

– Cậu có thể giải thích chi tiết một chút cho những lời nói của cậu không?

Cậu đắn đo, chắc muốn thoát vụ này phải kể chi tiết quá, và cậu quyết định:

– Là như vậy...

Cậu kể chi tiết câu chuyện, đành phải đem chi tiết cậu bị c ầu hôn nói ra luôn cho rõ ràng lý do tại sao cái nhẫn lại xuất hiện.

Anh tài xế và anh công an đang cố nhin cười làm cậu xấu hổ không có lỗi mà chui xuống, còn ông luật sư thì đỏ mặt tía tai. Cậu vừa dứt câu ông luật sư đã nói như hét vào mặt cậu.

– Hoang đường, thân chủ tôi là người bình thường, không phải là kẻ bệnh hoạn. Cậu ta vừa c ầu hôn xong, dù là thất bại nhưng cũng đủ bằng chứng cậu ta không phải người như cậu nói. Cậu bịa chuyện để tránh tội thôi...

– Đành gì ông không kết luận như thế khi chưa có bằng chứng rõ ràng, xúc phạm đến người khác.

– Cho tôi nói một câu _ bác tài xế lên tiếng_ tôi thấy cậu ấy nói chuyện cũng không hẳn là phi lý. Nói thật tôi nhớ rõ mặt cậu ấy để nhận diện là vì 2 vị khách buổi tối hôm đó hơi đặc biệt nên làm tôi nhớ...

– Anh nói rõ hơn xem?

– Tôi cũng nghĩ họ là tình nhân, vì một người gọi xe cho người kia về, cậu ấy cho tôi địa chỉ của anh kia dặn tôi chờ về cẩn thận, rồi.. anh kia còn chủ động hôn tạm biệt cậu ấy nữa nên tôi nghĩ họ là tình nhân. Ai ngờ nếu xảy ra trường hợp hiểu lầm này cũng có thể lắm, vì cậu kia đang say mà chắc không làm chủ bản thân thôi.

Ông luật sư im lặng.

– Tôi nghĩ nếu là hiểu lầm thì nên gọi ông Vũ Phong để xác nhận lại, không nên hiểu lầm người khác dù gì cậu ấy cũng giúp đỡ ông Vũ Phong.

– Có thể cậu ta giúp người qua đường nhưng thấy vật chất thì sinh lòng tà tâm. Có ai khẳng định cậu ta không cố tình không đem trả chiếc nhẫn, cậu ta chỉ lợi dụng có người làm chứng thân chủ tôi hôn cậu ta để dựng nên chuyện cầu hôn gì đó, anh Quang có tận mắt thấy cậu ta được cho nhẫn không?

– Không tôi không thấy.

– Cho nên cậu ta phải bị tạm giữ cho đến khi kết án.

-Trời!.

Dúng là cậu chỉ biết kêu trời.

Cậu bị giữ lại phường một đêm, thật tai bay vạ gởi. Nằm ở phòng tạm giữ cậu chán nản vô cùng.

Công việc đang thuận lợi, cậu đã cố gắng nhiều năm qua và sắp đạt đến đích, vậy mà lại bị dính vào việc này...không biết rồi sẽ ra sao đây, cậu có được minh oan không, hay cậu phải ở tù vì cái tội lãng nhách đây.

Mà nếu ở tù thì cậu ăn nói làm sao với cha mẹ đây, liệu cha mẹ cậu có tin không, rồi ai phụ cha mẹ cậu nuôi mấy đứa em ăn học, tụi nó học giỏi vậy mà,... rồi có một người anh tù tội mấy đứa em cậu có bị ảnh hưởng không..._cậu cứ suy nghĩ loạn cả lên...Có một thằng anh bị đồng tính đã bị kỳ thị rồi, bây giờ thêm tù nữa không biết ra làm sao.

Càng nghĩ cậu càng bi quang, cậu thấy như cả xã hội đang dè bĩu cậu.

” Mai mốt ai cho gì phải bắt ghi giấy đảng hoàng, mà không không nhận gì của ai hết cho chắc...giấy tờ gì...giấy tờ...giấy tờ...phải rồi tờ giấy hần ta ghi cho mình, ghi rõ ràng, có ký tên nữa. Trời ơi sao mình có thể quên chứ...ôi trời mình được cứu rồi.

Cậu thắc thỏm không ngủ chờ trời sáng, mới thấy anh công an bước vào cậu đã la toáng lên rồi.

– Tôi có bằng chứng...để ở nhà...để ở nhà!!!!!!!!!!!!.

Thế là cậu được hộ tống về đến nhà trọ, lục tìm trong cái quần tây cậu mặc hôm đó_ may mà bạn quá cậu chưa mang đi giặt.

Tờ cam kết hôn được đặt ngay ngắn trước mặt ông luật sư, với chữ ký của ông chủ rõ ràng dù không ngay ngắn nhưng cũng nhận ra được

– Ông nghĩ sao?

– Thôi được nhưng nếu vậy cậu giải thích vì sao cậu không mang trả khi cậu có địa chỉ đây._ ông luật sư vẫn cứ cố bắt bẻ_

– Tôi đã bảo tôi bận đi làm, tôi giải thích rồi. Ông có thể đi xác minh.

– Được, tôi sẽ xác minh, dù gì cậu vẫn còn bị giữ ở đây, cho đến khi hết hạn tôi sẽ xác minh.

Cậu nhìn anh công an dò hỏi

– Đúng, chúng tôi chỉ được giữ đến 4 giờ, qua giờ đó thì ông biết rồi đó.

Vậy là cậu phải ngồi chờ, nhưng cậu không nghĩ u ám như đêm qua nữa, tưởng gì xác minh chỗ làm thì cậu không sợ vì cậu bận suốt ngày hôm qua mà.

Sau 4 giờ cậu được thả, đơn thưa cũng được rút về. Cậu nhận tiếng xin lỗi qua loa của ông luật sư nhưng không sao cậu không cần, bây giờ cậu cất được hòn đá trong lòng thì còn gì bằng.

Nhưng cậu không ngờ mọi chuyện chẳng kết thúc êm xuôi như cậu nghĩ. Hôm sau đến chỗ làm...

– Xin lỗi cậu làm việc rất tốt.. nhưng cậu biết đó, hôm qua có người đến điều tra cậu...mọi chuyện bây giờ ai cũng biết...nửa tin nửa ngờ thì thật khó cho mọi người chú tâm làm việc khi mà cạnh mình có người không ngay thẳng. Cậu tìm chỗ nào tốt hơn vậy.

Do ông luật sư hù mọi người rằng không được thông đồng làm chứng giả cho cậu, cậu là người như vậy...như vậy... nói chung là không có gì là tốt đẹp cho cậu. Cậu chính thức mất việc.

Hôm sau cũng vậy, mấy chỗ làm thay ca cho bạn bè cũng trả lời cậu y chang chỗ cậu làm khi cậu đến xin việc.

Nhưng còn chưa thể thăm bằng việc xảy ra vào cuối tuần. khi bà chủ nhà gọi cậu.

– Cậu tìm chỗ khác trọ giùm tui, mọi người ai cũng sợ mất đồ không an tâm làm việc, học hành. Hôm đó công an áp giải cậu về ai cũng biết, tui làm sao nói đỡ giùm cậu được. Cậu không đi thì họ đi, tui mà không còn khách thì lấy gì sống... thôi cậu thông cảm tháng này tui không lấy tiền nhà cậu...

Vậy là cậu vô gia cư.

Cậu ngồi chống cằm bên bờ hồ Con Rùa

” Cũng tại cái thằng cha khốn khiếp đó bây giờ mình mất việc, mất chỗ ở, không có chỗ thực tập, bị mọi người coi là kẻ gian”

...Nghĩ một lúc thấy tức tối quá cậu đứng dậy bắt xe đi một mạch.

” Đâu gần đây thôi, mình nhớ là số 335B... đâu rồi 334...335 đây rồi 335B, nhà hắt đây rồi. Phải làm cho rõ mới được, đi gieo tiếng ác cho mình lung tung báo hại mình thất sở thất sở”

Dừng trước căn biệt thự to lớn, với cánh cửa đen nặng nề Cậu nhấn chuông hết sức, nhấn liên tục, ầm ỹ thiếu đi đâu muốn bung cả chuông.

Ngay lập tức có người ra mở cổng ngay _ thực ra chạy ra xem chuyện gì, có kẻ nào mà dám phá nhà người ta như vậy_

– Này cậu làm gì đó, cậu có phải trẻ con đâu mà phá chuông cửa hả?

– Tôi không phá, tôi nhấn chuông gọi cửa. Tôi muốn gặp ông chủ của mấy người.

kêu hấn ra đây, kêu cái kẻ ỷ mình có tiền thì ức hiếp người khác ra đây..

– Cậu có hẹn trước không, ông chủ không có nhà đâu.

– Trốn sao mà không có nhà chứ. Nếu có gan trốn thì tôi sẽ đứng đây chờ xem hấn có ở mãi trong nhà không...

– Cậu đi đi, không tôi tổng cổ cậu đó.

Chưa giằng co tới đâu thì một chiếc xe hơi đen đỗ lại trước cổng. Cửa mở người đàn ông bước xuống.

– Có chuyện gì?

– Thưa ông chủ, cậu ta tìm ông chủ nhưng không có hẹn trước.

Người đàn ông quay qua nhìn cậu

– Cậu tìm tôi à? Tôi không nhớ có việc gì phải gặp cậu cả..

Nhìn người đàn ông đang hỏi mình cậu không còn nhận ra cái gã say xỉn hôm đó nữa. Người này trông thật trang nhã, đầu tóc chải gọn gàng, khuôn mặt thanh tú nhưng rất đàn ông. Anh mặc chiếc áo sơ mi sọc đỏ cắt may tinh tế vừa ôm lấy thân hình nở nang, đóng bộ với chiếc quần tây đen, đôi giày chải sáng bóng, một tay đút vào túi quần, một tay vuốt lại mái tóc, anh hỏi lại lần nữa.

– Đúng người cậu cần gặp là tôi chứ?

“Đôi môi mấp máy cũng tuyệt, đôi môi đã từng hôn.. từng hôn lên môi mình, nó trông quyến rũ như thế mà hôm ấy mình nhận không ra”

– Này cậu..._ anh nói lớn_ cậu nên trả lời chứ cậu là người đến đây cơ mà.

Phải! Cậu đến tìm anh để mắng vốn không phải để ngưỡng mộ, trời ơi cái bệnh của mình không lẽ trở lên trong lúc này sao.

– À!_ cậu lấp bắp_tôi đến gặp ông Vũ Phong.

– Là tôi, cậu cần gì.

– Tôi là...là...là người giữ cái nhẫn của anh hôm anh say...

Nhìn cậu đang lúng túng khác với cái vẻ hung hăng lúc nãy anh thấy khi cậu giảng chuyện với người bảo vệ, anh thấy cũng buồn cười. Mà chuyện đó anh đã được báo cáo là giải quyết ổn thỏa rồi sao bây giờ còn người đến tìm anh nữa.

– Mời cậu vào trong đi ta nói chuyện tiếp.

Cậu theo anh vào trong, căn nhà giống một khách sạn hơn là nhà người bình thường ở, dù vậy vẫn được trang trí gần với thiên nhiên, chắc là theo sở thích của ông chủ.

– Mời cậu ngồi.

Ngồi xuống bộ ghế xalong anh chỉ cậu ngó quanh một vòng. Để cậu thỏa mãn sự tò mò một lát anh mới lên tiếng hỏi.

– Từ hôm tôi say tôi đi công việc đến lúc nãy mới về tới là gặp cậu. Tôi được biết là mọi chuyện do tôi say quá mà gây ra sự hiểu lầm chỗ cậu, tôi cũng định khi về sẽ đến xin lỗi cậu và hậu tạ cậu đã giữ chiếc nhẫn giùm tôi, cũng là cảm ơn cậu đã giúp tôi gọi xe về nhà, không ngờ cậu đến tìm tôi trước.

“Vậy là anh ta định dùng tiền để lấp lỗi của anh ta đây mà, chắc nghĩ hạng nghèo kiệt xác như mình quảng cho mấy đồng còm là xong chắc.”

– Tôi không tới đây để xin tiền.

– À không, tôi không có ý đó, tôi chỉ nghĩ là chút lòng thành tôi cảm ơn cậu thôi chứ nếu cậu cần giúp đỡ gì khác tôi sẵn lòng giúp cậu để tỏ lòng

tôi cảm ơn cậu, mong cậu đừng hiểu lầm...mà tôi nghĩ cậu cũng cần giúp đỡ nên mới tới tìm tôi.

” Biết vậy mình đừng vác xác tới đây, bây giờ bị người ta nghĩ mình tới đây làm phiền họ. Cũng tại mình, định tới đây chửi hần một trận ai ngờ cái bệnh ham trai của mình tái phát bất ngờ làm cho mình bị bẽ mặt như vậy đây”

Thấy cậu không nói gì anh hỏi tiếp

– Cậu đừng ngại ngần, tôi có thể giúp cậu ngoài cả những gì cậu có thể nghĩ tới.

– Tôi không tới để đòi cảm ơn. Tôi xin phép về đây.

– Khoan đã cậu không nên hiểu lầm, cậu không nên tức giận, có lẽ tôi nói không khéo nhưng cậu nên để tôi giúp nếu cậu gặp khó khăn.

– Phải anh nên giúp tôi, tôi nghĩ cũng không sai. Tôi đến đây là để chửi anh mà.

Anh tròn mắt nhìn cậu đầy ngạc nhiên

– Tôi định đến đây chửi anh một trận đây, tôi tức quá không thể chịu nổi nữa. Anh có biết chỉ vì ba cái chuyện vợ vãn của anh mà anh báo hại tôi bị công an bắt giữ gây bao nhiêu hiểu lầm cho tôi không. Bây giờ người ta nghĩ tôi là thằng biến thái là kẻ cướp, tôi bị mất việc, mất chỗ ở, thậm chí chỗ thực tập tốt nghiệp cũng không đăng ký được...

...anh cười gì chứ... hạng giàu có như anh làm sao biết được người nghèo như chúng tôi phấn đấu như thế nào để sống không _càng nói càng hăng, cậu trút cả bao nhiêu nỗi bức tức trong lòng mấy ngày qua_ mọi chuyện sắp kết thúc thì bị anh phá đám tan tành hết trơn, bây giờ tôi không việc làm lấy gì đi học đây, tôi không thân không thế bây giờ biết xin thực tập ở đâu để tốt nghiệp đây, trời ơi cả cơ hội tìm công việc cũng không còn..

...Anh còn cười được sao...mọi chuyện cũng tại anh hết cả, say thì về nhà ngủ đi... TRỜI OI... sao mà nhè lúc quan trọng của cả cuộc đời tôi mà anh ở đâu nhảy vô phá đám vậy hả!!???

Anh thấy chàng trai này thật buồn cười, cậu ta đến để mắng anh nhưng sao anh nghe như cậu đang than thở với anh thì đúng hơn, những lời trách móc đáng yêu, đi đâu đó thật dễ thương, thế là không nhịn nổi anh cứ mỉm cười mãi để mặc cho cậu nói.

Nói một thôi không thấy anh phản ứng gì mà cứ cười mãi cậu thở dài.

– Thôi tôi về đây, tôi nói xong rồi.

– Xong rồi à, cậu không đòi tôi bồi thường sao?

– Không tôi không dính dáng đến anh nữa là tốt hơn, cho đến bây giờ những đi đâu tệ hại đến với tôi toàn từ anh mà ra, tốt nhất là đừng dính đến anh nữa là hơn.

– Nhưng nếu tôi có thể giúp cậu thì sao, tôi nghe nãy giờ thì thấy cậu cần có chỗ thực tập là quan trọng nhất phải không. Tôi có thể giới thiệu cho cậu, cậu nói đi cậu học ngành nào?

Cậu lưỡng lự... anh tiếp lời

– Không phải có chỗ thực tập là cậu sẽ nhanh chóng tốt nghiệp đúng thời hạn...

.....

– Sẽ đỡ tốn thêm chi phí học hành...

.....

– Nhanh chóng tìm được công việc tốt...

.....

– Cuối cùng là nhanh chóng kiếm được tiền..

Và cuối cùng cậu cũng nghe bù tai.. (bị dụ mất r ấ)

– Tôi học để trở thành đầu bếp.

Một lần nữa cậu làm anh ngạc nhiên..

– Có gì mà anh tỏ ra ngạc nhiên giữ vậy, nam đầu bếp đây ra đó thôi.

– Không phải, chỉ là tôi cũng thích nghề đầu bếp vậy là hợp nhau đây, cậu để tôi giúp là phải r ấ.

– Tôi đã bảo không nhận của anh gì nữa mà..

-Giờ không chỉ là cảm ơn cậu nữa mà vì tôi không thể làm ngơ để một đầu bếp tài năng bị mai một vì tôi được.

– Sao lại biết tôi tài hay không được?

– Tôi nói là không sai đâu, cậu cứ tin tôi đi. Tôi sẽ giới thiệu nơi cho cậu thực tập, cậu làm giỏi biết đâu người ta nhận cậu luôn thì sao.

...Thấy cậu có vẻ không muốn nhận sự giúp đỡ anh bối thêm.

– Tôi bảo đảm là nơi tốt, còn việc cậu làm tốt hay không có được giữ lại hay không còn phải do năng lực và biểu hiện của cậu nữa. Cậu hài lòng chưa?

Cậu gật gật đầu...

Thấy cậu xuôi xuôi anh đứng lên...gọi người làm trong nhà dọn đồ vài câu...

– Bây giờ cũng gần bữa trưa r ấ cậu ở lại dùng bữa với tôi luôn?

– Không cần đâu, tôi không phiền anh.

– Không được, tôi đã dặn đầu bếp chuẩn bị rồi, cậu nếm thử xem đầu bếp của tôi thế nào, đừng ý chứ?!

Thấy cậu không trả lời anh đẩy ly nước đến gần cậu. Cậu uống nước đi, hay ta đi tham quan một vòng chờ họ chuẩn bị.

– Tùy anh.

Anh đưa cậu đi tham quan quanh nhà, phòng trong phòng ngoài, cậu chọt hỏi.

– Anh không biết gì về tôi mà dám để tôi vào tận trong nhà sao.

– Không sao, tôi biết cậu là người lương thiện mà. Tôi cũng rất thích cậu, tuy ta biết nhau trong một dịp không mấy hay ho nhưng biết đâu cũng là duyên phận, tôi muốn kết bạn với cậu, cậu đồng ý không?

– Kết bạn với một người mới quen biết à, anh cũng lạ đời thật đấy, kết bạn với tôi anh chẳng có ích lợi gì đâu?

– Có chứ mai này tôi có một đầu bếp làm nhiều món ngon cho tôi ăn.

– Lại càng khó tin, anh thuê cả đầu bếp riêng thì có món gì mà anh không mua được, cần gì đầu bếp mới ra nghề như tôi.

– Không phải đâu, món của bạn bè nấu có cả tình cảm, sự quan tâm dĩ nhiên sẽ ngon hơn.

– Anh thật quái dị._ nói vậy nhưng tim cậu bỗng đập rộn ràng_ “cái gì mà tình cảm, cái gì mà quan tâm, nếu biết mình quan tâm đôi môi anh ta hôn ngọt ngào như thế nào không biết anh ta có đủ can đảm nói mấy lời vừa rồi không nữa”.

Cậu trai này anh cảm thấy vô cùng dễ thương, không phải anh chẳng biết gì về cậu, qua chuyện cái nhẫn anh đã được báo cáo chi tiết về cậu, từ gia thế đến công việc, anh chỉ giả vờ như không biết thôi.

Anh không có em trai, cậu nhóc này như thằng em búng bình mà cậu muốn chịu đựng nâng đỡ, đọc qua báo cáo lý lịch cậu anh cũng khâm phục sự nỗ lực của cậu trong cuộc sống, hôm nay gặp mặt thử lòng cậu một chút thấy cậu dễ thương ngay thẳng anh quyết định đỡ đầu cho cậu.

Chị giúp việc đến báo bữa trưa đã dọn xong. Anh dẫn cậu đến bàn ăn. Một bữa khá thịnh soạn, cậu nhận xét.

-Tôi là Vũ Phong chắc cậu biết.

– Vâng,

– Tôi ba mươi một tuổi.

– Trông anh trẻ hơn tuổi.

– Cám ớn câu khen. Còn câu?

Cậu chợt ngẩn đầu nhìn anh, từ khi bước vào nhà cậu chưa tự giới thiệu mình với chủ nhà, vậy mà còn ngồi ăn chung nữa chứ. Mà không lẽ anh ta cũng không hỏi ông luật sư đó là ai đã giữ nhẫn của anh ta sao?

– Tôi tên Tùng.

• • • •

– Tôi hai mươi một tuổi...

• • • •

– Tôi nhỏ hơn anh những mười tuổi...anh bằng tuổi ông chú tôi ở quê.

Anh cười, nu cười tinh ranh

– Nhưng em đừng gọi tôi bằng chú nhé, tôi thích có một cậu em hơn là thằng cháu.

Nghe anh gọi cậu bằng em ngọt sớt làm trái tim cậu lồi hết mấy nhịp, cậu chống chế

– Tôi thành em anh bao giờ thế...?

– Chưa thì bây giờ bắt đầu...

– Thôi tôi làm sao dám làm em anh chứ, một kẻ chạy đi cầu hôn tôi bây giờ lại anh em em, không biết tôi bị người ta nói tôi biến thái tới cỡ nào nữa đây.

– Em không cần lo, đã bảo chuyện hôm trước là do hiểu lầm mà, anh không có sở thích đó đâu, thật đó... anh chẳng làm gì em đâu... rồi mọi người sẽ hiểu thôi mà.

Nghe vậy đáng ra cậu phải vui mừng nhưng sao trong lòng nghe nhói, cậu hy vọng gì chẳng, hay do anh ta đối xử ân cần với cậu mà cậu đã nuôi chút hy vọng.

Dùng xong bữa cơm trưa, anh mời cậu uống tách trà.

– Em cần giấy giới thiệu của anh tới gặp anh Ngọc trưởng phòng nhân sự, anh ta sẽ sắp xếp cho em làm việc.

– Chỉ đơn giản vậy thôi hả.

– Ừ không có gì phải lo lắng, gặp khó khăn gì cứ tới tìm anh đừng ngại ngần gì hết biết không.

– Em biết rồi, cảm ơn anh.

Nghe trong lòng có gì cứ buồn buồn cậu cáo từ ra về, anh cố gắng giữ cậu lại chơi vẫn không được, cho xe đưa cậu về, cậu cũng từ chối nên đành tiễn cậu tới cửa.

Cần giấy giới thiệu của anh, về trường cậu xin giấy giới thiệu của trường nữa là đủ. Cậu không còn nhiều thời gian, tạm gác mấy chuyện

bu Ồn vẫn vợ đang thâm nhập trái tim cậu cậu lo chuyện cấp bách trước mắt, tìm chỗ ở mới, tìm việc làm khác để sống.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Sập Bẫy

Hôm nay cậu chính thức nhận công việc thực tập ở một nhà hàng nằm ngay trung tâm thành phố. Tuy nó không to như những nhà hàng khách sạn bên cạnh nhưng không kém sang trọng. Nằm lọt thỏm giữa những tòa khách sạn bề thế nên nhìn nó có vẻ bé, cậu nghĩ vậy, nhưng thực sự thực tập ở đây quả là quá sức tưởng tượng của cậu rồi. Cậu chỉ mong có một nơi uy tín chứ không cần sang trọng như ở đây. Nhưng không còn lựa chọn nào khác, cậu đành phải cố gắng để cuối kỳ thực tập người ta đồng ý phê cho cậu điểm tốt chứ không thì toi... Chẳng biết anh giúp cậu hay hại cậu nữa mà đưa cái chỉ tiêu cao ngất này, bảo cậu phô trương thực lực ở đây...

Mà hôm cậu đến xin việc người quản lý cứ nhìn nhìn cậu rất kỳ quái, còn có vẻ tỏ ra kính trọng cậu nữa chứ...

Cậu thực tập ba tháng, trong thời gian này cậu nhận luôn việc phụ bếp ở đây, nói tóm lại cậu sẽ ở đây cả ngày. Nói là phụ bếp cho oai chứ thật ra cũng chỉ là dọn dẹp bếp là chính.

Tuy vậy công việc cũng đòi hỏi nhiều cố gắng lắm. Dù chỉ là dọn dẹp bếp nhưng nhiều khi cậu làm vẫn không đạt yêu cầu của nhà hàng 4 sao này. Cậu thấy cũng thật may khi có cơ hội tích lũy kinh nghiệm từ những việc nhỏ nhặt trong bếp mà cậu không ngờ tới là nó có thể chiếm nhiều thời gian của cậu đến vậy, đòi hỏi nhiều sức lực nữa.

Không còn thời gian cho những chuyện khác, cậu cắm đầu vào công việc, tối về đến chỗ trọ là lăn ra ngủ.

*

Thời gian ba tháng thực tập cũng nhanh chóng trôi qua. Cậu làm báo cáo thu hoạch. Dĩ nhiên công sức cậu đổ ra được đền đáp, những nhận xét

tốt của nhà hàng góp phần cho tấm bằng hạng A của cậu.

Và cuối cùng dù không còn trong thời gian thực tập cậu vẫn được giữ chân dọn dẹp bếp ở nhà hàng vì cậu đã thạo việc, mà cậu cũng muốn tích lũy thêm kiến thức và kinh nghiệm, và cái chính là sinh hoạt phí. Dù gì ở đây cũng trả lương khá hậu hĩnh.

*

– Quản lý kêu cậu sau giờ làm lên gặp ông ấy. – Cậu phụ bếp chung chuyển lời.

– Ông ấy có nói chuyện gì không?

– Không, chỉ nhắn với tôi vậy thôi.

– Cảm ơn cậu.

...

Hết ca cậu lên phòng quản lý.

– Anh gọi em lên có việc gì không ạ?

– Tôi có việc cần bàn với cậu, cậu ngồi đi.

– ...

– Tôi vào thẳng vấn đề luôn nhé. Công ty mẹ mở thêm một khách sạn 3 sao ở Đà Lạt phục vụ nhóm khách trung lưu, bây giờ phòng nhân sự đang tập hợp nhân viên cho khách sạn mới. Khâu bếp tôi có đề nghị cậu là ứng viên.

– Đề nghị tôi? – Cậu há hốc miệng mừng rỡ – Thật không anh?

– Tôi định hỏi cậu trước khi gửi hồ sơ đi nhưng xem ra đã biết ý cậu rồi nhỉ.

– Dạ, em biết cảm ơn anh làm sao cho hết...

– Khoan cảm ơn tôi đã, tôi chỉ đưa ứng viên lên trên chờ duyệt thôi... Nhưng tôi thấy cậu làm tốt, có năng lực, có nhiệt tình trong công việc. Những nhận xét của tôi và bếp trưởng trong hồ sơ của cậu chắc là không thành vấn đề đâu.

– Tôi chỉ mới vào nghề mà được anh giúp đỡ, tôi không quên ơn này đâu.

– Không cần khiêm tốn, chúng tôi nhìn thực lực không nhìn thân thích đâu.

Cảm thấy câu nói của anh quản lý có vẻ kỳ lạ, nhưng vì vui quá cậu cũng không để ý tới nữa, cứ cười mãi thôi làm quản lý cũng vui theo cậu.

– Vậy là cậu đồng ý. Hai tuần nữa tôi sẽ báo tin cho cậu. thôi cậu về nghỉ đi.

– Vâng chào anh, cảm ơn anh! Em về chào anh...

Cậu ra về mà miệng cứ tủm tỉm cười, cứ như là nhận được việc làm rồi vậy.

“Mình đang lo công việc ở đây không bền, bây giờ có cơ hội này mình sẽ có công việc ổn định, thu nhập ổn định, ôi cuộc đời sao mà đẹp quá...”

Cậu chợt nghĩ, “Ngày mai phải cảm ơn bếp trưởng mới được, h ồi này cảm ơn quản lý rồi...” Mà còn một người bỗng dưng hôm nay cậu nghĩ tới... “Phải rồi, dù gì cũng phải cảm ơn anh ta một tiếng, không nhờ anh ta giới thiệu thì làm sao mình có cơ hội để mà cố gắng chứ. Ngày mai làm món gì đó đến cảm ơn anh ta vậy...”

Nói là ngày mai sao mà cậu bỗng dưng ngóng trông phát sợ. Đã mấy tháng cậu không dám nghĩ tới anh rồi. Cậu cũng sợ, sợ trái tim cậu mỗi khi nghĩ tới người đàn ông lịch lãm đó là cứ đập lổn nhịp, cứ thôi thúc cậu muốn gặp lại anh.

“Có khó khăn gì cứ tìm tôi giúp.”

Cậu nói đó cậu cứ giữ khư khư trong đầu. Nó là giấy thông hành của cậu, lúc nào cậu muốn cậu có thể tới... Dĩ nhiên không cần hẹn trước...

...Mà thật ra cậu muốn hẹn trước cũng không biết hẹn làm sao. Hôm đó, cậu ra về vội vã, số điện thoại cũng không xin, số của cậu cũng không để lại lấy đâu mà liên lạc trước?

Cậu cũng không tìm cách để đến tìm anh, cậu sợ anh sẽ nhìn ra ý đồ của cậu... Và thế là từ khi bước ra khỏi nhà anh cậu cắt đứt mọi thứ...

Nhưng hôm nay thì khác. Cái tin này xứng đáng để báo cho anh biết, cho anh biết rằng cậu không làm anh bị mất mặt vì đã giới thiệu cậu. Cậu nghĩ anh sẽ vui.

Thấy cậu cứ có vẻ sốt ruột, bác trưởng bếp chọc cậu:

– Sắp có việc làm mới nên có vẻ sốt ruột nhỉ? Chán ở đây quá sao mà cứ ngó giờ miết vậy? Dù được nhận cũng không đi liền được đâu!

– Không phải đâu ạ, tại hôm nay mẹ cháu lên nên cháu hơi...

– Hơi nóng ruột chứ gì. Không ngờ cậu già rồi rồi mà còn nhớ mẹ đấy! Ha ha ha...

Cậu then muốn đồ mặt. Không phải cậu sốt ruột vì chuyện mẹ cậu lên thăm mà chuyện cậu định sau giờ làm sẽ đến gặp anh... Đồng hồ chỉ càng gần giờ nghỉ cậu càng sốt ruột. Hết giờ cậu thay đồ phóng về đi mất không kịp chào hỏi ai, bác trưởng bếp gọi với theo.

– Coi chừng xe cô đấy... Này, nghe không...

– Dạ... Cháu biết rồi...

Cậu trả lời mà không quay đầu lại. Bắt xe buýt, cậu hối hả. Trong ba lô là món bánh cậu tranh thủ làm trong giờ nghỉ trưa, bây giờ cậu mang đến

làm quà cho anh. Sao mà xe chạy chậm quá vậy? Hôm nay dừng đón khách nhiều hơn mọi khi thì phải?

*

Cửa mở, cũng anh bảo vệ hôm trước.

– Chào, tôi muốn gặp ông chủ.

Không cần hỏi cậu có hẹn trước hay không, anh ta trả lời tỉnh queo:

– Ông chủ không có nhà.

– Tôi không cần hẹn trước đâu... Anh ấy bảo tôi có thể đến bất cứ lúc nào mà... Anh có nhớ tôi không?

– Cậu là cái cậu lần trước tới làm om sòm sao mà tôi không nhớ chứ. Nhưng tôi không gạt cậu, ông chủ đi ba ngày nay rồi tôi không biết khi nào về tới.

Thấy cậu có vẻ không tin anh khẳng định thêm lần nữa:

– Cậu nên biết không hẹn trước đồng nghĩa với việc cậu có thể gặp bất cứ lúc nào nhưng cũng có thể không gặp được. Không hẹn thì ai mà biết cậu đến lúc nào mà chờ! – Thấy cậu còn có vẻ chưa tin lắm, anh ta khẳng định thêm – Cậu cứ vô nhà xem thì biết tôi có nói xạo không.

– Anh bảo ông chủ anh không có nhà còn kêu tôi vô đó chi?

– Không sao mọi người trong nhà đã được lệnh tiếp đón cậu bất cứ khi nào cậu đến?

Cậu kinh ngạc tròn cả mắt ra.

– Anh nói thật đó chứ?

– Tôi nói dối cậu làm gì!

– Vậy khi nào anh ấy về?

– Không biết được đâu, có khi về ngay bây giờ cũng có khi vài ngày hay cả tuần ấy chứ!

Cậu đắn đo nửa muốn về nửa muốn nán chờ thêm chút nữa. Về thì thật tiếc cho cái bánh trong túi... công sức cậu chăm chút cho nó... Cuối cùng cậu quyết định về, cứ nấn ná đây hoài thì kỳ quá, đúng là không hên trước thì cũng có thể không gặp.

– Thôi tôi về, cảm ơn anh! ...Tôi có thể gửi quà cho anh ấy không?

– Được, cậu gửi gì, tôi sẽ chuyển lại cho ông chủ.

Cậu lấy cái bánh đã được gói cẩn thận đưa cho anh bảo vệ.

– Cảm ơn anh, chào anh.

...

Cậu đi về mà trong lòng buồn quá chừng, khi đi vui bao nhiêu thì khi về buồn cũng vậy. Cậu thấy mình đúng là khờ, người lao động như cậu mà còn bận rộn cả ngày hưởng chi anh có vẻ là người kinh doanh lớn thì làm gì rảnh rỗi ở nhà chờ cậu đến bất cứ lúc nào kia chứ.

Mà không biết anh ta làm gì vậy ta mà trông anh thật giàu có. Hôm trước, cậu cũng định hỏi mà thấy ngại... Dù gì mới gặp lần đầu, mà dù anh có khá thân thiện cậu cũng chưa dám hỏi sâu quá về anh. Cậu định có dịp khác trò chuyện cậu mong sẽ được biết nhiều hơn về người đàn ông đang làm trái tim cậu cứ đập lối nhịp hoài... Mà không sao, tin vui cũng còn đó, dù gì người ta cũng chưa chính thức nhận cậu, để có kết quả chính thức cậu lại tới lần nữa... Nghĩ vậy cậu thấy vui hơn. “Lần tới mình chuẩn bị nhiều thứ hơn để cảm ơn anh ấy.”

*

Cậu thuê được căn phòng trọ mới, nó không gần nơi cậu thực tập lắm (vì nhà hàng cậu thực tập nằm ở nơi trung tâm đắt giá mà làm sao thuê nổi chỗ ở chứ). Mỗi ngày cậu đạp xe mất gần nửa tiếng mới về được nơi trọ.

Thuê phòng cùng cậu còn có hai người nữa, căn phòng chỉ có chín mét vuông đủ chỗ cho cả ba mỗi tối về nghỉ, ngủ, tắm rửa. Hai người cùng phòng với cậu cũng đã ra đi làm. Người thì làm nhân viên bán hàng ở siêu thị, người thì phục vụ ở một quán cà phê cao cấp. Chẳng người nào có vẻ dư giả cả.

Người làm ở quán cà phê tên là Kiệt, quê ở Quảng Ngãi. Anh vào đây kiếm sống mục đích để phụ giúp gia đình. Người làm ở siêu thị thì gốc Đồng Nai, tên Minh. Anh đã học xong bằng kế toán nhưng chưa tìm được việc làm nên đành nhận một chân trong siêu thị để sống tạm.

Cả ba người trước khi sống cùng nhau chẳng ai quen biết ai. Vì có cùng mục tiêu là giảm tiền phòng nên được ghép lại với nhau. Vậy nên mỗi khi họ gặp nhau chỉ trao đổi qua loa vài câu chuyện khi cần thiết (vì sinh hoạt cùng một nơi mà) còn không thì toàn tranh thủ ngủ nghỉ...

Hôm nay cậu có chuyện vui nên bỗng dưng thấy hai người bạn cùng phòng trở nên thân thiết lạ thường. Cậu muốn chia sẻ niềm vui với họ. Khi về tới nhà thấy hai người kia đã về rồi, một người đang ăn dở tô mì gói một người đang thư giãn với chiếc radio mini. Cậu chào vui vẻ:

– Chào hai anh, hôm nay cả hai có vẻ rảnh rỗi quá nhỉ?

– Trông cậu có vẻ vui hơn bình thường thì có! Sao, được nhận làm nhân viên chính thức hả? – Anh Kiệt trêu cậu.

Cậu tủm tỉm cười.

– Gần đúng, hôm nay em được thông báo sẽ xem xét hồ sơ. Chờ khi nào được xếp trên duyệt nữa là OK!!

– Vậy chúc mừng cậu, chắc vừa mới đi ăn mừng về phải không.

– Đâu có, em đi làm về thôi chứ làm gì có bạn bè nào mà ăn mừng. Sao anh lại nghĩ vậy?... Em đã được nhận chính thức đâu...

– Không à? Tại anh thấy cậu hôm nay về trễ hơn thường lệ, cậu là người đi về ổn định nhất mà.

– À, tại em ghé qua chỗ người quen, định cảm ơn người ta đã giới thiệu công việc cho em.

– Nhờ người khác nói giúp cậu để cậu chắc ăn được nhận hả? Chuyện đó cũng nên lắm. Nhất thân nhì thế mà.

– Không, không phải...em làm gì có người thân có thể làm mấy việc đó chứ. Chỉ là muốn cảm ơn người lúc trước đã giới thiệu chỗ làm này cho em thôi.

– Chà, có thể nói cho anh biết người nào có thể giới thiệu chỗ đó cho em không? Chắc không phải là một nhân viên quen nào đó chứ?

– Cũng không biết là người như thế nào... nhưng... nhìn bề ngoài thì biết anh ta giàu có lắm... cũng có vẻ thân thiện...

– Ai giới thiệu cho cậu hả?

– Không...! Có lần anh ta say xỉn ngoài đường, em giúp anh ta chút, nên anh ấy bảo giúp em tìm chỗ thực tập tốt nghiệp.

– Vậy là trả ơn rồi! Sao cậu không lợi dụng thêm một chút? Nhờ anh ta giới thiệu việc làm luôn!

– Như vậy thì kỳ lắm! Em cũng thấy khó mở miệng... vả lại lúc đầu anh ấy cũng bảo anh ấy chỉ giới thiệu việc thôi còn được giữ lại hay không còn phải chờ vào năng lực của em, tự thân vận động.

Anh Minh đang nghe radio, nghe hai anh em nói chuyện cũng xen vào.

– Cậu đừng xúi dại thằng nhỏ! Nghe cái cách anh ta nói là đủ biết anh ta không muốn có phiền phức lâu dài rồi. Anh ta đã nói rõ đấy thôi, chỉ giới

thiệt chỗ còn lại là tự dựa vào năng lực bản thân, nghe có vẻ đề cao mình... chắc chắn, nhưng thật ra mấy đại gia xói đầu đó khôn lắm. Cậu không có lợi ích gì cho anh ta nên anh ta không muốn cứ bị cậu nhờ vả hoài. Vì thế mà MỘT CẬU cắt đứt mọi “hậu họa”...

– Không phải vậy đâu... – Cậu chống chế yếu ớt.

– Cậu xem, thằng nhóc ngây thơ chưa...

– Nhưng anh ta dặn người nhà đón tiếp em bất cứ lúc nào em đến mà, như vậy đâu có ý muốn như anh nói.

– Vậy cậu đến anh ta đón tiếp thế nào?

– Hôm nay anh ấy không có nhà...

– Thấy chưa, chỉ cần trả lời nhiều đó, “không có nhà” – vậy là đuổi được cậu rồi. Nhà người ta đâu phải dễ vào kiểm tra đâu mà sợ.

– Không phải, em có vào nhà mà! Anh ấy thực sự không có nhà mà!

– Thôi, đừng nói quá cậu ấy buồn! – Anh Kiệt lên tiếng đỡ cho cậu – Nhưng Tùng này, em là người tốt, chưa va chạm nhiều nên có lẽ không hiểu hết thâm ý của người ta. Nhưng dù gì anh ta cũng giúp đỡ em, cảm ơn cũng tốt, nhưng đừng đặt nhiều niềm tin quá mai một khó tránh nhiều thất vọng. Ha, thôi nghỉ đi khuya rồi, ngày mai anh cũng còn đi làm nữa.

Cậu thấy xiêu lòng vì những lời hai người bạn cùng phòng nói. Cũng đúng, cậu thấy họ nói cũng không sai. Không thân thích quen biết cũng chẳng ơn nghĩa gì lắm lý nào người ta tốt với cậu quá vậy... vả lại, cậu cũng đâu có vào kiểm tra anh có nhà không... lỡ, lỡ như hai ông này nói thiệt thì cậu khác gì kẻ thấy sang bắt quàng...

“Thôi không tới nữa vậy, dù gì cũng gởi cái bánh cảm ơn rồi chắc cũng không đến nỗi là kẻ không biết nhớ ơn...”

.....

– Ông chủ về! – Chị giúp việc chào – Ông chủ dùng cơm ngay không?

– Không, cho tôi món gì nhẹ nhẹ vào phòng đọc.

– Vâng.

Anh mới đi Đà Lạt về. Không phải đi đổi gió, anh có công việc cần làm. Công ty anh vừa hoàn tất xong phần cơ sở vật chất cho một khách sạn mới. Khách sạn cũng là một bước thử nghiệm mới của công ty...

Công ty của gia đình anh chuyên kinh doanh nhà hàng nhưng từ khi anh nắm quyền điều hành thì ý tưởng này đã có trong đầu. Có rất nhiều khách sạn dành cho khách trung lưu ở những khu du lịch nhưng đa số không đáp ứng được chất lượng dịch vụ như khách mong đợi, còn khách sang hạng sang thì lượng khách này không chọn.

Anh muốn làm khách sạn của mình đáp ứng được dịch vụ tốt nhất với giá cả hợp lý hơn, nhưng quả thật không đơn giản, phải cân nhắc nhiều thứ cho phù hợp: không quá ỏi mà không để chi phí tăng cao... Ôi thôi lắm việc!

Anh đã ở trên đó hai tuần liền để duyệt những bước cuối cùng cho thật ưng ý, bỏ thêm cả tuần chạy lòng vòng cho những công việc bị anh bỏ phê vì thời gian anh bám lấy khách sạn mới, về đến đây đã mệt muốn không thở nổi, không muốn ăn gì nữa...

Nhìn đồng hồ sơ giấy tờ trên bàn chờ anh giải quyết anh thật không dám nghỉ ngơi. Bình thường thì chẳng mấy khi anh để công việc tồn đọng như thế này, kỳ này mà khách sạn kinh doanh không hiệu quả thì chẳng biết giấu mặt đi đâu nữa.

Anh lật giờ những ghi chú, những tin nhắn để lại trước.

“Gởi bánh... Tùng... bánh gì vậy nhỉ?” Một mẫu tin có vẻ lạc lõng giữa những tin anh nghĩ mình có thể nhận được.

Anh bấm chuông gọi người giúp việc.

– Ông chủ, đồ ăn chuẩn bị gần xong rồi, tôi mang lên ngay.

– Không, tôi muốn hỏi tin này ai nhận. – Anh tiện tay cầm mẫu giấy giờ lên.

– À, là do cậu bảo vệ. Là cái cậu gì hôm trước đến một lần, khoảng một tuần trước có ghé qua đây nhưng không có ông chủ ở nhà, cậu ấy có gửi lại ổ bánh... nhưng tôi nghĩ hôm nay không còn ăn được nữa đâu ạ.

– Sau hôm đó cậu ta có quay lại nữa không?

– Hình như không ạ.

– Được rồi. – Anh phẩy nhẹ tay ra hiệu cho người giúp việc ra ngoài.

“Vậy là cậu nhóc có đến, cứ tưởng có việc làm rồi quên mình luôn chứ. Đã gần năm sáu tháng rồi chứ ít gì... cũng không làm mình thất vọng, cũng có chút năng lực đây.”

Anh mở xấp hồ sơ mà anh cần giải quyết gấp nhất, hồ sơ những ứng viên cho các vị trí ở khách sạn mới. Một danh sách những ứng viên được giới thiệu từ các đơn vị và một danh sách khác là các ứng viên đã được bộ phận nhân sự tuyển chọn từ danh sách đầu chờ anh duyệt lại.

Cần bản danh sách thì anh chợt tìm “Nhà hàng Phong Lan” – nơi cậu nhóc được anh giới thiệu tới.

“Không có giới thiệu ai sao ta, mà chỉ là nhân viên tạm chắc gì được giới thiệu.”

Anh chợt trông thấy Tùng... Nguyễn Hoàng Tùng... nơi giới thiệu nhà hàng Phong Lan. Anh cười hài lòng. Vậy là không phụ ý anh muốn nâng đỡ cậu, chút thử thách ban đầu của anh cậu đã vượt qua.

Giới thiệu một nhà hàng tạm tạm cho cậu thực tập để dễ dàng có điểm, có việc làm đối với anh không khó nhưng anh đưa cậu vào một nơi đòi hỏi cao, không cho phép phạm lỗi dù to nhỏ vậy mà cậu cũng có thể đáp ứng

được mà không kêu ca hay chạy nhờ anh lần nào nữa. “Tốt!” Anh nghĩ vậy.

Lật qua danh sách nhân viên, anh xem qua một lượt rồi giờ hồ sơ cá nhân từng người ra xem. Anh duyệt cẩn thận từng nhân viên, từ chi tiết cá nhân, đến năng lực, kinh nghiệm, vân vân...

Vài món nhẹ được mang ra cho ông chủ. Anh nghỉ ngơi ăn một chút lót dạ.

“Phải mình về sớm được là có thể thưởng thức tài nấu nướng của cậu ta rồi... À, quên mất!” Anh nghĩ ra gì đó rồi lấy điện thoại gọi cho trợ lý.

– Anh mang cho tôi hồ sơ chi tiết của ứng viên Nguyễn Hoàng Tùng của nhà hàng Phong Lan... Ừ, ứng viên cho khách sạn đó... Mang qua nhà tôi ngay nhé...! Ừ, tôi cần gấp.

Không cần xem qua anh cũng biết cậu không thể nằm trong những ứng viên được chọn. Phòng nhân sự có quá nhiều ứng viên giỏi hơn một anh chàng vừa mới tập sự để lựa chọn.

Khoảng nửa giờ là bộ hồ sơ của cậu nằm ngay ngắn trên bàn làm việc của anh. Đọc qua một lần nữa những nhận xét của quản lý nhà hàng và bếp trưởng, anh gật gù, “Được đấy... vậy tuyển luôn.”

Anh ghi thêm tên cậu vào cuối danh sách những người được chọn cho khách sạn mới. Vậy là một lần nữa nhờ anh cậu lại có một cơ hội mới.

*

Sau hai tuần hồi hộp chờ đợi cuối cùng cậu cũng được gọi lên phòng quản lý. Đứng ngập ngừng trước cửa một lúc cậu hít một hơi thật sâu rồi mới gõ cửa.

– Vào đi! – Tiếng người trong phòng vang lên.

Cậu đẩy cửa bước vào cười cười cầu tài.

– Anh gọi em?

– Ủ! Ng ồi đi, chắc cậu biết tôi gọi cậu lên cho việc gì r ồi chứ?

– Việc khách sạn phải không ạ? Tin xấu ạ?

– Sao lại xấu, rất tốt nữa là đằng khác. – Anh quản lý cười vui vẻ sau một lúc giả vờ căng thẳng để hù cậu – Cậu được nhận r ồi, vui là cậu vượt qua rất nhiều ứng viên nhưng buồn là cậu là người được tuyển vớt.

– Vớt là sao ạ?

– Tức là mọi vị trí đã có đủ người nhưng người ta vẫn tuyển thêm cậu làm nhân viên chính thức cho khách sạn, nhưng chưa bố trí cho cậu vị trí nào cả.

– Vậy là sao anh, hay là em phải qua kỳ xét tuyển nữa?

– Theo tôi biết thì không có. Cậu từ bây giờ chính thức là nhân viên của chúng tôi, không phải nhân viên thời vụ. Cậu sẽ được ký hợp đ ồng lao động chính thức nhưng tôi không biết họ tuyển cậu cho vị trí nào cho khách sạn.

Thấy cậu còn có vẻ lo lắng, anh quản lý trấn an thêm.

– Thôi đừng lo, một khách sạn mới thành lập thì sẽ còn nhiều thay đổi, nhất là bộ phận nhân sự. Cậu cứ làm tốt việc được giao thì không lo mất việc. Vậy nha!

– Vậy bây giờ em vẫn tiếp tục làm ở đây hả anh?

– Đúng, cho hết tuần này hợp đ ồng ở đây chấm dứt, đầu tuần cậu cần giấy gọi đi tập huấn trước khi nhận việc chính thức.

– Cám ơn anh.

– Chúc mừng cậu, có khao mọi người không? – Anh quản lý cười hấp háy.

Cậu cười trừ.

– Khao anh chắc em không dám, nhưng em sẽ cảm ơn anh thật tử tế. –
(cậu nghèo rớt mùng tơi làm sao mà khao nổi mọi người chứ.)

Ra khỏi phòng sếp mà cậu vừa đi vừa đánh lô tô trong bụng. Mọi chuyện làm cho cậu ngây ngất: một công việc ổn định, đúng chuyên môn, làm ở một công ty lớn nữa... Ôi mơ ước của biết bao người mới ra trường như cậu.

Cậu lên kế hoạch cho sự nghiệp trả ơn những người đã giúp đỡ cậu ở chỗ làm. Trước tiên là vét hết tiền túi, mượn thêm chút tiền của hai người trợ cùng, cậu chuẩn bị một ít bánh cậu tự làm để tặng mọi người.

Ngày cuối cùng đi làm cậu mang những gói bánh được chuẩn bị kỹ lưỡng đi tặng từng nơi với lời cảm ơn hết sức chân thành, cậu cũng chào tạm biệt mọi người để nghỉ làm. Anh quản lý và bác trưởng bếp cứ dặn dò cậu đủ thứ.

– Này, nếu không cố gắng mà bị đuổi tôi không nhận lại cậu đâu! Nhớ đấy! – Anh quản lý hăm dọa.

Bác trưởng bếp thêm vào:

– Cậu làm mất mặt người từng hướng dẫn cậu là tôi, thì tôi xé xác cậu đấy!

Cậu gật r ã dạ liên hồi, cậu mong ngóng được nhận công việc mới bao nhiêu thì bây giờ bỗng dưng cậu thấy quyến luyến chỗ này bấy nhiêu.

R ã việc chào hỏi chia tay gì gì cũng xong, cậu về nhà nằm dài trên đất sẫm soi mãi cái giấy triệu tập của cậu r ã cười cười hoài.

– Tôi thấy cậu vui quá r ã đấy! – Anh Minh vừa đi làm về thấy cậu nằm dài đó cười một mình mãi thì lên tiếng trên cậu – Khi nào cậu dọn đi?

– Em chưa biết, để thứ Hai này đi tập trung em mới nghe công bố chính thức.

– Vậy là bọn anh phải tìm người chia tiền phòng mới rồi! Chắc, không biết có ai chịu chui vô cái “hộp quẹt diêm” này không nữa...?

– Anh làm như thiếu người như em lắm vậy, hôm em đến thuê trễ một bước là không có chỗ này rồi! Ở sang thì không thiếu chứ mấy kiểu như anh em mình như vậy mới khó đó chứ...

– Đùa với cậu thôi, khi nào đi thì báo trước một tiếng anh em mình làm bữa lai rai chia tay nhỉ?

– Anh Kiệt chưa về hả anh? Thời gian này hình như anh ấy hay đi tới tận sáng...

– Có bother ấ ý mà!

– Bạn gái ư? Con gái nhà ai mà chỉ đi giờ kỳ lạ vậy?

Anh Minh không nói gì chỉ cười khẩy như có gì khó nói hay có thể hiểu là không đáng để nói làm cậu thấy không nên hỏi tới. Bỗng anh bắt qua chuyện của cậu:

– Cậu được việc rồi có đi cảm ơn người ta chưa?

– Ai ạ?

– Thì cái người mà lần trước cậu định cảm ơn mà không gặp đó!

– Chưa...! Nhưng... nhưng em định thôi không đi nữa, em có gửi chút quà cảm ơn rồi.

– Sao vậy? Lần trước cậu hăng hái lắm mà?

– Thì đúng là vậy, nhưng nghe mấy anh nói xong tự nhiên em thấy ngại, thấy có lẽ hai anh nói đúng.

– Chẳng lẽ gì, cậu không cần để tâm nhiều đâu! Chắc tại tui tôi không may như cậu nên hơi ganh tị chút, quá lời thôi mà... Không cần để bụng quá làm gì...

– Không phải đâu, em cũng suy nghĩ kỹ rồi, em định trước khi đi sẽ đến chào lần nữa, gặp hay không phó thác cho hên xui vậy.

Một tiếng chuông điện thoại reo lên.

– Anh ra ngoài chút, không nói chuyện với cậu nữa.

Nói rồi anh dứt điện thoại vào túi rồi đẩy cửa đi luôn, trông vẻ mặt có gì bức bối lắm. Còn lại một mình cậu tiếp tục cầm tờ giấy gọi rồi nghĩ tới anh.

Cậu mong gặp anh một lần trước khi đi. Trước đây cậu cũng hay nghĩ ngợi tưởng tượng sẽ kết bạn với anh, tình bạn vượt lên trên vật chất, khoảng cách giữa hai người... nhưng cậu đành xây dựng nó trong tưởng tượng mà thôi. Có lẽ cậu khao khát gặp anh không chỉ đơn thuần là tình bạn như cái vẻ ngoài của nó nên cậu cũng sợ mình bị bại lộ ý đồ đen tối của mình (do đó cũng không dám đi tìm người ta hoài).

*

Hôm nay cậu dậy thật sớm chuẩn bị cho mình thật kỹ càng. Dù gì hôm nay là ngày quan trọng của cậu (còn hơn cả ra mắt nhà vợ ấy chứ), chọn cái áo còn mới nhất, vuốt cho mặt mày thật tươi tỉnh... cố ép cho mái tóc nằm gọn gàng, vuốt vuốt thêm chút mút cho mấy cọng còn lìa xỉa chưa chịu nằm xuống... bỏ thêm cây viết vào túi cậu ngắm mình lần cuối trong cái gương bé bằng bàn tay.

“Hoàn hảo, lên đường thôi!”

...

Cậu đến trước giờ hẹn khoảng nửa tiếng đồng hồ, đưa thư mời cho nhân viên tiếp tân.

– Anh ng ấ chờ một lát.

...

– Mời anh Nguyễn Hoàng Tùng.

– Cậu bước vào phòng – phòng nhân sự. Nhìn thấy mấy nhân viên mặt mày có vẻ khó khăn làm cậu thấy cũng khó.

– Tôi là Nguyễn Hoàng Tùng.

– Mời ng ấ.

– ...

– Tôi đại diện cho bộ phận nhân sự, tôi tên Hùng.

Anh Hùng đẩy đến trước mặt cậu một xấp hồ sơ.

– Cậu cứ xem sơ qua đi, đây là hợp đồng lao động của cậu. Trong đó có hai hợp đồng: một cái là hợp đồng tạm thời một tháng. Cậu cần đọc kỹ cái đó và ký ngay bây giờ. Cái còn lại là hợp đồng chính thức sau này của cậu sau một tháng làm việc và huấn luyện ở khách sạn sẽ quyết định chính thức ký hay không.

Cậu lật hợp đồng tạm thời, nội dung đại loại là cậu sẽ đến làm việc ở khách sạn mới thành lập, vừa làm vừa được huấn luyện một tháng với mức lương không cao lắm – mức lương thử việc – trong đó cũng quy định công việc của cậu là phụ giúp bếp và quầy bar.

– Cậu có thắc mắc gì không? Nếu không thì ký vào chỗ này...

Và cậu ký tên đồng ý. Đây là cơ hội tốt mà, điều kiện lao động cũng không có gì làm khó cậu, lương bổng thì cũng cỡ cỡ vài chỗ cậu làm thêm cộng lại, đủ sống...

– Xong rồi, cậu cần địa chỉ này, trong vòng ba ngày cậu thu xếp có mặt ở khách sạn. Cậu có thể ở tạm khách sạn trong thời gian khách sạn chưa

khai trương. Cậu cũng nên tranh thủ tìm chỗ ở bên ngoài nếu thấy đi đầu kiện làm phù hợp... Cậu cũng đọc kỹ hợp đồng này rồi sẽ quyết định sau một tháng nữa... Cậu có thắc mắc gì không?

– Không.

– Vậy cậu cứ về đi, lo thu xếp để có mặt đúng ngày giờ. Nếu thắc mắc gì thì sẽ hỏi người hướng dẫn cho các cậu sau.

– Vâng, cảm ơn anh... Chào anh!

Cậu cầm bộ hồ sơ mà tay run run.

“Vậy là tốt rồi, hy vọng công việc không tồi nữa là OK. Vội nhanh thôi còn bao nhiêu việc phải lo! Sao mà gấp dữ vậy, cho có 3 ngày!”

Cậu cứ miên man nghĩ mà không hay có người đang đi ngược lại, cậu quẹt cả vào người người ta.

– Tôi xin lỗi...

– Không sao.

Cậu nhìn lên người cậu vừa va phải. Ôi trời!! Trái tim cậu ngừng đập mất thôi! Người cậu tìm không gặp bỗng đứng giữa nơi không ngờ lại lù lù đứng trước mặt cậu.

– Chào em.

– V... vâng... à, chào anh.

– Sao vậy?! – Anh cười cười khi thấy thái độ bất ngờ của cậu – Gặp anh không vui hả?

– Không... không phải... Tại em bất ngờ quá thôi mà... Chào anh.

– Em chào anh rồi.

– Hà... à... chào anh... ah... ah...

Anh càng cười lớn hơn khi thấy cậu lúng túng như gà mắc tóc, còn cậu thì mặt mày đỏ au chẳng biết nói gì nữa. Cậu thấy tức mình gì đâu. Lần nào gặp anh cậu cũng bị anh quay như chong chóng, con người gì mà...

– Em đi đâu đây?

Cậu chợt nhận ra, đây chẳng phải cơ hội tốt cho cậu thông báo với anh những gì cậu muốn báo sao?

– Em đến nhận việc làm.

– Nhận việc, vậy là em đã tốt nghiệp rồi sao?

Phải rồi, anh thậm chí còn chưa biết cậu đã tốt nghiệp nữa mà, bây giờ biết bắt đầu từ đâu nhỉ...

– Em có rảnh không?

– Dạ?

– Anh định gặp em một lát sau khi anh có chút việc ở đây, nhưng phải phiền em chờ rồi... nên, em có rảnh không? – Anh nhấn mạnh câu mình hỏi thêm lần nữa.

– Lúc này em chưa đi làm, em đợi được.

– Vậy tốt, em xuống xe đợi anh nhé, hay em muốn đến quán nước chờ?

– Không, em sẽ chờ ở trong xe, không cần ra quán nước đâu.

– Sẽ hơi lâu đấy, hay anh bảo tài xế đưa em về nhà trước nhỉ?

– Không cần đâu, em sẽ chờ dưới xe, em đi trước.

– Khoan đã! Này...

Cậu vội vã đi một nước, không dám quay lại có lẽ sợ anh đổi ý đại loại như ‘hay để lúc khác anh rảnh vậy’ chẳng hạn...

Cậu xuống bãi đậu xe. Cậu nhớ chiếc xe anh màu đen... Nhưng ôi thôi bao nhiêu chiếc màu đen, cậu không biết chiếc nào. Bây giờ mới nhớ cậu không biết số xe cũng không hỏi... Cậu nhận thấy mình mới ngớ ngẩn làm sao. Ban nãy anh gọi cậu lại chắc là vì chuyện này đây. Xe có tài xế xe không? Sẽ phải đi hỏi từng người sao ta? Mà hỏi làm sao, chẳng lẽ bảo cho tôi vào ng ồi chờ ông chủ của anh, ai mà tin chứ...

Đành vậy, cậu tìm một chỗ thuận tiện ng ồi chờ. Còn đang loay hoay thì một người ăn mặc lịch sự đến hỏi cậu:

– Cậu là cậu Tùng phải không?

– Vâng, có việc gì không?

– Tôi là tài xế của ông Phong. Ông Phong dặn tôi là cậu sẽ đợi ông ấy trong xe.

Vậy là anh chu đáo thế đấy, cậu bỗng dưng thấy mát lòng mát dạ biết bao nhiêu, cứ như chút tấm lòng của cậu đã được đáp trả.(dù chẳng có gì làm bằng chứng, anh chàng này đang tự suy diễn chút thôi)

*

Anh đẩy cửa bước vào nơi cậu vừa từ đó ra.

– Giám đốc tới rồi ạ! Mọi người vừa mới tới đủ thôi!

– Ừ.

– Cậu nhóc mà giám đốc đích thân tuyển dụng vừa mới từ đây ra thôi.

– À tôi có gặp.

– Cậu ấy buồn cười thật, nhận hồ sơ tuyển dụng mà không hỏi han thắc mắc gì cả, có vẻ khớp dữ lắm. Cậu ấy có họ hàng gì với giám đốc ạ?

– Không, tôi thấy có năng lực thì tuyển thôi. – Anh khẽ gần giọng.

Thấy mình có vẻ quá lời làm giám đốc bức mình, anh ta vội vàng đánh trống lảng.

– Giám đốc, tư liệu bên này được chuẩn bị sẵn rồi...

...

Nói đến chuyện cậu đi theo anh tài xế. Đến nơi xe đỗ, anh lịch sự mở cửa xe, vặn máy lạnh cho cậu ngồi chờ. Anh ta cũng chui vào xe chờ ông chủ.

Ngồi một hồi không biết làm gì cậu bắt chuyện với anh tài xế.

– Anh chạy xe lâu chưa?

– Cũng lâu, tôi chạy xe cũng gần cả chục năm rồi.

– Lâu vậy à, vậy là anh biết anh Phong lâu rồi nhỉ?

– Không tôi chỉ mới chạy xe riêng cho ông chủ từ khi ông ấy lên làm giám đốc thôi.

– Anh ấy là giám đốc à? – “Cũng không có gì bất ngờ lắm, nhìn cũng phần nào đoán được công việc của anh đại loại thế!”

– Cậu không biết à?

– Không, tôi mới quen anh ấy thôi, cũng chưa biết anh ta nhiều lắm.

Cậu ngập ngừng một chút rồi hỏi tiếp:

– Tôi có thể hỏi anh vài câu không?

– Được, những gì tôi biết tôi có thể trả lời cậu.

– Anh ấy là giám đốc công ty nào thế?

– Cậu đùa tôi sao...? – Thấy cậu có vẻ không biết thật, anh lái xe nói tiếp – Thì bộ hồ sơ cậu cần đó...

Cậu nhìn xuống bộ hồ sơ đang cần. Mất một lúc cậu mới nghiệm ra.

“Ồ thì ra giám đốc là anh ta ư?” Cái này thì làm cậu bất ngờ thật chứ chẳng chơi. Nơi cậu làm không phải là một công ty tầm tầm hạng trung mà là một công ty gia đình nhưng có cả hệ thống nhà hàng ở nhiều nơi. Đã nói là công ty gia đình rồi anh ta lại là giám đốc thì có khả năng anh ta là một ông chủ lớn chứ chẳng chơi, nhưng cũng có thể là anh làm thuê.

Cậu đặt thêm một câu hỏi để xác nhận nghi ngờ của mình.

– Vậy công ty này của gia đình anh ấy rồi!

– Phải, cha ông ta là tổng giám đốc, ông ấy nắm quyền chỉ dưới cha mình. Nói cha ông ấy là tổng giám đốc chứ thực ra cha ông ấy nghỉ ngơi lâu rồi, đi du lịch là chính. Mọi thứ đều do ông chủ nhỏ quán xuyến hết thôi.

– Một mình anh ta thôi ư?

– Cũng không hẳn, ông ấy còn một người anh nữa, nhưng có lẽ không bằng ông Phong. Anh ta chỉ quản lý một nhà hàng ở Huế thôi.

– Hình như tôi quen phải người không nên quen rồi!

– Cậu nói khó hiểu thật! Có ai giới thiệu cậu vào làm việc cho ông ấy à?

– Không, là tự ông ấy giới thiệu công việc này cho tôi thôi!

Nói tới đây cậu bỗng thấy vấn đề sáng tỏ hơn một chút. Hình như cậu bao lâu nay cũng nằm trong tầm kiểm soát của anh mà cậu cứ nghĩ là không liên hệ gì cả. Anh giới thiệu công việc cho cậu, hèn gì khi cậu đến quản lý nhìn cậu có vẻ kỳ lạ, khi làm việc cũng được giúp đỡ nhiều. Hôm nay nhận được công việc này hình như cũng là được vớt... Vậy mà anh ta cứ bảo là

tự lực cánh sinh... Không biết thì cứ mong ngóng được gặp, bây giờ biết rồi không biết phải đối mặt ra làm sao đây.

*

Cũng khá lâu anh mới quay trở lại xe.

– Em chờ lâu không? Thiệt là, bọn họ nói dai quá trời.

– Không... không đâu, thực ra em cũng định gặp anh... Hôm nay cũng may...

– Về nhà. – Anh nói với tài xế.

– Anh xong việc rồi à?

– Cũng gần như xong, việc còn lại làm nốt ở nhà. Hôm nay em đến nhận việc à?

– Phải, cũng cảm ơn anh nhận em. – Cậu ngập ngừng nói...

...

Xe chạy qua nhiều con đường đưa họ về lại ngôi nhà lần trước anh tiếp cậu một lần.

– Em sao vậy, có vẻ không vui hả?

– Đâu có, tại gặp anh thật bất ngờ quá, lần trước em có ghé qua...

– Anh biết, anh có nhận quà em gửi, nhưng không có lộc ăn. Anh về trễ quá nên nó hư mất rồi.

– Lần sau em mời anh lại.

– Được đấy, ngay hôm nay cũng được.

– Em chưa chuẩn bị gì cả...

– Không sao! Vậy hôm nay anh mời em. Đáng lẽ nên mời em ra nhà hàng nhưng hôm nay có nhiều việc cần giải quyết quá nên mình về nhà vậy, làm vài món mừng em.

– Không sao đâu, nếu hôm nay anh bận thì để lúc khác em đến. Anh cứ cho em xuống chỗ có trạm xe...

– Không sao, việc gấp nhưng không mất nhiều thời gian. Cả buổi chiều nay anh chỉ tiếp em thôi ha!

Xe chạy chậm rồi dừng chờ cổng mở rồi vào sân.

Cậu theo anh vào nhà, anh gọi chị giúp việc dọn đồ tiếp đãi cậu.

– Anh sẽ trở lại nhanh thôi, em cứ nghỉ ngơi trước đi.

Cậu ừ ừ ngoan ngoãn cho anh đi. Chị giúp việc mời cậu vào một gian phòng nhỏ, có vẻ là phòng dành cho khách nghỉ lại. Nó có đầy đủ tiện nghi: tivi, dàn máy, tủ lạnh, bộ bàn ghế nhỏ, cái giường đơn, cái kệ sách để vài chục cuốn đủ loại chủ đề. Chị giúp việc mang cho cậu nước và ít đồ ngọt.

– Ông chủ dặn để cậu nghỉ ngơi thoải mái, cậu cần gì cứ gọi. Khi nào ăn trưa tôi sẽ gọi cậu.

Chị giúp việc ra ngoài sau khi đóng cửa cẩn thận. Còn mình cậu, cậu thấy vừa mừng vừa lo.

“Còn hai ngày mình phải lo thu xếp để lên Đà Lạt, mất một ngày để đi đường, còn phải dọn dẹp đồ đạc nữa... vậy mà bây giờ lại ngồi đây nghỉ ngơi nhàn hạ thế này...”

Cậu không biết còn mỗi một ngày cậu có kịp làm gì không nữa, nhưng nếu bảo cậu chào ra về thì cậu không muốn. Cậu đã muốn gặp anh quá chừng mà không gặp được, hôm nay may mắn gặp, đã thế anh còn dành cả buổi chiều tiếp cậu làm sao cậu nỡ bỏ về.

“Thôi kệ coi như nghỉ một ngày dưỡng sức cho sắp tới vậy!”

Nghĩ vậy cậu lại nằm dài trên đường, nhìn kỹ lại căn phòng lần nữa. Gian phòng trang trí thật tao nhã, màu sắc làm con người cảm thấy dễ chịu, muốn ngủ. “Chắc anh còn lâu! Hay mình ngủ một lát vậy, đằng nào chị giúp việc cũng bảo sẽ kêu mình mà...” Và rồi cậu ngủ thật...

...

Không biết qua bao lâu, cậu giật mình thức dậy. “Chưa ai gọi mình... Mấy giờ rồi ta?” Nhìn đồng hồ đã 1 giờ trưa, cậu đẩy cửa bước ra ngoài, vắng hoe. Cậu ra phòng khách.

– Cậu dậy rồi à. Lúc này ông chủ có xuống nhưng thấy cậu ngủ ngon quá nên ông bảo để cậu ngủ thêm.

– Anh ấy đâu rồi?

– Cậu cứ lên tầng trên, phòng làm việc bên phải.

– Cảm ơn.

Cậu gõ cửa phòng, tiếng anh vọng ra:

– Vào đi.

– Anh không nghỉ trưa à?

– Không, anh làm xong rồi. Anh đang chuẩn bị đi ngày mai đi công việc.

Cậu đến ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc.

– Anh đi suốt nhỉ, anh ở nhà một tháng được bao ngày?

– Hì, chẳng được bao ngày đâu, công việc đòi hỏi vậy.

– Không ai phụ giúp anh à?

– Trước đây cũng có, nhưng bây giờ thì không.

- Lần này anh đi những đâu, xa không?
- Không, Đà Lạt thôi, khoảng một tuần.
- Vậy à, ngày một em cũng phải lên đó...
- Vậy à, trùng hợp nhỉ?!
- Anh đừng vờ nữa, anh biết mà...

Anh nhìn cậu đang cười.

– Anh còn đóng kịch nữa cơ đấy, nào là anh giới thiệu cho em thôi còn lại em phải dựa vào năng lực của mình... làm em cứ tưởng bở. Cuối cùng toàn nhờ anh cả.

– Đâu có, nhờ năng lực em đấy chứ, nếu em không được đánh giá tốt để đưa vào hồ sơ dự tuyển thì làm sao anh tuyển em được.

– Anh nói sao cũng được, nhưng anh đã cho em cơ hội em không lãng phí nó đâu.

– Tốt, anh hy vọng vậy. Bây giờ ăn cơm trưa với anh chứ, anh đói lắm rồi đây.

Cả hai xuống nhà. Bữa trưa đã được dọn xong, bữa ăn khá thịnh soạn.

– Anh ăn một bữa mà nhiều thứ vậy sao?

– Không hẳn, vì không biết em thích món gì nên anh dặn họ làm vài loại vậy.

– Anh không cần phải vậy đâu.

Cậu biết mối quan hệ giữa cậu và anh không sâu sắc gì, vậy mà không hiểu sao anh có vẻ chu đáo với cậu như vậy. Không biết cậu có chút hy vọng gì cho thứ tình cảm đang nhen nhúm trong lòng cậu không hay những

gì cậu cho là quan tâm cậu thì đối với anh chỉ là thứ vật vãnh của người giàu có.

– Khi nào em đi nhận việc?

– Em dự định ngày mốt là có mặt ở Đà Lạt.

– Em đi xe gì, lúc nào đi?

– Em không biết, lúc nhận được thông báo là gặp anh nên tới giờ em chưa liên hệ xe, nhưng dù gì thì chỉ cần có mặt ở Đà Lạt vào ngày mốt là được.

– Em thu xếp công việc ở đây xong chưa?

– Em có gì để thu xếp đâu, dọn dẹp đồ dùng cá nhân, trả phòng rồi ra xe. Ở đây không khó, có đi đâu lên đó lạ nước lạ cái chưa biết tính sao thôi.

– Em thu xếp trong chiều nay kịp không?

– Để làm gì?

– Ngày mai em đi cùng anh luôn, khỏi phải đi xe ngoài cho cực.

– Như vậy sẽ phiền anh đó!

– Em nghe lại một lần nữa nhé. Anh xem em như một đứa em trai, anh rất thích được giúp đỡ em. Anh không thấy phiền hà gì hết. Những gì có thể anh sẽ giúp em hết mình, nhưng anh không bao che cho em trong công việc của em đâu, cái đó là em tự lực cánh sinh thôi.

Nghe anh khẳng định mà cậu đau lòng.

“Chỉ là thằng em trai thôi đấy... Nụ hôn của anh ấy mới tuyệt làm sao... Vậy là mình khó có cơ hội rồi. Mà nghĩ lại với địa vị của anh ấy thì dù mình là phụ nữ cũng chưa chắc mình có cửa yêu đương chứ đừng nói mình là đàn ông.”

– Này, em không nghe anh nói gì sao?

– Không, chỉ là em đang nghĩ xem em thu xếp kịp không mà.

– Em báo gia đình chưa?

– Em có báo là có khả năng em sẽ lên Đà Lạt làm, còn khi nào đi thì chưa báo.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện. Cậu cứ tranh thủ lúc anh cúi xuống ăn để nhìn ngắm anh thật kỹ. Anh trông quyến rũ quá mà, cái quyến rũ của một người đàn ông đẹp, của một thân hình cân đối khỏe khoắn kèm theo cả ma lực của một người thành đạt có địa vị tiền bạc, đầy tự tin... Cậu thấy mình thực sự càng khó cưỡng lại khi cứ được nhìn anh thế này, cứ được anh ưu ái vậy...

Mà nghĩ thì anh cũng thật xấu xa, anh cứ tiếp cận cậu theo như ý anh muốn nhưng lại cấm cậu tiếp cận anh như cậu muốn. Cái danh nghĩa đưa em trai nghe sao mà đáng ghét quá, nó như một ranh giới rõ rệt anh vạch ra cho cậu. Cậu có máu mủ gì với anh đâu mà bắt làm em trai anh chứ... Thiệt tình, anh ác với cậu quá chừng...

– Anh thấy em hôm nay không được tập trung lắm, không thấy thoải mái hả?

– Không, không đâu.

Cậu vội vàng lấp liếm khi mãi suy nghĩ vẫn vơ mà không để ý đến câu chuyện đang nói.

– Vậy ngày mai em đi cùng anh chứ? Nếu có việc gì không kịp thì nói đi anh giải quyết phụ cho.

– Không sao, em lo được, em sẽ đi cùng anh.

Anh nói là nếu tiện nhưng cậu thấy bằng mọi cách anh bắt cậu nhận lời đi cùng anh. Thôi cũng được, nếu tình cảm của mình là không thể thì ở

cạnh anh ấy thôi cũng được. Dù gì thì khoảng cách gia đình và xã hội của anh và cậu khá xa, cậu thấy mình chẳng có hy vọng gì nếu tiến theo con đường yêu đương cả, và quan trọng hơn là cậu không mất tiền xe...

– Chiều nay em sẽ về thu xếp hành lý rồi đến đây, sáng mai đi một lần cho tiện.

– Vâng, được.

– Lát anh sẽ cho tài xế đưa em về rồi chờ em luôn.

– Không cần đâu, em còn vài việc nhỏ cần giải quyết mà.

– Không sao, anh ta sẽ đưa em đi lo công chuyện cho nhanh, anh sẽ chờ em ăn tối.

Vậy là kết thúc câu chuyện không có thương lượng, anh chỉ làm như ý anh muốn. Cậu lơ mờ nhận ra rằng bên ngoài trông anh thật nhã nhặn nhưng anh là kẻ độc tài đấy chứ, tự quyết hoặc đưa người khác quyết định theo chiều hướng mà anh muốn, không thấy nhượng bộ.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thiên Đường

Chiếc xe bốn chỗ bon bon chạy trên Quốc lộ 1 rẽ ngã ba Dầu Giây. Càng đi không khí càng dịu lại. Khí trời đã bắt đầu thay đổi so với thành phố và phố xá hai bên cũng không còn đông đúc như trước nữa, có những đoạn mang hơi hướm của quê cậu với những ruộng hoa màu nối nhau xanh ngắt, những ngôi nhà nhỏ lấp ló sau những tán cây... Tất cả làm cậu nhớ nhà. Xe chạy đã được hơn ba tiếng đồng hồ rồi mà cậu vẫn chưa thấy mệt, anh thì đã ngủ khò từ khi còn trong địa phận thành phố.

Cậu chưa từng lên Đà Lạt, đây là lần đầu tiên. Cậu cũng biết sơ sơ về Đà Lạt như là xứ sở của thơ hay xứ sở sương mù, thiên đường của những đôi tình nhân... vân vân... nhưng cậu cũng chưa nhìn thấy nó lần nào. Càng đi cậu càng cảm nhận rõ mình đang lên cao (vùng núi mà), không khí càng lúc càng dịu lại rồi lạnh dần. Cậu háo hức nhìn hai bên đường. Cậu tuy không phải là một đứa trẻ ra phố ngày hội nhưng cậu vốn yêu thích những thứ thuộc về thiên nhiên nên phong cảnh thôn quê hai bên đường, nhất là khi những dãy đồi những rừng thông bắt đầu lác đác xuất hiện, chúng làm cậu thấy lâng lâng. Đã bao lâu rồi cậu không được cảm nhận không khí thôn dã rồi. Cậu vốn sinh ra và lớn lên ở vùng quê nhưng mấy năm nay vào thành phố học cậu chẳng mấy khi rảnh rỗi để thả hồn cho những thứ mơ mộng này.

- Trông em háo hức quá!
- Anh không ngủ nữa à?
- Đủ rồi, em không thấy mệt à? Hôm qua thức khuya đến vậy.
- Không, em muốn nhìn phong cảnh một chút.
- Em chưa đi lần nào sao?

– Phải, đây là lần đầu.

– Em cũng gan nhỉ, lần đầu đến xứ lạ mà thấy em không lo lắng gì cả.

– Thì em thấy có khác gì với lần em lên thành phố lần đầu đâu, cứ đi rồi mới biết phải làm gì chứ!

– Thật em lên Đà Lạt với bao nhiêu đồ hành lý thôi à?

Cậu cười xác nhận những điều anh vừa hỏi. Thực ra nghe anh hỏi cậu bỗng thấy ngại, cái đồng hành lý cũ kỹ của cậu bao gồm cái bếp ga mini dùng nấu ăn (nói thêm là nó đen đen rỉ sét nhiều chỗ rồi), cái nồi cơm điện nhỏ (cũng trong tình trạng tương tự với cái bếp), vài cái chén với cái nĩa nhỏ, mấy chai gia vị, bịch gạo còn lại cỡ vài ký và vài thứ linh tinh khác đang được bỏ trong cốp của chiếc xe hơi sang trọng này. Chúng chiếm hết cái cốp xe làm anh phải để những vật dụng hồ sơ anh đang mang vào luôn trong xe. Còn cả cái túi quần áo của cậu nữa. Cậu nghĩ nếu anh biết mấy thứ đang để trong cốp xe của anh là thứ gì, không biết anh có kêu trời vì tiếc cho cái xe không nữa.

– Đà Lạt lạnh lắm, em chuẩn bị đồ chưa?

– Có, em có mang cái áo gió theo mà.

Anh nhìn cái túi quần áo xếp lẹp của cậu không còn gì để nói.

– Anh phục cái tính lì của cậu đấy, một lát lên đến nơi chúng ta ghé chợ một lúc.

– Vâng.

Xe dừng lại ở một nhà hàng tên Madaguiol ăn trưa, một khuôn viên được trang trí bằng cây cối đủ loại, thảm cỏ rộng, những con đường lát đá trải dài. Nhà hàng cũng được thiết kế như hững mái nhà rộng của người dân tộc, mát mẻ và trong lành. Cậu đứng im nhìn hết một lượt, rồi hít một hơi thật dài. Mùi cây cỏ, mùi không khí lạnh, thật lạ lắm thật phi thường, cả

thân người cậu nhẹ đi cả chục ký. Quay lại thấy anh đứng đó nhìn cậu, cười.

– Em có muốn đi dạo một vòng cho thư giãn trước khi ăn trưa không?

– Có, nếu anh không lười.

Thế là cả hai đi sâu vào phía trong, băng qua một cây cầu treo bắc qua một dòng suối đang âm ỉ cuộn bên dưới tung bọt mù mịt. Từ trên cao tầm ngắm càng rộng, cậu càng thỏa sức chiêm ngưỡng, thấy anh cũng đang ngắm nghía phong cảnh say sưa bên cạnh, cậu bỗng thấy như mình không còn đứng trên mặt đất nữa, cậu đang lạc vào cõi tiên với thiên nhiên hùng vĩ xung quanh và một vị tiên của khu rừng đứng bên cạnh, một thứ cảm giác hạnh phúc đang len lỏi vào trong tim cậu.

“Nếu lúc này đây mình tỏ tình với anh ấy thì anh ấy có đồng ý không nhỉ?”

Cậu nhìn con suối đang chảy xiết dưới chân mình.

“... Hay anh ta tống mình bay xuống con suối này luôn! Tệ hơn nữa là bỏ mình ở giữa cái chốn khỉ ho cò gáy này không biết chừng. Mình không nghĩ là sẽ mạo hiểm lúc này!”

– Trông anh cứ như lần đầu đến đây vậy.

– Nói là lần đầu cũng không sai, anh chỉ đến đây ăn cơm rồi đi, anh chưa từng đi sâu vào phía trong này. Nơi đây cũng không tệ.

– Chỉ một câu không tệ thôi sao? Em thì thấy thật tuyệt đấy chứ!

– Tại em chưa thấy những nơi khác thôi. Buổi chiều nay lên đến Đà Lạt em sẽ thấy nhiều thứ tuyệt hơn.

– Anh vừa bảo em quê mùa phải không?

– Em giận đấy à? – Vũ Phong cười giả lả – Thôi, mình vào ăn cơm, còn nhiều việc phải chuẩn bị cho em nữa.

– Cho em? Em cần gì nữa?

– Không cần thắc mắc, cứ theo anh. Anh sẽ lo cho em đằng hoàng, sẽ cho em thấy nhiều thứ em chưa từng thấy.

Cả hai lại băng qua cây cầu treo đi trở lại, vừa đi anh vừa nói về một nơi nào đó rất đẹp mà cậu chưa từng biết, cậu cũng không để ý nghe lắm vì cậu đang bị anh làm cho rối rắm.

“Anh vừa bảo theo anh là ý gì đây, cứ như lời tỏ tình ấy(đang ăn dưa bở). Nếu như anh bảo theo anh thật thì mình cũng không ngần ngại gật đầu đâu.(cũng hiểu rõ là mình đang tưởng tượng)”

Cậu vừa nghĩ vừa cười thầm cho cái ý tưởng điên khùng đó. Chưa lên đến Đà Lạt nhưng các món ăn đã thể hiện rõ đặc sản của vùng này. Rau tươi trông thật hấp dẫn, được dọn theo nhiều kiểu: rau trộn, rau sống, rau xào, trung...

Trông anh chẳng có vẻ chú ý đến các món ăn lắm, còn cậu chắc do bệnh nghề nghiệp nên hay quan sát những món ăn mà cậu có dịp thưởng thức.

Khí trời mát mẻ, món ăn ngon, ng ồi ăn cùng người yêu – là cậu tự nghĩ vậy thôi(lại tiếp tục tự biên tự diễn)– thật còn gì bằng, thiên đường chắc cũng tới nhiều đây.(anh chàng này coi bộ dễ thỏa mãn quá)

Nhìn cậu ăn vui vẻ, anh cũng thấy cậu đáng yêu. Một chàng trai ngoài hai mươi mà anh nói là đáng yêu có lẽ không phải lắm, nhưng với anh cậu còn nhỏ quá, cái vẻ ngoài của cậu tuy cũng khá là đàn ông nhưng vẫn làm anh liên tưởng tới vẻ dịu dàng của phụ nữ, dù nước da có rám nắng và cái đầu húi cua cắt ngắn hết cỡ vẫn đang lắc lư trước mặt.

– Nếu em để mái tóc dài thêm chút nữa sẽ rất hợp. – Anh bất chợt nói.

– Anh bảo gì?

– Không, bỗng dưng anh nghĩ nếu em để tóc dài thêm chút nữa cậu trông sẽ đẹp hơn.

– Anh nghĩ em sẽ đẹp hơn nếu không để cái đầu húi cua này à? – Rờ rờ cái đầu tóc cũn cợn không chút nghệ thuật của mình cậu hình hình mũi – Tại cắt ngắn cho lâu dài ra, đỡ tốn tiền cắt nhiều lần.

– Anh chỉ nghĩ vậy thôi, em đừng để ý. – Vũ Phong suýt sặc vì cái lý do của cậu, lý do mà anh chưa từng nghĩ là sẽ có thể xảy ra – Ăn cơm nhanh đi, chúng ta sẽ đi tiếp.

Anh thấy mình cũng kỳ lạ, không dừng lại nghĩ như vậy. Cậu tuy có bề ngoài khá cao ráo, thân hình mảnh mai và có vẻ rắn chắc – là anh đoán vậy, do cậu lúc nào cũng mặc loại sơ mi rộng và anh cũng chưa chạm vào cậu nên cũng không biết (thật ra chạm rồi nhưng xỉn quá không nhớ thôi). Khuôn mặt cậu khá thanh tú với những đường nét mềm mại, nhưng anh không nghĩ cậu giống con gái vì từ thân hình đến nét mặt cậu cũng là con trai trăm phần trăm. Nhưng không hiểu sao với những đường nét trên khuôn mặt đó anh lại nghĩ nếu được mái tóc ôm lấy nửa thì sẽ có thêm một mớ các cô gái ngoái lại nhìn thêm một lát. À, phải nói thêm là nếu cậu có luôn nước da trắng hồng như những cô gái ở xứ Đà Lạt chắc cậu sẽ điều đứng vì bị các cô theo đuổi. May là cậu sở hữu một làn da ngăm, có lẽ do cậu lớn lên ở vùng quê nơi mà nắng gió có thể chạm đến con người đã hun cho cậu làn da bánh mật này.

– Anh không đói sao?

Chợt nhận ra mình ngừng ăn từ nãy giờ chỉ để nhìn cậu, anh cười giả lả.

– Không, vì thấy em ăn ngon quá làm anh cứ nhìn em ăn mãi, quên ăn đấy chứ.

– Cứ như anh đang nói chuyện với bạn gái anh vậy, nghe nổi hết cả da gà.

– Đừng nói bậy. Nói chuyện với người yêu phải tình tứ hơn nhiều mới làm các cô say túy lúy chứ. Từ từ anh sẽ dạy cậu lấy lòng con gái phải như thế nào.

– Em không rảnh làm mấy chuyện đó đâu, anh để dành xài một mình đi.

“Nếu dạy mình làm cách nào cura đồ anh thì tốt hơn.” Cậu nghĩ.

Lùa nốt chén cơm cậu gác đũa. Mắt cậu hướng tới đĩa trái cây ú ụ trên bàn.

– Cái này có nước gói lại mang lên xe chứ ăn làm sao hết nổi.

Anh lập tức ngoắc tay gọi phục vụ bàn.

– Thưa, anh cần gì?

– Chuẩn bị cho tôi hai phần như vậy mang theo đường.

– Vâng, sẽ có ngay.

– Anh không đùa chứ?!

– Em cứ ăn thoải mái đi.

Cậu thấy như anh và cậu thân thiết hơn một chút, cái cảm giác xa lạ dường như đang rút ngắn dần.

– Anh cũng thích trái cây hả?

– Không.

– Vậy sao anh kêu chuẩn bị nhiều vậy?

– Đường còn xa mà, để em thoải mái thưởng thức.

– Anh thật là...

Lúc ra xe, trên tay cậu là hai phần trái cây. Cậu cũng lắc đầu với anh luôn, người giàu có khác. Xe tiếp tục lăn bánh hướng về Đà Lạt và chỉ một lát là cậu thấy mình có thể ăn nữa được rồi, cậu khui phần trái cây ra mời mọc cho phải phép.

– Anh ăn luôn đi cho vui.

Anh nhón trái nho cho vào miệng...

– Anh thích món gì? – Cậu cũng cho một quả nho vào miệng.

– Là sao?

– Ý em hỏi anh thích thức ăn gì?

– À, anh không thích cái gì gọi là cá biệt đâu, cái gì ngon, vừa miệng là anh ăn thôi.

– Vậy anh ăn tạp à?

– Em dám bảo anh như vậy sao...?! Tuy có hơi... ừ thì tạp như em muốn... nhưng không phải cái gì cũng nhét vào miệng được đâu, có lẽ anh chú trọng chất lượng của món ăn hơn.

Cậu cười hi hi khi nghe anh nhận mình tạp như cậu nói. Phần anh lại thấy cậu nói chuyện với anh không kiêng dè như vậy khiến anh bỗng dưng thấy thoải mái. Anh em nhà anh chẳng mấy khi trò chuyện với nhau chứ đừng nói chi là trò chuyện cởi mở. Một phần cũng do cái gia sản quá lớn của cha mẹ anh mà anh đang quản lý đây đã gây không ít hiềm khích trong gia đình. Bỗng dưng anh bắt được cậu, một người nói chuyện với anh thật tự nhiên không vì những động lực mờ ám, anh thấy như có chút không gian cho anh thả lỏng người, không phải đề phòng từng chút một khi có ai đó tiếp cận anh.

(Nhưng anh chàng này đang lằm to đấy nhỉ, cậu nhóc mà anh đang cho là vô hại thì đang ôm ấp một âm mưu còn kinh khủng hơn nhiều mà anh chưa biết – hay thực ra anh không hề nghĩ tới. Cũng mừng cho cậu vì anh không đề phòng cậu thì may ra cậu có cơ hội hơn)

Xe chạy chẳng bao lâu là cậu đã dọn dẹp sạch sẽ chỗ trái cây mang theo, no rồi cậu bắt đầu gặt gù rồi gục hẳn.

– Cậu này thật còn trẻ con quá, hễ sáng háo hức không ngủ đòi ngắm cảnh bên đường, bây giờ đến lúc nên xem thì ngủ mất. – Anh nói chuyện

với tài xế.

– Cậu nhóc này cũng hay đó ông chủ, quê cậu ta ở đâu vậy?

– Ở Long An.

– Chắc gia đình không khá giả lắm!

– Sao anh nói vậy?

– Vì tôi thấy đồng hồ cậu ấy trong cốp xe nên tôi nghĩ vậy. Ông chủ không thấy lúc dọn đồ vô cốp xe trông cậu ta buồn cười lắm!

– Anh làm tôi tò mò đấy.

– Là vậy, cậu ấy thấy đồng hồ của mình cũ kĩ, có thêm phần không được sạch sẽ lắm làm cậu ấy không dám bỏ vô cốp vì thấy cái xe sang trọng quá. Tôi hỏi cậu ấy muốn sao, ông biết cậu ấy trả lời sao không? Cậu ấy nói: ‘Bỏ vô thì thấy ngại, lỡ làm trầy xe sao em đền nổi. Đi xe ngoài thì tốn thêm tiền xe.’ Tôi bảo: ‘Nếu cậu ngại không cho vô thì đem bỏ hết đi, đằng nào cũng cũ quá rồi, lần này đi với ông chủ không mất tiền xe thì dùng tiền đó mua đồ mới xài.’

– Rồi cậu ấy quyết định như thế nào?

– Cậu ta thấy tiếc, nên cuối cùng đi mua một cái bao to, sạch sẽ, đem dồn mọi thứ vào trong đó rồi mới cho vô xe.

Anh cười đến muốn chảy nước mắt.

– Phải chi anh nói tôi nghe sớm hơn tôi đã bảo cậu ta bỏ bớt đi. Ở nhà tôi có thiếu thứ gì đâu mà tha đi chi cho mệt. Có lẽ tôi sẽ làm cho cậu ta trông khá hơn mới được, để bảo là em trai tôi mà như vậy thì còn gì mặt mũi thẳng anh này chứ.

– Ông chủ nhận cậu ta làm em thật à?

– Phải, từ nay anh cứ biết vậy. Một lát anh ghé lại chợ Đà Lạt, đi khu nào được được một chút, tôi sắm cho cậu ấy chút đồ mặc. Anh có tin là cậu ấy lên Đà Lạt mà chỉ mang theo mỗi cái áo gió!

– Tôi cá trong cái túi đồ xếp lếp của cậu ấy chắc được vài ba bộ đồ

– Tôi cũng nghĩ vậy.

– Nhưng cậu nhóc này không có vẻ gì là tự ái khi bản thân cậu ấy không bằng người khác, cậu ta chẳng ngại ngùng khi tiếp xúc với ông chủ.

– Tôi thích cậu ta cũng là do vậy.

– Ông chủ để cậu ấy ở nhà mình, không sợ mọi người biết sẽ tìm cách tiếp cận ông chủ qua cậu ấy sao?

– Chẳng mấy ai đến đó đâu, mà có vậy cũng không sao, tôi tự biết quan sát mà.

Xe vào địa phận thành phố mà cậu vẫn chưa buồn thức dậy, anh tài xế cho xe vào khu mua sắm khá sang trọng.

– Ông chủ à, tôi nghĩ cậu ấy bây giờ chưa hợp với đồ ở đây đâu. Vả lại mấy đồ này không hợp với công việc của cậu ấy lắm.

– Vậy theo anh thì sao?

– Hay tôi đưa ông chủ tới mấy cửa hàng thường hơn một chút, tôi nghĩ là phù hợp hơn.

– Thôi thì cứ vậy đi.

Xe dừng lại trước khu cửa hàng quần áo bên trái cổng chợ Đà Lạt. Lúc gọi Tùng dậy, Vũ Phong cứ thấy buồn cười không chịu được với cái vẻ ngơ ngác của cậu.

– Trời, em ngủ lâu thế sao? Đến rồi à?

– Phải, chúng ta đang ở trước chợ Đà Lạt. Bây giờ xuống xe theo anh vào đây.

Cậu còn chưa nhận ra mình đang ở đâu đã phải lót lót theo anh vào trong chợ. Anh trông thấy một quầy khá nhiều đồ nam thì quyết định tiến tới.

– Chị chọn cho tôi vài bộ.

– Anh mặc ạ?

– Không, cậu này.

Người bán hàng nhìn cậu như độ chừng kích cỡ rồi đi lục đồ.

– Mua cho em làm gì?

– Còn hỏi làm gì, em cần quần áo phù hợp với xứ này một chút. Em chưa nghe lạnh à?

Nghe anh nói cậu mới để ý, chắc do ngồi trong xe nên cậu không nghe lạnh, bây giờ bước ra ngoài một lúc cậu bắt đầu thấy lạnh, và trời cũng đã về chiều rồi. Thấy cậu khoanh hai tay lại anh lại cười.

– Tháng này ở đây khá lạnh, ban ngày là vậy ban đêm còn lạnh hơn. Hơn nữa nhà của anh hơi xa trung tâm, sẽ có lạnh hơn em tưởng nhiều đấy.

Người bán hàng đưa ra mấy bộ quần tây cùng mấy cái áo sơ-mi bảo cậuướm thử_ vừa vặn. Anh bảo bà ta lấy thêm ít quần áo lạnh và vài thứ cần thiết được bà ta giới thiệu kèm. Với bà ta đây quả là một mối hời. Bà đưa cái gì ông khách trẻ này đều OK hết, nhưng cuối cùng bà cũng chỉ bán được ba bộ đồ tây, thêm cái áo len, cái áo khoác cùng mấy đôi vớ, nón nỉ khăn choàng găng tay.

– Sao em lấy có bấy nhiêu? Sao đủ dùng? – Anh cảm rằm cậu trên đường ra xe.

– Đủ rồi! Đồ đắt như vậy mà cái gì anh cũng gặt mai một em lấy gì trả? Đáng lẽ mấy bộ cái quần tây này không cần mua đâu!

– Anh mua cho em, em không cần trả... Vậy là em sợ không có tiền trả nên không lấy chứ gì, được mình ghé chỗ khác vậy.

– Thôi, em đã bảo đủ rồi cơ mà!

– Sao đủ được chứ!

– Anh còn mua nữa em không đến chỗ anh đâu, đưa em đến khách sạn luôn đi!

– Đến đó em ở đâu?

– Khách sạn có chỗ cho nhân viên ở trong lúc tìm chỗ trọ mà.

– Không đi đâu cả, anh sẽ bảo quản lý không cho em ở.

– Vậy thì thuê nhà trọ cũng được.

– Vậy thôi anh không mua nữa, bây giờ về nhà luôn nha? – Vũ Phong nhượng bộ.

Tùng thôi làm dữ. Cậu biết anh không bắt cậu trả tiền nhưng dù gì cậu cũng không muốn mang tiếng lợi dụng anh, đã ở nhờ nhà còn nhận quần áo này kia nữa thì còn gì là tự trọng nữa (nói vậy nhưng cậu cũng nhận hết cả đồng rồi).

Xe đi khá xa trung tâm thành phố mới dừng lại. Một ngôi nhà gỗ nằm khép nép giữa một vườn nào hoa, nào cây. Đúng như anh nói, nó nhỏ hơn ngôi nhà ở thành phố nhiều nhưng thật ra tính tổng khuôn viên nó rộng hơn. Khu vườn quanh nhà khá rộng, trồng nhiều loại hoa, khuôn viên sân cũng được trang trí cắt tỉa khéo léo với những thảm cỏ nhỏ bao quanh những chậu tú cầu, những bồn hoa hồng... Ngôi nhà nhỏ chừng hai trăm mét vuông, không lầu, mái ngói màu nâu nhạt nhìn thật ấm cúng. Nhưng vào bên trong thì thật khác với ấn tượng dân dã bên ngoài, nội thất được

trang bị vô cùng tiện nghi: một phòng khách, bếp, hai phòng ngủ, một phòng sách làm nơi làm việc. Từ phòng sách có cửa thông ra một hành lang rộng, ở đó đặt một bộ salon bằng mây, đây đó trên lan can treo những giỏ hoa đủ màu sắc, trên thành lan can những dây hoa nhỏ li ti đeo rợp cả xung quanh...

Thấy cậu có vẻ hào hứng khám phá ngôi nhà, anh bắt đầu giới thiệu:

– Nhà này là nhà riêng, làm theo ý thích của anh, nhưng khổ nỗi chẳng mấy khi anh có đủ thời gian về đây nghỉ. Hy vọng em ở đây cho ngôi nhà có người sẽ ấm cúng hơn.

– Ngôi nhà đẹp quá, người nhà anh không đến đây nghỉ à?

– Không, họ thích ở khách sạn hơn, tiện nghi, gần trung tâm.

– Chỉ có mấy ông già mới thích ở đây thôi.

– Cậu ám chỉ tôi già chứ gì? – Anh gõ đầu cậu – Cậu chẳng cũng thích là gì!

– Là vì em khác người thôi.

Anh thấy có lẽ cậu ở đây thì mỗi dịp lên Đà Lạt anh sẽ về nhà nhiều hơn, vì bản thân anh mỗi khi lên đây có việc anh cũng đến khách sạn nghỉ một đêm rồi lại đi, chẳng đến đây ở.

– Ở đây không người ở mà sạch sẽ quá? – Tùng thắc mắc.

– À, có người trông nom chăm sóc nhà cửa, vườn hoa. Khi có người đến ở họ sẽ chuẩn bị thêm những thứ cần thiết khác... Thôi cũng trễ rồi, em nên chuẩn bị chỗ nghỉ đi chứ. Ở đây có hai phòng ngủ em thích ở bên nào thì cứ tự nhiên.

Đây là lần đầu tiên cậu có phòng riêng, cậu đẩy cửa hai căn phòng ngủ vào xem. Nội thất y chang nhau.

– Hai phòng giống nhau mà có gì đâu để chọn?

Nghe cậu bảo vậy anh phì cười.

– Thì em thích phòng gần phòng sách hay phòng có cửa sổ nhìn ra vườn.

Nghe anh nói cậu mới để ý là phòng bên trái có cửa sổ lớn nhìn ra vườn còn phòng bên phải thì không, nó có cửa thông với phòng sách.

– Hình như anh thiết kế phòng này dành cho anh rồi mà còn hỏi han chi thế?

Cũng đúng, anh thiết kế phòng ngủ thông với phòng làm việc, thông hẳn ra hành lang, phòng còn lại để dành cho khách đến đây nghỉ có thể nhìn ngắm khu vườn bên ngoài từ trong phòng.

– Thế em chọn phòng này được chứ. – Cậu chọn phòng thông với phòng sách.

Anh hơi thoáng ngạc nhiên nhưng cũng đồng ý.

– Không thành vấn đề, vậy là em thành ông chủ nhà rồi đấy.

– Là anh bảo em trông nhà cho anh mà, sau này khi anh lên đây công tác em sẽ tiếp đãi chu đáo, hì hì.

Anh ngồi xuống ghế salon, gác chân chữ ngũ nhàn nhã nhìn cậu thu dọn hành lý.

– Anh định ở đây ba ngày, nhưng có em anh sẽ ở thêm hai ngày nữa, đưa em đi vài chỗ cho biết Đà Lạt.

Cậu đang vác cái bao tải vào, nghe anh nói cậu dừng lại một chút trả lời anh:

– Vậy à, vậy em sẽ làm gì đó đãi anh trong mấy hôm anh ở đây.

Cậu mang cái bao vào bếp, nhìn thấy cái bếp quá tinh tươm cậu không biết cậu nên để đồ của cậu ở đâu.

“Không lẽ đem vô phòng nấu? Mà trong bếp còn thấy không hợp lý, vô phòng để ở đâu cơ chứ!? Hay mang ra vườn làm cái bếp tạm vậy?”

– Em đang nghĩ gì vậy?

– Không... Em đang nhìn xem em để bếp ở đâu cho gọn.

– Tại sao lại phải sửa bếp?(đã được anh tài xế mách trước rồi, về cái đồng hồ cũ kỹ của cậu)

– Sửa bếp? Em có bảo sửa bếp sao?

– Em đang định tìm chỗ đặt bếp đấy thôi. Nếu cái bếp không vừa ý em thì em cứ nói anh cho người sửa. – Vũ Phong trả lời, sắc mặt không chút thay đổi.

– À, anh đang nói cái bếp này à? – Cậu chỉ cái bếp được thiết kế sẵn trong nhà – Không phải đâu, em nói bếp của em kia.

– Em không sử dụng bếp này được à? Em là đầu bếp mà không dùng được nó thì chắc chắn là nó không sử dụng được, để anh gọi người tới sửa.

– Không phải, em không bảo vậy, em nói bếp của em... – Tùng méo cả mặt, chẳng hiểu nổi thái độ kỳ lạ của anh.

Anh móc điện thoại tra danh bạ, cậu vội ngăn lại.

– Cái bếp có sao đâu mà phải sửa chứ, anh thật là...

– Sao lại không sao? Không sử dụng được kia mà!

– Không phải, là em không sử dụng thôi...

– Nó làm em không thích à? Vậy thì càng phải sửa!

Nhìn anh tài xế nãy giờ ng ẩ ở góc phòng cứ cố nín cười, cậu nói như phân bua:

– Anh có thể nói cho anh ấy biết ý tôi không? Cứ đòi sửa hoài là sao!!!!

– Cậu cứ bảo là sử dụng được tất là ông chủ không sửa nữa.

Cậu nhìn anh thấy anh cũng đang nhìn cậu chờ cậu trả lời.

– Bếp sử dụng được... – Cậu nhăn nhó trả lời.

– Tốt, kiểm tra các thiết bị khác trong nhà xem có cái nào không được anh sửa luôn một thể.

– Thôi thôi, cái gì cũng xài được cả, xài được hết...

– Vậy được, hành lý của cậu ấy anh cho vào kho giùm tôi, xong giao chìa khóa kho cho cậu ấy phòng lúc cần xài thì lấy ra. – Vũ Phong nói với anh tài xế.

Anh tài xế đứng dậy vác nguyên bao tải đồ của cậu mang đi. Cậu thở dài rồi giật mình, hình như cậu vừa bị lừa một cú gọn ơ. Để khỏi tốn công thuyết phục cậu, anh xài cái chiêu dở hơi ấy đánh lừa cậu.

– Anh lừa em! – Cậu rên rỉ.

Anh cười chiến thắng.

“Cái lão này thật là độc tài, bắt người ta phải theo ý mình mới thôi. Đành vậy, đành nào mình cũng không biết phải đặt cái gia tài của mình ở đâu trong cái nhà này nữa...”

– Em muốn ăn tối ở nhà hay ra nhà hàng?

– Anh tự quyết đi. – Cậu ra vẻ giận dỗi.

– Được, vậy chúng ta ra nhà hàng cho tiện. – Anh nhìn cậu giận dỗi với vẻ mặt thích thú – Em tranh thủ thu dọn đồ đạc vào phòng đi, sắp trễ rồi.

– Không sao, từ từ sẽ dọn, có bao nhiêu đồ đâu.

Anh vừa nghe cậu trả lời vừa giữ giữ trong mớ quần áo mới mua chọn ra một bộ.

– Em có muốn tắm trước khi ăn không?

– Có, em thấy trên người cả mấy tấn đất đây!

Anh đưa bộ đồ đã chọn cho cậu ra về bảo cậu thay. Cậu cần lấy không ý kiến gì, đi vô phòng – phòng tắm, toilet riêng trong phòng ngủ.

Vào phòng tắm cậu mới chợt nhớ xà bông khăn tắm cậu bỏ cả trong bao tải và trong giỏ xách đã lấy ra đâu, mà bây giờ mọi thứ đã chễm chệ trong nhà kho rồi.

“Thôi kệ, xối sơ cho sạch lát về tắm lại.”

Cậu đẩy cửa nhà tắm. Nhà tắm cũng được thiết kế tiện nghi không kém, khá rộng rãi với nền đá đen có độ nhám nhẹ tránh trơn trượt, vách phòng ốp gạch màu trắng ngà nhân tạo rất sạch sẽ. Phòng tắm có đủ cả bồn tắm mát-xa rộng đủ cho hai người lớn cùng tắm và có cả vòi sen, một cái gương lớn đặt gần cửa có thể soi hết cả người, bên cạnh là một cái tủ treo nhỏ dùng để mỹ phẩm sử dụng trong nhà tắm và ngay bên dưới là bồn rửa mặt cũng bằng đá đen.

“Tới cái toilet của người ta cũng đẹp hơn cái phòng khách nhà mình. Thật là phí quá đi!”

Tuy cậu nghĩ vậy nhưng cậu cũng biết những quán ăn nhà hàng đều coi trọng cái toilet – nó là bộ mặt thứ hai mà lì – thì trong cái nhà vốn được trang bị vô cùng sang trọng thì cái toilet như thế này cũng không có gì là lạ.

Nhưng lạ ở chỗ, khăn tắm xà phòng, giấy vệ sinh, dao cạo râu... những vật dụng cần thiết trong toilet dành cho một người đàn ông sử dụng đều có đủ cả. Chẳng phải là mọi người vừa mới tới sao, ở đâu mà chuẩn bị nhanh thế?

Cậu nhanh chóng tắm rửa, nhưng thật ra với những tiện nghi quá hiện đại này cậu cũng mất một lúc tìm tòi cách sử dụng.

Mặc bộ đồ mới vào cậu cảm thấy khó chịu, “Nó chật!” Cậu nghĩ vậy. Nó ôm quá sát làm cậu cảm thấy khó cử động. Bước ra phòng khách, Tùng thấy phòng vắng hoe. Cậu ng ồi xuống ghế đợi một lát, vẫn thấy khó chịu vì bộ quần áo. Cậu đứng lên định vào thay lại thì anh đẩy cửa phòng bước ra. Nhìn thấy cậu anh dừng lại ng ắm một lúc. Thấy anh nhìn mình kỳ quá cậu đâm nhột.

– À, em đang định thay đồ, nó hơi chật.

– Sao lại thay? Anh thấy nó hợp với em lắm.

Cậu lóng ng ỏi trước lời khen của anh và không biết nên mặc tiếp như thế hay nên thay ra. Anh quyết định giúp cậu tức thì.

– Ra xe thôi, đừng để anh Dương (tên anh tài xế) chờ.

Bộ đồ anh chọn cho cậu là chiếc áo sơ mi tay dài nền trắng ngà với gân sọc màu phớt hồng, đi với quần tây xanh đen. Chiếc quần ôm ống suông làm nổi rõ vòng hông rắn chắc quyến rũ với bắp chân đầy đặn cứng cáp. Chiếc áo sơ mi g ần như ôm sát người làm lộ rõ thân hình cậu (ngực nở eo thon), và áo lại rất hợp với nước da bánh mật của cậu làm cậu trông đỉnh đạc hẳn ra.

“Một thân hình của người có rèn luyện thể chất.” Anh nhận xét khi âm thầm quan sát cậu lúc này đang mang giày. Trông cậu bây giờ xét về nét đẹp hình thể chắc gì anh theo kịp, dù anh cũng được cho là người có thân hình hấp dẫn. Cậu trông người lớn hẳn ra trong bộ đồ mới. Nó làm lộ rõ những đường nét quyến rũ của một người đàn ông.

Họ vào một quán ăn khá lịch sự bên bờ hồ Xuân Hương, trông cậu nhìn ngang nhìn dọc anh không khỏi thấy tức cười.

– Cứ từ từ, em sẽ ở đây lâu, nên sẽ từ từ xem hết thôi, xem đến chán luôn.

- Sẽ không chán đâu, em chắc mà.
  - Chắc gì mà sớm thế, định sống ở đây luôn không về lại thành phố à?
  - Chắc có lẽ.
  - Ăn xong em có muốn uống cà phê không? Chúng ta sẽ đến một quán cà phê rất đẹp gần đây cho em xem thêm Đà Lạt về đêm một chút.
  - Không đâu, còn nhiều thứ chưa chuẩn bị xong mà, để lúc khác vậy.
- Cậu luyến tiếc lắm nhưng còn nhiều thứ chưa chuẩn bị. Như anh nói, còn nhiều thời gian mà, và cuối cùng hai người quyết định thả bộ một đoạn bờ hồ rồi quay về nhà.

Anh bận việc với chiếc máy tính, cậu sắp xếp cho cuộc sống mới, chỉ có anh tài xế không thấy đâu. Cậu nghĩ chắc là anh đi đâu đó thư giãn rồi.

*

Buổi sáng đầu tiên ở Đà Lạt làm cậu thích thú. Hôm qua cả ngày đi trên xe cậu đã cảm thấy mệt như cả người, ngủ một giấc không mộng mị mở mắt ra là đã sáu giờ sáng. Cậu vươn vai một cái cho toàn thân khởi động lại rồi đặt chân xuống đất, cảm giác đầu tiên cậu cảm nhận được là cái lạnh ở gan bàn chân.

“Cái lạnh của miền núi mà mình chỉ biết qua sách vở đây mà, hôm nay mình chính thức chạm vào nó!”

Cậu thấy háo hức muốn ra ngay ngoài kia xem bên ngoài như thế nào. Nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, thay đồ xong, cậu đi qua phòng khách rồi ra thẳng hành lang.

Trước mặt cậu là một khu vườn còn trốn trong sương sớm, chúng vẫn chưa chịu cho cậu thấy vẻ đẹp của chúng. Cậu chỉ mới được cảm nhận không khí lạnh thơm mùi cây cỏ bằng mũi, bằng làn da, mắt cậu chỉ mới thấy một làn sương mờ đục nhưng cậu đã thấy khoan khoái lắm rồi. Bước

sát ra mép hành lang, chống tay lên lan can được phủ đầy những sợi dây leo nhỏ xinh xanh mượt mà, cậu cố tình vươn ra xa hơn nữa, đến gần thiên nhiên hơn nữa. Cậu vươn dài hai tay như muốn sờ thử lớp sương trắng như kẹo bông ngoài kia. “Ồi!!!! thích quá.”

– Em định đứng đó đến bao giờ?

Cậu giật mình khi nghe tiếng anh hỏi, quay lại thấy anh đang ng ỡ trên bộ ghế mây ngay sau lưng cậu tự lúc nào.

– Em thật là, thích lắm sao? Đi ngang qua anh mà cũng không nhìn thấy.

– Anh dậy sớm thật. – Cậu chống chế khi nghĩ lại những hành động trẻ con của mình này giờ.

– À, vì một tiếng nữa anh phải có mặt ở khách sạn.

Cậu bước lại ng ỡ xuống ghế đối diện anh. Anh trông thật nhàn nhã khi ng ỡ thưởng thức ly cà phê nóng còn đang bốc khói. Anh rít mạnh một hơi thuốc r ỡi gác điều thuốc lên gạt tàn, dựa người dài trên ghế.

– Em thấy ngôi nhà này thế nào?

– Em đã thấy gì đâu nào, hôm qua tối quá chẳng nhìn thấy gì, bây giờ thì sương còn dày quá cũng chưa nhìn rõ.

– Ngôi nhà này anh dự định khi nào lập gia đình sẽ đến sống ở đây thường xuyên hơn.

– Nhưng công việc của anh chẳng phải ở thành phố sẽ thuận lợi hơn hay sao?

– Đúng vậy, nên cuối cùng ngôi nhà này rốt cuộc là nơi ít ai tới kể cả anh. Anh mua nó h ồi chưa nhận việc làm bây giờ.

– Việc làm bây giờ là việc làm ‘giám đốc’ à?

Anh nhìn cậu, thấy cậu cười đầy ẩn ý.

– Em đang chọc anh đấy à?! Giám đốc chỉ là một chức vụ để anh thể hiện năng lực thôi, không cần thận bị đuổi như chơi ấy.

– Anh thật biết đùa, đến lúc nào anh thôi vờ vịt đây?

– Em thật là...

– Vậy ngôi nhà này đáng ra là tổ uyên ương của anh đấy nhỉ? Cái cô gái hôm nọ thật không biết nghĩ sao lại đi từ chối anh, hay là anh thật sự xấu tính hơn cái vẻ bên ngoài vậy ta?

– Em thật không kiêng nể gì cả... Mà nghĩ lại thì cũng may khi bị từ chối.

– May?

– Vì sau những chuyện lôi thôi đó thì anh thấy mình cũng chưa muốn lập gia đình. C ầu hôn... chỉ lúc đó nhất thời nóng nảy. Đúng là may thật!

– Xem anh đang nói gì kia, đừng chống chế khi mình thất bại đấy chứ. Nhưng cũng đúng là may thật!

– Em cũng nghĩ vậy?

– Vì không nhờ cô ấy chắc gì em ng ồi đây trò chuyện với anh chứ!

– Có lẽ vậy...

– Sao lúc trước anh lại muốn sống ở đây?

– Anh thích không khí ở đây, yên tĩnh, gần gũi. Anh đã định ở đây luôn, ai ngờ nhờ ông anh quý hóa của anh mà bây giờ anh chạy ngược chạy xuôi.

– Biết bao nhiêu người mong chạy ngược chạy xuôi như anh ấy chứ! Nhưng ngôi nhà này tính ra nó là con cưng của anh đấy nhỉ, ngôi nhà mơ ước mà.

– Ban đầu là vậy nhưng giờ nó mất đi ý nghĩa ban đầu rồi. Bây giờ chỉ là nơi nghỉ dưỡng thôi.

– Em đến ở đây có phien người nhà anh đến nghỉ ngơi không?

– Không, đây là nhà riêng, anh không đồng ý thì không có người đến đâu.

– Anh có bao nhiêu căn nhà như vậy?

– Chỉ nơi này thôi, mọi tài sản khác vẫn là của cha mẹ.

Cậu còn muốn hỏi anh nhiều thứ vì thật sự cậu cũng chưa biết nhiều về anh lắm, nhưng có vẻ như đã đến giờ anh phải đi, vả lại bây giờ cậu biết anh không phải cùng một tầng lớp với cậu... “Đề từ từ vậy.” Cậu tự nhủ.

– Bữa trưa anh không về em tự lo được chứ?

– Em không phải lần đầu sống một mình.

– Vậy anh đi đây, gặp em bữa tối vậy.

Anh đi rồi cậu cũng tranh thủ tìm hiểu xung quanh. Lội xuống chợ cậu sắm sửa vài món cần thiết, một ít nguyên liệu cậu định chuẩn bị cho bữa tối cùng anh. Đây có lẽ là bữa ăn đầu tiên cậu chuẩn bị mời anh.(và cũng là bữa ăn khởi đầu cho nhiều nhiều bữa ăn khác nữa mà cậu sẽ và phải chuẩn bị cho ông chủ của cậu – ông chủ theo tất cả mọi nghĩa)

Cậu thả rong xung quanh khu mình ở, rồi khu vườn trong nhà. Khu vườn đối với cậu thật ấn tượng, nó không được chải chuốt cắt xén mà để cây cối phát triển trông khá tự nhiên, dĩ nhiên người ta cũng cắt tỉa một số chỗ theo ý muốn nhưng nó vẫn giữ vẻ tự nhiên của cây cỏ, những lối đi bằng gạch xếp uốn lượn vòng vèo qua những tán cây, khóm hoa làm khu vườn thêm mềm mại.

“Mình thích nơi này.” Cậu thầm nghĩ. Hít một hơi thật sâu, cậu thấy cả thân người như vừa được nạp năng lượng vậy. Mọi thứ thật suôn sẻ, một

bắt đầu thật tốt, không biết rồi cái kết có trót lọt không.

“Tạm thời tham quan bao nhiêu đó vậy, bây giờ phải bắt tay chuẩn bị bữa tối, không là món cao cấp nhưng chắc chắn mùi vị phải tốt nhất.”

Cậu háo hức chuẩn bị bữa tối cho tình yêu của mình, xào xào nấu nấu. Nhìn lên thấy đồng hồ đã gần 5 giờ chiều, cậu tắm rửa sạch sẽ, bày bàn ăn. Cậu rất muốn bày một bàn ăn thật lãng mạn nhưng cậu sợ ý đồ của mình quá lộ liễu, dù gì cậu cũng mang ý định yêu một mình trước đã.

Anh bước vào nhà nhìn bàn ăn cậu đã bày sẵn với vẻ mặt có gì đó hơi tiếc, anh đã dùng bữa với khách, bụng vẫn còn no chưa muốn ăn thêm một bữa nữa.

– Anh ăn cơm ngay không hay tắm trước?(giống bà nội trợ hỏi ông chồng vừa đi làm về)

– Có lẽ sạch sẽ thì mới thưởng thức được bữa ăn của em cất công chuẩn bị chứ!

– Chỉ đơn giản thôi mà, anh đừng làm em thấy ngượng với bữa cơm sơ sài của mình chứ!

Anh đi vào trong phòng hơn nửa giờ mới trở ra với chiếc áo sơ-mi khá lịch sự, đầu tóc gọn gàng.

– Anh ăn cơm lúc nào cũng vậy hả?

– Cũng vậy là như thế nào?

– Có nghĩa là nhìn anh như sắp đi đâu đó.

Anh có vẻ hơi ngạc nhiên về điều cậu vừa nói một chút, nhưng rồi anh chợt hiểu ra khi thấy bộ đồ ‘bình dân’ cậu đang mặc, tuy cũng sạch sẽ gọn gàng nhưng không cầu kỳ như anh. Có lẽ quen được mời dùng bữa nên anh có thói quen ăn mặc rất lịch sự khi được mời, vì dù người mời là đối tác làm ăn hay bạn gái anh đều muốn giữ một phong độ thật tốt, để gây ấn

tượng đẹp mà, mà cho dù anh không chú ý giữ hình tượng thì bản thân anh cũng bắt mắt lắm rồi.

Anh xắn hai tay áo sơ-mi cao lên, bỏ áo ra ngoài quần.

– Đã bình thường hơn chưa?

– Không cần, anh làm sao thấy thoải mái là được rồi, dù gì cũng là đang ở trong nhà anh mà.

Miệng tuy nói vậy nhưng cậu thật ra cũng đang choáng vì anh sau khi chỉnh sửa... Mái tóc không ép sát nữa mà đã để rơi tự nhiên, những lọn tóc rối nhẹ trên trán, tay áo xắn cao, cái áo luộm thuộm... nhìn anh cuốn hút hơn nhiều so với lúc này.

– Em dọn bàn nhé!

Vũ Phong bước tới ngồi vào bàn với vẻ thích thú, anh đang trải nghiệm bữa ăn với ấn tượng mới, thanh đạm, đơn giản và anh nghe ấm áp. “Bữa ăn gia đình.” Anh nghĩ, bữa ăn mà anh đã muốn được trải nghiệm từ lâu.

Nhìn cậu dọn vài món có vẻ như ít khi anh ăn, anh cũng rất muốn thử xem mùi vị nó như thế nào.

– Mời anh!

– Được, mời em!

Anh dùng đũa nhón một món trông có vẻ hấp dẫn nhất. “Đậu phụ?” Nhưng mùi vị rất bất miệng dù anh đã ăn tối rồi.

– Ngon đấy. Xứng đáng đậu tốt nghiệp mà.

– Anh lại đùa em. Hôm nay em làm bữa cơm tuy không thịnh soạn nhưng nó thể hiện em đấy, để cảm ơn anh đã giúp đỡ em trong thời gian qua... Anh sao vậy, thức ăn có gì không ổn hả? – Cậu ngạc nhiên hỏi khi thấy nét mặt anh khá kỳ lạ, không biết là đang thể hiện cảm giác gì của anh nữa.

– Không, anh bất chợt nghĩ đến món đậu phụ khi em bảo bữa ăn này thể hiện em thôi.

– Em vẫn không hiểu...

– Không, không có gì...

– Anh nói rõ ràng chút đi.

– À là... là anh nói món đậu phụ thể hiện em đó mà... đem so đậu phụ...

– A! – Cậu la to ngắt ngang lời anh – Ý anh là em giống đậu phụ, củ chuối quá hay nghèo quá chứ gì...

– Không nên nói quá vậy...

– Không sao, em cũng định cho anh biết là em thực sự là như vậy mà, phải gọi là xơ xác đó...

– Đúng, nhưng nó cũng là một món cao lương đó chứ, rẻ hơn ai hết nhưng cũng mắc không mua nổi đó.

– Ý anh là sao?

– Em biết nghệ thuật món chay của Trung Quốc không?

– Dĩ nhiên em biết! Họ được biết đến không chỉ bởi mùi vị món ăn mà còn có cả nghệ thuật trang trí nữa, chay mặn gì cũng có thể trở thành tuyệt tác khi đặt lên bàn.

– Đúng vậy! em có biết họ làm gì với món đậu phụ không? Họ dọn một bàn ăn xứng tề cho vua chúa mà món đậu phụ là món chính. Tạo hình cho món này phải nói là đã nhìn rồi không nỡ cho vào miệng, giá trị của nó không phải ai cũng có thể mua nổi. Vậy mới nói đậu phụ tuy có thể thấy đầy đường nhưng muốn có chưa chắc có được, em cũng giống vậy đó, lúa lúa vậy mà cũng dẻo để ra phết.

Cậu đỏ mặt khi nghe câu “muốn cũng chưa chắc có được”.

– Anh làm gì mà ví von cao thế, không muốn ăn món rẻ tiền này thì nói đại đi, quanh co... Em thấy anh có vẻ không đói bụng chút nào.

– Thật ra thì anh ăn cơm với khách rỗi, nhưng nếm thử mấy món em nấu thật muốn ăn thêm nữa, nhưng cơm thì anh không ăn đâu.

– Được, anh cứ từ từ mà ăn hết cho em. Tự anh nói thì đừng ân hận nhé. Chỉ sợ ăn xong bữa này anh không muốn nhìn thấy đậu phụ nữa thôi.

Thấy cậu có vẻ hờn dỗi vì anh không có bụng chứa bữa ăn cậu chuẩn bị, thế là anh cố gắng thưởng thức hết, may là cậu hầu bao không to, mấy món cũng đơn giản và ‘ít’ nên anh cũng đỡ khổ, còn mùi vị thì anh không chê được chỗ nào.

– Từ giờ anh có thể thỉnh thoảng được ăn món em nấu chứ?

– Anh thật lạ, anh chẳng phải là ông chủ sao? Là ông chủ ‘bự’ nữa là đằng khác... muốn ăn gì anh cứ bảo em sẽ cố gắng. – Đang định bảo anh thiếu gì đầu bếp mà tha hồ sai bảo cần gì nhờ đến cậu, nhưng thấy vẻ mặt anh không có vẻ muốn nghe lời từ chối thành ra cậu thoáng ngập ngừng rỗi mạnh dạn gật đầu.

Dù gì cậu cũng là đầu bếp mới, nói món gì cũng được thì hơi tự kiêu quá, nhưng cậu thấy không thành vấn đề vì dù gì cậu biết chắc cũng chẳng mấy khi gặp được anh. Bây giờ công việc ổn định cậu nhắm thấy mình cũng đủ thời gian học hỏi thêm nhiều món để có thể thực hiện lời hứa của mình.

– Cái gì mà ông chủ bụng chứ, em thật là... Nhưng thật sự anh muốn thưởng thức nhưng món em nấu đó chứ.

Vậy là sau khi bị bắt hứa hẹn, cậu đã cố phải gắng biết chừng nào. Ngày hôm sau anh trở về thành phố, cậu đến nhận công việc mới. Cậu nhận làm cả hai ca suốt từ 9 giờ sáng đến 11 giờ đêm, công việc không chỉ đơn giản là phụ bếp. Dù gì cậu cũng là người được tuyển thêm nên tất cả các vị trí

đầu có người cố định, cậu kiêm việc phải nói là dự bị, thiếu nhân lực chỗ nào cậu phụ giúp nơi đó. Nói thì nói vậy nhưng có vẻ do khách sạn mới được thành lập nên có quá nhiều việc để làm thành ra cậu có cơ hội nhận làm hai ca kiêm thêm thu nhập.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Vẫn Là Thiên Đường

Thấm thoát vậy mà cậu nhận việc đã được năm sáu tháng rồi, mỗi ngày cậu thức dậy lúc 6 giờ và bắt đầu một ngày sinh hoạt, hôm nay cậu dậy hơi trễ do hôm qua anh có ghé lại, ngủ chơi khuya quá thành ra hôm nay cậu dậy không đúng giờ.

Vội vàng đánh răng rửa mặt cậu quảy ba lô chạy vội xuống đường. Y như cậu nghĩ, thằng Xuân nó đứng chờ cậu lâu quá mặt mày đang nhăn nhó.

- Bữa nay làm gì mà trễ vậy?
- Ngủ quên, thông cảm chút đi mà!
- Lẹ lên, bị chửi bây giờ!

Thế là cả hai tót lên chiếc xe gắn máy của thằng Xuân chạy đi.

Thằng Xuân thực ra lớn hơn cậu mấy tháng, cậu quen nó khi tham gia vô lớp dạy võ ở gần nhà. Do một lần tình cờ người hàng xóm chỉ cậu con đường tắt đi làm tiết kiệm được 10 phút, cậu đã nhìn thấy lớp dạy võ này. Lớp có dạy buổi sáng sớm cho những võ sinh muốn tập sớm, hay những võ sinh đã lớn bận việc đi làm nhưng vẫn muốn đến tập. Thấy phù hợp với mình cậu ghi danh tham gia.

Vô lớp cậu làm huấn luyện viên khá ngạc nhiên vì trình độ võ thuật của cậu. Ông hỏi cậu học qua võ gì, cấp bậc bao nhiêu cậu chỉ cười trừ. Bị gặng hỏi mãi, cậu đành nói cho huấn luyện viên biết lý do vì sao mà cậu có trình độ võ thuật lộn xộn của hai ba trường phái, không cái nào ra cái nào, chỉ thực chiến là khá.

Cậu giải thích như vậy:

‘Từ nhỏ cậu vốn theo mấy ông chú ham đánh lộn học võ, mà học cũng học ké vì không có tiền đóng học phí. Các thầy cho cậu vào học theo mấy ông chú thôi chứ không có đi thi cấp bậc gì cả, mà cậu có tất cả năm ông chú thì có ba loại võ họ theo học: cổ truyền, nhu đạo, và taekwondo. Họ học rỗi về truyền cho nhau, cậu cũng được học mót mót chút và cuối cùng là cậu biết tùm lum, nhưng không có cái nào thuộc hàng chuyên cả. Nhưng trực chiến thì không cần bàn cãi, cậu có năm đối thủ để luyện tập thường xuyên, chưa kể những lúc được rủ rê tham gia đánh thiệt.’

Cuối cùng huấn luyện viên cho cậu vào tập cùng những người có đẳng cấp. Người trong lớp này chủ yếu là cùng nhau tập song đấu, và vì lớp buổi sáng có ít thời gian tập luyện và cũng không có ai cần nâng đai nữa, quá phù hợp. Cậu chăm chỉ luyện tập sau hơn hai năm bỏ tập vì bận học và làm thêm.

Cậu quen Xuân cũng ở cái lớp buổi sáng này. Xuân không đi làm, nó ở nhà phụ giúp gia đình buôn bán nên nó tập xong đi ăn sáng uống nước với cậu là về tiếp tục sự nghiệp với cái cửa hàng bán đủ thứ trên đời.

Lớp bắt đầu lúc 6 giờ 30 mà bây giờ đã hơn 10 phút rồi cả hai thằng mới tới. Thay đồ xong cả hai lật đật chào thầy nhưng vẫn không thể trốn được cái tội đi học trễ.

– Cuối giờ hít đất 50 cái cho tôi.

– Dạ!

...

– Cũng tại cậu cả! – Xuân vừa hít đất vừa cảm râm – Tui đói sắp chết rồi đây!

– Thôi, đừng than thở nữa. Hít nhanh đi hôm nay tui bao cậu ăn sáng bù.

– Mới lãnh lương hả?

– Không, đờ tui nấu.

– Vậy được đó, lần nào ăn đờ cậu nấu cũng ngon hết.

Cậu nhớ tới bữa sáng mình chuẩn bị sẵn từ tối hôm qua cho anh ăn trước khi đi, nhưng có vẻ sáng nay đi sớm quá anh không đựng tới, nên cậu rửa thẳng bạn tới ‘dọn dẹp’ luôn. Thỉnh thoảng cậu cũng đãi thẳng bạn này bữa ăn cậu nấu, nhất là những lần có anh đến, bữa ăn sẽ thịnh soạn hơn (vì nguyên liệu anh trả tiền mà).

Ăn sáng xong thẳng Xuân biến thiết lẹ vì dù gì hôm nay cũng trễ rồi, nó không vênh nhanh là má nó cắt luôn khoản đi tập tuần ba buổi sáng của nó. Nhà Xuân tuy không nghèo như cậu nhưng cũng không khá gì mấy, nó chỉ học hết cấp ba là ở nhà phụ má nó luôn. Xuân không có cha nên nó đóng vai đàn ông trong nhà. Nó còn một đứa em gái nữa đang học lớp mười một.

Có lẽ do có nhiều thứ giống nhau nên hai đứa nhanh chóng thân thiết. Cả hai cũng chẳng có nhiều thời gian để bù khú nên một tuần ba buổi sáng đi tập là những lúc thư giãn, rồi ăn sáng, cà phê, tào lao vài tin thời sự đang nóng và rồi việc ai nấy làm.

Những buổi sáng không đi tập thì cậu dậy muộn hơn một chút, mang cả phần ăn sáng và ly cà phê vào tiệm net. Đây là cách cậu tự học, tìm hiểu nâng cao hiểu biết, tìm tòi những thông tin liên quan đến nghề nghiệp. Cậu xin một học bổng để đi nâng cao tay nghề ở Singapore, xin thì xin nhưng cũng chỉ là thử thời vận thôi chứ nếu thực sự được cậu cũng không biết kinh phí đâu mà đi học nữa.

Hôm nay mới lò dò vô chỗ làm cậu đã bị gọi lên phòng quản lý.

– Cậu có giấy triệu tập tham gia thi đầu bếp giỏi, cậu cố gắng mang giải về cho tôi.

– Anh à, anh có nhàn không? Bảo ma mới như em đi lấy giải về cho anh... Sao không cử bếp chính đi?

– Cử anh ta đi để hắn bỏ việc hay sao? Đây là cuộc thi cho các đầu bếp mới, người ta kỳ cựu rồi sao đi được.

– Thì ra là vậy...

– Thì là gì? Ở đây có mình cậu là đầu bếp mới thôi, mà cậu đã có cơ hội học hỏi gần nửa năm nay rồi, cơ may cao lắm.

– Cao là bao nhiêu ạ?

– Giải khuyến khích được rồi.

– Vậy mà gọi là cao ạ?

– Chứ cậu nghĩ toàn quốc cậu có thể đứng thứ bao nhiêu... Cố gắng lấy giải về cho tôi, tôi nỗ lực nỗ lực, khách sạn có tiếng tăm, thì cậu sẽ được tăng lương đó. Nhưng trước hết vượt qua vòng loại của công ty đã.

– Là sao ạ?

– Là công ty sẽ tuyển người có năng lực ra thi, chứ không để mấy thứ lơ mơ đi làm mất mặt công ty.

– Vậy mà anh bảo em phải có giải...

– Giải khuyến khích của công ty đó. Nó gặt gao hơn cả cuộc thi toàn quốc. Chỉ cần có giải của công ty là có tương lai lắm, cậu không biết sao? Các nhà hàng khác trông đợi cuộc thi của công ty chúng ta lắm! Họ sẵn người, nhiều nhân viên được mời mọc qua chỗ khác với mức ưu đãi tốt hơn.

– Sao kỳ vậy, vậy thành ra công ty chúng ta lỗ rồi sao?

– Cậu không cần biết các ông chủ làm gì, nhưng những người thắng tiến từ đây không ít đâu, cậu cố gắng tham gia đi. Dù gì cả tháng nay cậu cũng kiêm công việc của bếp chính rồi còn gì.

– Sao anh biết?

– Cậu nghĩ chức quản lý của tôi là bù nhìn hả? Về bảo với hắn, (ý chỉ bếp chính) nếu vì đàn bà mà không làm việc tôi sẽ cắt hợp đồng không có nương tay đâu.

– Chắc một thời gian thôi, anh ấy nguôi lòng thì sẽ phục hồi lại.

– Công việc không lẫn lộn với việc riêng tư... Nói hắn coi chừng cái chức bếp trưởng của hắn đó. Còn cậu về lo chuẩn bị đi.

Cậu cần tờ giấy gọi, lại nghĩ sao thấy giống mấy tháng trước cậu cũng cần tờ giấy tương tự đi tới đây. Bây giờ không biết đi tới đâu nữa đây... Ôi còn thằng cha bếp chính nữa, hắn bị vợ bỏ bây giờ không chịu làm việc đành hoảng...

Mà sao quản lý biết cậu thế chân bếp chính mỗi khi anh ta say xỉn mà không nói gì nhỉ? Hay là cũng không có người thay...?

Hôm đầu tiên cậu nấu thay bếp chính là do có một bữa tiệc nhỏ khách đã đặt trước rồi, nguyên liệu cậu chuẩn bị đủ mà chờ hoài không thấy anh ta tới, mấy cậu phục vụ và cậu bắt đầu lo sốt vó. Gọi điện thì hắn ta không mở máy, cử một người chạy tới chỗ ở thì cửa khóa ngoài...

Trong khi cả bọn đứng nhìn nhau thì Luân – một cậu phục vụ bàn – bảo:

– Hay anh nấu luôn đi! Mấy món anh làm mọi khi khách không bỏ thừa hay phàn nàn gì đâu?!

– Mà yên tâm hả? Một món thì được chứ cả bữa tiệc lỡ có gì ai chịu? Đi báo với quản lý để ông tự xử.

– Báo với ông là bếp chính mất việc như chơi. Tội nghiệp anh ta, mới bị thất tình mà mất việc nữa thì...

– Cái đó tự ông làm thì tự chịu!

Sau vài giây im lặng cậu lên tiếng:

– Tôi nghĩ bây giờ mà báo thì cũng xử bằng cách tôi làm thôi, tôi dùng cho nhưng lúc như vậy mà. Thôi thì cứ lẳng lặng làm còn hơn báo cho quản lý rồi ông xuống đây la ó um sùm còn phiền hơn... Nếu mọi người đồng ý giữ im lặng thì tôi làm luôn, còn có một người không đồng ý thì chúng ta đi báo với quản lý rồi làm theo chỉ thị của anh ta.

Tất cả cùng nhìn đồng hồ thấy không làm ngay bây giờ thì không kịp nữa, mà đi báo thì một lát cả đám cũng phải co giò chạy cho kịp thôi.

– Chúng tôi đồng ý... – Mọi người cùng lên tiếng.

Và cậu làm bếp chính lần đầu tiên, không ai phàn nàn, không ai phát hiện. Thăng Luân còn khen cậu làm ngon hơn cả bếp chính ấy chứ. Và sau lần đó cậu liên tục thay chỗ bếp chính vì anh ta hầu như chẳng muốn làm nữa. Rồi bây giờ quản lý cũng biết... Chắc có tên nào đó mách lẻo rồi.

“Cuộc thi của công ty đờra không biết anh có làm giám khảo không nhỉ? Nếu anh làm giám khảo thì mình đậu chắc... Khẩu vị của anh mình rành lắm rồi còn gì... Nhưng nếu thế không biết người ta có bảo mình mua giải không nữa...? Vái cho anh ta không làm giám khảo... Sao hôm trước ở đây không thấy anh ấy nói về việc này nhỉ?”

...

– Cậu đi thi thiệt hả? Giỏi vậy!

– Nếu động lực là lên lương thì tui sẵn sàng xông pha trận mạc.

– Cậu thiệt là, cậu làm quá mai một điên vì tiền thôi.

– Không đâu. Tui không điên vì tiền, mà tui biết chắc tui sẽ điên vì thứ khác.

– Biết trước nữa à, hay thật... Vậy sao không né trước cho chắc... Mà cậu nghĩ cậu sẽ điên vì cái gì vậy?

– Vì tình.

– Vì tình? – Thăng Xuân tròn mắt – Cậu yêu rồi sao?

– Phải...

– Bị từ chối rồi sao?

– Không, chưa bày tỏ nữa là... Ừ!!!

Thăng Xuân ký đầu cậu cái cóc không thương tiếc.

– Dư hơi!!! Mà ai vậy, tui có biết không?

– Không, tui không dám tỏ tình thật chứ bộ...

– Có chồng rồi à? Hay có ‘hôn phu’ rồi?

– Không, còn độc thân, rất đa tình...

– Thôi, nói đại đi lòng vòng hoài... Người như thế nào tui giúp cậu đưa thư cho...

– Được, cậu hứa rồi không nuốt lời đấy nhé...

Xuân nghe chừng có vẻ không bình thường rồi đây. Xem chừng cậu vừa hứa một chuyện không nên, nhưng thấy cái mặt hí hửng của Tùng khi muốn nói về người yêu nó làm Xuân cũng tò mò động tai lên nghe.

– Người rất đẹp, rất phong nhã, giàu có, con nhà giàu... Và hiện là giám đốc công ty có chi nhánh trên toàn quốc... Và nói thêm luôn là làm công ty gia đình chứ không phải được thuê làm giám đốc.

– Nếu có cô gái như vậy thì cậu điên vì tình là phải rồi... Ừ, mà ở đâu có cô gái nhỏ tuổi mà giỏi dữ vậy...

– Nhỏ đâu, đã ba mươi rồi chứ.

Xuân vừa rờ trán cậu vừa phán.

– Cậu điên rồi chứ còn chờ gì nữa. Lấy gì mà theo đuổi người ta...
Thôi, leo xuống đi, nếu cậu ế quá tui sẽ gả con em tui cho cậu.

– Cái thằng này, có đưa em cứ đòi gả tới gả lui. Không phải hôm trước cậu hứa gả cho sư huynh rồi sao?

– Ừ quên, nhưng cậu thân hơn. Tui bắt về gả cho cậu là được rồi.

– Thằng khùng!!!

– Ừ, vậy mà đỡ khùng hơn cậu... Nội cái nước người ta thành đạt hơn là thấy muốn chết rồi, đấng này còn lớn hơn nhiều như vậy nữa... Chỉ có thể hình dung một câu: cậu khùng qua mới đi để con tim trật chỗ như vậy.

– Bởi vậy đâu có dám tỏ tình... chỉ yêu đơn phương thôi. Nhưng yêu quá mà không dám nói chắc có ngày phát khùng thiệt quá.

Nghe cái giọng thiếu não của cậu Xuân cũng thấy tội, nó nhỏ giọng tâm sự, mặt mày ra vẻ nghiêm túc lắm:

– Cậu biết không, mẹ tui cũng yêu người không thích hợp cho nên bây giờ anh em tui bị coi là những đứa trẻ không cha.

– Không phải cha cậu mất rồi sao?

– Không. Cậu biết cửa hàng vàng bạc đá quý gần cổng chợ không, cái lớn nhất ấy?

– Cửa hiệu Phúc Lộc Thọ đó hả?

– Đúng đó, ông chủ là ba tui đó.

– Vậy cậu là công tử con nhà giàu chứ chẳng chơi. – Tùng đùa.

– Phải, nếu mẹ tui được công nhận.

– Không lẽ không nhìn mẹ cậu rồi không nhận anh em cậu luôn hả?

– Mẹ tui ngày trước xinh gái lắm, nhìn mấy tấm hình hồi trẻ là biết, ông ấy hứa hẹn gì không biết mà có anh em tui mà không có danh phận gì cả... Cuối cùng ông ta lấy vợ vừa đẹp vừa giàu... Vậy mà tới giờ vẫn cứ yêu ông ta mới chết!

– Sao cậu biết mẹ cậu còn yêu hay không, thường trường hợp này phải hận mới đúng chứ?

– Tui nghĩ là mẹ còn yêu ông ấy, vì mẹ không cho bọn tui ghét ông ta. Mấy lần nhà khổ cực quá anh em tui nói xấu ông ấy cậu biết mẹ tui nói sao không?

-???

– Bà nói là để tui tui thành trẻ không cha, sống nghèo khổ là do bà ấy. Ngày xưa mẹ của cha tui có đến cảnh cáo r ồi mà mẹ tui không nghe. Là do bà không tự lượng sức cứ đi yêu người giàu có, cứ nghĩ tình yêu không phân chia giai cấp, nhưng đến khi ông ta gặp người phụ nữ bây giờ là vợ ông ấy thì mẹ tui không còn là gì cả. Không giàu có, không có học thức bằng, không đẹp bằng... Vậy đó, bà bị bỏ rơi không thương tiếc với lý do không còn tình yêu với nhau nữa.

– Khi đó mẹ cậu không làm gì sao? Như đến cho người vợ ông ta biết chẳng hạn...

– Mẹ tui nghĩ khác. Bà bảo, khi có hai đứa tui tui là kết quả của tình yêu r ồi bà không cần gì nữa, nếu trái tim ông ấy không hướng về bà thì cưỡng cầu cũng vô ích... Và r ồi bà tự tay nuôi tui tui lớn. Tuy không đủ năng lực cho con trở thành ông nọ bà kia nhưng được như hiện giờ là anh em tui tui biết ơn lắm r ồi... Mẹ tui không vì cha mà hận tui tui hay xem anh em tui như gánh nặng... cho nên tui thấy mình có một bà mẹ vĩ đại, dù là trong tình trường bà ấy thất bại nặng nề

– Nghe cậu triết lý thấy ghê quá... Thế cha cậu không đến thăm anh em cậu à?

– Không hề, ông ấy không biết mặt tui bây giờ ra sao nữa. Có vợ đẹp con ngoan cần gì sản phẩm của người không yêu nữa chứ.

– Nói gì mà nặng nề vậy?

– Tui nghĩ vậy thật đó. Cho nên tui khuyên cậu coi tấm gương của mẹ tui mà tránh xa chuyện tình không khả thi của cậu đi, như tui mình không có cửa cho người ta để mắt đến đâu, dù có lúc được để ý tới thì khi gặp đối thủ mạnh hơn là thua chắc... không có gì đấu với người ta cả.

Nghe vậy bỗng dưng cậu cũng chạnh lòng. Đúng là bây giờ anh đối xử với cậu rất tốt, thậm chí là chiều chuộng bảo bọc như một đứa em cưng vậy, nhưng nếu anh biết cậu đối với anh là một thứ tình cảm khác thì sao...

– Nhưng mình yêu người ta thật lòng đó cũng là một loại vũ khí đó chứ!
– Cậu nói như chống chế với chính mình.

– Khi người ta không để mắt tới cậu thì chân tình của cậu sẽ bị cho là phiền phức đó, hay còn bị gọi là ‘QUẤY RỐI’.

– Cậu... – Từng nghe hai chữ ‘quấy rối’ mà nghe như có gì đó dè dặt ghê tởm trái tim mình – Sao cậu lại hình dung như vậy, nghe nặng nề quá... Dù gì... thì... – Cậu không biết phải nói tiếp như thế nào nữa.

– Không phải hình dung, đấy là lời cha tôi nói với mẹ tôi khi bà bảo sẽ chờ ông đổi ý.

– Vậy sao? Có thể nói với người mình từng yêu thương như vậy sao? Không nghĩ rằng sẽ làm tổn thương người khác sao...

– Cảm ơn cậu đã nói như vậy. Nên cậu cũng phải hiểu yêu người không nên yêu là mình tự mang dao cứa vào lòng mình, người ta không hiểu đâu.

– Thật sao? Mà sao mẹ cậu lại cho cậu biết những điều đó.

– Lúc bọn tôi lớn rồi, mẹ sợ tui nghe lời người ta xúi rỗi ra quậy ổng làm mẹ sẽ bị người ta coi thường hơn nữa, nên mẹ nói cho tui tôi rõ

mọi chuyện.

– Nghe rồi cậu nghĩ gì?

– Trước đó sống sao thì giờ cứ y vậy mà sống thôi! Coi như mẹ đi chùa cầu tự sinh ra tui tui không cần cha... Và tui biết chắc tui sẽ không bao giờ bước vào vết xe đổ của mẹ mình. Cậu nữa, cũng nên sáng mắt ra thì hơn. Để lún sâu rồi thì... Chậc... – Xuân nhún vai tặc lưỡi.

– Nhưng mẹ cậu dù đau lòng nhưng vẫn cứ yêu cha cậu đó thôi. Có lẽ cậu chưa yêu nên không biết ma lực của nó như thế nào... Tình yêu không thể nói yêu thì yêu hay thôi là thôi được đâu.

– Nói cho thẳng khùng như cậu giống nước đổ đầi vịt quá. – Xuân quạu quọ.

– Không sao, cảm ơn cậu. Nhưng tui nghĩ rút kinh nghiệm của mẹ cậu, tui không để mình mơ tưởng nhiều quá đâu, sẽ nhìn vào thực tế đau lòng này mà ôm mỗĩ tình đơn phương. – Cậu nâng hai tay ôm tim mình giấu cợt
– Nếu tình yêu không được chấp nhận tui sẽ yêu đơn phương vậy, giữ nó cho riêng mình.

– Vậy thì tự đi chết đi, đừng kêu tui phúng điếu. – Xuân bực mình khi thấy Tùng cố tình đùa, bỏ qua lời cảnh cáo của mình.

Tùng không bao giờ ngờ rằng lời tuyên bố lúc này của cậu là một khởi đầu cho một mối tình đơn phương đầy sóng gió.

Nếu cậu thực hiện như lời mình nói, giữ mối tình đơn phương trong tim thì trái tim cậu không bị bóp vụn. Nhưng cậu là con người mạnh mẽ, mà tình yêu vốn không bao giờ là đủ cả. Con người ta lúc đạt được đi ầu này thì muốn thêm những thứ khác, bởi vậy mà cậu đã bị làm cho điều đứng biết bao lần...

Nhưng bây giờ đi ầu cậu quan tâm nhất bây giờ là nuôi mái tóc dài và tăng lương. Nuôi tóc thì không khó nhưng tăng lương thì cậu phải vượt qua kỳ thi, và cậu lao vào dùi mài tay nghề.

Tùng đang ôm mớ nguyên liệu còn thừa từ nhà hàng về Cậu muốn thực hành món Pháp nhưng nguyên liệu thì mắc quá, thế là cậu nghĩ ra việc sử dụng nguyên liệu thừa của nhà hàng. Quản lý cũng đồng ý vì tương lai của ông ta.

Lúc vừa đến cổng, cậu nhận thấy cổng không khóa như lúc cậu đi. “Anh đến!” Còn ai tới căn nhà này ngoài anh nữa chứ.

Như cậu nghĩ, bước vào nhà cậu thấy anh ngồi xem tivi ngay trên salon. Tim cậu đập rộn ràng, cậu không ngờ vào giờ này cậu có một món quà bất ngờ đến như vậy.

– Em về rồi à? – Anh cười khi thấy cậu bước vào – Chờ em dài cả cổ!

– Sao anh lên đột ngột vậy, anh mới về thành phố đây mà? – Cậu ngồi xuống đối diện anh lắng nghe trái tim mình đang khiêu vũ.

– Ừ, vì anh nhớ mấy món em nấu quá nên lại mò lên đây.

Dù biết anh lên đây chắc chắn là vì công việc nhưng nghe anh nói vậy cậu thấy hạnh phúc vô cùng.

– Anh ở lại mấy ngày?

– Ba ngày.

– Vậy anh rảnh lúc nào?

– Chắc là các buổi tối.

– Vậy mà bảo là lên vì nhớ món em nấu thôi sao?

Anh cười khò lấp.

– Em mang gì nhiều thế?

– Nguyên liệu làm món Pháp, em thực tập cho kỳ thi tới.

– Em cũng tham gia à, có tự tin không?

– Có, gì chứ tự tin em có thừa. Em thường xuyên phục vụ cho một quý nhân mà, lo gì nữa.

– Đó là ai vậy?

Thấy cậu không trả lời anh chột hiều.

– Em nói anh sao?

– Phải, phục vụ ông chủ lớn như anh không thể sơ xuất được.

– Vậy là phải cảm ơn anh chứ hả? Anh đã giải quyết hết mấy thứ em thử nghiệm rồi.

– Anh hay nhỉ, bây giờ anh lại trở thành ân nhân nữa cơ đấy.

– Em nấu bây giờ hả?

– Không, làm từ sáng đến giờ em mệt rồi, em muốn ngủ thôi.

– Nhưng anh đói, anh chờ em suốt...

– Anh đói thì đi ăn đi chứ chờ làm gì, anh biết là em làm khuya lắm mà.

Trách thì trách vậy nhưng cậu vui lắm khi biết anh chờ cậu. Cậu tổng hết mấy thứ vừa đem về vô tủ lạnh rồi bật bếp.

– Súp nhé, giờ chỉ có vậy thôi.

– Được mà, món gì em làm anh cũng thấy ngon cả.

– Vậy anh có muốn uống cà phê sau khi ăn không em làm luôn?

– Được, vậy thì còn gì bằng, cà phê em pha là nhất rồi.

Tùng quay đi giấu nụ cười tủm tỉm trên môi. Ai bảo yêu là đau khổ? Cậu chẳng thấy đau khổ gì cả. Nó làm cậu hạnh phúc. Dù cậu chẳng thể tỏ tình hay được nhận lời gì, cậu vẫn thấy hạnh phúc đấy thôi. Chỉ cần như lúc này, thỉnh thoảng anh đi công tác ghé qua ăn đồ cậu nấu, uống đồ cậu pha, ngồi trước mặt cậu, trò chuyện với cậu dưới trời khuya mát lạnh của Đà Lạt, vậy là đủ. Cậu sẽ không bao giờ mạo hiểm tỏ tình thì cậu sẽ không gặp phải những chuyện như thằng Xuân hăm dọa, vậy thì cậu sẽ cứ hạnh phúc hoài.

Cậu làm cho anh súp trứng và một ít món rau dưa cùng ly cà phê nóng. Ngồi nhìn anh ăn ngon lành món cậu nấu mà cậu ước chỉ cần được nấu cho anh ăn mãi thôi, không cần gì hơn nữa.

Mang cho anh bình trà nóng mới pha cậu cười tươi tắn.

– Anh ăn xong rồi thì từ từ thưởng thức trà đi, em phải tắm cái đã, không thể chịu nổi nữa.

– Được mà. Em cần làm gì thì cứ làm đi, anh chờ.

Cậu đi tắm thật nhanh rồi trở ra, anh đã mang bình trà ra hành lang ngồi bình thần rít thuốc. Bình trà vẫn chưa hết. Anh ngồi trên chiếc ghế mây rộng, tay gác lên lưng ghế dáng điệu rất nhàn nhã, cái chỗ trống bên cạnh cậu rất muốn ngồi vào nhưng... cậu thận trọng ngồi xuống chiếc ghế đơn bên trái anh, nhìn anh thong thả rít thuốc.

– Là anh đề nghị cho em tham gia kỳ thi của công ty hả?

– Không, em được khách sạn cử đi thôi. Mọi đâu bếp mới đâu được cho cơ hội còn tham gia hay không là quyền của mỗi người.

– Có ai từ chối không?

– Không.

– Vậy là giải này có uy tín quá chứ!!!

– Em đừng xem thường nó chứ. Nếu em muốn biết nó giá trị cỡ nào thì em tự trải nghiệm đi, lấy giải về cho anh xem.

– Anh không can thiệp chứ?

– Can thiệp? Ví dụ như...

– Ra lệnh đánh rớt từ vòng loại chẳng hạn?

– Em khéo biết đùa. Nhưng không lo, anh không phải là giám khảo. Giám khảo là những đầu bếp danh tiếng, chỉ những người có thứ hạng sẽ phải phục vụ ông chủ này một bữa thịnh soạn thôi.

– Anh cũng biết hưởng thụ quá chứ, món ngon anh mới hạ cố thưởng thức à.

– Phải, nên em phải biết em vinh hạnh biết chừng nào đó.

Cậu bữu môi:

– Là anh đòi ăn đó chứ, em đâu có ép.

– Phải, là anh mới là kẻ vinh hạnh! Nhưng em tham gia chứ? Anh muốn em sẽ là người nấu bữa ăn đó cho anh.

– Được, em hy vọng có thể gặp anh ở cuối giải chứ không phải ở đây. Mà chẳng phải anh ăn chán những món em nấu rồi hay sao?

Vũ Phong cười thật quyến rũ (Tùng tự nghĩ như vậy thôi).

– Có giải thì sẽ được tăng bao nhiêu phần trăm lương?

– Gấp đôi. Sao vậy?

– Động lực này tốt hơn.

– Vậy anh không phải là ưu tiên số một sao? ... Buồn đấy!

– Anh lúc nào cũng đùa được.

– Nếu đạt ba giải đầu em sẽ được cử đi thi cuộc thi toàn quốc. Những người đã đạt giải ở đó sẽ được rất nhiều nơi mời làm với mức ưu đãi cao, hấp dẫn chứ?

– Sao lại nói vậy được, làm như vậy chẳng phải vô ơn sao?

– Đất lành chim đậu có gì mà ơn với nghĩa chứ.

– Nếu là em, em sẽ không làm vậy đâu... Mà chắc gì em vượt được qua vòng loại mà anh bình luận vội thế?

– Được, nếu em đạt giải anh sẽ thuê em làm đầu bếp riêng, không sang nhượng lại cho nơi khác. Sao? Thấy một việc làm béo bở chứ, động lực mạnh hơn tăng gấp đôi lương chưa? – Anh vừa nói vừa cười tí tởn.

– Vậy có khác gì bây giờ đâu, bây giờ em vẫn nấu cho anh đấy thôi... À, thì ra những nơi khác muốn mời nhân tài phải chịu phí sang nhượng ha, giống sang nhượng cầu thủ quá.

– Em thật là... công việc làm ăn mà. Mà này, làm đầu bếp riêng cho anh em biết sẽ có bao nhiêu người biết tới em không? Khi em thực hiện những bữa tiệc hay tiếp khách của anh với bạn bè, đối tác em sẽ được họ biết tới, và khi ưng bụng họ sẽ mời em đến nấu hoặc biểu diễn ở nơi họ, hoặc mời em đến khi họ cần người... Thù lao không ít đâu.

– Vậy đầu bếp riêng là lúc nào anh gọi là em phải tới ngay à, nếu không đến kịp thì làm sao?

– Là đầu bếp riêng dĩ nhiên em sẽ theo anh r ồi. Anh đi đến đâu em theo tới đó như vậy mới gọi là riêng chứ.

Nghe vậy cậu cảm thấy đây mới là động lực lớn nhất, hơn cả lương hơn cả danh tiếng. Cậu nhủ bụng, “L ần này sống chết gì cũng phải lấy được giải, tương lai của trái tim mình nằm ở chỗ này mà.”

...

Một tháng sau cậu quay về thành phố tham gia cuộc thi của công ty. Vừa về tới thành phố là cậu chạy thẳng tới nhà anh. Cậu biết chắc hiện giờ anh đang ở thành phố vì chỉ hai ngày nữa là cuộc thi diễn ra rồi.

– Ông chủ đang ở trong phòng làm việc. – Chị giúp việc chỉ.

Thấy anh ngỡ say sưa với cái máy vi tính, cậu rón rén lại gần đang định hù anh thì thấy trên màn hình có hình ai đó trông rất đẹp, mái tóc đen nhánh thả dài đến vai, đôi mắt đẹp đầy cuốn hút, đôi môi dày mọng gợi cảm cứ như thúc dục người ta muốn cắn lấy một miếng.

– Đẹp quá!

Anh giật mình quay lại. Nhìn thấy cậu, anh chau mày.

– Em mới tới à? Sao không báo trước với anh một tiếng?

– Bạn gái anh hả? – Cậu chỉ lên màn hình hỏi.

– Không, là bạn anh ở nước ngoài gửi hình về, là con trai đấy.

– Con trai?...

Thấy cậu có vẻ ngạc nhiên quá mức anh đùa:

– Tưởng là phụ nữ nên phải lòng rồi phải không? Đừng lo không chỉ mình em nhàn đâu, khối kẻ ấy. Nhưng tấm ảnh đó phần nhiều là do hiệu ứng vi tính thôi. Bên ngoài cậu ta không giống con gái đến vậy đâu.

– Nhưng... con trai lại chịu chụp mấy tấm như vậy sao?

– Vì cậu ta muốn chọc anh thôi mà. Tính tình tên đó cũng quái gở lắm.

– Vậy à, sở thích lạ nhỉ...?

– Em chuẩn bị tinh thần chưa, tự tin chứ? – Anh quay sang chuyện của cậu.

– Không có gì hoàn hảo hơn.

Cậu cười trả lời câu hỏi của anh đầy tự tin.

– Được nếu em đậu trong vòng kỳ thi của công ty, anh đích thân đưa em về lại Đà Lạt.

– Anh hứa rồi nhé!

*

Lúc này cậu đang nhâm nhi trà với anh trong cái tổ ấm ở Đà Lạt. Đúng như lời hứa, anh đích thân đưa cậu về lại Đà Lạt khi cậu nấu trình diễn cho ông chủ của mình ở buổi ra mắt của ba người đứng đầu.

– Em tiến bộ nhiều lắm! Không ngờ giám khảo đánh giá em cao vậy. Em muốn phần thưởng gì nào, nói đi anh sẽ tặng em.

– Được chọn phần thưởng nữa cơ à... Nhưng ngay bây giờ cũng không biết em muốn gì nữa.

– Không sao, em cứ suy nghĩ kỹ đi.

Thật ra thứ cậu muốn nhất lúc này là đôi môi của anh, nhưng không thể... Cậu còn một kỳ thi nữa để có thể có cơ hội ở gần anh nhiều hơn, cậu chỉ có thể mơ tới thế.

– Thôi, anh đi ngủ đây, trễ rồi. Ngủ đi xe cả ngày em không mệt sao?

– Em cũng muốn ngủ ngay đây, anh cứ nghỉ trước đi.

Anh đứng lên đi khuất thì điện thoại cậu reo. Thăng Xuân... Sao nó biết cậu về mà gọi đúng lúc thế không biết? Nhưng bây giờ hơi khuya.

– A lô, chuyện gì gọi tới dữ vậy?

– Cậu về tới chưa?

– Mới về thôi chứ...
Chưa dứt câu thằng Xuân cắt ngang giọng như có vẻ nhẹ nhõm lắm.

– May quá, cậu ra quán sư huynh liền đi...

– Để mai đi! Đẳng nào mai tui cũng đãi mọi người một chầu...

Cậu lại bị cắt ngang liền nữa.

– Nhậu cái đầu cậu đó! Ra liền đi! Tụi hôm trước đang ở đó kiếm chuyện đó! Cậu ở gần hơn tui ra trước đi! Giờ này có một mình sư huynh với thằng Hồng sợ đánh không lại tui nó đâu.

– Sao cậu biết?

– Thằng Hồng mới gọi... Cậu đừng hỏi nữa. Sau hôm cậu đi, có một bữa tui nó tới quây một chập rồi, bữa nay kéo tới đông hơn đó.

– OK, 3 giây là có mặt liền.

Cậu vừa cúp máy là vọt ra khỏi cửa, lúc đi ngang phòng khách vẫn không quên đi nhẹ nhàng. Dắt chiếc xe đạp ra cổng, cậu ba chân bốn cẳng vọt.

Thằng Hồng là em của sư huynh. Nó còn đang đi học.

Nhà sư huynh mở một quán nhậu bình dân trên vỉa hè, sư huynh mỗi tối đầu phụ bán ở đó. Bữa trước có một đám thanh niên đến nhậu rồi quây phá bị sư huynh trị cho một trận nhưng bọn chúng có vẻ không thôi, thường xuyên kiếm chuyện ở quán cản trở khách đến.

Đập nhau mấy trận rồi nhưng bọn chúng vẫn chưa thôi hay sao ấy. Chưa được năm phút, cậu đã có mặt tại chiến trường. Thấy cuộc ẩu đả đã diễn ra mà chỉ có mỗi sư huynh và thằng Hồng, cậu quăng xe đạp nhảy vô.

Vài phút sau thằng Xuân cũng tới. Có bốn người chơi tám, một xử hai nhưng H ồng hơi yếu nên cậu cũng đỡ phụ nó.

Một thằng có vẻ cao to nhất nhảy xô vào cậu và thằng H ồng kèm theo cái bàn phang xuống. Đè thằng H ồng xuống, cậu lấy thế bay người lên tổng thắng vào cái bàn làm cái bàn bật ngược lại đè lên hắn, tổng thêm cho hắn một đập cho hắn nằm xụi lơ. Tả xung hữu đột cả đám qu ần nhau te tua hết cả qu ần áo mặt mày.

...

– Xong! – Cậu tuyên bố – Tụi bay còn tiếp thôi?

– Không xong dễ như vậy đâu! – Một thằng trong bọn lên tiếng – Tụi bay đánh em tao tét đầu thì không đơn giản chỉ vài cú đấm là yên chuyện đâu.

– Được tụi bay muốn sao đây?

– Hẹn một ngày giải quyết dứt điểm luôn đi!

– Được, tụi bay ra hẹn đi. Nhưng không được tới đây quây chỗ tao buôn bán nữa. Tụi bay muốn sao tụi tao chi ều. – Sư huynh trả lời đ ầy tự tin.

– Được, chờ anh hai tao về sẽ gặp tụi bay.

Nói r ồi cả bọn kéo đi mất. Sư huynh quay qua cậu vỗ vai cái bộp làm cậu muốn xiềng liềng.

– Mới về hả chiến hữu, thi cử sao r ồi?

– Tốt, qua trường r ồi. Tính ngày mai đi mọi người ai dè...

Cả bọn vừa dọn dẹp đồng đồ nát sau trận đánh nhau vừa trò chuyện rôm r ả.

– Xong, vô làm vài ly đi! Mấy thằng khốn làm khách bỏ đi hết trơn r ồi làm ăn gì nữa... Vô chúc mừng thằng Tùng đoạt giải đi!

– Không được đâu, bữa nay không xả láng được đâu...

– Có gì mà không được? – Thằng Xuân chọt vào – Làm vài ly đi sư huynh, rồi về cho dễ ngủ, mình mấy hôm mệt quá trời.

Nói rồi nó kéo ghế ngồi xuống, rồi kêu thằng Hùng mang bia với bịch đậu phộng ra, không đợi ai ý kiến ý cò gì thêm nữa.

Mỗi người lai rai hết mấy chai mới đứng lên đi về. Cậu không ngại uống. TỬ LƯỢNG cậu không phải khoe chứ vô địch – do di truyền từ cha cậu, uống cả két mặt vẫn không đỏ. Nhưng cậu ngại vì hôm nay có anh ở nhà. Dù gì thì trước mặt anh cậu là một thằng em ngoan hiền... Cậu không muốn mùi bia để lại trên người cậu làm cậu mất điểm.

Lò dò về tới nhà cũng gần sáng, cậu nhẹ nhàng về phòng chui vô ngủ, không buồn thay đồ. Dù gì thì cả ngày nay cậu thực sự quá mệt rồi.

...

– Em nghĩ ra là em thích thứ gì chưa? – Anh hỏi khi cả hai ngồi ăn sáng.

– Thật ra em chỉ muốn uống mừng với anh thôi, không cần quà cáp gì đâu.

– Thật không? Vậy tối nay anh mang vài chai rượu về chúc mừng em, OK?

– Được, nhưng em không uống được nhiều, anh đừng mang nhiều quá.

– OK, một chai thôi.

...

Nói vậy nhưng đến tối khi cậu gặp anh, anh đã ngà ngà say. Ai đó biết anh lên Đà Lạt nên mời cơm, và hình như anh uống hơi nhiều. Có hơi men, anh hứng chí mua đến mấy chai rượu ngoại đặt trước mặt cậu.

– Anh em mình uống mừng đi, không say không nghỉ.

– Ngày mai anh không làm gì sao?

Anh tài xế bảo:

– Cậu cứ uống với ông chủ đi. Ông say rồi thì chẳng cần được đâu. Mà ngày mai cũng không phải đi làm sớm... Tui đi ngủ trước đây... Mà cậu cứ lai rai chút thôi, ông chủ say rồi ngày mai tỉnh dậy chẳng nhớ gì đâu... Giống lần cho cậu cái nhẫn đó, ông sẽ chẳng nhớ tối nay cậu có uống với ông hay không đâu. – Nói rồi anh đi thẳng ra sau nhà, nơi có khu nhà nằm tách biệt với nhà chính dành cho người giúp việc ở.

Cậu nhìn anh khui chai rượu rót vào hai cái ly thủy tinh ngẫm nghĩ, “Không biết hôm nay say như vậy có giống hôm bữa không nhỉ? Nếu mình hôn anh ta một cái sáng mai anh ấy có nhớ không ta?... Chắc say như vậy không nhớ đâu... Nhưng để chắc ăn say kỹ thêm chút nữa càng tốt...”

Cậu cười một nụ cười ma mãnh...

– Để em rót cho! Anh đã mua rồi thì để em phục vụ.

Nói rồi cậu lấy chai rượu từ tay anh, cần lấy một ly nâng cao lên.

– Ly đầu tiên này anh em mình cạn để em cảm ơn anh đã giúp đỡ em trong thời gian qua.

Vừa nói, tay kia cậu vừa rót cho anh một ly thật đầy.

– Cạn!!!

Anh cần ly của mình nốc cạn trước ánh mắt hài lòng của cậu. Anh vừa đặt ly xuống cậu lại rót cho anh một ly đầy nữa.

– Ly này là chúc mừng em có thành tích trong thời gian qua.

– Là sao? Nghe không rõ ràng lắm.

- Rõ lắm mà, ý là chúc mừng em có nhiều tiến bộ đó mà.
- Đúng, em tiến bộ rất nhanh, đáng chúc mừng. Cạn!!!!
- Còn ly này chúc mừng anh đã không tuyển lần nhân viên, tuyển trúng em là người có nhiều tiềm năng.
- Cái này chúc mừng anh à, lạ nhỉ?! OK, chúc mừng... Cạn!!!!

Cái ly cậu cầm này giờ cậu vẫn chưa uống cạn, chỉ nhấp một chút lấy lệ. Còn anh thì với không biết bao nhiêu lý do đáng chúc mừng, giờ đây đã lăn ra ghế salon nằm thẳng cẳng.(không chút phòng thủ với con cáo nhỏ đang rình rập)

Mang anh về phòng, cậu ngẩng nhìn anh thật say mê. Nhìn anh ngủ thật đẹp, khuôn mặt như được tạc theo tiêu chuẩn với những đường nét thanh tú đầy quyến rũ. Anh nằm đó trước mặt cậu không hề phòng bị gì... cậu thấy toàn thân nóng lên.

Trong lúc anh tỉnh táo, cậu cứ tưởng tượng khi chạm vào anh sẽ như thế nào, vậy mà bây giờ khi cậu có thể tự do chạm vào anh thì tay chân lại run rẩy... Tay cậu như tê đi không thể di chuyển nổi nữa.(con cáo này chưa quen săn mồi)

“Từ từ.” Cậu tự nhủ, “Mình chỉ muốn hôn anh ấy một cái thôi, không có gì hơn nữa. Bình tĩnh... không cần phải xúc động quá như vậy...”

Cậu hít một hơi thật mạnh, thật sâu rồi thở ra từ từ.

“OK rồi.”

Cậu nhẹ nhàng cúi xuống khuôn mặt anh. Càng tiến đến gần cậu càng không dám thở mạnh, rồi khi môi cậu chạm môi anh cậu vội vã rút lại.

“Hôn rồi, mình đã hôn anh ấy rồi...”

Nhìn anh vẫn im lìm không phản ứng gì, cậu lại cúi xuống một lần nữa.

“Một lần nữa thôi... Lúc này vội quá, mình vẫn chưa cảm nhận môi anh ấy... Một lần nữa thôi...”

Một nụ hôn thứ hai kéo dài hơn nụ hôn đầu... rồi nó đắm đuối hơn... rồi nó tham lam hơn, ngẫu nhiên hơn. Một nụ hôn dài tưởng như vô tận rồi cũng kết thúc đầy mãn nguyện.

“Môi anh ấy thật ngọt ngào. Mà anh vẫn nằm yên như vậy không phản ứng gì sao?! Vậy em sẽ hôn anh thêm lần nữa nhé? ... Không trả lời là anh đồng ý rồi nhé!”

Nụ hôn thứ ba nhanh chóng được thực hiện. Cậu như muốn nuốt mất đôi môi của anh vậy. Bàn tay cậu lồng vào bàn tay anh. Cậu hôn lên đôi môi hé mở như đang mời gọi, rồi không thể dừng lại nữa... cậu hôn lên cái mũi cao cao của anh, lên mắt lên má anh thơm ngát. Làn da anh cuốn hút cậu mãnh liệt, đầy ma lực và như có nam châm hút đôi môi cậu, làm tiếp tục mơn man trên làn da anh mịn màng.

... Môi cậu lần xuống thấp hơn nữa. Cái áo anh đang mặc trở nên vướng víu. Một tay cậu lần mở những cái nút áo một cách vội vã. Dưới lớp áo bộ ngực trần dần lộ ra, rắn chắc, khỏe khoắn... Cậu đưa tay mở rộng áo hơn nữa rồi vuốt ve làn da anh, nhẹ nhàng cảm nhận anh qua bàn tay mình.

“Anh thật ấm áp, nếu mỗi ngày đều được ôm anh thế này thì bảo gì em cũng chịu... Anh thật không phản ứng gì sao? Vậy cho em thêm một chút nữa nhé, cho em cảm nhận anh nhiều hơn nữa nhé...”

Rồi cậu áp má mình xuống, nhẹ nhàng mơn man da thịt anh. Nó làm cậu nóng ran cả người, cậu thấy đầu óc mình như mụ mị đi không còn suy nghĩ được gì nữa. Cậu bắt đầu hành động theo dục vọng trong lòng cậu réo gọi... Lần xuống thấp hơn, cậu tháo thắt lưng của anh ra, kéo chiếc quần tây anh đang mặc xuống ra một bên, lột cả chiếc áo sơ mi và cũng vứt đi nốt... Cậu mơn trớn cả thân hình anh đang lộ ra trước mặt cậu. Cậu thỏa sức đặt đôi môi cậu lên khắp nơi trên người anh, đôi tay cậu thỏa sức cảm nhận cơ thể anh theo mọi cách...

... Tay cậu chạm lưng chiếc quần sịp còn lại trên người anh làm trái tim cậu đập mãnh liệt. Giờ đây trên người anh chỉ còn mỗi chiếc quần sịp nhỏ nhắn màu đen với lưng quần mảnh dẻ tôn cả thân hình trắng trẻo đẹp đẽ đến điên đảo, và cậu làm sao tránh được... Cả người cậu cứ run rẩy khi đặt tay lên vùng cấm đó... Cậu còn chưa biết có nên khám phá nốt phần còn lại của đêm hay không thì bàn tay cậu đã mơn trớn lên khối u giữa hai chân anh. Dù qua lớp vải quần, nó vẫn kích thích phần thân dưới cậu dữ dội...

... Bất chợt anh trở mình làm cậu giật bắn cả người...

“Ôi trời, mình đi quá xa rồi!”

Cậu vội vàng đứng dậy chạy ra khỏi phòng. Cậu đi mở tủ lạnh lấy chai nước tu một hơi cho tỉnh táo, cho cái đầu đang nóng ran lên dịu xuống.

“Mình điên rồi, nếu anh biết được thì hậu quả không biết thế nào. Đi ngủ thôi, không nên đến gần anh lúc này... ma quỷ sẽ xúi dục mình...”

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng trong đầu vẫn hiện lên cái thân thể gợi cảm không che chắn gì kia đang bày ra mời gọi. “Ôi trời!” Cậu lắc lắc đầu cho hình ảnh đó văng ra khỏi trí óc... nhưng... “Thôi chết, để anh ấy ngủ với bộ dạng đó ngày mai cảm lạnh là cái chắc.” Và cậu đành trở vào cái nơi cậu gọi là đây ma quỷ xúi khiến. Cậu lục tìm bộ đồ ngủ của anh, mặc vào cho anh thật tử tế, đắp chăn cho anh thật kỹ càng, sau đó cũng chạy về phòng chui vào chăn... Cậu có một đêm không thể ngủ.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chuyện Đùa Như Thật

Hôm nay cậu nhận giấy đi khám sức khỏe định kỳ. Ng ửi chờ khá là lâu do quá nhiều bệnh nhân nên cậu gấp ngáp ngáp dài.

– Nguyễn Hoàn Tùng.

– Có.

Đang sắp ngủ gục tới nơi nghe gọi tên cậu lật đật đứng lên theo cô y tá vào trong.

– Cậu thấy đau nhiều không?

– Cũng không nhiều lắm.

– Kết quả cho thấy gan cậu có vấn đề..

– Dạ!?? Vấn đề như thế nào ạ?

– Cậu có người nhà đi cùng không?

– Không, em có một mình thôi ạ.

Cậu nghe thấy có không khí nghiêm trọng nên hỏi lại lần nữa.

– Có gì không bác sỹ? Em có một mình thôi không có người nhà đâu ạ.

– Cậu đi kiểm tra lại lần nữa cho tôi đi để biết chính xác.

– Bác sỹ nghi bệnh gì nghiêm trọng thì cứ nói, em không có người thân
ạ.

– Cậu không có người thân nào à?

– Vâng. _Dù gì người nhà cũng ở xa không thể tới nên cậu nghĩ tốt nhất nói xạo cho tiện_

– Xét nghiệm cho thấy cậu bị ung thư gan r ồi, giai đoạn 2, nhưng nên kiểm tra lại cho chắc r ồi hãy kết luận, kết quả xét nghiệm này sơ sài quá. Cậu c ần giấy yêu c ầu này qua làm xét nghiệm lại cho tôi... Nay cậu nghe không?

– Vâng...

Cậu c ần theo toàn bộ hồ sơ của bác sỹ đưa r ồi đi thẳng ra cửa. Thật cậu không nghe bác sỹ nói gì nữa cả từ lúc những từ “ung thư giai đoạn 2 được thốt ra”.

– “Ung thư giai đoạn 2... mình biết loại bệnh này, không ai thoát khỏi cái chết trừ khi có phép màu..._Cậu vừa đi vừa suy nghĩ đến nỗi đi qua khỏi bãi gửi xe lúc nào không biết_ Vậy là mình không còn bao nhiêu thời gian nữa... Ôi trời!!! Trong khi mọi việc mới bắt đầu... Chết không sao nhưng còn nhiều thứ chờ mình lo lắng...”

Chuông điện thoại reo làm cậu giật mình... Xuân gọi, giọng nó lạnh lạnh bên kia.

– Khám xong chưa? ...Ra chỗ cũ đi tui đang ở đây này, bữa nay được nghỉ đi khám sức khỏe phải không?

Hôm trước cậu có bảo nó hôm nay cậu được nghỉ 1 ngày đi khám sức khỏe... Nhờ cuộc gọi đó cậu mới phát hiện ra mình đã đi qua bãi gửi xe...

“Chưa gì mà lú r ồi...” Cậu lại phải quay lại để lấy xe.

Nửa tiếng sau cậu ng ồi với thằng Xuân trong quán cà phê quen thuộc.

– Sao mà mặt mày quạu đeo vậy, phát hiện bị trĩ hả hay bất lực?_Xuân vừa hỏi vừa cười hô hố_

– Cái thằng này, chỉ quan tâm nhiều đó thôi hả. Lần này chia buồn với tao đi...án tử treo rồi nè.

Nhờ gặp thằng Xuân mà cậu thấy tâm trạng khá hơn với cái tin dữ cậu mới nhận được, cậu trả lời nó như đó là chuyện của ai chứ không phải của cậu vậy.

– Nè, xem đi tử thần gửi giấy báo trước rồi nè.

Thằng Xuân nửa tin nửa ngờ giật lấy hồ sơ bệnh của cậu ra xem, nhưng gặp nó cũng có biết ất giáp gì về chuyên môn y khoa đâu, ngó qua ngó lại một hồi nó hỏi.

– Cậu nói thiệt hả? ...Không đùa chứ, cậu khỏe phây phây mà.

– không biết, tui có khai là đau vùng bụng và bác sỹ cho đi khám kết quả như vậy đó.

– Mà bệnh gì?

– Ung thư giai đoạn 2.

Thằng Xuân nghe xong mặt đực ra không biết phải dùng lời gì để nói với thằng bạn thân, thấy vậy cậu cũng buồn cười.

– Cậu làm gì mà khó coi quá vậy...?

– Cái thằng này, cậu bệnh chứ có phải tui đâu mà cậu cứ cười hoài vậy, cười ra nước mắt à?

– Chứ biết làm gì bây giờ.

– Bà hàng xóm kể bên tui ung thư giai đoạn 1 nhưng đâu được 2 năm là theo ông bà rồi, còn cậu giai đoạn 2 thì ít hơn à?

– Còn tùy, nếu người ta có tiền thì sẽ kéo dài hơn... Tui nghe nói vậy, tốn nhiều tiền lắm thậm chí ra tới nước ngoài...nhưng chung quy cũng chết...chữa cũng chết không cũng chết...

– Nhưng quan trọng là kéo dài được lúc nào hay lúc ấy chứ không lẽ chỉ ngồi chờ chết.

– Tui không có điều kiện chữa căn bệnh quý tộc này đâu, ăn còn không đủ nữa là...

– Giờ này còn đùa được, tui thì nóng ruột rồi đây... Hay là về bàn lại với gia đình cậu đi...

– Thôi, không cần đâu, có cậu bàn là được rồi...

– Đùa à? Bàn với tui thì được gì đâu, bất qua tui bao cậu uống cà phê tới lúc..._Biết mình nói hớ Xuân im re_

– Đó, nãy giờ chờ có câu nói này của cậu thôi, vậy là từ giờ cậu bao nha.

– Ủ! Mà cậu nói thiệt hả?

– Thiệt... Giống h ồi nào?

– Vậy bây giờ cậu tính làm gì tiếp?_Xuân hỏi giọng buồn rười rượi_

– Tui tính thu xếp về nhà, coi có gì làm được thì làm, nhà cửa dưới tui cũng đột nhiều chỗ lấm r ồi, tui muốn khi đi yên tâm một chút.

– Thiệt hả?

– Cái cậu này...

– Khó chấp nhận cái tin này mà, cho tui chút thời gian đi, mới kiếm được thằng bạn mà bây giờ...chậc..._Xuân tắc lưỡi, nó có vẻ khó tin sự kiện này hơn cả chính đương sự..._

– Vậy cậu về rồi tui bao ai uống cà phê? _ Thằng Xuân bất giác buông một câu băng quơ_

Cậu phì cười khi nghe câu hỏi của Xuân, nó có vẻ thực sự luyến tiếc cậu.

– Đừng cười chứ, tui thấy buồn cho cậu thiệt mà, công việc đang đi lên, cuộc thi còn chưa thi xong, người yêu còn chưa có nữa.

Nghe Xuân nhắc đến người yêu cậu bỗng thấy tiếc nuối cuộc sống, lần đầu cậu thấy tiếc nuối cuộc sống như vậy kể từ khi nghe kết quả khám bệnh...

– Cậu làm tui tự nhiên thấy hết muốn chết.

Ngạc nhiên khi nghe câu nói kỳ quái của cậu Xuân cũng không biết phải hỏi sao cho phải...

– Cậu khó hiểu quá...

– À! Tại cậu nhắc chuyện người yêu nên tui thấy chưa nếm mùi được yêu chết cũng hơi tiếc...

– Cậu nói người yêu lớn tuổi của cậu chứ gì? Hay là đi tỏ tình đại đi, chẳng nào cũng ‘tiêu’ rồi, tỏ tình đi để khỏi làm con ma ám ức...

Thấy mặt cậu bí xị Xuân lật đật xin lỗi. Nói đến cái án tử cậu không thấy lo sợ bằng việc phải đi tỏ tình một cách mà cậu biết chắc là vô vọng, còn gia đình cậu lại chẳng thể đào đâu ra một số tiền lớn mà có vay mượn được rồi thì cậu cũng không sống được, hậu quả là gia đình sẽ mang một món nợ...

Nhưng lúc này khi Xuân nhắc đến mối tình bất khả thi của cậu thì cậu đâm buồn, cậu cũng chẳng hiểu tại sao nữa nhưng thực sự lúc này đây cậu bỗng dưng thực sự muốn anh biết cậu yêu anh... Cậu muốn anh nghe đi đâu đó rồi ra sao thì ra...

...Có thể anh sẽ khinh bỉ cậu và cho rằng cậu là tên biến thái hay gì gì đó, nhưng nếu không nói cậu thấy thực sự cậu sẽ trở thành con ma ám ức.

- Này đùa chút cho không khí bớt ảm đạm thôi mà, giận tui hả?
- Không, chỉ là tui đang suy nghĩ lời cậu nói thôi, tôi thực sự muốn cho người ta biết tình cảm của tui.
- Thôi hay để tui gả con em tui cho cậu.
- Lại cái điệp khúc đó nữa, muốn em cậu trở thành goá phụ sao?
- Không sao, chừng nào cậu chết cho nó lấy chồng khác.
- Diên vừa thôi.
- Ủ chắc vậy, nhưng cậu định nói ra thiệt hả... Xác suất thành công là bao nhiêu?
- Không ph ần trăm, may mắn thì được nhận tấm lòng thôi, không thể đáp trả...!
- Cậu nói cho Xuân nghe nhưng như đang tự động viên chính mình, cậu dự đoán trước kết quả để mình không quá hy vọng...
- Cũng được, nếu biết chuyện của cậu chắc cô ấy cũng không đối xử tệ với cậu đâu.
- Chắc vậy...!
- Nếu từ chối chắc sẽ dùng một câu nói lịch sự nào đó không gây tổn thương cho đối phương... Người ta có học thức mà.
- Ủ, chắc vậy.
- Mà tỏ tình xong rồi cậu cũng về quê chắc không sợ bị người ta nói theo quấy rối đâu.
- Phải ha!!!!

Cậu ng ỡ tâm sự đủ đi ầu với Xuân như thế đây thực sự là lần cuối vậy, càng nghe Xuân càng nhận ra anh bạn của mình đang yêu dữ lắm và khi sự cố xảy ra càng đẩy thứ tình yêu không thể đó lên đỉnh điểm. Xuân đành ủng hộ bạn mình tỏ tình dù chỉ một lần cũng được... Cậu cho rằng sau khi bày tỏ rồi kết quả có xấu thế nào đi nữa thì nó cũng chạy tuốt về quê chứ đâu có ở đây đâu mà sợ ra vô chạm mặt.

Ng ỡ với Xuân đến tối cậu mới về nhà, không biết xui hay may mà vừa bước vào đã thấy anh ng ỡ ngay giữa nhà, bên cạnh có một người lạ nữa... nhưng... hình như cậu đã gặp qua rồi, khuôn mặt này khá quen, cậu không nhớ ra...

– Sao em về trễ vậy? Anh biết em hôm nay được nghỉ làm mà?

– Anh tìm em có việc gì gấp sao?

– Không hẳn, lại đây anh giới thiệu cho em biết...

Anh chỉ tay vào người khách lạ, cậu khẽ gật đầu chào.

– Đây là bạn anh, thủy thủ tàu biển _và chỉ vào cậu_ Hoàng Tùng đầu bếp riêng của mình.

Cậu ngạc nhiên khi nghe “đầu bếp riêng” dù gì đi ầu kiện là cậu đậu trong kỳ thi tới chưa có mà...

Thấy cậu có vẻ lúng túng người khách lạ đưa tay ra để bắt tay cậu, cậu lịch sự đáp trả.

– Chào em, hân hạnh làm quen, tôi là Kim Thành, như đã được giới thiệu tôi là thủy thủ tàu biển.

– Vâng chào anh. Anh thực sự là thủy thủ hả?

Lúc này cậu có dịp quan sát kỹ hơn người khách lạ, anh ta rất đẹp, da trắng, môi đỏ, mái tóc dài chấm vai đây lãng tử, cậu không biết anh ta làm ở khâu nào trên tàu mà nắng gió và nước biển chẳng để lại dấu vết gì trên

cái dung nhan chim sa cá lặn kia, duy chỉ có bàn tay là chai sần có vẻ lao động mà thôi.

Nghe cậu hỏi mà Vũ Phong ôm bụng cười ngất còn Kim Thành thì mặt mày méo xẹo. Vũ Phong đập vai anh ta vừa cố nín cười vừa nói:

– Thấy chưa, mình nói có sai đâu... Có ai tin cậu là thủy thủ chứ.

– Đúng là không ai tin nhưng mà hỏi ngay mặt vậy anh gặp lần đầu đấy_ Nhìn thẳng vào Tùng Kim Thành nói_

– Vậy à, em xin lỗi nhưng thủy thủ...à...mà...cứ như gạt người ta ấy.

– Không sao, hấn ta bị như vậy hoài thôi, anh đã bảo là bỏ cái bêngoài đó đi mà không chịu.

– Anh tìm em có việc gì không? _Cậu hỏi Vũ Phong_

– À vì Kim Thành ít khi lên bờ nên hôm nay anh đưa cậu ấy về đây chơi, anh muốn nhờ em chiêu đãi cậu ấy nhiều món ngon ấy mà.

– Vậy sao không gọi cho em, em sẽ tranh thủ...

– Không sao, thực ra thì bọn anh cũng vừa tới không lâu, để ngày mai đi... bây giờ mọi người cùng nhau ra nhà hàng, em chuẩn bị đi bọn anh đợi.

– Em nữa à...? Sao hai anh không đi với nhau...chẳng phải lâu ngày cả hai mới gặp lại sao?

– Không sao, còn khối thời gian mà, em cứ đi cùng không có gì ngại đâu_ Kim Thành đỡ lời_

Vậy là bây giờ cả 3 ng ồi dùng bữa tối cùng nhau, cậu thực sự không muốn đi, cậu có nhiều chuyện cần suy nghĩ trong lúc này hơn là làm người ng ồi nghe hai người bạn lâu ngày tâm sự những việc cậu có nghe cũng không biết.

– Lúc này thấy cậu ngày càng ra dáng ông chủ lớn rồi đó, làm ăn thuận lợi lắm phải không?_ Kim Thành hỏi_

– Thì mọi chuyện cũng đang trôi chảy theo ý muốn, không có gì trục trặc cả. Còn con tàu của cậu sao rồi? Lần trước nghe bác trai nói cậu bị sự cố ở Phi.

– Ủ! Vụ đó cũng hơi nặng, chuyện đó mình phải cầu cứu với baba không thì toi con tàu của mình rồi.

Cậu ng ồi nghe hai người trò chuyện bất giác hỏi

– Tàu của anh?

– Tàu của anh. _Kim Thành xác nhận một cách bình thản_

– Không phải anh chỉ là thủy thủ thôi sao?

Vũ Phong bật cười

– Để anh giới thiệu kỹ hơn nha. Kim Thành là chủ một con tàu chuyên chở hàng qua nhiều nước, cậu ấy cũng kiêm luôn việc đi buôn nhưng thích được người ta biết đến như một thủy thủ hơn là một chủ tàu, em muốn mua đặc sản ở đâu cậu ấy sẽ mang về cho, free!

Thấy cậu nhìn Kim Thành đầy ngưỡng mộ anh khẽ hắng giọng.

– Ừm, thấy anh ta đáng ngưỡng mộ hơn anh chứ gì.

Cậu bất giác đỏ mặt khi nghe anh nói vậy.

– Kim Thành ơi Kim Thành cậu lấy hết các cô gái ngưỡng mộ tớ bây giờ đến cậu em đây cậu cũng chiếm luôn, tớ có thù với cậu sao vậy!!

– Không phải anh lúc nào cũng là...

Nhìn thấy anh cười cậu biết mình mắc bẫy, ngượng ngạo cậu uống cạn ly rượu của mình.

– Cậu làm em ấy giận rồi đấy, mà cậu cũng vậy... Mình có cướp bạn gái cậu lúc nào chứ..._ Quay sang cậu Kim Thành thanh minh_ Cứ mỗi lần hấn chán bạn gái là lại giới thiệu cho anh và khi các cô có ý gì với anh là hấn lấy đó làm cớ chia tay. Vậy mà bây giờ biến anh thành kẻ ác đấy.

– Vậy anh thực sự quyến rũ các cô ấy hơn anh ấy rồi.

Nghe cậu kết luận cả hai chứng hững, vì mỗi khi Vũ Phong gặp cô nào khó chia tay hay khi anh chán là anh tìm dịp giới thiệu cho Kim Thành, và y như rằng các cô ấy muốn chinh phục mục tiêu mới này và anh dễ dàng chia tay. Còn Kim Thành thì các chuyện đi dài thường giúp anh tránh được sự phiền toái của các cô gái, nhưng cũng còn một lý do khác mà Kim Thành luôn dụ dỗ các cô gái của Vũ Phong dù Vũ Phong có chán hay chưa thì chỉ có anh ta biết.

– Cậu ấy nói mình không quyến rũ bằng cậu_ Anh nâng ly rượu cao ngang mày_ Chúc mừng cậu, vậy là mình chấp nhận thua cậu... Vậy bây giờ em có thích Kim Thành hơn anh không?_ Vũ Phong hỏi ngang hông_

Tim cậu đập không ngừng, cậu đâm ú ớ. “Không thể nào, anh ấy... Không lẽ anh ấy biết gì đó sao...? Không thể nào.”

– Em không phải con gái làm... làm... làm sao giống các cô ấy được._ Cậu đành chống chế_

Thấy cậu căng thẳng như vậy Kim Thành xen vào.

– Cậu cứ làm khó em ấy hoài không khéo em ấy chẳng buồn đãi mình món ngon vật lạ nữa.

– Thôi ăn đi, món mới sắp mang lên rồi đấy.

Cậu cầm cúi ăn để đỡ lúng túng, hai người này cứ chực vồ lấy cậu khi cậu sơ hở. Cậu cảm thấy hai người nói chuyện với nhau rất tự nhiên không hề khách sáo, cứ thoải mái công kích nhau rồi nói xấu nhau, họ như không hề có rào cản nào trong mối quan hệ của cả hai, cậu ước gì mình cũng

được như vậy với anh, thân thiết hơn mọi người xung quanh anh, giữa anh và cậu sẽ có những điều bí mật mà chỉ 2 người biết.

Kim Thành ở chơi cả tuần liền và Vũ Phong cũng dẹp bớt công việc để tiếp đãi bạn, điều này làm cậu vô cùng ngạc nhiên và cậu nhận thấy được Kim Thành có giá trị như thế nào với Vũ Phong. Một con người của công việc mà lúc này có thể dẹp sang một bên chỉ để tiếp một người bạn... Kim Thành ở chơi cũng đồng nghĩa với việc cản trở kế hoạch thổ lộ tình cảm của cậu với anh...

...Mỗi ngày ngoài những lúc họ ăn bên ngoài còn lại những bữa ăn được cậu phục vụ rất chu đáo. Cậu cũng khéo léo từ chối bớt những lần ngồi cùng hai người với lý do để cậu có thể toàn tâm phục vụ bữa ăn thật hoàn hảo. Thật ra cậu tránh né cảm giác mình là người thừa trong ba người, cậu ghét cái cảm giác thân mật mà Kim Thành và Vũ Phong dành cho nhau, càng nhìn cậu càng cảm thấy tình cảm mình càng vô vọng. Cậu không nhận biết rằng mình đang ghen, tình cảm của cậu đang tham lam hơn không chịu dừng lại ở mức độ chỉ đứng xa ngưỡng mộ nữa, nó bắt đầu nhen nhúm cảm giác muốn chiếm hữu mà cậu chưa nhận ra... bây giờ cậu mới có cảm giác buồn thôi.

Trong phòng của Vũ Phong

– Ngày mai cậu về lại thành phố vậy khi nào đi?

Kim Thành ngồi trên ghế sofa nhỏ đặt trong phòng của Vũ Phong, anh mặc bộ pijama màu xanh biển trông thật đẹp, thật mềm mại, thật quyến rũ...

– Về đến là lên tàu luôn.

– Sao gấp vậy, không phải cậu vẫn chưa về nhà à?

Vũ Phong rót ly rượu nhỏ đưa cho bạn rồi ngồi xuống ghế đối diện.

– Mình về chủ yếu là gặp cậu thôi, cậu biết mà... Thời gian lên bờ mình chỉ muốn được gần gũi cậu.

– Cậu vẫn không chịu thôi sao, sao cứ phải tự làm khổ mình, cậu biết mình khó chấp nhận chuyện này lắm mà.

– Mình biết, mình có ép uống gì cậu đâu, mình biết các cô gái mới là đối tượng của cậu... Thật là mình cũng cố gắng lắm đó chứ nhưng những chuyện đi dài chẳng giúp được gì cho trái tim mình cả, chỉ làm nổi nhớ cứ ngày một tăng, mình cứ mong ngày về..

– Có ai bắt cậu đi đâu là cậu tự đi đó chứ.

– Biết rồi, nhưng mình chỉ muốn chứng minh cho cậu thấy dù xa cậu bao nhiêu thì mình cũng không thôi yêu cậu, không phải do quen nhau lâu dài mà mình ngộ nhận, không phải bất cứ lý do nào ngoài lý do mình thực sự yêu cậu...

– Mỗi lần cậu về mình đều nghe điệp khúc này. Bao nhiêu lần rồi?

– Bao nhiêu cũng không làm thủng trái tim cậu được...

– Vậy bỏ cuộc đi.

– Không, mình sẽ chờ cậu, chờ cả đời này cũng được.

– Dù mình không thay đổi ý định sao?

– Đúng, dù cậu lấy vợ sinh con đàn cháu đông mình vẫn sẽ chứng minh cho cậu thấy mình thực sự yêu cậu, yêu nhiều như thế nào.

– Nhưng nếu mình lập gia đình rồi cậu có chứng minh được thì có nghĩa lý gì đâu chứ, không thể là không thể mà.

– Mình không cần gì lớn lao đâu, chỉ cần cậu chấp nhận tình cảm của mình, và để cho mình yêu cậu thì cậu lấy bao nhiêu vợ chả được.

– Điều này nghe mới lạ làm sao, vậy là giống như nhân tình hay gọi là ngoại tình thì chính xác hơn. Cậu có tự nghĩ cho bản thân không? ...Làm vậy thì cậu được gì, nghĩ cho cậu mình bảo cậu đừng cơn mê muội của cậu lại đi.

– Mình không mê muội, tám năm rồi, tám năm vẫn không chứng minh được đi đâu gì sao? Không lẽ cậu nhẩn tâm vậy sao? Phủ nhận mọi thứ mình dành cho cậu... Thực ra mỗi lần về là mỗi lần mình hy vọng cậu giữ mình lại.

– Mình vẫn bảo cậu thôi đi đấy thôi.

– Cậu đừng đánh trống lảng. Ngày mai mình đi rồi, trả lời mình đi... Lần này thực sự cũng không chút hy vọng gì sao?

Nhìn dáng vẻ đầy hy vọng của Kim Thành, người bạn từ thời cả hai chấp chững tập đi đến giờ thực lòng Vũ Phong khó mà mở miệng từ chối Kim Thành. Anh đã chẳng từ chối bạn mình đi đâu gì cả, mỗi khi Kim Thành có yêu cầu gì anh đều đáp ứng. Và cũng vì những yêu cầu của Kim Thành thật sự hiếm hoi đa số là anh được Kim Thành bảo bọc che chở nhiều hơn.

Năm cả hai 22 tuổi Kim Thành bất chợt tỏ tình cùng anh làm anh rất sốc. Anh đã tìm cách tránh mặt Kim Thành làm Kim Thành phải bỏ đi trên những chuyến đi biển dài, sự ra đi làm anh mất một người bạn, một chiến hữu, một tri kỷ, anh thấy mất mát này thật lớn và anh đã tìm cách đón tiếp chu đáo mỗi khi bạn về.. Nhưng anh chàng có vẻ ngoài dịu dàng này lại cứng đầu hơn anh tưởng, Kim Thành tuyên bố sẽ chứng minh cho anh thấy tình cảm của mình, thế sẽ làm anh phải xiêu lòng.

Rồi thì những yêu cầu cũng giảm đi, và sau tám năm từ lời hứa sẽ làm cho Vũ Phong trở thành người của mình thì bây giờ Kim Thành chỉ hy vọng anh chấp nhận Kim Thành như một người yêu bí mật, một người yêu trong bóng tối.

– Mình biết, sau nhiều năm nay mình biết cậu không đùa. Cậu làm mình thấy thật tội lỗi khi chính mình là nguyên nhân làm cho người bạn quan trọng nhất trở nên như vậy nhưng mình cũng biết rõ mình không có cảm giác yêu đương với người cùng giới... Mình thực sự...thực sự thấy có lỗi...

Kim Thành im lặng, một sự im lặng kỳ lạ... Vũ Phong bất chợt cảm thấy rằng anh vừa làm một việc gây tổn thương người bạn của mình, anh

đang lúng túng chưa biết phải nói gì để phá tan cái không khí khó chịu này đi thì Kim Thành đứng dậy bước đến ngồi cạnh anh... Kim Thành ngồi thật sát để cả hai có thể chạm vào nhau...

– Cậu thật ấm, đã nhiều năm rồi mình mới được gần cậu như vậy, mọi khi mình không dám đến gần cậu quá, mình sợ... mình sợ mình gấp gáp quá sẽ phản tác dụng. Nhưng cậu đừng cảm thấy có lỗi mọi thứ là do mình tự gây ra cho mình thôi.

Kim Thành vừa nói vừa cười buồn.

– Mình hứa sẽ rất thận trọng để tiếp cận cậu, không cho cậu bất cứ lý do nào để tránh mặt mình... Mình cũng thực sự xin lỗi nếu làm cho cậu có cảm giác tội lỗi... mình thực sự không nghĩ sẽ làm cậu...

Anh nhận ra cái nguyên nhân tạo nên bầu không khí kỳ lạ bất chợt phủ lấy hai người chính là đây...

– Không phải...ý mình...không...

– Cậu tặng mình món quà đầu cũng như món quà cuối đi...

Anh ngập ngừng không biết nên xử sự thế nào cho phải vào lúc này, tự dừng lại đòi quà, nhưng sao lại là món quà đầu. Trong cuộc đời hai người đã tặng cho nhau biết bao nhiêu là quà cáp...

– Sao tự dừng... Mà cậu muốn thứ gì...?

– Đôi môi cậu... Ngay bây giờ...

Anh bất chợt nhích xa ra khỏi Kim Thành một chút và Kim Thành nhận thấy rõ điếu này, anh cũng khẽ xích ra xa Vũ Phong một chút.

– Không sao, mình hiểu mà... Chỉ là mình thấy nếu không còn chút hy vọng nào thì mình muốn có một chút kỷ niệm đẹp... Chút kỷ niệm thôi mà... Không cần lo lắng vậy đâu... không cần lo lắng nếu cậu không đồng

ý một sợi tóc của cậu mình cũng không chạm tới... Làm ơn đừng tỏ vẻ ghê sợ mình như vậy...

...

– Thôi mình đi ngủ đây...

Thấy Vũ Phong không trả lời gì, Kim Thành lẳng lặng đứng lên ra khỏi phòng.

Kim Thành quên mất lần này về anh không có phòng riêng _do Tùng chiếm mất rồi_. Vũ Phong có đề nghị anh thuê khách sạn nhưng anh không muốn, anh muốn ở gần Vũ Phong càng nhiều càng tốt nên anh trải nệm ngủ ngay trong phòng Vũ Phong, nhưng lúc này anh lại quên mất và bỏ ra ngoài...

...Tần ngần một lát anh thấy ngại khi lại trở vô trong... Nằm dài trên ghế xa lông anh tự nhủ.

” đêm nay lạnh đây, thôi kệ nếu vô phòng không chừng cậu ấy không dám ngủ vì sợ mình tấn công...”

Anh nằm trên ghế, trở mình nhiều lần vẫn không ngủ được, trời càng về khuya càng lạnh dữ... Nằm co ro trên ghế anh thấy thối tha cái cảnh bị bỏ rơi vì không thấy Vũ Phong mang chăn ra hay ra gọi anh vào.

Kim Thành nghĩ rằng Vũ Phong chắc đã chán anh nhiều lắm nên chẳng buồn ra xem anh ra làm sao... Anh buồn vô tận, nỗi buồn cả tám năm như tràn về cùng một lúc... Anh thấy cuộc đời anh dường như kết thúc ngay trong gian nhà này... ngay lúc này.

“Thôi vậy, chắc ngày mai mình phải đi sớm quá... Nếu ngày mai mình nói với cậu ấy mình sẽ không về nữa không biết cậu ấy có cho mình hôn không...? Hôn lên má cũng được mà... Nhưng đôi môi cậu ấy quả thực hấp dẫn...”

Kim Thành nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng đến bên cạnh anh, mở mắt anh thấy Vũ Phong đứng bên cạnh tay cấn cái chân...

– Nếu vẫn chưa ngủ thì ngủ đi, định co ro ở đây ăn vạ tôi sao?

– Không phải, tại mình cứ nhớ mình có phòng riêng...

– Đã bảo ở khách sạn đi không chịu...

Kim Thành vội vàng theo Vũ Phong trở vào phòng sợ Vũ Phong đổi ý dù gì ngoài này cũng quá lạnh để ngủ, vừa khép cửa anh đã mạo hiểm kéo Vũ Phong lại gần mình...

– Nãy giờ mình suy nghĩ kỹ rồi, nếu thực sự cậu khó xử đến vậy thì... thì...

– THÌ SAO? _ Vũ Phong hơi lớn tiếng _ ...Ba tiếng đồng hồ qua cậu suy nghĩ được những gì? _ Anh hạ giọng trở lại _

– Ba tiếng thôi sao, mình thấy như cả thế kỷ ấy.

– Cậu muốn nói gì?

– Mình vẫn muốn hôn cậu...

– Vẫn chưa chịu thôi?

– Đổi lại mình sẽ không làm phiền cậu nữa.

Vũ Phong trở mặt nhìn Kim Thành đầy ngạc nhiên.

– Cậu chịu thôi rồi sao...? Cuối cùng cũng chịu ngộ ra rồi hả?

– Không mình vẫn yêu cậu...!

– Vừa mới bảo không làm phiền mà... Vẫn yêu là sao?

– Cậu chắc lòng chắc dạ quá, mình thua cậu rồi... Nhưng mình không thể bắt trái tim mình thôi hẳn thức khi nhớ đến cậu...

– Cậu sến như vậy từ khi nào vậy?

– Trả lời mình đi... Một lần thôi cũng không được sao?

...

– Một lần thôi, mình sẽ không về làm phiền cậu nữa đâu...

Vũ Phong chợt nhớ lại anh buồn thế nào khi Kim Thành bỏ đi, anh đã cô độc biết chừng nào khi chiến hữu duy nhất quay lưng với anh... Anh đã chịu đựng tình yêu đơn phương của Kim Thành để mong giữ lại được người bạn này... Giữ lại người duy nhất mà anh biết không bao giờ giả dối với anh hay phản bội anh... Vậy mà bây giờ cái kẻ đó đang hăm dọa anh rằng hắn sẽ làm cái đi đâu anh lo sợ kia... Lửa giận bốc lên ngùn ngụt... anh tổng thẳng vào mặt Kim Thành một cú đấm không thương tiếc...

– Cậu biết mình vừa nói gì không? Cậu uy hiếp tôi sao?!! Cậu nghĩ tôi sợ cậu không về nữa sao...? cậu ...TÊN KHỐN KHIẾP!!!!

Vũ Phong đập cho Kim Thành thêm cái nữa rồi giận dữ đi qua đi lại... Kim Thành vừa bị đấm vừa bị đập cho một cái làm một bên má anh đau ê ẩm, anh không ngờ Vũ Phong phản ứng dữ dội vậy... Xoa xoa cái má đang bắt đầu sưng lên...

Nhìn Kim Thành xoa xoa cái má bị đau anh bỗng dưng nhớ lại cũng vào một ngày nào đó rất lâu về trước hắn cũng đứng trước mặt anh xoa xoa cái má bị đau vì đỡ cho anh cái tát nháng lửa của bà mẹ kế dành cho anh. Lúc đó anh xót xa biết bao nhiêu.

Vũ Phong vốn không phải là cậu bé ngoan ngoãn gặp trong nhà có bà mẹ kế cũng rất thích soi mói hai đứa con trai chồng, nhưng khác với người anh trai được cha cưng chiều Vũ Phong thường không ai che chở trong chính ngôi nhà của mình và dù anh mới là đứa con chính thức...

Càng nhận ra đáng lẽ mọi thứ phải là của mình nhưng cuối cùng thì mình lại chịu thiệt thòi nhất, đưa em gái con của bà mẹ kế với cha anh thì bà ta cũng như trứng mỏng còn người anh trai con của người cha anh yêu thì được cha anh che chở cưng chiều ngay cả bà mẹ kế cũng không dám ra mặt ức hiếp, mười lăm tuổi Vũ Phong đã trở thành một cậu trai luôn gây rối và không vâng lời, cậu luôn chọc tức cha cậu hay bà mẹ kế khi có dịp...

Lần đó có thể do quá điên vì bị cậu phá tan cái áo dạ hội bà ta định mặc đêm đó nên bà mẹ kế đã tát cho cậu, trong khi nhắm tịt chờ cái tát giáng xuống...

...Cậu nghe một tiếng ...CHÁT...rõ to nhưng cậu không thấy đau...

...Hé mắt ra nhìn, có ai đó đã đứng áng trước mặt cậu và người đó cũng lãnh cho cậu cái tát rất buốt...

Cậu nhận ra Kim Thành đã đỡ cho và cậu dù đúng là lỗi của cậu thì Kim Thành cũng nhận là do Kim Thành vô tình làm hư.

Vốn biết Kim Thành thường sang chơi với cậu và thân thiết với cậu nhưng đến mức chịu đau và nhận lỗi thay cậu thì cậu chưa từng nghĩ tới. Ngay trong căn nhà này giữa những người thân máu mủ của cậu cũng chưa ai đối xử với cậu như vậy, ngay cả thằng anh cậu là kẻ đối xử tốt với cậu tốt nhất trong nhà cũng chẳng bao giờ nói đỡ cho cậu một tiếng khi cậu bị phạt nữa là một người bạn lại như vậy.

Từ ngày đó Vũ Phong thân thiết với Kim Thành hơn cả anh em, hơn cả cha mẹ hơn tất cả mọi người xung quanh cậu. Và cũng từ ngày đó Kim Thành như một người anh lớn che chở cậu khắp nơi theo sát cậu khắp nơi như hình với bóng. Kim Thành không đi đâu không tham gia trò gì mà không rủ cậu quây từ đầu làng đến cuối xóm từ trong trường ra tới ngoài đường và cậu cũng vậy phát huy hết mọi mặt hư hỏng tinh quái của mình khiến cả hai nhiều phen điều đứng. Cứ như thế dù như thế nào ở đâu thì cả hai cũng sát cánh bên nhau, bảy năm trời như hình với bóng Vũ Phong chỉ biết mỗi Kim Thành...

...Và dùng một cái Kim Thành dùng nguyên cả một bó hoa hồng to tổ bố để tỏ tình với anh... Và miệt mài tám năm nay Kim Thành vẫn chưa thôi...

Kim Thành vừa xoa xoa má vừa thăm dò...

– Không phải cậu không yêu mình sao, sao lại giận dữ vậy? ...Mình nghĩ cậu phải vui mới đúng chứ?

– Vui cái đâu cậu đó... _thái độ Vũ Phong đã dịu bớt_

Thấy Vũ Phong phản ứng như thế cả hai là những cậu bé mới mười mấy tuổi Kim Thành thấy buồn cười...

– Cậu cười gì chứ...?

– Vậy cậu muốn mình ở lại hả?

– Không phải...chỉ là...mà thôi cậu đi đâu mặc cậu.

– Mình sẽ đi đến khi nào không còn yêu cậu nữa thì thôi... Lúc đó mình lại vùi tiếp tục làm bạn với cậu như trước.

– Vậy khi nào cậu chịu thôi?

– Không biết, mất 8 năm rồi vẫn chưa được... Chắc phải cần ít nhất hơn bảy nhiều thời gian như vậy nữa mới đủ.

Nói rồi Kim Thành ngối bệt luôn dưới đất thở dài... Anh không để ý thấy Vũ Phong vẫn tiếp tục đi đi lại lại, miệng thì lầm bầm

– Tám năm nữa... tám năm nữa ư...? Tám năm vừa rồi cậu yêu chưa chán sao?

...

– Kim Thành! Chẳng lẽ cậu không muốn giữ tình bạn với mình sao? Thứ tình yêu dễ thay đổi đó có gì hay hơn tình bạn chúng ta đã có chứ?

– Sao cậu lại không nghĩ có cả tình yêu chung thủy, giữa chúng ta có tình bạn lẫn tình yêu chẳng phải là vĩnh cửu rồi sao?

– Vĩnh cửu cái cái gì, tình yêu là thứ tình cảm dễ thay đổi nhất, cậu không thấy như vậy sao? Cậu chẳng thấy cha mình sao? Bao nhiêu là người đàn bà mà chẳng phải cậu cũng lắm bạn gái đấy thôi.

– Nhưng tình yêu với cậu không thay đổi, tình yêu chỉ thay đổi khi một trong hai người không yêu thật, mình yêu cậu thật, yêu đến điên cuồn lên đây.

– Nhưng tớ không yêu cậu.

Kim Thành dù biết vậy nhưng mỗi khi vũ Phong khẳng định lại đi đầu đó lòng anh lại thấy chua xót, Kim Thành không nói thêm gì nữa, anh thấy có nói bao nhiêu thì người bạn của anh cũng không hiểu được thứ tình cảm anh dành cho hắn mãnh liệt như thế nào, bởi vì đơn giản tên này không tin rằng có tình yêu tồn tại và cũng chưa cô gái nào làm cho hắn điều đứng nói chỉ đến một thằng con trai như anh.

– Cậu làm mình muốn điều đứng đây, sao mà ép người quá vậy????? ... Trời ơi phiền quá đi!!!!!!

Kim Thành bật đứng dậy, anh vừa nghe cái đi đầu mà anh không nghĩ là sẽ nghe từ miệng Vũ Phong, anh làm hắn điều đứng ư... Nhưng điều đứng ở cái nghĩa ngược lại.

–CẬU MÀ BỊ MÌNH LÀM ĐIỀU ĐỨNG HẢ???... NÓI MÌNH ÉP CẬU À???Mình đã trân trọng cậu biết bao nhiêu, đã kiên nhẫn chờ chút tình yêu của cậu... Lâu như vậy... _ Giọng Kim Thành trở nên thiếu não_ mà bây giờ nhận được được những lời này từ cậu, cậu phủ nhận không thương tiếc sao?

Càng nói Kim Thành càng gần giọng, anh đã tức giận vô cùng khi mọi thành ý của anh bị Vũ Phong phủ sạch cái một. Anh đã phải kềm chế tình cảm biết bao nhiêu để chờ đợi, anh đã phải ra tận biển để vứt bỏ nỗi nhớ

nhưng của anh vì chỉ có biển mới chứa nổi... vậy mà một chút Vũ Phong cũng không ghi nhận... Anh thật sự giận dữ.

Thấy thái độ Kim Thành như vậy Vũ Phong biết mình đã lỡ lời anh dịu giọng đầy ân hận.

– Cậu thực sự muốn như vậy sao?

– Phải tôi sẽ đi khi trời sáng... Mà không tôi đi ngay bây giờ, ở đây một lát chắc không biết tôi sẽ làm cái gì nữa...

Vừa nói Kim Thành vừa thu dọn hành lý, Vũ Phong nhàn nhã ngồi xuống ghế sofa... Mà không, dáng điệu anh có vẻ nhàn nhã nhưng khuôn mặt anh đang biến đổi dữ dội, anh đang đấu tranh cho một cái gì đó dữ dội không kém đang diễn ra trong đầu...

– Cậu biết mình không phải người đờng tính...?

– Biết_ Kim Thành hằn học_

– Cậu nhất quyết yêu mình chứ không phải một người nào khác?

– Không cần phải hỏi lại lần nào nữa._Giọng Kim Thành đầy giận dữ_

– Dù cậu đi về bao nhiêu lần?

– Dù dùng cả đời này chỉ để làm việc đó._Kim Thành chau mày trả lời_

– Nhưng mình không thể không quen bạn gái?

– Không quan trọng_ Kim Thành bỗng thấy như có gì đó không bình thường, anh dừng thu dọn hành lý_

Nhìn sắc mặt Vũ Phong đang dằn tái đi, giọng nói nói về run run.

– Có gì cậu nói thẳng đi, không gì làm mình có thể đau lòng hơn là cậu nói cậu không yêu mình đâu, mà đi đâu đó thì mình đã nghe rất nhiều lần rồi.

– N...nế...u...nếu mình...

– Không cần rào đón đâu.

– Mình vẫn quen bạn gái, mình vẫn có thể lấy vợ, cậu vẫn muốn yêu mình hả?

– Đúng, muốn làm gì tùy cậu, nhưng... Ý gì đây?

– Nhất định không giữ tình bạn đơn thuần?

– Nói nhanh đi, cậu muốn nói gì?

– Cậu phải biết mình bây giờ không phải là cậu bé mười lăm tuổi hay chàng thanh niên hai mươi hai tuổi ngày đó, bây giờ mình đã là một người đàn ông ngoài ba mươi và dĩ nhiên là có nhiều thay đổi...

– Không cần lòng vòng...

– Thôi được, mình chấp nhận tình yêu của cậu.

...

...

– Cậu làm gì im re vậy? _Vũ Phong có vẻ bức mình khi Kim Thành không trả lời trả vốn với quyết định to lớn của mình_

Kim Thành đã đứng im tưởng chừng như vài tiếng đồng hồ rồi vậy...

– Cậu vừa nói gì vậy, có thể nói rõ ràng hơn không...?

– Không!

– Làm ơn đừng độc ác như vậy, làm sao có thể tin được, chừng ấy năm...chừng ấy năm...làm sao chỉ một lời thoáng qua mà mình tin được chứ!

– Mình sẽ đồng ý làm người yêu của cậu... _Vũ Phong nhăn nhó lặp lại lần nữa _

– Thật!

– Nhưng có điều kiện...

– Biết mà, đâu có dễ dàng như vậy! Nói đi điều kiện của cậu là gì?

– Mình vẫn không thể yêu cậu như một người yêu được, cậu là người bạn quan trọng nhất của mình đến giờ mình vẫn thấy vậy... Nhưng như một người tình...thì...mình không tưởng tượng được...

– Không sao, rồi cậu sẽ biết một người tình như mình sẽ tuyệt vời như thế nào, rồi cậu sẽ không phải ân hận vì quyết định ngày hôm nay đâu, nhất định thế!

Kim Thành cười tít cả mắt, anh đến gần trước mặt Vũ Phong, nắm chặt hai tay Vũ Phong trong tay mình...

– Còn một chuyện nữa.

Kim Thành khựng lại...

– Vẫn chưa hết sao?

– Nếu một ngày cậu chán mối tình này...

– Không bao giờ có ngày đó. _Kim Thành ngắt ngang_

– Mình không cần biết cậu tin điều đó như thế nào nhưng cậu phải hứa... Phải hứa nếu cậu không yêu mình nữa thì cậu phải trở thành Kim Thành như tám năm trước, một người bạn, một chiến hữu... Nếu cậu hứa mình sẽ để cậu yêu mình...thử...

– Không cần thử, mình khẳng định sẽ không thay lòng với cậu, trừ khi cậu từ bỏ mình... Nhưng nếu cậu muốn mình sẽ hứa.

– Chắc chứ?

– Chắc, mình có nói dối cậu bao giờ chưa?

– Chưa!

– Vậy là thỏa thuận rồi nhé, còn đi đâu kiện gì nữa không?_Kim Thành hỏi nhưng cái mặt rõ ràng muốn nghe rằng không còn gì_

– Còn. _Vũ Phong nói như tạt gáo nước lạnh vào cái mặt đó_

– Nhiều vậy?

– Không phá rồi các cô gái mình quen đâu đấy, đừng tưởng mình không biết là cậu chuyên gia của các cô gái của mình.

Kim Thành cười

– Hứa!

Lời hứa cuối cùng này Kim Thành không lo lắm vì anh biết mình dư sức hất các cô ấy ra ngoài cuộc, các cô gái không làm anh lo bằng lòng dạ của Vũ Phong, anh đã tiến một bước trên con đường tình yêu đầy sóng gió nhưng trái tim Vũ Phong vẫn chưa thuộc về anh, anh còn một cuộc chinh chiến dài phía trước... Anh đồng ý đi đâu kiện của Vũ Phong là ngoài anh Vũ Phong vẫn có những cô gái khác, không bởi anh dễ dãi gì chẳng qua anh biết mình phải tiến từng bước một... Anh đã chẳng lo âu ghen tức biết bao nhiêu khi nhìn thấy Vũ Phong nay cô này mai cô khác... Nhưng anh cũng còn nhẹ lòng khi Vũ Phong chẳng dừng lại ở một người nào lâu... Hễ ai có vẻ nặng ký là anh lại tìm cách phá đám...

...Vậy là Vũ Phong cũng biết anh phá đám nhưng không nói gì, đi đâu này chứng tỏ anh vẫn còn nặng ký hơn các cô ấy...

...Nhưng hôm trước nghe tin Vũ Phong cầu hôn tim gan anh như bị rớt một nùi. Đêm đêm anh không ngủ được cứ ra boong tàu hút thuốc, anh

ngóng tin từ đất liền gửi ra cho anh biết kết cuộc việc cầu hôn của Vũ Phong...

...Anh nghĩ mình hết hy vọng rồi...!! Kiếm ra cô gái nào có khả năng từ chối lời cầu hôn của Vũ Phong chứ... Anh chắc mẩm kỳ này chắc chắn anh không có lý do gì để lên bờ nữa cả... Hôm anh về Vũ Phong đã hăm dọa anh sẽ cầu hôn một cô gái để anh từ bỏ tình yêu của anh với Vũ Phong nhưng Kim Thành đã không coi nặng việc này vì theo anh biết không có cô gái nào có đủ tiêu chuẩn cho cái tên đào hoa này phải xuống nước cầu hôn. Nhưng không ngờ hẳn đi cầu hôn thật, hay chính vì sợ anh cứ theo làm phiền hoài mà Vũ Phong đi cưới vợ thật.

...Nhưng cũng may là kết cuộc của cầu hôn là ra đến công an để tìm chiếc nhẫn đi lạc không khỏi làm anh cười bò cả ra..." Vũ Phong ới là Vũ Phong cậu cái gì cũng giỏi mà không ngờ cũng có lúc lâm vào tình huống dở khóc dở cười như vậy".

...Dù nguy hiểm đã qua nhưng Kim Thành thấy những chuyện này sẽ lặp lại và sẽ không may mắn gặp một cô dở hơi như cô này nữa... Và sự cương quyết của Vũ Phong trong chuyện tình cảm với anh đã cao lắm rồi...

...Và thế là anh quyết định lần về tới anh phải thể hiện nhiều hơn nữa, phải làm cho mọi chuyện tiến triển hơn không thể cứ dậm chân tại chỗ hoài như vậy... Một ăn hai thua không thể cứ ồm ờ mãi.

...Cứ tưởng đã thua phải khăn gói ra đi rồi chứ không ngờ giờ anh đã tiến một bước lớn, dù chưa trọn vẹn nhưng anh không ra đi với một kết quả như những lần ra đi trước...

– Cậu cười gian quá đấy.

Nói vậy nhưng Vũ Phong đã biết anh đem lại cho người bạn của anh một hạnh phúc lớn như thế nào, nhìn khuôn mặt Kim Thành ngời ngời hạnh phúc bỗng anh cũng cảm thấy cái quyết định mà anh cho là kinh khủng kia cũng dịu phần nào.

– Thôi được, nếu cậu vui như vậy thì mình đành chịu._Vũ Phong buông xuôi_

– Vũ Phong!

Vũ Phong nổi gai ốc khắp người khi nghe Kim Thành gọi tên mình, cái tên này mỗi khi hắn gọi mình như vậy chắc là có chuyện không lành rồi, từ xưa giờ đã vậy...

– Vũ Phong mình hôn cậu được chứ?

– Không!!!! Kinh quá đi. Nếu cậu còn đòi hôn mình, mình sẽ rút lại quyết định vừa rồi.

Kim Thành xịu mặt không nói gì như đứa trẻ bị lấy mất món đồ chơi yêu thích mà không làm gì được...

– Lần sau đi, lần sau đi... Cho mình ít thời gian chuẩn bị tâm lý chứ... đừng như vậy... _Vũ Phong xụi bót khi thấy Kim Thành đưa cái mặt đăm ma đó ra_

– Cậu chắc chứ, nhưng bây giờ mình không muốn đi nữa, mai mình không đi nữa.

– Tùy cậu nhưng cậu có chắc không đi được không?

Kim Thành gục mặt lắc lắc đầu,

– Mình không nghĩ cậu sẽ tiếp nhận mình nên bao nhiêu hợp đồng mình đầu nhận, làm cả năm nữa cũng chưa hết... Ôi trời sao mà chán quá...

– Sao lại ký trước nhiều quá vậy?

– Mình cần lý do để đi mà.

Nghe vậy Vũ Phong thấy tội nghiệp Kim Thành làm sao.

– Vậy tìm người đủ khả năng thay thế cậu đi.

– Đúng ha, mình sẽ bắt đầu cho tuyển người... Còn lúc này phải đi thôi...nhưng trên má chắc được chứ?

– Trên má gì?_Vũ Phong thắc mắc_

Kim Thành đặt ngón tay lên môi mình rồi lên má Vũ Phong rồi anh im lặng chờ đợi.

Hiểu ra vấn đề, vũ Phong thở dài không nói gì nữa, anh ngả người dựa vào lưng ghế... rồi từ từ nhắm mắt.

Kim Thành rất nhẹ nhàng, anh chồm lên người Vũ Phong, rồi cũng rất nhẹ nhàng anh đặt một nụ hôn thật dịu dàng thật say đắm, một nụ hôn dài... Đôi môi anh lần xuống tìm khoe môi của Vũ Phong, khi anh đặt môi mình lên khoe môi Vũ Phong tim anh đập dữ dội, đôi môi anh như không muốn rời ra nữa... Nhưng trước khi đầu óc anh mụ mị đi anh đã lấy hết lý trí để kết thúc nụ hôn vẫn còn đầy luyến tiếc.

Vũ Phong mở mắt nhìn Kim Thành

– Cậu không nói dối mình, vậy mình có thể tin cậu, mình có thể an tâm rằng quyết định của mình không sai.

Tim Kim Thành một lần nữa đập như điên, anh mừng vì suýt chút nữa anh đã làm tiêu tan mọi thứ nếu anh tham lam chiếm lĩnh đôi môi kia..."cậu ấy vừa thử mình" anh hồi hộp đến vã mồ hôi hột giữa cái lạnh của Đà Lạt.

Ánh sáng đầu tiên của ngày mới len qua khung cửa sổ, vậy là cả hai có một đêm không ngủ. Kim Thành đã gặt hái được một kết quả ngoài mong đợi... Còn Vũ Phong mệt nhoài vì những quyết định mà anh cho là điên rồ của mình.

– Mình mệt quá, mình phải ngủ đây! Cả việc chuẩn bị khai trương khách sạn mới cũng không làm mình mệt tới vậy, mình cần ngủ.

– Vậy mình tự về thành phố được rồi, cậu ngủ đủ giấc đi rồi về sau.

Anh ôm Vũ Phong một cái thật mạnh thay cho lời tạm biệt rồi tiếp tục thu dọn đồ đạc hành lý còn dang dở, Vũ Phong mặc kệ, anh thả mình xuống nệm nhanh chóng đi vào giấc ngủ, anh ngủ thật say không biết Kim Thành đi lúc nào...

...Mở mắt đã 6 giờ tối... Anh không ngờ mình có thể ngủ nhiều đến vậy, không giật mình, không mơ mộng, không lo âu, một giấc ngủ dài hẳn 12 tiếng đồng hồ... Tám năm rồi anh mới có một giấc ngủ đã đời đến vậy...như anh vừa tổng vệ sinh cơ thể vậy... Ngủ một giấc anh thấy cả người nhẹ nhõm hẳn, một giấc ngủ anh cảm thấy an bình, cảm giác này chắc là do Kim Thành mang lại khi Kim Thành không còn cái vẻ xa vắng luôn giữ khoảng cách với anh.

“Mình có đủ sinh lực để khai trương ngay thêm một cái khách sạn nữa ”

Anh buồn cười với ý nghĩ của mình. Ngủ đã rồi anh thấy đói... Bước ra ngoài anh xuống muốn xuống bếp...

“Không biết em ấy đi làm về chưa, có cái gì cho mình ăn không?”

Một cái bàn được trang trí thật đẹp đặt ngay giữa phòng khách... Anh dừng lại nhìn... Loại bàn này anh biết- bàn ăn với những cây nến, khăn trải bàn hai lớp phối màu trang nhã, hoa hồng được xếp hình trái tim giữa bàn ăn và quanh các góc bàn, khăn ăn cũng được xếp cầu kỳ, chai rượu đang được ướp lạnh đặt ngay ngắn...

“Bàn ăn cho tình nhân, mình vẫn đặt loại bàn này hoài để làm vui lòng các cô bạn gái... Nhưng...”

Anh chợt nhận ra cái bàn này nằm ở một nơi không mấy hợp lý... Ai có khả năng đãi bạn gái ở đây trong khi nhà chỉ có hai người... Không anh thì là cậu... Mà anh thì dĩ nhiên không rồi...

“Chẳng lẽ cậu nhóc mời bạn gái về nhà...? Hay mời về đây tỏ tình...? Cũng dám lắm chứ... tự chuẩn bị sẽ tiết kiệm tiền hơn mà... Vậy mình phải kiếm chuyện ra ngoài thôi, không nên làm cản trở đám trẻ yêu đương... Săn ra ngoài kiếm cái gì ăn luôn đói quá rồi”

Vũ Phong vô tâm rửa diện bộ cánh thật đẹp để ra ngoài... Vừa bước ra khỏi phòng đã thấy cậu đứng cạnh bàn ăn, tay cầm một bó hồng thật lớn.

– Về rồi?

– Anh định ra ngoài à?

– Ừ, anh đói. Phải kiếm cái gì bỏ bụng.

– Em đã chuẩn bị bữa tối rồi.

– Không sao, anh không định làm phiền em trong những lúc tế nhị như vậy, em cứ tự nhiên anh tự lo được.

– Phiền gì chứ, em chờ anh thức dậy từ sáng giờ, hôm nay anh bệnh hay sao mà ngủ nhiều vậy? Sáng nay lúc anh Kim Thành đi em định vào xem nhưng anh ấy bảo anh không sao, cứ để anh ngủ đến khi nào tự dậy thì thôi. Anh ấy còn dặn đi dặn lại phải chuẩn bị cái gì ngon ngon cho anh vì khi anh dậy chắc chắn anh sẽ rất đói._ Vũ Phong chỉ cái bàn ăn ‘tình nhân’ tròn mắt nhưng cũng không mấy ngạc nhiên nếu là do Kim Thành dặn làm sau những gì xảy ra ngày hôm qua_

– Không phải cậu ấy dặn em chuẩn bị nguyên cái bàn ăn như vậy cho anh chứ?

– Không, cái này là tự em muốn chuẩn bị cho anh thôi. Em có thể mời anh ăn tối không...?

Cậu bước đến đưa anh bó hồng thật lớn này giờ cậu vẫn cầm trên tay.

– Đáng lẽ phải ở một nơi sang trọng hơn, nhưng đành vậy anh có nhận lời mời của em không.

Vũ Phong đưa tay nhận bó hoa với sự cảnh báo lên tới mức đỏ.

– Bó hoa này không phải chỉ là một lễ vật cho một lời mời cho bữa ăn tối...? _Vũ Phong hỏi chặn trước_

– Đúng đó, là thiệp mời anh dùng bữa tối. Hoa này em hái trong vườn nhà, đẹp phải không? Chúng nở gần hết rồi chắc cũng sắp tàn, bác làm vườn không phân nản gì đâu. _Cậu nói một hơi không nghỉ_

– Vậy là mang hoa về cho chủ à, đúng phong cách tiết kiệm của em nhỉ.

Cậu bước tới kéo ghế mời anh ngồi. Anh ngồi xuống ghế đặt bó hoa không lờ bên cạnh.

– Em dọn món nhé.

Vừa nói cậu vừa khui chai rượu rồi rót ra hai ly, xong cậu nhanh nhẹn vào bếp mang ra món đầu tiên.

– Khai vị bằng món bò à?

– Không thứ tự gì đâu, chỉ có ba món thôi mong anh sẽ không thất vọng.

Mang thêm hai món nữa ra đặt sẵn lên bàn, rồi cậu ngồi vào ghế đối diện.

– Cải thìa xào hải sản, gà bóp rượu, thịnh soạn cho một bữa tối đầy chứ.

– Anh thích là tốt rồi, em cứ sợ nghèo nản quá cho một dịp trọng đại.

– Trọng đại?

– Anh dùng bữa trước cái đã, chẳng phải từ sáng giờ anh chưa có gì bỏ bụng sao.

Cả hai cùng ly rồi bắt đầu một bữa tối ngon lành. Đặt món tráng miệng trước mặt anh cậu nói.

– Thực ra em có chuyện cần anh giúp đỡ.

– Có chuyện gì mà phải chuẩn bị chu đáo vậy? Khó khăn lắm sao.

– Anh ăn xong đi đã.

Vũ Phong đã biết cậu rào đón kĩ như vậy chắc không phải nhờ vả một chuyện bình thường, đối với người bao lâu nay chẳng mở miệng nhờ vả xin xỏ anh cái gì mà phải thận trọng như vậy chắc là không tầm thường, anh cũng muốn nhanh chóng nghe chuyện.

Cậu ng ẩ nhìn anh dọn dẹp sạch sẽ món tráng miệng khá là nhanh. Cậu cũng vội dọn dẹp bàn ăn sạch sẽ...

– Anh no rồi, em nói đi em cần gì?

Ng ẩ đối diện anh cậu nhẹ nhàng đặt trước mặt anh một đĩa hoa hồng nhưng thật lớn, xung quanh được bó bởi những bông hoa li ti màu trắng làm đĩa hoa hồng càng thêm rực rỡ với màu đỏ lộng lẫy của nó.

– Hoa này em mua, nó thay em nói lên tình cảm của mình với anh...

Cậu im bất khi nói đến đó, thực sự cậu đã thu hết can đảm để có thể giữ vẻ tự nhiên từ nãy đến giờ. Anh nhìn cậu, linh cảm ban đầu đã cảnh báo anh giờ thành sự thật. Cũng một bó hoa hồng thật lớn anh nhận được tám năm trước... Và bây giờ cũng bông hoa hồng. Sao bỗng dưng anh thấy ghét bông hoa hồng đến như vậy không biết, nó cứ lôi kéo anh vào những mối quan hệ kỳ quái mà anh thấy thật khó khăn để chấp nhận, cứ đòi hỏi những thứ mà anh khó lòng thực hiện và ứng ngay trên những người anh coi trọng, những người anh có thể tiếp xúc vui vẻ. Và cậu nhóc này tuy không quan trọng với anh như Kim Thành nhưng cũng chiếm nhiều thiện cảm của anh... Anh thất vọng...

Thấy Vũ Phong im lặng quá lâu sau lời tỏ tình đột ngột của mình Tùng đâm lo...

– Xin đừng hiểu lầm.

– Rõ ràng như vậy có gì mà hiểu lầm chứ._Anh gần giọng_

Anh thay đổi thái độ như vậy là cậu biết mình không có hy vọng gì rồi.

– Xin đừng nghĩ gì thái quá...

– Vậy cậu bảo tôi nghĩ gì khi được một cậu con trai tỏ tình...? Hạnh phúc quá, hay phải nhảy lên vui mừng?_ Anh nạt ngang_

Cậu như sắp khóc.

– Em xin lỗi... Em biết là không nên... em chỉ muốn bày tỏ lòng mình thôi không mong mỗi kết quả gì đâu. Anh không cần phải tỏ ra như thế nào cả đâu.

Cậu nhón tay lấy lại đóa hồng nhưng dấu xuống dưới bàn, gai hồng đâm vào tay cậu đau buốt...

– Thật là tệ, sau những gì tôi đối xử cho cậu thì cậu nghĩ tôi là một tên biến thái sao?

“Ôi! Nói ra rồi” cái đi ầu cậu sợ nhất đã xảy ra. Suốt buổi sáng nay thằng Xuân đã động viên cậu, nó tư vấn cho cậu đủ thứ nào bàn ăn nào hoa...vv. Nó còn khẳng định rằng tệ lắm thì cậu nhận được một lời từ chối lịch thiệp là ‘Tôi không thể nhận tấm lòng của cậu’ ...Một cô gái thành đạt và lịch thiệp thì sẽ làm như thế... Rồi cậu chỉ cần nói ‘cảm ơn cô đã chịu lắng nghe lòng tôi, bấy nhiêu là đủ rồi’...

...Nhưng anh không phải một cô gái, thằng Xuân không biết đi ầu đó, còn cậu thì giả vờ quên đi đi ầu đó...

– Em xin lỗi, xem như em chưa nói gì.

Trong đôi mắt Vũ Phong một thứ lửa độc ác ánh lên đốt cháy hình ảnh cậu nhóc đang cúi gằm trong đó...

Cậu đứng lên dợm bước vội vã buông rơi cả bông hồng lăn lóc trên sàn nhà, nhưng anh gọi lại...

– Khoan đi đã, cậu không thể bày ra nhiều chuyện kinh tởm như vậy rồi thì bỏ chạy khi thấy không xong. Nếu không nhận được lời giải thích rõ

ràng và một lời xin lỗi thích đáng, tôi... sẽ không bỏ qua chuyện này đâu._Giọng anh không nhượng bộ_

Cậu đành ng ồi lại, tình huống này cậu không nghĩ nó sẽ t ồi tệ tới mức thế, cậu không nghĩ rằng cậu sẽ nhận được những lời mạt sát không thương tiếc như vậy.

– Tôi nghe cậu nói, nếu không nói được thỏa đáng cậu sẽ nhận được giấy thôi việc ngay sáng mai._ Ánh mắt Vũ Phong sắc lạnh_

Cậu ng ẩng đầu nhìn anh đầy ng ỡ ngàng, người anh đầy dịu dàng của cậu biến mất, thay vào đó quả là một ông chủ khó tính.

– Ai xúi bầy cậu làm việc này?

Đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, cậu không hiểu anh suy từ đâu mà nghĩ ai đó xúi bầy cậu.

– Cứ nói đi có phải ai đó xúi cậu hay tự cậu muốn?

– ..._Tùng chưa hiểu nổi câu hỏi của Vũ Phong_

...Họ có nói với cậu là ông chủ của cậu không phải là kẻ biến thái không hay từ trước giờ tôi làm gì khiến cậu nghĩ rằng tôi có thể yêu cậu?

... Để tôi dạy cậu: Nếu muốn tiền bạc danh vị thì cũng nên tìm cô gái nào đó đẹp để một chút làm việc này. Tôi thích dạng con gái hơi ngốc một chút và phải biết vâng lời, đẹp dĩ nhiên phải đẹp, cũng phải biết hầu hạ chiều chuộng đàn ông giỏi...như vậy mới đáng cho tôi bỏ tiền ra bao.

...Cậu đủ tự tin làm mấy chuyện đó không? Hay muốn hóa trang thành con gái... Vì một đi ều chắc chắn là tôi không thích con trai, chạm vào cũng không muốn đừng nói gì những chuyện khác. Nhưng nghĩ kĩ thì cậu cũng cao tay lắm, hạng gái bao thì chỉ đổi tiền... Cậu mượn tiếng yêu đương làm bình phong cũng khá hay...

Vậy là cậu đã hiểu ý anh muốn nói gì, anh nghĩ rằng cậu làm việc này để như một cô bé lọ lem thời hiện đại, một bước lên tiên. Cậu không thể để mất danh dự của mình được vì quả cái cậu cần đâu phải tiền.

– Anh không cần nhục mạ em như vậy, em không màng tiền bạc gì của anh cả cũng chẳng cần anh đáp trả.

– Vậy cậu làm việc này để làm gì?

– Vì em thực sự yêu anh...em...em chỉ muốn bày tỏ lòng mình cho anh biết thôi, em đâu cần đáp lại._Tùng nói mà trong cổ họng như có gì chặn lại làm cậu muốn nghẹt thở_

– Nếu không cần đáp lại thì cậu bày tỏ làm gì, cứ lẳng lặng mà yêu cho được tiếng thanh cao... Đã nói ra thì chắc chắn muốn có hồi đáp, có ai thực sự yêu mà không cần được yêu lại. Lời nói và hành động của cậu mâu thuẫn lẫn nhau làm sao bảo tôi tin. Hay do tôi nói trúng tâm địa xấu xa của cậu nên cậu trở qua đóng vai thanh cao?

Tùng như muốn xịt khói ra hai lỗ tai khi nghe anh có thể có nhiều kết luận như vậy xung quanh mỗi việc cậu tỏ tình với anh. Mà cậu không hiểu anh lấy ở đâu ra những lời cay nghiệt như vậy để nói với cậu, anh như một con người khác không phải là anh của mọi ngày... Cậu đâm ân hận.

“Là đáng đời mày phải nghe những lời này, dám với quá cao bây giờ thực sự té nặng rồi”

– Cậu chuẩn bị hành lý đi, ngày mai đến nhận tiền bồi thường mất việc.

Cả người cậu choáng váng, anh nhẫn tâm, lạnh lùng, anh thực sự quá đáng khi liên tục nhấn chìm cậu trong nhục nhã như vậy. Kết tội, đuổi việc đồng nghĩa đuổi khỏi nhà và cũng có nghĩa là bảo đừng để anh thấy cậu nữa...

“Vậy thì chắc cũng không cần giải thích gì nữa đâu”.

Cậu đứng lên chậm chạp bước về phòng, những bước chân thật nặng nề, cậu chẳng biết phải giấu mặt mình đi đâu. Không thể trách anh bởi cậu biết mình không có gì chứng minh cho anh thấy cậu không như những gì này giờ anh kết tội. Cậu không có tiền của để chứng minh cho anh thấy cậu không cần tiền của anh, cậu cũng không có học thức cao hay địa vị xã hội để lấp lại khoảng trống tiền bạc, không có gì cả, ngay cả việc cậu nên là một cô gái... Cậu chỉ có duy nhất trái tim mình đang bị tổn thương dữ dội đến nỗi cậu muốn khóc mà nước mắt dường như đã đông lại chẳng thể chảy ra được nên đôi mắt cậu cứ trơ ra ráo hoảnh.

– Không phải bởi thường đâu, sáng nay tôi đã nộp đơn xin thôi việc rồi ông chủ. Tôi xin phép, tôi đi ngay bây giờ đây._ Miệng cậu đắng nghét_

.....

Chẳng bao lâu cậu trở ra với túi hành lý nhỏ, đặt trước mặt anh.

– Xin phép, cảm ơn đã giúp đỡ.

Anh vẫn ngẩn ngơ im đó không trả lời... Cậu lại mang túi lên vai đi ra cửa... Nhưng vẫn có cái gì đó áy náy thúc giục trong lòng, dù gì cũng chẳng còn gặp lại nhưng cậu không muốn ra đi mà để lại trong lòng người đàn ông đó một tí vết mà cậu không muốn có...

...Cậu dừng lại nói vọng vào.

– Em biết theo lẽ tự nhiên thì nãy nào úp vung nấy, em không nên nghĩ tới việc yêu anh...nhưng trái tim không làm theo những gì em muốn. Em... yêu anh...thật lòng! Trái tim em lên tiếng từ cái dạo gặp anh say xỉn bên lề đường... Em vẫn định giữ tình yêu này vĩnh viễn trong lòng không dám nói... nhưng... nhưng vì còn ít thời gian quá nên... nên em đã làm cái đi đâu không nên làm... Mong anh bỏ qua cho.

Anh vẫn im lặng không trả lời

...Hôm trước công ty cho đi khám sức khỏe định kỳ, em không khỏe chắc không thể tiếp tục làm thêm nữa. Đã định là một đi không quay lại nên

mới mạo hiểm một lần làm chuyện ngoài tầm tay...

– Cậu đang tìm lý do gì nữa đây?

...Em không bịa chuyện đâu, chắc vài ngày là bên công ty sẽ nhận được kết quả của bệnh viện gửi qua thôi, anh có thể kiểm tra...chỉ mong anh hiểu chút tấm lòng em dành cho anh không phải giả dối... Đừng miệt thị em như vậy tội nghiệp... Bây giờ anh nghĩ sao cũng được, khi anh không còn bị em làm phiền anh đúng như lời em nói thì mong anh sau này có thể rút lại những lời anh vừa kết tội em...

...Em đi!

Cậu khẽ cúi đầu chào rồi đi thẳng ra cửa lớn.

....

....

Ngồi một lát Vũ Phong nhếch miệng cười đôi mắt ánh lên một tia kì quái cho một toan tính của riêng mình, đưa tay nhìn đồng hồ rồi mở điện thoại... Bên kia đầu dây...

– Ông chủ, có chuyện gì mà lại gọi vào giờ này vậy?

– Sáng nay cậu Tùng xin nghỉ việc hả?

– Vâng, nhưng sao ạ?

– Không có gì.

Nói rồi anh cúp máy không chờ bên kia trả lời.

Đứng lên, anh gọi tài xế...

....

Tùng bước ra khỏi nhà lội bộ dọc theo con đường cậu vẫn đi mỗi ngày hướng ra chợ. Mọi con đường đều vắng vẻ... đêm lạnh như vậy chỉ có chợ là đông người...có lẽ ra đó sẽ ấm hơn... Nghĩ vậy rồi cậu cứ bước....

Ngồi bên bờ hồ cậu suy nghĩ mãi về cuộc nói chuyện với anh vừa rồi... Cậu buồn lắm nhưng cũng không giận anh bao nhiêu. Cậu hiểu rõ nhưng gì Vũ Phong nghĩ ngờ cậu, hình dung cậu muốn trở thành một thợ lem thời đại cũng khá hợp lý. Cậu nghèo như vậy, cả nhà chạy ăn từng bữa, họ hàng cũng chẳng có ai làm ông to bà lớn, lại là một thằng con trai... Mà phải đẹp trai như siêu sao hay người mẫu gì cho cam, chỉ là một thằng chấy nắng ruộm đồng và tối ngày đánh lộn vì những chuyện rối rời... Cậu vò vò đầu...

“Biết vậy lẳng lặng về nhà cho rồi ít ra mình còn có chút kỷ niệm đẹp để mà mơ mộng...còn bây giờ chẳng khác nào tự mang dao đâm vào tim một vết thương chí mạng. Mai này chết rồi cũng làm con ma ám ức quay lại đây cho coi... Cũng tại thằng quỷ Xuân xúi dại quá trời... Phải rồi! Kêu nó ra chở mình về nhà nó tạm vậy không thì mình chết cồng trước khi chết vì bệnh...”

Nghĩ rồi cậu lấy điện thoại ra gọi cho Xuân... Cái điện thoại của cậu nó trở chứng cũng lâu rồi mà cậu chưa buồn sửa, cậu gõ gõ lắc lắc một hồi nó mới chịu kết nối máy.

Giọng Xuân ngái ngủ...ậm ừ khi nghe cậu bảo nó ra đón...

– Sao không ở trước nhà cậu gọi tui đón cho gần bờ ra chợ chi giờ bắt tui đi cho xa vậy trời...

Cầm rằm vậy nhưng nó cũng biểu cậu ngồi yên một chỗ cho nó dễ kiếm.

...Nghĩ kỹ đúng là Xuân xúi cậu nhưng không trách nó được bởi cậu không nói rõ nội tình cho nó biết lấy đâu nó không xúi tằm bậy, mà cậu đã biết là tằm bậy mà vẫn nghe theo thì bây giờ ngồi đây là đáng rồi...

...Thở dài mãi cũng chán... Cậu nghe đâu như tiếng điện thoại cậu reo nhưng vừa móc ra thì nó tắt ngúm, mở tới mở lui cũng không khởi động lại được...

...Chắc Xuân gọi... Cậu lững thững ra lề đường đứng cho Xuân dễ tìm thấy... thỉnh thoảng lại nhảy nháy cho đỡ lạnh...

trời bắt đầu mưa lất phất, bên kia đường một chiếc xe hơi quen thuộc đỗ lại... Vì nó quá quen mắt nên cậu chú ý nhìn... Cửa mở, một con người còn quen hơn bước ra... Bỗng qua đường...

...Cậu đứng im một lát... Không lờn, người này đang tiến về phía cậu...

...Không thể được, bất giác cậu co giò chạy.

“sao lại ở đây lúc này, thiếu gì chỗ không tới nè ngay chỗ mình đứng mà tới, mà tại sao mình lại chạy, chắc gì anh ta thấy mình... Thôi kệ lỗ chạy r ối”

– Khoan đã, dừng lại, anh cần nói chuyện, Tùng...Tùng...

– Vậy đúng là tìm mình, chứ chưa đã sao trời... Có lẽ mang cái gì đắt giá trong nhà anh ta đi không ta...

Đôi dép lê phản chủ cái quy đã lỏng muốn đứt r ối, mang nó cậu chẳng chạy nhanh được, lớp đeo cái giỏ đồ lòng thòng vướng chân...và cuối cùng anh túm lấy cậu lôi lại làm cậu té bệt xuống đất.

– Tại sao lại bỏ chạy? _Anh nói như hét vừa cố gắng thở, tay vẫn túm chặt chiếc áo cậu sợ cậu lại chạy_

– Anh buông ra đi em không chạy nữa mà, anh làm em nghẹt thở.

– Chắc không?

Cậu gật gật đầu, anh buông tay cho cậu đứng lên. Anh đứng chống nạnh vừa tranh thủ thở vừa nhìn cậu xoa xoa cần cổ vì đau... Anh thấy mình

cũng giống con nít vừa làm một chuyện không giống ai.

– Anh kêu em có chuyện gì không?

– Kêu em có chuyện gì không? Em hỏi nghe nhẹ nhàng quá vậy... Em gây ra bao nhiêu chuyện rồi bỏ đi mất, có biết anh tìm em mấy tiếng đồng hồ rồi không?

– Là anh đuổi em đấy chứ...mà tự dừng lại tìm em làm gì...? Em có mang theo cái gì của anh đâu...lương chưa lãnh mà...cần gì thì trừ lương đi đâu cần chạy tìm giữa trời lạnh vậy chứ...

Anh đưa cao tay như định đánh cậu làm cậu né qua để đỡ.

– Em đáng đánh lắm khi nói những câu như vậy.

– Chẳng phải anh vừa bảo em lợi dụng anh để mưu cầu tiền bạc đó sao, chứ không thì biết giải thích thế nào cho việc anh phải tức tốc chạy tìm em khuya khoắt vậy chứ.

– Theo anh về nhà, anh có chuyện phải nói rõ ràng với em.

– Em không về đâu.

– Vậy em làm gì giờ này ở ngoài đường hã, tính lang thang suốt đêm à?

– Không, em nhờ bạn cho ở nhờ rồi, sáng mai em sẽ đón xe về nhà, anh không cần lo!

– Không nói nhiều nữa, không thì ngày mai anh ra lệnh không phát lương cho em coi em có đi đâu được không.

– Anh vậy là chơi xấu.

– Anh không nói mình là người tốt

– Không được, em hẹn bạn ra đón rồi._Cậu cãi_

– Không sao, gọi cho cậu ấy không cần tới nữa.

– Điện thoại em hư rồi gọi không được. _Cậu ngang ngạnh_

– Hèn gì anh gọi hoài không được.

– Lấy máy anh gọi đi.

– Em không nhớ số. _Cậu lì_

– Tưởng anh không trị được em sao? Chọn đi gọi cho bạn em bảo không cần tới nữa hoặc người ta sẽ phải tìm em trong tiết trời như thế này mà không gặp được.

– Anh lúc nào cũng... Cần gì phải làm thế. Để như vậy chẳng phải dễ cho cả hai sao ...

– Quyết định nhanh lên, anh lạnh rồi.

Cậu cầm máy anh đưa bấm số.

– Alo, Xuân hả, tui nè.

...

– À! Tui mượn máy.

.....

– Cậu khỏi tới tui về nhà ngủ... Mai tui giải thích cho... Thông cảm đi mà.

....

– Sáng mai cậu tới sớm chở tui ra bến xe giùm nh...a...nha... Năn nỉ mà...

Chưa nói hết câu cái máy bị anh giật mất.

– Alo, cậu là Xuân hả, tôi là anh của Tùng bây giờ tôi đón cậu ấy, ngày mai cũng không cần đưa ra bến xe, cảm ơn cậu đã giúp đỡ.

Cúp máy

Anh ngoắc xe vòng lại, mở cửa ‘nhét’ cậu vô xe.

Ngồi đối diện nhau trên cái bàn mà hồi đầu hôm hai người cùng ngồi ăn tối.

– Bác sỹ nói em bệnh như thế nào.

– Không có gì đâu.

Anh trừng mắt nhìn cậu đầy đe dọa...”QUANH CO LÀ KHÔNG XONG VỚI TÔI ĐÂU NHÉ”

– Thôi được rồi, là ung thư gan kỳ 2.

– Có nói hướng chữa trị như thế nào không?

– Không, chưa hỏi... Thật ra thì bác sỹ bảo làm xét nghiệm thêm... nhưng em không làm thôi.

– Sao lại không? Tốt cho em chứ.

– Mai anh sẽ đi xem hồ sơ bệnh của em xem như thế nào.

– Không có đâu mà xem...

– Sao lại không có._Giọng anh bắt đầu nghi ngờ_ Hay lại giả vờ.

Cậu giận tím mặt, rút trong giỏ ra đồng giấy tờ mang từ bệnh viện về đập thật mạnh xuống bàn.

– Là em không mang đi khám tiếp mà đem thẳng về luôn nên có đi cũng không có đâu mà xem.

Anh cần mở hồ sơ lật coi từng thứ, cuối cùng nhìn xuống phần chẩn đoán bệnh. “ung thư gan kỳ 2”.

Ngẩng lên nhìn cậu, thấy mặt cậu tím đi vì giận dữ, anh chậm rãi hỏi:

– Em có vẻ chấp nhận tin dữ này nhẹ nhàng quá không khỏi làm người khác nghi ngờ?

– Ai chẳng phải chết, có gì mà dữ với lành.

Thấy cậu trả lời ngang như cua anh thôi không hỏi tới nữa.

– Thôi được, vậy em sẽ đi chữa bệnh chứ?

– Anh thấy có ai chữa hết không?

– Những người anh biết thì chưa. Nhưng giai đoạn 2 thì y học có thể kéo dài cuộc sống cho em không phải tốt hơn là để như vậy chứ.

– Nhưng nhiều tiền lắm, rồi rốt cuộc cũng chết.

– Tiền bạc quan trọng hơn mạng sống ư?

– Kể nhiều tiền như anh thì biết gì, mấy người nghèo có muốn kéo dài cuộc sống cũng không có điều kiện đâu, rồi lại nợ nần chồng chất mà chết thì vẫn chết.

– Không phải có ai đó vừa nói rất yêu tôi cơ mà sao bây giờ có vẻ ghét tôi vậy nhỉ?

Cậu cứng họng không biết phải đỡ đòn anh vừa tung ra bằng cách nào, vừa nói yêu anh là có, nhưng anh xúc phạm cậu cũng có, rồi bây giờ dịu dàng như cũ làm cậu chẳng biết phải tỏ ra làm sao nữa, giận thì dĩ nhiên vẫn giận yêu vẫn còn yêu. Ngồi trước mặt anh trong tâm trạng như thế này làm cậu thấy lúng túng chết đi được... Thà lúc nãy cứ ở ngoài bờ hồ mà còn dễ chịu hơn.

– Anh xin lỗi vì những gì đã nói với em, nhưng em cũng phải đi khám bệnh đi... Mọi chi phí để anh lo...

Anh chưa nói dứt câu cậu đã nạt ngang.

– Không có lý do nào em phải sử dụng tiền của anh để chữa bệnh cả, anh không cần phải lo tới mấy chuyện đó.

Thấy thái độ gay gắt của cậu anh biết không chỉ một câu xin lỗi là có thể xóa hết những gì anh tổn thương cậu, phải đổi cách khác thôi.

– Vậy em định làm gì đến lúc chết đây?

Bị hỏi bất ngờ cậu cũng không biết ứng phó sao, đành cứ tình thiệt mà nói như nói với thằng Xuân.

– Em định về nhà xem giúp được gì thì giúp. _Cậu dịu giọng_

Thấy cậu dịu lại anh lấn tới.

– Em yêu gia đình mình lắm hả?

– Dĩ nhiên rồi. Cha mẹ thì vất vả quá, mấy đứa nhỏ thì không có điều kiện ăn học đành hoành. _Nói tới đây cậu thấy lo lắng thực sự_. Cho tới lúc này em chỉ có hai tâm nguyện muốn thực hiện nhưng coi bộ không cái nào ra hồn rồi.

– Vậy anh giúp em hoàn thành tâm nguyện.

– Giúp em?

– Phải, anh sẽ thuê em làm đầu bếp riêng kiêm người chăm sóc anh, em sẽ có nhiều tiền giúp đỡ gia đình.

– Chăm sóc anh, là làm gì?

– Thì chuyện ăn ngủ, quần áo, công việc...vv. Có người lo giùm mọi thứ anh sẽ chuyên tâm làm việc.

– Vậy là như bảo mẫu của anh đó hả, anh làm như mình là trẻ con không bằng. Thôi không cần anh lo giùm đâu.

– Chẳng phải khi ra đi để lại một chút cho gia đình vẫn an tâm hơn sao.

Cậu lại im lặng suy nghĩ. Thấy bộ cậu muốn xiêu anh tiếp tục...

– Hay cứ nhận làm cho anh, anh sẽ giúp em nhận những hợp đồng nhỏ để em có thể kiếm thêm nhiều thu nhập trong thời gian ngắn... không chừng vừa có tiền giúp gia đình vừa có thể chữa bệnh...

Anh chưa dứt câu cậu đã lăn ra cười bò cả ra bàn... Cậu vừa cười vừa cố gắng nói...

– Phục anh thật đấy, vậy mà anh cũng nghĩ ra được, công việc gì mà kỳ lạ...

Cậu cố nín cười...nhưng vẫn không thể dứt được.

– Anh không cần làm vậy đâu, thôi kết thúc ở đây đi em tự lo cho bản thân được không cần anh...

– Em thôi cười đi chứ.

Vũ Phong cố tìm cách...

– Vậy còn nguyện vọng thứ hai của em là gì? Em đã làm xong chưa?

Cậu bất ngờ nín cười ngay lập tức, giọng trở nên trầm hơn.

– Làm ơn đừng nhắc cái nguyện vọng ngu ngốc, chẳng giống ai đó giùm em.

Bất chợt nhìn thấy đóa hồng nhung còn nằm lẫn lóc trên mặt đất anh chợt hiểu...

– Cái nguyện vọng ngu ngốc mà em nói là cái này phải không?_ Anh cúi nhặt bông hoa đã bị bầm giập nhiều cánh lên_

Cậu im lặng như khẳng định đi đầu đó không sai.

– Vậy càng phải để anh giúp em chẳng phải chỉ có anh giải quyết được vấn đề này sao? Để anh giúp em như lời xin lỗi...

Cậu ngẩng mặt nhìn anh khó hiểu rồi giằng lấy bông hồng từ tay anh...

– Được, vậy anh giúp em hoàn thành cái nguyện vọng ngu ngốc này.

Đặt đóa hoa trước mặt anh cậu trịnh trọng nói

– Mong anh nhận bông hoa này như là thứ tình cảm em dành cho anh. Em yêu anh.

Cậu lại tỏ tình một lần nữa_ sau một lần thất bại cậu lại một lần nữa bày tỏ lòng mình một cách dứt khoát hơn, bình tĩnh hơn, can đảm hơn. Cậu tiếp:

– Tình yêu em dành cho anh không phải chỉ mới đây mà kể từ khi gặp anh ở Sài Gòn, từ khi bị anh càu nhủ ở vệ đường em đã không thôi nhớ đến anh, em cũng chỉ định giữ trong lòng như thế thôi nhưng thật không ngờ có ngày em lại đến làm trong công ty anh, đến ở trong nhà anh. Anh thông cảm giùm em nhỏ tới lớn vốn yêu thích người cùng giới mà phải ở cạnh một người vừa đẹp trai vừa lịch lãm vừa giàu có như anh khó trách không động lòng, kêu dừng lại không yêu nữa thì em không làm được. Nay trời đất dun rũi em đại dốt lỗ nói lời không nên nói... Anh cũng đã lỗ nghe đi đầu không nên nghe thì anh cũng chịu khó hiểu giùm, em không mong gì anh đáp trả chỉ mong anh biết rằng em dành cho anh một thứ tình...mà thôi, anh cũng hiểu rồi mà, cảm ơn anh đã lắng nghe.

Vũ Phong cầm đóa hồng nhưng giờ đây đã bị bàn giập như chính chủ nhân của nó, anh từ tốn đưa lên môi đặt lên nó một nụ hôn dịu dàng. Đi đầu này làm cậu choáng váng, cậu vốn không có hy vọng gì nhưng thái độ của anh làm cậu không ngừng hy vọng.

Về phần Vũ Phong anh quan sát Tùng một cách kỳ lạ và thỉnh thoảng trong mắt anh lại thể hiện một nét độc ác không thể tả dù chỉ thoáng qua, dù

Tùng không phát hiện nhưng nó chẳng giống như Vũ Phong hiên lạnh lịch lãm mọi khi trước mắt Tùng.

– Nếu anh nói anh sẽ đáp trả tình cảm của em thì em thì em sẽ thế nào?

Hoàng Tùng cảm thấy mọi thứ đã ngưng đọng lại xung quanh cậu kể từ khi anh nói anh sẽ đáp trả tình cảm của cậu.

Nhìn thấy vẻ mặt cậu y chang Kim Thành anh biết mình đã vừa làm gì. Nhưng với Kim Thành thì khác với cậu nhóc này... Thôi thì hôm qua anh đã làm một việc ngu ngốc và hôm nay anh chơi một trò chơi cũng ngốc không kém. Vũ Phong chắc bụng “không biết tên Kim Thành nghĩ sao về việc mình nhận lời thằng nhóc này?”

– Anh không thể đáp trả em bằng thứ tình cảm giống như tình cảm em giành cho anh, nhưng để em bên cạnh như một người yêu thì không thành vấn đề...với đi ầu kiện...

– Đi ầu gì._Cậu ngập ngừng hỏi_

– Những gì anh đã nói lúc nãy, về công việc anh đã đề nghị em phải nhận lời...

– Nhưng... Để em suy nghĩ kỹ lại...

– Chẳng lẽ em không muốn dành chút thời gian còn lại ở cạnh anh sao? Công việc vừa giúp em kiếm tiền vừa có thể ở cạnh anh...không làm em xiêu lòng à...? Hay là em yêu vẫn chưa đủ?_ Vũ Phong khiêu khích_

– Không phải, nhưng em không dự định sẽ có gì đó với anh...

– Em đã làm xong nguyện vọng của em rồi còn lại sẽ theo ý anh,OK?

Cậu bối rối, không trả lời được câu nào. Vì thật lòng nó quá hấp dẫn.

– Em im lặng nghĩa là đồng ý rồi nhé, thôi được công việc bắt đầu từ ngày mai.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đời Không Như Là Mơ

Dù được anh nhận lời nhưng mỗi lo bệnh tật cũng làm cậu nôn nóng muốn về nhà, và bây giờ cậu đã an vị ở nhà sau một chuyến đi dài từ Đà Lạt về.

Treo võng giữa hai gốc ổi sau vườn, cậu ngắm nghía ngôi nhà của mình, thấy mình cũng đủ hạnh phúc lắm rồi, dù có ra đi cũng vô cùng mãn nguyện.

Từ chỗ nằm cậu có thể nhìn thấy ngôi nhà thân yêu của mình từ phía sau, ngôi nhà ngói cũ kỹ đầy rêu xanh đã tuột ngói nhiều chỗ được cha cậu lấp vá bằng nhiều mảnh ngói mới. Cậu tưởng tượng nếu nhìn nóc nhà cậu từ trên cao chắc trông nó sẽ giống cái áo của cái bang trong phim chương Hồng Kông. Ngôi nhà không rộng lắm chỉ được một gian nhà chính còn khá chừa để đặt được đúng một cái bàn cây dài chừng 2 mét, cái bàn là nơi mấy anh em cậu học hành đồng thời cũng là bàn tiếp khách. Nó có tuổi đời cũng ngang ngửa ba cậu, nhưng vốn không phải hàng tốt nên bây giờ nó cũng ọp ẹp lắm rồi, quanh bàn có mấy cái ghế đầu cũng lỏng lẻo không kém, mà mấy năm nay tết nào cũng được cậu gia cố thêm bằng mấy thanh ván vụn...

...Gian nhà còn để được cái bàn thờ ông bà nội ông bà cố của cậu, mấy người cậu chưa từng gặp mặt bao giờ nhưng những tấm ảnh đã ố vàng đó được đặt trang trọng trên cái bàn đẹp nhất nhà, phía sau bàn thờ là gian buồng nhỏ cha mẹ cậu nghỉ ở đó cùng với tất cả những thứ đáng giá nhất trong nhà. Ăn thông với gian thờ là gian bếp, nó có vẻ rộng hơn gian nhà chính nhưng thấp chũm với tay một cái cũng có thể đụng đến nó...

Ngang với gian thờ là một nơi rộng rãi đặt hai cái giường tre liền nhau là nơi anh em cậu ngủ cùng nhau hồi bé, nhưng sau này lớn rồi cha cậu tậu

cho cậu cái giường riêng đặt sát cửa nhà bếp để ra sau vườn... Từ ngày cậu lên thành phố học rồi đi làm cái giường trở thành gia tài của thằng em thứ tư năm nay học lớp 12.

Dĩ nhiên ngay giường cậu là gian bếp, cậu vẫn bị đánh thức mỗi buổi sớm bởi tiếng lục đục nhóm bếp nấu cơm sáng của má cậu cho anh em cậu ăn để đi học, cho cha mẹ ra đồng. Khi sương còn đọng trên lá, mặt đất còn yên ngủ cậu đã phụ mẹ làm việc rồi đánh thức đám em dậy, mấy anh em cậu phải vượt qua đoạn đường non năm cây số để đến trường cho nên phải dậy từ rất sớm...

Thật ra nhà cậu tuy chẳng khá giả gì nhưng không đến nỗi đói cái ăn, nhưng cha cậu quyết tâm không để đứa con nào của ông thất học nên ông vô cùng tiết kiệm...

... Bao nhiêu tiền làm được ông cất lại lo cái ăn cho gia đình, lo học phí cho các con... thậm chí ông không sắm sửa gì cả để tiền phòng khi mấy đứa con ông bệnh hoạn. Ông thường bảo: ‘không ăn ngon, mặc đẹp không sao nhưng bệnh hoạn học hành không có tiền là không được’.

Và kết quả là đứa nào cũng chăm chỉ học hành... Cậu lớn nhất, hiểu rõ nhất nỗi cực nhọc của cha mẹ nhưng lại không giúp được gì nhiều nên từ khi lãnh được tháng lương đầu tiên cậu đã bảo cha mua sắm thêm trong nhà nhưng cậu bị cha cậu mắng một trận tơi bời... Nào là mới có tí chút mà lo huênh hoang...vv.

Nghĩ lại cha cậu nói cũng không sai, nhờ vậy mà bây giờ khi cậu sắp ra đi cậu cũng đỡ thấy lo lắng. Cậu sẽ cố gắng để thật nhiều tiền lại cho gia đình bớt phần cực nhọc khi không có cậu phụ giúp.

Đang đeo đuổi theo nhưng ý tưởng của mình cô em kế cậu đến bên cạnh lúc nào không hay.

- Anh làm gì ngoài này mà em gọi mãi không trả lời?
- Kêu anh chi, có cơm rồi hả?

– Xì, mới có 9 giờ mà đòi ăn rồi, vô nhà đi bác hai Mạnh qua chơi, cha gọi anh vô đó.

– Bác Hai qua chơi với ba chứ kêu anh vô làm gì?

– Chắc ba khoe con trai tài giỏi chứ gì, mấy bữa em hay nghe hai người nói chuyện gì đó về anh đó...lẹ đi...

– Từ từ_ Cậu uể oải đứng dậy_ đừng tháo vông của anh đó.

– Không rảnh đâu, lẹ đi không em bị la giờ.

Cậu lò dò bước vô nhà, thấy cậu bác Hai Mạnh cười khềkhà.

– Nào con trai lại đây làm với bác một ly coi.

Cậu chào ông Hai Mạnh rồi đỡ ly rượu ông đưa uống cạn.

– Giỏi, thằng này làm rồi tui được ha anh Út.

Anh Út là cha cậu, nhưng bác ấy nói cái gì vậy kìa.

– Bác nói gì vậy...con...?????

– Coi kìa, nó mắc cỡ...

Cậu nhìn cha đầy thắc mắc. Cha cậu bèn giải thích

– À cha với bác Hai đây tính làm sui, cha hỏi con út Nhàn cho con, năm nay nó học hết lớp mười hai rồi không học nữa, con nhỏ hay qua đây chơi với con Lam lắm, cha thấy nó hiền dễ thương...

Quay qua bác Hai cha cậu hỏi.

– Anh Hai thấy sao, thằng con tui xứng làm rể anh hông?

– Quá tốt đó chứ, đi làm ở thành phố về rông ngày càng bảnh trai ra, sự nghiệp cũng có rồi... Con rể quý ấy chứ.

– Vậy anh em mình vô một ly để mừng nghen, chọn ngày vợ chồng tui qua nhà chính thức nói chuyện luôn.

Hai ông già thì khềkhà còn cậu thì chưng hửng, vì cậu cũng chưa từng nghĩ đến việc lập gia đình, cậu biết mình vốn không yêu phụ nữ nên cũng không nghĩ đến chuyện r ồi một ngày cậu phải lấy vợ.

Cái tin xét đánh này từ trời rơi xuống, mà không từ cha cậu rơi xuống thì đúng hơn, làm cậu đứng ng ồi không yên. Cậu lò dò ra sau vườn thấy mẹ cậu đang đốt đồng ung cậu sán lại dò hỏi.

– Sao tự nhiên cha đòi lấy vợ cho con vậy?

– Thì ổng thấy mày có công ăn chuyện làm ổn định r ồi nên lo vợ con cho mày luôn để ổng yên tâm...

– Trời ơi, con còn trẻ thấy m ồi sao cha kêu lấy vợ sớm dữ vậy, con có thích con Nhân h ồi nào đâu.

– Thích với chả ghét, con nhỏ ổng chấm r ồi, nó được người được nết lắm, mày đi mấy năm con người ta lớn r ồi, ra dáng con gái đảm đang lắm, gặp r ồi cũng thích mà.

– Nhưng con chưa phụ giúp gì cho gia đình hết mà, còn mấy đứa nhỏ nữa...

– Không sao, có con dâu phụ má cũng đỡ vất vả mày không cần lo nh ồi.

– Trời, con đi làm xa hồng lể cưới con người ta về r ồi đi miết coi sao được.

– Mày không cần lo, chuyện đó bên đó biết. Vả lại...vả lại họ cũng chấm mày ở chỗ có công ăn chuyện làm đàng hoàng lo cho con người ta được...mà...mà cũng chỉ nhà đó giống mình mới chịu làm sui với mình, không ai thêm gả con gái vô nhà này đâu mà đòi chọn lựa.

Cậu hiểu nhà bác hai cũng nghèo đông con như nhà cậu, nhưng bác cũng lo lắng cho con cái lắm. Bác chọn dâu rể ở cái chịu làm ăn chứ không chịu mấy đứa có tiền mà cứ ăn chơi, bởi vậy dâu rể nhà bác cũng không ai giàu có... Bác chấm cậu làm rể cũng là giành phần thắng rể tốt cho cô con gái út.

Cậu nhắm coi bộ mẹ cậu không đứng về phe cậu r ồi...

– Hay mày thương đứa nào trên đó r ồi...?

Nghe má cậu hỏi ngay tim đen làm cậu không biết trả lời sao chỉ cười nhảu nhỏ...

– Đừng hòng nghe mày, cha mày không chịu đâu. Ông sợ mày theo mấy đứa không ra gì nên mới lo kiếm dâu đó, đừng hòng đem chuyện yêu đương ra mà nói, nghe xong ông cưới vợ cho mày còn lạ hơn cho coi.

Đến lúc này cậu chỉ còn biết kêu trời. Ăn tối xong cậu lân la hỏi chuyện cha cậu... Cậu định r ồi nếu không được cậu đành nói chuyện bệnh tình của cậu cho ông biết, chứ đi hỏi cưới người ta r ồi mai này cậu có b ề gì thì tội cho con gái người ta.

Thấy thằng con trai cứ quanh quẩn gần ông, đang đọc dở tờ báo tuổi trẻ cười mới mượn ông hai Mạnh h ồi sáng ông đành gấp lại kéo xệ cái kính lão xuống...

– Muốn gì nói đại đi, nhìn mặt mày là cha biết r ồi xà qu ần hoài. Hỏi chuyện con Nhàn phải không?

Cậu gật gật lia lịa...

– Sao tự nhiên cha lại muốn con lấy vợ...? Con mới hai mấy tuổi mà.

– Cha bằng tuổi mày thằng tư đã khóc oe oe r ồi.

– Trời, cha đem so con với cha sao được, h ồi đó khác bây giờ khác.

– Khác gì, thì trai lớn lấy vợ gái lớn lấy chồng cũng có khác gì nhau đâu.

– Khác chứ ba, độ tuổi lấy vợ lấy chồng khác nhau xa mà.

– Cha cũng tính giùm mày r ấ, cho qua bỏ tr ầu cau trước r ấ vài năm nữa cưới.

– Trời!..

– Kêu trời hoài mày! ...Cưới vợ có mình mày kêu trời thôi hà.

Cậu biết rõ tính cố chấp của cha cậu, nếu không có lý do gì chính đáng khó mà bắt ông thay đổi ý định được, thôi thì cậu nài huých toẹt ra vậy.

– Thực ra con không thể lấy vợ được, con có lý do chính đáng mà...

– Lý do gì?

– Con... Thật ra con bị..

...Reng... Tiếng nhạc chuông điện thoại reo...

– Điện thoại reo kìa, ai gọi mà tr ể vậy?

Cậu nhìn vào màn hình r ấ trả lời

– Dạ quản lý ở chỗ con làm gọi.

– Nghe xem có chuyện gì.

– Dạ, con nghe điện thoại chút.

...

Cậu bước ra xa vài bước nghe điện thoại, giờ này gọi tr ể vậy không biết có chuyện gì...? Mà gọi từ tận Đà Lạt, dù gì cậu cũng đã nộp đơn thôi việc...

– Alo Tùng hả?_Tiếng anh quản lý khách sạn_

– Alo, à...ờ. Có gì không anh?

– Bên bệnh viện gọi qua nói giao nh ầm bệnh án cho cậu gì đó, bảo cậu lên gặp họ để trực tiếp nói chuyện.

– HẢ!!!!!! Là sao?

– Anh cũng không rõ lắm, chỉ biết là kết quả khám sức khỏe định kỳ hôm trước đó mà, họ bảo cái gì đó trùng tên thì phải... Em lên gặp cho chắc, họ nh ần từ sáng mà giờ anh mới nhớ. Vậy thôi nha, chào em.

– Vâng!!!!!!!!

Nh ần, trùng tên...cậu...cậu không biết sao nữa...

– Chuyện gì vậy?

– Dạ... À chỗ làm gọi con?

– Mới về có hai bữa mà gọi r ồi hả, coi c ần thì đi đi đừng để người ta phàn nàn.

– Dạ, mai con đi sớm.

– Ủ... R ồi h ồi nầy con nói tại sao con không muốn cưới con Nhàn.

– Hả...?

Trời, bây giờ cậu không biết trả lời sao nữa, bây giờ bệnh hay không cũng không biết, biết trả lời cha cậu sao đây.

– Sao vậy, con nói có lý do chính đáng mà lại loanh quanh à.

– Không...tại... tại...tại con không thích phụ nữ mà.

– Lý do hay nh ỉ?

– Có thật mà cha, là con mắc bệnh không thích phụ nữ mà.

– Đừng nhảm nữa, đi ngủ đi mai còn đi sớm, không còn chuyện gì sao lại có bệnh không thích phụ nữ.

Cậu không nói thêm nữa cậu còn có mối bận tâm khác đang làm mưa làm gió trong lòng cậu.

“Mai phải về thành phố liền, lấy hồ sơ bệnh anh đang giữ xem lại coi. Trùng tên? Ở đâu lại đúng lúc dữ vậy”

...

Chưa tới buổi trưa cậu đã có mặt ở nhà anh. Cậu gọi điện báo cho anh biết trước là cậu đến lấy hồ sơ bệnh, cậu dự định đi khám lại ngay để biết chắc kết quả rồi mới nói chuyện với anh.

Vừa đẩy cửa bước vào cậu đã thấy Vũ Phong ngồi chờ sẵn với bộ hồ sơ bệnh hôm trước của cậu. Tùng biết anh không rảnh để ngồi không chờ cậu, kèm với khuôn mặt lạnh tanh kia thì... không cần đoán cũng biết...

Tùng chợt nghĩ đến những gì anh đã từng kết tội cậu khi ở Đà Lạt cậu dâm lạnh người, không lẽ nào mình lại phải nghe những câu tương tự như thế một lần nữa. Cậu chậm rãi bước tới trước mặt anh, không cần gương cậu cũng biết khuôn mặt cậu lúc này khó coi tới chừng nào...

Vũ Phong ngồi tựa hẳn người trên ghế, tay anh xoay xoay cây viết xem chừng chờ cậu đã lâu rồi và còn có một người mà cậu chưa thấy mặt lần nào đang đứng gần cửa sổ, cậu khẽ gật đầu chào nhưng anh ta không đáp lại.

Không chờ Tùng lên tiếng Vũ Phong quăng một xấp hồ sơ về phía cậu.

– Cậu tự xem đi, nếu không hiểu anh đọc giùm cho.

Cậu thấy rõ trong lời nói anh đã nhiều lạnh nhạt, cậu biết có chuyện rồi. Nhìn trang giấy trước mặt cậu chăm chú đọc, đọc đi đọc lại

” thật tốt, tim tốt, gan tốt...vv”

– Không cần đọc kỹ vậy đâu, cậu có đọc kỹ đến mấy thì cũng không ra bệnh ung thư gan kỳ 2 được. Cậu lại lừa được tôi... Cái giá này không nhỏ đâu... nếu tôi không lấy bằng thông báo trực tiếp từ bệnh viện...hừ... thì cậu qua mặt tôi cái vù.

– Em không bệnh thật hả?

Cậu nói không giấu được sự vui mừng, nói gì thì nói một kẻ được cứu khỏi tay tử thần thì dù dẫu sôi lửa bỏng cũng phải mừng trước cái đã.

– Hôm qua quản....

Chưa dứt câu một cái tát làm cậu choáng váng, cậu thấy miệng mình mằn mặn ...máu... Cậu biết cảm giác này vì cậu cũng thường nếm ở mấy trận đánh nhau.

Anh vừa đánh cậu, một cái tát không nương tay làm cậu bị bất ngờ té chúi nhủi xuống đất. Đôi mắt anh đỏ lên vì tức giận, lần này không chỉ vài lời mắng chửi là xong cậu cảm giác được đi đâu đó qua những tia nhìn của anh.

– Em không phải....

– Không cần nói thêm, nếu cậu thích bám tôi đến vậy không từ đến việc dùng thủ đoạn thì từ đầu nên đồng ý những điều kiện trao đổi là hơn, tôi không thích cái cảm giác bị những đứa trẻ còn hôi sữa như cậu lừa gạt.

– Em không có....

– Anh sẽ cho cậu một lần thương lượng nữa_Vũ Phong chồm người qua bàn áp sát mặt cậu_ hơi thở nóng hổi giận dữ phả vào mặt cậu sợ_ nhưng _Vũ Phong gần giọng_ Bé hư thì không dạy dỗ không được.

Nói xong Vũ Phong ngẩng lại xuống ghế, tréo chân chờ đợi. Cậu nhận thấy nguy hiểm đang đến từ phía sau mình, quay phắt lại cậu thấy người

đàn ông đã không chào cậu lúc này, hẳn ta vừa khóa cửa phòng và bây giờ đang từ từ tiến đến cậu, từng bước một đầy đe dọa.

Hắn xoa hai bàn tay vào nhau như để khủng bố tinh thần cậu, chủ yếu làm cho cậu khiếp sợ. Nhưng lúc này cậu bình tĩnh hơn lúc nào hết, sự căng thẳng của những trận đánh nhau cậu đã rất quen thuộc, ngay lúc này ai nhìn vào cũng nghĩ là cậu sẽ hoảng sợ, nhưng cậu lại không hề có chút sợ hãi...

– Tôi cũng định dùng cậu cho một vài việc và bù lại cho cậu hưởng chút ân huệ như cậu mong muốn... NHƯNG những kẻ qua mặt tôi... Tôi không thể tha thứ được.

Vũ Phong chậm điều thuốc rít từng hơi chậm chạp. Hoàng Tùng nhìn lại Vũ Phong rồi lại nhìn kẻ đang từ từ tiến đến gần cậu, cậu chột hiệu và cậu sợ cơn giận mà Vũ Phong đang muốn trút xuống cậu, Tùng không biết nó sẽ khủng khiếp như thế nào...

– Cơn giận này không trút không được_ Vũ Phong vẫn từ tốn nói theo từng bước chân của tên sát thủ kia bước tới_ là cậu tự chuốc lấy. Chưa từng có kẻ nào dám biến tôi thành trò cười như cậu, một trò ngốc nghếch... Đừng trách tôi không nương tay. Lúc này tôi muốn cậu hiểu rõ một điều mà cậu sẽ phải luôn ghi nhớ suốt quãng thời gian còn lại của cậu. ĐỪNG ĐUA VỚI ÔNG CHỦ CỦA CẬU.

Vũ Phong giụi điều thuốc, bóng người lập tức lao vào cậu như con thú vồ mồi...

Nhưng chính lúc này cậu lại phát giác ra một điều khác: Cậu đã sợ hãi thế nào khi đứng trước cơn thịnh nộ tưởng chừng như sắp bùng phát dữ dội của anh khi anh tát cậu, khi anh nói với cậu vậy mà lúc này đây nhiều hứa hẹn cậu sẽ bần dập hơn thì cậu lại không hề sợ hãi. Cậu không sợ cái tên đang lao vào cậu nhưng cậu lại thấy sợ cơn giận của cái người ngốc kia...

”Mình yêu đến vậy rồi sao, mình chỉ sợ anh ấy giận mình. Đứng trước anh ấy mình bị đàn áp dữ dội dù mình dư sức chống trả nhưng mình lại

không làm được. Và càng yêu mình càng nhận ra mối tình này càng vô vọng, anh ấy không dành cho mình chút thiện chí nào nữa sao, chỉ cần nghĩ đã bị lừa gạt bởi mình là anh ấy trả miếng không thương tiếc... Mình làm sao đây...”_cậu thực sự bối rối_ “Đứng yên chịu trận đòn này để xoa dịu anh hay phản kháng đây”

Thật ra cậu cũng chẳng còn thời gian để tính toán thiệt hơn nữa, tên đao phủ của cậu đã tới sát bên rồi.

– Ngoan ngoãn chịu tội đi thì sẽ nhanh hơn, còn không thì sẽ kéo dài không biết lúc nào dứt đâu đây._Hắn nói đầy vẻ tự mãn_

Cậu thấy anh vẫn im lặng không nói gì. Đôi mắt anh lúc này chẳng thể hiện đi đâu gì nữa, không tức giận, không buồn không vui nói chung không chút cảm xúc nào hiện lên trong đó...

“Anh ấy im lặng trước lời đe dọa của tên này có nghĩa là xác nhận tên này làm theo lệnh của anh ấy, trời! Lần này mình thật sự thất vọng, quyết định nhanh lên đánh lại hay không đây”

BỐP_ Cú đấm đầu tiên nhắm thẳng mặt cậu không trệch một phân, ngay lập tức mũi cậu tươm máu_

Cậu ôm mặt lồm cồm ngồi dậy thì bị đập thêm một cú bổ nhào, rồi thêm một cú tống thẳng vào bụng làm cậu phải ôm bụng rên rỉ. Cậu liếc nhìn thấy mặt anh vẫn không hề biến sắc, cậu buông xuôi...

“Thôi vậy, món nợ này mình trả hết hôm nay cho xong, nếu đóa hồng hôm mình tỏ tình có trở thành màu trắng thì mình biết chắc hôm nay máu mình sẽ đủ để nhuộm nó đỏ trở lại, nếu lần đó cứ lảng lảng về nhà thì đâu đến nên nổi này”

Những cú đấm, đá dữ dội làm cậu không thể suy nghĩ thêm đi đâu gì, cậu chỉ cố né và đỡ những cú đấm, đá khéo léo để thân thể cậu bớt chịu đòn, dù vậy tên này không phải là một tay dở dở ương ương, những cú đánh khẳng định đẳng cấp của hắn và hắn khẳng định cấp độ của mình bao nhiêu

thì cậu ê ẩm bấy nhiêu. Đánh nhau bao nhiêu trận trong suốt cuộc đời cậu biết chắc gom hết thương tích lại cũng không bằng lần này.

Cậu bắt đầu đau quá sức chịu đựng của mình rồi, cậu mong ngóng giây phút kết thúc, cậu cố gắng cắn chặt răng nhưng vẫn bật ra tiếng rên mỗi khi những cú đá tống thẳng vào người cậu, anh vẫn thản nhiên rồi không chút phản ứng gì hay có dấu hiệu sẽ dừng lại...

... Cậu không còn sức để lê lét hay để đỡ nữa, đầu óc cậu bắt đầu mờ dần rồi đen thui.

Toàn thân ê ẩm, không còn cảm giác tay cậu ở đâu, hay chân ở chỗ nào, thậm chí không biết mặt của cậu có còn nằm đúng chỗ không...

...Rồi không biết bao lâu cậu lại có cảm giác đau, nhưng lần này cậu biết rõ tay ở đâu và chân ở đâu vì cậu đã cảm giác được nó đang đau dữ dội.

...Hé mắt nhìn vì cậu chẳng thể mở mắt ra được, một cái gì đó đang dán dính hai mí mắt cậu lại với nhau. Cậu cố gắng ngẩng dậy, từng chút một nhích chân phải rồi chân trái... Cuối cùng cậu cũng ngẩng lên được, đưa tay quẹt ngang mắt cho ánh sáng lọt vào mắt, cậu nhìn lên tay mình rồi cười khẩy ” biết mà, sẽ đủ máu cho cái bông hồng đó” ôi đau!!!!!!!, dù cười một cái nhẹ thì nó cũng đau.”

Nhận thấy mình vẫn còn ngẩng trên tấm thảm trong phòng làm việc của anh, cậu biết mình ngất không lâu, bằng chứng là máu còn chưa đông hẳn, và cậu vẫn còn nằm ngay nơi bị đánh ngất... Quan trọng hơn là anh vẫn ngẩng ở chỗ cũ, vẫn tư thế cũ.

– Chưa xong sao?_Cậu hỏi giọng đầy mỉa mai_ Đúng là không lượng sức khi xúc phạm đến anh nhỉ, giờ biết rồi không biết đã muộn chưa. Vậy bây giờ tôi đi được rồi chứ?

– Đâu đơn giản vậy.

– Vậy anh phạt đủ chưa? Hay còn chưa hả dạ.

– Không, chuyện vui còn ở phía sau kia.

Cậu thực sự biến sắc, tuy nói cứng miệng nhưng cậu biết chắc mình không thể chịu thêm trận đòn nào nữa mà không kêu gào... Cậu không muốn vậy... Cậu sợ, cậu sẽ thực sự trở nên thê thảm trước mặt anh. Cậu không muốn, cậu không muốn như vậy nhưng anh thì chẳng có dấu hiệu gì là sẽ bỏ qua...

– Tốt, biết sợ. Vậy bây giờ nói đi, ai bày cho cậu những kế hoạch này để lừa đảo tôi.

– Lại nữa, đã bảo tôi không biết không hiểu những gì anh vừa nói mà, tôi không lừa đảo ai cả.

– Vậy sao, vậy những thứ này ở đâu cậu có?_ Anh chỉ vào hồ sơ bệnh án mà anh cho rằng nó được chuẩn bị để lừa anh_

– Do bệnh viện nhầm lẫn thôi mà...

– Nhầm lẫn, khi đổ bể mọi việc chỉ cần một câu nhầm lẫn thôi sao? ... Cậu nghĩ tôi tin cậu lần nữa sao.

– Vậy anh muốn như thế nào anh mới tin?

– Cậu sẽ không có lại lòng tin của tôi lần nào nữa cả, bây giờ chỉ có đổi chác mà thôi. Tôi đã nói rồi phạt cậu nhẹ tay cậu như vậy là tôi còn cho cậu cơ hội chuộc lỗi. Nếu làm tốt tôi sẽ không truy cứu nữa.

– Tại sao phải làm vậy, chẳng phải đuổi tôi tốt hơn sao?

– Không, từ đầu tôi đã nói cậu có ích cho vài việc tôi cần, nếu cậu là bé ngoan cậu đã có thể hưởng hạnh phúc như cậu muốn... Nhưng rất tiếc cậu bé hư... Vậy bây giờ không có lựa chọn gì cho cậu đâu. Chỉ một từ tôi muốn nghe khi tôi bảo, đó là ‘VẮNG’

– Tại sao tôi phải vâng lời anh chứ, anh đánh đã rồi thì để tôi đi, chẳng phải tôi đã ngoan ngoãn chịu tội như anh muốn rồi còn gì, mà thực ra tôi có

lỗi gì chứ.

– Nhưng chưa đủ, cậu nghĩ tôi chỉ hài lòng với vài cái nhăn nhó của khuôn mặt cậu thôi sao. Cậu ngoan ngoãn ở đây, tôi nói một cậu không được nói hai... để cậu cảm nhận cái giá của kẻ dám lừa gạt Vũ Phong không nhẹ.

– Đừng gán cho tôi nhưng chuyện tôi không hề biết, tôi cũng không biết những gì anh đang kết tôi là thật hay giả nửa kia. Nếu thấy hối hận việc trót nhận làm người yêu thì...

BỐP... Một lần nữa cậu ăn nguyên cái tát nháng lửa của Vũ Phong đến im bật không thể nói tiếp được.

– Lời nói của cậu không còn uy tín nữa, tốt nhất đừng để tôi nghe giọng cậu...

Tùng điếng cả người khi nghe những lời cay nghiệt như vậy anh giành cho cậu, cậu không biết mình có phải sắp khóc không mà sống mũi đã cay xè...

– Thôi được nếu anh muốn vậy thì đúng là tôi lừa gạt anh đó, tôi uốn đào mỏ, nhà cửa muốn xe cộ muốn sống xa hoa đó, bị anh phát hiện thì coi như tôi xui. Nhưng anh biết đây là thời đại gì không, không phải anh muốn tôi làm gì thì tôi phải nghe anh đâu... Nội bao nhiêu đây tôi có thể kiện anh vì tội hành hung người khác rồi.

– Đúng, tôi không thể làm gì cậu được... và... tôi cũng không tự tay đánh cậu... Cậu cứ việc bước ra ngoài mà thưa tôi đi... Nhưng trước khi đi, cậu phải biết một chuyện _Giọng anh vẫn đều đều đầy uy lực _ Đó Là: Nếu có bất cứ nơi nào nhận cậu thì tôi không để nơi đó yên ổn dù chỉ một giây. Cậu tự suy nghĩ đi và nhớ cân nhắc lời tôi. Cửa lớn tôi không khóa nhưng cậu mà bước qua thì...hậu quả cậu tự gánh lấy...

– Anh thật bỉ ổi.

– Là em phụ tôi trước_Anh cười đều_ bây giờ hậu quả do em tự gánh chịu, cho em 5 phút suy nghĩ.

Cơn đau thân thể cậu biến đau mất hết dành chỗ cho sự tức giận tràn ngập cậu đến nghẹn ngào. Cậu muốn nhanh chóng chạy ra khỏi chỗ này, hay ít ra cũng đến đấm cho cái mặt kia một cái rồi đau nhưng chân cậu nhấc không nổi...

– Đã suy nghĩ xong chưa? Đã mất phân nửa thời gian rồi. Mà mấy đứa em của em chắc cũng có lúc cần việc làm, cần lên thành phố học hay anh nên chiều cố chúng nhỉ, gọi gã chủ của chúng cũng là ý hay đấy._ Giọng anh uy hiếp_

Nhìn đôi mắt lạnh như tiền của anh cậu biết anh đang vô cùng tức giận nhưng những lời anh hăm dọa này giờ bao nhiêu phần là sự thật, ở cái xã hội hiện đại này thì chỉ có bọn xã hội đen họa may dám làm những chuyện đó, theo cậu biết anh không phải...vậy... Có khi nào anh muốn thuê xã hội đen đối phó cậu không...? Nhưng theo cậu chuyện cũng đâu khủng khiếp gì chẳng phải cậu giết nợ hay giết người... nhưng với Vũ Phong chuyện lừa tình không chừng còn quan trọng hơn cả giết nợ.

– Hết giờ, thế nào?

– Như ý anh vậy!_Cậu hoãn binh_

– Tốt, ngoan lắm.

Cậu chưa bao giờ thâm thâm như lúc này, anh bỏ đi không nói thêm một lời còn cậu cứ ngẩn yên đó chẳng biết làm gì.

Được một lúc cậu lại nghe tiếng đẩy cửa, cậu giật mình khi nhìn thấy tên đao phủ lúc này của cậu trở vào nhưng hắn chẳng làm gì, hắn xốc cậu dậy không hỏi một lời mang cậu đi.

Mặt cậu nhăn lại theo từng nhịp chân của hắn. Mang cậu lên lầu đẩy cánh cửa một phòng nào đó rồi đẩy cậu vào, không một chút thái độ lịch sự nào cả hắn phán:

– Đây là phòng cậu, 3 ngày nữa đến gặp ông chủ.

Nói xong hắn cũng không buồn xem cậu có ý kiến gì hay không mà quay lưng đi thẳng. Cậu thì chẳng buồn hỏi han gì vì sự đau đớn đang thấm dần làm cậu càng nhăn nhó hơn khi di chuyển.

“Tên t ấ t ệ, làm mình ra nông nổi này, mà không biết tại sao mình lại ngoan ngoãn chịu đánh vậy kia chứ”

Cậu phải tìm cách ra khỏi đây, cậu nhớ ánh mắt anh nhìn cậu lúc đó mà không khỏi rùng mình. Chẳng phải là chỉ giận dữ vì bị lừa mà còn pha ánh độc ác và thỏa mãn khi thu ần cậu. Anh không có chút tình cảm nào với cậu dù chỉ là anh em hay chủ tớ nói chi đến tình yêu... Anh nói gì nhỉ ‘Anh có việc gì đó muốn sử dụng cậu nên ban bố cho cậu chút ân huệ’ ...Cậu phải nhanh chóng đi khỏi đây không khéo lại bị bắt làm những chuyện mà cậu không thể lường trước hậu quả được thì khốn...

Nhưng khổ nỗi thân cậu bằng da thịt không phải inox nên trước mắt chỉ có cách nghỉ tạm cho đỡ đã. Cậu lăn ra giường nằm im không nhúc nhích, nhưng cái đầu cậu thì suy nghĩ không ngừng:

...Vậy là lúc đó anh ấy nhận lời mình chẳng phải xót xa một kẻ sắp chết hay xót một thằng em... Anh ta lợi dụng mình dù ngay trong tình huống đó... Vậy mà suýt chút mình ... không hiểu sao lại đi yêu ái ngay ổ kiến lửa thế không biết. Vận mình xui thật yêu hai lần lần nào cũng thê thảm, lần trước cũng bị người ta vất bỏ r ồi bây giờ thành đồ chơi không lẽ mình không có chút duyên gì cho người ta yêu sao?

Cậu nhăn nhó ôm bụng đi lại giường nằm xuống, cái điện thoại rơi ra khỏi túi quần nó tối thui mặc cho cậu cố gắng làm cho nó phát chút tín hiệu nào đó. “tiêu cái điện thoại luôn r ồi” nằm một lát cậu nghe bụng mình sôi lên (sôi vì đói không phải vì tức). Từ nhà lên cậu tới thẳng đây đã ăn uống gì đâu, giờ còn phải chịu bị đánh cậu mất nh ều sức nên bây giờ bụng sôi lên mặc dù miệng cậu chẳng thèm ăn tí nào. Nhưng nghĩ cái cảnh phải leo xuống hết lần để tìm cái gì đó ăn cậu cũng thấy ngán... Mặc kệ cậu ngủ trước cái đã.

Tỉnh dậy đêm đã khuya cậu nghe bụng càng đói dữ, mở cửa xuống dưới bếp cậu lò mò kiểm cái tủ lạnh, dù cố gắng nhẹ nhàng nhưng dường như tay chân cậu không nghe lời, choang... Cái ly rớt xuống vỡ tan tóe nên một âm thanh khủng khiếp giữa cái im lặng phăng phắt của ngôi nhà...và ngay lập tức chị giúp việc có mặt...

– Cậu làm gì vậy?

– Xin lỗi, tôi đói quá định tìm chút gì có thể lót dạ...nhưng ...nhưng không ngờ làm bể cái ly, tôi dọn li ền...

Nhìn điệu bộ lóng ngóng của cậu chị đẩy cậu ra.

– Cậu lại bàn ng ồi đó đi, tôi lấy cho cậu miếng bánh mì, còn cái này để tôi dọn cho nhanh.

Cậu lí nhí cảm ơn rồi lại bàn ng ồi đợi, bình thường thì cậu sẽ tự đi lấy nhưng cậu bây giờ... cậu không muốn làm bể thêm cái gì nữa.

Đặt miếng bánh mì sandwich có trét chút bơ trước mặt, chị giúp việc nhìn cậu với đôi mắt không thể nói gì...

– Cậu ăn xong thì nên rửa ráy đi, nom bộ dạng cậu ghê quá.

Chẳng là từ lúc ở phòng làm việc của anh trở ra cậu chỉ ngủ chứ chưa dọn dẹp đồng tòn tích trên người cậu, cậu thấy xấu hổ khi bị nói như vậy, cứ cằm cúi ăn mặc cho cái miệng cậu đau điếng.

– Từ từ ăn thôi, nếu còn đói tôi lấy thêm cho..._Im lặng một lúc chị giúp việc hỏi _ Cậu chọc giận ông chủ hả?...Cũng lạ, vậy mà cậu không bị đui.

Thấy cậu im lặng chị giúp việc lại tiếp.

– Từ đó giờ mới thấy mình cậu bị như vậy, tôi chỉ thấy người làm bị đui là nặng nhất thôi.

– Bộ h ồi đó giờ không có ai giống tôi sao?

– Không.

– Cho tôi ăn chị không sợ bị đuổi hả?

– Không sao, ông ấy đi rồi nếu có ở nhà thì tui cũng không biết vì chưa có dặn dò gì cả. Mà đừng hỏi nhiều, người làm cho nhà này thì không nên nhiều chuyện, cậu ăn nhanh rồi lên phòng cậu đi để tôi dọn dẹp cho.

...

Nằm trần trọc hoài vẫn không ngủ lại được cậu cứ suy nghĩ mãi lời chị giúp việc nói. “Vậy là không có ai bị đối xử tệ như mình... Mà hồi này chị ta nói gì nhỉ, ‘anh ta không có nhà’ vậy chẳng phải cơ hội tốt cho mình sao... Tại sao phải sợ anh ta chứ, cứ đi xa xa trung tâm thành phố một chút làm tạm một thời gian cho qua chuyện này đã, vào mấy tiệm ăn nhỏ nhỏ làm chắc chắn anh ta chẳng làm gì mình được... Anh ta chỉ quen biết những nhà hàng khách sạn lớn thôi chứ không lẽ quen hết mọi cái quán to nhỏ trên cả đất nước này sao... Nếu nói tội thì mình cũng trả hết rồi không lý do nào phải ở lại đây cả... Sáng mai mình phải đi thật sớm trong lúc anh ta không có ở nhà”

Sáng hôm sau cậu bỏ đi thật, không ai ngăn cản làm cậu mừng hết cỡ, có vẻ như anh không ra lệnh không cho cậu đi ra.

Đầu tiên đi xa trung tâm thành phố chút, tìm một phòng trọ giá bình dân, bây giờ không phải trả học phí và có nhiều thời gian kiếm tiền cậu không cần thuê chung phòng với ai hết.

Nghỉ ngơi thêm hai ngày cho khỏe khoắn lại cậu bắt đầu xin việc, Đầu tiên cậu đi hỏi hết một vòng các quán nhậu, quán ăn gia đình xin việc, rồi phải đi xa hơn chút nữa.

Vậy mà ngót nửa tháng cậu mới xin được việc, cậu mà thất nghiệp thêm chừng một tuần nữa thôi là cậu đói chết. Nhưng cậu không khỏi thất vọng khi lương quá thấp so với cậu mong muốn.

Cậu không tiêu xài nhiều nhưng không biết gửi về nhà như thế nào. Mọi khi cậu gửi hai phần ba lương về nhà cũng đã gấp đôi toàn bộ lương hiện giờ và hơn nữa cậu không muốn nói cho cha cậu biết cậu thất nghiệp.

Nhưng biết làm sao hơn cậu phải nhận việc thôi vì khó xin việc như ý quá mà nếu còn kén chọn thì cậu đói chắc, còn phải lo tiền nhà trọ nữa.

Cái bếp nơi cậu làm việc hiện tại thật khác xa với cái bếp cậu vẫn làm trước kia, dơ bẩn hơn và không đủ tiện nghi, ” nhưng vẫn gấp mấy chục lần so với tiện nghi của bếp nhà mình ” cậu tự an ủi khi phát hiện ra mình đang so sánh chỗ làm cũ với chỗ làm mới.

Đi làm chừng 3 ngày cậu lại thất nghiệp. Hôm qua đang nấu món khách gọi bất chợt có cả đám côn đồ xông vào, chúng tìm đích danh cậu.

– THẲNG TÙNG ĐAU DÁM TRỐN NỢ KHÔNG TRẢ SAO... RA ĐÂY...

Và bọn chúng bắt đầu đập phá quán. Hay tin cậu chạy ra thấy toàn một đám lạ hoắc.

– Các anh có lộn không? Tôi không biết các anh càng không mượn nợ nên gì các anh hết tại sao không coi kỹ mà phá chỗ của người ta vậy hả.

– Vậy sao, nhưng ông chủ của tụi tao nói mày thiếu nợ sai tụi tao đi đòi, đúng quán này không sai... Thanh minh thanh nga gì đi gặp ông chủ của tao nói chuyện đi, còn bây giờ ai bao che là đập hết...

.....

Thế là cậu bị đuổi, tiền lương 3 ngày không đủ trả tiền hư đồ. Thật xui xẻo...

Cậu tìm được chỗ làm mới, rồi đổi chỗ mới nữa nhưng cậu vẫn bị đuổi việc. Lý do cũng giống như lần đầu, cái bọn ôn thần thổ tả đó cứ theo đòi nợ cậu. Cậu hỏi chúng ông chủ chúng là ai cậu nhận được câu trả lời không thể chịu nổi.

” Mày thiếu nợ ai thì phải biết chứ, tui tao đòi nợ thuê nhiều lắm làm sao biết mày nợ ông chủ nào trong số khách hàng muốn nhờ vả bọn tao chứ ...ha...ha”

Cậu tức điên người, nhưng mỗi khi cậu định ẩu đả với bọn chúng là bọn chúng rút mất, cậu dù giải thích hết lời vẫn bị cho thôi việc, đơn giản chỉ vì chủ quán chỉ muốn yên ổn làm ăn.

Báo hại cậu gần hai tháng nay không có đồng nào để xoay sở, đến kỳ đóng tiền nhà rồi mà cậu phải khất tới khất lui miết...

” Chắc phải chạy về nhờ má viện trợ tạm thôi, _ đầu tháng trước cậu đã lấy có có việc gấp mà chưa lãnh lương nhờ má cậu viện trợ cho một chút, cậu cũng không ngờ tình hình lại tệ đến vậy _ chắc phải đi xa hơn để tìm việc”

....

– Này cậu kia tiền nhà tháng này tháng của tôi đâu? _ Bà chủ nói như hét khi thấy mặt cậu _

– Bà chủ để vài bữa đi... Tôi tìm việc làm...

– Tìm gì._Bà chủ nhà nói át cả giọng cậu _ Tưởng tôi không biết cậu bị theo đòi nợ nên không tìm được việc sao, trong ngày nay không trả tui kêu công an thưa cậu quyết tiền tôi đó.

– Không có đâu mà, con nhờ nhà gọi tiền lên rồi, một hai bữa có liền.

– Thật không? _Bà chủ nhà hỏi với giọng đầy nghi ngờ _

– Thật mà, có tháng tiền nhà con không quyết đâu mà.

– Được, vậy cậu không được đi đâu cho tới khi tôi nhận được tiền nhà đó.

– Nhưng con phải đi kiếm việc làm mà...

– Không kiếm gì hết, cậu nói hai ba ngày là có tiền mà, để hai ba ngày rồi dọn đi luôn đi, có khách như cậu mệt lắm, không cho cậu thuê nữa... Nhớ đó tiền điện tiền nước luôn.

– Nhớ mà bà chủ...

– Cậu đừng hòng trốn, tôi theo dõi cậu đó.

Bà chủ nhà di mất dạng mà cậu còn đứng đó hời ôi. Từ ngày cậu lên thành phố trọ học xin việc làm thì đây là lần đầu cậu lâm vào tình huống như thế này, nhưng mà khốn đốn hơn nữa là cậu phải về nhà xin tiền, cậu giấu không cho nhà biết cậu đổi chỗ làm sao dám bảo má cậu gọi tiền lên chứ, rồi mọi thứ sẽ lộ hết.

Cậu tìm cách mon men ra ngoài nhưng cứ hễ ra tới cửa là nghe tiếng tăng hấn của bà chủ, quả nhiên bà ta theo dõi cậu...

Tính tới tính lui cậu quyết định bỏ trốn (không phải trốn nợ), cậu dự định gần sáng khi mọi người ngủ say nhất cậu sẽ leo rào về nhà rồi tranh thủ lên trong ngày, có tiền rồi chắc hẳn sẽ không nói gì dù có phát hiện cậu trốn ra ngoài.

Nghĩ rồi làm, cậu chờ quá 2 giờ sáng len lén leo hàng rào ra ngoài, không biết có phải trời bất dung gian không mà khi cậu chưa rút được chân còn lại ra khỏi hàng rào thì đã bị ai đó kéo thật mạnh làm cậu bất ngờ té ngược trở vô... rồi có tiếng la lớn.

– Có trộm, có trộm... có trộm leo hàng rào...

Cậu hoảng hồn định đứng lên chạy về phòng nhưng bị lôi lại, rồi không bao lâu cả khu phòng trọ chạy ra xem...

Bà chủ nhà của cậu thở hồng hộc vì chạy bắt đầu tru tréo.

– Biết ngay là cái thằng này sẽ tìm cách trốn mà, may mà tui nhờ người canh chừng... Cái quân gian trá này không thể tha được, bỏ vô phòng nó đi, sáng mai thừa công an.

Trời cậu không biết phải nói sao chỉ van nài.

– Tôi không có trốn mà, tôi chỉ định về nhà lấy tiền thôi, tôi không trốn thật mà...

– Về nhà sao không đi ban ngày, đi giờ này chỉ có trộm cướp thôi.
Giọng ai đó nói thêm vào.

– Chà không biết có ai bị mất gì không, chắc tui phải về phòng kiểm tra đồ đạc lại đã. _cũng cái giọng đó khích bác_

Nhiều người ủng hộ ý kiến này rồi lục tục kéo về phòng kiểm tra đồ cậu tức mình khi bị họ nghi mình ăn cắp. Họ cho cậu về phòng nhưng giữ chìa khóa của cậu.

Chưa đầy nửa tiếng sau khi cậu về phòng thì một tiếng hét chói tai giữa đêm khuya.

– Mất rồi...trời ơi mất rồi...ah...ah...!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng bà chủ nhà của cậu không sai, cậu áp tai vô cửa nghe ngóng. ”
Chuyện gì nữa thế?”

Tiếng xôn xao một lúc rồi tiếng chân chạy, càng gần... Cậu lùi lại...
cửa phòng bật mở...

– Chuyện gì vậy?_Cậu hỏi dè chừng_

– Tiền tôi đâu????.

– Mất tiền sao chạy vào phòng tôi?

– Vì cậu đáng nghi nhất, soát phòng.

– Đây... này_Cậu hét lên_ Làm vậy là quá đáng đó nha, tôi chỉ thiếu tiền phòng thôi không phải trộm cướp.

– Nếu vậy thì sợ gì không cho người ta xét, nếu cậu không làm gì mờ ám thì để cho người ta xét phòng đi.

Cậu không ngăn họ lại được, cả ba bốn người xộc vào lục tung cả phòng cậu lên...

– Tìm được rồi nè...

Cậu choáng váng khi thấy thằng con bà chủ nhà lôi trong góc bếp ra một cái bao bọc giấy báo nhều lớp. Cậu biết chắc nó không phải đồ của cậu dù không cần biết bên trong chứa gì, cậu biết chắc nó không có trong hành lý của cậu.

Bà chủ nhà vừa xuýt xoa vừa chạy tới giờ gói giấy ra xem.

– Trời ơi đúng rồi, gia tài của tôi.

Và dĩ nhiên cậu biết lần này cậu không thể không gặp rắc rối. Ngồi chờ trời sáng trong phòng tạm giữ của tổ dân phố cậu không thể nào hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, cậu biết chắc ai đó vu tội cho cậu, nhưng là ai mới được, và biết tìm bằng chứng ở đâu.

Sáng hôm sau cậu bị giải lên công an (anh chàng này có duyên với mấy chỗ này), bà chủ nhà cùng cả đám người ở nhà trọ đang lấy khẩu cung, họ thi nhau kể đủ thứ dĩ nhiên không có lợi cho cậu rồi... trình bản thân cậu ngoài bốn chữ “tôi không có lấy” thì cậu chẳng biết nói gì vì mọi thứ đều bất lợi cho cậu, từ chuyện cậu thiếu tiền nhà... chuyện cậu bị xã hội đen theo đòi nợ... chuyện cậu bỏ trốn giữa đêm... Tất cả đều bất lợi cho cậu.

– Cậu có biết cậu lấy số tiền này cậu sẽ bị tù không, tội trộm cướp của người khác số tiền lên đến mười triệu đồng.

– Mười triệu?_Cậu chừng hửng_

– Vậy là đúng số tiền không phải là của cậu rồi.

– Tôi không nói nó là của tôi.

– Vậy cậu nhận cậu có lấy của bà ấy số tiền này?

– Tôi nói rồi tôi không có lấy, tôi nghi ai đó vu tội cho tôi.

– Vậy cậu nghi ngờ ai?

– Tôi...tôi...tôi không biết.

– Mọi chứng cứ đều cho thấy cậu là thủ phạm trộm số tiền này, nếu cậu không chứng minh được cậu không lấy nó thì khi ra tòa cậu sẽ bị kết án tù.

“Trời!”

Cậu còn biết làm gì hơn là kêu trời, cậu mà đi tù thì cha mẹ cậu sẽ nghĩ gì, cha mẹ cậu tự hào về cậu với làng xóm biết bao nhiêu... Nghe tin này chắc ông bà lên cơn đau tim mà chết mất... Trời ơi! Làm sao bây giờ kia chứ...? Nếu phải ra tòa thì làm sao có thể giấu gia đình...

“Trời ơi” _Cậu dấm liên tục vào tường cho đến tay rướm máu_ Mình chắc có chuyện gì đó mà mình không biết, tại sao lại liên tục gặp chuyện vậy chứ, mình đã kết thù với ai đâu. Biết vậy ở lại đó cho xong... Mà khoan, hình như cậu tìm ra lý do tại sao mình gặp xui xẻo như vậy rồi thì phải..._cậu nhớ lại_

“Cậu thử xem có ai đó dám thuê cậu không...”

...Bây giờ thì cậu biết mình chuốc thù với ai rồi...

...Cậu ngồi bệt xuống đất... Cậu muốn khóc...” Không lẽ anh ta ghét mình đến nỗi bỏ tù mình sao, không lẽ anh ấy hại mình thâm vầy mới chịu sao.... Mình không nghĩ là anh ta độc ác như vậy...mà không, sau trận đòn mà mình lãnh thì mình phải biết anh ta tàn nhẫn thế nào mới phải... Sao cứ nghĩ người ta sẽ phải tốt với mình kia chứ...”

Khi hiểu ra cậu bắt đầu sợ, vì cậu biết mình bị hại thì mọi chứng cứ sẽ qui hết tội cho cậu, cũng không có đủ chứng cứ bác tội... Cậu chết lá chắc rồi...

Hai ngày trôi qua, cậu ký nhì ầu thứ giấy tờ... Càng tới ngày xử cậu càng sợ... Cậu chưa từng làm chuyện gì xấu nên khi đối mặt với chuyện này cậu thật sự mất tinh thần... Cậu càng hoảng khi nghĩ tới cảnh cha mẹ cậu biết tin này thì hậu quả không biết lường làm sao, ông bà chết mất.

Một tuần trôi qua cậu ốm mất mấy ký, mái tóc mà cậu cố tình nuôi dài nay phát huy thế mạnh là nó bù xù tợn...

Cuối cùng không chịu nổi cậu quyết định gọi cho anh. Xin được liên lạc với người nhà... Cậu được gọi điện thoại, nhưng anh không bắt máy... Bí quá cậu đành gọi về nhà anh để nhờ chị giúp việc nhắn lại.

Ba ngày nữa trôi qua cậu vẫn không có tin tức gì của anh... Cậu bắt đầu thất vọng thực sự..."Vậy là quyết định gài mình vào tù tội luôn rồi sao...? Không có thương lượng..."

Nhưng sáng hôm sau cậu đã được gọi, không phải anh nhưng cũng là người quen, ông luật sư của anh kẻ đã gặp cậu trong vụ án chiếc nhẫn.

Vẫn giọng điệu cũ ông ta giới thiệu mình với cậu như chưa từng quen biết.

– Chào cậu, tôi là luật sư của ông Vũ Phong, hôm nay tôi đến thay ông ấy... Cậu có gì cần tôi?

– Tôi cũng không biết cần gì nữa, nhưng tôi muốn được minh oan, tôi không phạm tội, tôi không muốn đi tù oan ức vì những gì mình không làm.

– Vậy cậu muốn tôi giúp?

– Nếu như ông giúp được... Mà không tôi xin ông đấy, làm ơn giúp tôi với... tôi thực sự không muốn đi tù đâu... Ông chuyển lời tới ông chủ ấy rằng tôi xin lỗi... xin ông ấy giúp tôi... nợ nần gì tôi sẽ trả đủ...

Nói đến đây giọng cậu nghẹn lại không thể bật ra thành tiếng, cậu vẫn nhớ trận đòn hôm ấy nhưng... Nhưng dù gì vẫn hơn là đi tù vì những lý do vớ vẩn này mà cậu biết chỉ đích thân người khóa mới mở được... Cậu biết

anh dần dựng vụ này thì chỉ có anh mở được... và chỉ còn một cách là cậu ngoan ngoãn nghe lời.

– Ông Vũ Phong chỉ bảo tôi tới đây để nghe cậu nói không bảo tôi giúp cậu gì cả.

– Không thể nào, _cậu trợn mắt_ cử luật sư tới chỉ để nghe tôi nói thôi, ông gạt tôi... anh ấy muốn gì ông cứ nói ra đi.

– Ông ấy chỉ bảo tôi tới đây nghe nguyện vọng của cậu và truyền đạt lại với ông ấy.

– Chỉ vậy thôi?

– Đúng chỉ vậy thôi, nhưng còn một câu nữa.

– Câu gì ông nói nhanh đi.

– Tùy thành ý của cậu mà tôi mới có quyết định về báo cáo hay không, vì ông ấy bận lắm không rảnh nghe nhưng chuyện ông ấy không muốn nghe.

– Vậy là tôi chỉ có một con đường thôi?

– Chuyện này tôi không biết._ Ông luật sư bình thản trả lời trong khi lòng cậu như lửa đốt_

”Vậy là có ý gì, mình đã khuất phục rồi còn chưa chịu...”_ Mắt cậu không mở nổi nữa vì mất ngủ và vì chán nản, hy vọng của cậu giờ đang đánh đổ cậu, cứ như trò chơi ô chữ, không đoán được đúng chữ cần thiết thì game over._

– Thôi vậy, ông nói với anh ấy tôi là cá nầm trên thớt bảo anh ấy muốn chặt bao nhiêu khúc thì chặt đi, chỉ cần ra khỏi đây không tù không tội, cha mẹ tôi không biết còn lại anh ấy muốn gì tôi nghe hết, chỉ cần không bảo tôi giết người bảo tôi chết tôi sẽ chết.

– Cậu còn nói thêm gì nữa không?

– Còn gì nữa sao, mạng tôi tôi bán luôn rồi còn gì?!

Ông luật sư ra ngoài khoảng nửa tiếng sau quay trở vào.

– Nguyên vọng của cậu được đáp ứng, cậu ký vào đây...

– Ký gì vậy?

– Ký bán mạng của cậu cho ông chủ như cậu hứa.

– Cậu rút tay lại.

– Phải ký thật hả.

– Đúng vì như vậy ông ấy mới đồng ý đáp ứng nguyện vọng của cậu.

– Không thể khác?

– Cậu lằng nhằng mất thì giờ của tôi quá, không thì tôi đi đây.

– Không không... tôi ký..."dù gì cũng không thể giết mình được"

– Lăn tay vào đây.

– Kĩ dữ vậy.

Đè tay cậu vào những nơi cho là cần thiết rồi ông luật sư đóng hồ sơ lại.

– Xong, tôi đi đây.

– Khoan đã, còn tôi thì sao?

– Cứ chờ ngày thả ra thôi.

Nói rồi ông ta đi thẳng, cậu thấy nhẹ nhõm cả người, nhẹ mỗi lo quan trọng cậu bắt đầu lo mỗi lo tiếp, cái mỗi lo mà cậu vừa ký vào.

” Thôi chết lúc này quên không xem trong đó ghi gì, trời không biết có đem bán mình không nữa chứ... không ngờ cuối cùng lại phải lạy lục van xin anh ta... Thật khốn nạn cho thân mình... Ngày đó đừng bày đặt yêu đương gì thì hay biết mấy... Trời ơi là trời! ...yêu với chả thương... mà có thương thì thương chi cái chỗ ác nhờn vậy, bị người ta coi như rác vậy mà cứ thương...vậy mà cứ thương!”

(cậu nhóc này cứ luôn luôn hối hận những chuyện mà chính mình quyết định)

....

Cậu ng ồi lại nhà giam mất hai ngày mới được thả về với lý do đơn giản bắt được thủ phạm r ồi, cậu chỉ bị hiểu lầm thôi.

Cậu biết chỉ là lời giải thích cho có lệ chứ có tội cũng ở anh mà không tội cũng ở anh. Bước ra khỏi đồn công an là cậu thấy nhẹ cả người...

Đứng lóng ngóng một h ồi chẳng biết đi đâu, mà thực ra cậu chẳng muốn đi thì đúng hơn vì cậu biết chắc chỉ có một nơi để đi, mà cậu thì chẳng muốn tới... hay cậu không dám tới... Gặp anh cậu chẳng biết phải làm sao để đối mặt với con người vừa hi ền lành đó nay lại phô bộ mặt tâm tối cho cậu thấy, anh không còn là người mà cậu luôn ngưỡng mộ lúc ban đầu. Cậu chùng chân khi nghĩ tới những gì anh làm với cậu với một người không thù oán gì nặng nề mà vẫn có thể đẩy cậu vào cảnh tù tội không chút do dự... Bây giờ cảm giác sợ anh choáng ngợp hết trái tim lẫn trí óc...

...Cậu cứ ng ồi bệt xuống vệ đường mãi một lúc r ồi mới đứng lên.

” Thôi vậy thẳng ở cũng có ngày phải tới gặp chủ lãnh lương chứ, trước sau gì cũng đến đi đại cho r ồi.”

Móc trong giỏ xách, mấy cái túi còn đúng năm ngàn đ ồng.

” Tiền xe không đủ, tiền ăn cũng không, chỉ vừa đủ chai nước... thôi lội bộ vậy...đi riết cũng tới...”

Nghĩ vậy cậu làm thiệt, trang bị chai nước xong cậu cuốc bộ thật, lệch thêch giữa trời nắng cậu cứ bước đều...

Giá mà giờ có thằng Xuân chắc nó thế nào cũng chạy ra chở cậu... nhưng bây giờ quá xa. Cậu nhớ thằng bạn bu ãn cười của mình mà trong lòng bót nặng nề... Cuối cùng thì cũng chỉ có mình nó là lo lắng cho cậu nhất, quan tâm cậu nhất...

Cái hôm cậu dựng nó dậy giữa khuya bắt ra chở cậu r ãi lại h ãi nó đâu có chịu để yên với những cái lý do vớ vẩn của cậu... Mới sáng sớm hôm sau nó đã réo cậu ra cổng để nghe giải thích...

Không biết giải thích với nó làm sao cậu đành nói thiệt. Người cậu yêu, người cậu tỏ tình là ông chủ của cậu, là một người đàn ông... không phải một bà chị lớn tuổi...

Xuân im lặng không nói gì, thấy vậy cậu cũng đâm ngại... trong con mắt người bình thường mấy ai không kỳ thị những người như cậu... Thấy thằng Xuân im lặng lâu quá cậu đánh trống lảng.

– Vậy là hết gả em gái cho tui r ãi ha!_Cậu bông đùa cho không khí bớt căng thẳng_

– Hôm qua sư huynh dẫn bạn gái về nhà...

– Cái thằng, nói chẳng ăn nhập gì hết trơn?

– Sao không, hình như bàn chuyện cưới xin r ãi.

– Thì sao, sao thấy cậu thất vọng dữ vậy? ...Không lẽ bắt chước tui, yêu sư huynh?_cậu gheo_

– Xì ai thêm, tại tui thấy con em tui hết cơ hội r ãi.

Cậu cười sặc sụa quên cả chuyện chính mà cậu đang nói với Xuân.

– Sao!?? Cậu làm thiệt hả. Thời buổi này mà còn tính gả em cậu mà không cho nó yêu đương trước sao, mà chắc gì nó chịu nghe lời cậu... Nói

tui nghe thiệt coi sao cậu cứ nhất quyết phải gả em gái cậu cho sư huynh vậy.

– Vì anh ấy tốt, người có trách nhiệm với gia đình lắm... Gả nó tui an tâm... Để nó yêu đương không chừng chọn ngay kẻ xấu...

– Giống ba cậu chứ gì? Coi vậy mà thương em lắm ha.

– Đáng lẽ cũng không buồn lắm nhưng bữa nay nghe cậu nói cậu như vậy mới làm tui buồn.

– Chuyện tui tui không buồn mắc gì cậu buồn.

– Buồn chứ, tưởng còn cậu tui cũng an tâm giao em gái ai ngờ...

Cậu lại một phen ôm bụng cười bò, nhìn mặt Xuân nghiêm túc vậy cậu không sao chịu nổi. Trước giờ cậu nghĩ Xuân kết sư huynh nên mới tối ngày đòi gả em gái nó, ai dè nó tính kỹ dữ vậy.

– Tui mừng quá thì ra cậu nghĩ tui là người tốt hả... Thôi đi, cậu đừng có đưa cái mặt u ám đó ra nữa, từ từ tìm người tốt khác đi.

Xuân cũng không có vẻ gì vui lên lắm nhưng cậu thì được một phen bất ngờ với thằng bạn khác xứ của mình. Đáng ra nó phải tập trung vô vấn đề cậu là kẻ không bình thường thì nó lại lo con em nó không lấy được chồng tốt, còn chuyện của cậu thì nó lại coi như chẳng có chuyện gì là quan trọng.

– Cậu thực không ý kiến gì về chuyện của tui sao?

– Ý kiến gì, chẳng phải người ta đón cậu về nhà rồi đó sao, đáng lo là con em tui kìa.

– Thôi được tui thua cậu rồi, nhà tui còn thằng em trai nó dễ thương lắm tui không có nhà nó thay tui phụ giúp gia đình chăm sóc em út lại còn chăm chỉ học nữa, tuy mới lớp 12 nhưng tương lai còn nhiều hứa hẹn lắm... Tui chắc...ờ chắc là nó tốt hơn tui...

– Chắc chứ _mặt thằng Xuân rạng rỡ hơn_ vậy là mai một anh em tui sẽ cùng về ăn đám đỗ cậu mỗi năm.

– Hả!? _Cậu không còn biết bình luận sao với thằng bạn này nữa, nó có vẻ chấp nhận mọi điều từ cậu, những điều mà mọi người có thể nghĩ là long trời lở đất thì nó coi nhẹ tựa lông hồng hay nó hậm hậm nhĩ_

– Nhìn mặt cậu biết cậu nghĩ tui khủng r ồi.

Bị nói trúng bất ngờ cậu đâm ấm ớ.

– Không phải tại tui đang nghĩ có người lại nói với người đang sống là sẽ tới dự đám đỗ mỗi năm nên tui thấy hơi... hơi... lạ.

– Hơi hơi gì, cái mặt cậu nói tui không giống ai chứ gì. Tại tui sợ cậu nghĩ tui tui sẽ quên cậu nên nói trước cho cậu yên tâm thôi, chứ gặp người sống vẫn hơn chứ.

Cậu thật sự bó tay với thằng bạn mình, cậu vốn biết nó có những suy nghĩ hơi khác người nhưng không ngờ khác dữ vậy.

– Cậu không ngại làm bạn với người biến thái như tui hả.

– Vậy tui thích con gái cậu có cản không, có nghĩ chơi tui không?

– Không, mà mắc gì...

– Vậy cậu thích ai kệ cậu. Mà cũng hên...

– Hên gì?

– Kỳ này tui không sợ cậu giành mất con gái với tui...

– Là sao?

– Cậu nhớ con gái bà chủ quán cà phê tui mình hay ng ồi không.

– Ừ, cái nhỏ để tóc bùm bê đó hả?

– Không con nhỏ để tóc ngang ngang vai đó.

– Không nhớ lắm.

– Tui để ý nó, mà cứ thấy nó lên nhìn cậu hoài nên tui chưa dám của sợ ảnh hưởng tình bạn tui mình mà.

– Hả!

– Giờ tui biết chắc là cậu không nguy hiểm tui yên tâm, ngày mai tui sẽ viết thư tỏ tình.

– Nè bộ sáng nay cậu ra đây sớm lơ sớm lắc như vậy để kể mấy chuyện này hả? Tui mới cần tâm sự nè.

– Ờ nói đi, cậu đi tái khám chứ.

– Vậy là chưa quên hả.

– Sao quên được, còn phải canh cậu ba ngày nữa mà.

– Là sao?

– Sao cậu khờ vậy, thì cậu chết tui ở canh hòm với cậu 3 ngày.

– Trời...!

Cậu không còn gì có thể tâm sự cả...

.....

Đi bộ dưới trời nắng nhớ câu chuyện với xuân hôm đó mà cậu không khỏi buồn cười, có thằng bạn như nó vậy ai mà dám chết chứ. Nhưng nghĩ kỹ cậu thấy Xuân lạ hơn mọi lần, (ý là nói chuyện khùng hơn) nhưng lần nào nói chuyện cậu đều lên tăng xông với nó rồi buồn phiền biến đâu mất tiêu, mà hình như nhờ nó mà cái bệnh nan y của cậu giống như của ai đó chứ không phải của cậu, mọi thứ trở nên nhẹ nhàng hơn khi có nó góp vô.

Bây giờ khi mọi chuyện rõ ràng cậu mới thấy hình như nó cố tình làm vậy như một cách nó chia sẻ với cậu, thay vì khóc cùng cậu thì nó cười cùng cậu và cậu đã thấy chẳng cần phải chia sẻ nỗi đau khổ này thêm với ai nữa.

Cậu còn chợt nhớ ra một chuyện là cậu chưa báo với nó là cậu không có bệnh, ban đầu định khi nào rõ ràng mọi chuyện cậu mới nói, thế rồi bao nhiêu chuyện dồn dập cậu quên luôn. Nó chỉ biết cậu về quê rồi về thành phố làm. Chiều nay chắc hẳn cậu sẽ gọi lại cho nó...

Đi ngót tính cũng nửa ngày trời rồi mà cũng chưa được tới đâu, bụng thì đói cậu ngả xuống nghỉ chân một lát.

” ‘Ông anh’ mình thiệt tình lúc nhiệt tình cũng dữ mà lúc tuyệt tình cũng tuyệt tình thấy sợ luôn không cho mình vay ít tiền đi xe buýt nữa... Hay muốn mình thám cái cảnh khổ sở khi dám trái ý anh ta nhỉ.”

.....

Cậu để ý thấy bên kia đường một chiếc xe hơi đậu ở đó, nó có ở đó lúc nào cậu không biết vì này giờ cậu cứ nhìn phía trước nhưng bây giờ ngả nghỉ chân cậu mới để ý thấy. Chiếc xe đó cậu biết nó... Nhưng cậu không biết nên làm gì, cậu có được phép bước tới không hay nó chỉ theo dõi cậu.

Cậu đứng lên bước ra lề đường nhìn về phía chiếc xe, không một dấu hiệu nào cho thấy cậu được gọi tới. Cậu lại quay lưng bước... Lần này chiếc xe bóp kèn. Cậu lại quay lại nhìn... tiếng kèn xe một lần nữa vang lên.

Cậu băng qua đường bước tới xe.

“Không biết trên xe có anh không hay ông luật sư hay chỉ anh tài xế.”

Nhìn vào xe cậu thấy chỉ mỗi anh tài xế.

– Anh đón tôi hả?

– Không tôi chở ông chủ đi không có dặn phải đón cậu.

– Ủ...vậy thôi..._Cậu ngáp ngừng một lát rồi hỏi_ Biết hỏi anh thì không phải nhưng anh có thể cho tôi mượn ít tiền không... À chỉ cần cho mượn đủ tiền đi xe buýt thôi... Tôi không biết ông chủ có biết tôi không còn đồng nào đi xe không nhưng tôi sợ về trễ quá thì tôi chắc te tua chắc. Đi xe mất không bao lâu nhưng đi bộ thì quả thật chẳng đi tới đâu.

Thấy anh tài xế có vẻ ngần ngại cậu hứa hẹn.

– Tôi cũng về nhà thôi mà, chiều thì tôi chắc không có ngay rồi nhưng chắc chắn có tôi trả anh ngay lập tức.

– Tôi nghĩ chắc tôi không cần cho cậu mượn đâu.

Nói rồi anh ta cười, ánh mắt như nhìn gì đó phía sau cậu, cậu quay nhanh lại đứng trước mặt cậu là anh với chiếc áo sơ mi đen giữa tiết trời nắng nóng, làm anh trở nên xa cách lạ, đôi kính râm trên mắt làm cậu không đoán được anh đang nghĩ gì. Đứng phía sau anh là tên đao phủ hôm nọ (thật ra vệ sĩ kiêm mọi thứ sai vặt của Vũ Phong) làm cậu thấy toàn thân rung động, da gà nổi hết cả lên...cảm giác sợ...

– Tốt, coi như em còn có đường quay lại. Về nhà.

Một câu lệnh dứt khoát tên vệ sĩ nhanh chóng mở cửa xe cho ông chủ của hắn bước vào rồi vẫn giữ yên tư thế mở cửa như vậy... Cậu thấy thời gian trôi đi mà có vẻ như hắn không có ý định đóng cửa, ông chủ của hắn cũng không hối thúc, bác tài cũng không có gì tỏ ý muốn đi đâu.

” Chờ mình sao?”

Cậu bước chậm lại cửa xe thăm dò xem có đúng là cậu phải lên xe không... an toàn ...cậu ngẩng nhìn vào xe... Lúc này tên vệ sĩ mới đóng cửa xe rồi ngẩng vào ghế cạnh tài xế, xe đi đâu.

Cậu ngẩng sát cửa cố tình ngẩng càng xa càng tốt vì một phần cậu thấy giận và sợ... một phần mùi hôi trên người cậu bốc lên rõ rệt khi ngẩng vào

xe máy lạnh.

Anh lặng im không nói gì, vẫn cặp kính râm che khuất đôi mắt. Cậu cũng im lặng không dám hó hé, nghĩ lại lúc cậu xin giúp đỡ thiệt xấu hổ không chịu nổi, cậu giả vờ nhìn ra đường nhưng vẫn lén quan sát thái độ của anh.

” Không có vẻ gì thân thiện _cậu kết luận_ không có dấu hiệu gì mình sẽ yên ổn”

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thất Bại

Vũ Phong hôm nay có cuộc họp với ban giám đốc, có chút trục trặc trong hệ thống quản lý của công ty. Ban giám đốc dự định họp từ sáng đến trưa thì ngưng nhưng vấn đề công ty gặp phải quá rắc rối và bây giờ đã sang đầu giờ chiều mà vẫn không thể kết thúc được.

Mọi thành viên tranh cãi thật quyết liệt, chủ yếu là do sự bất đồng giữa những người cựu thành viên lớn tuổi và những người trẻ tuổi. Là người quyết định công việc anh cũng thật vất vả để thuyết phục tất cả nhưng con người ở đây thống nhất một ý kiến được...

Quá trưa mà chưa ai có dấu hiệu muốn nghỉ, anh biết những người ngồi ở đây đang rất tâm huyết với công việc của mình, anh không thể dùng quyền của một giám đốc bắt họ tuân theo như một con rối vì anh muốn dùng những cái đầu tài ba này phục vụ cho anh một cách trung thành tuyệt đối, và phát huy hết năng lực mà họ có... Dĩ nhiên việc phải làm là thuyết phục, không phải bắt buộc... Và một phần những người ở đây có những người đã từng làm việc với tổng giám đốc. Cha của Vũ Phong lúc trước là giám đốc, họ quen đi theo định hướng của cha anh rồi và những gì họ đóng góp cho công ty thật không thể phủ nhận.

– Chúng ta tạm dừng ở đây vậy, có lẽ phải có thêm nhiều thông tin chi tiết và thêm nhiều giải pháp thích hợp hơn, nếu cứ tiếp tục như vậy thật vô ích._ Vũ Phong kết luận và cho tạm ngưng_

Điện thoại của Vũ Phong rung báo có cuộc gọi...

– Chắc mọi người cũng mệt mỏi rồi... Không nên quyết định những việc quan trọng như thế này một cách vội vã... Tôi nghĩ nên dời cuộc họp vào lúc khác. Quý vị sẽ được thông báo thời gian sau...

Khi mọi người ra về hết Vũ Phong ngồi bật người ra ghế, anh thấy mệt mỏi với cuộc họp này, nó không được như ý anh mong muốn... Chợt nhớ điện thoại có báo cuộc gọi tới anh mở ra xem.

Tin nhắn của Kim Thành... Đã hơn gần hai tháng kể từ lần đó, anh thật sự gặp nhiều rắc rối với Kim Thành. Kim Thành nhắn tin và gọi cho anh hầu như mỗi ngày. Ngày trước anh thỉnh thoảng phải tìm cách liên lạc với Kim Thành để biết tin Kim Thành hiện như thế nào còn nếu Kim Thành có nhắn cho anh thì cũng chỉ những câu nói vô thưởng vô phạt hay những lời chúc năm mới, lời chúc giáng sinh...

Nhưng bây giờ thì khác, Kim Thành dường như nhắn tin cho anh mỗi ngày, lời chào buổi sáng, lời chúc ngủ ngon hay chỉ lời than vãn nhỏ nhung...

Anh cúp máy không đọc, anh đang căng thẳng đầu óc và không muốn đọc tin nhắn mà anh tin chắc là đại loại như: “Ước gì được ôm cậu dưới ánh trăng này, hay cậu có thể gửi cho mình một cái hôn được không? Mình nhớ cậu quá, hay chỉ đơn giản ‘mình yêu cậu’ ...”

Anh không biết mình có quyết định sai không nhưng từ lúc anh nhận lời yêu của Kim Thành thì anh chưa từng phải chủ động gọi cho Kim Thành. Anh luôn luôn biết Kim Thành đang làm gì, đang ở đâu, mọi thứ được thông báo qua tin nhắn gửi tới cho anh thậm chí báo luôn thời tiết nơi ấy như thế nào... Ban đầu anh thấy buồn cười...bây giờ anh bắt đầu thấy phiền.

Chiều nay anh có hẹn dùng bữa tối với cha mẹ tại nhà, chẳng qua họ quan tâm đến những quyết định lớn mà anh đang làm với công ty, với tài sản của họ... Họ muốn nghe mọi thứ một cách rõ ràng. Anh đã dặn Tùng chuẩn bị đồ ăn đón tiếp thật chu đáo vì anh cần thuyết phục họ cho những dự án của mình...

Nhưng trước khi về nhà anh còn một chuyện phải làm là ở lại văn phòng giải quyết đồng hồ sơ trình những dự toán chi phí cần phải chi trong quý tới... Những cái này thường đòi hỏi rất nhiều thời gian của anh mà cuộc họp đã thâm thủng quá nhiều quỹ thời gian dự định rồi.

Gần bốn giờ vẫn chưa xong, anh không hề có dấu hiệu dừng lại. Điện thoại anh lại reo... Kim Thành gọi... Anh nhìn đồng hồ, gần giờ hẹn với ông bà tổng giám đốc rồi... Và anh quyết định bỏ qua cuộc gọi...

Phóng như bay về nhà, anh không thể trễ hẹn vì anh cần sự ủng hộ của cha mẹ anh, anh không thể sơ xuất.

Phải nói qua ông bà tổng giám đốc này một chút. Ông tổng giám đốc này có 3 đời vợ mà nói chính xác hơn là một người tình, một bà vợ đã bỏ đi và một bà hiện tại. Vũ Phong là con của người vợ đã bỏ đi, người anh trai là con của người tình và cô con gái út là con của bà tổng giám đốc hiện tại. Và dĩ nhiên cô con gái được ưu ái hơn hai thằng con trai vì có bà mẹ ở bên bảo vệ. Hai thằng con trai khó mà dám sơ xuất chuyện gì. Cho nên thuyết phục họ đúng ý nghĩa là thuyết phục ông bà giám đốc chứ không phải với tư cách cha mẹ.

Anh về đến nhà cũng đã gần 6 giờ, may không trễ hẹn nhưng ông bà đã đến rồi, và một người khách không ngờ cũng đang ở đấy.

- Kim Thành! Ngạc nhiên thật, cậu về khi nào thế?
- Mình mới về rồi tới đây luôn may sao gặp hai bác cũng vừa đến.
- Ừm có cậu cũng tốt, mình đang có chuyện cần thuyết phục họ đây, họ mến cậu như vậy nói giúp mình đi...

Anh vừa nói chuyện với Kim Thành vừa ngóng vô nhà...

- Ông bà tổng đâu rồi?
- Vừa được cậu nhóc của cậu mời ra phòng ăn rồi.
- Tùng à, ừ cũng đến giờ rồi. Cậu vào phòng ăn trước đi mình thay đồ xong sẽ xuống.

...

Khi Vũ Phong bước vào phòng ăn mọi người đã yên vị, cha mẹ anh đang trò chuyện rôm rả với Kim Thành, hình như anh chàng đang kể những chuyện thú vị của chuyến đi cho họ nghe, còn Tùng đang phục vụ thức uống cho bọn họ.

Vừa thấy anh bước vào Tùng đã kéo ghế cho anh, từ ngày trở lại đây cậu nhóc rất ngoan, Tùng làm tốt công việc của mình nhưng cũng tỏ ra chừng mực không kém. Không có những nụ cười thân thiện với anh cũng chẳng mở miệng trò chuyện hay bông đùa với anh nữa. Tùng tỏ ra e dè anh hay nói đúng hơn cậu tỏ ra sợ anh.

Vũ Phong ng ẫ vào ghế mà Tùng kéo sẵn, vui vẻ pha trò.

– Sao r ẫ? Con chuẩn bị người h ầu chuyện cha mẹ nãy giờ cha mẹ hài lòng không?

– Sao lại dám bảo Kim Thành của chúng ta là người pha trò chứ, con thật là._ Cha cậu vui vẻ trách_

Tùng đến hỏi xem có thể bắt đầu phục vụ bữa ăn được chưa...

– Cậu cứ bắt đầu đi chúng ta đói r ẫ._ Cha Vũ Phong bảo_

Quay sang Kim Thành ông nói như phân bua:

– Con thấy không, công ty chúng ta vừa tìm ra một đầu bếp mới là nó mang về sử dụng riêng r ẫ.

– Mà thằng con trai của chúng ta cũng biết xài ti ền của chúng ta đó chứ, ngay cả ta đây còn chưa có người phục vụ riêng.

– Vậy để con giới thiệu cho mẹ một người giỏi hơn gã đầu bếp đến từ trung quốc của cha, cha nghĩ sao? Có muốn thay đổi không?

– Không cần, ta quen với nó r ẫ._ Cha anh gạt đi_

Nói về ông bà tổng giám đốc một chút. Cha Vũ Phong là ông tổng giám đốc hiện tại, ông đang lựa chọn một trong những đứa con của mình- người

có năng lực nhất để có thể giao công ty. Ông có 3 đứa con, đứa con trai lớn được ông yêu chiều nhất thì đã bỏ nhà đi theo tiếng gọi tình yêu làm ông vô cùng thất vọng, hiện tại ông đang trông cậy vào thằng kế là Vũ Phong, giám đốc công ty hiện tại. Hiện Vũ Phong đang trong giai đoạn thử thách để ông xem có thể chính thức giao quyền thừa kế hay không... và đứa con gái út vẫn đang là người dự bị cho chuyện này...

Thấy hai mẹ con có vẻ muốn cà khịa nhau Kim Thành cắt ngang.

– Hôm nay có chuyện gì đặc biệt mà hai bác lại đến đây vậy, không lẽ biết con về nên đến sao?

– Cậu chỉ giỏi bịa chuyện, chúng ta đến đây là có chuyện quan trọng. Ta và cha nó đang muốn nghe về chuyện chuyển hướng kinh doanh mới của công ty mà nó đề xuất.

– Không phải chuyển hướng mà chẳng qua chúng ta tham gia vào một thị phần khác thôi mà. _ Vũ Phong đính chính lại _

– Nhưng công ty chúng ta xưa nay chuyên phục vụ khách sang trọng, nghe đến thương hiệu là biết chất lượng không thể để những chuyện như phục vụ giá thấp hay phục vụ những kẻ không có tiền... Những người khách sang trọng sẽ không còn tín nhiệm chúng ta nữa khi chúng ta đánh đồng họ với tầng lớp bình dân. _ Cha anh phản bác _

– Cha à, nhưng những tầng lớp bình dân chiếm số nhiều, chúng ta không thu được nhiều nhưng số nhiều sẽ áp đảo, doanh thu sẽ cao hơn.

– Những người có tuổi trong cuộc họp hôm nay cũng không đồng ý phải không? _ Cha anh hỏi chặn _

– Tôi nghĩ là không đâu, tôi cũng không thể chấp nhận được. _ Bà tổng xen vào _

– Nên còn cần sự ủng hộ của cha.

– Tôi và cha cậu không thể để công ty gặp nguy hiểm. _ Bà tổng gắt _

– Cháu có thể tham gia một chút không ạ?

– Chuyện công ty chúng tôi cậu có biết gì để xen vào không?_ Bà tổng lên giọng_

– Bà đừng nhiều chuyện._Cha anh nạt_ Cháu cứ nói thử xem, cháu đi nhiều cháu thấy thế nào?

– Theo cháu thực ra tầng lớp trung bình họ đòi hỏi không cao, rất dễ làm hài lòng họ mà họ cũng có thể trả những chi phí đó cho chúng ta, sao bác không thử vào phân khúc này. Cháu thấy Vũ Phong đã thử nghiệm một khách sạn ở ĐL và cháu không nghĩ là nó thất bại...

– Ta biết nó không thất bại, nhưng vấn đề là thương hiệu của chúng ta, hiện chúng ta vẫn làm ăn tốt với cung cách cũ, ta không muốn những người tin tưởng chúng ta se quay lưng lại với chúng ta.

– Cha à, làm ăn là phải nói đến lợi nhuận chứ, cha không thể thấy một khúc thịt béo bở như vậy ngay trong tầm tay mà không chịu lấy.

– Bác à nếu như là sợ thương hiệu bác gây dựng lâu năm bị tổn hại thì bác cho cậu ấy thành lập một thương hiệu mới đi, nếu có thất bại cũng không ảnh hưởng gì.

– Không thể được.

Bà tổng lập tức phản đối, đối với bà ta nếu đồng ý là đồng nghĩa với việc tài sản khổng lồ kia sẽ chảy đến một nơi hoàn toàn bà ta không thể kiểm soát, và mục đích chính bà ta theo đến dự buổi tiệc này là để ngăn chặn mọi mầm mống mà tiền bạc có thể chảy vào túi riêng của hai thằng con trai ông chồng.

– Không thể được_Bà ta lập lại lần nữa_

– Tại sao không được, tôi thấy hay đấy chứ._ Cha anh đồng tình_Được, ta cho con ba năm để gây dựng thương hiệu mới, thành công

đồng nghĩa với việc con đủ tư cách để ta giao toàn bộ công ty cho con, không thì con biết rồi đó.

Ông làm một dấu cắt ngang cổ. Vũ Phong thực sự vui mừng vì kết quả tốt ngoài sức tưởng tượng này, khi biết buổi gặp mặt này có cả bà mẹ kế mà anh không hề mong đợi anh đã lo mình sẽ rất vất vả để thuyết phục cha anh nhưng không ngờ... Có lẽ nhờ có Kim Thành ở đây nên bà ta khó mà bộc lộ một cách quá lộ liễu ý đồ của mình.

– Phải báo cáo tường tận mọi hoạt động mà con sẽ làm trong thời gian tới, dĩ nhiên ta muốn một bản dự thảo trước.

– Vâng, con sẽ gửi đến sớm nhất... Còn một việc con nghĩ phải nhờ cha...

– Biết, cha sẽ nói chuyện với những người của ta, con sẽ nhận được sự ủng hộ của họ.

– Cảm ơn cha, cha sẽ không thất vọng.

– Hy vọng vậy, mà không chắc chắn ta không muốn thất vọng.

Khi những gì quan trọng đã ngã ngũ thì câu chuyện trên bàn ăn xoay quanh những câu chuyện phiếm nhất là những chuyện trên trời dưới đất của Kim Thành.

.....

Lần vè này Kim Thành không khỏi thắc mắc thái độ kỳ lạ của Vũ Phong và Hoàng Tùng. Khác với lần gặp trước, Vũ Phong tỏ ra cứng chỉ âu cậu nhóc này bao nhiêu thì bây giờ tỏ ra là ông chủ bấy nhiêu, còn Hoàng Tùng thay cho thái độ thân thiện là một sự lạnh nhạt rất giữ lễ của người bề dưới. Kỳ lạ chắc chắn có chuyện gì đó...

– Sao không cho mình biết cậu vè?

– Cậu có thực muốn biết không?_Kim Thành trả lời có vẻ trách móc_
Ban chỉ ầu mình có gọi cho cậu đấy thôi.

– Vậy à, mình cứ nghĩ cậu gọi vợ vẫn thôi mà.

Chợt thấy bộ mặt Kim Thành lạnh đi Vũ Phong biết mình đã lỡ lời.

– Mà thực ra cả ngày nay mình không có cả thời gian để thờ, mình định xong việc mới thư thả gọi cho cậu... Thôi đừng làm bộ mặt đó, nếu mình biết cậu về mình đã ra tận nơi đón rồi, hôm nay cậu là thần may mắn của mình mà đáng ra bây giờ tui mình phải uống vài ly chúc mừng chứ không phải cậu cứ làm mặt giận mình.

– Cậu chỉ thấy cuộc gọi của mình thôi hả?

– Ủ? Và lúc đó mình đang tranh thủ làm xong việc để không trễ hẹn với ông bà tổng đấy.

– Thôi được chấp nhận. Bây giờ thì mình sẽ uống mừng cậu và chúc cậu thành công.

– Được, mình đi lấy rượu, cậu lên tắm táp đi. Cậu đi về chắc chưa được nghỉ ngơi tắm rửa phải không. Cậu đến nhà mình lúc mấy giờ?

– Mình tới vừa lúc bố mẹ cậu đến đây.

– À!

Kim Thành xách vali còn để ở phòng khách lên lầu, anh không cần được mời. Nhà Vũ Phong luôn có nơi dành chào đón anh nhưng anh thực sự không vui khi Vũ phong đã cho rằng những cuộc gọi những nhớ nhung mà anh không ki ếm được đã gọi về là vợ vẫn.

” Mình đã vội quá chẳng, mình không thể phá tan mọi thứ khi chúng chỉ mới bắt đầu. Phải chậm lại thôi... Không biết có nên gặp cuộc phỏng vấn ngày mai không”

Kim Thành về chủ yếu là để phỏng vấn người có thể thay thế vị trí của anh trên tàu, anh muốn lên bờ vì anh nghĩ tình yêu của anh đã được đáp trả, nhưng hôm nay khi thấy thái độ thờ ơ của Vũ Phong anh thấy vẫn chưa được.

Ngày trước anh đã ra tận biển để khoảng cách đó có thể ngăn anh không đến gặp Vũ Phong mỗi ngày, trở ngại địa lý sẽ giúp anh không bị Vũ Phong nhàm chán và anh chỉ còn mỗi một việc là mỗi khi anh muốn nhắn gửi gì đó cho Vũ Phong anh cứ tha hồ soạn tin và lưu vào máy, những tin nhắn không được gửi thỉnh thoảng lại được thanh lý xuống biển một lần.

Bây giờ lòng anh đã có địa chỉ để gửi đến mỗi khi anh bấm gửi thì trái tim anh đập rộn ràng. Anh mong ngóng ngày tìm được người thay thế, nhưng chuyện về này anh nhận ra anh vẫn chưa lên bờ được và lòng anh vẫn chưa có địa chỉ nhận...

Tắm xong anh thấy mình tỉnh táo hơn, anh ra phòng khách nhỏ, nói đúng hơn đó là một hành lang rộng ở trên lầu được đặt bộ ghế để có thể ngồi hưởng khí trời mát mẻ bên ngoài. Vũ Phong đã ngồi sẵn ở đó, trên tay đang cầm cái điện thoại thấy Kim Thành tới anh không buông cái điện thoại khỏi tầm mắt mà nhướn một mắt lên nhìn Kim Thành.

– Nãy giờ cậu làm mình trở thành kẻ ba hoa. Cậu làm gì suốt từ lúc cậu nhắn tin gọi mình ra đón cậu mà mãi đến gần 6 giờ mới về đến nhà vậy?

– Mình quên mua quà cho cậu. Vừa nói Kim Thành vừa ngồi xuống ghế đối diện. Mình đi tìm món gì đó tặng cậu làm quà.

– Cậu lang thang ở cái đất này suốt à, với cái nắng như vậy?

– Trong sân bay mát mà, không sao đâu.

Vũ Phong nghe xong im lặng một lúc.

– Cậu chờ mình suốt à?

– Không... Mà thôi đừng nhắc cái chuyện đã không thể thay đổi nữa.
Rượu đâu?

– Dem lên ngay thôi.

Chẳng mấy chốc Tùng mang lên chai rượu và hai cái ly, đặt xuống bàn rồi trở xuống. Kim Thành nhìn theo thắc mắc.

– Mình thấy lạ từ chiều giờ, khi mình tới cậu nhóc chào rất xa lạ cứ như cả tuần mình ở Đà Lạt là ai đó chứ không phải mình...

Vũ Phong im lặng không trả lời...

– Không phải cậu nhóc đã phạm lỗi gì với cậu nữa chứ? ...Không sai phải không? ...Chẳng lẽ không thể bỏ qua sao?

– Cũng một đám người thích trục lợi thôi mà, cậu quan tâm làm gì...

– Không phải chứ, lại nữa hả? ...Nhưng cậu biết vậy sao cậu nhóc vẫn còn ở đây?

– Mình không muốn chỉ đơn giản là đuổi đi, mình thực sự bức nhìn quá rồi, đó sẽ là tấm gương cho những kẻ muốn làm giống như vậy.

– Tấm gương này ai cũng muốn đó chứ, tốt quá mà.

– Thôi cậu không cần can thiệp vào chuyện này, nào uống đi.

Vũ Phong khui chai rượu rồi rót ra hai ly. Cả hai vừa trò chuyện vừa uống, gần hết chai rượu Kim Thành mới nhẹ nhàng hỏi.

– Không chỉ đơn giản như những lần trước phải không?

– Chuyện gì?

– Thì cậu nhóc đó đó. Không chỉ lợi dụng tiền bạc quyền lực của cậu làm việc riêng hay đơn giản là theo phá hoại công việc của cậu chứ?

– Thực ra... Cậu ta tỏ tình với mình...

Kim Thành buông ly rượu rơi xuống đất vỡ tan... Anh nhìn Vũ Phong với đôi mắt kỳ lạ.

– Cậu lưu luyến cậu nhóc à?

– Không, vì mình giận quá thôi nên không thể chỉ đơn giản là chỉ đuổi việc được.

Kim Thành vẫn im lặng chăm chú, ý là đang muốn nghe tiếp...

– Cậu nhóc không chỉ tỏ tình mà còn dùng cả khổ nhục kế đấy, nào là bệnh sắp chết nào là chỉ cần được thổ lộ tình cảm không cần đáp lại, làm mình cả tin ...ai ngờ... Mình phải đòi lại cái giá đắt hơn những gì mình bỏ ra không thì không nuốt được cơn giận này.

Kim Thành nhận ra Vũ Phong đã đặt nhiều tình cảm cho cậu nhóc này nên khi phát hiện mình bị lừa gạt mới giận dữ như vậy, và lòng anh dậy sóng...

”Mình mất tám chín năm vẫn không lay chuyển được Vũ Phong vậy cậu nhóc này là gì mà có thể qua mặt mình như vậy, phụ nữ thì không khó nhưng nếu là nam thì không được... Nhất định không được”

– Chẳng phải cậu nhận lời tỏ tình của mình rồi sao, bây giờ sao cậu đáp lại tình cảm của người khác nữa? _Kim Thành nói mà môi cắn chặt như đang định xé xác Vũ Phong ra nếu anh không nghe được câu trả lời thỏa đáng_

– Cậu quên rằng cậu đã bảo là mình có bao nhiêu người tình cậu cũng không màng mà sao bây giờ lại như hỏi tội mình vậy...?

– Không phải là nam, mình chỉ nói phụ nữ thôi, cậu muốn có bao nhiêu phụ nữ cũng được chỉ không phải là nam... Nhất định không được.

– Tình yêu đối với mình là như vậy đó, không có gì là bền lâu, không có chung thủy đâu cậu nên thôi đi trước khi cậu chán yêu đương với mình. Trở lại là Kim Thành người bạn mà mình yêu quý nhất.

– Cậu không tin tình yêu cũng không sao, nhưng mình sẽ chứng minh cho cậu thấy tình cảm mình dành cho cậu không thay đổi.

– Vậy cậu chấp nhận phụ nữ ở cạnh mình thì nam cũng có sao đâu, cũng giống cậu vậy thôi.

– Không thể!!_Kim Thành giận dữ chồm tới trước mặt Vũ Phong_ Nếu là nam mình không thể bắt họ rời bỏ cậu được, mình sẽ không tác động họ được, mình sẽ không làm được... mình không phải kẻ đờng tính.

Lần này đến lượt Vũ Phong bối rối...

– Cậu không đờng tính... Mình cũng không phải kẻ đờng tính...vậy... vậy BAO LÂU NAY CẬU BÀY TRÒ GÌ VẬY?

– Mình không đờng tính nhưng mình yêu cậu.

– Đừng nói những câu khó hiểu như vậy... Mình không muốn nghe.

Kim Thành chồm đến sát hơn tay anh túm lấy áo Vũ Phong mặt anh sát đến nỗi Vũ Phong có thể cảm thấy hơi thở Kim Thành phả vào mặt mình nóng hổi.

– Cậu nghe cho rõ đây, mình không đờng tính, chẳng qua là do cậu tự nghĩ vậy thôi. Mình thích phụ nữ mình biết rõ họ hấp dẫn như thế nào, mình có thể lên giường với các cô ấy thật tốt nửa kia...

– Nhưng...cậu...mình...cậu nói rõ đi_Vũ Phong ngập ngừng khi thấy Kim Thành tỏ ra quá khích như vậy_

– Nhưng mình yêu cậu, chỉ đơn giản mình yêu cậu không phải vì cậu là nam hay nữ, chỉ biết mình yêu cậu... Cậu nhớ đó_Kim Thành nói như ngiên_ dù cậu có làm gì thì mình không thể chán cậu được chỉ vì đơn giản

mình yêu cậu mà chính mình cũng không biết tại sao. Trời ơi!!!!!!!!!! Tôi cũng không biết tại sao tôi không phải kẻ biến thái mà tôi lại đi yêu điên cu ờng một gã đàn ông.

Buông Vũ Phong ra Kim Thành lại ng ỡ xuống ghế... Anh vò đầu tóc mình rối bù, miệng thì lảm nhảm.

– Phụ nữ thì quá dễ, không cần nhiều thời gian mình có thể dụ dỗ họ rồi bỏ cậu nhưng đàn ông thì, cậu thật khéo làm khó người ta... Cậu thật quá đáng mà...

– Vậy ra bây giờ cậu mới chịu nhận là cậu chuyên phá hoại chuyện tình cảm của mình phải không, cứ chối mãi.

Miệng thì nói vậy nhưng Vũ Phong thật ra đang mất bình tĩnh, anh đã đạt được điều anh dự định, sử dụng Hoàng Tùng để làm Kim Thành chùng bước nhưng bây giờ trái lại, anh nhận ra anh đang đối mặt với thứ tình cảm dữ dội mà Kim Thành dành cho mình, sự dữ dội đó mà bây giờ anh mới được biết vì chủ nhân nó ém kỹ quá... Vũ Phong đến bên cạnh Kim Thành ng ỡ xuống, anh vỗ vai Kim Thành...

– Mình xin lỗi, mình không nghĩ cậu dành cho mình nhiều tình cảm vậy, nhưng cậu cũng biết mà...

Hất tay Vũ Phong ra khỏi người, Kim Thành nói giọng nhẹ tênh:

– Cậu thích ai là quyền của cậu... không cần nhắc lại, người xin lỗi là mình, mình đã quên những gì mình hứa khi ở Đà Lạt...

– Cậu còn nhớ thì mình an tâm đó, nhưng thôi được... Mình hứa mình không làm cậu buồn nữa, dù mình có ai đi nữa thì cậu vẫn là ưu tiên số một trong lòng mình.

– Như một người bạn chứ gì?

– Không như một người tình, được chưa. Nếu cậu thực sự muốn vậy mình sẽ làm cậu hài lòng... Nhưng chỉ vậy thôi đừng đòi hỏi thêm nữa,

mình không thể đáp ứng nhiều hơn.

– Cậu tàn nhẫn.

– Phải, cậu nghĩ vậy cũng được.

Vũ Phong dỗ dành Kim Thành như một đứa bé...

– Cậu càng lúc càng ủy mị, ngày xưa là cậu luôn lo lắng cho mình đấy chứ ngược lại từ lúc nào vậy?

Kim Thành cười khi nghe Vũ Phong so sánh như vậy, anh choàng tay ôm Vũ Phong thật chặt, anh không bị hất ra hay né tránh, Vũ Phong để anh ôm. Vùi mặt vào áo Vũ Phong anh hít thật sâu mùi cơ thể mà anh hằng ao ước. Ôm thật lâu thật lâu hai tay anh không hề muốn buông Vũ Phong ra chút nào, như có một ma lực nào đó làm cho anh không tự đi đâu khiến được hai tay mình nữa...

Vũ Phong nhận ra mình đang bị Kim Thành đẩy mối quan hệ đi xa hơn những gì anh đã dự định, nhưng đã trót hứa anh đành để yên cho Kim Thành...

– Cậu định ôm mình như vậy mãi sao?

– Phải, nếu được mình muốn ôm đến lúc mình chết, chết khi ôm cậu là cái chết hoàn hảo nhất.

– Đừng nói chuyện quái gở như vậy, mình đã bảo là cậu muốn gì cũng được rồi mà. Chết với sống gì chứ...

– Vậy mình cứ sống mà ôm cậu hoài nhé.

– Thôi được._ Vũ Phong thở dài_ muốn gì tùy cậu.

Kim Thành ôm Vũ Phong không biết bao lâu. Anh nhận thấy Vũ Phong đang thả lỏng người mặc cho anh ôm. Kim Thành không thể cưỡng lại ý muốn hôn Vũ Phong lúc này nữa. Khuôn mặt Vũ Phong lúc này thật quyến rũ, anh đặt nhẹ một nụ hôn lên vai Vũ Phong rồi tiến sâu hơn ...

Môi anh lần qua từng nếp áo cho đến khi anh cảm nhận làn da trăn của Vũ Phong đang tiếp xúc với môi anh. Lần đầu tiên anh chạm gần đến vậy, Vũ Phong vẫn không tỏ ý gì phản đối.

Mạnh dạn hơn Kim Thành kéo Vũ Phong ngã vào lòng mình, bàn tay anh vuốt ve khuôn mặt Vũ Phong đang gối trên cánh tay anh. Một thứ cảm giác mà anh khao khát từ lâu đang được thỏa mãn, cả người anh tê dại khi Vũ Phong nhắm mắt để mặc cho anh vuốt ve.

Cúi xuống anh chiếm lĩnh đôi môi mà lần trước anh đã bấm bụng bỏ qua nhưng lần này anh phải có nó, anh không thể chờ đợi được nữa. Hôn thật nhẹ rồi mạnh bạo hơn anh buộc đôi môi Vũ Phong phải hé mở để đón nhận cái lưỡi tham lam của anh đi vào...

Kim Thành say sưa thưởng thức tình yêu của mình, anh như sắp nuốt mất đôi môi của Vũ Phong rồi, bao nhiêu thời gian trôi qua mà môi anh vẫn chưa rời đôi môi của Vũ Phong, anh có thể chết ngộp trong nụ hôn của chính mình chứ không hề muốn kết thúc nó.

Anh hôn cho những năm dài dang đẳng mà anh đã chỉ dám tưởng tượng ra nụ hôn này. Tay anh vẫn không thôi vuốt ve cơ thể Vũ Phong, lần sâu vào trong cổ áo nhưng vẫn chưa thể thỏa mãn... Những nút áo dần bật ra khỏi khuy để lộ bộ ngực trăn lồ lộ khỏe khoắn...

Cởi cả chiếc áo sơ mi Vũ Phong đang mặc Kim Thành để môi anh lần xuống sâu hơn. Anh mút chặt cái cổ ấm áp đôi vai tròn trịa, bộ ngực rắn chắc. Anh nhận thấy Vũ Phong đang co cứng người mỗi khi anh hôn xuống sâu hơn, có lẽ Vũ Phong đang cố chịu đựng sự mơn trớn của anh, nếu là lần đầu anh chạm vào Vũ Phong thì với Vũ Phong cũng là lần đầu để một người cùng phái sờ soạng khắp nơi.

– Thư giãn đi_ Kim Thành dịu dàng nói nhẹ bên tai Vũ Phong_ Mình chỉ mới bắt đầu hôn cậu thôi, khoan lo lắng như vậy.

– Cậu còn muốn gì hơn hả?_ Vũ Phong cộc lốc hỏi lại_

– Mình muốn yêu cậu! Mình mang cậu vào phòng nhé nếu cậu không muốn ở đây.

Vũ Phong ngẩng bật dậy, anh quơ cái áo sơ mi bị Kim Thành quăng dưới đất khoát vào rồi đi thẳng không quên quăng một câu chắc nịch.

– Không bao giờ.

Kim Thành nhìn theo đầy tiếc nuối nhưng anh hạnh phúc, anh vừa trải qua những giây phút ngọt ngào đến ngây ngất, những giây phút mà anh đã nghĩ sẽ không bao giờ có.

Sáng nay thức dậy Kim Thành xuống nhà ăn sáng, không thấy Vũ Phong nhưng bữa ăn của anh đã được chuẩn bị sẵn. Nhìn Hoàng Tùng đi đi lại lại phục vụ cho anh làm bụng anh như bị kiến bò. Anh không thể ngẩng yên.

– Anh có nghe qua chuyện của em và Vũ Phong...

Tùng đang định dọn cái đĩa trống xuống lập tức dừng lại...

– Anh muốn nói về chuyện gì?

– Chuyện em đã làm với Vũ Phong ấy, anh nhận thấy cậu ấy rất giận, sao em đại dốt vậy để bây giờ Vũ Phong coi em như kẻ lừa đảo?

– Ông ấy nghĩ gì mặc kệ ông ấy?

– Theo anh thì là như vậy, nhưng em thực sự đã tiếp cận cậu ấy bằng khổ nhục kế sao? Bệnh nan y à? ...Thực ra em cần gì? ...Tiền bạc hay thế lực? ...Nói đi, nếu được anh sẽ giúp em, em không cần phải...

Kim Thành vừa ăn vừa hỏi đầy khiêu khích

– Cám ơn anh đã có nhã ý nhưng em làm công ăn lương, lương cũng không tệ anh không cần quan tâm.

Thấy Hoàng Tùng bộc lộ sự tự ái Kim Thành tiếp tục tấn công.

– Không, vì anh thấy Vũ Phong có ác cảm với em dữ lắm cậu ta nhất quyết bảo rằng sẽ lột được bộ mặt giả dối của em xuống đó, mà em cũng không cần giả vờ với anh... Cứ nói thật...

– Bộ mặt giả dối? Ý anh muốn nói gì?_Hoàng Tùng dẫn mạnh cái đĩa xuống bàn trở lại, mắt nhìn thẳng vào Kim Thành giận dữ hỏi_

– Anh nghe Vũ Phong nói lại thôi, em không cần dữ dằn với anh như vậy. Vì anh nhận thấy Vũ Phong có vẻ không còn thiện cảm với em lắm sau những gì em làm nên anh muốn nhắc em trước thôi... Sợ em không biết lại gây thêm nhiều ác cảm nữa...

– Cám ơn ý tốt của anh đã nhắc nhở...

– Em cứ nói đi, em cần gì? Bao nhiêu tiền hay một công việc anh có thể giúp, không cần cứ bám...

...Rần... Tiếng Hoàng Tùng đập xuống bàn nghe khô khốc, đôi mắt giận dữ nhìn Kim Thành cậu nhún từng chữ một.

– Tôi không cần tiền của ai hết, anh nhớ cho và ngưng ngay những đi đâu anh vừa nói...

Kim Thành cười khẩy.

– Thì ra cậu dữ dằn như vậy mà tôi cứ ngỡ cậu hiền lành nên có ý nhắc nhở, không ngờ cậu đóng vai con mèo nhỏ với Vũ Phong làm người ta bị lừa... Thật tình cũng may là Vũ Phong phát hiện...

Hoàng Tùng càng giận dữ khi nghe Kim Thành cứ kết tội cậu lừa dối Vũ Phong, cậu thật sự bức hỏa với cái con người không thân thiết này. Hắn có quyền gì mà xỉ vả cậu, cậu tóm lấy áo Kim Thành còn đang ngẩng ăn bữa sáng chưa xong.

– Anh ngưng ngay đi. _Cậu nạt_

Thật không may cho cậu.

.....

Sáng nay thức dậy Vũ Phong nhớ những chuyện xảy ra tối qua với Kim Thành làm anh thấy ngại, anh không xuống ăn sáng mà bỏ ra ngoài đi dạo vài vòng cho thư thả.

Đi chán anh thấy cũng chẳng giải quyết được gì nên quay về, anh dự định sẽ làm cách nào đó để Kim Thành không tiến xa hơn những gì xảy ra đêm qua.

Mà nghĩ đến chuyện đêm qua anh cũng thấy mình bắt đầu không được bình thường. Khi Kim Thành vuốt ve anh đã làm anh nổi hết gai ốc nhưng khi Kim Thành hôn anh, bắt mỗi anh phải hé ra cho cái lưỡi ẩm ướt đó sục sạo thì toàn thân anh như đang bị thôi miên từ từ, cứ dần mê đi. Phải công nhận Kim Thành hôn rất giỏi gợi cho anh thứ cảm xúc mà không bao giờ anh nghĩ là mình sẽ có.

Đang nào thì cũng chẳng trốn Kim Thành được không khéo một lát cậu ấy lại lợi dụng chuyện này nọ rồi bày trò nữa. Nhìn đồng hồ thấy đã 7 giờ chắc Kim Thành đã dậy Vũ Phong quay về nhà, vừa bước vào anh chứng kiến cái cảnh Tùng đang túm cổ Kim Thành

(tiêu cậu nhóc của tui rồi sao mà toàn rơi vào thế bất lợi không hà)

– Buông ra ngay.

Vừa hét Vũ Phong xông tới và tới phiên cậu bị túm. Vũ Phong túm lấy cổ áo cậu lôi ra... Anh nói như hét vào mặt cậu.

– Cậu biết cậu đang làm gì không? ...Cậu dám đối xử với khách của tôi như vậy sao hả?

Rồi anh quăng cậu ra làm cậu lao đảo suýt tông vào tủ đựng rượu nếu như cậu không cố gắng hãm lại.

– Còn cậu có việc gì với...

– Không việc gì cả._Kim Thành chen ngang câu hỏi của Vũ Phong_Mình ăn xong rồi, mình đi đây.

Vũ Phong ngăn người nhìn Kim Thành bỏ lên lầu, anh cứ nghĩ chuyện không thể kết thúc đơn giản khi mà anh nhìn thấy Kim Thành và Hoàng Tùng căng thẳng với nhau như vậy.

Quay qua thấy Tùng vẫn còn đứng đó anh nghiêm mặt hỏi.

– Tôi không nghĩ cậu có quyền làm những việc như vậy trong nhà tôi, cậu biết chứ?

– Xin lỗi do em không tự chủ được, em sẽ đi xin lỗi ông ấy.

– Sẽ đi khi em cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra?

– Không...không...

Cậu ngập ngừng trả lời mà không biết phải nói gì để có thể giải thích cho thái độ hung hăng vừa rồi.

– Nếu cậu không trả lời được thì đó là minh chứng cho việc cậu vô lý mà sinh sự. Thái độ dửng dưng lúc này đâu rồi? Sao bây giờ lại im lặng... Tôi sẽ không nghĩ cậu vô tội khi cậu giữ thái độ im lặng đó với tôi đâu... Quả nhiên là cậu có một bộ mặt khác, một bộ mặt xấu xa phía sau bộ mặt hiền lành đó.

Kim Thành bước xuống quần áo chỉnh tề, anh kéo theo cả túi hành lý. Vũ Phong bỏ qua cậu chặn Kim Thành ở chân cầu thang...

Cậu lẳng lặng trở vô bếp, ngẩng phịch xuống ghế cậu thấy sao mà chán thế...

Cậu đã mất bình tĩnh... Cậu đã làm ông chủ cậu nổi giận... Cậu bắt đầu sợ... Cậu biết dù có mở miệng cũng khó mà biện bạch được, chẳng lẽ lại nói Kim Thành đang khiêu khích cậu sao, mà cũng không có lý do gì để anh

ta làm đi ầu đó, đến cậu cũng không hiểu tại sao Kim Thành lại có thái độ miệt thị cậu như vậy thì giải thích làm sao với Vũ Phong.

Mà cậu cũng thật là... Đứng trước Kim Thành cậu có thể tự tin biện hộ cho bản thân, có thể nổi giận khi bị nói xấu vậy mà đứng trước Vũ Phong cậu như bị khóa miệng, dù anh nói gì cậu cũng không cãi được cứ lắp bắp như gà mắc tóc.

“Thôi thì cây ngay không sợ chết đứng, anh nghĩ gì mặc kệ mình mình không sợ...không sợ...”

Cậu cố gắng lạc quan nhưng chẳng được mấy phút cậu lại xui lợ khi nhận ra tiếng ông chủ cậu.

– Tùng!_Tiếng anh gọi lớn từ ngoài vọng vào_

– Vâng!_Cậu đáp lời uể oải_

Cậu biết chắc là phải ra xin lỗi cái lão kia chứ anh dễ gì chịu bỏ qua suông cho cậu, anh chẳng bao giờ dễ dãi với cậu nữa, mọi thứ thưởng phạt rõ ràng, mà chẳng thấy thưởng lần nào.

“Cái hợp đồng chết tiệt”

Cậu lò dò đi ra, quả nhiên anh đang nhìn cậu chờ đợi, cậu bước tới gần hơn... Cậu cố gắng lắm mới có thể mở cái miệng mình ra được, cậu tự nhủ muốn qua sông phải lụy cây cầu, ráng vậy.

– Em xin lỗi đã cư xử thô lỗ với anh như vậy, mong...mong anh bỏ qua cho...

– Thôi được rồi._Kim Thành xua tay_

Quay qua Vũ Phong Kim Thành nói về trách móc...

– Mình đã bảo không cần mà cậu cứ bày chuyện, mình bị trề rồi đây.

– Không được, người làm trong nhà phải biết trên dưới rõ ràng, phải thường phạt phân minh không thể để mất phép tắc như vậy được.

Bỗng dừng cậu thấy trong lòng chua chát khi nghe mấy chữ ‘người làm trong nhà’. Cậu đúng là người làm trong nhà nhưng không hiểu sao khi nghe chính miệng anh khẳng định điều đó cậu lại thấy đau lòng, đâu rồi cái ông anh ngang hông mà anh một hai đòi nhận rồi bây giờ cũng một hai vất đi.

– Tôi biết lỗi rồi ông chủ phạt gì tôi cũng chịu xin anh bỏ qua cho._Cậu không hiểu sao mình có thể nói ra những câu không biết sợ như vậy_

Kim Thành thấy vấn đề đã đi quá xa so với dự định anh vội tìm cách xí xóa cho nhanh.

– Cũng một phần là lỗi của mình không nên truy cứu chuyện này tiếp nữa cậu thôi đi... Mình đi đây, mình sắp trễ hẹn rồi.

– Cậu mang cả vali theo sao? Không định ở lại nữa à?

– Mình định phỏng vấn xong thì đi luôn.

– Bao giờ thì phải trở lại tàu?

– Càng sớm càng tốt.

– Có thể để mình đãi cậu bữa cơm tối không, mình phải xin lỗi vì đã để cậu gặp chuyện không vui.

Quay sang Tùng anh nghiêm giọng.

– Em biết phải chuẩn bị bữa tối như thế nào chưa?

– Em biết, em sẽ lo chu đáo.

– Vậy thì em đi chuẩn bị đi tôi không muốn thấy lỗi lầm nào trong bữa tối nữa đâu...

– Vâng!

– Và đừng quên 3 giờ lên phòng gặp tôi.

Cậu ngược nhìn anh với đôi mắt ngỗ ngược.

– Vâng!_Giọng cậu lạc đi

Vậy là anh cũng chẳng bỏ qua, anh thực sự ngày càng xem cậu là một kẻ xấu cần phải đối xử cứng rắn. Cậu chẳng còn biết nói gì hơn... Oan cũ chưa rửa oan mới lại gánh thêm...

Vũ Phong đưa Kim Thành ra tận xe mới thôi, xong anh cũng đến công ty mất chỉ còn mình cậu với nỗi lo cái hẹn ba giờ chiều.

Ba giờ rưỡi bước ra khỏi phòng làm việc của anh ở nhà hai má cậu bầm tím hiện rõ vết hằn của 5 ngón tay. Cậu xoa nhẹ hai má khế nhẵn mặt “cũng may chỉ có mấy cái bạt tai, mà cái tên đao phủ đó không nương tay chút nào” cậu chỉ e không thể qua ải này nhẹ nhàng...

Để nguyên cái mặt bầm tím hai bên cậu chuẩn bị bữa tối...

“mình cá là anh ta muốn hẳn thấy mình đã chịu phạt nên mới để dấu lộ liễu vậy”

Cậu làm bữa tối mà chỉ muốn quăng hết mấy cái nĩa vô thùng rác... Cậu thiếu đi đâu muốn liệng luôn mớ nguyên liệu đã được chuẩn bị kỹ càng từ sáng. Cục tức cứ trào lên tận cổ làm cậu đau...

“Sao mà đứng trước mặt cái con người bạc bẽo kia mà không tức giận đi, cứ thấy anh ta chau mày là lại nhũn cả người ra, bây giờ lại tức tối cái gì”

Đầu thì nghĩ ngợi lung tung tay thì múa bên đông bên tây cho xong bữa ăn. Cái bếp của cậu thêm một lần sóng gió vì đầu bếp đang lên tăng xông.

.....

Buổi tối khi bàn ăn được dọn Kim Thành nhận thấy trên gò má Hoàng Tùng có những vết tím anh nhìn Vũ Phong chẳng nói gì... Anh không ngờ Vũ Phong lại nặng tay như vậy, cậu bạn nổi khố bây giờ với anh có nhiều bí ẩn hơn ngày trước, có thể do xa nhau quá lâu anh không còn biết nhiều về Vũ Phong hay do Vũ Phong đã thay đổi mà anh không biết vì mỗi khi gặp nhau Vũ Phong vẫn như ngày nào làm cho anh không có cảm giác gì là khác lạ.

Nhìn Vũ Phong đối xử với Hoàng Tùng như vậy anh cũng không biết mình có nên vui không, chủ đích của anh là châm dầu vào lửa đã thành công, và bằng chứng trên khuôn mặt kia đã cho anh yên tâm về mối quan hệ của hai người nhưng báo hại cậu nhóc bị phạt anh cũng thấy áy náy.

Thỉnh thoảng liếc nhìn Tùng anh dò thái độ cậu như thế nào nhưng gương mặt đó đang nhập vai người phục vụ chuẩn không hề thấy biến sắc khi bị anh soi mói.

“cậu nhóc này không phải tay vừa, có thể chịu đựng được nhiều thứ như vậy mà vẫn làm việc tỉnh queo chứng tỏ là một tay lì lắm đây, mà tình địch kiểu này thật khó sống.”

Kim Thành múc muỗng súp cho vào miệng... bỗng dừng lại... Anh đang định phun ra thì anh bắt gặp ánh mắt Hoàng Tùng, Tùng đang quan sát anh một cách khoái trá...

Quay sang Vũ Phong không thấy Vũ Phong có chút phản ứng gì anh chàng vẫn ăn ngon lành, Kim Thành nuốt chửng muỗng súp xuống miệng anh đặt muỗng xuống bưng ly uống một ngụm nước rồi mới từ tốn hỏi.

_ Vũ Phong, trông cậu ăn ngon miệng nhỉ... Ngon chứ?

Nhận thấy Hoàng Tùng đang tái mặt anh bỗng dừng muốn bật cười. Anh chợt nhận ra cậu nhóc này không phải là kẻ thâm độc gì, biết rõ do anh báo hại cậu ta bị phạt hai má bầm tím mà chỉ trả thù bằng cách cho chén súp của anh mặn chát, mà khi làm cũng chẳng chịu nghĩ trước hậu quả sẽ thâm thối thế nào nếu Vũ Phong biết, bây giờ mới nhận ra thì tang chứng

rành rành... Nhìn bộ mặt tái mét của Hoàng Tùng anh thêm chọc cậu thêm một chút...

– Tự dưng mình muốn đổi chén súp của mình với cậu quá.

Vừa nói anh vừa nhìn Hoàng Tùng đang đứng sau lưng Vũ Phong đang xua xua tay...” Thật trẻ con, cậu nhóc không biết rằng kẻ thù của cậu chính là anh hay sao mà có thể nghĩ rằng anh không phai tội của cậu...

– Cậu lại bày trò gì đây, tự dưng đòi chén của mình, mà mình ăn hết rồi còn đâu._ Vũ Phong hỏi đầy lạ lẫm_

– Nếu thấy ngượng quá để em đổi chén khác cho anh._Tùng ứng biến_

Vừa định đến bưng chén súp của Kim Thành đi thì bị Kim Thành giữ lại.

– Không cần, nếu cậu ăn hết rồi thì thôi..._Nhìn sang Hoàng Tùng đang hờ hững chờ anh, anh nói như đang nói với Vũ Phong_ Tôi ăn hết chén này cho ai đó hài lòng.

– Cậu nói gì lạ vậy? Có vấn đề gì sao.

– Không, chẳng phải là bữa ăn xin lỗi sao, ăn hết cũng là một cách xin lỗi nhỉ.

Nói rồi chẳng để ai kịp nói gì nữa Kim Thành ăn một hơi hết chén súp.

Hoàng Tùng thở phào trong bếp, khi nãy sùng quá cậu làm không suy nghĩ, khi hiểu ra mình bị Kim Thành chơi mình cậu tương nguyên muống canh muối vào chén súp vừa múc ra đang bốc khói, may mà anh ta bỏ qua không làm lớn chuyện. Cậu không hiểu sao lúc tương nguyên muống muối vô chén Kim Thành cậu không nghĩ đến hậu quả...

Sau sự cố món súp các món khác không có gì kỳ lạ nữa nhưng một mối lo len lỏi trong lòng Kim Thành... Anh bây giờ càng sợ hơn, tình địch của anh quả thật quá mạnh, cậu nhóc chắc có gì đó bị hiểu lầm nên Vũ Phong

mới cư xử như vậy nhưng một lúc nào đó hiểu lầm được hóa giải thì cậu ấy sẽ đi vào lòng Vũ Phong một cách rất tự nhiên, rồi lúc đó anh còn chỗ trong lòng Vũ Phong không khi anh cứ bị đối xử một cách chu đáo có giới hạn như vậy mãi.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Những Cuộc Gặp Gỡ

Lóc cóc đạp xe chở Tùng về nhà Xuân lần bầm.

– Làm gì mà giờ này mới thấy tấm hơi cậu thế, tui tưởng cậu chết sớm hơn dự định rồi chứ. Cái tên chết bầm này làm mọi người lo chết được, sao không liên lạc gì hết trơn vậy?

– Thì liên lạc rồi nè.

– Cái đầu cậu, tui quăng cậu xuống hồ luôn bây giờ đó.

– Thôi mà, cho tui xin lỗi. Tại cái điện thoại hư rồi mà chưa có tiền mua cái mới. Lên tới là gọi cho cậu liên nè không thấy sao?

– Vậy còn chấp nhận được. Bệnh cậu sao rồi... về dưới có đi khám không?

– Dài dòng lắm, về nhà rồi tui kể cho nghe. Nhưng chúc mừng tui đi, tui không có bệnh gì hết.

Xuân thắng xe cái rét làm Tùng chúi mũi, nó quay lại nhìn cậu bằng con mắt thao láo.

– Thiệt hôn, vậy chạy thắng lại chỗ sư huynh ăn mừng luôn đi.

Nói rồi nó tính trở đầu xe đi liên ngay tấp lự làm Tùng lật đật níu lại.

– Ông ơi để sau đi, một lát tôi còn đi nhận việc nữa, muốn tôi bị đuổi sao mà giờ này nhậu nhẹt. Mà mẹ cậu không xé xác cậu ra sao mà đang giờ bán buôn dám chuồn đi hả.

– Cũng phải, cậu đi nguyên đêm lên đây rồi cũng nên về nhà nghỉ trước đi, nhưng về phải gọi điện cho tụi nó hay liền, bữa nay tụi nó buồn hiu hà.

– Biết rồi, tối ra chỗ quán sư huynh luôn, tui khao. Giờ về đi cho tui ăn chút, đầu giờ đi làm rồi.

– Mà này cậu lên luôn hả, hay về lại Sài Gòn?

– Tui lên làm thời vụ thôi hà, chừng một tuần là về lại dưới.

– Không có cậu buồn quá hà, đánh đấm cũng không có hứng.

– Trời, bộ có tui mới có đánh nhau hả.

– Ủ. Tụi nó sợ cậu nhất mà.

Xe đạp đang chạy bon bon ngang qua khách sạn chỗ cậu làm việc trước kia, cậu kêu Xuân

– Khoan, khoan Xuân... Ngừng lại chờ tui chút, ngừng lại...

– Gì nữa, vô chỗ làm luôn hả?

– Không, không có làm ở đây...nhưng có chút chuyện. Chờ chút xíu mình ra liền.

– Vậy tui lại gốc cây đằng kia chờ nha. Lẹ lên không mẹ tui cạo đầu khô hai đứa luôn đó.

– Biết rồi.

Tùng đi ngang khách sạn lập tức nhớ chuyện cái bệnh án của cậu mà hôm đó quản lý gọi cho cậu bảo lộn gì đó... Vậy mà không hiểu sao anh lại khẳng khái bảo rằng cậu lừa dối.

Tùng vào khách sạn bằng cửa nhân viên, dù không còn làm nhưng cậu cũng là nhân viên của tập đoàn và ai cũng biết mặt cậu mà. Tùng đi thẳng lên phòng quản lý xin gặp, anh quản lý rất vui vẻ đón cậu.

– Trời ơi, mới lên hả...? Ngồi đi em.

– Anh khỏe chứ?_ Cậu nói vài câu xã giao rồi tìm cách vào vấn đề chính_

– Anh này, em ghé chủ yếu hỏi anh cái vụ khám bệnh lần trước.

– Vụ nào?

– Vụ mà anh gọi cho em bảo là bệnh viện báo lộn gì đó.

– À, lộn tên. Nghe nhân viên bên đó nói là tên em với tên người đó khác nhau có chữ ‘g’ thôi hà.

– Là sao?

– Là em là Nguyễn Hoàng Tùng, còn người ta là Nguyễn Hoàn Tùng. Họ cho là do kêu người kia em lại vào nên nhầm lẫn, gặp bác sỹ vừa thay ca trực nên không phát hiện...ha...ha... Báo hại em một phen hết hồn phải không...ha...ha...

Tùng cười miệng méo xẹo, không phải một phen hết hồn mà là chết đi sống lại thì có... Vậy sao Vũ Phong lại không nghe báo cáo về sự nhầm lẫn này trong khi anh quản lý lại biết rành mạch vậy chứ...

– Rồi anh có báo cáo lại với công ty không...? Em sợ...

– Không lo, anh chỉ gửi báo cáo đúng của bệnh viện lên thôi, không ai hiểu lần em bị bệnh đâu.

.....

Trên đường về cậu kể cho Xuân nghe mọi chuyện rồi cậu chắc lưỡi kết luận.

– Hồi đó cậu nói đúng ghê...yêu phải người quá tằm tay với chỉ chuốc khổ vào thân...

– R ồi cậu tính sao, không lẽ bây giờ cứ để cho anh ta nắm thóp cậu vậy sao?

– Biết làm sao giờ, mình bây giờ cứ như cá nằm trong rọ vậy... Cậu biết một người dám bỏ tù mình chỉ vì mình không vâng lời thì mình thật sự sợ không biết anh ta sẽ làm gì mình nếu mình... Mà thôi từ từ tính, bây giờ vẫn ổn mà...

– Ổn thật không đó?

– Thật mà, bây giờ mình cứ tạm ngoan ngoãn đã, cứ dạ thưa thì anh ta chẳng để ý gì đến nữa... Mà công việc của mình cũng hay đi xa không mấy khi ở gần đâu.

– R ồi cậu sống như thế nào?

– Thật sự thì anh ta chưa độc ác đến nỗi không trả lương cho mình, lương cũng khá... Có đi đâu mình hơi lo...

– Lo gì?

– Cái hợp đồng nợ mà mình ký với anh ta mà mình kể với cậu r ồi đó. Món nợ lớn như vậy không biết có khi nào anh ta hứng lên đòi bắt từ không...?

– Nhưng cậu có mượn số tiền đó đâu.

– Biết là vậy nhưng nó được xem là phí chạy án của mình đó.

– Bắt ký nợ r ồi bắt trả nợ, những món nợ khổng...thật là những kẻ khốn khiếp làm sao...

– R ồi cậu trả được bao nhiêu r ồi.

– Không biết, mỗi tháng được lãnh một phần lương, phần còn lại để trả nợ, nhưng chẳng biết phần còn lại là bao nhiêu, cũng chẳng biết lương mình một tháng là bao nhiêu... Nói chung bây giờ người ta nói sao mình nghe vậy, cấm thắc mắc.

– Vậy là anh ta nói còn nợ thì cậu tiếp tục trả, còn nói hết nợ thì hết vậy thôi.

– Đại loại vậy.

– Cậu chết chắc... Vậy còn yêu ông chủ của cậu không?

– Đừng hù mình chứ, nội thấy mặt anh ta thôi là tim gan mình muốn nhảy lên hết r ồi, cậu điên sao mà bảo mình dám yêu anh ta nữa chứ... Dám anh ta giết mình quăng xác cho cá sấu luôn quá...

– Chia buồn với cậu, để mình giới thiệu bạn cho cậu.

– Thôi cảm ơn, tui tổn tới già cái vụ yêu ái này r ồi.

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng Tùng cậu biết dù cậu không thể yêu anh nhưng dù gì tình cảm đã phát sinh trong thời gian dài vậy không thể nói mất là mất, nó cũng còn đọng lại chút dư âm trong trái tim bị bóp nát đang cố li ền sẹo.

Chỉ còn vài hôm là tới trung thu, nhà Vũ Phong bánh trung thu được biếu chất đ ầy. Cậu nhớ đám nhóc dưới quê cậu thì bánh trung thu với chúng là một thứ chỉ để ngắm, vậy mà ở đây có hộp nằm đó cả tháng mà vẫn chẳng ai động tay..." Nếu gọi về cho bọn chúng chắc là tụi nó vui lắm, để đây hư hết thật phí của trời. Đạo gần đây Vũ Phong hi ền hòa với cậu hơn đạo trước, thực ra do cậu không có động tĩnh gì nhất nhất một dạ hai vâng nên chẳng có lý do gì bắt bẻ cậu. Hôm nay thấy Vũ phong nhàn nhã đọc báo cậu đánh tiếng

– Mấy hôm nay bánh trung thu gọi tới nhi ều lắm, anh có định làm gì với nó không?

– Chỉ cần đưa danh sách người gửi cho tôi là được r ồi, cậu tự xử lý đi.

– Nhưng! ...Nhưng bánh đắt ti ền lắm... Có cả bánh trộn vàng nữa... em làm sao dám làm gì với chúng chứ.

- Đã bảo cậu tự xử lý thì tự nghĩ ra cách đi đừng phiền hà nữa.
- Cách gì cũng được ạ. Anh có muốn ăn loại nào không?
- Cậu tự chọn đi.
- Em biết rồi.

Tết trung thu với cậu là một niềm vui vì nó là sinh nhật cậu nhưng nếu tính ngày dương thì không phải năm nào cũng có thể trùng với tết trung thu. Vì anh em cậu lợi dụng nói là mừng sinh nhật cậu nên với cha mẹ mua bánh trung thu chứ tới sinh nhật mấy đứa em cậu ở nhà toàn mía gim cóc ổi mấy anh em tự hái với nhau thôi.

Tính tới tính lui cậu quyết định gửi ngót hai chục hộp về quê với danh nghĩa của ông chủ cậu, nhắn với cha cậu ông chủ cậu nhờ cha gửi tặng mấy đứa nhỏ không mua nổi bánh trung thu.

Đồng còn lại cậu cất cẩn thận cho kế hoạch đêm trung thu của cậu. Cũng không quên chọn cho ông chủ của cậu một cái bánh thật ưng ý.

Hôm nay có 2 vị khách nhìn khá sang trọng đến nhà một nam và một nữ, họ đến không báo trước nên không có anh ở nhà nhưng họ cũng không ngại, rất tự nhiên làm cậu lúng túng không biết phải làm sao.

- Gọi cho ông chủ cậu báo rằng có cô Bình tới.
- Cô Bình?
- Phải, nhanh đi cô gái gắt.
- Nhưng...nhưng...
- Nhưng chuyện gì, cậu có muốn tôi đuổi việc ngay lập tức không?
- Em không cần làm ầm lên như vậy. Cậu cứ báo với Vũ Phong là có tôi là Minh Hàn đến gặp, không thể không gặp.

– Anh có thể tự gọi được không ạ?

Chưa dứt câu cậu đã bị cô gái quát te tua...

– Thật quá quắt, ngày càng không thể chịu nổi hai anh cứ để hạng cận bã này lớn lối ngay trong nhà.

Nghe xong câu mạt sát của cô gái Tùng tối mặt, cậu bực dọc trả lời.

– Tôi không được phép gọi cho ông chủ, chỉ ông ấy gọi cho tôi khi có việc cần sai bảo thôi thưa cô, tôi không dám làm trái quy định mong cô thông cảm.

– Thôi đi, em cứ ngồi yên đó mà đợi đi, tự em đến bất ngờ mà.

Cô gái ngồi chờ mà mặt thì cau có, cậu lẳng lặng mời trà mà không nói thêm gì tránh bị làm bia đỡ đạn.

– Khoảng chừng nào thì Vũ Phong về? _Người đàn ông đi kèm đạm hỏi_

– Nếu không có gì thay đổi chắc khoảng 8 giờ ông chủ về

– Tám giờ!! _Cô gái hét toáng lên_ Không thể chờ từng ấy thời gian. Bây giờ chỉ mới bốn giờ thôi.

– Vậy em muốn làm sao, bảo em gọi cho nó trước em không chịu.

– Anh gọi đi, em gọi thì đừng hòng anh ấy về

– Không phải chuyện của anh, nếu cha không yêu cầu anh cũng không muốn tháp tùng em đến đây đâu.

Nghe cả hai trò chuyện cậu đoán chừng là người thân của Vũ Phong, nhưng có vẻ như họ chẳng vui vẻ gì khi phải gặp nhau.

– Sao lại không đến? Có quyền lợi của anh nữa mà đâu chỉ riêng em.

– Anh không có phần, chẳng phải mẹ đã không cho anh sử dụng thêm đồng nào trong tài khoản của gia đình rồi đó sao. Đừng kéo anh vào chuyện của em... Một lát em tự nói với nó anh không tham gia đâu.

Thấy cũng còn lâu mới tới giờ Vũ Phong về, cậu mang cho họ một ít bánh ngọt.

– Tối nay tôi ở lại công ty. Cậu mang cái gì đó đến cho tôi_ Cái gì đó có nghĩa là ông chủ cậu muốn cậu phục vụ bữa ăn cho đảng hoàng_

– Khoan đã..._Cậu vội gọi anh vì thường thì chỉ vốn vẹn bấy nhiêu anh sẽ tắt máy_ Em có chút chuyện không biết có nên báo với anh không.

– Chuyện gì? _Giọng anh đầy hăm dọa rằng nếu là chuyện không ra gì thì cậu sẽ không yên đâu_

– Có hai vị khách không hẹn trước.

– Không hẹn trước, cậu báo với tôi làm gì, lại nhận gì của họ sao?

– Không có, em xin lỗi...em xin lỗi... Nếu không có gì nữa em cúp máy đây ạ...

Tiếng dập máy bên kia khô khốc, cậu muốn khóc quá trời không hiểu sao anh lúc nào cũng cho rằng cậu có ý đồ xấu.

Sáu giờ cậu mang cơm đi mà không dám nói với hai vị khách còn đang chờ rằng anh không về, cậu dặn chị giúp việc tiếp đãi họ cho đến khi nào họ đi...

Bước vào phòng làm việc của anh ở công ty cậu nhận thấy rõ thái độ anh không phớt lờ như những lần trước, anh nhìn theo cậu khi cậu chuẩn bị bữa ăn làm cậu cứ lạnh tóc gáy...

Cậu cầu mong anh ấy đừng hứng chí đem cái tội tài lanh của cậu ra mà tra xét nếu không thì không chỉ cái mặt cậu bầm thối đâu, cậu biết rõ anh

đối xử với cậu rất hà khắc chứ không nhẹ tay chút nào... Mà sao lần nào cậu cũng phạm vào những cái lỗi ngu ngốc thế không biết.

– Ai đến mà không báo trước? Tôi cho cậu cơ hội cuối cùng, nếu không phải là một ai đó quan trọng cậu không tránh khỏi chịu phạt đâu.

“Cuối cùng cũng tới”_Cậu thở dài_ “Sao anh ấy thích làm tình làm tội người ta vậy kia chứ, trái tim mình đã đau vì anh ấy lắm rồi nhưng chắc như vậy vẫn chưa đủ.”

– Em không biết nhưng thấy thái độ của họ em nghĩ là người quen của anh nên...nên...

– Quen, tôi quen biết bao nhiêu người.

– Không, em đoán có lẽ là người thân... Anh ấy xưng tên là Minh Hàn đi cùng một cô gái...

Thấy mặt anh dịu xuống cậu nghĩ mình đã đúng, nên cậu tranh thủ biện hộ một chút...

– Vì em nghĩ anh sẽ về trễ mà họ thì có vẻ quyết chờ anh cho bằng được nên báo cho anh biết.

Anh rút điện thoại gọi đi và đi ra ngoài nói chuyện, cậu mừng rơn vậy là thoát nạn.

Một tuần sau hai vị khách hôm nọ báo hại cậu suýt chết trở lại nhưng lần này Vũ Phong chờ sẵn ở nhà. Họ nói chuyện với nhau có vẻ khá căng thẳng... Mà không, thật ra thì chỉ có cô gái làm dữ với Vũ Phong thôi còn người thanh niên tên Minh Hàn chẳng lên tiếng.

– Anh không thể làm vậy với nhà hàng của em được._Cô gái nói rất giận dữ, mắt trợn ngược_

– Không phải là chuyện được hay không mà là chuyện nên hay không, và nhà hàng em quản lý không hiệu quả chút nào.

– Nhưng anh không được đóng cửa nó.

– Anh không đóng cửa nó, nó tự đưa mình vào thế phải đóng cửa còn nếu em có khả năng vực nó dậy thì em cứ tự nhiên anh không ngăn cản.

– Nhưng quan trọng là anh không chịu ký chi ngân sách cho nó, muốn phục hồi em cần thêm vốn.

– Không thêm một đồng nào cả.

– Anh không có quyền nói không, mẹ sẽ không để anh làm vậy đâu anh biết mà._Cô gái quả quyết_

– Đúng, anh không có quyền, nhưng người đi đầu hành có quyền, nó không kinh doanh hiệu quả thì nó phải đóng cửa. Mà em nên biết người đi đầu hành hiện nay là anh không phải mẹ và anh còn phải báo cáo với ngài tổng giám đốc về mọi khoản kinh phí của công ty... Còn nếu bà tổng giám đốc muốn cứu nhà hàng của em thì kêu bà ấy tự mình làm, công ty không làm.

Thấy cuộc nói chuyện ngày càng căng thẳng Minh Hàn lên tiếng.

– Hai người cứ nói chuyện anh ra ngoài cho thoải mái._Quay sang cô gái_ Khi nào về gọi anh.

Nói xong anh chàng bỏ ra sân không đợi ai trả lời, anh vừa bước ra khỏi phòng khách đã nghe tiếng cô gái tiếp tục lạnh lùng...anh lắc đầu. Thả bộ xem mấy chậu kiểng trong sân anh rút điếu thuốc, bật hoai cái hộp quẹt cũng không cháy.

– Anh cần lửa không?

Quay lại thấy chàng thanh niên hôm trước tiếp đãi anh, anh cười hiên hòa.

– Cái hộp quẹt sắp hết xăng hay sao ấy, cậu cho tôi xin chút lửa.

Tùng bật lửa miễn thuốc cho anh.

– Anh có muốn lên phòng khách trên lầu ng ồi đợi không, trên đó rất mát rất thoải mái.

Minh Hàn ngó vào trong nhà ước chừng sẽ còn rất lâu nên gật đầu...

– Cậu dẫn đường đi, chắc tôi sẽ còn đợi lâu. Mà tôi gọi cậu thế nào?

– Tôi là người giúp việc linh tinh trong nhà, anh gọi tôi là Tùng được r ồi.

– Cậu Tùng! Cám ơn cậu không thì tôi chẳng biết làm gì cho hết thời gian. À tôi là Minh Hàn...

– Tôi biết!

– Ah

– Lần trước anh có giới thiệu r ồi.

– Ủ ờnh.

Cậu dẫn Minh Hàn theo lối cầu thang bên ngoài lên phòng khách nhỏ ở tầng trên.

– Anh ng ồi chơi đi, tôi mang cái gì đó lên cho anh. Anh muốn uống hay muốn dùng gì?

– Cho tôi rượu đi, tôi không cần ăn gì đâu.

Cậu mang đến cho anh chai rượu

– Vang Đức à.

– Anh có muốn đổi loại khác không?

– Không, như vậy được r ồi. Cậu ng ồi chơi được không? Uống với tôi. Uống một mình thì buồn lắm.

– Không được đâu, tôi ng ẫ chơi thì được nhưng uống cùng khách tôi không được phép đâu.

– Ông chủ của cậu khó tính nhĩ.

– Vâng, tôi không muốn bị trách, để tôi tiếp rượu cho anh.

Nói r ẫ cậu khui rượu rót ra chai cho Minh Hàn, hết ly cậu lại tiếp rượu.

– Cậu chẳng hỏi tôi là ai à?

– Khách của ông chủ nhi ều lắm vả lại tôi sao dám hỏi.

– Thực ra tôi là anh của ông chủ của cậu.

– Ah! Vậy cô gái trong nhà...

– Phải, là em gái của bọn tôi, bọn nó có chút chuyện bất đ ồng trong kinh doanh nên gây gổ một chút.

– Anh ấy rất độc tài, khó mà thuyết phục lắm._Cậu buộc miệng khi thấy Minh hàn là người thân không phải khách làm ăn của Vũ Phong_

– Anh ấy?_Minh Hàn lặp lại lời Cậu_ Cậu có vẻ thân thiết với ông chủ đấy chứ, cứ nghe cậu gọi ông chủ nãy giờ... Cậu làm bao lâu r ẫ?

– Anh đừng hiểu l ầm, tại thỉnh thoảng tôi quen miệng giống như lúc trước chưa làm cho ông chủ thôi chứ không dám có gì đi quá chủ tớ đâu, anh nói vậy ông chủ biết được tôi sẽ thăm lắm.

Minh Hàn cười đ ồng tình

– Phải thẳng em tôi thật khó mà... Nó thật sắt đá...tôi hiểu mà... Tôi cũng nểm qua r ẫ.

– Anh là anh trai anh ấy chắc cũng là ông chủ lớn của công ty ha?_Cậu lảng sang chuyện khác_

- Không, tôi rời công ty lâu rồi mọi chuyện giờ phó cho Vũ Phong cả.
- Ah!
- Thực ra tôi có một bar ở Huế, tôi tự mở sau khi rời nhà.
- Anh giỏi nhỉ.
- Cũng không có gì, khi nào có dịp đến Huế cậu cứ ghé chỗ tôi, tôi mời cậu vài ly.
- Nói rồi Minh Hàn rút danh thiếp đưa cho cậu, cậu nhận thật lễ phép.
- Bar “Waiting” sao lại là đang chờ, anh đặt tên cho nó sao? Anh đang chờ ai à._Cậu chọc_
- Ừ Waiting, bị cậu phát hiện rồi... Thật ra thì ít ai để ý đến cái tên không ngờ cậu lại...
- Anh chờ người yêu hả, hay bị vợ bỏ?
- Tôi không có vợ.
- Vậy đích thị là người yêu rồi, người ta đi đâu à?
- Tôi không có người yêu, tôi đang chờ tình yêu._Anh nói như đang nói đùa_
- Lạ nha, công tử như anh mà phải chờ tình yêu sao?
- Ừ, cái tương tự thì nhiều nhưng cái gọi là tình yêu thực sự thì thật khó, có khi con người ta phải chờ cả đời ấy chứ.
- Anh triết lý hay quá.
- Thôi đừng hỏi tôi, cậu có người yêu chưa? ...Cậu bao nhiêu tuổi rồi?

– Hai mươi hai, chưa ai chịu yêu cả._Cậu nói mà cả bộ cơ mặt cứ sượng cứng, may mà không bị Minh Hàn nhìn thấy_

– Anh ng ấ đây à?_Vũ phong bất ngờ bước vào hỏi_

– À, hai đứa xong r ấ à, vậy anh về thôi.

– Không cần vội đâu, nó đi mất tiêu quên cả anh r ấ, một lát em sẽ gọi xe đưa anh về

Liếc mắt nhìn Hoàng Tùng lúc này đã vội vã đứng lên nép qua một bên khi anh bước vào và đang đứng chờ cơ hội linh ra chỗ khác. Thấy mình bị chiếu tướng cậu vội làm một cử chỉ chào anh r ấ quay lưng đi vội xuống cầu thang.

– Anh có chuyện để nói với người trong nhà em sao?

– Không, nhưng người làm của cậu tiếp đãi chu đáo lắm.

– Chứ không phải anh đã biết cậu ta lâu r ấ à.

Minh Hàn nhìn Vũ Phong một lát r ấ nói giọng buồn buồn.

– Anh đã rời nhà không mang theo gì r ấ chẳng lẽ em vẫn còn nghi ngờ sao?

– Phải luôn luôn cảnh giác chứ, chỉ cần lơ là thì chết như chơi ấy chứ. Nhưng thằng nhóc bị phát hiện r ấ, nếu phải thì cũng tiện báo cho anh biết một tiếng... còn không phải thì thôi vậy.

– Thôi sao cũng được, tùy em nghĩ... Công việc vẫn tốt chứ?_Minh Hàn chuyển đề tài_

– Không tệ, hôm nay anh rảnh rỗi quá nhỉ không đi theo canh chừng bảo bối của anh nữa sao mà lại tháp tùng con nhóc đó tới đây vậy.

– Ngọc Bình à?_Cô em gái của Vũ Phong_Không, là do lần trước về đây có chút việc không ngờ đụng phải chuyện này..._Minh hàn thở dài_

Nếu không phải cha ra lệnh thì anh cũng chẳng muốn dính tới mấy chuyện này.

– Cha chịu nói chuyện với anh rồi sao?

– Cũng còn lạnh nhạt lắm.

– Công chuyện của anh ở đây xong chưa, hay lại chạy tìm bảo bối nữa?

– Anh không tìm nữa, mặc kệ cậu ấy... Anh vào vì mấy lô rượu bị trục trặc thôi, mà cũng xong rồi chỉ tại con nhỏ làm anh về rồi lại phải trở vô.

– Vậy chừng nào đi?

– Ngày mai cũng 15 rồi anh định ở thêm một ngày.

– Ngày mai tết trung thu rồi à, nhanh vậy?

– Chuyện của em với Ngọc Bình tới đâu rồi?

– Nó suốt ngày chỉ dựa vào bà mẹ mà kiếm chuyện, em dư biết số tiền lỗ lã của nhà hàng Violet_Nhà hàng mà cô em gái quản lý_ thực sự là chạy vào túi riêng của nó thôi.

– Nên em nhất định đóng cửa? Còn dè không lên tiếng sao?

– Làm sao không, nhưng làm gì được. Trên nguyên tắc kinh doanh không hiệu quả thì ban lãnh đạo quyết định đóng cửa nếu không có lý do đáng thuyết phục... Mà họ chẳng có lý do nào cả nên mới chạy tới đây làm dữ thôi.

Họ trò chuyện cũng lâu, Vũ Phong tiếp đãi Minh Hàn bữa trưa rồi cho xe đưa về.

Ngày 15 và ngày 16 tháng 8 âm lịch mọi người ăn mừng tết của trăng, ngày mà mặt trăng tròn nhất. Cậu ngồi trong phòng khách nhỏ ở hành lang nhìn lên bầu trời, trăng ở thành phố không đẹp bằng trăng ở quê cậu. Ở đây ánh đèn điện làm cho con người không thể thấy được cái ánh vàng như dát

bạc của trăng trải trên mặt đất trên những bụi cây, rực rỡ mà huyền bí, trăng ở đây trông cứ như bị ồm ồm nhạt nhòa xanh xao. Thực ra trên trời chỉ có một mặt trăng chỉ là do khung cảnh xung quanh mà trăng trở nên khác.

Cậu nhớ con sông gần nhà mà anh em cậu hay ra tắm, mỗi ngày rằm trăng chiếu sáng vàng vạc đẹp đến nao lòng. Con út cứ bảo trăng giống cái bánh chiên vàng giòn rụm nhìn muốn cắn một miếng. Mỗi lần nó nói như vậy con Lam lại cốc đầu nó mắng tham ăn.

Cậu bất giác buồn, cái buồn len lén vào lòng lúc nào không hay

“Không nhớ nữa,” _ mỗi khi nhớ cậu lại muốn bay về nhà _

Cho nốt mớ bánh trung thu vào cái bao tải, phải 5 bao mới chứa hết cái đồng bánh mà anh bảo cậu tự xử lý. Cần cái mặt nạ và đôi tai thỏ tự làm cậu chuyển từng bao bánh ra ngoài. Nhà Vũ Phong ở khu của những người sang trọng, giàu có cậu phải bắt xe đi xa hơn để đến nơi có những người thích bánh của cậu.

Ra gần khu ăn uống nơi này cậu biết sẽ có những đứa trẻ làm đủ thứ nghề để mưu sinh. Giờ này chúng vẫn còn lang thang cậu sẽ làm con thỏ ngọc của chị hằng mang cho chúng chút của thừa của người khác nhưng với chúng là rất quý.

Đứng một góc khuất cậu đeo mặt nạ thỏ vào đội cặp tai thỏ lên rồi bắt đầu quan sát xung quanh... Không bao lâu một chú bé tay còn cùm xấp vé số dày cùi lon ton đi lại, nó nhỏ loắt choắt có vẻ như vừa bị ai đó bắt nạt nên phải dạt ra khu vắng vẻ này vừa đi vừa chúi chúi mắt như vừa mới khóc.

Đợi cho chú nhóc lại gần hơn một chút... cậu gọi.

– Ê nhóc lại biểu coi.

– Mua vé số hả _ Thằng nhóc hỏi giọng đầy bức mình khi thấy có con thỏ gọi mình _

- Không mua, nhưng lại đây cho đ ồ.
- Không mua “kiu”tui chi vậy, dư hời.
- Lại cho bánh ăn nè, lằng nhằng hoài._Cậu quạu_
- Bánh gì, cho không hả?_Thằng nhóc mon men lại g ần_ Có đổi gì không?
- Không._ cậu nạt nhẹ, r ồi rút một cái bánh trong bao đưa cho nó_

Nó c ần và càng ngạc nhiên dữ khi thấy là một cái bánh trung thu được đóng gói h ể hoi, không phải là cái bịch chứa mấy cái bánh tây với vài ba cục kẹo như nó đã từng được nhận mỗi khi có dịp phát quà từ thiện.

Thấy thái độ nó như vậy cậu nhấn cái bánh v ề phía nó trấn an.

- Cho không, bánh cao cấp đó, còn hạn sử dụng ăn không đau bụng đâu.
- Cho thiệt đó hả?_ Thằng nhỏ gặng lại_
- Đúng, đi lẹ đi không lấy lại bây giờ. _ Cậu đẩy cái mặt nạ thỏ lên quát_

Nghe vậy thằng nhóc lật đật lùi lại mấy bước, tay dấu cái bánh ra sau lưng... Nó không quên đảo mắt nhìn mấy cái bao cạnh cậu.

- Mấy cái đó để cho hết hả.
- Ủ, chi? Xin nữa hả, mỗi đứa một cái thôi, BIẾN!!!!!!!

Thằng nhỏ chạy biến, cậu bu ồm cười chết được. Thường thì người làm việc như cậu sẽ ăn nói nhẹ nhàng âu yếm như cậu vẫn thấy nhưng cậu lại không ngờ rằng mình ứng xử với thằng nhóc một cách kỳ cục như vậy... không có mấy lời sáo rỗng cũng chẳng có tiếng cảm ơn.

Đưa mắt kiểm ‘con m ồi’ mới cậu nghe ai đó chọt chọt vô lưng cậu, quay lại lại cũng thằng nhóc h ể này.

– Mỗi đứa một cái phải hông?

– Ừ.

Cậu quan sát nó, nó hí hửng nghe cậu trả lời xong thì đưa tay ngoắc ngoắc vẫy vẫy...tức thì một đám lau nhau bốn năm đứa ở đâu nháo nhào chui ra...

– Anh cho tụi nó đi.

Cậu nhìn mấy khuôn mặt non choẹt lấm lem đang nhìn cậu chờ đợi đầy hi vọng, không thể chịu nổi đôi mắt tụi nó lâu hơn cậu phát cho mỗi đứa một cái, xong cũng chẳng cảm ơn chúng chạy biến như thể đứng lâu sẽ bị lấy lại.

Và không cần cậu cất công dụ dỗ con mồi chúng tự dẫn xác đến, đứa nào cũng như đứa nấy nhìn cậu với đôi mắt đầy hi vọng và biến đi không một lời cảm ơn rồi lại dẫn thêm tới. Mấy cái bao bánh của cậu chẳng bao lâu hết sạch.

Cần cái bánh cậu vốn định giữ lại mừng sinh nhật chính mình cậu cuộn gói chuẩn bị về

– Em muốn có bánh.

Tiếng một cô bé con thỏ thỏ.

– Anh hết bánh rồi.

Nó òa khóc làm cậu luống cuống...

– Thôi nín đi, đây còn cái của anh, anh cho luôn.

Con bé nín ngay lập tức vội vàng cầm bánh...

– Còn ba đứa nữa anh còn bánh của anh không?_Nó hỏi tình queo_

Trời! Tình huống không lường trước, cậu chưng hửng.

– Tụi nó coi chừng địa bàn bây giờ em về mới tới lượt tụi nó đi, anh còn bánh của anh không?

“Trời, coi địa bàn nữa làm như giang hồ không bằng”. Cậu không biết trả lời sao cho nó không buồn. Cậu thành thật.

– Anh chỉ còn cái duy nhất cho em rồi, thôi về chia cho bạn đi.

– Nhưng chia tụi nó rồi lát lấy gì cho mẹ em.

Cậu cứng cả người, trong túi không có đồng nào, bao nhiêu cậu vét trả tiền taxi để tới đây cả rồi, chưa kể phải cuộc bộ về nhà nữa là lấy gì mà mua bánh cho thêm nó.

– Để chú mua ba cái nữa con mang về cho bạn nhé.

Cậu ngẩn nhìn người nói với con bé, người này không lạ ...Minh Hàn.

– Mua bánh giống vậy hả chú?

– Ừ.

Rồi anh dẫn nó tới cửa hàng bánh đang còn bán hạ giá gần đó mua cho nó 3 cái nữa và cũng như những đứa trước nó chạy biến mà chẳng nói tiếng nào.

– Cảm ơn anh.

– Cậu nói thay con nhóc à? _Anh cười hấp háy_

– Sao anh lại ở đây giờ này?

– Tôi dạo phố trung thu bắt gặp một con thỏ làm chuyện mờ ám nên đứng xem.

Cậu chợt nhớ mình còn mang tai thỏ cậu xấu hổ vội gỡ xuống.

– Anh đừng cười, mà cái bọn nhóc này uống công em hóa trang vậy mà chúng chẳng buồn để ý.

Anh cười giòn giã...

– Mà cậu làm con thỏ nhìn cũng hay đấy, ban đầu tôi cứ nghĩ ai đó của bên hội từ thiện không ngờ là cậu, mà cái cách cậu cho bọn chúng cũng ấn tượng thật. Bánh đâu mà cậu có nhiều thế.

– Của ông chủ đấy ạ.

– Vũ Phong, nó kêu cậu làm à? Lạ đấy.

– Cũng không sai là mấy_Cậu nhớ nhé_ Anh ấy đưa đồng bánh được người ta cho rồi bảo muốn làm gì thì làm.

– Rồi cậu nghĩ ra trò này...?

Cậu gật gật đầu xác nhận. Một lần nữa Minh Hàn không nén cười nổi.

– Thôi anh đừng cười nữa...mà thôi em về đây, để một lát tụi nó kéo tới lấy gì mà cho nữa.

– Về thật sao, nói chuyện với anh một lát đã chứ.

– Em biết nói chuyện gì...?

– Hay đi ăn cái gì đó đi.

Nghe vậy mặt cậu càng nhăn tợn.

– Hay về nhà đi em làm gì đó đãi anh.

– Không sao, tôi đãi cậu, tôi biết cậu không có đồng nào rồi.

– Anh không cần...

– Không sao, không ti ền không sao, cậu đáng để tôi đãi một ch ầu. Đi nào...

Minh Hàn lôi cậu đi tới nhà hàng khá lịch sự và có cả một bức tường kiếng cho khách có thể vừa ăn vừa ngắm người qua đường mà vẫn không bị tiếng ồn ào quấy nhiễu.

Minh Hàn chọn cái bàn sát tường kiếng để có thể nhìn ra bên ngoài...

– Anh không cần vào nơi đắt ti ền vậy đâu, vả lại cũng muộn r ồi...

– Không cần lo, có gì để tôi nói với ông chủ cậu cho, làm việc tốt chắc không bị la đâu.

– Ông chủ không có nhà và tôi tự ý ra ngoài...

– Vậy có gì phải lo.

Minh Hàn nhìn người phục vụ r ồi hỏi cậu.

– Vào tới đây r ồi chẳng lẽ cứ để người ta chờ mình mãi sao?

Cậu đành gọi món, cậu gọi món trông có vẻ m ềm giá một chút nhưng Minh Hàn không đ ồng ý.

– Mang những món cậu ấy đã gọi và mang vài món đặc biệt của nhà hàng cho chúng tôi, anh còn gọi thêm rượu.

– Anh gọi nhiều như vậy hai người làm sao ăn hết.

– Không sao tôi ăn nhiều lắm...vả lại cũng lâu r ồi không có người cùng ăn nên hôm nay tôi có hứng, đừng làm tôi mất hứng mà.

– Không ai ăn cùng à?

– Phải ăn một mình mãi cũng mất cả thú ăn uống, đến bữa ăn cứ như là ăn để trả nợ vậy.

Cậu cười khi nghe Minh Hàn ví von.

– Lạ thật, người thì không muốn ăn trong khi anh em tôi mỗi bữa là lại tranh nhau, trể là hết phần.

– Có anh em như vậy chắc vui lắm hả?

– Vui thì cũng có nhưng như vậy cho thấy là nghèo thôi, bữa ăn nào cũng thiếu thốn.

– Tôi đây thì dư thừa nhưng chẳng biết chia sẻ với ai.

– Vậy thì hôm nay anh cứ ăn cho vui về đi để tôi chia sẻ với anh.

– Được... Mà tôi gọi cậu là Tùng cho thân mật được chứ, cứ anh anh tôi tôi nghe xa lạ quá...mặc dù chúng ta xa lạ thật.

– Không sao, anh gọi sao cũng được em không ngại đâu._Tùng thay đổi cách xưng hô_

Người phục vụ lần lượt mang từng món ra. Minh Hàn và cậu vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ như đã quen nhau lắm rồi.

Bỗng một người đứng bên ngoài bức tường kính nhìn vào họ. Minh Hàn buông đĩa khi bắt gặp người này, cậu nhìn thấy vẻ mặt Minh Hàn thật khó hiểu không biết vui hay buồn hay đang lúng túng khó xử nó thay đổi liên tục.

– Anh quen anh ta à?

– Ờ, có quen.

– Trông mặt anh tệ lắm

– À vì anh hơi bất ngờ, không sao đâu cậu cứ tự nhiên đi.

– Bất ngờ? Bất ngờ vì nhìn thấy anh chàng đứng bên ngoài à...? Mà hình như anh ta đang đi với ai đó.

Minh Hàn nhìn theo ánh mắt của Hoàng Tùng thấy người thanh niên vừa đứng nhìn hai người đi tới gặp một người thanh niên khác có vẻ lớn tuổi hơn, họ nói gì đó với nhau rồi cặp tay nhau đi.

– Có vẻ họ cũng định vào đây dùng bữa tối.

Vì Hoàng Tùng quay mặt ra cửa nên dễ quan sát hai người kia hơn, cậu thuyết minh cho Minh Hàn nghe diễn biến của hai người lạ đó. Nhưng trái với ý nghĩ gặp người quen Minh Hàn sẽ vui, vừa nghe cậu báo họ sẽ vào nhà hàng anh đã hoảng hốt làm rơi cả đĩa.

– Anh có vẻ không ổn đó, anh cần em giúp gì không?

– Tùng à, cậu có thể giúp anh...cậu có thể...

– Anh cứ nói từ từ đi em sẽ làm hết sức có thể?

– Không cần làm gì đâu...mà không...cần nhiều hơn bình thường mới đúng... Nếu có gì đó xúc phạm đến cậu mong cậu hiểu rằng anh không muốn dừng để bụng._Minh Hàn cứ lắp bắp giải thích_

– Em không hiểu lắm nhưng họ tới rồi kìa.

Nhận thấy khuôn mặt Minh Hàn nhăn nhó kỳ lạ cậu hiểu rằng hai người này nằm ngoài danh sách mong đợi của Minh Hàn.

– Chào anh!_Người trẻ hơn cất giọng đầy hiềm khích_Anh cũng có mặt ở đây sao, đáng ra anh phải ở cái ngôi chùa đó mới phải chứ!

– Anh vào đây vì công việc, em cũng vào đây chơi à?_Minh Hàn đáp giọng khó khăn_

Quay sang nhìn Hoàng Tùng một cách soi mói, anh ta đưa tay vuốt nhẹ mặt Hoàng Tùng làm cậu phải né ra hỏi giọng khinh khỉnh.

– Lại trò ăn vạ của anh nữa sao, anh không chán nhưng tôi thấy chán đó, anh không tìm được cách gì mới hơn hay sao...? hừ... Bồn cũ soạn lại hoài.

Tùng bực mình hất tay hấn ra trong khi đó cậu nghe Minh hàn vội vã thanh minh.

– Không, không phải... Cậu ấy là nhân viên của Vũ Phong chỉ tiếp anh khi anh có việc vào đây gặp Vũ Phong thôi.

Tùng càng thấy lạ khi tên này nói với Minh Hàn bằng cái giọng xác xược vậy mà anh không hề có phản ứng gì mà còn tỏ ra khá cả nể.

– Tin được không đây?_Hấn quay qua hỏi cậu_ Cậu là người yêu hay bạn tình của người yêu tôi vậy?

Tùng nghe lòng bùng cả lỗ tai, cậu nhìn sang thấy Minh hàn như chết trân đến là tội nghiệp.

– Em vừa nói gì vậy, ai là người yêu của em nữa?_Người đi chung với hấn lên tiếng đầy giận dữ_ Còn anh thì là gì?

– Hấn quay lại vuốt vuốt ngực tên kia, làm những cử chỉ thật âu yếm...

– Không cần lo, honey vẫn là nhất trong lòng em mà.

Hoàng Tùng cứ tròn mắt nhìn thái độ của Minh Hàn, một thái độ chịu đựng đến là bực mình.

– Bọn em ng ỏi cùng được chứ anh yêu?

– Không!_Hoàng Tùng khẳng định dứt khoát_ Chúng tôi không muốn ai làm phiền mời hai người qua bàn khác.

– Hình như không tới phiên cậu lên tiếng._Hấn bắt bẻ, Minh Hàn chỉ biết im lặng_

– Bữa ăn này tôi mời nên tôi có quyền không tiếp thêm khách._Tùng nói tự tin_

Hấn quay sang nhìn Minh Hàn không thấy anh có phản ứng gì hấn càng tức tối hơn.

– Anh có thể mời em mà không cần cứ phải ng ồi cùng họ._Tên đi cùng hẳn lên tiếng_

– Nhưng em muốn ng ồi đây... Không sao bữa ăn này tôi mời vậy chúng tôi có thể ng ồi đây được r ồi chứ?

Hoàng Tùng nghĩ “tên này thật ngang ngược, nói tới vậy mà vẫn còn ép người, được vậy thì tới luôn”.

Cậu nhìn Minh Hàn thật đăm đؤối r ồi cất giọng nhẹ như bông...

– Anh yêu, vậy lời tỏ tình của em anh có chấp nhận không? Nếu anh đồng ý thì chúng ta sẽ ng ồi riêng với nhau thôi còn không thì đành để vị khách tốt bụng này mời chúng ta bữa tối vậy.

Thấy thái độ của Hoàng Tùng thay đổi kỳ lạ không báo trước này làm anh càng lúng túng tợn cứ ấp a ấp úng như gà mắc tóc. Được thể Hoàng Tùng b ồi thêm...

– Anh ngại em vì anh có người yêu r ồi, nay người yêu của anh cũng đang có người khác thì anh có thêm em chắc không ai phản đối đâu, em sẽ rất chung thủy không như ai đó đâu.

Nhìn thái độ của ba người Hoàng Tùng chỉ muốn cười thật to, Minh hàn ngày càng ấp a ấp úng, hẳn thì đỏ mặt tía tai còn tên người yêu đi chung thì mặt xanh luôn vì ghen tức. Có thể bây giờ hẳn mới biết là hẳn bị cấm sùng.

– Em lựa chọn ngay đi _Tên người yêu tức tối quát_ Một là cứ ch ấm d ứt ở đây không thì lập tức ra khỏi đây với anh.

Nói r ồi tên người yêu quay lưng đi tuốt còn hẳn l ừ mắt nhìn cậu và Minh hàn thật dữ d ằn r ồi cũng đi theo, trước khi đi không quên quăng lại một câu khó hiểu.

– Tốt, anh không phủ nhận việc hai người là người yêu vậy tôi coi như anh chính thức chán tôi, anh chủ động bỏ tôi, tốt.

Nghe có mùi không bình thường cậu chắc mẩm mình làm một chuyện thừa thải rồi... Ngó Minh Hàn vừa thở phào nhưng không nhẹ nhõm chút nào cậu ước hỏi.

– Hình như em vừa làm điếu không nên thì phải?

– Không sao, với anh bây giờ cũng chẳng biết cái gì nên cái gì không nữa. _Minh hàn thở dài thườn thượt_ Làm mất cả bữa ăn ngon.

– Thật sự em tò mò quá đó, cậu ấy thực sự là người yêu của anh hả? ... Có vẻ như đang chứ không phải đã từng phải không?

– Đúng đang là người yêu của tôi đấy, trông tôi thảm hại lắm phải không?

– Nhưng rõ ràng là anh chàng đó đang cặp với người khác... Và lạ là anh không hề giận dữ...có vẻ anh còn sợ anh ta hiểu lầm chúng ta có gì nữa.

– Không, tôi chỉ sợ mang phiền phức cho cậu thôi...

Ánh mắt Hoàng Tùng nhìn anh hoàn toàn không tin lời anh nói. Minh Hàn hiểu cái nhìn đó dành cho anh.

– Phải, cậu nói đúng. Anh sợ, sợ Toàn Hiếu sẽ bỏ đi khi cậu ấy không hài lòng. Anh đã để cậu ấy làm mọi thứ mình thích... anh..._Minh Hàn dốc cạn ly rượu_ Anh sợ bị bỏ rơi, sợ cậu ấy không quay về nữa.

– Toàn Hiếu? Là anh chàng hời nảy hả...? Nhưng chẳng phải anh ta đã đi cùng người khác rồi đấy sao? Còn công khai như vậy không e dè anh chút nào.

– Nhiều lúc anh cũng không hiểu nổi cậu ấy nữa là, anh không thể giữ chân cậu ấy và anh cũng không hiểu sao cậu ấy không bỏ đi mặc dù cậu ấy luôn tìm cách làm cho anh phải bỏ cậu ấy.

– Hay anh ta không muốn mang tiếng xấu là kẻ bỏ rơi anh?

– Cũng có thể... Anh đã đánh đổi mọi thứ để có cậu ấy nhưng cuối cùng lại không thể có được trái tim...anh thật thất bại...em biết không...
Minh Hàn lại dốc cạn một ly rượu đầy nữa để lấy can đảm nhắc lại những gì anh đã không muốn nhắc Anh đã từng như một tên điên dại đi bắt ghen khắp nơi, vì cậu ấy anh từ bỏ địa vị gia đình tài sản thậm chí có lúc còn phản bội lại người thân ruột thịt để được sống cùng cậu ấy vậy mà...

– Vậy là lý do anh không phải là ông chủ bự mặc dù là con trưởng phải không?_Hoàng Tùng nói giọng pha chút khôi hài_

– Ủ, anh cứ tưởng không cần tiền bạc... Anh tưởng cậu ấy chỉ cần sống bên anh là sẽ hạnh phúc nhưng...

– Nhưng thực ra anh ta cần những thứ mà anh đã từ bỏ phải không?

– Buồn cười ha, nếu có những thứ cậu ấy cần thì anh không thể cùng cậu ấy, để có thể cùng cậu ấy thì không đáp ứng được những gì cậu ấy cần và cuối cùng cũng mất cậu ấy.

– Vậy tính ra đường nào anh cũng thiệt thòi.

– Anh không thấy mình thiệt thòi gì mới chết chứ._Minh Hàn lại dốc thêm ly nữa_

– Cũng si...!

– Phải, cũng si.

– Vậy bây giờ anh quay về nhà được rồi.

– Không có đường quay về đâu, anh đã cắt con đường để quay về cắt mọi con đường để về Nên anh không có gì nhiều để đáp ứng những mong muốn của cậu ấy... Bây giờ anh kiệt quệ... anh... Anh không thể làm gì nữa...

– Vậy sao không bỏ anh ta như anh ta mong muốn cho rảnh nợ mà làm lại từ đầu?

– Anh vẫn còn yêu cậu ấy lắm, anh sợ rằng sẽ ân hận khi chủ động là người từ bỏ...sợ rằng vì lời anh nói mà anh không được nhìn thấy cậu ấy nữa.

– Và anh chờ... Waitting là từ đó mà ra phải không?

Anh cười đờng tỉnh.

– Anh điên rồi phải không?_ Anh chống cằm hỏi băng quơ_

– Không, cũng có kẻ điên giống anh đấy thôi.

Lần này đến lượt Minh Hàn tròn mắt nhìn cậu_ Dù là cặp mắt cố nheo và đã đỏ ngầu vì rượu_

– Cũng có kẻ điên như anh sao? Chỉ cho anh để có kẻ đờng hội đờng thuyề với_ Minh Hàn bắt đầu nấc_

– Thì đang ng ẫ trước mặt anh đây.

– Em à? Em cũng cu ờng si à.

– Phải, cũng giống anh thôi. Cứ cấm đầu yêu dù người ta chẳng coi tình cảm của mình đáng giá được đờng hào nào... Này đừng say chứ, em không thể móc bóp anh đâu mà em không có xu nào đâu đấy. Cậu lay Minh Hàn khi thấy anh có dấu hiệu muốn gục.

– Anh kêu bao nhiêu là món đã ăn hết đâu, này!

Minh Hàn gục xuống... Cậu lại thở dài “thiệt xúi quẩy” dù gì đêm nay cũng là sinh nhật cậu mà, cứ tưởng được một hôm vui vẻ ai ngờ toàn chuyện gì đâu không.

Cậu đành phải móc bóp của Minh Hàn thanh toán tiền cho nhà hàng rồi kiểm xem Minh Hàn đang trú ở đâu rồi đưa anh về.

Minh Hàn trọ lại một khách sạn hai sao bình dân lịch sự hơi xa trung tâm thành phố. Ra khỏi nhà hàng đã khá khuya, đưa được Minh Hàn lên

phòng cũng ngót nửa đêm. Cậu quăng Minh Hàn lên giường rồi cũng lăn ra ghế xa lông ngủ, cậu không say nhưng cũng mệt và buồn ngủ. Lúc này cứ mỗi lần Minh Hàn dốc một ly đầu rót đầy ly của cậu thành ra cậu cũng uống khá nhiều rượu... Và lại cậu cũng muốn giải trình rõ ràng với Minh hàn về việc cậu sử dụng số tiền trong bóp của anh khi anh chưa đồng ý nên cậu quyết định ngủ lại, cũng an tâm là hung thần của cậu ngày mới về

Sáng cậu lò dò về sau khi Minh Hàn tỉnh táo. Anh thực sự mắc cỡ khi để cho cậu thấy bộ dạng thảm hại của anh, cậu khuyên anh vài câu về chuyện ăn uống nghỉ ngơi cho đã rượu và số tiền cậu đã mượn phép lấy ra xài khi chưa được anh đồng ý. Minh hàn gọi xe đưa cậu về vì anh biết chắc cậu sẽ phải đi bộ nếu anh không làm vậy.

Vừa bước vào sân chiếc Mec quen thuộc làm cậu hoảng.

“ Không thể về bất tử như thế được, như vậy là mình tiêu chắc rồi”

Không dám tin cậu tìm chị người làm hỏi.

– Phải, ông chủ mới về sáng nay thôi._ Chị ta khẳng định chắc chắn_

Cậu thở phào... Bây giờ còn khá sớm chắc anh chưa tìm cậu.

– Ông chủ tìm cậu này giờ mà không thấy, bảo thấy cậu thì gọi lên gặp ông ấy ngay._ Chị ta phang tiếp cậu sau làm cậu rụng rời_

Nụ cười tắt ngấm ngay lập tức, máy chém đã treo sẵn ngay trên đầu, cậu không còn biết kêu trời hay trách đất nữa sao mà cứ trêu người cậu riết. Cứ nhè ngay lúc cậu sơ hở là...

– Hình như ông chủ có khách đó, tui thấy ông cũng bức mình lắm cậu lên đại đi càng trễ càng thiệt thân.

– Ông chủ kiếm tôi bao lâu rồi chị?

– Chắc chừng mười lăm phút hà, nhưng ông ấy biết cậu không có nhà rồi.

Bước nhanh lên cầu thang nhưng dừng lại ngoài cửa phòng làm việc, cậu hít một hơi thật sâu thở ra thật chậm rồi mới gõ cửa.

– Vào đi._Tiếng anh không chút nhẹ nhàng_

Đẩy cửa bước vào, anh vẫn ngồi sau bàn làm việc như mọi khi nhưng trước bàn làm việc của anh như đã được chị người làm báo trước có khách... Và người này cậu cũng biết...

– Toàn Hiếu!

Cậu buột miệng vì quá ngạc nhiên khi anh chàng này lại có mặt ở đây lúc sáng sớm như vậy sau một buổi tối đầy lãng nhãng.

“Không lẽ tới đây méc tội mình”

– Vậy là cậu biết Toàn Hiếu?

Anh gần hỏi và đứng lên bước chậm tới gần cậu vừa đi vừa chờ câu trả lời. Khi vừa vào phòng cậu đã liếc sơ khắp phòng tìm xem có tên đao phủ của cậu không, nhưng không thấy ai ngoài Toàn Hiếu và anh, vậy là không nghiêm trọng lắm cậu cũng đỡ lo nên an tâm trả lời.

– Vâng, em cũng vừa mới...

– Vậy là chuyện hôm qua cũng không có gì sai?

– Vâng em có hơi xúc...

Rồi... Cậu văng trở ngược ra cửa va phải cánh cửa gỗ gây nên một tiếng ồn thật kinh khủng.

Không thở nổi cậu gặp người ôm bụng cố gắng đi cầu hòa lại hơi thở, “Đau Quá” không hiểu sao cậu lại thấy đau như vậy nó như xé nát cả lồng ngực cậu rất bồng.

– Đứng lên._Anh ra lệnh_

Cậu cố gắng đứng lên như không thể đứng thẳng nổi, cậu tựa vào cánh cửa không có lời nào để nói. Cậu chờ đợi những cú đá dữ dội như vừa rồi nhưng có vẻ như anh không muốn đánh cậu tiếp hay là chưa muốn đánh tiếp ngay bây giờ.

Anh quay trở lại bàn ghế xuống, nhìn thẳng vào cậu gần hỏi

– Cậu và Minh Hàn biết nhau bao lâu rồi?

– Chỉ từ lúc anh ấy tới đây cùng em gái anh lần trước, anh biết mà?

– Vậy hai người trở thành người yêu nhanh chóng vậy sao? Tình yêu của cậu cũng biết tìm những chỗ tốt mà để quá hả?

– Không._Cậu trả lời khó khăn_Em với anh ấy đâu có gì.

– Cậu biết Toàn Hiếu phải không?

Cậu gật đầu xác nhận lần nữa.

– Vậy biết Toàn Hiếu là gì của Minh Hàn chứ.

Cậu lại gật đầu.

– Trả lời to lên_Anh quát_

– Là người yêu._Cậu không dám cãi_

– Vậy hôm nay người ta đến nhà bắt gian tình cậu biết chứ?

Hoàng Tùng không thể tin lời mình vừa nghe

– Bắt gian tình? ...Ai? ...Em và anh Minh Hàn á?

– Đúng.

– Làm gì có chuyện đó, em đã bảo không có gì mà. Em chỉ tình cờ gặp ngoài phố rồi đi ăn tối thôi.

– Tôi rõ ràng nghe cậu ta bảo rằng cậu trở thành người yêu của Minh Hàn mà, còn đuổi tôi đi khỏi đó để hai người tự do thân mật nữa. Bây giờ đứng trước mặt anh nên không dám nhận thôi._ Toàn Hiếu xen vào giọng phần nộ_

– Không phải._Hoàng Tùng cố gắng át lời_ Em chỉ đùa thôi, anh Minh Hàn có xác nhận là người yêu gì đâu.

– Có xác nhận không?_Vũ Phong hỏi Toàn Hiếu_

Toàn Hiếu ngớ cả người, đúng là lúc đó chỉ mình Tùng nói còn Minh Hàn cứ ú ớ có nói gì đâu mà xác với nhận.

– Không xác nhận nhưng anh ta đâu có phủ nhận.

Thấy có kẻ hở cậu vội len vô biện minh với Vũ Phong.

– Anh ấy không nói được vì lúc đó anh ấy đang giận anh ta _Chỉ Toàn Hiếu_ đã dẫn người yêu khác tới trước mặt anh ấy. Vì thấy anh ta cứ làm cho anh Minh Hàn khó xử nên em mới nói vậy thôi chứ không có gì hết.

Toàn Hiếu quay qua đập tay xuống bàn đánh rầm một cái.

– Nhưng khi tôi hỏi anh ta đã chính thức bỏ tôi anh ta cũng không phủ nhận. Tôi đã làm đúng thỏa thuận anh trả giấy nợ cho tôi ngay lập tức.

Vũ Phong quay sang hỏi Hoàng Tùng.

– Minh Hàn có xác nhận là anh ta sẽ chia tay với cậu ta không?

Hoàng Tùng cũng lúng túng khi bị hỏi như vậy, cậu không biết phải trả lời như thế nào mới phải, đành trả lời đúng sự thật.

– Không. Vì Minh Hàn từ đầu tới cuối có nói gì đâu_

Lập tức Toàn Hiếu trừng mắt nhìn cậu làm cậu phải né đi.

– Chỉ cần xác nhận là anh ta đã bỏ tôi cậu có thể độc chiếm anh ta rồi tại sao phải nói láo chứ.

– Tôi có nói láo gì đâu chứ._Cậu vẫn tựa vào cửa tay vẫn ôm bụng cố gắng chống trả_Thực sự anh ấy có nói gì đâu, mà tôi không có là người yêu gì cả sao cứ nói mãi thế.

– Vậy cậu đi được rồi, mọi thỏa thuận vẫn còn hiệu lực._ Vũ Phong ngẩng đầu tựa trên ghế đan hai tay vào nhau nhìn Toàn Hiếu giọng tiến khách, ra vẻ đã kết thúc_

– KHÔNG THỂ NÀO!!!!!!

– Đừng để tôi đổi ý_Giọng anh chắc nịch_

Toàn Hiếu giận dữ quay đi hất đổ cả bức tượng pha lê trang trí đặt trên bàn làm việc của Vũ Phong, mảnh vỡ văng tung tóe. Ra đến cửa anh ta hất Hoàng Tùng té chúi nhủi qua một bên giật mạnh cánh cửa mở ra rồi đóng cửa cũng không hề nhẹ nhàng gì.

Mặt Vũ Phong không hề biến sắc với những thái độ của Toàn Hiếu nhưng rõ ràng cậu thấy giữa hai người này có gì đó mà cậu chưa nghĩ ra.

– Lại đây._Anh ra lệnh_

Cậu đành phải bước lại tới trước bàn làm việc chỗ Toàn Hiếu vừa mới đứng lúc nãy.

– Không phải ở đó, gần hơn nữa.

Không phải ở trước bàn mà gần hơn nữa thì chỉ có ở sau bàn rất gần anh. Cậu lẳng lặng làm theo bước tới bên cạnh ghế anh ngẩng đầu. Vũ Phong xoay ghế lại đối diện cậu, nhìn xoáy vào cậu anh hỏi rõ từng chữ một.

– Hôm qua cậu đi đâu?

– Em chỉ ra ngoài dạo phố trung thu thôi ạ.

– Đi dạo xa như vậy à?

Cậu im lặng không thể biện minh, nhìn tằm chân anh có thể đập cậu một phát như khi này bất cứ lúc nào làm cậu ngán không dám mở miệng nói bậy.

– Tôi không nhớ có nghe cậu nói qua với tôi là cậu sẽ ra ngoài.

Cậu nghe lạnh người khi anh bắt đầu tra tội cậu.

– Hay cậu chỉ thích làm những việc mờ ám. Cậu luôn miệng nói tôi không có nhưng những hành động của cậu toàn cho thấy ngược lại. Nói đi, thực ra cậu ra ngoài gặp anh tôi làm gì?

– Như những gì em đã nói chỉ tình cờ thôi.

– Cậu chắc chắn đi đâu gì tôi không cần biết. Tôi chỉ tin những gì tôi thấy, nếu Toàn Hiếu không gọi tôi về tôi cũng không biết rằng tôi vẫn đang tiếp tục bị lừa gạt, hay những trận đòn không làm cậu e ngại.

– Không phải, không phải_Cậu vội vã đánh chính khi nghe Vũ Phong nhắc tới hình phạt của cậu_

– Nó nhẹ quá phải không?

– Không có, đau lắm ạ.

– Vậy mà cậu vẫn không sợ, hay bản hợp đồng đó chưa đủ cần thêm nhiều điều khoản khác.

– Xin anh dừng... Anh phạt gì em chịu... Nó đủ làm em không sống nổi rồi anh không cần thêm gì vào đâu.

Giọng cậu lí nhí trong miệng, cả cơ hàm cậu tê cứng không phát âm nổi thành tiếng. Không hiểu sao cậu từng bị tên đao phủ của cậu đánh thê thảm hơn bây giờ nhiều nhưng sao lúc này cậu thấy đau như vậy, cái đau như xé cơ thể cậu nó càng đau hơn khi anh nói những lời kim châm muối xát.

Cậu nhận ra không phải anh đánh cậu mạnh hơn tên đao phủ của cậu mà vì chính anh đánh cậu nên cậu đau. Nỗi đau xuất phát từ trái tim cậu, cậu từng nghĩ phải chi là tự anh phạt cậu cậu sẽ đỡ hơn nhiều nhưng không ngờ khi chính anh phạt cậu càng cảm nhận rõ sự lạnh nhạt vô tình của anh dành cho cậu làm cậu càng đau hơn.

– Cho tôi một lý do hợp lý để cậu không phải tiếp tục bị phạt đi.

Ngập ngừng một lát cậu nhắm mắt khai.

– Hôm nay sinh nhật em nên... Em nhớ mấy đứa em ở quê quá mới đi ra ngoài lòng vòng một lát ...không ngờ gặp chuyện này.

– Sinh nhật cậu?

Hoàng Tùng gật đầu. Anh im lặng một lúc rồi nhìn lên lịch ngày 29 tháng 8 năm... Anh mở gò đố trong máy tính xem một lát.

– Đúng là tháng 8 nhưng hình như không phải ngày hôm qua.

– Em biết nhưng năm em sinh nó trùng với tết trung thu nên...

– Tạm chấp nhận tôi sẽ kiểm tra nếu lúc nào đó gặp người trong nhà cậu.

– Vâng. _Cậu đứng thêm vài giây cũng không nghe Vũ Phong bảo gì thêm_ Em ra ngoài được chưa ạ?

– Đừng để tôi phải nghe thêm gì nữa.

– Dĩ nhiên không!

– Vậy thì ra ngoài đi.

– Em chào anh.

Cậu về phòng nằm co trên giường, cho đến tận bây giờ cậu vẫn cứ ân hận mãi về cái đêm hôm đó, cái hôm mà cậu hẫng hụt kết một bông hoa

h ồng đỏ đáng ra dù cho cậu có thực sự chết hay gì gì đó đi chẳng nữa cậu cũng không nên làm cái đi ầu đã làm.

Phải chi cậu cứ ngậm tằm thì tha h ồ mà mơ mộng tha h ồ mà yêu đương có ai ngăn cấm cậu đâu. Bày chi chuyện quá t ần đ ể cho bây giờ cái giá cậu trả thật đắt đỏ.

– Tùng! _Tiếng chị giúp việc gọi_ Nhà cậu gọi lên đó.

Cậu vội l ồm c ồm ng ẩ dậy chạy đi nghe điện thoại.

– Tùng hả?

– Cha hả, có chuyện gì vậy cha?

– Con thu xếp hôm nào đó v ề đây được không? Theo cha qua nhà bác hai dạm con út Nhàn cho con.

– “Trời! lại chuyện này nữa” Cha ời cha thư thư cho con được không, lúc này công việc con nhì ều lắm chắc hết tháng này cũng không v ề được đâu cha.

– Vậy tháng sau v ề được hả?

– Chưa biết chừng nữa cha.

– Sao chưa biết, cha định mày v ề dạm con út Nhàn xong r ồi dẫn thẳng Sơn lên thành phố ở với con luôn.

– Hả, à nó lên nhập học phải không con quên mất.

– Vậy con chuẩn bị chỗ cho em chưa?

– Không sao đâu chuyện đó dễ mà.

– Dễ gì, bốn tháng nữa con Lam cũng lên, nó định sẽ thi lại.

– Cha đừng lo con quen trên này r ồi con sẽ lo cho tụi nó chu tất mà.

,

– Ủ, tốt nhất là anh em con ở cùng nhau để mà còn đùm bọc nhau nữa, kiếm phòng trọ nào thơm tất một chút cha mẹ sẽ gọi ti ền lên phụ con.

– Không sao, được r ồi mà cha, thôi l ần khác con gọi lại. Ông chủ con đang có nhà không tiện nói chuyện lâu đâu.

– Ủ, vậy mà không về được phải không, vậy cha đưa tui nó lên...

– Được, khi nào cha đưa mấy em lên tới thì gọi cho con ra đón.

– Ủ. Vậy cha cúp máy đây, tốn ti ền tao quá. À sẵn cho cha gặp ông chủ con thay lời mọi người cảm ơn ông ấy đã tặng bánh.

Nói r ồi ông cúp máy cái rụp, cha cậu cúp máy cả buổi mà cậu còn thất th ần. L ần về trước cậu hứa với cha lo cho hai đứa em lên trọ học thơm tất. Cậu đâu có ngờ bây giờ cậu lâm vào hoàn cảnh oái oăm này, ai có ngờ giữa thành phố tự do này lại có kẻ bị ‘nô lệ’ như cậu, đã vậy ông còn muốn cảm ơn anh về mấy cái bánh.

– “Trời! Sao mình cứ tự mang gông vào cổ thế không biết. Phải nát óc nữa đây, tính làm sao bây giờ mới vừa nhận phạt xong, cũng cái tật tài lạnh của mình mà dẫn đến bao nhiêu là cái hại. Trời ơi con có cướp của giết người đâu mà...”

Cậu lại nằm vật xuống giường quên mất cái đau lúc chưa nhận điện thoại, bây giờ cậu còn mối lo lớn hơn làm sao để có thể vượt qua vụ này an toàn đây không thì thân cậu sẽ thê thảm lắm.

– “Chắc l ần này phải mở miệng xin thôi.”

Cậu canh ngày anh làm việc ở nhà luân quần g ần anh lựa lúc nói chuyện, thay trà nước liên tục vờ dọn cái nọ cái kia... Cuối cùng cũng bị anh phát hiện cậu kỳ lạ.

– Cậu làm gì mà luân quần chỗ này mãi vậy?

Chớp cơ hội cậu lật đật xin.

– Em có chuyện muốn xin.

– Không._ Lạnh nhạt_

– Nhưng em chưa nói.

– Không, cậu không nhận được bất cứ gì hay được đáp ứng bất kỳ yêu cầu. Tôi không muốn nghe thêm nữa.

– Dù chính đáng sao?

– Phải. Dù bất cứ lý do nào, giờ thì ra ngoài đi.

Cậu quay ra lẩn lủi, cậu thối thía làm sao cái cảnh bị người mình yêu hất hủi, đáng ra trái tim cậu nên chết mới phải không hiểu sao nó vẫn cứ đập rộn ràng cái giai điệu đau đớn gọi là tình yêu pha lẫn sợ hãi.

Rồi cái ngày cha cậu gọi cậu ra đón cũng tới, ông báo trước cho cậu một ngày. Cậu suy nghĩ dữ lắm rồi cuối cùng cậu quyết định li hôn một lần. Nếu cần cậu sẽ phá luật chứ không muốn cha cậu lo lắng mà phiền lòng, cậu cũng không muốn mọi người biết tình cảnh của cậu hiện giờ.

Mấy ngày này cậu cố tìm hiểu xem anh có đi công tác đâu đó không. Không hiểu sao mọi khi anh đi suốt mà bây giờ cứ ngày nào cũng đi đi về về đầy đủ như vậy.

Tối nay cũng vậy đúng giờ tan tầm là Vũ Phong đã có mặt ở nhà, nhưng hôm nay anh say. Cái giọng lè nhè cậu thấy quen quen. Anh tài xế bảo với cậu làm cái gì đó cho ông chủ giải rượu là tốt nhất, ngày mai có chuyến đi công tác sớm mà giờ này ông chủ như vậy thì không ổn.

Nghe xong cậu như trúng số, nói gì chứ làm cho anh đã rượu thì không khó, bằng mọi cách một cũng phải đã hai cũng phải đã để sáng mai anh còn đi sớm cho rồi. Từng xuống pha chế cái gì đó chỉ có cậu biết. Thật ra cậu có bài riêng dành cho Vũ Phong mỗi khi anh say. Cậu nghiên cứu từ khi còn ở Đà Lạt vì cứ say là Vũ Phong làm chuyện gì cũng quên hết trơn nên cậu cũng bỏ công chế biến...

– Uống cái này đi rồi hãy ngủ. Này..._Cậu tự dưng chẳng biết phải gọi Vũ Phong là anh hay ông chủ nữa khi Vũ Phong đưa cái bộ mặt ngu ngu nhìn về phía cậu. Đôi mắt anh bây giờ mới hiên hòa lắm sao, ấm áp làm sao._

– Anh không uống nữa, anh đã uống quá nhiều rồi không thể uống nữa..._Vũ Phong lè nhè, đẩy cái ly cậu đưa ra nói nghe có vẻ rất tỉnh táo_

– “Nói nghe hay vậy chứ mai lại chẳng nhớ cái giống gì. Mà nếu mai anh ấy chẳng nhớ gì thì sao mình không đề cho anh ta uống cho lẹ cái cho rồi, lằng nhằng làm gì”

– Này anh tự bưng uống hay em đề anh ra đồ như đồ thuốc con nít hả, có phải rượu đâu...

– Em tự uống đi, anh không uống nữa.

– Thôi mà ngoan đi, có chút xiu làm ực một cái là xong, sáng mai anh phải tỉnh táo đó...

– KHÔNG!!!!!!!

– Ngoan đi, anh giỏi mà.

Tùng không ngờ cậu lại nói cái giọng dụ dỗ với hung thần của mình như vậy.

– “Lúc tỉnh táo mà nghe mình nói kiểu này chắc chết không toàn mạng, hay bóp mũi đồ vô đại...”

Bỗng dưng Vũ Phong bưng ly uống cạn trước con mắt kinh ngạc của Tùng. Lè lưỡi đánh khề một cái mới trả lại cho cậu. Làm cậu trở nên lúng túng...

– Vậy...vậy... anh ngủ đi nha.

Đẩy anh xuống giường cậu quay lưng đi...nhưng... Cậu bị lôi lại.

– Em lạ thật, anh đáp ứng mong muốn của em rồi thì em cũng phải có gì cho anh chứ.

Cậu nổi hết gai ốc khi nghe giọng anh vời vĩnh. “Cho anh ấy cái gì là cái gì đây trời, lại bày trò gì nữa đây?”

– Hay anh muốn ăn cái gì, nói đi em đi làm cho sớm.

– Phải anh đang đói, đói rạo rức.

Lôi Tùng ngã nhào xuống giường anh ôm choàng lấy cậu đè chặt cậu dưới thân thể mình, hơi thở anh phả vào mặt cậu nồng nặc hơi rượu. Cậu cứng cả người với tình huống ngoài ý muốn này, khi mà bỗng dưng anh dịu dàng như vậy khi mà vòng tay anh lần đầu tiên gần đến vậy, cậu không thể, đúng hơn không còn chút sức lực để kháng cự.

– Anh định...định...định làm gì vậy?_Cậu cứ lắp bắp khi bàn tay anh bắt đầu di chuyển khắp thân thể cậu._

– Anh muốn em, ngay bây giờ.

Cậu chết trân, “muốn theo nghĩa gì đây”, với tư thế này thì không hay lắm nó sẽ theo một nghĩa mà cậu đang không dám nghĩ tiếp nữa.

Anh kềm chặt mình sát mặt cậu rồi sát hơn nữa, cậu nằm im không dám nhúc nhích và khi làn da anh cọ sát vào da cậu thì cậu nhắm tịt mắt. Anh cọ nhẹ má mình vào má cậu rồi cọ cọ cái mũi vào mũi cậu, rồi khi làn môi anh chạm môi cậu một luồng điện chạy qua làm cậu tê liệt cả người. Anh bắt đầu hôn cậu khắp nơi bất cứ nơi nào môi anh có thể chạm tới.

Trong đầu cậu bắt đầu đấu tranh dữ dội giữa những nụ hôn nồng nàn đam mê đang mơn man trên da thịt và những cái tát nháng lửa mà cậu sẽ phải hứng chịu khi cậu để cho chuyện này tiếp tục. Nhưng mọi khao khát tưởng chừng như tắt lịm trong lòng cậu bấy lâu đang bị Vũ Phong moi ra từng chút một dấy lên trong tim một thứ... phải nói rằng không còn biết sợ, cậu khao khát giây phút này hơn là e sợ lúc bị phát giác... Và cậu đáp lại anh, cơ thể cậu đáp lại anh...

“Sáng mai anh ấy sẽ quên hết, sẽ không sao đâu”

Cậu tự trấn an vì cậu không thể kháng cự lại giây phút ngọt ngào này nữa, cậu đã không giám nghĩ tới một ngày nào đó anh sẽ lại đặt môi anh lên môi cậu vậy mà bây giờ còn hơn thế nữa anh đang muốn chiếm hữu cậu, thật dịu dàng và thật ngọt ngào.

Cậu không còn chút lý trí nào để có thể cưỡng lại ma lực mang tên anh đang âu yếm cậu. Anh gỡ từng chiếc cúc áo để có thể chạm sâu hơn vào da cậu, toàn thân cậu co giật mạnh khi anh chạm xuống sâu hơn.

– Em cũng muốn _Anh thì thào vào tai cậu trong khi tay anh lần xuống sâu hơn chạm vào cái vật đang búng bình ngóc đầu dậy.

Cậu nhớ khi anh cắn nhẹ vành tai cậu và mân mê cái vật mịn màng kia mạnh hơn. Kéo tuột tấm vải cuối cùng trên người, cậu phơi cả tấm thân rắn chắc giòn rụm quyến rũ dưới ánh đèn vàng trong phòng ngủ.

Anh cười hài lòng.

– Em tuyệt thật, thật quyến rũ làm sao anh có thể chờ lâu hơn để có em chứ.

Anh không e dè gì nữa, anh ngẫu nhiên cậu thật cuồn cuộn bạo. Cậu buông mọi thứ cảm xúc của bản thân rơi theo dục vọng của anh và cũng của chính cậu. Cuồn cuộn nhiệt mạnh mẽ anh chiếm hữu cậu đi vào cậu, và lần đầu tiên cậu biết thế nào là thú vui thân xác nó không như một thiên đường mà cậu vẫn nghĩ, nó làm cậu phải thét lên khi anh đi vào cậu lần đầu tiên, người cậu như bị xé toạc làm đôi.

Cậu chỉ có thể lặp đi lặp lại mỗi một câu ‘dừng lại làm ơn dừng lại’ rồi bầu chặt vào vai anh đau đớn.

Cậu càng rên rỉ càng kích thích anh yêu cậu cuồn cuộn nhiệt hơn, gấp gáp hơn. Bị đè bẹp dưới tấm thân vạm vỡ nóng hực của anh cậu thưởng thức niềm hạnh phúc trở thành người của anh dù chẳng biết ra sao ngày mai. Chỉ cần lúc này đây khi nỗi đau đớn của lần đầu tiên dịu xuống kích thích

cho sự hưng phấn dâng cao cậu không còn biết sợ hậu quả nữa... bây giờ chỉ cần anh yêu cậu là đủ.

Trút hết vào cậu niềm hạnh phúc vừa được thỏa mãn anh ôm cậu hai thân hình trần trụi vừa được thỏa lửa tình, anh ngủ.

Nằm trong vòng tay anh vẫn đang ôm cậu không buông, cậu cố hưởng thụ chút món quà bất ngờ mà cậu vừa nhận. Cậu sẽ tranh thủ dọn dẹp chiến trường trước khi anh tỉnh giấc vào ngày mai và niềm hạnh phúc ngọt ngào này sẽ chỉ là của riêng cậu chỉ một mình cậu.

Sáng nay thức dậy Vũ Phong không muốn ngủ dậy ngay, một cảm giác thoải mái kỳ lạ xâm chiếm cơ thể như thể đêm qua anh vừa trải qua một giấc mơ hạnh phúc. Nằm dài trên giường tận hưởng thêm chút mật ngọt còn sót lại Vũ Phong cũng chẳng buồn nghĩ xem vì sao lại có cảm giác kỳ lạ này, cảm giác mà anh chưa nếm trải bao giờ.

Như mọi ngày chuẩn bị bữa sáng xong cậu cũng phục vụ ông chủ quần áo chuẩn bị đi làm. Bộ đồ hôm nay cậu chọn cho anh cũng kỹ càng hơn mọi ngày, cái áo màu bạc được ủi cẩn thận, ly của chiếc quần tây bẻ đến mức không khéo có thể đứt tay.

Cậu cố kỹ lưỡng để tránh có sơ xuất gì có thể làm chuyện hôm qua bị phát hiện nhưng cậu càng tránh thì càng tố cáo cậu đang muốn giấu giếm chuyện gì đó.

– Cậu lại có chuyện gì làm trái ý tôi phải không?

Nghe xong cậu giật bắn người...

– Không có...

– Không?_Anh gần giọng_

– Thật...thật...ra thì ...thì tối qua em mệt quá sáng nay ngủ quên không... không chuẩn bị bữa sáng cho anh kịp._Cậu chống chế, thực ra buổi sáng đã được chuẩn bị sớm hơn cả mọi khi vì cậu có ngủ được đâu_

Anh nhìn cậu, cái mặt cậu đang nhăn nhúm chuẩn bị nghe la bỗng dung anh thấy buồn cười, có lẽ tâm trạng anh sáng nay vui vẻ nên không sao.

Thấy anh không nói gì mà lẳng lặng đi mất cậu cũng thở phào. Khi anh hỏi cậu thêm nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra muốn chết đi được. Cậu muốn biết anh nghĩ gì khi biết là anh với cậu đã làm chuyện đó... Ôi cậu thêm muốn biết chết đi được nhưng mà cậu cũng biết rõ nếu như anh không thích thì nó sẽ tệ như thế nào... Và nếu anh biết cậu cố tình để chuyện đó xảy ra rong lúc anh say thì...cậu không có can đảm.

– Đến đón mình đi._Giọng Kim Thành vui sướng_

Vũ Phong vừa ngồi vào xe đã bị Kim Thành réo gọi, nhưng anh không bực mình. Từ ngày Kim Thành đi anh chăm chỉ đọc tin nhắn, nghe điện thoại của Kim Thành để tránh lặp lại tình trạng hôm trước, nhưng anh cũng nhận thấy Kim Thành không khùng bố anh bằng điện thoại nữa có lẽ thái độ của anh đã làm Kim Thành phải cố gắng kìm chế nhử cho anh mỗi ngày, nhưng cái giọng hớn hở hôm nay không giống một người đàn ông ngoài ba mươi chút nào.

– Cậu lại về bất tử như vậy à, đang ở đâu?

– Sân bay, sân bay... Mình sẽ đi taxi nếu cậu bận.

– Không sao, cậu chờ mình không lâu đâu._Anh quay sang bảo tài xế_Tới sân bay.

– Dạ, ông chủ.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Một Chuyện Khác

Minh Hàn vừa bước vào quầy bar đã gặp ngay đại nạn. Cậu trông quầy bar hất hất chỉ cho ông chủ thấy người thanh niên ng ồi uống rượu góc quầy đằng kia, có vẻ như đã uống lâu r ồi.

– Chờ tôi sao?_ Anh hỏi cậu trông quầy_ Lâu r ồi à?

Cậu trông quầy gật gật r ồi bỏ đi.

– Kỳ à?

Cậu trông quầy quay lại.

– Cho tôi một ly, pha loại gì nặng nặng một chút.

– Vâng, em mang ra ngay.

Minh Hàn tiến từng bước hậm chấp tới gần người chờ anh từ lâu, không ai xa lạ Toàn Hiếu.

– Chờ anh à?_Anh hỏi nhẹ nhàng_

Toàn Hiếu ngẩng mặt nhìn anh cười nhếch miệng.

– Anh giỏi lắm, chơi tôi...

– Em thật kỳ lạ, em muốn gì cũng được anh có làm gì trái ý em đâu.

– Vậy tôi chỉ yêu cầu anh làm ơn chán tôi đi, bỏ tôi đi. Anh không có lòng tự trọng hay sao mà không tức giận khi tôi ăn ngủ với bao nhiêu thằng khác vậy? Anh muốn tôi ôm bao nhiêu thằng nữa thì mới chịu buông tay đây!

– Em lạ thật... Là em bỏ anh, người trách móc phải là anh mới đúng đảng này ngược lại.

– Nhưng tôi muốn anh bỏ tôi chỉ cần anh xác nhận điếu đó, hay anh có người khác cũng được.

– Nhưng anh không yêu ai khác ngoài em cả.

– Tôi không cần tình yêu, tôi cần tiền, cần tự do.

– Em vẫn thích gì làm nấy đấy thôi có ai cản em được đâu. Tiền em cần bao nhiêu anh cho em hết rồi.

– Không, cần nhiều hơn nữa, tôi không hiểu tại sao anh lại bỏ cả gia tài đồ sộ ở nhà chạy tới cái xứ này mở cái bar rượu buồn cười này.

– Em biết rõ là chọn sống cùng em anh đã phải bỏ lại tất cả rồi mà.

– Cần gì phải làm rõ ràng như vậy, anh cứ hưởng gia tài, sống cùng em thì cứ sống có ai biết đâu chứ... bày đặt quân tử đủ thứ.

Rượu được mang ra, anh bưng uống cạn. Vì hôm nay anh có chuyện cần giải quyết anh muốn mượn chút rượu để có thêm can đảm. Anh ngỡ nghe Toàn Hiếu trách móc anh đủ điếu anh không trả lời câu nào vì anh cần chờ cho men rượu thấm vào máu cho điếu anh bằng bình một chút họa may anh mới có thể làm tròn công việc ngày hôm nay của mình.

Những lời trách móc của Toàn Hiếu cùng với rượu đang thấm vào máu anh trôi về khoảng thời gian mà anh còn là giám đốc của tập đoàn nhà hàng khách sạn của gia đình mà khi đó cha anh mới nghỉ hưu trở thành tổng giám đốc.

Anh biết mình có thiên hướng yêu thích người đồng giới, anh cũng không cố tình che giấu nó bằng cách quen nhiều bạn gái dù có biết bao nhiêu người vây quanh, không giấu nhưng cũng không công khai nên anh chẳng có mảnh tình nào vắt vai.

Cho đến giờ anh vẫn ôn lại cái ngày mà anh được người con trai đó tỏ tình giữa đêm rằm tháng tám trăng sáng, tròn trịa.

Toàn Hiếu đã nói với anh cậu ta yêu anh đã lâu nhưng không dám nói. Cậu đã mong có một cơ hội để anh có thể tìm hiểu cậu xem có hợp ý anh không. Cậu không biết rằng anh đã thích cậu chắc là cũng từ rất lâu rồi, (rất lâu của hai người mới có 1 tháng thôi) anh đã không dám nói cũng vì sợ Toàn Hiếu cho anh là kẻ quái dị sẽ xa lánh không cho anh gặp mặt nữa.

Anh đã sung sướng nhận lời tỏ tình của Toàn Hiếu và Toàn Hiếu cũng vậy và họ yêu nhau đắm đuối biết chừng nào. Khoảng thời gian đó thật hạnh phúc, anh luôn luôn mơ được quay lại đó. Nhưng chuyện của cả hai bị cha anh phát hiện và ông đã rất giận dữ. Ông vốn rất ác cảm với những chuyện như vậy và anh buộc bị lựa chọn, ra đi tay không với mối tình quái gỡ của anh, cha anh cho là vậy, hay bỏ Toàn Hiếu để giữ lại những thứ hiện anh đang có, tiền bạc, địa vị...

Và anh chọn tình yêu khi thấy Toàn Hiếu nước mắt ngấn nước mắt dài khi biết sắp phải xa nhau, anh không chịu được khi làm người yêu buồn.

Nhưng không ngờ Toàn Hiếu thay đổi nhanh đến vậy. Hai người hạnh phúc chẳng bao lâu cậu đã bắt đầu lảng nhảng khắp nơi và anh cũng đã vất vả bắt ghen khắp nơi. Anh cho Toàn Hiếu tất cả những gì cậu đòi hỏi nhưng hình như chẳng bao giờ cậu ta thỏa mãn... Những yêu sách ngày càng nhiều hơn làm anh phải vô cùng chật vật để đáp ứng... rồi cũng đến lúc Toàn Hiếu ra mặt yêu đương với người khác nhưng vẫn hếch sách anh đủ điều làm anh thể không hiểu nổi.

Cậu ta không bỏ anh nhưng lại công khai căm thù anh không thương tiếc, cuối cùng thì anh cũng kiệt quệ. Anh vay tiền ngân hàng mở bar Waitting cho có chuyện chuyên tâm vào làm và cũng có tài chính cung cấp cho bảo bối của anh. Anh hy vọng vào việc Toàn Hiếu không bỏ anh, anh nuôi hy vọng một ngày nào đó cậu ấy quay về với anh như trước.

Nhưng cái bar này không chờ được nữa, anh kinh doanh nó có giới đến đâu cũng không thể đáp ứng đủ những yêu cầu vô tội vạ của Toàn Hiếu. Cả năm nay anh không thể thanh toán tiền lãi cho ngân hàng cũng không thể

hoàn lại vốn và bây giờ vào ngày hôm nay anh tới đây thu dọn chiến trường. Chỉ ầu nay 2 giờ người của ngân hàng đến niêm phong mọi thứ. Cũng may gặp Toàn Hiếu ở đây anh sẽ giải quyết mọi chuyện một lần dù trái tim anh vẫn cứ âm ỉ đau.

Đầu anh bắt đầu có dấu hiệu của men rượu xâm nhập, anh thấy mình có thêm can đảm. Hít mạnh một hơi anh ngắt lời Toàn Hiếu vẫn đang chỉ trích anh không ngớt.

– Vậy anh sẽ đáp ứng yêu cầu của em. Anh muốn chia tay...

– Thật chứ? _Toàn Hiếu mừng rỡ_

Nhìn thái độ Toàn Hiếu như vậy anh không khỏi đau lòng, Anh khẳng định.

– Thật.

– Ai hỏi anh cũng khẳng định đi ầu đó chứ?

– Đúng, anh sẽ nói cho cả thế giới biết anh không thích em nữa, anh chia tay em.

Toàn Hiếu đứng phắt dậy toan bỏ đi nhưng bị anh nắm tay lôi lại.

– Anh thay đổi ý định à? _Toàn Hiếu nói như gào _

– Không. Ít ra cũng nên hôn tạm biệt anh chứ.

– Không cần rườm rà vậy đâu.

Minh Hàn không nhượng bộ anh giật mạnh làm Toàn Hiếu chúi xuống. Anh ôm Toàn Hiếu thật chặt, đặt lên môi bảo bối của anh một nụ hôn thật dài.

Toàn Hiếu lấy lại được thăng bằng lập tức đẩy anh ra đi mất. Còn lại một mình anh gục đầu xuống quỳ.

– Ông chủ muốn uống thêm rượu không?

– Kỳ hả, không đâu, tôi có chuyện quan trọng phải làm ngày hôm nay không thể say được.

– Vậy em mang cho ông chủ ly nước nhé?

– Ừ.

Ly nước lọc được đặt trước mặt Minh Hàn nhưng anh chẳng buồn uống.

– Kỳ!

– Dạ?

– Chẳng phải hôm nay tôi bảo đóng cửa nghỉ sao cậu lại đi làm?

– Lương em lãnh tới cuối tháng rồi mà, em đâu có thiệt thòi gì.

– Mọi người nghỉ cả rồi còn gì, cậu mở cửa cũng có ai tới đâu?

– Em muốn phụ ông chủ một tay tới ngày cuối cùng, dù gì em đã làm ở đây lâu cũng thấy tiếc.

– Ừm! Cậu chỉ làm việc thôi mà còn quyến luyến vậy mà người ta thì...

– Chiều nay ngân hàng đến chắc ông chủ buồn lắm để em ở đây với ông chủ cho có người.

Minh Hàn liếc nhìn người phục vụ quỳ bar mà không khỏi ngạc nhiên.

– Cậu có ở lại tôi cũng không trả cậu thêm được ngày lương nào đâu.

– Chẳng phải ông chủ phát lương cho mọi người đến cuối tháng luôn rồi sao. Tôi cũng nhận lương rồi làm thêm ngày hôm nay cũng phải mà.

– Thôi được rồi, vậy tôi mời cậu cơm trưa. Có người cùng trải qua giờ phút này tệ này cũng đỡ hơn một mình...

– Vậy ông chủ đói chưa cũng gần một giờ rồi, em gọi cơm mang tới nhé?

– Được, mà thôi đừng gọi tôi là ông chủ nữa. Chỉ hai tiếng nữa là tôi còn tệ hơn cậu, không nhà không cửa không tiền bạc chắc vài ngày tôi là đội quân cần thực có mặt tôi.

– Đừng nói như vậy, chẳng phải ông chủ có gia đình nữa mà. Lúc này ông chủ có thể về nhà rồi.

Minh Hàn nhìn cậu ta đầy nghi ngờ, đợi cậu gọi điện thoại đặt cơm xong anh hỏi.

– Hình như tôi thấy cậu biết chuyện tôi nhiều hơn tôi nghĩ, nhiều hơn một nhân viên ở đây nên biết. Nói thật đi Vũ Phong thuê cậu tới đây phải không?

– Không phải, anh ta chẳng liên quan gì đâu.

– Vậy là cậu cũng biết Vũ Phong nữa à. Nói thật đi... Không thì tôi đuổi cậu ra khỏi đây ngay lập tức.

– Đừng mà, em không có làm gì cho ai đâu...em...chỉ, làm ơn đừng đuổi em lúc này để em ở với anh thêm chút nữa.

– Cậu ra ngoài ngay, đừng ở đây nếu cậu..._Minh Hàn lôi Anh Kỳ đẩy ra cửa_

– Em không đi đâu, ít ra em muốn ở cạnh anh đến lúc cuối.

– Tôi không chết cái gì mà lúc cuối chứ.

– Là lúc cuối với em thôi, bar bị đóng cửa em còn buồn hơn anh nữa kia.

– Cậu có thể xin việc chỗ khác.

– Không phải... vì ra khỏi đây rồi em không có cơ hội gặp anh nữa cũng chẳng có cơ hội gần gũi anh. Ông chủ đừng đuổi em đi bây giờ...

– Tôi thấy cậu có mùi không an toàn, cậu đi ngay đi...

– Ông chủ vậy là ông hiểu rồi phải không? ...Nếu biết rồi làm ơn đừng bắt em nói ra điều đó. Nếu phải nói ra để xin anh cho em ở lại... Em sẽ không đi nổi nữa làm ơn, đừng tàn nhẫn với em như vậy.

Minh Hàn không nói lời nào bỏ trở vào quầy bar. Anh Kỳ không đợi cho phép đã theo trở vô.

Bóng người giao cơm tới ngoài cửa Anh Kỳ vội ra nhận, cậu bày một phần cơm ra bàn trước mặt anh.

– Anh ăn đi, trễ rồi.

Minh Hàn nhìn thấy đôi mắt cậu đỏ hoe làm anh cũng chạnh lòng. Anh biết cái cảm giác yêu đơn phương là như thế nào.

– Sao cậu không ăn cơm đi.

– Không sao, một lát em sẽ ăn.

– Có hai người ở đây tôi ăn một mình thiệt kỳ quái.

Bất đắc dĩ Anh Kỳ mới bày hộp cơm lên, cậu đứng tí đầu kia của quầy...

– Mang lại đây, nếu không tôi lại phải mang tới.

– Không. _Anh Kỳ đẩy phần cơm của mình đến gần Minh Hàn_

Minh Hàn nhìn cậu xúc từng muỗng cơm đầy gượng gạo cho vô miệng, anh nghĩ chắc là đáng lắm.

– Bắt đầu từ khi nào?

Anh Kỳ ghen muổng cơm ngay cuống họng khi nghe hỏi, cậu phải ráng nuốt xuống.

– Tôi hỏi cậu bắt đầu nghĩ rằng cậu thích tôi từ khi nào?

– Sao... sao anh lại hỏi vậy?_Anh Kỳ lắp bắp_

– Vậy cậu nói xạo à?

– Không... không phải, em thích anh thật mà. Tại thích anh nên em mới học nghề pha rượu để xin vào đây làm.

– Đừng đùa chứ_Minh Hàn chau mày_Vậy cậu biến tôi thành kẻ tội lỗi r ồi.

Anh Kỳ im re không dám trả lời. Cả hai tiếp tục ăn cơm dù biết chắc chẳng ai nghe ngon lành gì. Đang ăn Minh Hàn quăng muổng xuống đầy phần cơm ra.

– Chẳng thể ăn nổi nữa.

Anh nhìn đồng hồ gần hai giờ

– Ngân hàng không biết có đến đúng giờ không đây, giải quyết nhanh cho r ồi.

– Anh thực sự không có nhà ở hả?

– Phải, nếu cậu đã đi đầu tra nhiều như vậy về tôi thì cậu ắt cũng biết tôi bị đuổi khỏi nhà chứ.

Anh Kỳ gật gật đầu khi bị nói trúng.

– Không lẽ cậu có thể chứng kiến mỗi ngày tôi yêu ái với người khác mà không thấy gì sao?

– Có chứ sao có thể dừng được._Anh Kỳ cúi đầu trả lời lý nhí trong miệng_Nhưng biết sao, em là kẻ chậm chân hơn người ta mà.

– Chậm chân, không lẽ cậu tới sớm hơn tôi sẽ yêu cậu hả.

Anh Kỳ lập tức ngẩn mặt xua tay lia lịa.

– Không có, không phải em chỉ muốn nói em yêu anh sau anh ấy thì lấy gì ghen tuông chứ.

– Ghen, cậu đúng là còn ghen nữa cơ đấy.

Lập tức Anh Kỳ khóc tức tưởi không nói được lời nào. Minh Hàn lúng túng anh tìm cách dỗ dành nhưng càng làm tệ hơn.

– Này này không phải cậu khóc đấy chứ, tôi có nói gì đâu...mà dù có nói chút chút...thì...mà thôi nín đi cậu làm như tôi chưa đủ chán chết hay sao ấy.

Anh Kỳ nói trong nước mắt

– Sao anh không cứ im lặng để cho em làm hết ngày hôm nay yên ổn đi... Anh bày trò ...bây giờ lại gán tội cho em kia chứ...

Nói rồi cậu úp mặt xuống quầy nước nỏ, Minh Hàn chỉ biết kêu trời vì đúng là tội anh gây ra anh vô đầu đi tới đi lui chẳng biết phải làm gì. Thấy vậy Anh Kỳ cũng thôi khóc...

– Anh làm gì cứ đi đi lại lại hoài vậy.

– Tại tôi không biết làm sao khi cậu tự dưng khóc.

– “Bây giờ lại bảo mình tự dưng khóc”_Anh Kỳ nghĩ bụng_. Anh bỏ qua đi xem như chưa nghe gì vậy.

Nói rồi Anh Kỳ ra toilet rồi trở vô mặt mày được dội rửa sạch sẽ sáng sủa hơn, cậu đã thôi khóc. Cậu tiếp tục dọn dọn cái quầy bar chỗ cậu làm bấy lâu nay.

Minh Hàn cứ ng ồi nhìn cái dáng mảnh khảnh của Anh Kỳ đi đi lại lại dọn dẹp cho tới khi người của ngân hàng tới làm thủ tục niêm phong.

Không hiểu sao Minh Hàn không thấy luyến tiếc nhiều như anh vẫn tưởng, nhìn tờ giấy niêm phong dán trên cửa anh thở ra rồi quay lưng đi anh thấy nhẹ nhàng hơn lúc anh chạy vội để cố giữ bar lại.

– Sao cậu còn chưa về?_Minh Hàn hỏi khi thấy Anh Kỳ vẫn còn đứng nấn ná_

– Em định hỏi xem anh về đâu em chở anh, em đi xe máy_Anh Kỳ giải thích thêm_

– Tôi cũng chưa biết về đến đâu tính đến đó.

– Anh không có chỗ về thật à?

– Cậu không tin sao, khó tin quá hả? Tôi chẳng có gì nữa đâu? Bây giờ còn thấy thích tôi không?

– Không.

– Thật lòng nhỉ.

– Hay tối nay anh cứ đến tạm chỗ em, chỗ em còn rộng lắm.

Minh Hàn trở mắt nhìn Anh Kỳ, còn cậu thì cứ thản nhiên nói

– Tuy không đẹp bằng chỗ này nhưng che mưa che nắng được... Nếu anh thấy thích cứ ở tạm cho tới khi tìm được chỗ khác.

Minh Hàn nhìn ra đường, anh cũng chưa biết phải đi đâu.

– Tôi không hề nghĩ rằng tối nay không có cậu là tôi phải ngủ ngoài đường.

– Vậy à, vậy thôi em xin phép.

Anh Kỳ dắt xe máy đi, Minh Hàn còn lại một mình anh cứ đứng mãi.

Anh không muốn nhờ vả ai đó để xin giúp đỡ nhưng thực sự anh không còn bao nhiêu tiền, bất chợt anh nhớ bữa cơm trưa mà anh hứa mời cậu nhân viên của mình anh cũng chưa trả tiền hóa ra lại trở thành cậu ấy mời anh ăn. Nếu gặp lại chắc chắn mình sẽ trả.

Anh thả bộ ra đường mới đi được vài chục bước đã thấy Anh Kỳ loay hoay với chiếc xe máy bên lề đường, anh cười cười tiến lại gần.

– Cậu làm sao với chiếc xe vậy?

– À, không hiểu sao ra tới đây nó tắt máy luôn rồi, đạp hoài không nổ.

– Để tôi xem, cậu đã chùi bugi chưa, đạp máy lâu chưa?

– Đạp nhiều rồi, nhưng nó nấc cụt thôi à.

Anh dựng chống đứng lên rồi đạp, xe nổ giòn dã. Nhìn Anh Kỳ như nói ‘Có gì đâu’

– Chắc em đạp này giờ nó nóng rồi thêm anh đạp mạnh nữa nên nó nổ luôn.

Minh Hàn khoanh tay ngó trên yên xe nhìn Anh Kỳ.

– Kỳ!

– Hả?

– Thật xe máy hư chứ?

– Thật mà, sáng nay nó đã trục trặc rồi.

– Vậy à? Vậy từ giờ về đến nhà không biết có tắt máy lần nào nữa không ha.

– Cũng... cũng có thể... nó hay dở chừng mà.

– Vậy chắc tôi phải theo cậu về để lỡ có hư thì có tôi đạp giùm cậu rồi.

– Thật hả...? Chắc thế nào nó cũng hư nữa cho coi, anh đi cùng em đi._Anh Kỳ hớn hở_

– Ý đồ cậu hiện rõ trên mặt kìa._Anh chỉ vào trán cậu lật tẩy_Cậu nghĩ tôi là trẻ lên ba chắc, lừa tôi.

– Em chỉ muốn trông thấy anh đi thôi_Cậu bẽn lễn_Anh cứ ở tạm chỗ em nếu được...

– Tôi sẽ trả tiền nhà cho cậu.

– Nhà đó em thuê.

– Vậy tôi sẽ chia tiền nhà với cậu.

– Vâng! ...Vậy bây giờ mình về được chưa?

– Vậy cậu đèo tôi hả.

Anh Kỳ hớn hở leo lên trước, cậu vui ra mặt khi biết Minh Hàn theo cậu về

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cái Sợ Ăn Mày

Sài Gòn hôm nay mưa như trút nước. Cậu không hiểu sao mới sáng sớm trời còn trong xanh là vậy thế mà ngay lúc này cậu lại phải đón cha cậu và thằng Sơn. Mặc cái áo mưa cánh dơi, cậu lội bì bõm giữa mấy cái vũng sình của bến xe, cậu cố căng mắt tìm bóng dáng cha cậu giữa bao nhiêu là cái áo mưa.

Cha cậu đứng giữa trời mưa, ông mặc mỗi cái áo đi mưa cũ sờn vẫn hay mặc ở nhà. Cậu chạy nhanh lại, kéo ông đi vào mái hiên, thằng Sơn cũng bì bõm lội theo...

– Sao cha đứng giữa trời mưa vậy?

– Cha sợ mày không thấy. Ai cũng mặc áo mưa kín mít làm cha có thấy mày đâu.

– Vậy mình ra kêu xe về luôn nha, đằng nào cũng ướt hết trơn rồi.

Cậu gọi xe ôm, dặn kỹ càng địa chỉ rồi cho xe chạy. Bữa nay cậu cũng mừng vì từ sáng anh đã ra ngoài. Cậu sẽ tìm cách để cha cậu nhanh nản lòng ra về sớm, nhưng mưa như vậy cậu lo... Cậu có linh tính không hay.

Cậu dẫn cha vòng cửa sau vào từ khu người giúp việc.

– Cha để đồ xuống đó đi, vào đây thay đồ ướt ra đã không khéo lại bệnh mất. Em cũng vậy nhanh lên.

Trong khi chờ cha cậu thay đồ, cậu vào bếp tính làm cái gì đó nóng nóng để cho cha cậu ăn cho ấm, đang lúi cuí chị giúp việc vào bảo.

– Cậu làm cho ông chủ tách cà phê, cho ông Kim Thành nữa.

Cậu buông cái muỗng đang cầm trên tay đánh choang một tiếng.

– “Không thể nào... Sao có thể về sớm như vậy chứ.”

– Cậu làm gì vậy? Nhanh đi, may là cậu về kịp không thì tôi không biết trả lời sao.

– Cám ơn chị, em làm ngay... Chị này, em đưa cha về đây một lát để trú mưa chị cho ông ấy nghỉ ở bếp một lát nhé.

– Rồi... rồi... cậu nhanh đi.

Cậu pha hai tách cà phê mang ra phòng khách. Chỉ có mình Kim Thành ngồi đó, Tùng đặt một tách cà phê xuống, cậu hỏi:

– Ông chủ không ở đây ạ?

– Không. Ông chủ cậu còn làm việc trên lầu. _Anh trả lời, không buông tờ báo đang xem xuống_ Thấy tôi không vui sao? Không thấy chào hỏi gì mà đã hỏi ngay ông chủ cậu.

– Chào anh mới về Em mang cà phê lên lầu.

Cậu mang tách cà phê còn lại lên lầu, quay trở xuống cậu tá hỏa khi thấy cha cậu đang bắt chuyện với Kim Thành...

– “Thôi tiêu rồi”

Cha cậu bước vào phòng khách với bộ đồ lịch sự nhất mà ông đã chuẩn bị để lên cám ơn ông chủ đã giúp đỡ con trai ông bấy lâu nay, đã vậy còn gửi nhiều quà về cho những người nghèo nhân dịp tết trung thu vừa qua.

– Kính chào ông. _ Ông lễ phép thưa chuyện _

Kim Thành ngừng xem báo ngẩng lên nhìn người nông dân khắc khổ vừa mới chào anh.

– Ông là...?

– Thưa, tôi là cha của thằng Tùng._Nói rồi ông chỉ vào Tùng đang xuống cầu thang_

– À.

– Tôi hôm nay có bảo cháu nó đưa tôi tới gặp ông để tôi xin được tỏ lòng cảm ơn của tôi với ông đã giúp đỡ con trai tôi suốt thời gian qua.

– Bác ngẩng đi._Kim Thành chỉ xuống ghế nói_

– Vâng cảm ơn.

Ông khép nép ngẩng xuống ghế mà Kim Thành vừa chỉ. Ông rất cố gắng để không tò mò nhìn xung quanh làm mất phép lịch sự. Ông không ngờ con ông làm ở một nơi sang trọng như vậy và ông chủ thì còn rất trẻ. Thường khi nghe thằng con trai nói “ông chủ” ông mừng rỡ chắc cũng phải trên năm mươi tuổi người ta mới thành đạt. Nhưng không ngờ...

– Bác muốn gặp ông chủ của Tùng hả? Có việc gì quan trọng không?

– Dạ cũng không có gì đâu ạ, tôi chỉ muốn cảm ơn ông vì những điều tốt đẹp ông làm cho những người thiếu thốn như chúng tôi thôi.

Kim Thành quay qua nhìn Tùng đang tiến từng bước chậm rãi tới gần. Anh nhận thấy khuôn mặt cậu đang căng thẳng dò xét thái độ của anh và anh cũng nhận ra có gì đó không ổn, và đặc biệt là cậu không hề dính chính với cha cậu rằng anh không phải ông chủ cậu.

– Bác cứ vào vấn đề chính đi._Kim Thành quyết định làm lơ sự nhàn nhã này_

– Vâng, tôi xin làm phiền ông chút thời gian thôi ạ. Vốn là con trai tôi chân ướt chân ráo đi làm xa mà được ông giúp đỡ cháu như vậy. Có chỗ làm thu nhập ổn định, cháu có thể giúp mấy đứa nhỏ ở nhà theo học tiếp. Ông còn cho cháu nó ở nhờ, thiệt bậc làm cha mẹ như tôi không biết nói sao cho hết lời biết ơn. Nên tôi nghĩ chỉ có đích thân tôi lên đây để tỏ lòng tôi thấy mới đủ.

– Vậy à?

– Hôm trung thu vừa rồi ông gửi nhiều quà cho mấy đứa trẻ, tôi cũng mang theo lời cảm ơn của cha mẹ chúng lên cảm ơn ông.

Kim Thành nhìn Tùng đã tới đứng sau lưng cha, mặt cậu biến đổi theo từng lời cha cậu nói.

– Có đáng gì đâu mà bác phải lặn lội đến đây xa như vậy.

– Sao lại không, chúng tôi làm cả tháng chưa chắc dư tí tiền mua được những cái bánh rẻ tí tiền. Vậy mà ông lại gửi cho chúng tôi nhiều như thế thì...

– Nếu chỉ có vậy thì bác không cần cảm ơn nữa, tôi biết rồi.

Nhìn Kim Thành dáng vẻ sang trọng lịch thiệp khá xa cách ông đâm bối rối chẳng biết nói thêm gì khi Kim Thành đã nói nhận lời cảm ơn của ông rồi. Ông vội vã rút lui.

– Vậy xin phép ông chủ tôi xuống nhà sau, không phiền ông chủ nữa.

– Bác cứ tự nhiên.

Cha cậu vui vẻ đi trở xuống, Cậu thở phào như trút xuống mấy ngàn ký trên người.

– Tùng này.

– Vâng.

– Cậu không định giới thiệu cha cậu với Vũ Phong à? Tôi thấy cậu không đính chính khi ông ấy hiểu lầm nhỉ.

– Tại cha tôi muốn cảm ơn nên ông ấy cứ khẳng khẳng đòi lên, chứ đời nào tôi dám làm phiền ông chủ.

– Còn chuyện quà trung thu? Vũ Phong có gửi quà thì cũng nên để cậu ấy nhận lời cảm ơn, nếu cậu ngại tôi sẽ chuyển lời của cha cậu lại cho.

– ..._Cậu im lặng_

– ..._ Kim Thành cũng im lặng chờ câu trả lời_

– Thôi được rồi, tôi xin anh đó. Một lát cha tôi đi liền anh làm ơn đừng nói lại gì với ông chủ có được không. Cả ba cái chuyện quà cáp nữa.

– Cậu đang nhờ vả tôi hả?

– Không! _Kim Thành lập tức cau mày_ Là cậu xin anh đó, làm ơn giữ kín giùm tôi. Tôi sẽ tìm cách đưa ông ấy về ngay.

– Vậy thì tôi muốn nghe rõ ràng hơn trước khi nhận lời nhờ vả của cậu._Mặt Kim Thành lại giãn trở ra_

– Tùng im lặng.

– Cậu cứ giải quyết công việc của cậu cho xong đi.

– “Lại thêm một chuyện nữa, nhưng cũng may cha không gặp anh ấy chứ không lại chẳng biết làm sao”

Ngồi ăn cơm trưa chờ mưa tạnh, Tùng tìm cách gợi ý việc cha cậu muốn gửi Sơn ở cùng chỗ cậu.

– Tùng à, cha thấy chắc nên thuê chỗ nào đó cho con với thằng Sơn ở bên ngoài.

Tùng mừng rơn khi cha cậu tự động đổi ý.

– Không ngờ nhà ông chủ con sang trọng quá mức tưởng tượng, nếu cho nó ở thêm người ta sẽ nghĩ không tốt.

– Phải đó cha, con sẽ tìm phòng nào rẻ ở gần trường của nó để nó đi lại cho dễ, đỡ tốn tiền xe.

– Ủ. Trời thấy cũng ngớt mưa rồi đó, chắc tạnh cái cha về luôn. Con lo cho em nha.

– Dạ! Cha đừng lo, mọi khi có mình con, con còn xoay sở được mà.

– Ủ.

Bên ngoài có tiếng người lao xao ngoài phòng khách, cậu ra xem, Vũ Phong đang kéo hành lý ra xe. Cậu tới mang phụ anh những hành lý khác, hôm nay anh đi đâu đó có vẻ xa cậu không biết... Nhưng giờ phút này mà anh ra khỏi nhà là cậu mừng.

– Anh đi bây giờ ạ?

Vũ Phong chẳng nói gì, anh lên xe đi thẳng, dĩ nhiên Kim Thành đi tiễn. Trở vào thẳng Sơn và cha cậu cũng ăn xong rồi cậu dẫn cả hai lên phòng cậu nghỉ.

Khoảng ba tiếng sau Kim Thành trở về, Tùng vội chặn anh ngay phòng khách hỏi.

– Ông chủ đi xa à?

– Đi Singapo dự hội thảo những nhà doanh nghiệp kinh doanh nhà hàng, chắc sẽ ở lại đó một tuần.

Kim Thành ngẩng xuống ghé xa lông hỏi.

– Tôi muốn được biết chuyện cậu đang định làm gì mà cứ dấu giếm Vũ Phong?

Biết chỉ nói thiệt thì họa may Kim Thành cho qua vụ này, cậu không ngần ngại.

– Cha tôi nghĩ tôi làm ở một chỗ nào đó như mấy cửa hàng người ta hay cho người làm ở nhờ. Ông ấy định tới xin cho thằng em tôi ở chung để đi học.

– Ban này không nghe ông ấy nói.

– Nhìn thấy nhà cửa sang trọng như vậy sao dám.

– Còn chuyện trung thu.

– À, là do bánh trung thu mùa vừa rồi dư nhiều quá không biết làm gì, tôi có gửi khá nhiều về quê... Là bánh người ta tặng nhưng ông chủ bảo tôi tự xử lý.

– Nên Vũ Phong bảo cậu gửi cho dưới tên Vũ Phong.

– Cũng gần đúng vậy.

– Gần đúng?

– Là tôi thấy nhiều quá muốn gửi một ít về nhà, nhưng lại sợ cha tôi nghĩ tôi mới có tí tiền đã xa xỉ nên tôi nói ông chủ tặng. Sẵn đó tôi gửi nhiều chút cho mấy đứa trong xóm.

– Vậy thì có gì to tát mà cha cậu lại phải đến đây cảm ơn.

– Ở đây thì không có gì nhưng những người như tụi tôi không có tiền đi học chứ nói gì mơ cái bánh trung thu mấy chục ngàn đồng. Ở quê tôi có người một ngày kiếm được mười ngàn đồng thôi cũng vất vả lắm rồi.

Kim Thành trầm ngâm một lát không nói gì rồi anh bỗng nhiên xoay qua chuyện khác.

– Cậu giúp tôi mang hành lý xuống luôn đi, tôi cũng đi ngay đây.

“Vậy là anh ta cho qua rồi”

– Tôi mang liền, anh không nói lại với ông chủ chứ?

– Được, cậu cứ lo chuyện cha cậu. Vũ Phong trong vòng nửa tháng tới chắc chẳng về Sài Gòn đâu.

Vậy là nhờ Kim Thành nhận cha và em cậu là khách anh ta mời tới, cậu giữ cha cậu lại hai hôm mới đưa ra bến xe về

Dẫn thẳng Sơn lòng vòng hết cả ngày trời mới tìm ra được cho nó cái phòng trọ ưng ý, nghĩa là sạch sẽ an toàn, ...Nhưng còn chưa mang hành lý tới hai anh em cậu đã nhận được tin dữ. Con Lam gọi lên báo cha cậu bị tai nạn đưa vô bệnh viện.

Hai anh em cậu tức tốc chạy thẳng vô bệnh viện, trước phòng cấp cứu mẹ cậu khóc ngất, con Lam cứ ôm chặt lấy mẹ không dám buông.

– Cha sao rồi? _ Thằng Sơn hỏi trong hơi thở đứt đoạn _ Mới đưa cha ra bến xe sáng nay mà...

– Cha nằm chỗ nào, bị đụng làm sao?

– Cha đi xe ôm từ ngoài đường lộ vô, bị xe chở cở đụng phải... Anh tài xế xe ôm chết ngay tại chỗ.

Cậu đứng cả tim khi nghe thấy câu chết ngay tại chỗ. Vậy là không đơn giản gãy tay gãy chân gì đâu.

Thằng Sơn sốt ruột chạy lại cửa phòng cấp cứu ngóng vào.

– Bình tĩnh nói anh nghe, bây giờ bệnh viện nói làm sao?

– Người ta nói chờ mồi, nhưng ở đây ai cũng bảo nặng quá mình nên chuyển về thành phố.

– Nặng là nặng làm sao, bác sĩ nào?

Cậu đứng lên tìm bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra chặn hỏi. Thấy cậu thất thểu đi lại thằng Sơn chặn hỏi.

– Sao rồi? _ Giọng nó phát câu vì sốt ruột._

– Năm ăn năm thua. Mẹ à, hay con chuyển cha về bệnh viện thành phố. Ở đó chắc có cơ hội hơn.

– Cha bị tông trúng chỗ nào._ Mẹ cậu ghen ngào_

– Bị cán trúng một bên hông và chân, phạm vào những cơ quan ở vùng bụng, xương chân gãy.

Mẹ cậu nghe xong thì bà xỉu lên xỉu xuống... Con Lam giục:

– Anh quyết nhanh lên đi, mẹ bây giờ không nghĩ gì được nữa đâu. Anh ở thành phố chắc biết bệnh viện nào tốt, anh quyết nhanh đi, không thì không kịp.

Con Lam nói mà cứ nức nở làm cậu cũng đâm rối.

– Để anh hỏi thủ tục xin chuyển cha đi... Sơn, em chở mẹ về lấy hết tiền ở nhà lên đây... Mẹ, mẹ bình tĩnh đi, bây giờ thằng Sơn chở mẹ về nhà lấy tiền lên lo cho cha, mẹ nhanh nhanh nha mẹ, như vậy cha mới có cơ hội sống.

– Được, đi liền đi con, chở mẹ đi liền...

Ngay đêm đó cha cậu được chuyển về thành phố. Nhưng oái oăm thay bệnh viện yêu cầu đóng ngay gần trăm triệu đồng để mổ, khi nào đóng tiền xong thì báo cho bệnh viện mổ.

Cậu ng ẫ chết trân giữa sân bệnh viện, bao nhiêu tiền nhà có đóng cho bệnh viện tuyến dưới khi họ cấp cứu cho cha cậu còn không đủ, bây giờ kêu lập tức có cả trăm triệu lấy đâu ra.

– làm sao bây giờ con, để mẹ về dưới hỏi mượn mọi người xem sao.

– Chắc gì có ai có số tiền lớn vậy.

– Mẹ cũng phải đi thử.

Nói rồi bà xách cái túi ra đi.

– Làm sao bây giờ anh?_Thằng Sơn cứ thúc giục_

– Tiền đóng nhập viện mình còn thiếu, làm sao đây? Không lẽ để cha chết._Con Lam nếu máo_

– Con này đừng nói gở... Để anh tính.

Trong đầu cậu lúc này chỉ còn con đường duy nhất cần cứu anh. Chẳng lẽ nào anh tuyệt tình đến nỗi không đưa tay giúp đỡ.

– Ở đây trông chừng cha xem bệnh viện có dặn dò thêm gì không, anh đi lo tiền cho cha.

Nói rồi cậu đi thẳng về nhà, gọi cho anh bằng máy ở nhà.

Máy không thông, anh không mở máy, cậu gọi đi gọi lại máy vẫn không kết nối, cậu càng tuyệt vọng hơn... Đôi mắt cậu đỏ hoe vì lo sợ càng chậm tiền cơ hội cho cha cậu càng ít hơn, nếu có ai đó cho cậu vay tạm.

– Chuyện gì vậy, tôi thấy cậu hoảng hốt?_ Chị người làm thấy cậu cứ bấm điện thoại một cách nóng nảy liên hồi_

– Có ai đó cho vay tiền không chị?

– Vay bao nhiêu?

– Khoảng trăm triệu.

– Cậu đùa à, nhiều vậy có tui cho vay mới có thôi chứ ai có.

– Ai cho vay cũng được miễn là có chỗ chịu cho vay là được. Chị chỉ giúp em đi.

– Cậu đừng dây dưa với chúng, tui nó hút máu cậu chứ không phải chơi đâu.

– Cứu mạng đó chị, làm ơn chỉ giúp em đi.

– Cậu không hối hận chứ?

Cậu gật đầu dứt khoát, bây giờ làm gì cậu cũng làm chỉ cần cứu được cha cậu.

Chị giúp việc gọi cho ai đó, một lát sau có một người đàn ông đến dẫn cậu đi.

– Người này là anh tui đó, anh ấy cũng từng vay tiền tui nó mà mất nhà mất cửa luôn. Cậu liệu suy nghĩ kỹ đi.

– Không sao mà.

Nhờ vậy Tùng vay bọn cho vay nặng lãi một trăm triệu đồng lãi 12. Đóng tiền xong cả nhà thở phào một hiệp, bây giờ chỉ việc chờ đợi kết quả từ bệnh viện.

Cha Tùng vẫn còn ở phòng hồi sức, chẳng ai trong nhà có thể vào trừ việc nhìn từ ngoài cửa. Con Lam được phân về nhà chăm mấy đứa em và coi nhà. Tùng biết mình không thể túc trực suốt được, cậu còn những hợp đồng đã được lên lịch nên nhiệm vụ này do mẹ cậu và Sơn đảm nhiệm. Nhiệm vụ của cậu là cung cấp kinh phí cho gia đình sinh hoạt và phí bệnh viện cho cha cậu.

Đã hai tuần nay rồi cha cậu đã qua được cơn thập tử nhất sinh nhưng bệnh viện yêu cầu mổ lại lần nữa để không gây hậu quả xấu về sau _ Gia đình cậu hiểu đại loại là vậy chứ cũng không hiểu lắm về nghề nghiệp chuyên môn của người ta _ Sau một hồi giải thích cuối cùng kết lại một câu đóng tiền để mổ thêm lần nữa.

Cậu ngồi chờ người trên ghế ở phòng khách nhỏ chẳng buồn mở đèn. Chỉ có ánh sáng vàng vọt từ phía trong hắt ra. Cậu chẳng biết kiếm tiền ở đâu bây giờ, cậu đã cần giấy tờ nhà đất ở quê để lấy tiền cho lần mổ trước. Chạy vạy khắp nơi quen biết, thân lạ gì cậu cũng mượn để đóng đủ thứ chi phí, thuốc men. Thậm chí cả mấy người bạn ở Đà Lạt đã lâu không gặp cũng được thẳng Xuân vận động giúp cậu hết mình. Nhưng bạn cậu ai cũng nghèo hoặc trung bình, làm gì mà có cho mượn hoài...

...Có mỗi anh là niềm hy vọng của cậu nhưng anh chẳng hề chịu nghe máy cậu gọi. Cậu đã cố gắng dẹp bỏ mọi tự ái cá nhân để gọi cho anh... Cậu thấy ấm ức trong lòng vô cùng...nhưng cậu cần cứu cha. Cậu sẽ làm mọi điều dù cho ai có nói gì, chỉ cần nghĩ tới cha cậu sẽ không mở mắt ra nữa...mọi thứ trong đầu cậu quay cuồng...

Nhìn dáng vẻ rầu rĩ của cậu mập mờ giữa tranh tối tranh sáng trong phòng khách nhỏ, ngoài hành lang... Có ai đó động lòng.

Bóng người ngối xuống cạnh cậu, làm cậu giật mình. Ai đó tới gần mà cậu không hề phát giác. Mùi rượu xộc vào mũi cậu làm cậu nhận ra là người say... và còn ai xa lạ... Anh về, vào nhà và đến bên cạnh lúc nào cậu cũng không hay chứng tỏ cậu đã không còn để ý gì xung quanh nữa ngoài chuyện cha cậu.

...Anh lại say, mùi rượu từ người anh bốc ra nồng nặc đến như vậy cơ mà, và khi say anh lại mới có cái thái độ thân mật là ngối bên cậu dịu dàng như vậy. Nhưng phút giây này đối với cậu là cần thiết, nó làm sóng gió trong lòng cậu dịu lại. Ít ra không phải là anh của lạnh lùng của xa cách. Anh gần gũi, dù tỉnh rượu anh lại chẳng nhớ gì.

– Anh say à?

Giọng cậu thật dịu dàng thật âu yếm, nó làm cho trái tim ai đó bị rung động vì đã không thể phòng bị trước...

...(...Im lặng...)

– Này, say đến không nói nổi à?

Cậu lay lay vai anh đang ngối ngả người, dựa hẳn ra lưng ghế. Sự đụng chạm làm anh hưng phấn thích thú, nhưng cậu không biết. Cậu dí sát mặt lại gần hơn, nhìn cho rõ giữa cái phòng khách ngoài hiên không được bật đèn.

Mùi cơ thể cậu thoang thoảng trong gió nhẹ làm anh thấy dễ chịu. Anh hít một hơi thật mạnh để cảm nhận cái mùi hương làm anh thích thú. Tại

sao anh lại thấy thích thú, thấy dễ chịu anh cũng không biết. Nhưng anh đang thèm muốn... Nó đang rạo rực trong lòng...

“Kim Thành chết tiệt toàn gieo những thứ kỳ quái cho mình...”

Anh kéo mạnh cánh tay đang lay vai mình, làm cả người Tùng chúi nhủi trên người anh. Anh ôm cậu thật chặt và không sai... Một cảm giác ấm áp len lỏi vào người.

– Thôi đừng... Buông em ra đi, hôm nay không được đâu.

Nghê như có tiếng sét đánh ngang tai làm anh tỉnh người, những cảm giác mê mê vừa có bay mất.

Gì mà hôm nay không được... Vậy có nghĩa là đây không phải là lần đầu tiên anh ôm cậu? Mà anh nhớ là anh chưa từng làm điều đó... Tùng vẫn không nhận ra thái độ Vũ Phong đang thay đổi trong cảnh tranh tối tranh sáng đó, cậu nói như chia sẻ tâm sự...

– Hôm nay tâm trạng em chán lắm đây, anh say rồi thì đi ngủ đi. Thiệt tình... Trông anh mãi không thèm nghe máy em gọi, bây giờ gặp thì say. Anh ác với em thật đó..._ Cậu thở dài_ Mai thức dậy làm ơn đừng ý giúp đỡ em một cái, em mang ơn suốt đời...

– Tại sao tôi phải giúp cậu?

Tùng đứng phắt dậy, lùi lại một bước nhìn vào cái bóng tối đang che khuất gương mặt anh trong đó, và cái giọng gay gắt lạnh nhạt đó thì không lẫn vào đâu được.

Tùng đứng phắt dậy, lùi lại một bước nhìn vào cái bóng tối đang che khuất gương mặt anh trong đó, và cái giọng gay gắt lạnh nhạt đó thì không lẫn vào đâu được.

– Anh...anh không...say?

– Tại sao cậu nghĩ tôi say?

– Mùi rượu...không phải...người anh...

Anh kéo nhẹ áo rồi chất lưởi

– Rượu đỏ...

– Đỏ...không thể..._Cậu thực sự lo lắng_

– Vậy cậu vẫn ăn nói với tôi cái kiểu đó khi tôi say à? Và cái gì mà hôm nay không được đâu...những hôm khác thì được, mà được cái gì...?

Giọng anh ngày càng trầm, càng sắc làm cậu lắp bắp.

– Không có gì...gì...không có gì đâu anh nghe nhần đó thôi... “không thể để anh ấy biết được nếu không mình sẽ tội nghiệp lắm”.

– Cậu nghĩ cậu có thể chối quanh co với tôi sao...? NÓI!!!!_Anh nạt lới_ Đừng bịa chuyện với tôi...VÀ_ anh ngắt từng chữ_ Cậu – muốn – xin – gì vào ngày mai...? Tôi không nhớ là tôi có nói sẽ giúp cậu bất cứ việc gì.

Khi nghe tới việc anh sẽ không giúp cậu bất cứ việc gì, cậu suy sụp hẳn. Cậu đứng lặng người, đôi mắt không chút thần sắc. Niềm hy vọng cuối cùng của cậu đã bị sự sợ xuất của cậu làm cho cậu đang mất cơ hội.

– Anh làm ơn giúp em một lần đi_Giọng cậu lạc đi_một lần thôi, em sẽ không cầu xin anh bất cứ đi đâu nữa. Dù có chết cũng không xin anh giúp thêm lần nào nữa đâu.

Vũ Phong cảm thấy toàn thân anh tê dại khi nghe những gì Tùng vừa nói, nó như một con dao đâm xuyên lồng ngực... Anh nhắm mắt lại, cố dần những cảm xúc mới mẻ lần đầu tiên nhen nhúm trong lòng. Anh muốn mình bình tĩnh không muốn mình bị chi phối...anh không muốn mình thua cuộc ...anh không thể để một người đối trá như Tùng làm ảnh hưởng đến anh.

Cậu cố gắng bước lại gần hơn ng ồi xuống đất. Đúng hơn là quỳ trên gối trước mặt anh. Cậu chạm vào đầu gối anh nhẹ nhàng...

– Em không còn đường nào nữa mới phải nhờ anh giúp, cha em cần một số tiền lớn để mổ...

– Lại là bệnh thập tử nhất sinh à?

Tùng nuốt nghẹn, ráng bỏ qua lời cay độc vừa thốt từ miệng anh. Cậu phải cố gắng, cậu biết chẳng còn cơ hội nếu bây giờ cậu để anh đi hay cậu vì tự ái mà cậu không tiếp tục xin xỏ anh.

– Hôm trước cha em trên đường về nhà bị tai nạn, đã mổ một lần rồi. Bác sĩ bảo chuyển biến rất tốt.

Tôi không muốn biết những chuyện đó, anh đừng đứng lên, cậu vội vàng nắm tay anh lôi lại...

– Nghe em nói hết. Một lần thôi, anh sẽ không nghe em làm phiền anh nữa đâu...làm ơn...

Vũ Phong cảm nhận rõ bàn tay đang giữ tay anh run rẩy, nhưng nó thật ấm thật dễ chịu khi nắm vào tay anh. Nó thuyết phục anh ng ồi lại.

Tùng nhận rõ anh chịu ng ồi lại là có hội thuyết phục anh, cậu nắm chặt tay anh hơn như thể để giữ không cho anh đứng lên đi mất.

– Anh ơi!_Giọng cậu thật tha thiết_ Chỉ cần mổ thêm một lần thì cha em có cơ hội hồi phục, lần trước cha đã hồi phục tốt rồi nhưng nếu không mổ lần nữa sẽ khó mà giữ tính mạng lâu...

– Rồi cậu muốn gì?

Cậu nắm chặt bàn tay anh đưa lên môi hôn thật chặt. Và anh không hề có ý định rút tay lại, cậu biết mình có cơ hội rồi.

– Em cần tiền cho ca mổ tới. Ca mổ trước đã làm cả nhà không còn gì, bây giờ thực sự không thể tìm ra tiền nữa. Anh là niềm hy vọng cuối cùng

cho tính mạng của cha em rồi... xin anh, anh rủ chút lòng giúp em lần này đi...

Vẫn chưa nghe anh trả lời... Đôi bàn tay cậu vô thức cứ nắn nắn bóp bóp bàn tay anh mà cậu vẫn nắm lấy giờ.

– Một lần thôi không có lần nữa đâu. Em sẽ làm trâu ngựa cho anh suốt cuộc đời để trả món nợ này, trả hết những gì em nợ anh mất bao lâu cũng không sao... Anh yên tâm, em thề, không có gì thêm nữa ngoài lần này đâu... một lần thôi...

– Cậu cần bao nhiêu?

Tùng lập tức ngẩn mặt nhìn anh mà quên mất phải trả lời, cậu mừng quá mà quên...

– Không cần phải mừng như vậy, tôi chưa nhận lời mà. Tôi muốn biết bao nhiêu xem cả cuộc đời cậu có trả nổi không... Hay cậu có gì đáng giá để đổi.

– Chỉ có giấy tờ nhà ở quê nhưng cũng cần rồi_ Cậu nói giọng xịu lơ thất vọng_

– Vậy không còn gì nữa à? Vậy cậu lấy gì thế nợ cho tôi?

Cậu im lặng, có gì trong nhà cậu đáng giá ngoài giấy tờ nhà mà cậu đã thế cho bọn cho vay nặng lãi rồi.

– Không có gì đáng giá cả... Nhưng em xin anh...em sẽ ký giấy nợ, em sẽ làm việc trả lại cho anh...trả cả tiền lời luôn... Bao nhiêu dù mất bao lâu cũng trả đủ... xin đừng bỏ em trong lúc này mà... Xin anh...

Cậu không để ý anh vẫn để cậu vò vò bàn tay anh này giờ mà không nói gì...chứng tỏ anh thích đi đầu đó, và nếu vậy chỉ cần cậu tha thiết hơn thì cậu chắc sẽ toại nguyện.

– Vậy cậu cần bao nhiêu?

- Năm...năm...
- Năm triệu?
- Không... năm...mười triệu...
- Được, vậy tôi mua cậu năm mười triệu.
- Hả! _Cậu tròn mắt nhìn anh không hiểu_ Mua?
- Phải mua cậu?
- ...(vẫn chưa hiểu, vì không hề nghĩ tới)
- Mua cậu _Anh chỉ vào ngực cậu_
- Mua em?
- Vẫn không hiểu sao, tự do của cậu tôi đã mua rồi, cậu còn lại gì...?
- Còn... còn...bản thân em.
- Không, trả lời chính xác hơn nữa.
- Con... người...
- Đúng, chính xác hơn là cơ thể cậu...Cậu biết các cô gái bao nhận tiền của đàn ông thì phải bán lại những gì không?

Tùng gật gật đầu

- Cho cậu một đêm để suy nghĩ, ngày mai có thể trả lời tôi.
- Anh đứng lên bỏ đi nhưng Tùng chạy vội theo...
- Bán.
- Không cần suy nghĩ à. Cậu có biết hàng tôi mua rồi có thể bán lại không, nguyên tắc kinh doanh là vậy.

Tùng thật sự run khi nghe hai chữ ‘bán lại’. Anh là mafia buôn người sao...? Cậu không thể mở miệng trả lời, cậu sợ. Cậu đã từng bị anh bỏ tù, bị anh bắt ký giấy nợ không thì bán cậu...có thể lắm chứ...cậu đang đứng trước một quyết định đáng sợ.

– Nhìn cậu vậy là đã có câu trả lời rồi, nhưng không sao cứ để thêm một đêm tôi sẽ nghe cậu trả lời cũng được.

Anh quay lưng bỏ đi.

– Bán_Giọng cậu không còn nghe thấy rõ nữa_

Bàn tay cậu nắm tay anh giữ lại. Anh cảm thấy rõ nó đang run rẩy và ướt đầm mồ hôi, cậu đang sợ.

– Được, mua.

Anh vuốt nhẹ tóc cậu, khuôn mặt cậu nhợt nhạt thấy rõ dù dưới ánh sáng lò mờ từ trong hắt ra.

– Mua cậu năm mươi triệu vẫn còn mắc, nhưng không sao dù gì cũng là Mới... Có nên thử hàng trước khi giao tiền không...?

Vuốt ngược mái tóc cậu trượt xuống tận gáy anh vén nhẹ mớ tóc đang che mất cái cổ cậu để lộ ra làn da bánh mật mời gọi. Cúi nhẹ xuống, mút thật mạnh lên nơi da lộ đó Vũ Phong để lại một dấu hôn đỏ ửng.

Vũ Phong thích thú vì anh nghe vị ngọt ngào lan tỏa trên môi anh, đẩy nhẹ cái đầu đang ngoan ngoãn chờ anh sang một bên. Vũ Phong luồn tay ra sau vuốt ve đôi bờ vai tròn trịa, rắn chắc. Ngón tay anh lần ra nếp cổ áo, kéo nhẹ xuống dần cho đến khi lộ bờ vai trần, nếp áo trễ đến đâu môi anh lần theo tới đó... Anh nhận thấy hai tay cậu đang nắm chặt phần ngực áo của anh chịu đựng.

– Sao lại gồng mình lên như vậy, đâu phải lần đầu tiên của cậu...

...Phịch...

Đẩy cậu nằm úp trên mặt ghế sofa, Vũ Phong kéo trễ hơn cổ áo của cậu đến ngang lưng. Anh tiếp tục để lại những dấu hôn đỏ ửng trên da cậu ngày một mạnh bạo hơn.

Để mặc cho cái áo vẫn nằm trên lưng chưa tháo hết, tay anh đi dấn xuống bụng cậu lần tìm chiếc nút và mở dây kéo.

– Ha...a...a! _Cậu vội bùm miệng khi tiếng kêu từ miệng mình phát ra làm cậu xấu hổ_

Dù đây không phải lần đầu, nhưng là lần đầu anh tỉnh táo và đang chiếm hữu cậu. Cảm giác này làm cậu sợ chứ không dễ chịu như lần trước khi anh đang say. Cậu cố gắng mình giữ cho miệng cậu không bật thành những tiếng kêu kỳ quái mỗi khi tay anh lần mò trên da thịt cậu.

– Ừ...ừm...ừ

– Cứ như lần đầu ấy! _Anh mỉm cười_ Nếu cậu khẳng định chưa khai thủng tôi sẽ trả thêm mười triệu.

– “Lại mua bán, anh ấy xem mình như món đồ vậy, cái gì mà trả tiền cho lần đầu chứ, chẳng phải lần đầu cũng là anh ta sao”

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cậu không dám nói. Vũ Phong kéo lưng chiếc quần jeans cậu đang mặc xuống quá hông để lộ chiếc quần sịp màu nâu sẫm lỗi thời cũ kỹ.

– Nhìn không bắt mắt chút nào làm sao mà làm hài lòng ông chủ cậu chứ._Anh phàn nàn_

– Xin... lỗi...!

– Ngớ ngẩn.

Vũ Phong đẩy hai bên ống quần sịp vào cái khe giữa hông, rồi thản nhiên xoa xoa cặp hông cậu thích thú với thái độ ngượng nghịu mà cậu đang cố chịu.

– Không trả lời vậy là lần đầu à, hay tôi kiểm tra lại?

Vừa nói Vũ Phong lần ngón tay ấn ấn vào giữa cái khe còn khuất dưới
lối vải quần làm cậu cứ rụt mông lại.

– Ha...haa...đur...đùng...a...a!

– Chỉ cần ấn vào tôi sẽ biết, và hình như tôi không thích mua lại món
hàng đã qua sử dụng đâu.

– Không có...a...ha...a_ Cậu khó khăn đúng chính_ ha...aa!

– Không có, mà không có gì?

Vũ phong lại ấn mạnh hơn, cả người cậu oằn xuống.

– Á...a...aa...đừng mà...aaa...một lần...aa làm ơn...ha...ha!_Cậu
nhẫn nại_

– Một lần à. _Vũ Phong thọc sâu hơn ngón tay vào cái hang nhỏ của cậu
làm cậu rướn người lên rên rỉ_

– Á...á...xin anh...đá...au...hư.hư!

– Với ai, ở đâu?

– Hơ...ơ.a....a.lần trước...anh say...trong phòng anh mà_Cậu nói như
muốn khóc_

– Vậy à, vậy thì còn châm chước được. _Tay anh nói lỏng ra khỏi hang
nhỏ của cậu để lại một cái lỗ hổng hổng mở rộng_

– Hư...ưm...ưm!_Cậu thở ra nhẹ nhàng_

Chẳng buồn hỏi gì nữa, anh đã biết vì sao ban nãy cậu bảo lúc này
không được. Và cũng có thể anh đã làm với cậu rồi nên mới có những cảm
giác kỳ lạ mà anh không nghĩ là khi chạm vào cậu anh sẽ có.

Kéo dãn cái lưng quăn sip xuống khỏi mông, vén mạnh cả cái áo còn chưa cởi hết lên, cả người cậu gầy như phôi trườn dưới mắt anh, không thể sai được anh muốn nó, anh muốn ôm ấp và chiếm hữu nó.

Vũ Phong tiếp tục để lại những dấu hôn đỏ hơn dày đặc hơn và ngày càng thấp hơn.

– Áh!... Á...ái...a

Tùng la lên, bầu chặt xuống ghế khi bị Vũ Phong cắn thật mạnh vào cái mông tròn lẳn đang nhỉnh lên trước mắt anh. Nó làm anh không kềm chế được muốn cắn một cái và anh đã cắn nó. Cắn thật mạnh, dấu hai hàm răng để lại trên mông cậu rõ mồn một.

– Ha...a ...anh ...anh...làm gì vậy...ha?

Giữ chặt hai cánh tay cậu không cho cậu tự xoa vào vết cắn đang làm cậu đau. Dùng cái lưỡi ma quỷ Vũ Phong liếm láp nhẹ nhàng cái vết anh vừa tạo ra một cách thích thú. Tay anh không quên tiếp tục khám phá những nơi anh chưa sờ mó tới... lồm ra phía trước, nắn nắn cậu nhỏ giờ đã cương cứng từ nãy giờ. Vũ phong xoa xoa nhẹ nó rồi mạnh hơn.

– Ừm...hư ...hưm...ừ...um_Mặt cậu nhăn lại theo từng tiếng rên rỉ bật ra không thể kềm chế nổi_

Càng xoa mạnh cái mông cậu càng nhỉnh cao hơn, đưa lộ ra cái hang nhỏ mời gọi. Đánh nhẹ cái lưỡi vào đó trong khi tay anh ngày càng bóp chặt hơn phía trước

– Ah...ah...aaaa!

...Cậu đã lập tức không chịu nổi, thứ đục đục màu trắng chảy trên tay anh.

– Tốt _Chồm người trên lưng Tùng, Vũ Phong thì thầm vào tai cậu_ Bây giờ cậu sẵn sàng rồi thì đến phiên tôi vui, nhưng làm cho cậu chỉ một lần này thôi đó.

Với bàn tay còn dính chất màu trắng sữa, Vũ Phong bôi nó vào khe giữa hai mông cậu xoa xoa đều. Từng nhấm mắt lại, nhớ cái cảm giác đau đớn lần trước khi anh đi vào cậu và tưởng tượng nó sắp lặp lại.

Nhưng không tệ như lần đầu, nó nhẹ nhàng hơn dù cũng làm cậu run rẩy toàn thân. Cậu cảm nhận rõ cậu nhỏ của anh mềm mại khi chạm vào cậu rồi nó cứng rắn dững mãnh như thế nào khi khoan vào cậu làm cậu cứ phải nhỉnh mông lên ngày càng nhiều. Cấn chặt môi để cố gắng giảm bớt sự đau đớn khi anh đi vào, rồi sự đau đớn đó dịu dần khi hang nhỏ của cậu đã mở rộng đón anh vào trọn vẹn.

– Ừ...hư...ừ..._cậu nín thở theo từng nhịp ngấu nghiến đang tấn công cậu_

Nhưng không còn nhẹ nhàng như lúc ban đầu.

– Hư...a...ừ...aa...aaa! _Tiếng la càng ngày càng to hơn khi cậu oằn người dưới những cú thúc mạnh mẽ.

Cậu nhỏ của anh tham lam ngấu nghiến cậu mãnh liệt, nó thúc mạnh vào bất cứ nơi nào mà nó với tới.

– Áh...!

Đứng dậy dùng hai tay kéo mạnh hông cậu cao lên, dặng hai chân cậu rộng ra hai bên anh vào sát hơn làm cậu phải chống hai tay xuống ghế mới theo anh kịp.

Những nhịp đẩy dồn dập làm cậu bật ra những tiếng rên rỉ buông thả.

– ...Ha...haaaa...a...a!

...Cả thân dưới đã không thể trụ nổi khi anh ngày càng thô bạo hơn, mọi giác quan trong người cậu biến mất hết chỉ còn cái cảm giác không thể chịu nổi ở cái hang nhỏ của cậu.

– Làm ơn chậm lại ...ừ...hư...ừ...chậm lại...!

– Chậm lại à...không chịu nổi sao?

Cậu gật gật đầu nhăn mặt...

– Nhưng tôi thì chưa đủ.

Nhắc cậu quỳ gối trên ghế, đặt hai tay cậu bám trên thành ghế, ấn cho cái mông cậu thấp xuống anh vào cậu mạnh hơn nữa, dồn dập hơn dữ dội hơn, tiếng da thịt va chạm vào nhau dồn giã. Cậu không thể nói gì ngoài việc há miệng để thở và để rên rỉ.

– A...a...áh...ừm.

...Hư...ừ...ừ...aaa!

Tiếng rên rỉ càng kích thích anh mạnh hơn, làm cậu phải gồng mình chịu đựng dữ dội hơn, cậu lại phun trào lần nữa cùng với anh.

– Ah...ah...a...ừ...hư...hư!

Vũ Phong ấn thật mạnh, giữ chặt hông cậu thật sát để anh vào thật sâu. Thỏa mãn, anh thấy thỏa mãn hơn bất kỳ lần nào anh ôm ấp các cô gái, nó làm anh không thể giữ lâu được. Để mọi thứ chảy hết trong cái hang nhỏ của cậu, anh giữ tư thế đó trong vài phút mới nói lỏng người ra khỏi người cậu...Toàn thân cậu đổ ập xuống khi anh buông cậu ra, không thể giữ thêm phút nào nữa vì chân cậu không còn chút sức lực làm cho cả người cậu đổ dài ra ghế, cậu nằm thở.

– Tốt lắm, tôi thích đó

Vừa nói anh vừa ngã xuống cạnh cậu, vừa vuốt ve những phần da thịt còn đang trần trụi...

– Như vậy mà bán đi cũng uổng.

– Anh định bán em thật sao, anh buôn người à?

– Đúng, nhưng khi nào tôi chán đã.

– Khi nào anh chán?_ Cậu cố gắng hỏi_

– Nếu biết nghe lời, ngoan ngoãn thì tôi sẽ không chán, tôi sẽ không bán cậu.

– Thật chứ?

– Thật.

Đặt lên má cậu một nụ hôn tạm biệt, Vũ Phong bỏ đi bỏ mặc cậu nằm lại đó không nhúc nhích nổi.

...

Sáng nay vừa mở mắt Tùng đã bị anh gọi đến. Vũ Phong ngồi sau bàn làm việc với nụ cười ông chủ. Chiếc áo sơ mi anh vẫn chưa cài hết nút đúng hơn chỉ mới cài một chiếc nút chỗ thắt lưng để lộ bộ ngực trần lấp ló sau vạt áo.

Đứng trước bàn làm việc nhìn anh như vậy, rồi nhớ sự việc tối qua cậu cứ ngượng chín cả người... Còn bị anh nhìn chăm chăm vào cậu...

Đẩy một xấp tiền đã đặt sẵn trên bàn lại phía cậu giọng thật nhẹ nhàng...

– Đây, như lời hứa sáu mươi triệu.

Tự dưng cậu nghe miệng mình đắng chát, tiền cậu bán thân xác mình... Không phải cậu buồn vì bị anh chiếm đoạt mà cậu buồn vì anh làm điếu đó với cậu và trả bằng tiền...

...Có cần gì nhận của anh đâu... Cậu yêu anh và vẫn muốn được anh yêu dù chỉ là mong ước khó thực hiện. Nhưng bây giờ giữa cậu và anh là sự dối trá bằng vật chất thì trái tim anh vốn đã xa giờ lại càng xa hơn.

Nhón tay cầm món tiền đã được đẩy đến trước mặt, cậu cúi mặt không nói một lời...

– Không hài lòng à?

– Không có, em xin phép nghỉ một thời gian lo cho cha em xong em sẽ về làm lại.

– Vậy thì chắc cũng khá lâu nhỉ... Lại đây._Vũ Phong ra lệnh_

Vẫn ngồi trên ghế Vũ Phong dùng chân đạp cho chiếc ghế lùi xa bàn làm việc, chờ cho cậu đi lại gần...kéo mạnh cậu vào lòng, ấn mặt cậu vào ngực mình bảo cậu.

– Vậy thì chào hỏi cho đúng lễ đi.

Hoàng Tùng choàng tay ôm cổ Vũ Phong, thật dịu dàng cậu đặt môi lên da thịt anh mát lạnh...cái cổ anh cậu vẫn hay ngấm trộm hôm nay cậu mới được chạm tới... Bờ vai anh cậu vẫn tựa vào trong giấc mộng... Bộ ngực anh cậu vẫn khao khát hằng ngày...

Hoàng Tùng hôn lên ngực lên cổ... Cậu mơn trớn vuốt ve da thịt anh mềm mại dưới bàn tay cậu, mân mê cái đầu ngực đầy ma lực, cậu lần dần xuống sâu hơn...

– Ừ được đấy, thật dễ chịu... cậu làm tốt lắm...ừ ...ừ...xuống sâu hơn đi...ừ...

Kéo nhẹ dây kéo chiếc quần tây hàng hiệu, tay cậu chạm vào vật cộm cứng dưới chiếc quần sip màu trắng đất tiền...

Hôn lên khối cương cứng đó, cậu vuốt ve nhẹ nhàng không vội lấy nó ra. Cẩn nhẹ nó từ bên ngoài lớp vải mềm thơm tho, cho đến khi nó chịu lộ đầu ra khỏi nơi ẩn náu...

– Ah! ...Cậu điều luyện đó chứ, khó mà tin là cậu không rành về mấy chuyện này...ah...

Đánh nhẹ cái đầu nó bằng cái lưỡi ẩm ướt của mình cậu ngày càng tiến sâu hơn...vuốt ve, mân mê cậu nhỏ của anh cho đến khi anh phun trào cả

vào trong miệng cậu.

Đưa tay áo quệt những gì còn chảy trên khóe miệng cậu lạnh nhạt hỏi.

– Em có thể đi chưa ạ?

– Được.

Không đợi câu thứ hai cậu nhanh chóng ra khỏi phòng, chạy thẳng tới bệnh viện.

Vũ Phong gác hai chân lên bàn, anh xoắn người trên ghế...

– “Cái tên Kim Thành chết tiệt, có mấy ngày mà hắn làm mình trở nên quen thuộc với loại cảm giác này rồi đấy”

Vũ Phong nhắm mắt nhớ cái hôm anh từ Singapor về thẳng Huế, Kim Thành đã ở đó. Được sự nhờ vả của anh Kim Thành đến làm rõ một vài chuyện mà anh muốn biết.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đầu Hàng

Đặt ly rượu trước mặt Vũ Phong Kim Thành nói không cần được hỏi.

– Minh Hàn hiện đang sống với một người tên Anh Kỳ và không chỉ đơn thuần là chung nhà trọ, thằng nhóc đó trước đây làm trong quầy rượu của bar Waitting. Có vẻ như hắn yêu đơn phương sau khi anh cậu phá sản thì hắn vọt được...cũng chẳng bỏ công hắn theo chờ đợi.

– Chờ đợi?

– Phải chờ đợi, một tên không tầm thường kiên nhẫn khủng khiếp (nói người ta không nghĩ lại mình) có lẽ hắn sẽ thuyết phục được anh cậu quay qua yêu hắn thôi.

– Cậu chắc như vậy sao?

– Chắc, chứ cậu nghĩ cả tuần rồi tôi làm cái giống gì? Hải lòng rồi thì cậu cảm ơn mình bằng gì nào?

– Vậy tối nay mình dẫn cậu đi tưới mát nhé.

– Ý tưởng không tồi nếu cậu là người phục vụ.

– Quên đi, đừng nhắc mình nhớ cái chuyện cậu làm với mình lần trước _ Cái vụ ở phòng khách nhỏ _ ngày mai còn có cái hẹn không mong muốn đây, mình muốn đi ngủ...

– Mệt à? Hay để mình phục vụ cậu.

Kim Thành sà xuống ngồi sát cạnh Vũ Phong dụ dỗ.

– Mình đi lần này nữa sẽ lên đất liền luôn, cậu vui chứ?

– Vậy à, vậy người cậu thuê sử dụng được rồi hả?_Vũ Phong hỏi giọng đầy phấn khởi_

– Phải, thử việc hẳn chuyến vừa rồi tốt lắm. Mình đi thêm chuyến này nữa là lên bờ luôn...nhưng...

Nhìn vẻ mặt ma mẫn của Kim Thành Vũ Phong hỏi lại giọng cảnh giác.

– Nhưng gì nữa...?

– Mình muốn có bằng chứng trước khi mình chính thức lên bờ.

– Bằng chứng gì? ...Cậu về nhà thì về thôi còn đòi cái gì chứ.

– Vũ Phong ơi là Vũ Phong...mình từng ngốc nhưng cậu thì không ngốc...nếu mình biết cậu cần mình ở lại với cậu như vậy thì mình đã sử dụng chiêu này lâu rồi...

– Gì?

– Cậu không cần lẩn tránh đâu, lần trước cậu để lộ cho mình biết rồi..._Kim Thành ôm đầu_ Chỉ vì mình yêu cậu quá nên cứ thận trọng mãi sợ cậu bị tổn thương mới không phát hiện ra cậu cần mình như vậy...nhưng bây giờ thì khác, cậu trả lời đi ...

– Trả lời chuyện gì...?

– Trở thành người của mình đi như vậy mình an tâm ở bên cạnh cậu.

– Cậu đừng nói mấy câu nghe nổi cả da gà như vậy... Cái gì mà trở thành người của cậu chứ...mình không phải phụ nữ...mình cũng không thích làm mấy chuyện đó với đàn ông...

– Đúng, vì cậu không phải phụ nữ cần mình bao bọc, cậu cũng không yêu mình nên mình cần bằng chứng khác chắc chắn rằng mình được yêu

cậu... Mình không lên bờ để tiếp tục bị cậu từ chối như từ trước tới giờ đâu... Mình không chịu nổi đi đâu đó.

– Vậy nghĩa là cậu đang hăm dọa mình?

– Cậu nghĩ vậy cũng được...Sao? Cậu đồng ý đi...mình không xấu trai cũng không quá hèn hốt...cũng giàu có lại yêu cậu... rất biết chiều chuộng...rất dịu dàng... cậu sẽ rất dễ chịu khi sống với mình thôi.

– Cậu đang quảng cáo hàng hóa đấy à? ...Sống với nhau? ...Mình không nghĩ là sẽ sống với nhau... Chuyện kia có thể nhưng sống với nhau thì chẳng phải lại kèm theo nhiều ràng buộc lắm sao...? (bản tính lẳng nhăng thể hiện rõ, sống với nhau làm sao đi với người khác)

– Cậu không thích sống với mình cũng được mình hẹn hò vậy, xem như chưa cưới, thấy chiều cậu ghê chưa...? Vậy mình muốn có bằng chứng ngay bây giờ... Cậu đã từ chối mình đủ thứ rồi thì không được từ chối nữa...

Nói chưa dứt câu Kim Thành nhào tới ôm chầm lấy Vũ Phong mà xiết thật mạnh, chứng tỏ anh chàng nhớ nhung thêm muốn được gần gũi với Vũ Phong lắm rồi. Gạt tay Kim Thành ra Vũ Phong khẳng định.

Để mặc cho Kim Thành làm những cử chỉ mơn trớn như anh ta thích Vũ Phong đi đến nhiên không đáp trả miếng nào. Anh thản nhiên nằm dài trên ghế sofa đón nhận những nụ hôn cháy bỏng của Kim Thành đang trao cho anh một cách cuồng nhiệt nhưng dịu dàng, ham muốn nhưng thật nâng niu...

...Cả thân hình của chàng hoàng tử đa tình quyến rũ của các cô gái đang phơi trần lồ lộ dưới mắt một gã đàn ông đẹp hơn cả các cô ấy... Vậy mà hẳn chẳng động lòng chút nào, chỉ mình cái gã đàn ông đẹp hơn cả phụ nữ ấy rạo rức điên cuồng vì đi đâu đó...

– Mình sẽ khơi gợi được cơ thể cậu đáp trả lại mình.

Kim Thành thì thẩn vào tai Vũ Phong trong khi cả thân hình trần của anh đang miết vào da thịt Vũ Phong, Vũ Phong nhắm mắt xoắn hai tay qua khỏi đầu...

Hôn nhẹ lên má Vũ Phong Kim Thành cười thật tươi. Mở mắt nhìn thật cộc cằn vào Kim Thành.

– Về phòng cậu đi.

Kim Thành sững sốt khi thấy thái độ của Vũ Phong thay đổi đột ngột như vậy. Anh buông Vũ Phong, cười trừ.

– OK!!!...OK, không cần phải tỏ thái độ như vậy. Nhưng cậu thực sự muốn mình về phòng ngay bây giờ chứ?

Vũ Phong im lặng không trả lời. Anh không biết tại sao mình cứ bất tử như vậy với Kim Thành nhưng tâm trạng anh bây giờ không tốt. Cái hẹn sáng ngày mai làm anh bận tâm hơn. Kim Thành đứng lên bỏ về phòng anh cũng không muốn gọi lại.

Kim Thành ra đến cửa, anh không về phòng mà đi thẳng xuống quầy bar. Anh không hiểu thái độ của Vũ Phong ngày hôm nay. Nếu như nói do anh cứ đòi hỏi chuyện ân ái làm Vũ Phong bức mình thì Vũ Phong phải bức mình cả trăm lần rồi. Có gì đó làm Vũ Phong phải để tâm hơn chuyện anh ở bên cạnh cậu ấy nữa. Mọi khi Vũ Phong lúc nào chẳng ưu tiên anh mọi điếu. Hay anh sai rồi khi cứ bám mãi Vũ Phong như vậy.

Chuông điện thoại reo inh ỏi. Kim Thành mắt đã đỏ bừng lên vì men rồi, anh bắt máy với vẻ khá bức mình.

– Chuyện gì đó, cuối tuần tôi về, mọi chuyện cậu cứ tự giải quyết được rồi.

– Anh Thành, em vừa nhận được tin mẹ em mất. Anh có thể cho em nghỉ tạm không, nếu không em đành xin nghỉ luôn vậy.

Trong đầu Kim Thành cái thái độ lạnh nhạt vừa nãy của Vũ Phong kèm với rượu đã đẩy anh tới một quyết định mà anh sẽ phải hối hận suốt một thời gian dài.

– Được cậu nộp đơn nghỉ đi, nếu không trở lại được thì nộp đơn nghỉ luôn. Tôi sẽ đi.

– Cảm ơn anh.

Cúp điện thoại, anh cười chán nản. ” Vậy là ông tư bà nguyệt không hề muốn se duyên cho anh. Thôi vậy anh lại đi vì nếu cứ đối mặt với Vũ Phong với chữ KHÔNG thường trực trên miện thì anh thà đi thật xa còn hơn”

– Cậu uống một mình à?_ Tiếng Vũ Phong áp sát sau lưng_ Không gọi mình.

Không quay lại Kim Thành dốc cạn chai bia.

– Cậu có phải trẻ con không thể?

– Không, mình không phải trẻ con. Không có gì, mình là người lớn, mình biết suy nghĩ mà. Vũ Phong, nếu bây giờ mình nói với cậu mình sẽ không nghĩ tới chuyện yêu cậu nữa cậu nghĩ sao?

– Vậy thì tốt quá còn gì. Cậu có đủ tỉnh táo nhớ những lời mình hứa lúc này không?

– Nhớ chứ. Mình chưa say mà._Giọng Kim Thành nhẹ như không_
Nhưng cho mình nói lần cuối MÌNH RẤT YÊU CẬU VŨ PHONG.

Và Vũ Phong cười. Anh không biết rằng đó là lần cuối anh nghe Kim Thành nói đi đâu đó. Sau này dù có muốn hay không thì Kim Thành vĩnh viễn chẳng thể thốt lời yêu anh nữa.

Tại một quán cà phê sang trọng nhìn ra sông Hương. Toàn Hiếu nhấp nhòm chờ ai đó mà cựa chốc chốc lại liếc ra cửa...

– Bên này._Toàn Hiếu gọi_

Đợi hai người ng ồi xuống, cậu b ồi bàn mới hỏi.

– Hai anh uống gì?

– Hai cà phê đen._Kim Thành gọi_

Kim Thành và Vũ Phong ng ồi xuống đối diện với Toàn Hiếu. Mặt lạnh như tiền Vũ Phong lạnh lùng hỏi.

– Cậu lại gọi tôi ra đây làm gì?

– Chuyện...là chuyện..._ Toàn Hiếu liếc nhìn Kim Thành đang nhìn băng quờ ra ngoài bờ sông_

– Tôi không có nhiều thời gian.

– Thì là chuyện giấy nợ của tôi. Tôi đã làm đúng như thỏa thuận, bây giờ như anh đã hứa trả giấy nợ lại cho tôi đi.

– Không ân hận chứ?

– Anh còn muốn làm gì nữa. Tôi làm đúng như yêu cầu của anh r ồi còn gì, bây giờ anh ta có người yêu mới, bỏ tôi r ồi đó.

– Thật không?_ Vũ Phong vẫn đầu đầu_

– ANH ĐI MÀ KIỂM TRA_ Toàn Hiếu quát lớn làm người phục vụ đang mang cà phê ra giật bắn người, nhìn Toàn Hiếu lom lom_

– Nhìn gì, đặt xuống r ồi đi đi.

Nhìn thấy hai vị khách đi chung vẫn bình chân như vại, anh ta cũng chu ần thẳng.

– Trả lại giấy nợ cho tôi_ Toàn Hiếu gằn giọng_

Vũ Phong không trả lời lẳng lặng quẳng xấp hồ sơ anh đã chuẩn bị sẵn lên bàn. Toàn Hiếu lập tức chụp lấy mở ra...

– Giấy xóa nợ đâu?

Vũ Phong cũng không buồn mở miệng, chỉ để Toàn Hiếu lật tung xấp hồ sơ lên tìm. Bắt được tờ giấy cần tìm, Toàn Hiếu mới dịu lại. Đóng tập hồ sơ Toàn Hiếu đứng lên.

– Vậy tôi đi đây, không mong gặp lại anh chút nào.

Nói rồi đi thẳng. Lúc này Kim Thành mới quay qua hỏi...

– Cậu lại giở trò gì với hắn mà hắn nổi nóng dữ vậy?

– Không có chuyện gì đâu.

– Cậu lại làm gì Minh Hàn rồi phải không?

– Làm gì là làm gì? _Vũ Phong trả lời giọng bức mình_

– Thăng nhóc lúc nãy, nếu mình nhớ không lầm nó là tay chân của cậu mà.

– Không phải tay chân, mình gặp nó lúc nó đi cùng cha nó tới khất nợ thôi.

– Rồi cậu bảo nó làm gì. Giăng bẫy tình à... Tội nghiệp anh trai của cậu, có thằng em trời đánh.

– Đây...này...là anh ta tự nguyện bỏ nhà đi theo nó, không phải bị ép buộc.

– Chứ không phải cậu đánh vào điểm yếu của anh ta là không dám thừa nhận mình là gay sao. Không dám tự mình đi làm quen với những người đồng giới. Bây giờ tự dưng có một thằng nhóc dễ thương như vậy nhảy vô đòi yêu sống yêu chết, thì không bị sập bẫy mới lạ đó.

- Nếu cậu biết thì bày đặt hỏi han làm gì.
- Mình nghe khác, nhưng mình đoán không sai là cậu vẽ đường cho thằng nhóc Toàn Hiếu đi chứ không ai vô đây.
- Sao lại nghĩ như vậy?
- Vì chỉ mỗi mình cậu biết anh trai cậu có thiên hướng tình cảm như vậy...và bác trai thì rất rất không thích những người như vậy.
- Sao bây giờ muốn làm người tốt kết tội tôi sao._Nói dối_
- Không mình chỉ muốn biết lý do thôi, dù gì cũng là anh cậu.
- Vì anh ta trở mặt với thằng em này trước, nên đành thôi.
- Vì thằng nhóc đó, bỏ rơi cậu à.
- Đây nói năng đàng hoàng chút coi, gì mà bỏ rơi chứ.
- Chứ không thể nào có chuyện có kẻ vừa đánh trống vừa la làng. Đưa người vô dụ dỗ người ta rồi trở mặt bảo người ta phản bội mình.
- Cậu biết gì nói đại đi đừng giả mù sa mưa, phiền quá đi.
- Biết cậu đưa Toàn Hiếu dụ anh cậu, rồi công bố cho mọi người biết chuyện anh cậu là người đồng tính. Mà cậu biết rõ cha cậu ghét chuyện đó như thế nào mà...bắt anh cậu chọn gia sản hay tình yêu... Ác quá đó...KẼ CHƯA BIẾT YÊU!!

– Nói thêm tiếng nữa mình giết cậu ngay lập tức.

Kim Thành vẫn thản nhiên kết luận.

– Kẻ Xấu. Bây giờ mình cũng thấy mình là kẻ xấu vì không can cậu, khi mình nghi nghi có chuyện không ổn. Nhưng mình chỉ lo chuyện của bản thân. Anh Minh Hàn chẳng phải rất tốt với chúng ta là gì.

– Phải, tốt lắm, trong khi bị con mụ đàn bà đó ức hiếp (bà vợ hiện nay của cha cậu) thì anh em em, tới khi được ông già trao quyền hành thì hất thẳng em này qua một bên. Chẳng phải là anh ta phản bội tôi trước là gì??????

– Nhưng cuối cùng cậu cũng hất cả được anh cậu, vậy còn đây đưa gì với Toàn Hiếu nữa?

– ....Chẳng qua nghĩ chút tình, bắt nó không được bỏ rơi anh ta khi anh ta không có đồng xu dính túi thôi...

– Vậy bây giờ anh ấy có người yêu khác thì tên này được tự do, không bị cậu nắm đuôi nữa chứ gì. Hèn gì, cầm xong giấy nợ là hấn chuồn lẹ. Tính ra hấn cũng có hiếu đấy chứ...chịu đựng lâu như vậy để gỡ nợ cho cha hấn... Cũng là một loại người tốt...nếu hấn cũng yêu Minh Hàn nữa thì tiện cả đôi đường cho cậu.

– Tốt nhất là anh ta cứ ở yên với thằng nhóc hiện nay... tên gì đó...

– Anh Kỳ.

– Ừ, cứ chìm đắm trong tình yêu là tốt..._ Ngần ngủ một chút, Vũ Phong giọng có vẻ xiu xiu_ Thực ra ông già thương anh ta nhất, đứa con của mối tình đầu không thành mà. Vì đi đầu đó mà mẹ mình đã bỏ đi...mãi sau này mình mới biết chứ trước đây cứ nghĩ ông ta chẳng ưa gì hai thằng con trai của ông. Thực ra chỉ có mình mình là không chiếm được thiện cảm của ông ta thôi. Cậu cũng biết bao nhiêu năm nay hai mẹ con bà ta _ Bà mẹ kế và cô em gái_ và cả anh ta nữa _ Minh Hàn_ gởi biết bao nhiêu gián điệp tới trà trộn vào chỗ mình rồi không.

– Mình đi lâu quá nên không biết gì.

– Bây giờ về rồi thì từ từ biết.

– Mình không về được nữa. Thằng nhóc mình tuyển được gia đình có tang nên xin nghỉ rồi.

– Bao giờ nó quay lại?

– Chắc không cần nó nữa. Mình nhớ những gì tối qua mình hứa với cậu Vũ Phong. Mình định bay chuyến bay đêm nay, không có người coi tàu không được.

Vũ Phong biết ‘không người coi tàu chỉ là cái cớ, mọi khi Kim Thành vẫn giao cho người khác rồi la cà với anh cả tuần có trăng sao gì đâu’

– Có phải vì chuyện mấy người nhà cậu nên bây giờ cậu lúc nào cũng cảnh giác cao độ, ngay cả với thằng nhóc đang ở trong nhà cậu _ Hoàng Tùng_ Nhưng cậu có vẻ thích nó nhỉ... không đuổi đi...

– Nè... nè chuyện này chẳng phải đã nói một lần rồi sao...

– Nhưng chưa thỏa đáng... Có tín hiệu không tốt.

Thế nên tối hôm đó, sau khi tiễn Kim Thành đón chuyến bay đêm. Trước khi vào phòng cách ly Kim Thành cứ nấn ná như muốn hôn tạm biệt anh một lần, Vũ Phong biết nhưng anh cứ cố tình làm lơ. Kim Thành thở dài rồi anh không cố gắng nữa, không hiểu sao cái dáng Kim Thành quay đi làm anh đau lòng đến vậy, anh cứ muốn gọi Kim Thành quay lại, nhưng vì lý do gì anh không hiểu nổi. Và anh cứ đứng mãi ở đó.

Vũ Phong về nhà đã khá khuya, không còn ai thức ngoài anh bảo vệ. Anh cũng chẳng cho gọi ai cứ lẳng lặng lên phòng. Vũ Phong cảm thấy hụt hẫng một chút. Sống cả tuần lúc nào cũ kè kè Kim Thành bây giờ, bỗng đứng một mình thì lại thấy hơi buồn.

Rót ly rượu mạnh định uống cho dễ ngủ, nhưng cái tâm trạng buồn chán làm anh lóng ngóng. Vấp cái bàn và nguyên ly rượu trên tay đổ cả vào người...

– Ôi trời... Cái tên này báo hại.

Rút khăn giấy lau lau phần áo bị đổ rượu, anh bị thu hút bởi có ai đó ngồi ngoài phòng khách nhỏ. Từ cửa sổ phòng anh có thể nhìn thấy phòng

khách nhỏ nếu không buông mảnh cửa.

Hoàng Tùng khuôn mặt có vẻ lo lắng đăm chiêu, khuất dưới bóng đèn tranh tối tranh sáng hắt ra từ bên trong trông cậu thật quyến rũ, thật khêu gợi, ham muốn, lòng anh rạo rực, người anh nóng lên...

– “ Kỳ lạ trước đây mình không có cảm giác này khi nhìn cậu nhóc... Nhưng bây giờ cảm giác thèm muốn va chạm thể xác đang dâng lên.

Và anh đi ra nơi có cái sinh vật gợi cảm đang quyến rũ anh.

Quay trở lại hiện tại, nơi Vũ Phong ngẩng gác chân lên bàn nhìn theo hướng mà bóng người mảnh dẻ trong chiếc áo sơ mi rộng đã đi mất từ nãy giờ. Anh cắn cắn ngón tay, xem chừng suy nghĩ mông lung dữ lắm...

...Bức điện thoại anh gọi đi. Cuộc đàm thoại đại loại là

“ đi điều tra cho tôi...ừ...xem kỹ tình hình như thế nào....ừ...nếu không có gì sai thì cứ gửi mọi hóa đơn về cho tôi...ừ...cứ im lặng mà làm... Được, cứ nhờ bác sĩ ở đó đi...được...không cần cho người thứ ba biết đâu...được. Anh sang đây lấy hồ sơ tôi giao về Đà Lạt xem lại cho tôi... được... báo cáo cho tôi sớm nhất.”

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cùng Đường Mạt Lộ

Hôm nay Tùng đưa cha cậu về nhà, sau những ngày nằm viện của cha cuối cùng ông cũng khá hơn có thể xuất viện về nhà chăm sóc...

...Cậu đã đến xin anh nghỉ vài ngày để đưa cha về quê, anh không nói gì chỉ nhìn cậu với đôi mắt hoàn toàn không thể đoán ... Rồi anh nói bằng một giọng trầm trầm mà cậu nghe ớn lạnh cả sống lưng.

– Bao giờ làm lại?

– Dạ, em xin nghỉ một tuần thôi ạ, sắp xếp nhà cửa ổn rồi em đi làm lại liền.

– Được. Hôm nay là thứ năm, thứ năm tuần sau cậu tới đây nhận việc mới.

– Việc mới? Là việc gì ạ?

– Thứ năm đến đây nhận việc, bây giờ thì đi đi tôi đang bận.

Cậu đứng tần ngần một lúc thấy anh chẳng có vẻ sẽ cho cậu biết anh sẽ giao cậu công việc gì cậu đành ra ngoài.

Sau cả tháng thay phiên nhau túc trực trong bệnh viện cả nhà cậu ai cũng ốm mất mấy ký, phần ăn ngủ không được phần lo lắng cho cha cậu từng giây. Cũng may sau khi xuất viện bệnh viện gọi lên nhận lại tiền thừa, còn khá nhiều làm cậu mừng húm....thật ra cậu lo nhất là nếu bệnh viện gọi đóng viện phí nửa thì cậu chẳng biết sẽ đi đâu tìm ra tiền....may là...

...Nhìn tờ giấy xuất viện mà cậu bật khóc. Cậu phải vội tránh ra xa để không ai biết cậu khóc. Cậu khóc vì mừng rằng cha cậu đã có thể xuất viện

và cũng mừng là không phải chạy vạy thêm khoản nào để có thể giữ tính mạng cho ông...

Bây giờ khi cha cậu nằm yên trên chiếc giường quen thuộc trong nhà. Ông cười.

– Về nhà thật dễ chịu, cứ tưởng không thể về nhà rồi chứ.

Mẹ cậu nghe vậy thì cứ khóc bù lu bù loa, bao năm làm việc cực nhọc không nghe bà khóc mà bây giờ bà lại khóc ngon lành như đứa trẻ đang ăn vạ... Cha cậu thì lại cười...

– Bà này lạ, tự dưng giờ lại bù lu bù loa lên thế...thôi nào, con cái nó cười cho bây giờ...

Thằng Sơn chen vô.

– Cha cứ để mẹ khóc cho đã đi. Mẹ mừng quá đó mà mấy bữa cứ lo ba bỏ mẹ đi trước không.

Cha cậu quay mặt vô tường, có lẽ ông cũng rơm rớm nước mắt mà không muốn cho mọi người thấy... Ông cũng mừng vì không bỏ lại cả nhà khi mà ông chưa lo được gì cho tới nơi tới chốn cả.

...Khóc thỏa mẹ cậu đi lo nấu miến cháo cho cha cậu ăn uống thuốc...

...Thấy bà cứ đứng tần ngần trong bếp thằng Sơn hỏi.

– Gì vậy mẹ?

– Hết gạo rồi, mấy bữa cả nhà ở trên không, không biết hai đứa nhỏ làm sao?

– Tụi nó ăn bên bác hai đó.

– Vậy... vậy lại phiền người ta rồi, lát mẹ phải qua nói chuyện...

– Mẹ đừng lo, là bác hai qua biểu tụi nó qua ăn cơm mỗi ngày với bác. Chuyện lớn bác không lo phụ được nhưng mấy chén cơm bác nói không sao.

– Vậy nhà mình lại nợ người ta r ồi.

– Chị dâu tương lai mà...

Nghe thằng con trai thứ bà nói sao bà nghe như có gì đó bu ồn bu ồn mà bà không kịp nghĩ là chuyện gì, bà bận suy nghĩ làm sao để có ít gạo nấu cho ch ồng bà chén cháo. Trước khi đi bà cũng không quên dặn thằng Sơn.

– Đừng để anh hai mày biết đó nha, bữa nay nó chạy vạy đủ thứ nó cực lắm r ồi đừng để nó lo thêm nữa, về nhà r ồi thì mọi chuyện để mẹ lo”.

Đứng sau nhà Tùng nghe hết mọi chuyện... Vậy là nhà cậu bây giờ đang lâm vào cảnh khó khăn khác... Nhưng số ti ền thừa từ bệnh viện hôm trước cậu mang trả bớt cho tụi cho vay r ồi...

...Cậu bỏ ra sau vườn nhà đi loanh quanh xem có gì hái vào được không...nhưng về nhà thì cậu đành thua mẹ cậu thật. Trời trưa bà đã lo cho cả nhà bữa cơm thơm tất...

Buổi chiều bà biểu cậu theo bà qua nhà bác hai cảm ơn chuyện đã chăm sóc hai đứa út nhà cậu trong khi cả nhà gặp khó khăn...

Qua nhà bác hai gặp ngay con Nhàn trong sân, con nhỏ chào mẹ cậu nhưng không thèm nhìn cậu lấy một cái, dường như nó có vẻ ghét cậu. Chắc là nó cũng không thích chuyện hai nhà kết thông gia kiểu cổ điển này.

Bác hai đang nằm hóng gió trên chiếc võng treo bên hiên nhà, thấy mẹ con cậu qua bác lật đật ng ồi dậy gọi con Nhàn mang trà lên.

– Không sao đâu mà, anh Hai để tui tự nhiên.

Với tay rót hai ly nước mời hai mẹ con cậu, bác Hai hỏi thăm cha cậu.

– Anh khỏe rồi ha chị, tui nghe tui nhỏ nói anh về sáng nay, nhưng chưa qua thăm... Tui tính để anh nghỉ khỏe sau khi đi đường xa về cái, rồi qua nói chuyện cho nó đã. Mấy bữa tui tính lên thăm anh ở bệnh viện mà thằng Sơn nó không cho lên, nó nói lên cũng không vô thăm được mà đường lại xa...

Bác hai nói, một thôi một hồi như phân bua chuyện bác không lên thăm ông xui tương lai được nên mẹ cậu trấn an bác.

– Nó nói phải đó anh, cả mấy mẹ con tui ngồi ở ngoài hoài chứ có vô chăm gì được đâu, thôi mấy cô y tá cứ tự làm tự tiêm thuốc gì đó tui tui cũng vô thăm có giờ hà.

Nghe nói vậy bác hai có vẻ cũng bớt áy náy, bác hớp ly trà rồi lại hỏi.

– Anh mới về mà chị với thằng Tùng có chuyện gì không mà ghé qua tui sớm vậy?

– Tui nghe thằng Sơn nói hai đứa nhỏ ở nhà nhờ vả anh hết trơn, thiệt tui áy náy quá chỉ biết qua nói tiếng cảm ơn chứ cũng không biết phải cảm ơn sao cho xứng.

– Trời! Tưởng chuyện gì chứ chuyện vậy mà chị cũng lật đật qua đây nữa. Chuyện tui nó thêm chén cơm đôi đứa có tốn bao nhiêu.

– Đâu có nói vậy được, anh giúp đỡ...

– Chị nói vậy mai một con Nhân nhà tui về làm dâu chị thì sẽ phiền chị dài dài sao. Cứ để con dâu tương lai nó phụ một tay coi như thực tập vậy mà...ha...ha...ha.

Má cậu thì cười theo nhưng mặt méo xẹo, mặt cậu cũng méo xẹo theo... Bác hai coi bộ không bỏ qua cái vụ cưới hỏi này trong khi cậu thì...

Nói thêm vài chuyện mẹ con cậu cũng cảm ơn rồi về.. Trên đường đi bà cứ chép miệng hoài...

– Tùng à, hay con gặt đầu ưng đi con, nhà bác hai cũng tốt mà.

– Mẹ à, vậy khó cho con lắm... mà cũng tội con gái người ta... Con có yêu ái gì đâu.

– Con có người yêu rồi phải không?

– Có gì đâu.

Trên con đường quê uốn quanh các bụi tre dẫn từ nhà bác hai về gió chiều hiu hiu thổi hai mẹ con cứ im lặng bước. Cậu biết mẹ cậu thấy bác Hai có tình có nghĩa, nhà lại đang hoàng nên mẹ cậu cũng thấy khó mà từ chối trong khi cha cậu đã nhận lời làm xui gia với người ta rồi.

Còn cậu thì cũng dở khóc dở cười, người yêu... Cậu làm gì có. Nhưng giờ mọi thứ cậu có cậu bán hết rồi chẳng biết tuồn sau lên lại thành phố anh giao cho cậu công việc gì nữa đây... Bây giờ cậu như kẻ hèn, như thú vui của người ta chứ có chút tự do nào đâu... Lấy vợ để gì anh để yên, không chừng mọi chuyện lại đến tai cha cậu thì cậu có nước đi nhảy sông...

...Ông mà biết công việc cậu đang làm việc như một thằng điếm thì ông có nước mà đột tử. Mà cậu thấy mình ngày càng giống mấy cô gái bán hoa, bán thân xác cho người ta vui chứ không có chút tình cảm nào...

...Mà sao anh tàn nhẫn với cậu như vậy. Anh đối với cậu như loại trai bao rẻ tiền vậy, thích thì gọi tới giải khuây, không thích thì bảo cậu đừng xớ rớ trước mặt...

...Mỗi khi anh ôm ấp cậu, cậu chẳng còn thấy vui vẻ gì vì anh đối xử với thân thể cậu rất thô bạo không có gì gọi là yêu đương, cứ như công cụ giải tỏa nhu cầu tình dục mà thôi...

...Làm gì với mớ bong bóng này bây giờ, không khéo mình cũng trở thành cuộn tơ mất...

Rung...rung...cậu có điện thoại...

– Alo!

– Tùng hả, sao giờ nay còn tỉnh queo vậy, quá ngày trả ti tiền lời r ồi sao cậu còn chưa trả...

– Em xin lỗi, để vài bữa được không, cha em còn chưa khỏe mà... Và lại hôm trước em trả bớt nợ r ồi mà.

– Cậu giỡn hả, tháng nào trả tháng nấy.

– Ai gọi cho con vậy?_Mẹ cậu dừng lại hỏi khi nghe cậu trả lời có vẻ căng thẳng_

– Không, quản lý chỗ con làm việc đó mà, công chuyện nhiều quá nên họ gọi.

– Vậy mẹ về trước, con coi không được thì cứ đi làm lại đi. Ở nhà mẹ lo được mà.

– Dạ, con biết r ồi, mẹ về trước đi.

Đợi mẹ cậu đi xa xa một chút cậu găt vô điện thoại.

– Còn chút mẹ tôi nghe r ồi...

– Cậu trách gì tôi, là cậu năn nỉ tôi chỉ chỗ. Bây giờ tìm không được cậu họ tới chỗ tôi quây nè. Cậu không trả ti tiền họ tới tận nhà đó...

– Em xin lỗi_Cậu dụ giọng_

– Tôi không biết, cậu lên ngay đi.

– Mấy bữa nữa em lên, chị nói giùm họ chờ cho vài ngày.

– Cậu trễ r ồi không nói thêm nữa được đâu, ngày mai cậu không mang ti tiền tới là coi như cậu tự chấm hết đó, tui nó là dân du đăng không có tính người đâu, tui cảnh cáo cậu r ồi mà cậu không nghe.

Nói rồi chị ta cúp cái rụp. Cậu lại thêm một mối lo. Ngồi bệt xuống đất cậu chẳng biết làm gì với những thứ đang quay cuồng quanh cậu nữa, bao nhiêu là chuyện cứ dồn dập thậm chí cậu chẳng có thời gian để buồn đau hay ủy mị nữa. Cậu chỉ có một cách là bước tới và tìm cách giải quyết những chuyện kinh khủng cứ đưa tới.

...Những cơn gió chiều cứ mạnh dần, nó thốc từng đợt qua những bụi tre xộc vào người cậu mang theo đất đỏ phủ lên cậu...

...Cậu ước gì nó mang nhiều nhiều đất một chút để có thể lấp cậu lại, chôn cậu ngay tại chỗ này luôn càng tốt. Cậu sẽ không phải lo lắng mệt mỏi như thế này nữa...

– Lại có chuyện gì phải không anh hai?

Giọng thằng Sơn từ phía sau vọng tới. Nó lo lắng chuyện mẹ nó và anh hai nó qua nhà bác hai nên lên đi theo. Nó chứng kiến và nghe những gì anh nó nói trong điện thoại, nó đã loáng thoáng hiểu phần nào...

...Mấy hôm nay nó cũng thắc mắc nhiều về chuyện anh nó xoay sở một số tiền lớn và một cách nhanh chóng như vậy từ đâu mà có và bây giờ hình như nó có câu trả lời...

– Người ta đòi tiền hả anh hai?

– Không, chỉ là tới hạn đóng tiền lời thôi._ Giọng anh nó thiếu não_

– Nhiều không anh?

– Không cần lo, nhưng một lát mày về nói phụ anh với cha sao khéo khéo để mai anh lên thành phố lại mà cha không lo... Mới báo với cha được nghỉ một tuần mà bây giờ đi liền thì sẽ bị nghi...

– Ủ! Hay để em lên với anh coi có giúp được gì không?

– Lên thì làm được gì, cứ ở nhà đi.

Tùng đứng dậy phúi phúi đất quăn cho mớ đất đỏ rơi xuống, cậu bỏ đi về nhà, thằng Sơn lúi thủi theo sau không dám nói năng thêm gì vì nó biết nếu là vấn đề tiền bạc thì đúng là nan giải...

Canh lúc cả nhà ăn tối Tùng tranh thủ thông báo.

– Ngày mai con lên lại thành phố tranh thủ coi có gởi thêm được đồng nào về mua thuốc cho cha không.

– Không nghỉ thêm ngày nào hả con? _ Mẹ cậu lo lắng hỏi _

– Thôi, con ở nhà cũng có làm được gì đâu, tranh thủ lúc nào hay lúc ấy.

– Phải đó mẹ _ Thằng Sơn phụ họa _ Con chắc cũng lên luôn tranh thủ kiếm thêm gì làm.

Tùng trừng mắt nhìn nó, vậy là dù cậu bảo nó chẳng giúp được gì nhưng dường như nó không nghe. Thấy cậu trừng mắt liếc nó, nó lùa vội thêm đĩa cơm rồi thông thêm một câu.

– Trường cũng nhập học rồi con không thể vắng lâu được... Dù gì học phí cũng đóng hết rồi.

Nói rồi nó cúi gằm ăn tiếp chén cơm không dám nhìn lên. Nó sợ nhìn thấy anh hai nó đang nhìn nó bằng tia lửa, vì thật ra nó đã đóng tiền học gì đâu, nó đã nộp đơn bảo lưu kết quả thi rồi và chuyện này chỉ anh hai nó biết nhưng nó cũng biết chắc anh nó chẳng dám nói ra đi đâu đó.

– Vậy hai đứa đi nghỉ sớm rồi mai đi. _ Giọng bà buồn _ nhưng đừng lao lực quá có gì từ từ...

Bà nói vậy thôi chứ bà biết những số tiền lớn như vậy mà thằng con trai bà đưa về chắc là vay ở đâu đó mà bà không biết và chắc chắn phải làm để trả người ta thôi...

Từ đó chẳng ai nói thêm lời nào cho tới khi người cuối cùng buông đĩa.

Đêm trăng lại tròn, cậu nằm tòn ten trên chiếc võng cũ kĩ treo sau hè. Nhìn ra mảnh vườn tối om cậu thấy nó tối như tâm trạng của cậu bây giờ vậy...

...Nghĩ tới nghĩ lui bao nhiêu lời lẽ lý do để năn nỉ bọn cho vay nặng lãi nhưng cậu thấy cũng không ổn, còn kiếm tiền để trả khoản lãi đợt này thôi cậu cũng không biết kiếm đâu ra... Mà mấy tên khốn đó số tiền cậu đem trả lần trước chúng coi như trả vốn và lãi của phần đó còn phần còn lại lãi phải trả riêng, đúng là bọn cắt cổ...

...Cậu nghĩ đến anh, anh có rất rất nhiều tiền... Hay cậu về năn nỉ anh lần nữa. Nhưng âm vang của cái đêm hôm đó vẫn còn đọng rõ trong đầu cậu. Cậu đã hứa không xin anh giúp nữa... mà cậu có muố¹i mặt về xin chắc gì anh đã giúp. Một bữa ăn tiếp khách của anh cậu đi chợ cũng ngót nghét cả chục triệu vậy mà cho cậu năm mươi triệu anh cũng đòi cậu đổi lại bằng thể xác cậu... Mà từ hôm đó tới nay anh đối xử với cậu ngày càng lạnh nhạt hơn... Cậu thấy mình đang bị anh khinh bỉ nhiều hơn... và cậu thì chẳng còn gì để bán.

...Cậu thức trắng đêm, sớm hôm sau với đôi mắt đỏ khè vì mất ngủ. Cậu vác cái giỏ trở lại thành phố, trở lại cái địa ngục đang chờ đón cậu, thằng Sơn cũng vác cái giỏ leo đèo theo sau...

...Xuống tới bến xe cậu kêu nó tự về chỗ trọ đi nhưng nó không nghe nhất quyết theo sau cậu.

– Tao không có sao đâu mà cứ về trước đi._ Cậu đồ quạu khi thấy nó tỏ ra lì lợm như vậy_

– Nếu anh hai chắc chắn không sao cứ để em theo. Em thấy không có gì cần giúp thì tự động em về

Thấy nó cứ đứng lì cậu bỏ đi, nó cũng lót tót đi theo không chịu về. Cậu đi thẳng tới chỗ người anh của chị giúp việc đã giới thiệu cậu tới chỗ cho vay. Dù gì cậu cũng không dám tới thẳng chỗ cho vay, cậu cũng hơi lo lo.

Thấy mặt cậu hấn ta đã mắ²ng sa sả.

– Tên khốn này, khi vay thì ngon ngọt năn nỉ vậy mà mới tháng đầu tiên đã trốn mất tiền lời cũng không đóng.

Nghe hấn tru tréo cậu sượng chín cả người, không phải cậu trốn nhưng chuyện của cha cậu chưa xong làm cậu cũng quên mất ngày tháng.

– Tôi có trốn gì đâu mà anh làm dữ vậy.

Mới nói được nhiều đó là hấn đã tiếp tục chửi như tát nước vào mặt cậu...

– Không trốn à, mày xem tui nó đập phá nhà tao không còn gì đây này.

...Nói rồi hấn chỉ vô trong nhà cho cậu xem mấy cái ghế chông chơ, cái bàn gãy đổ, cánh cửa bung lể..

– Trời ơi, giúp người ta thành ra hại mình nè trời tui có miếng sơ mui gì đâu nè trời...

– Xin lỗi...

Cậu thấy ông ta làm ghê quá nên buột miệng xin lỗi, thằng Sơn giật tay áo cậu thì thẩn.

– Trời! Ông ta làm gì mà cứ như mấy bà ăn vạ ấy.

Ông ta sấn tới kéo tay cậu...

– Đi với tôi tới chỗ tui nó ngay không thì tui còn đờnó lại tới đây kiểm chuyện, tui không có tới mấy cái mạng để làm từ thiện đâu.

– Khoan đã _Cậu dẫn tay ra khỏi cánh tay ông ta đang bầu chặt lấy tay cậu_ Thật ra thì...thật ra thì tui chưa kiểm ra tiền trả.

– Trả tiền lời trước.

– Tiền lời cũng không có.

– Cái gì._ Hấn trợn mắt nhìn cậu_ không mang tiền, đừng nói cậu đi tay không tới gặp tui còn đồ đó nha.

Cậu gật gật đầu xác nhận, hấn ôm đầu tiếp tục rú lên

– Trời ơi, vậy cậu tới kiếm tôi làm gì sao không đi thẳng tới chỗ tui nó luôn cho rồi.

– Tui tính hỏi xem anh có thể giúp tôi khất lại thêm chút thời gian để tôi lo không.

– Khất_ Hấn cười ha ha một cách đang ghét_ Được, chờ tui chút.

Hấn lấy máy điện thoại gọi đi nói gì đó mà cậu nghe cũng hơi khó hiểu nhưng đại loại là báo đi chuyện muốn khất nợ.

– Ng ồi đó chờ người tới trả lời xem có cho khất hay không.

R ồi hấn bắc ghế ng ồi gác chân nhìn hai anh em cậu như gác tù không cho trốn. Cậu dò hỏi.

– Họ chịu không anh?

– Chờ đi không biết nữa, phải hỏi lại anh Tư cái đã.

– Anh Tư nào?

– Là chủ nợ của cậu chứ ai, hỏi nhiều quá.

Hai anh em cậu ng ồi xuống mép thềm nhà chờ. Cậu thấy thời gian trôi thật lâu thật chậm chạp, lòng cậu nóng như lửa đốt, nhưng thật ra thì chưa đầy mười lăm phút đã có ba người đàn ông bấm trợn nhảy xuống khỏi chiếc xe du lịch mười sáu chỗ đã khá cũ. Họ tiến tới chỗ gã đàn ông, hấn hất hàm chỉ cậu. Cậu biết người trả lời đã tới. Cậu đứng lên hơi khộp vì dù sao cũng là lần đầu cậu gặp giang hồ thứ thiệt mà...

...Ba gã đàn ông này đoán chừng còn trẻ nhưng to khỏe, đầu hớt trọc lóc, bắp tay cu ần cuộn xăm đủ thứ trên đó...

...Chưa biết mở lời làm sao một trong ba tên đã chỉ chỉ mạnh vào ngực cậu làm cậu phải lùi một bước để giữ mình đứng vững.

.....

– Phải_cậu lo sợ trả lời.

– Được đó.

Nghe hai chữ đó cậu như mở cò trong bụng.

– Thật hả anh?

– Thật, nhưng tại này không có quy ền gì đâu, chỉ tới mang mày về nói chuyện với ông chủ thôi. Muốn khất nợ thì phải thương lượng đi ều kiện với ông chủ, luật từ xưa giờ là vậy, ông chủ cũng là người biết thông cảm mà.

– Vậy hả anh, nhưng không cần đi có được không?

– Khất nợ mà không tới gặp người cho vay thì không có thành ý chút nào đâu_Hắn gằn giọng.

Cậu thót bụng thót dạ, coi bộ không đi là không được. Nhưng có luật cho người khất nợ thì chắc cũng không đến nỗi nào, nghĩ tới đó cậu cũng hơi hơi yên tâm một chút

...Dặm bước đi cậu chợt nhớ thằng Sơn em cậu, cậu qua lại dặn nó.

– Về trước đi, xong chuyện anh về chỗ em.

Nó lắc đầu...

...Cậu gất.

– Gì nữa đây, chưa đủ rồi hả?

...

– Không ai ở nhà nữa đâu, đi cả._Mấy tên đầu gấu ra lệnh_

Cậu cảm thấy không ổn khi nghe giọng điệu của bọn chúng. Cậu đẩy mạnh thẳng Sơn lại phía sau nhưng muộn rồi bọn chúng túm Sơn đẩy lên xe trước...

...Không còn cách nào cậu cũng đành phải bước lên. Xe chạy, cậu biết hướng xe chạy, nó chạy tới nơi mà lần trước cậu đã tới vay tiền.

...Xe đỗ lại nơi nó cần tới, đúng là căn nhà lần trước cậu tới vay tiền. Nhưng hôm nay ba tên đến áp tải cậu không dừng lại ở căn phòng ngoài như lần trước cậu tới nhận tiền vay mà chúng đi sâu hơn vào phía sau căn nhà.

Qua một hành lang hẹp dài ngót năm chục thước, bước qua một cánh cổng rào bằng sắt kín không thể nhìn thấy bên trong nếu như không mở cửa...

...Trước mắt cậu là một khu vườn nhỏ xinh xắn không cầu kỳ nhưng rất trang nhã với những bụi cây kiểng lấp xấp vừa cao qua khỏi đầu. Có vẻ như dù là cây cao cũng bị cắt tỉa sao cho không được phép cao quá tầm đầu người...

...Giống phong cách một nơi nào đó mà cậu thấy khá quen mà chưa kịp nhớ ra. Khu vườn khá tĩnh lặng, nhưng với cậu sự tĩnh lặng của khu vườn như báo trước một cơn bão dữ...

...Ba tên đầu gấu dẫn anh em cậu bước vào một gian nhà, nhưng nó không phải là gian nhà thực sự. Nó là một cánh cửa dẫn xuống tầng hầm giống như các khu để xe của các cao ốc...

...Vừa bước khuất sàn nhà phía trên cậu đã nhìn thấy một gian phòng rộng, cậu ánh chừng nó rộng bằng hết cả khu vườn và khu nhà bên trên. Giữa gian phòng rộng lớn này là một võ đài, loại võ đài giống như dành cho môn quyền anh, xung quanh dọc theo các bức tường là những dây ghế bọc nệm sang trọng...

– Đây là nơi ông chủ giao lưu võ thuật với bạn bè._ Mấy tên đầu gấu thấy anh em cậu nhìn chăm chú như vậy bèn giải thích_

– Ah...à..._ phát ra vài tiếng ậm ừ rồi cậu chẳng biết nói gì thêm_

Xuống hết các bậc thang mấy tên đầu gấu dẫn anh em cậu quẹo vào một hẻm nhỏ nữa, đúng hơn là một dãy hành lang nữa với rất nhiều phòng nhỏ nối liền nhau.

...Thật ra cậu chẳng biết phòng bên trong nhỏ hay lớn nhưng thấy các cánh cửa nối liền nhau cậu đoán là nó nhỏ...

Đẩy cửa một trong những gian phòng nhỏ đó bước vào, đập vào mắt cậu đầu tiên là căn phòng trống rỗng chẳng có gì ngoài một chiếc ghế bành lớn mà chễm chệ trên đó là một người đàn ông mập ú. Hắn mập đến nỗi mắt híp cả lại, hai bàn tay múp lên với những chiếc nhẫn khổng lồ đủ hột xanh đỏ, trên cổ hắn mang một sợi dây chuyền to như dây xích...

...Đưa điều xì gà lên cặp môi thâm xì, hắn từ tốn rít một hơi thật sâu rồi nhả khói mù mịt. Đưa mắt nhìn anh em cậu hắn hỏi trống lốc...

– Khất nợ đây phải không, cả hai à?

– Không mình tôi thôi.

– Vậy thằng kia tới đây làm gì?

– Nó đi cùng tôi.

Thằng Sơn có vẻ sợ đứng sát vào cậu, cậu cũng lo lắng nhưng thấy nó có vẻ sợ hơn thành ra cậu không dám tỏ ra yếu đuối...

– Khất làm sao?_Hắn hỏi giọng khá bức mình_

– Tôi muốn xin ông cho tôi thêm chút thời gian tôi sẽ kiếm tiền trả ông.

– Chút thời gian là bao lâu?_Hắn rít thêm một hơi thuốc nữa_Tôi không thích nói chung chung, cái nào ra cái đó.

- Chắc cuối tháng.
- Không có chắc là, chắc chắn ngày nào trả.
- Tôi...tôi...tôi sẽ cố gắng sớm nhất.
- Nếu đã nói cuối tháng thì ngày 30 tôi sẽ lấy cả vốn lẫn lãi.
- Khoan đã, tôi chưa trả tiền vốn được, tôi chỉ trả lãi thôi... Dù gì tôi cũng trả bớt một phần rồi mà.

Cau mặt nhìn xuyên cậu qua làn khói thuốc xì gà hắt buông giọng lạnh băng.

– Cái nào ra cái đó, cậu đã thất hứa không trả lãi đúng hẹn ngay lần đầu tiên bây giờ chúng tôi không cho mượn nữa, chúng tôi muốn thu hồi vốn. Cậu chỉ có thể trả lời dứt khoát. Trả hay chúng tôi xiết nhà?

Nghe bảo đến chuyện xiết nhà cậu đâm sợ...

– Xin ông thông cảm cho tôi được không, tôi không phải cố ý trễ hạn đâu, chúng tôi gặp khó khăn mà...

– Không ai không gặp khó khăn khi tới đây cả._ Hấn cắt ngang cậu_ Nhưng ở đây có luật của nó...

– Không phải có luật cho người khất nợ hay sao?_ Cậu nghe chữ luật chột nhớ chuyện mấy tên dẫn cậu tới đây có nói đến luật cho người khất nợ_ Ông có thể châm chước cho không...?

Hấn khựng lại khi nghe mấy chữ luật cho người khất nợ. Đảo mắt một vòng nhìn hai anh em cậu từ trên xuống tới dưới. Cậu bất chợt thấy nhột nhột trong người khi bị hấn nhìn một cách xoi mói kỳ cục như vậy...

...Sau vài giây quan sát hấn từ tốn trả lời.

– Cũng được. Nhưng chẳng mấy có khách, cậu nghĩ cậu mất bao lâu mới trả nổi nếu cậu ra tiếp khách.

– Tiếp khách, ý ông là gì?

– Cậu biết luật của người khất nợ... thì chắc... phải biết... tiếp khách...là gì chứ._ hấn dẫn từng chữ_

Thấy cái mặt cậu ngu ngu không chịu hiểu hay chính xác hơn là không muốn hiểu, ngoắc tay gọi một tên đứng ngay cạnh hấn ra lệnh...

– Giải thích ngắn gọn rồi thu kết quả, tao không rảnh chơi trò đố vui với con nít.

– Dạ anh Tư.

Ra lệnh xong hấn đứng dậy đi ra khỏi phòng. Tên thuộc hạ mà hấn vừa sai việc xong trông ít bặm trợn hơn mấy tên đứng xung quanh nhưng trái lại hấn có vẻ có đầu óc hơn mấy tên khác. Hấn cười nụ cười gian ác, cậu bước lui một bước thủ thế...

“không khéo không xong với tên này” cậu thầm lo lắng.

– Lôi thằng đằng sau ra.

Lập tức mấy tên đầu gấu đứng gần đó bước tới lôi thằng Sơn ra, nó sợ quá lôi cánh tay cậu.

– Anh hai!!!!

– Anh em à, vậy cũng tốt.

– Muốn gì đây? Tôi là người vay nợ muốn gì cứ nói với tôi.

Hấn cười khẩy ngẩng xuống cái ghế bành mà anh Tư hấn vừa mới đứng lên đi ra ngoài, bây giờ hấn nắm quyền sinh sát cậu.

– Chẳng phải anh Tư đã nói với cậu rồi đó sao ...Nhưng vì nói cậu không hiểu... nên tôi mới kêu tụi nhỏ diễn với cậu em này cho cậu xem... cho...để...hiểu.

Hắn cứ bỏ từng chữ từ tốn đầy uy lực làm cậu lạnh cả người.

– Không cần.

– Ở đây nói một là một, tui bay sao còn chưa làm cho cậu em đây xem HẢ.

Hắn bất ngờ hét lớn làm mấy thằng đầu gấu bặm trợn cũng phải giật mình. Chúng một lần nữa lùi thẳng sơn đi, không biết phải làm sao khi cậu tưởng tượng tới cái cảnh tụi nó định làm với thằng Sơn cậu đâm nóng...

...Kéo mạnh thằng Sơn lại đập cho cái tên đang lùi nó một cú bật gọng làm hắn ôm bụng rên lớn. Lập tức mấy tên còn lại xông vào cậu...

...Ép sát thằng Sơn vào tường sau lưng cậu, cậu đỡ những cú đấm đang ùng loạt lao tới. Căn phòng nhỏ hẹp quá cản trở cho việc thoái lui, cậu dính không ít đòn, thằng Sơn thì cứ la toáng lên đằng sau cậu...

– Anh hai...anh hai...

...Nhưng dù gì cậu không phải tay vừa, ăn nó hai cú cậu cũng trả lại hai cú, bị thoi trúng sườn thì cậu cũng tổng vô mặt tụi nó mấy cú đá trời giáng... Nhưng không ổn, cậu biết nếu kéo lâu dài thì cậu chắc chắn không ổn, dù giỏi mấy cũng không thể thắng cả đám lưu manh chuyên đâm thuê chém mướn, nhất là đang ở ngay trong hang ổ chúng...

– Dừng lại.

Cái giọng gian ác đó trầm trầm vang lên... Cả bọn lập tức lùi xa cậu nhưng vẫn thủ thế lăm le nhảy vào. Cậu vẫn ép thằng Sơn phía sau, mắt không rời khỏi tên khốn đang ng ồi trên ghế bành...

Hắn vỗ vỗ hai tay ra chiều khen ngợi...

– Không ngờ cậu mảnh mai vậy mà cũng không phải tay vừa.

– Biết vậy thì đừng đụng tới em tôi nữa.

– Không, không cần đụng tới cậu nhóc đó nữa... _Hắn chỉ thẳng vào cậu_ Cậu có giá hơn.

Cậu nghe xong mà sờn tóc gáy, vậy là chuyển qua cậu rồi sao...? Hắn đứng dậy bước lại phía cậu cười nhạo, bỏ mất cái bộ mặt ác ôn từ nãy giờ đâu mất...

– Không hợp tiếp khách, đứng ra ngay từ đầu cậu phải nói cho tôi biết cậu có tài như vậy. Cậu không hợp tiếp khách đâu...ừm... Tôi đề nghị một mối làm ăn béo bở hơn này.

– Ông lại muốn bày trò bỉ ổi gì nữa đây?

– Bỉ ổi, một lời khen. Nói thật với khuôn mặt hai anh em cậu thì chắc ít có khách chịu gọi lắm, làm biết bao giờ mới hết nợ. (ý là chê anh em cậu xấu). Nhưng... nếu cậu đánh đấm giỏi như vậy thì tôi sẽ sớm thu hồi nợ đây.

– Ông muốn nói gì?

– Theo tôi.

– Ông muốn đưa tôi đi đâu nữa?

– Không muốn cũng không được đâu nhóc...

Nói rồi hắn bước ra cửa. Một trong những tên đứng gần đó mở cửa cho hắn đi ra, anh em cậu không muốn đi cũng chẳng được, chưa kịp bước là đã bị đẩy tới trước rồi...

...Nhưng cũng chẳng phải đi đâu xa, anh em cậu bị dẫn trở ra nơi cậu đã đi qua... VÕ ĐÀI...

– Biết nó là gì chứ? _Hắn chỉ về phía võ đài_

– Võ đài.

– Giỏi. Bây giờ cậu chỉ cần thượng đài, mỗi lần đánh là được năm trăm ngàn.

– Năm trăm ngàn _ Cậu thốt lên kinh ngạc_

– Hấp dẫn phải không? Lãi hàng tháng của cậu là sáu triệu đồng vị chi mỗi tuần cậu thượng đài ba trận là có thể trả nợ rồi.

– Thật sao? _Cậu hỏi đầy nghi ngờ_ Làm gì dễ vậy. Hay phải thắng mới có tiền.

– No...no._ Hắn đưa ngón tay xua xua_ Không cần biết thắng thua, nhưng có một điều kiện là cậu không được thua quá sớm hay thắng quá sớm. Dứt khoát phải đủ 12 hiệp.

– Tôi phải suy nghĩ lại.

– Tôi nghĩ cậu thích tiếp khách hơn thì phải._ Giọng hắn đánh lại_

Cậu thấy mấy tên xung quanh bắt đầu tư thế đợi lệnh là nhảy vô. Không còn cách nào khác có thể trở ra an toàn cho anh em cậu nữa. Vừa có thể trả nợ vừa không bị xiết nhà, và quan trọng là ra khỏi đây an toàn, đặc biệt là không phải đến xin anh giúp đỡ nữa... Cậu chỉ biết gật đầu...

– Vậy mới là kẻ biết đi đầu, coi như nhận thành ý muốn trả nợ của cậu, tối nay cho cậu thử trận đầu tiên.

– Ngay tối nay sao, tôi chưa chuẩn bị.

– Đưa họ vô phòng chăm sóc kỹ. Tối nay thượng trận đầu tiên._Hắn ra lệnh_

...Và cậu phóng lao đành phải theo lao, anh em cậu lại được đưa vào trong một trong những căn phòng nhỏ, căn này có vẻ như để võ sĩ chuẩn bị trước khi ra trận, có ghế, giường bên rửa mặt, toilet...

– Anh hai, làm thật hả anh hai?

- Chứ mày thấy sao không làm, đừng có bép xép chuyện này với ai đó.
- Nhưng... Anh đánh võ đài như vậy sao được, hay để em đánh cho.
- Nhắm đánh nổi không?

Thấy thằng Sơn im lặng không nói gì, cậu cũng mỉm lòng. Cậu biết thằng Sơn lo lắng mới nói vậy, cậu trấn an.

– Đừng lo, anh mày có kinh nghiệm chiến đấu lắm, bắt thắng thì không biết sao chứ cái kiểu thắng thua gì cũng được thì không khó.

Nói thì nói vậy chứ trong lòng cậu nghĩ có bắt thắng thì cậu cũng phải thắng thôi. Nghĩ tới nghĩ lui thì đây là mối làm ăn béo bở mà, cày cả tháng chỉ kiếm được triệu mấy trong khi chỉ đánh ba trận một tuần là kiếm được chừng đó vậy càng dễ xử.

Một lát một bà có vẻ là làm tạp vụ ở đây mang vào cho hai xuất cơm với lời nhắn “ở yên đây cho tới khi có người gọi”...

...Hai anh em cậu đành hết năm rưỡi ng ồi thỉnh thoảng nghe ngóng những âm thanh ngoài cửa vọng vào, nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ một âm thanh nào vọng vào trong này làm cậu cảm thấy thời gian thật chậm chạp...

...Nằm gác tay lên trán nhìn lên trần nhà nghĩ mông lung... “Phía trên đầu là một khu vườn tĩnh lặng, ai có mà ngờ phía dưới lại hoành tráng thế này mà càng không thể ngờ phía sau căn nhà nhếch nhác lại có một khu nhà vườn xinh xắn như vậy...TRÁ HÌNH... Sao bây giờ cậu mới phát hiện rằng mọi thứ chỉ là trá hình che dấu nơi cậu đang ở.”

Bật ng ồi dậy, làm thằng Sơn cũng giật mình...

– Cái gì vậy anh hai?

– Chắc hẳn đấu võ đài không chỉ đơn giản là đấu võ đài đâu, dứt khoát là có v ần đề gì đó... Mày có thấy lúc nãy chúng ta phải qua nhiều nơi mới

tới được chỗ này không, còn phải đi xuống phía dưới nữa...

– Thì đây là tầng hầm mà.

– Thì đúng là tầng hầm, nhưng tại sao phải che kỹ vậy...?

– Trời đất, chứ anh nghĩ bọn xã hội đen làm chuyện gì đằng hoàng mà dám trưng cho thiên hạ biết chứ.

...Lần này thằng Sơn thông minh hơn cậu, nó ngộ ra vấn đề trước cậu.

Hết nằm lại ng ấ, đồng hồ trên tay cậu chỉ đã 7 giờ tối, cửa bất ngờ bật mở, một âm thanh như ong vỡ tổ vọng vào.

– “Bên ngoài ồn ào như vậy sao lúc này đến giờ cậu không nghe gì cả?”

Một tên cũng xăm mình mấy bước vào quảng cho cậu một cái qu ần thun của võ sĩ hay dùng khi thi đấu.

– Chuẩn bị đi, nửa tiếng nữa thì bắt đầu.

...R ấ hẳn đi ra đóng mạnh cửa lại, âm thanh ồn ào biến mất.

– Anh hai hình như ngoài kia nhiều người lắm.

– Phải, chắc là người đi coi đấu võ đài, mà mày biết gì không...

– Hả???

– Phòng này cách âm.

– Thì liên quan gì?

– Ngu, nghĩa là mày có bị làm gì trong này thì cũng không ai biết đó.

– Ờ...ờ... Nhưng nếu không cách âm thì dù có bị làm gì dưới này cũng có ai biết đâu.

Cậu đâm bọc cái thùng mới chân ướt chân ráo lên thành phố mà cái gì cũng ra vẻ biết trước...

...Tức thì tức vậy thôi chứ cậu biết nó hiền lành hơn cậu nhiều và chắc là thông minh hơn cậu nhiều. Nó cứ cấm đầu học rồi làm việc phụ cha mẹ chứ không như cậu còn trốn đi học võ đánh nhau tùm lum...

– Giờ làm sao anh hai, đánh thiệt hả?

– Chứ trốn được ha.

– Tại em vướng chân anh hai phải không, biết vậy em không đi theo.

– Bộ không đi theo tao khỏi phải trả nợ hả, bị vậy không có mày hay có thêm mấy mày thì cũng thế thôi.

Cậu thấy nó lấm lét nhìn cái mặt cậu bị bầm từ hồi sáng giờ vì che cho nó mà không nói gì. Cậu biết nó đang áy náy dữ lắm, hồi nào giờ ở nhà nó vẫn vậy, hay nhận lỗi về mình trong khi lỗi chưa chắc gì là của nó.

– Không cần lo, lại phụ anh hai khởi động đi để lát không kịp...

...

Võ đài mà cậu thấy lúc đi vào vắng tanh bây giờ đầy sinh khí, khắp các dãy ghế đều có người ngồi.

– Toàn người giàu không hà._Thằng Sơn nói nhỏ_

– Sao mày biết?

Cậu hỏi nó nhưng cậu cũng nhận thấy những người đến đây không phải là những kẻ nghèo hay tầm tầm bậc trung, họ ăn mặc sang trọng...

...Khán đài không rộng lắm nên những dãy ghế càng xa khán đài càng dễ nhìn và rõ ràng là những cái ghế nằm trên cùng cũng đẹp để sang trọng hơn. Ba mặt khán đài đều có một cái ghế mà cậu nghĩ nó là ghế VIP vì nó

nằm một mình, được bọc bằng lông thú, phía dưới có bọc đế chân, cái ghế rộng hơn hết thấy và có tay dựa hoành tráng...

...Thật sự thì các dãy ghế ở bốn mặt tường đều có những chiếc bàn con nối liền nhau có lẽ là để thức uống, nhưng chỉ có 3 ghế VIP đặt ở 3 mặt còn nơi có con đường thông với dãy phòng này là không có thôi...

– Không biết cỡ nào mới được ngồi lên cái ghế đó ha?

– Ghế nào?

Thằng Sơn chỉ lên những cái ghế VIP vẫn còn bỏ trống... Cậu cũng thắc mắc nhưng lại vật nó.

– Dành cho anh mày đó.

– Hà?

– Thì đánh chết quảng lên đó ngồi, thắc mắc vớ vẩn.

Thằng Sơn im re, thằng anh nó kéo nó về với thực tế kinh hoàng...

...Rượu rót tràn các ly của khách, các cô gái phục vụ trong những trang phục khêu gợi đi tới đi lui, đèn bật sáng trên võ đài.

...Đối thủ của cậu đã ngồi sẵn trên đó, mặc cái quần sort màu trắng còn quần cậu màu đỏ (chẳng hợp với làn da rám nắng của cậu chút nào) và quan trọng là không đồ bảo hộ...

...Không đồ bảo hộ vậy là đánh tự do và dĩ nhiên kèm cái khoản dã man...

...Không đợi cậu đoán mò, cái tên lúc nãy mang quần vào cho cậu đã tới sát một bên.

– Đánh tự do, nhớ làm sao không gục trước 12 hiệp, mỗi hiệp 3 phút.

– Thắng thua từng hiệp hả?

– Phải, thông minh đó nhóc con, thích thế nào thì tùy. Hôm nay anh Tư kiểm tra năng lực thôi.

– Biết rồi.

Hắn dúm cái khăn và bình nước cho thằng Sơn...

– Tự lo lấy, lên đài đi...

...Rồi lần mất...

Cậu hít mạnh một hơi lấy can đảm...

– Đi thôi, con dâu trước sau gì cũng gặp mặt mẹ chồng mà.

– Nhưng mẹ chồng không như vậy đâu anh hai.

– Im đi, đừng làm tao khóp.

Cậu thực cho nó một chỗ rồi leo lên đài. Trọng tài cầm tay hai đấu sĩ giới thiệu tên, trong khi ông ta nói gì gì đó cậu đảo mắt một vòng. Cậu nhận ra cái tên mập được gọi là anh Tư đang ngồi trên khán đài phía không có ghế VIP, bên cạnh có tên gian ác đứng.

“Cả hắn cũng không có cửa ngồi trên mấy cái ghế đó hay sao, hay là chỉ dành cho khách...”

KENG...

...Trận đấu bắt đầu, cậu xuống tấn thủ, không phải lần đầu cậu đánh đấm kiểu này nhưng cậu không biết đối thủ như thế nào, thực lực tới đâu cậu phải cẩn thận dò đường trước...

...Và hắn không ngần ngại lao vào cậu... Không phải tay vừa, hắn lao vào cậu với tốc độ nhanh cực nhưng không hề sợ hãi việc phòng thủ khiến cậu phải lùi lại giữ khoảng cách an toàn...

...Hắn tự tin tiếp tục tấn công tới tấp... Cậu liên tục lùi...sợ hãi...có vẻ hắn nghĩ cậu yếu nên bắt đầu lơ là phần thủ mà công mạnh hơn...sợ hãi... chỉ cần bấy nhiêu đó thôi...HU...hắn lùi lại ôm bụng nhăn mặt...

...Bay tới thốc một cú nữa nhưng hắn đỡ được hất cậu rơi xuống đất, cậu lập tức đứng lên thủ chắc chắn...

...Vất vả với đối thủ này chứ không chơi, thằng Sơn cứ bùm măt khi cậu dính đòn, rồi nắm tay như muốn nhảy lên khi cậu phản công.

...KENG... Tiếng keng kết thúc hiệp thứ 11 vang lên, cậu lùi về chỗ ngồi rồi cho thằng sơn lau mặt mày chấm lên mấy vết bầm trên mặt bằng khăn ướt.

– Vãn ổn chứ anh hai.

– Mày hỏi mười một lần rồi đó _Cậu gắt_

Cứ mỗi lần kết thúc một hiệp, nó lại dùng khăn ướt thấm thấm mấy chỗ đau của cậu rồi hỏi cậu ổn không. Nó mặc dù biết cậu cũng hay đánh nhau từ nhỏ, nhưng không biết khả năng của cậu tới đâu. Vì dù mấy vụ tranh chấp lật vật không thể đem so với cái hiện tại mà nó thấy là rất khủng khiếp như bây giờ.

– Đừng hỏi nữa thì anh mày ổn, còn lần cuối đây...mày cầu cho tao thắng đi.

– Phải đó.

Không phải giọng thằng Sơn, Cậu lập tức quay phắt lại... Cái gã ác ôn này giờ vẫn đứng cạnh gã anh Tư tới gần cậu lúc nào không để ý. Hắn ngược nhìn cậu từ dưới võ đài, cười nụ cười của kẻ bề trên.

– Anh Tư muốn trận này cậu thắng. Thắng thì anh Tư nhận cậu vô hàng ngũ võ sĩ của anh Tư, còn không thì cậu biết rồi đó chỉ còn một con đường để đi thôi.

– Vậy là tôi phải thắng chắc rồi. Tôi không có khiếu chi đâu chuộng người khác đâu._Cậu cười khẩy_

– Phải vậy chứ, tôi cũng mong rằng cậu thắng không thì chẳng biết khi nào mới thu lại nợ được.

Nói rồi hắn đi thẳng. Thằng Sơn nhìn theo cau mày.

– Thằng cha ý nói anh xấu không đả khách phải không, h ồi này hắn cũng nói vậy? ...Thử coi không chừng trả sớm hơn đánh nhau ấy chứ._ Nó nhại với theo cái lưng của gã_

Cậu sùng bố BUM vô đầu nó một cái.

– Mày rảnh quá ha, giờ này lo mấy chuyện đó, hay mày khoái anh mày ổng ẹo giống mấy con nhỏ trong động lắm hả...? Lo c ầu cho anh mày thắng đi, không thì đi ổng ẹo cả đám đó. Không quên ph ần mày đâu!!!

– Không phải, tại...tại..._ Thằng Sơn xoa xoa đầu cái mặt nhăn nhăn không biết phải bảo tại cái gì...Mà anh hai nhắm thắng không. Đừng đi cái vụ đó thiệt nghe em ớn lắm...

– Không thắng cũng phải thắng thôi, mày ớn bộ tao không ớn hả?

Xoa xoa hai tay vào nhau cậu th ần nhủ.

“Chuyến này không thắng cũng không được, lỡ mà bị ổng ẹo thiệt không biết anh ta sẽ bầm mình ra làm mấy khúc đây nữa... Sao mình cứ gặp cái eo này hoài vậy không biết..._Nhắm mắt hít một hơi thật sâu_ Cứ coi như tên đó là cái bị ti ền càng đánh chính xác ti ền càng văng ra nhi ều, trả nợ càng nhanh. OK.”

– May mắn nha anh hai.

– Anh mày chưa từng gặp may, chỉ dựa vào thực lực thôi.

Bước ra, tiếng keng báo hiệu hiệp cuối cùng bắt đầu. Cậu đuối nhưng đối thủ cũng chẳng hơn gì...

...Chưa quen với việc phải khống chế cho không bị thua hay hạ gục đối thủ suốt mười hai hiệp cậu mất nhiều sức cho việc đó hơn là mất sức cho mấy cú đấm...

...“nếu bắt thắng thì dễ hơn bắt không được thắng lẫn không được gục, bây giờ cứ hết sức mình thôi.”...

...Cậu lao vào tấn công trước. Bao nhiêu trận ẩu đả bây giờ cho một kẻ không đẳng cấp như cậu một kinh nghiệm thực chiến vô cùng phong phú. Cậu thầm cảm ơn mấy ông chú với mấy thằng bạn đã không chừa cậu ra khi có chuyện cần giải quyết bằng sức mạnh...

...BỐP... Vì cậu xuất phát quá nhanh đối thủ của cậu không phản ứng kịp...và cậu đã nhắm trước rồi một cú nốc ao, không thể kéo dài vì chắc gì cậu không sợ hở...và nếu như bên kia cũng được lệnh như cậu thì...

...Như một khúc phim chiếu chậm, đối thủ của cậu văng ra, rồi từ từ khụy xuống. Trọng tài tiến tới...Cậu thấy gã được gọi là anh Tư đứng lên khỏi ghế ngồi, há mồm kinh ngạc... Thằng nhóc Sơn em cậu bịt cái mồm đang há hốc của nó ra nhìn đối thủ của cậu đang từ từ gục xuống...

...ẦM... Đối thủ của cậu té không chút gượng lại nằm sòng soài trên sàn đấu...

...Cậu chẳng thể nghe được trọng tài nói gì, trong đầu cậu lúc này chỉ ong ong lên một thứ...

“THOÁT RỒI...THOÁT RỒI”

...Cánh tay cậu được trọng tài cầm giơ lên cao... chiến thắng... Bây giờ cậu nghe thấy tiếng vỗ tay bên dưới... Những kẻ ăn mặc sang trọng đang vỗ tay tán dương cậu hay tán dương trận đấu cậu cũng không biết...

...Tới khi thằng Sơn lay lay cậu cậu mới ý thức trở lại với thực tại...

– Anh hai giỏi quá, anh đánh nhau giỏi như vậy từ khi nào vậy, em không ngờ đó nha... Làm em hồi hộp quá chừng.

– Chứ không phải mày sợ bị ông ọo hả?

Anh em cậu lại được cái tên đầu gấu lúc này gọi trở vào trong phòng, lần này là cái phòng khá đẹp nằm ở cuối dãy...

...Nó rộng gấp đôi hai cái phòng trước cậu đã vào và trông tiện nghi hơn. Có lẽ là phòng của cái gã anh Tư...

– Ng ấi đó chờ đi._ Hấn chỉ hai cái ghế đầu đặt đó như sắp sẵn cho anh em cậu vô vậy_ Lát anh Tư muốn gặp mày.

Chẳng nói chẳng rằng hai anh em cậu yên lặng ng ấi chờ. Đảo mắt một vòng quan sát gian phòng, cậu thấy trong phòng duy nhất có một cái bàn làm việc, loại bàn g ần giống cái bàn anh sử dụng trong phòng làm việc nhưng nhìn h ần h ớ hơn nhi ều. Cái ghế cũng to hơn, thực ra cậu nghĩ là nó cho cảm giác đồ sộ hơn chứ không phải to hơn. Sau cái bàn treo một bức tranh thêu, phải chính xác là tranh thêu... Bức tranh rộng g ần hết bức tường phía sau cái ghế... Thêu một con hổ đang đứng trên một mỏm đá giữa rừng...

– Bức tranh vẽ đẹp quá hả anh hai?

...Thì ra thằng Sơn cũng để ý bức tranh đó nhưng nó nghĩ là tranh vẽ.

– Là tranh thêu đó.

– Thêu?_Thằng Sơn tỏ ra ngạc nhiên tột độ_ Thêu gì mà to dữ vậy, giống y như vẽ vậy.

– Giá trị là ở chỗ đó đó. Mày nghĩ phải mất bao lâu mới làm xong bức tranh lớn vậy. Phối màu cũng rất tự nhiên, không bị cứng chỗ nào. Cái ông anh Tư đó coi vậy mà cũng biết thưởng thức nghệ thuật nữa ha.

– Chắc ai đem cho thì có chứ cái mặt thằng cha đó, không có chỗ nào cho thấy là biết thưởng thức mấy thứ này._ Thằng Sơn bình luận, và cậu thấy cũng đúng vì chính cậu cũng nghĩ vậy_ Anh coi cặp mắt con cọp nhìn uy g ị đâu ha.

...Đôi mắt con cọp nhìn uy nghi lắm liệt, khuôn mặt không nhe nanh múa vuốt hù dọa nhưng vẫn toát ra vẻ uy hiếp, nhìn vào là cảm giác được ngay...

...Trong phòng ngoài chiếc bàn ra chỉ còn mấy cái ghế bọc nệm xếp dọc theo các vách của gian phòng, nhưng chung quy đều hướng mặt về cái bàn. Và hai cái ghế anh em cậu ng ồi rõ ràng được đặt vào đó, ngay giữa phòng, không đồng bộ với tông màu gỗ của toàn gian phòng...

– “Giống ng ồi ở tòa pháp đình quá”, cậu nghĩ vậy...

...Chắc cũng phải hơn cả tiếng đồng hồ sau cửa lại bật mở. Tên đầu gấu ban nãy xuất hiện, hấn đẩy cửa bước vào xong bước tránh sang một bên, và cậu nhìn thấy cái gã anh Tư bước vào theo ngay phía sau là cái tên gian ác, mà tới bây giờ cậu chẳng nghe bọn đầu gấu kia gọi hấn là gì cả...

...Cậu đứng lên, cậu chẳng biết tại sao phải đứng lên, nhưng có lẽ bị khí thế của cái đám này đang long trọng đón xếp của chúng ảnh hưởng, làm cậu cũng đứng lên cho nó phải phép... Và lại dù gì cũng là chủ nợ của cậu mà, mít lòng ông ta sao được...

...Cái gã anh Tư bước tới chiếc bàn duy nhất đặt trong phòng ng ồi xuống, hấn bập điều thuốc. lập tức tên bên cạnh m ồi lửa...

...Nhìn cậu, hấn chờ nhả xong một vòng khói mới lên tiếng.

– Đánh khá lắm nhóc, khá hơn ta tưởng. Tuy cũng tiếc cái là cho cậu ra tiếp khách chắc cũng kiếm bộn, nhất là loại không yếu điệu đang là một mới của các đại gia. Nhưng anh đây rất uy tín, hứa nhận cậu làm võ sĩ thì anh đây thực hiện nhưng cậu có muốn suy nghĩ lại không, dù gì công việc ở bar cũng nhẹ nhàng hơn và dễ kiếm tiền hơn ấy chứ...

– Không, tôi nhận việc này để trừ nợ.

– Chắc r ồi hả? Đánh một tháng ở đây không chừng chẳng bằng một tuần thu nhập nếu chịu ra tiếp khách đâu, kiếm được đại gia nào đó là trả ngay được nợ ấy chứ...ha...HA...HAHAHAH...

Cả bọn ðồng thanh cười theo làm cậu nghe vừa nổi nóng vừa sờn tóc gáy.

– Chẳng phải ông bảo tôi ðánh ðược thì tôi nhận việc này sao, không phải ông nuốt lời ấy chứ.

Hắn sầm ngay mặt lại, chồm người tới phía cậu một chút gằn gừ...

– Chọ cậu biết, chẳng qua cậu có tiệ̀m năng trả nợ nên cậu có lựa chọn thôi, HƯ... Không ta bán quách cho bọn... ha...ha... Nhưng thôi cũng tùy... Ta thấy tiếc cho cái _Hắn nhìn một lượt từ trên xuống dưới làm cậu thấy cả thân mình nhột nhạt_ Lên võ ðài cũng gọi tình lắm ðể bậ̀n giập thì uổng, cũng có vài mối ðệ̀nghị cậu rậ́t ðó... Mà không sao, nếu cậu thay ðổi ý cứ bảo.

Quay sang tên mặt gian ác ðứng cạnh hắn hất mặt ra lệnh.

– Hướng dẫn lính mới ði, sao cho hái ra tiệ̀n ấy.

Tên gian ác tỏ ra khúm núm dạ rân, khác hẳn với lúc ðàn áp anh em cậu trông phát ghét. Tên anh Tư ðứng lên, cả ðám lại cúi ðầu chào um sùm...
“Dạ anh Tư ði”

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Những Điều Mới Mẻ

Từ khi thất bại trong cuộc phỏng vấn xin việc cuối cùng đó, Minh Hàn đến làm việc chỗ Anh Kỳ làm việc. Công việc không cần sử dụng đến trí óc là mấy nhưng cần nhất là ngoại hình.

“Nếu không được cái ngoại hình bắt mắt thì tôi không nhận một kẻ không có chút kinh nghiệm, lại còn ra vẻ như thế đâu”

Đó là lời của bà chủ quán nói với cậu khi cậu dẫn Minh Hàn tới xin việc. Cậu biết Minh hàn có lẽ quen với những công việc lương cao nên có hơi buộc miệng khi nghe mức lương thấp như vậy...

Cậu vẫn không thể nhịn cười được mỗi khi nghĩ đến cái cảnh bà chủ quán nóng mặt khi nghe Minh Hàn hỏi đủ thứ: nào là bảo hiểm y tế, bảo hiểm xã hội, rồi quyền lợi của người lao động, ngày phép...vv Nhìn mặt bà ấy như sắp xị khói... Cũng may, khi cậu đá chân anh anh cũng hiểu ý. Cuối cùng thì Minh Hàn cũng có một chân chạy bàn trong quán.

Nhưng nhìn anh lóng ngóng đến là tội nghiệp, một công tử dù có bị đuổi ra khỏi nhà thì cũng quản lý một quán Bar nên chưa quen lắm công việc tay chân, được cái anh cũng hiểu rõ hoàn cảnh của mình nên cũng rất cố gắng.

Nhưng dù gì thì những ngày đầu Anh Kỳ cũng phải bao phụ công việc của Minh Hàn. Cậu sợ anh làm không kịp, khách hàng phật lòng là coi như tiêu...

Riêng Minh Hàn làm riết cũng quen. Bây giờ, ít nhiều anh cũng quen với cuộc sống của một người lao động bình thường dù vẫn còn để Anh Kỳ giúp đỡ. Mỗi ngày ra vào gặp mặt, nhìn người con trai nhỏ hơn anh không bao nhiêu tuổi nhưng lại mạnh mẽ hơn anh nhiều.

Bản thân anh vì Toàn Hiếu mà yếu đuối, chịu đựng buồn thương... đủ thứ. Nhưng Anh Kỳ cũng yêu anh xấp xỉ từng đó thời gian anh yêu Toàn Hiếu nhưng lại không thấy cậu ấy buồn, cũng không thấy cậu ấy lợi dụng chuyện ở cùng anh hay đang giúp đỡ anh mà đòi hỏi đáp trả. Rất rạch ròi, không cố tình đụng chạm hay gì gì đó để tiếp cận anh...

...Có những lúc anh nghĩ có thể do Anh Kỳ nhận lầm cảm giác của chính mình hay do em ấy yêu chưa đủ. Nhưng rồi nhiều lần bắt gặp Anh Kỳ lén nhìn anh rồi cười một mình, anh biết nụ cười ngời ngời hạnh phúc kia không thể là một tình yêu nhầm lẫn được.

Thời gian trôi qua, vết thương trong lòng anh cũng chẳng nguôi ngoai được là bao. Đầu óc anh vẫn lớn vồn hình ảnh Toàn Hiếu, nhất là những khi đêm xuống, khi anh nằm một mình không bận bịu công việc anh lại nhớ Toàn Hiếu.

Đi đâu đó chẳng thể dấu nổi Anh Kỳ. Cậu vô cùng buồn khi anh yêu một người đã phụ anh nhiều đến vậy mà chẳng dành cho cậu một cơ hội nào để có thể len vào trái tim anh. Anh giữ khoảng cách với cậu rất rõ ràng, không làm cho cậu có chút ý nghĩ nào là anh sẽ để cho cậu một chút khoảng trống nào trong tim anh. Nếu cậu đẹp như Toàn Hiếu không biết cậu có thể thay thế anh ta sưởi ấm lại tình yêu của anh không...

Vũ Phong hất tay cô gái đang choàng cổ mình ra.

– Cực luôn toàn bộ phần này.

– Anh à, phần này anh hứa cho em mà._Cô gái ngúng nguẩy, phụng phịu_

– Không thua đâu, thắng thì cho em tất, thua thì anh đền cho lo gì.

– Anh hứa đó nha. Anh thật là tuyệt quá chừng._Rồi cô ta hun đánh chót một cái lên má Vũ Phong _

– Vậy em rút bài nha.

– Ok...ok!!!!

Cô gái chồm trên người vũ Phong, với tay lật ba lá bài đang úp trước trên bàn.

– Tuyệt quá, tám nút..._Cô ta reo vui giục giục mặt vào cổ Vũ Phong_

Vũ Phong thản nhiên để cô gái nũng nịu như con mèo, anh rít hết một hơi thuốc nhìn người đối diện ng ẩ phía bên kia.

– Tôi lật bài r ồi đó, bây giờ tới phiên anh. Vàn chót một ăn cả ngả về không.

Người ng ẩ đối diện đang chơi bài với Vũ Phong cũng là một thanh niên cỡ tuổi Vũ Phong có phần trẻ hơn, hấn hất mặt bảo cô gái cũng đang ôm cứng lấy hấn.

– Cưng lại mở bài cho anh đi, xem hôm nay em được đi mua sắm hay cô bạn của em.

Cô gái buông hấn ra ưỡn ẹo nhón tay lật từng lá bài trên bàn như trên người...bốn...năm...

– Rất hay, nhất chín nhì bù lật hết đi em, đừng làm anh h ồi hập chứ._R ồi hấn nhìn Vũ Phong cười_

...Con đ ằm...

– Ha...ha...ha... Hôm nay anh thua r ồi nhé. Hôm nay cô em của tôi phải đãi anh đó nha_Hấn quay sang nựng nịu cô gái của hấn lúc này đôi mắt đang sáng rỡ với chiến lợi hấn vừa đem về_ Sao? Cảm ơn anh thế nào đây.

Cô ta ôm chặt lấy hấn cảm ơn rồi rít. Nhưng Vũ Phong thì thê thảm hơn, cô gái của anh mặt bí xị.

– Thôi nào, đừng thế chứ. Chơi thì có thắng có thua mà... Anh sẽ đền cho em.

- Anh hứa đó nha, cô gái làm mặt vui trở lại.
- Thôi, hôm nay mệt rồi. Nghỉ ở đây thôi..._Vũ Phong đứng lên uể oải_
- Phải, tôi còn phải thưởng thức cô gái của tôi hôm nay nữa mà._Tên kia cũng đáng tình_ hẹn lần sau.

Vũ Phong đứng lên đi ra, cô gái cũng chạy theo ôm chặt tay anh.

- Anh về sớm vậy, về thật sao. Hôm nay anh chỉ mới chơi bài thôi mà.
- Không sao, hôm nay anh còn nhiều việc. Lần sau...
- Em gặp lại anh sớm chứ.
- Tối đi, tối nay anh muốn thư giãn.
- Thật không? Vậy em chờ anh, em làm gì đó mang tới nha._ Cô gái có vẻ vui_

Vũ Phong đi rồi cô ta vẫn còn có vẻ tiếc nuối dữ lắm. Cô gái, một cô gái có sắc đẹp mặn mà, khuôn ngực đầy đặn rất cân đối với thân hình thon thả. Vũ Phong là khách quen của cô, anh thường gọi cô khi muốn có người tháp tùng trong những cuộc vui hay cần người phục vụ trên giường. Hay gọi cô cũng để nghỉ ngơi Vũ Phong cũng hay thay đổi khẩu vị với những cô gái khác. Ở cái động này những cô gái có cái giá riêng, các cô không đi khách vô tội vạ hay lên giường với bất cứ ai. Khách đến đây thường là khách sộp, có địa vị và đầu óc và các cô cũng phải đáp ứng một phần nào đó về “đầu óc” có nghĩa là phải có một trình độ nhất định kiến thức xã hội và những tài vật để tiếp khách, hầu chuyện khách...và cô là một trong những cô gái đắt giá ở đây

...Vũ Phong chọn cô làm bạn thường xuyên và anh cũng luôn chọn những cô gái không biết vô tình hay cố ý toàn mấy cô cao giá, chứng tỏ khẩu vị anh không tệ và hầu bao cũng vậy.

Sáng nay về nhà Tùng lén lén nhẹ chân khi đi qua phòng Vũ Phong. Tùng về trước thời hạn xin nghỉ vài ngày và giờ này còn sớm, mặc dù có đi mạnh bạo thì ở trong phòng cũng không nghe thấy. Nhưng không hiểu sao đi ngang qua phòng Vũ Phong bỗng dừng cậu lại bước nhẹ chân...giờ này còn sớm...dù vậy không có nghĩa là Vũ Phong dậy trễ, chỉ có đi đầu Tùng chưa muốn trưng bộ mặt có mấy cái vết bầm tím còn đang hiện hữu chưa tan hết trên mặt. Cậu sợ chẳng biết phải giải thích thế nào với Vũ Phong nếu anh hỏi, chắc chắn chẳng thể nói cậu đi đánh võ đài kiếm tiền, rồi thì anh sẽ kết tội cậu nào là gian dối nào là lừa đảo...vv

Phòng anh cửa hơi hé mở và Tùng nghe tiếng Vũ Phong hát xì dĩa dỗi. Định bỏ đi luôn nhưng không hiểu sao chân cậu lại bước vào, tay cậu lại đẩy cửa.

– Anh cảm hả?

Vũ Phong quay lại nhìn cậu, anh không trả lời. Nhưng khuôn mặt bơ phờ của anh chứng tỏ anh bệnh nặng rồi. Vũ Phong đang gọi điện thoại. Anh gọi bác sĩ riêng tới, xong Vũ Phong đi lại giường nằm xuống. Tùng lấy can đảm bỏ quả thái độ của Vũ Phong, cậu lên tiếng hỏi anh lần nữa.

– Anh cần em giúp gì không?

Vũ Phong xua tay ý bảo cậu ra ngoài. Tùng đành phải trở ra nhưng vừa đến cửa thì Vũ Phong nói với theo.

– Khi nào bác sĩ đến thì đưa lên đây ngay.

– Dạ.

Dù Vũ Phong có vẻ lơ cậu nhưng cậu cũng không buồn, cậu quen rồi. Tùng xuống bếp nấu ít cháo thịt băm và hành lá. Cậu biết chắc là với người bệnh thì món này là cần thiết.

Bác sĩ đến, khám xong thì xuống phòng khách. Thái độ ông ta làm cho mọi người đoán bệnh Vũ Phong không phải tầm thường. Ông ta yêu cầu

mọi người trong nhà nên cách ly hoặc ngừng đến làm. Ông ta cần chờ kết quả kiểm tra xem Vũ Phong bị cúm thường hay H1N1.

Cả nhà bị một phen hoảng vía khi ông bác sĩ yêu cầu kiểm tra sức khỏe cho từng người trước khi cho ra khỏi đó. Hai ngày sau chỉ còn mỗi mình Tùng ở lại.

– Anh ăn đi, lát bác sĩ tới lại lần nữa.

– Để đó đi. Lát nữa đã.

– Anh đừng có cứ chăm chăm vào cái điện thoại nữa. Người bệnh nên nghỉ mà.

– Chỉ tại ông ta _Nói bác sĩ_ Cảm thường thôi chứ có cúm h ồi nào đâu mà làm um lên thế.

– Thì đang có dịch mà, phải phòng hờ chứ.

Vũ Phong nhìn cậu, anh đón lấy chén cháo cậu cứ đưa tới trước mặt anh. Anh hỏi

– Vậy cậu không sợ lây sao? Ở đây làm gì.

– Thì em bán cả cho anh r ồi. Không ở đây thì đi đâu?

Vũ Phong chẳng nói gì, anh bận ăn cháo. Tùng cười th ầm trong bụng, Vũ Phong bệnh mới có 3 ngày mà anh khó chịu khủng khiếp. Khi ông bác sĩ bảo nghi anh bị cúm, anh đã làm ầm lên. Anh nhất định nói mình chỉ bị cảm nặng mà thôi. Dù phong tỏa cả ngôi nhà _không cho ai ra vào vì Vũ Phong không chịu đi bệnh viện_ Anh cũng chẳng chịu nghe lời bác sĩ là phải đến bệnh viện. Vũ Phong hai ngày đầu tiên cứ thiếp đi báo hại cậu phải thức canh suốt, lớp lau người cho anh hạ sốt, lớp canh truy ền dịch, canh anh tỉnh lại thì bón cháo. Mà chẳng lần nào anh chịu ăn ngay cho cậu nhờ. Anh cáu, cậu có chiêu lì để đỡ, cuối cùng sau những lời cầu nài thì anh ngoan ngoãn ăn hết những gì cậu đưa. Đến ngày thứ ba nhẹ nhẹ được

một chút là anh tiếp điện thoại d òn dập. Toàn điện thoại công việc, Tùng lắc đầu ngao ngán...

Hết một tuần là chẳng thấy mặt anh ở nhà. Tùng thì có kém gì, lịch làm của cậu cũng dày không kém. Từ ngày về lại thành phố cậu chẳng làm cố định ở nơi nào. Cứ anh trợ lý của anh đến đưa lịch làm việc và những yêu cầu của từng nơi thì cậu cứ đó mà làm. Địa bàn ngày càng rộng, ban đầu chỉ quanh quẩn ở thành phố dần dà cậu đi gần hết các nơi trong nước. Cậu cũng không hiểu sao anh lại phái cậu đi lung tung như vậy, cứ xếp cậu ở một chỗ có phải đỡ chi phí đi lại không. Nhưng công việc có cái vui là mỗi khi cậu biểu diễn kỹ thuật bếp và phục vụ những thực khách của mình, cậu được nhận không ít lời khen ngợi, nó là động lực thứ hai cạnh động lực kiếm ra tiền giúp cậu ngày càng hoàn chỉnh tay nghề của mình.

Sáng nay khi Vũ Phong đi mất, cậu nhận được lịch làm việc của tuần này. Trong đó có một điểm lạ

– Nay, bữa tiệc ngày thứ bảy này có gì đó...

– Àh. Là tiệc của ông chủ đó. Những khách mời rất muốn thưởng thức tay nghề của cậu nên đã đề nghị ông chủ mời cậu nấu. Cậu sẽ gặp lại những người đã từng mời cậu phục vụ trước đây. Công nhận lúc này sự nghiệp của cậu thật ngày càng lên ào ào đó nha.

– Mời tôi?

– Phải, tháng này lịch làm của cậu dày hơn tháng trước đó. Toàn chỉ đích danh, khó mà từ chối lắm. Cố lên.

Anh ta đi mất cậu vẫn còn ngó người ra. Không phải bấy lâu nay cậu chuyên chạy lấp vào mấy chỗ thiếu người sao_ Vũ Phong nói vậy mà_ Bấy lâu quay cu ùng với đủ thứ chuyện d òn dập, cậu chỉ còn tìm thấy chút thư giãn khi đứng trước bếp, cậu lấy làm vui khi người ta không chê món cậu làm. Cậu sống chết để ngày càng tiến bộ hơn ...nhưng được mời... nghe mới khó tin làm sao, cứ như cậu là nhân vật quan trọng lắm chứ không phải anh đầu bếp quen thiếu nợ tùm lum.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vũ Phong

Bữa tiệc cuối tuần, đồng nghĩa với việc cậu không thể đánh võ đài. Cậu phải báo lại với tên Lý thôi. Nhưng hình như cuối tuần này võ đài không lên đèn. Hôm qua cậu nghe loáng thoáng tụi đầu gấu nói vậy. Hình như các VIP có việc gì đó mà cuối tuần này không ai tới chơi.

Nhưng công việc cậu quả là rất nhiều. Càng ngày cậu chẳng còn nhiều thời gian quanh quẩn bên Vũ Phong. Cậu cũng biết là mình hiểu anh ta chưa tới nơi tới chốn, như vậy không thể gọi là yêu một người. đành vậy, cậu chẳng thể làm gì hơn với khả năng của mình.

Khăn gói cho kịp chuyến bay ra Huế trưa nay. Cậu không còn thời gian để chuẩn bị. Bữa tiệc sẽ diễn ra tối nay, ở một nhà hàng lắm sao. Còn nó nằm ở đâu cậu cũng chưa biết.

Mười một giờ đêm, cậu thở phào vì người khách cuối cùng cũng ra về. Tiệc tất niên của khách sạn. Toàn khách VIP, cũng có một số người cậu quen mặt. Quảng bộ đồ bếp ra, cậu lại quảy ba lô đi. Cậu lợi bộ về khách sạn, nhưng gió sông Hương thật mát làm người ta dễ chịu. Tùng dừng lại hít ít không khí trong lành. Cậu chợt nhớ tới Minh Hàn, người chủ của một quán bar ở Huế.

– “Nó ở đâu nhỉ, nếu bây giờ tới đó không biết có tiện không.”

Nhưng cậu nhắc tên không linh chứ nhắc người linh vô vùng. Đang đứng đắn nghĩ để xem coi đi bar một chuyến hay về nhà trọ nghỉ, thì một giọng gọi giật cậu.

– Tùng, Tùng phải không?

– À. Anh Minh Hàn. Thiệt phải nhắc tên đỡ ghê.

– Nhắc ti ền? Để làm gì?

– À không, chỉ là đang nghĩ có nên tới bar tìm anh không thì anh lù lù ở đây r ồi.

– Vậy sao! Nhưng bu ồn quá tôi chẳng còn bar để tiếp cậu._Minh Hàn nói tỉnh queo, như chẳng có chút gì nuối tiếc như lời anh nói_ Em ra công tác hay đi chơi?

– Đi làm, làm gì có thời gian mà đi chơi.

– Vậy ra bao lâu?

– Sáng mai em v ề r ồi.

– Nhanh quá, chẳng kịp tiếp đãi gì em hết.

Cậu trai, Tùng để ý nãy giờ đi cạnh anh, giật giật tay áo Minh Hàn. Anh chợt nhớ, nên vội giới thiệu.

– Giới thiệu với cậu. Đây là bạn cùng phòng. Tên Anh Kỳ._ ả ối quay sang Anh Kỳ anh cũng giới thiệu_ Anh Kỳ, đây là Tùng. Anh quen được khi vào thành phố đợt r ồi. Cậu ấy là nhân viên của Vũ Phong.

Tùng và Anh Kỳ chào nhau. R ồi cả ba quyết định ng ồi luôn bên bờ sông nói chuyện cho tiết kiệm.

Tùng rất muốn hỏi anh ta và Toàn Hiếu thế nào r ồi, nhưng cậu cũng để ý thấy, cậu Anh Kỳ không đơn giản là người cùng phòng, hay chỉ riêng cậu ta tỏ ý như vậy thôi.

– Em và Vũ Phong sao r ồi?

– Trăng sao gì anh. Em và anh ấy như mặt trời và mặt trăng ấy.

– Cậu ấy là người yêu của Vũ Phong hả anh?_Anh Kỳ tỏ thái độ dễ chịu hơn khi nghe Tùng và Vũ Phong có gì đó._

– Không có đâu._ Tùng vội đính chính_ Nếu tới tai anh ấy, đời em coi như tiêu.

– Cậu nói nghe sao kinh khủng vậy. Nó tuy không thích người cùng giới, nhưng cũng không đến nỗi... Như Kim Thành theo quây nó suốt bao nhiêu năm nay, nó cũng có tỏ thái độ gì đâu.

– Chắc chỉ riêng với mình em thôi. Chứ anh ấy rất dịu dàng với anh Kim Thành. Anh biết gì về anh Kim Thành không?

– Tìm hiểu đối thủ hả? Để anh giúp cho. Kim Thành với bọn anh là bạn từ thuở nhỏ. Nhưng thằng đó hợp với Vũ Phong lắm. Nó là công tử nhà giàu nhưng được cái tốt bụng chứ không kiêu căng như người ta. Hết chuyện đi học làm thủy thủ. Em biết không, Kim Thành có nét đẹp rất manly, nhưng không đến nỗi trông giống phụ nữ như bây giờ đâu.

– Em thấy anh ấy đẹp còn hơn mấy cô siêu mẫu.

– Cũng tại Vũ Phong, bên cạnh lúc nào cũng toàn mấy cô bốc lửa. Mà Kim Thành cũng buồn cười vô cùng, em biết nó nói gì với anh khi anh suýt xỉu khi nhìn thấy bộ dạng của nó không. “Nó bảo, nó làm vậy để Vũ Phong để ý đến nó hơn”

– Vậy sao anh ấy không phẫu thuật thành con gái luôn cho rồi.

– Chỗ đó mới đáng bàn. Nó không đồng ý với việc phẫu thuật thay đổi giới tính. Nó muốn Vũ Phong yêu phải là Kim Thành, là chính nó. Nhưng nó không nghĩ nội việc nó làm cho giống phụ nữ cũng đã đi ngược những gì nó tuyên bố rồi.

– Vậy mà Vũ Phong vẫn không động lòng chút nào à? Em chắc không làm vậy được.

– Ai chứ thằng em anh, anh biết. Không ai cứng lòng như nó, nhưng cũng không ai dễ mềm lòng vì những chuyện không đâu như nó. Những chuyện người ta cho là long trời lở đất thì nó tỉnh queo, còn những chuyện ai cũng cho là gió thoảng mấy bay thì với nó lại cho là quan trọng.

– Vậy là anh Kim Thành có hy vọng gì không?

– Cậu nên hỏi là cậu có hy vọng gì không. Kim Thành hả, nó thì không biết nói sao, hy vọng cũng có, mà không cũng đúng. Thật ra giữa Kim Thành và Vũ Phong có quá nhiều thứ tình cảm đan xen làm chúng trở nên không rõ ràng. Anh nghĩ nếu có một chuyện gì đó làm Vũ Phong hiểu rõ, nó thực sự nó rất quyến luyến Kim Thành thì mọi chuyện ngã ngũ thôi mà. Kim Thành vì nó làm rất nhiều chuyện nhưng... thật khó mà mở trái tim của nó. Nó rất giống cha anh, nhẫn tâm, cứng lòng, rất giỏi nhưng cũng rất bảo thủ. Anh bị đuổi ra khỏi nhà cũng vì chuyện cha anh không thể chấp nhận chuyện anh công khai mình yêu một người đàn ông đó. Nó rất giống cha.

– Có vẻ anh rất bức xúc chuyện gia đình anh ha_ Anh Kỳ im lặng nãy giờ, bây giờ mới lên tiếng._ Có ai đuổi anh đâu, tại anh tình nguyện chạy theo tiếng gọi con tim mà. Cứ bỏ người tình nhỏ của anh đi, họ đón anh về với họ ngay.

– Anh về rồi ai chia tiêng phòng phụ em.

Anh Kỳ đỏ mặt, bỏ đi. Bảo là đi mua gì đó cho mọi người uống. Anh Kỳ đi khỏi, Tùng lập tức giải tỏa thắc mắc.

– Không phải người yêu anh là Toàn Hiếu sao, sao bây giờ lại ‘chia tiêng phòng’ với người khác vậy? Chẳng phải anh rất yêu Toàn Hiếu là gì.

– Ừ thì....cũng khó mà nói. Anh vẫn yêu Toàn Hiếu nhưng Toàn Hiếu... bỏ anh rồi. Anh buồn lắm Tùng ạ.

– Em hiểu mà. Nhưng anh Anh Kỳ.

– Anh Kỳ là nhân viên trong bar của anh. Cậu ấy yêu anh, nhưng anh đang suy nghĩ việc đáp lại tình cảm của cậu ấy.

– Suy nghĩ gì nữa. Chỉ cần lắng nghe lòng anh có chỗ cho anh ấy không là được thôi mà.

– Nhưng Toàn Hiếu trong anh còn nặng lắm. Em biết đó, đâu phải chỉ vài ngày.

– Nhưng Toàn Hiếu bỏ anh rồi, chẳng lẽ anh cứ như vậy hoài. Mà anh giữ anh ấy bên cạnh rồi cứ để anh ấy hy vọng cũng là một việc độc ác đó.

– Hay anh quay về Sài Gòn một mình?

Bịch... Tiếng đồ vật rơi ngay sau lưng, làm cả hai giật mình quay lại. Anh Kỳ bối rối nhìn hai người. Cậu có vẻ đang cố kìm nén những cảm xúc trong lòng.

– Em xin lỗi, em đi mua lại cái khác. Vì cái ly nhựa trơn quá.

Nói rồi Anh Kỳ chạy đi, cả hai chẳng kịp phản ứng gì.

– Có vẻ anh ấy nghe chuyện anh định về thành phố một mình rồi. Anh ấy cố không khóc thì phải. Chẳng lẽ hai người thực sự chỉ chia tỉn phòng thôi hả?

– Cái thằng, chứ anh có nói thêm gì à? Nhưng Tùng này, anh bỗng dưng thấy lòng mình đau quá khi thấy cậu ấy cố nén lòng mình như vậy.

– Thật không, vậy anh nên nói rõ với anh ấy đi. Có vẻ anh ấy sốc dữ lắm đó. Em cũng đi kiểm chỗ nghỉ qua đêm đây.

– Vậy, anh đi đây. Hẹn em khi khác vậy.

– Khi nào cả hai về thành phố thì gọi cho em. Hi vọng là cả hai.

– Mong em cũng có hai người.

– Chắc khó quá.

Minh Hàn chạy đi mất, còn mình Tùng đứng lóng ngóng với bao nhiêu thứ ngổn ngang trong lòng. Chuyện tình yêu của cậu coi bộ là một chuyện vô phương. Cậu thở dài.

– “Chắc mình không có duyên được người ta yêu. Mình cũng đâu đến nỗi xấu, cũng có nghề nghiệp đàng hoàng, cũng rất rất chung thủy, vậy mà... Chắc thôi quá. An phận vậy”.

Thứ bảy, cuối tuần. Bữa tiệc của Vũ Phong mà Tùng, như lời anh trợ lý nói, cậu được mời đến, thật ra rất rất hợp. Cậu không phải chưa từng phục vụ những Bữa tiệc lớn, nhưng phục vụ trong một Bữa tiệc của Vũ Phong thì chưa từng.

Cậu thực sự lo. Dưới con mắt của anh, Tùng không biết, mình có thể thể hiện mình một cách thoải mái hay không. Hay cậu lại lúng túng rồi gây đủ chuyện phiền toái.

Nhưng dù Tùng có lo mấy thì cậu vẫn phải xuất hiện đúng giờ. Bữa tiệc của Vũ Phong là tiệc tất niên, nó được tổ chức ở khách sạn Wind. Khách sạn năm sao. Tiệc tổ chức dạng tiệc đứng, khách tự chọn món, tự phục vụ.

Gian phòng dùng cho Bữa tiệc là gian phòng lớn nhất của khách sạn. Nó chiếm một phần tư của cả một tầng lầu. Đầu bên kia là sân khấu, nơi có sẵn một ban nhạc đang hòa tấu những giai điệu nhẹ nhàng để đón khách. Ngay phía dưới có một khoảng trống nhỏ, dùng để khiêu vũ. Và cuối gian phòng, nơi Tùng đang đứng, là khu vực phục vụ món ăn.

Những người phục vụ mang đủ loại thức uống, đi đi lại lại khắp mọi nơi để phục vụ tận tay khách. Mới bắt đầu buổi tiệc, khách còn đang đến, nên những người phục vụ món ăn như Tùng còn nhàn rỗi lắm. Nhưng vẫn phải trong tư thế sẵn sàng, và luôn đứng ngay ngắn, lịch thiệp.

Tùng đưa mắt quanh quẩn xem Vũ Phong ở đâu. Cậu nhìn thấy ông bà tổng giám đốc đang bước vào. Vài phút sau Vũ Phong đã đến cạnh họ. Không phải khách nào Vũ Phong cũng đích thân ra đón, Tùng đoán, những người mà anh phải đích thân ra tiếp có thể là những vị khách quan trọng. Và đặc biệt là cậu không khó khi nhận ra một vài gương mặt quen thuộc, những người cậu đã từng được gọi đi phục vụ tiệc tùng của họ.

Chẳng mấy chốc hội trường tràn ngập khách khứa. Họ ăn mặc thật đẹp, thật sang trọng. Tùng cũng thấy vui lây. Cậu đỡ lo hơn khi thấy Vũ Phong

quá bận rộn với khách khứa chẳng có thời gian đâu mà bắt lỗi cậu, tâm trạng thoải mái làm cho cậu phục vụ cũng tốt hơn.

Một người bước đến chỗ quầy của Tùng, rồi hai người, rồi bao nhiêu cậu chẳng đếm nổi. Thực phẩm phải liên tục tiếp tế. Quầy cậu quản lý là những món cậu phải tự làm: những cái bánh ngọt nhỏ bằng hai ngón tay với đủ hương vị của trái cây, của các loại hương vị ưa thích như socola, caphe...vv

Một vài món bánh mặn, một ít các loại thịt nướng. Mọi thứ không quá cầu kỳ, cậu giữ hương vị nó mộc mạc tự nhiên. Cậu không hy vọng sẽ được đón nhận nhiệt tình như vậy. Khác với tính toán, phải tăng cường một người giúp cậu mới xuể.

– Đây là cậu đầu bếp cưng của Vũ Phong đây sao?

Một câu nói với một giọng nhẹ tênh, giọng phụ nữ. Nhưng đi đâu xuyên thủng lỗ tai Tùng là ba chữ ‘đầu bếp cưng’. Tùng ngẩng lên nhìn người khách vừa nói. Một quý bà đi cùng một quý ông, cậu nở một nụ cười lịch sự để đáp lễ. Cậu thực chẳng biết phải trả lời làm sao cho câu hỏi này.

– Cậu trẻ quá, mà giỏi thật. Tôi đã thương lượng rất nhiều lần vẫn không được._ Người đàn ông lớn tuổi đi cùng lên tiếng_

Tùng càng ngỡ ngàng, cậu cũng không thể hiểu ông ấy muốn nói gì.

– Tôi chưa từng nếm thử món cậu nấu, nhưng ông chồng tôi đây lại khen rất nhiều. Ông ấy cứ muốn mang cậu về chỗ chúng tôi. Cậu đồng ý đi?

Tùng càng ngớ ra hơn khi nghe những lời đề nghị của hai ông bà đang đứng trước mặt. Cậu chỉ biết cười trừ, những lời cậu nghe thật quá sức suy nghĩ.

Tùng càng không biết làm sao khi họ cứ nhìn cậu như chờ cậu trả lời. Cậu đưa một chiếc bánh nhỏ vị cam cho quý bà mời.

– Mời bà dùng thử._Cậu cười nụ cười nghề nghiệp để né tránh câu trả lời_

Bà ta đón cái bánh từ tay cậu, rồi từ từ nếm thử. Tùng cũng mời người đàn ông một cái. Cả hai thưởng thức có vẻ vui, chắc lưỡi khen hoài.

– Ngon lắm, thật bất miệng. Cứ muốn ăn thêm ấy.

Tùng lại đưa thêm một cái ra mời.

– Tôi thấy cậu cũng có vẻ hơi bất ngờ, có lẽ ông chủ cậu đã không thông báo cho cậu. Nhưng không sao, cậu có thể từ từ suy nghĩ. Chúng tôi hi vọng có câu trả lời nhanh.

Họ đi rồi cậu vẫn còn ngớ ra.

– Hay thật, được cả ông ấy mời cơ đấy.

Tùng giật mình quay lại, giọng nói quen thuộc từ sau cậu. Kim Thành.

– Anh Kim Thành, anh về lúc nào? Anh Minh Hàn?

– Cậu biết cả anh Minh Hàn rồi à?_ Kim Thành quay sang nhìn Minh Hàn đang đứng cạnh, nhìn với ánh mắt đầy thắc mắc.

– Có gặp, do có lần tôi đến nhà Vũ Phong có chút chuyện._ Minh Hàn giải thích_

– Anh về thành phố một mình à?_Tùng hỏi Minh Hàn khi không trông thấy Anh Kỳ bên cạnh_

– Không, về cùng người yêu._Kim Thành trả lời thay_

Tùng cười, vậy là Anh Kỳ cũng về cùng. Họ không chia tay sau sự cố đêm hôm đó.

– Tùng này, sao cậu có vẻ ngu ngu khi ông ấy mời cậu thế_ Kim Thành nói, giọng điệu sốc hông_ Đáng ra phải nhận lời ngay chứ. Một nơi rất tốt

đấy. Cậu đi một cái, tôi sẽ mở tiệc ăn mừng.

– Anh nói về cái ông khi nãy hả, nhưng tại sao phải nhận lời. Và tại sao anh lại mở tiệc ăn mừng?

– Tùng à. Người đàn ông đó là Ông bà Tổng giám đốc công ty chế biến thủy hải sản. Công ty của họ lớn nhất nhì khu vực Châu Á này đó. Có ông chủ như vậy sẽ có rất nhiều cơ hội ra nước ngoài, hay tiếp xúc nhiều nhân vật lớn. Rồi đây tương lai cậu sẽ vô cùng rực rỡ._ Minh Hàn tiếp lời_

– Ý anh là lương cao đó hả?.

– Cậu chỉ nghĩ tới tiền lương thôi hả?_Kim Thành lại hỏi sốc_

– Chứ đi làm không nghĩ lương thì nghĩ tới gì?

– Đó anh thấy không, thằng nhóc này. Nó chỉ nghĩ khi đứng trước mặt Vũ Phong thôi, còn..._Kim Thành quay sang Minh Hàn nói như mắng vốn_

– Đương nhiên, không dạ thừa thì ông chủ đuổi việc thì sao?_Tùng cãi lại, giọng cũng sốc không kém_

– Hai người thật là. Mà Tùng này, không lẽ cậu không để ý đến những lời mời tốt như vậy sao. Cậu ở lại cũng có ý nghĩa gì đâu.

– Em có từng nghe ai mời mọc gì đâu. Không khéo còn sắp bị mất việc ở đây nữa ấy chứ._ Cậu trả lời tỉnh queo, làm Minh Hàn và Kim Thành trở mắt nhìn nhau_

– Cậu không đùa chứ. Những lời đề nghị sang nhượng cậu dài cả trang giấy rồi ấy chứ. _ Kim Thành xán lại gần cậu, như không tin những lời mình vừa nghe_

– Cái gì mà sang nhượng, cậu nói thật khó nghe đó, Kim Thành _ Minh Hàn trách_Này, Vũ Phong thật không nói gì cho em biết hết sao? Em có quyền chọn nơi ký hợp đồng mà. Vả lại, nhượng lại người thì nó cũng có

quyền lợi, công ty vẫn đào tạo người để những nơi khác tuyển dụng đó thôi. Em phải lên tiếng bảo vệ quyền lợi của mình đi._Minh hàn động viên cậu_

Lần này thì Tùng đã hiểu rõ mọi chuyện. Nhưng cái mặt cậu nhăn còn hơn khi ăn ớt. Cậu làm gì còn quyền đi chỗ khác làm nữa chứ. Tại hai cái người đang đứng trước mặt cậu không biết Vũ Phong đã làm gì khi cậu dám làm trái ý anh nên mới mạnh miệng nói vậy. Nhưng làm sao cậu giải thích bây giờ.

– Muốn đi không, tôi nói với Vũ Phong giúp cậu, thấy cái mặt cậu có vẻ muốn lắm mà không dám nói._Kim Thành đế vô, không biết là muốn giúp đỡ hay muốn giết người nữa.

– Thôi em xin anh, cho em chỗ sống bình yên với. Anh muốn em sống dở chết dở thì cứ đi mà nói._Tùng sẵn giọng lằn nhằn_

– Em có biết mình vừa đưa điểm yếu cho tên quỷ này biết hay không hả? Kim Thành, cậu mà dám tự tiện nói gì tôi giết cậu._Minh hàn đe_

– Thôi được, cả hai người ai cũng..._Kim Thành chặt lưỡi_...còn tui hông ai lưu luyến hết trơn.

Nói những đi ầu lấp lững khó hiểu rồi Kim Thành bỏ đi thẳng. Còn lại Tùng với Minh Hàn, cậu nhìn Minh Hàn như phân bua cho tình cảnh của mình.

– Anh Kỳ hôm nay có đến không?

– Không, em ấy đi tìm nơi trọ mới. Bọn anh quyết định về thành phố luôn. Mà em thực sự không muốn rời xa Vũ phong hả, em làm như vậy thì thiệt cho bản thân mà thôi.

– Không phải như anh nghĩ đâu. Em biết vị trí của mình mà, chỉ là...chỉ là...thực sự em có nợ anh ấy một số tiền rất lớn. Em chưa trả hết nên chưa đi được.

– Cậu điên sao, cậu nợ tiền của nó. Cậu có biết nó đã nghĩ cậu tiếp cận nó để cầu lợi dụng tiền bạc không. Làm vậy chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình.

– Em biết làm sao, Cha em gặp nạn cần số tiền quá lớn. Nó vượt quá khả năng của gia đình. Để giữ mạng cho cha, em phải đi vay mượn thôi. Nhưng em có vay có trả mà. Em có xin luôn đâu, em không lợi dụng gì của ai hết. Thời gian sẽ trả lời thay em thôi.

– Nhưng như vậy Vũ Phong sẽ hiểu lầm cậu. Cậu cam lòng hả?

– Những chuyện như yêu một ông chủ lớn đã là quá xa xỉ với em rồi. Còn chuyện được yêu lại...như mò kim đáy bể ấy. Nếu biết anh ấy không chỉ đơn giản là một người giàu say xỉn ngoài đường, em đã không để trái tim mình đập lồi nhịp.

– Cũng phải, ngay cả khách sạn này cũng được đặt theo tên của nó để ăn mừng sinh nhật nó mười tuổi đấy. Wind, anh đã từng ghen tỵ biết chừng nào.

Tùng băng quơ nhìn sự hoành tráng của bữa tiệc đang diễn ra trong tầm mắt cậu. Cậu ngày càng biết Vũ Phong ở vị trí nào trong xã hội. Một đầu bếp nhỏ nhoi như cậu...thiệt không biết đi ngỗ nào để tới được trái tim của anh ta. Nhưng cậu có thực sự làm được giống như cậu vừa hùng hồn tuyên bố với Minh Hàn không, làm sao con người ta có thể đi đâu khiến được trái tim mình.

– Anh về đây, tính làm gì chưa?_ Cậu đổi đề tài_

– Chưa, thực ra cha anh gọi về chứ anh cũng không định về lại thành phố. Ông ta có vẻ...yếu. Sức khỏe có vấn đề gì đó...

– Vậy à. Vậy thì anh cũng nên về bên ông ấy. Cha mẹ cần con cái để hưởng tuổi già mà.

– Cậu không hiểu đâu, gia đình chúng tôi không đơn giản như gia đình cậu. Vợ chồng con cái yêu thương đùm bọc nhau. Trong cái gia đình mang

cái mác thượng lưu này, đấu đá nhau không chút nương tay đâu, không anh em, cha con gì cả.

– Anh nói quá.

Một người khách chìa cho cậu một tấm danh thiếp. Nhà hàng Queen Rose.

– Nếu cậu đổi ý, hãy gọi cho chúng tôi.

Rồi anh ta chọn một món trên quầy phục vụ của cậu, đi mất. Tùng nhìn tấm danh thiếp rồi nhìn Minh Hàn...

– Họ mời cậu đến chỗ họ đó mà. _Minh Hàn giải thích cho cậu_ Vậy là từ giờ cậu sẽ nhận rất rất nhiều lời mời kiểu như vậy. Cố đừng mất lòng người ta, để cái hậu sau này còn đường rút lui khi cần.

Minh Hàn cũng bỏ đi nốt. Tùng lại cắm cúi làm việc của mình. Chốc chốc cậu lại ngó chừng xem có thấy Vũ Phong đứng đâu đây không, nhưng tuyệt không thấy nữa.

Buổi tiệc đã về khuya nhưng hình như chẳng ai muốn về. Tùng đôi từng đôi bước ra sàn khiêu vũ, có người thưởng thức rượu, có người từ tốn chọn vài món ăn. Cũng không ít người tranh thủ bàn tiếp công việc. Nhưng âm thanh vẫn rộn rã, tiếng cười nói không ngớt.

Trời đã hai ba giờ sáng, Tùng đi bộ về, trên tay cậu có vài tấm danh thiếp cùng với câu “Cậu cứ gọi lại cho chúng tôi”. Vậy là khả năng của cậu đã được khẳng định, công sức của cậu đã được đáp trả. Bây nhiêu thôi, cậu đã hài lòng rồi. Còn những chuyện cậu đã xác định nó nằm ngoài tầm tay thì cậu đành đành cho nó nằm ngoài tầm tay vậy.

Về đến nhà đã một phở râu, hai hôm nay cậu đã bận rộn suốt, không nghĩ được tí nào. Leo lên giường, cậu chỉ muốn ngủ ngay. Toàn thân mệt mỏi, dở hầy nhưng cậu chẳng hề muốn tắm. Đang nằm sải lai trên giường, hai mắt bắt đầu nhíp lại...thì.

...Cửa phòng cậu bật mở, Vũ Phong trong chiếc áo ngủ trắng khoác hồ hững bước vào. Mái tóc anh còn ướt rữ chứng tỏ vừa mới tắm xong.

– Giờ này mới về tới?

– Dạ, tại em đi bộ... nên hơi chậm... Để em đi tắm đã.

Vũ Phong thoáng chau mày, anh ng ỡ xuống giường. Tùng lấy đồ đi tắm, cậu không nghĩ tối nay anh có thể tới sau một ngày mệt nhọc như vậy. Anh là quý chắc, cậu thì bây giờ chỉ muốn ngủ. Sáng mai, cậu phải đón chuyến xe sớm đi Đà Lạt.

Vũ Phong ng ỡ tựa trên đầu giường bật tivi xem. Nhưng thật ra anh chẳng nghe nó nói gì. Trưa nay trước khi tiệc bắt đầu, Kim Thành về bất chợt, không hề báo trước cũng không hề kèo nèo anh đi đón.

Lao vào Vũ Phong như cơn lốc, Kim Thành ôm chặt Vũ phong, tránh không nhìn trực diện anh...

– Nói đi, nếu mình không về nữa, và việc cậu chấp nhận mình để mình ở cạnh cậu. Cậu chọn cái nào?

Tự dưng cậu lại bày trò gì nữa đây, chẳng phải mình chấp nhận cậu yêu mình rồi đấy thôi. Cái gì không về nữa, cậu đang chuẩn bị lên bờ mà.

– Chỉ là giả sử thôi, là mình không về nữa thôi. Còn thực ra mình đang có một tình yêu mới, chỉ cần cậu chọn. Yêu mình hay là để mình đến với người khác.

– Cậu có người yêu à?

– Phải, và nếu mình nhận lời. Mình sẽ đi với người ấy. Không sống ở đây nữa, nhưng mình vẫn muốn ở cạnh cậu hơn. Chỉ cần cậu đồng ý là mình sẽ từ chối ngay, cậu có đáp lại mình không? Mình hỏi lần cuối đây.

– Mình cũng có người mình yêu mà Kim Thành. Chẳng qua tại cậu... làm mình khó mà thú nhận. Vì với mình, cậu quan trọng hơn cả người

mình yêu.

– Thực à, người đó mình biết không?

– À...à...có thể...biết...

– Là thằng nhóc đó phải không?

– Sao cậu lại nghĩ là cậu ta chứ? Cậu nhóc chỉ là nhân viên thôi. Cậu cũng biết mà.

– Mình có nói là cậu nào đâu. Tự cậu xác nhận đó chứ. Vậy là thật rồi à? ...thôi được, vậy chuyện mình và cậu...chắc không có duyên nữa rồi. Nhưng thực là trái tim mình đau lắm khi biết cậu lại yêu người đàn ông khác mà không phải là mình. Nhưng mình không nhắc lại nữa, cậu hiểu rõ lòng mình dành cho cậu, mình không đủ can đảm nói lại lần nữa đâu... Nhưng chắc chắn là mình quan trọng hơn người cậu yêu phải không?

– Ừ.

Kim thành quay ra nhanh như lúc đi vào, nhưng không ai có thể nghe được những gì anh đang lẩm bẩm trong miệng.

– ...Mình không thể nói yêu cậu lần nữa ...vì như vậy...mình không thể đi nổi. Yêu người khác rồi ư? Thật tệ mà...

Và ngoài Kim Thành, Vũ Phong còn một mối lo khác nữa. Đó là việc cha anh đã cho gọi Minh Hàn về. Sau khi Ngọc Bình nói với ông ấy, Minh hàn và Toàn Hiếu chia tay. Anh biết nó muốn chơi anh sau sự cố khách sạn Violet. Nó biết rõ, cha anh ghét chuyện đẽo giời và nếu Minh Hàn kết thúc chuyện của anh ta, khả năng anh ta quay về vị trí cũ rất cao. Trong nhà, ai chẳng biết cha anh rất thương Minh Hàn. Nếu một ngày, anh mới là người bị đuổi ra khỏi nhà thì chắc chắn sẽ không có ngày quay lại. Bây giờ anh như ngỗng trên đồng lúa.

Nếu Minh Hàn đồng ý quay về thì sao? Vị trí của anh coi như mất. Chức giám đốc vất vả này anh không lưu luyến bằng những món lợi anh

kiếm được dưới cái bóng của khách sạn. Anh vất vả như vậy chẳng qua muốn gây dựng riêng cho mình một chỗ đứng, một tài sản vững chắc. Nhưng bây giờ, mọi thứ chưa đạt được như những gì anh lên kế hoạch. Nó cần thêm thời gian để tích lũy đủ trước khi anh tách khỏi gia đình.

Mà khả năng Minh Hàn đề nghị quay về nhà là rất cao. Toàn Hiếu, mối tình khắc cốt ghi tâm đã kết thúc. Anh Kỳ, mối tình chưa đủ cột trái tim đó. Vũ Phong lo. Minh Hàn mà được cha đề nghị quay về thì chắc chắn anh ta dễ dàng từ bỏ Anh Kỳ để đạt danh vọng và tiền tài.

Anh mệt mỏi. Anh so với Minh Hàn thì anh là con người vợ hợp pháp. So với Ngọc Bình anh là con trai. Anh đáng ra là là người con được hưởng mọi quyền lợi một cách chính đáng chứ không phải tự đi giành giật như bây giờ.

Nhưng anh biết, không như hai người anh em của mình, họ có người che chở bảo vệ, anh phải tự đấu tranh cho chính mình, không thể trông chờ vào người cha và bà mẹ kế được. Anh đơn độc trong chính ngôi nhà của mình. Ngoài người bạn chưa từng phản bội anh là Kim Thành là chỗ dựa tinh thần cho anh, nhưng hẳn ta cũng trở nên...mà không. Kim Thành cũng chẳng có lỗi gì khi yêu anh cả nhưng anh không thể đáp lại bằng chân tình, vì anh còn nhiều thứ không thể bỏ ngang, và còn cảm giác của chính mình nữa.

Trưa nay, khi Kim Thành hỏi người anh yêu là ai, không hiểu sao anh lại nghĩ ngay đến Tùng. Cậu nhóc mà anh cũng không biết nên thương hay nên giận. Anh hiểu lần cậu ta hay chưa hiểu hết, bản thân anh cũng chưa xác nhận được. Hiện nay, anh cũng chưa muốn xác định rõ ràng thái độ của mình.

Về nhà, hôm nay anh cảm nhận rõ ràng lần đầu tiên trong mười mấy năm nay. Căn nhà anh trống trải, lạnh lẽo. Anh đã thấy nó ấm hơn khi anh biết Tùng đã về tới. Ngày mai cậu nhóc sẽ lại đi, và anh muốn gặp cậu bây giờ. Anh đến phòng cậu mà không gọi cậu tới như mọi khi. Tùng có vẻ rất mệt và không hề có ý định tắm rửa trước khi đi ngủ. Nhìn cái vẻ miễn cưỡng của cậu khi phải đi tắm vì anh tới, nó làm anh buồn cười.

Anh đã đối xử với cậu nhóc rất lạnh nhạt và có phần độc ác. Biết vậy nhưng không hiểu sao anh vẫn không muốn sửa. Anh thích vậy, thích cái vẻ thất vọng trên khuôn mặt đang hau háu hy vọng, thích cái vẻ buồn bã, cam chịu khuất phục anh một cách không cam tâm. Thích cái vẻ bướng bỉnh của cậu khi bị anh quăn cho tơi bời.

Vũ Phong cười một mình, và thích cả cái vẻ cậu cố cạnh khỏe, trách móc anh khi có dịp. Anh đã nhận ra cậu nhóc này để đạt mục đích cậu ta sẽ không từ chối cái đầu, không để tự ái tự kỷ che mắt. Và anh không thích đi đầu đó, những người như vậy rất khó đoán, rất khó biết sắp tới họ sẽ làm gì...

...Mục đích cậu là gì, nếu anh không lờ thì đó là gia đình của cậu ta. Gia đình có là gì mà cậu nhóc có thể hy sinh nhiều như vậy. Cậu bán mình cho anh, nhưng vẫn nhìn anh bằng con mắt rất trong, không hề nghĩ đó là một điếu kinh tởm. Anh không nghĩ đó là vì cậu ta yêu anh, mà có lẽ là vì cậu ấy đã làm được cho gia đình cậu ấy việc mà cậu ấy muốn.

Và anh rất thích đôi mắt đó nhìn anh khao khát, nhìn anh dịu dàng như Kim Thành vẫn nhìn anh. Nhưng khác với Kim Thành, sau khi anh đập đổ những gì cậu bày tỏ thì cậu không hề lặp lại lần nữa những thứ tình cảm cậu giành cho anh. Trong khi anh vẫn nhìn ra thứ tình cảm đó vẫn tràn đầy trong mắt cậu.

Cứ như người ta thường nói ‘cây ngay không sợ chết đứng’. Cậu nhóc áp dụng câu này khá triệt để. Anh ghép tội cậu, cậu cũng không hề phản đối. Nói gì chịu nấy, nhưng cái mặt cậu lúc đó thì...không chịu nổi.

Dù anh đối xử thế nào, cậu nhóc vẫn vậy, thản nhiên yêu anh hay phải gọi là lì lợm yêu anh mới đúng. Dù ngay lúc tưởng anh bị bệnh truyền nhiễm, cậu nhóc vẫn lì lợm ở bên anh. Anh thực sự cảm ơn giây phút đó. Dù anh có phản đối việc nghi anh bị cúm, nhưng anh cũng đã thực sự lo sợ. Cậu không bỏ rơi anh, cậu đã là một điểm tựa, và anh đã mềm lòng.

Và lúc này đây, ở gần cậu anh lại thấy dễ chịu hơn. Anh không phải đáp ứng kỳ vọng gì cho cậu. Với Kim Thành anh phải đối mặt với việc phải quyết định chuyện yêu đương, với nhân viên anh phải đáp ứng được năng

lực của một giám đốc, với cha mẹ anh phải cho họ thấy được những con số lợi nhuận khổng lồ, với kẻ thù anh phải cho chúng thấy sự khôn ngoan của mình. Với cậu thì không, anh chẳng cần phải là ai. Anh giận thì mắng, thậm chí đánh cậu. Vui thì cư xử tốt một chút, buồn thì lờ lững lì lì, không cần phải mang mặt nạ cười. Tuy anh xem cậu giống như cái ống xả streets nhưng cái ống này sắp không thể thiếu với anh rồi. Và anh cũng chỉ vừa mới nhận ra cách đây vài phút, khi mà anh đang thấy trống trải, lo âu thì cậu vèo tới mang mọi thứ đi hết. Dù cậu chẳng làm gì ngoài sự có mặt của cậu trong nhà.

Tùng đứng dưới làn nước lạnh cho tỉnh người. Thời gian gần đây, do vừa đánh võ đài vừa chạy đi chạy lại quá nhiều, Tùng bắt đầu đuối sức. Quá nhiều chuyện để lo khiến cậu cũng ít để ý đến chuyện của bản thân. Anh gọi thì cậu đến, không thì cậu lo việc của mình cho tròn. Cậu cũng chẳng buồn nghĩ đến việc cậu đang làm là xấu là không nên hay là mất tự trọng, mất nhân cách, mất đi gì cậu cũng không quan tâm. Việc cậu bán mình cho Vũ Phong không làm cậu buồn lắm, dù anh ân ái với cậu không phải vì yêu. Nhưng Tùng hiểu rõ, bản thân cậu quá nhỏ bé, không quyên lực, không địa vị, không tiền bạc, khó mà đòi hỏi gì ở một người quá cách biệt cậu như anh.

– “Nếu mình đẹp thì có thể cứu vãn được, không có gì cả... haishhh... Nghèo cũng là cái tội”

Cậu vẫn nghĩ như vậy, để lúc nào cũng nhắc nhở mình không nên quá buồn khi tình yêu của mình không được đáp lại, chưa kể đến việc bị chà đạp tơi tả. Cậu chưa tới lúc ưu tiên chuyện tình cảm lên hàng đầu. Việc cần kíp bây giờ là gia đình cậu, cậu nghiêm nhiên trở thành trụ cột gia đình khi cha cậu đã mất sức lao động. Cậu cũng không muốn ai trong số đám em cậu thất học.

Ở cạnh Vũ Phong, tuy trái tim cậu bị vò nát nhưng trái lại cậu đạt được điều cậu muốn. Lương bổng khá, lo đủ cho gia đình. Có điều kiện và thời gian thanh toán những món nợ (đánh võ đài). Tuy có vẻ cậu bắt đầu giống như anh từng kết tội cậu ‘tiếp cận anh vì tiền bạc’. Nếu miễn cưỡng một chút cũng có thể nói quá tốt khi được ở cạnh người mình yêu. Cậu tin mình

cần mẫn, trung thực, không làm chuyện gian dối thì mọi chuyện sẽ trôi qua, mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Nhưng hôm nay Vũ Phong có vẻ kỳ lạ. Mọi khi, anh muốn anh sẽ gọi cậu đến phòng anh. Bỗng dưng hôm nay anh đến phòng cậu, lại còn rất tự nhiên ngồi trên giường xen tivi. Cậu cứ muốn đứng mãi trong phòng tắm mà không muốn ra. Lại có chuyện gì đó nữa rồi. Linh tính mách cậu vậy. Hay chuyện ở bữa tiệc cậu gặp Minh Hàn và nói chuyện khá lâu, anh từng kết tội cậu về việc đó mà cậu chẳng hiểu mô tê gì...

...Hay chuyện cậu có vẻ sinh sự với Kim Thành, nhưng Kim Thành dù có hay sốc hông cậu nhưng không phải kẻ xấu, anh ta chỉ thích sốc óc cậu khi chỉ có hai người thôi, vì anh ta ghét cậu ở gần Vũ Phong, nhưng không phải kẻ đặt đi đâu nói xấu người khác.

Tắm chán, đoán mò chán, biết không thể nấn ná lâu hơn cậu lau người, mặc đồ ra ngoài. Tivi vẫn ra rả

– Anh không mệt hả? – Tùng hỏi, khi giờ này, phải gọi là ngày hôm sau rồi, mà vẫn chưa chớp mắt được.

– ...

– Anh có chuyện cần nói hả?

Tùng không nghe trả lời. Bước tới... Vũ Phong ngủ tự bao giờ. Tivi chưa tắt, cái điếu khuyển vẫn còn nằm trên tay. Anh ngủ nửa nằm nửa ngồi dựa thành giường.

– Không phải chứ, ngủ mất tiêu rồi. Báo hại mình buồn ngủ gần chết phải chạy đi tắm. Ông chủ ơi là ông chủ, chi đâu ông cái kiểu này chắc chết sớm quá.

Tùng nhìn đồng hồ, gần 3 giờ sáng. Một tiếng rưỡi nữa cậu phải đón xe đi Đà Lạt. Ngủ cũng lơ đãng, thức thì quá mệt, đồ đạc đi thì chưa dọn. Nhìn lên giường cậu ngại, nếu leo lên nằm cạnh thì cũng kỳ, có bao giờ anh để cậu nằm lại cạnh anh đâu. Mà giường thì của cậu...

Tùng đi thu dọn hành lý, chuẩn bị sẵn quần áo, đồ ăn mang theo đi đường (người siêu tiết kiệm) Mất nửa tiếng nữa, nhìn qua ngó lại chẳng còn gì để làm. Một tiếng đồng hồ, cậu lăn ra đất nằm cho đỡ mỏi. Ngủ thì không lo, cậu sẽ có cả ngày ngủ trên xe... Nhưng... đặt lưng xuống thì cậu ngủ mất tiêu.

Trong giấc mơ, cậu mơ thấy Vũ Phong đang ôm lấy cậu. Lưỡi anh đang mân mê vành tai cậu làm cậu ngượng chín người. Môi anh tìm môi cậu quăn quít, bàn tay anh đang luồn trong áo cậu vuốt ve da thịt cậu. Tùng để cho Toàn thân mình căng theo từng cử động của anh, dù gì cũng là mơ chứ thực tế anh đâu dịu dàng với cậu như vậy. Có lẽ anh ở gần quá nên đi vào giấc mơ của cậu.

Tùng để cho mình đáp lại anh, nhiệt tình, nồng nàn. Cậu làm cái đi ầu mà cậu không bao giờ dám làm trong khi cả hai quan hệ lúc tỉnh táo. Làm sao cậu dám tỏ ra hưởng thụ cái giác gần gũi anh khi anh chỉ xem cậu như công cụ giải tỏa ham muốn thể xác. Nhưng cậu yêu, đáp lại cảm giác ấm áp của cơ thể đang quăn lấy mình là nỗi thèm khát cháy bỏng.

Khi đôi môi cậu đỏ ửng lên vì anh cấu xé nó, anh lại tìm đến cái cổ ấm áp, thơm tho mùi da thịt của cậu. Như muốn nếm thử từng milimet trên làn da rám nắng, giòn giã của cậu. Những nụ hôn anh trao làm cậu hạnh phúc, lần đầu tiên trong cuộc đời cậu có cảm giác ngất ngây đến chóng mặt.

Đôi tay anh mân mê khắp nơi trên da thịt cậu, xiết chặt vòng eo cậu đến ngộp thở. Đôi môi anh mút chặt trên ngực trên đầu nhũ cậu săn chắc làm cho cậu phải rên lên thỏa mãn. Kích thích cực độ với cử chỉ buông thả của cậu, anh trườn cả người lên mình cậu, đè chặt cậu dưới sức nặng của cơ thể anh, điên cuồng với cảm xúc của mình anh để lại những dấu đậm màu trên cổ trên vai, trên ngực cậu.

Cảm giác mê mẩn cứ nhấn chìm cậu, nhưng sao sức nặng của anh trên người cậu quá thực. Chẳng lẽ cơ thể cậu đã nhớ cơ thể anh rõ ràng đến vậy sao. Cảm giác cứ như anh đang âu yếm cậu thật vậy. Tay anh đang lún xuống ngày càng thấp hơn, anh đã từng nói. Chỉ với lần đầu tiên anh mới chuẩn bị cho cậu còn sau đó thì không, và anh giữ đúng lời đến phát ghét.

Bây giờ anh đang làm cái việc mà anh của tỉnh táo không làm, vậy thì chỉ có trong mơ, do cơ thể cậu khao khát những cử chỉ âu yếm của anh mà biến anh của lạnh nhạt xa cách thành anh rất nâng niu cậu, cậu cảm nhận rõ khao khát của anh với cậu. Điêu đó chắc chắn là không thật. Nếu cậu mở mắt mọi thứ có thể tan biến không.

Như không chịu nổi với đôi môi đang hé ra quá khô gợn, anh lại chiếm lĩnh đôi môi đó cuồn cuộn nhiệt hơn lần đầu, lâu hơn, cháy bỏng hơn và điên hơn.

Đau!!!! ...Anh cắn môi cậu rướm máu, không khí mất dần trong buồng phổi...ngộp, cậu sắp không thể thở nữa, nhưng đôi môi anh chưa có dấu hiệu muốn dừng.

Ahhh...haha...ha... Cậu hóp lấy hóp để không khí để thở. Cậu giật mình, nhìn lên. Cậu đã choàng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp của mình với đầy tiếc nuối vì quá ngộp thở. Cậu xoa ngực để làm dịu cảm giác ngộp của mình. Áo cậu bung hết nút, “không lẽ mình tự làm sao? Không thể nào”. Lưng quằn cũng trể xuống khỏi mộng, và một điều không tưởng nữa là cậu phát hiện mình đang nằm trên giường.

Như hiểu ra một chuyện khó tin, nhưng vẫn chưa thể tin được. Cậu vừa lo vừa đưa mắt nhìn quanh mình. Không cần phải đâu xa, cậu giật bắn cả người khi anh rõ ràng ngồi cạnh cậu, rất sát mà này giờ cậu chỉ lo cho cái buồng phổi mà không để ý.

– Anh dậy rồi à?_Cậu hỏi một câu chẳng đâu vào đâu_

Cậu vội kéo áo xống lại cho đàng hoàng. Mặt ngượng chín cả khi nhớ lại những gì cậu vừa mới trải qua.

– “Mình đã buông thả mình theo nhục thể, thật không biết phải nhìn mặt anh ta ra sao khi mà...”

Lần đầu cậu thấy xấu hổ đến cùng cực như vậy trước mặt Vũ Phong, cậu không muốn anh thấy mình đã đắm mê, đã buông thả như vậy. Mặt cậu đỏ hoe vì quá xấu hổ, cậu cứ cúi gằm mặt xuống.

– Xin lỗi, em không...

Vũ Phong kéo mặt cậu ngẩng lên, anh hơi thẳng thốt khi nhìn thấy mắt cậu đỏ hoe như vậy. Anh cũng chẳng biết vì sao, chẳng lẽ cậu đau tới mức khóc. Mà anh đã có làm gì đâu, mọi khi anh chiếm hữu cậu còn mạnh bạo hơn mà có thấy cậu khóc đâu.

– Không thích à, hay phải xin phép em trước?_ Vũ Phong hỏi một câu nằm ngoài suy nghĩ đang diễn ra trong đầu của anh, cái kiểu ông chủ vẫn không thể bỏ được_

– Không... không phải...không...

– Vậy thì được rồi.

Cậu lại bị sức nặng của anh đè bẹp, anh lại tiếp tục công việc đang dở dang đã bị ngắt quãng bởi công việc thở của cậu. Nhưng anh dừng lại ngay sau đó...

– Sao vậy, sao người em cứ cứng đờ ra vậy. Lúc này đâu phải như vậy?

Tùng càng lúng túng tợn, cứ nghĩ là mơ...nhưng không ngờ...

– Vì sao, không muốn hả, hôm nay lại có chuyện không muốn sao?

– Không phải, chỉ vì...

– Vì sao?_ Vũ Phong nhìn thẳng vào mắt cậu chờ câu trả lời_

– Không, em sẽ cố gắng._ Cậu nói mà giọng muốn nghẹn lại_

Vũ Phong cũng nhận ra, anh sẽ nhận lại những gì khi anh dịu dàng với cậu. Cảm giác ngây ngất lúc này làm anh hạnh phúc, anh ham muốn cậu lúc nào không hay.

Giật mình thức dậy, thấy mình ngủ quên ngay trong phòng cậu, anh cũng thấy mình lạ. Ngó quanh không thấy Tùng đâu, anh bước xuống giường.

Nhìn thấy cậu nằm dưới đất trông thật thoải mái, anh đã nghĩ.

– “Thế đấy, mình đã bảo thằng nhóc này cứng đầu lắm mà, thà nằm trên đất còn hơn nằm trên giường với mình”

Thấy cái kiểu cậu nằm thoải mái trên đất ngủ say như chết, hơi thở đều đặn phập phồng dưới lớp áo mỏng. Vạt áo xốc xếch để hở cả vùng eo ngon mắt. Vũ Phong mang cậu lên giường, cậu cũng không hay. Mùi da thịt cậu ấm áp thơm ngọt một cách quyến rũ.

– “Cậu nhóc sử dụng nước hoa gì mà thơm vậy?”

Vũ Phong hít một hơi thật sâu trên cổ cậu, để thưởng thức thật thỏa mãn cái mùi hương đang quyến rũ anh. Rồi anh hôn lên đôi mắt say ngủ, quất đôi môi mềm ngọt. Cơ thể cậu đang đáp trả lại anh, tiếp nhận anh một cách nhịp nhàng, ham muốn. Cậu không dùng nước hoa, chỉ là mùi hương cơ thể cậu, quyến rũ anh một cách mãnh liệt.

Anh điên lên vì cơ thể đó, anh khao khát đến không thể kiểm soát. Anh ngẫu nhiên cho da thịt mình no nê cậu. Nếu được anh chắc nuốt luôn cậu rồi. Anh cũng không ngờ mình lại thích thú với thái độ của cậu như vậy. Cậu có thực sự có ngủ không dưới con mắt nhắm nghiền kia. Cậu đã bao giờ có đáp lại như hôm nay đâu, lúc nào cũng là phục vụ ông chủ như một nghĩa vụ vậy... Nhưng chính anh đã cố làm cho cậu biết rằng, anh là ông chủ không phải người tình. Nhưng hôm nay anh thấy sung sướng khi được ân ái như một người tình...

Cậu choàng tỉnh và thái độ đổi khác, đôi mắt đỏ hoe, thái độ lúng túng, xấu hổ. Anh lại thêm muốn khơi lại những đam mê nơi cậu để anh thỏa mãn hơn. Anh muốn, và anh kiên nhẫn kêu gọi, từng chút một... kích thích Tùng đáp lại anh.

Giật mình lần nữa, Tùng thức dậy với ánh sáng loang loáng lướt qua. Cậu nheo mắt để xác định mình đang ở đâu. Đi đâu đầu tiên, cậu nhìn thấy. Hình như là một tờ báo...không là một tờ báo được ai đó đang cầm trong tư thế đang xem.

Và sát ngay cạnh mặt cậu, quần áo, mùi thơm cơ thể, mùi nước hoa quen thuộc. Cậu đang gối đầu lên chân ai đó để ngủ. Và hơn nữa, cậu đang ở trên xe.

– Dậy rồi à? _Giọng này chắc chắn cậu biết_

– Hả!!!! Em ngủ dữ vậy sao. Xin lỗi...xin lỗi.

Cậu vội ngẩng dậy, và cậu chắc chắn một điều làm cậu kinh hoàng. Cậu đã ở trên xe, gối đầu trên chân anh...ngủ... Ngoài kia cảnh vật hai bên đường đã cho cậu biết, cậu đã ra khỏi thành phố.

– Em làm phiền anh quá, đáng lẽ anh nên gọi em dậy.

– Anh gọi rồi đấy chứ. Nhưng em không dậy nổi. Đành mang em ra xe, đồng hành lý em soạn sẵn cũng mang theo luôn rồi. Có còn quên cái gì không?

– Cảm ơn anh. Không có gì nữa đâu.

Cậu ngẩng sát cửa bên kia của xe, dựa vào cánh cửa, cố tình nhìn ra ngoài. Cậu biết bây giờ cái mặt cậu khó coi lắm. Đêm qua anh như người điên, khi cơ thể cậu không cưỡng nổi đã đáp lại tiếng gọi của nhục thể, anh đã yêu cậu như chưa từng yêu lần nào vậy. Cậu rên xiết thỏa mãn dưới cơ thể anh, gọi tên anh trong cơn ngất ngây tình ái. Cậu thiếp đi lúc nào không biết.

Ngủ trong xe, quần áo đã được thay, cậu cảm giác được cơ thể sạch sẽ khỏe khoắn, ngoại trừ phần dưới vẫn còn ê ẩm, nhưng thực ra là sự ê ẩm thích thú. Cậu xấu hổ chết đi được khi những dữ liệu đêm qua chiếu lại trong đầu. Làm sao dám nhìn mặt Vũ Phong, cậu đành nhìn ra đường.

– Em ngủ đã chưa?

Cậu hơi giật mình, cậu đã hơi quá trong vị trí của một người dưới. Cậu lúng và không nhận ra anh đã không gọi cậu bằng ‘cậu’ xa cách nữa, mà

thay vào đó là từ ‘em’ ngọt ngào. Cậu chỉ đang lo, anh sắp mả mai hay lại trách mắng cậu.

– Em...em...

– Nếu em ngủ xong rồi thì tới anh, cả đêm qua anh không ngủ được bao nhiêu.

Nói rồi Vũ Phong thản nhiên gối đầu lên chân cậu, ụp tờ báo đang cần lên mặt, ngủ. Tùng chẳng hiểu thái độ của anh sao bỗng dưng quay ngoắc, khó hiểu. Anh mất cái kiêu đàn áp cậu như mọi ngày. Anh muốn gì, anh lại nghĩ ra kiểu gì để hành hạ trái tim cậu nữa đây. Anh có biết, khi mà khoảng cách của hai người rút ngắn như vậy cậu sẽ rất đau khổ không. Anh thà như mọi ngày xem cậu không là gì, thì dễ dàng cho cậu hơn.

Anh thản nhiên gãi gãi cậu như chưa từng có những chuyện tệ hại xảy ra giữa hai người. Cứ như anh chưa từng làm đau cậu vậy. Vũ Phong trở mình, ụp mặt vào người cậu và tiếp tục ngủ.

Anh vươn vai, duỗi người.

– Lên tới đây thật thoải mái quá. Đi uống gì đó đã rồi hãy làm việc.

Chẳng đợi trả lời, Vũ Phong choàng vai cậu vào quán cà phê gần đó. Ngồi đối diện nhau trong quán Vũ Phong xoay xoay ly cà phê trong tay, mắt nhìn Tùng đang nhấp từng ngụm nhỏ.

– Trở thành người của anh đi. Anh sẽ bao bọc em suốt đời.

Tùng tròn mắt nhìn Vũ Phong như người từ hành tinh nào đó ngoài vũ trụ vừa xuống tới.

– Em không nghe nhầm chứ?

– Không.

– Vậy em có hiểu nhầm ý anh muốn nói không?

– Hiểu lần, em muốn ám chỉ việc gì?

– Người của anh. Theo nghĩa nào? Nhân viên, người phục vụ, hay... người trên giường anh?_không hiểu sao Tùng thấy giọng mình nhiều mỉa mai, Có lẽ cậu sắp hết sức chịu đựng được cái kiểu anh coi thường cậu, một cách vô lý_

Vũ Phong châm thuốc, rít một hơi thật mạnh. Xong anh mới trả lời cậu.

– Người của anh, theo cái nghĩa thứ ba.

– Chẳng phải nó đã xảy ra rồi sao._ “vậy anh ấy nghĩ mình không có trái tim chắc”. _Chưa trả đủ nợ cho anh, em chưa đi đâu. Quân tử nhất ngôn mà._ Cậu bẻ vắn đề theo một hướng khác_ Có đi đâu cái món nợ không rụng từ trời rơi xuống em không trả đâu.

– Em định đi hả? Hôm trước em đã nhận được nhiều lời mời tốt lắm phải không...? Chọn được chỗ nào chưa. Có cần anh tư vấn không?

– Chưa trả nợ xong, em chưa đi đâu. Trừ khi anh cần nợ cho chủ mới.

– Em nghĩ mình trị giá bao nhiêu để cần nợ?_Vũ Phong cười khinh khỉnh, vì tự dưng anh nghe bức không chịu nổi_

Nhưng Tùng thì xám mặt.

– Nếu kẻ không có giá trị, lại hay dối trá, anh muốn giữ lại làm gì?

– Vì anh thích vậy thôi.

Tùng suýt buông rơi ly cà phê trên tay, may sao cậu cố trấn tĩnh mình lại. “Khoan đã, đừng hiểu quá tốt đẹp những gì anh ấy nói, anh ấy là chuyên gia đập mình xuống tận đất đen”

– Thích gì mà ác vậy?_ Ý Tùng ám chỉ việc thích hành hạ cậu_ Em rất muốn biết lỗi em có đáng phải nhận những điều tệ hại như vậy không? Hay chỉ là do anh thích vậy thôi?

– Em muốn nói câu này với anh từ lâu lắm rồi phải không?_ Vũ Phong cười, mép nhếch lên. Trông thật đáng ghét_ Vậy em muốn mình được đối xử như thế nào? Em nói đi.

– Nếu anh nói vậy...thì em cũng nói. Làm ơn đừng nhìn em theo cái kiểu ‘Người là kẻ dối trá’ đi. Em xét lòng chẳng có lỗi gì để anh phải đối xử với em tệ như vậy.

Vũ Phong biết Tùng muốn nói đến chuyện anh đã kết tội cậu làm gián điệp cho người khác vào tiếp cận anh. Đúng là anh hiểu lầm, nhưng anh không thấy mình có lỗi. Vì anh cũng từng quá tin những người cũng có bộ mặt ngây thơ tốt bụng, lo lắng cho anh...rồi quay lưng phản anh không một cái chớp mắt. Vì họ đã được gửi tới cạnh anh vì mục đích đó mà. Nhưng anh cũng công nhận là mình cũng hơi vội vàng trong việc kết tội cậu.

– Để em đi. Sau khi trả hết nợ để em đi._Tùng nói mà như không nói_

– Đi, em có chân, anh làm sao giữ._Thái độ Vũ Phong ngày càng khinh khỉnh. Nó càng tăng khi Tùng bảo anh để cậu đi_ Nhưng câu nói vừa rồi chấm dứt cơ hội anh đã đề nghị. Chuyện kết thúc ở đây, anh không thích người khác làm giá khi thấy mình mới có chút giá trị.

Tùng choáng, anh lại vừa phủ nhận cậu một lần nữa. Người gì mà độc tài đến phát sợ, nhưng cũng may là anh rút lại cái đề nghị đó. Nó quá quyến rũ để mà từ chối, và khó từ chối khi vấn đề đã xảy ra_ Đã ngủ với người ta rồi còn gì_ Làm sao cậu có thể nói cậu chẳng cần cái đề nghị khiếm nhã đó khi cậu đã lên giường với anh nhiều lần mà động lực không là tình yêu. Anh chẳng vừa bảo cậu vừa làm cao đó sao...

Vũ Phong cũng không hiểu tại sao anh lại đề nghị như vậy và cũng nóng nảy kết thúc nó. Anh tự kết thúc trong khi chính anh đang tiếc nuối. Anh biết mình vừa xúc phạm cậu một lần nữa, nhưng anh đã không nghĩ cậu lại từ chối. Anh biết cậu vẫn yêu anh và cậu cũng cần tiền. Đề nghị của anh chẳng phải đã đáp ứng đầy đủ cho cậu rồi sao, tại sao lại không muốn.

– Hay em cho rằng lời đề nghị trở thành người của anh là một lời tỏ tình. Hay do chuyện đêm qua mà em cho rằng mình có quyền lực với anh?

Tùng sượng trân. Có vẻ như vậy thật, có thể cậu cảm thấy anh thân thiện hơn nên đã nói những lời không nên nói, cậu nên lẳng lặng làm thì đúng hơn. Đời nào anh chịu để tâm tới tâm trạng của cậu, tình cảm, suy nghĩ của cậu... Đôi mắt cậu, khuôn mặt cậu chẳng có gì có thể diễn tả nổi... Nó giờ đây khó coi tới chừng nào.

– Nếu như anh vẫn nhìn em như từ trước tới giờ, thì cần gì anh phải hỏi. Em vẫn như con chó ngoan, anh gọi thì chạy tới đấy thôi. Vật nuôi anh mua về rồi, cần gì hỏi giá lần nữa.

Vũ Phong nghe như có con dao đâm thẳng vào ngực anh. Cả hai đang nói gì thế này. Chẳng phải ban đầu anh kéo cậu vào đây cốt để đề nghị một vấn đề khác. Không phải để cậu chuyện quay ra như thế này.

Và câu chuyện tưởng chừng có tiến triển thì lại đào thêm một cái hố sâu hơn trong trái tim cậu.

– Thăng Tùng hôm nay sao vậy?_ sư huynh hỏi Xuân khi thấy Tùng đánh đấm có vẻ hăng quá mức_ Lâu lâu lên đây một lần mà không nường tay chút nào ha.

– Nó đang bị stress đó mà, cho nó xả bớt đi.

– Mà coi bộ đánh đấm lên tay dữ lắm đó. Thăng Minh _người đang đấu với Tùng_ lùi liên tục kìa.

– Ở dưới Sài Gòn nó đánh võ đài mà, cỡ tụi mình thì nhảm nhè gì.

– Thiệt sao.

– Tối nay nó rủ mọi người nhậu một chập đó. Tiệc tất niên, giờ tới tết nó không có dịp lên đâu.

– OK, anh em tiếp hết mình, dứt khoát chuốc nó không say không cho về_sư huynh đang cao hứng dữ lắm_

– Anh nhắm uống lại nó không?_Xuân nhăn nhăn mặt hỏi_

– Một mình tao không lại thì cả đám không lẽ không được, bữa nay tao phân công từng thằng. Tao muốn coi thằng Tùng khi say sẽ như thế nào?_Sư huynh chắc lười, xem chừng đang lên kế hoạch tử mĩ lắm_

– Em cũng muốn biết_Xuân hùa theo_ OK, nhưng có chuyện gì, em không chịu trách nhiệm đâu nha._Xuân nhăn nhở_

– Chuyện gì?

– Nó mà xin r ồi không ai trả ti ền nhậu, mà sáng mai nó về ồi.

– Mày nghĩ tao không bao được ch ầu nào sao, thằng khỉ nào cứ tới uống chùa hoài đó hả?

– Một ly thôi mà_Xuân cười he he_

Nhưng cũng tại... mà không... cũng nhờ cái đám người đó mà cậu có một bước tiến lớn trong mối quan hệ với Vũ Phong. Đó chính là... dám phản đối ra mặt với Vũ Phong... và còn hơn thế nữa.

– TRỜI!!! Ông chủ sao vậy?

Vũ Phong xoa xoa khóe miệng với một vết b ầm tím khá rộng, lan g ần hết gò má bên trái của anh.

– Cái này... bị bò đá.

Nói r ồi Vũ Phong đi thẳng ra xe bỏ anh tài xế ngó ngẩn đứng đó, quên cả ra mở cửa xe. Ông chủ anh chưa từng nói đùa bao giờ “bò đá” dĩ nhiên phải hiểu đó là một câu đùa. Nhưng quan trọng là con ‘bò’ nào có khả năng làm cho mặt ông chủ h ắn đổi màu như vậy.

– Nhanh đi không tôi trễ.

– Vâng... _ Anh ta ngó quanh_ Cậu Tùng không về luôn ả?

– Không, trốn mất rồi. Đừng để tôi tóm được cậu... _Vũ Phong lẩm bẩm_

– Sao ả?

– Không, cậu ta về sau. Nhanh đi.

– Dạ, dạ!!!!

Đêm qua Tùng về đến nhà, người đã say mềm. Hậu quả bị cả đám bạn chuốc rượu, đáng ra cậu cũng không uống. Nhưng chuyện mấy ngày nay với Vũ Phong làm cậu chịu hết nổi, một người hay đánh nhau như cậu mà chịu đựng đến như vậy là sắp quá giới hạn rồi. Cậu không còn muốn phô bộ mặt hiên lành với anh để lấy lòng anh nữa, cậu đang muốn tung hô tất cả... và cậu uống, say mềm. Cái đám chuốc rượu cậu không tên nào sống sót nổi. _Hết chuyện đi chuốc kẻ đang muốn mượn rượu để xả stress, và khổ là càng uống càng tỉnh_ Và về đến nhà dù đã say nhưng cũng chưa đến nỗi không còn biết gì.

Thà cứ như trước, Vũ Phong không yêu thương gì cậu, những gì xảy ra giữa cả hai là do đổi chác... Nhưng anh tỏ ra coi cậu như trai bao_ Dù cậu cũng hay nghĩ ‘mình cũng gần giống trai bao rồi’_ nhưng cậu vẫn còn chút tự trọng cho bản thân_ không biết có đủ để gọi là tự trọng không_ là cậu ngủ với anh đa phần là tự nguyện. Còn việc nhận tiền của anh, đổi lại công sức cậu làm việc. Vay trả hàng hoàng không hề xin không. Cũng chính vì thế mà cậu còn có thể ngẩng mặt nhìn chứ không thì...

Vậy mà mấy ngày nay cậu sắp điên, chỉ vì Vũ Phong ngã giá cho việc mua trái tim cậu mà anh không hề trả lại bằng trái tim anh. Anh có biết là anh đang chà đạp tình yêu của cậu, lòng tự trọng cuối cùng của cậu hay không.

Vũ Phong thấy cậu say khướt, bỏ đi cả buổi chiều. Anh đâm bực, cậu dám bỏ anh lại nhà đi mất biệt trong khi chiều nay cậu chẳng có lịch làm việc, gọi điện cũng không nghe, giờ lại về nhà trong tình trạng nòng nặc

mùi rượu như vậy_ Vũ Phong chẳng phát hiện ra tại sao anh lại bức bối khi bị bỏ lại, vì mọi khi cậu lúc nào chẳng ưu tiên quanh quẩn bên anh_ và anh thản nhiên xả những bức bối của mình lên nguyên nhân gây bức cho anh, đó là tên say đang bước vào nhà.

– Em đi đâu không xin phép, đến giờ này lại vờ trong cái bộ dạng đó hả.

Trái với mọi hôm, Tùng thường cúi mặt xin lỗi, hay chỉ im lặng khi bị anh mắng. Nhưng hôm nay, cậu lại lừ lừ mắt nhìn anh, đôi mắt đỏ ngầu vì rượu. Tâm trạng cậu đang bị men rượu làm chủ hết bảy phần.

– Em làm hết giờ, hết việc. Hoàn thành tốt những gì anh giao cho rồi... ra ngoài hay ở nhà là quyền của em... Anh mắng em với lý do gì?

Vũ Phong tức muốn xị khói. Coi kìa, cái bộ dạng khiêu khích muốn gây sự của Tùng với anh làm anh không chịu nổi. Cậu Tùng mọi khi ở trước mặt anh đâu mất tiêu, thay vào đó là một người xa lạ anh chưa từng gặp. Nhưng nhượng bộ, với Vũ Phong là không thể dù kẻ đứng trước mặt đang say, chắc gì kẻ say có thể kiểm soát được hành vi của mình.

– Em không ân hận khi phát ngôn bừa bãi như vậy chứ. Xem kìa, một kẻ chỉ vừa có một chút danh vọng đã lên mặt với nơi đã nuôi dưỡng, đào tạo cho... thật là...

– Anh vừa nói gì? Anh lại thích ghép cho người ta thế này thế nọ. Anh lấy gì chứng minh cho điều anh nói._ Tùng không hề nhượng bộ khi cậu đang bị chọc giận_

– Cái này.

Vũ Phong cầm trong tay những tấm danh thiếp của cậu. Những tấm danh thiếp của những nơi mời cậu tới làm việc. Mà tại sao Vũ Phong có...

– Cậu vẫn giữ những thứ này mà không bỏ, vậy chứng tỏ cậu đang cân nhắc việc cậu ra đi. Cậu nghĩ mình xứng sao, không có tôi hỗ trợ cho cậu _ Vũ Phong cười khẩy_ thì cậu nghĩ họ biết đến cậu sao, bây giờ làm giá với tôi.

– Ý anh là gì?

– Tôi muốn nói, không có tôi cậu chẳng là gì cả ngoài tên đầu bếp quen mới ra nghề..

...BỐP...!!!

...Một cú đấm không nương tay. Vũ Phong bị bất ngờ chúi nhủi, té xuống đất. Một bên mặt anh đau rất. Nhưng rất nhanh, anh đứng lên tiến thẳng tới chỗ Tùng với cánh tay giơ cao và đôi mắt đầy lửa.

Tùng như tỉnh hẳn khi cậu phát hiện việc cậu vừa làm. Nhìn thấy thái độ của Vũ Phong đang tiến về phía mình, tim cậu đánh lô tô...

– “Coi như mình tiêu rồi, lần này đừng hòng xin việc được ở đâu nữa. Ôi trời!”

Cậu nhắm tịt mắt, cậu cũng hết cả hồn vía với việc mình vừa làm. Cậu chưa từng phản kháng lại anh, và cậu chưa chuẩn bị cho điều đó. Nó làm cậu lúng túng chưa biết phải xử lý tiếp như thế nào ngoài việc nhắm mắt chờ những gì sắp giáng xuống.

1s đi qua.

2s trôi qua.

3s...không có gì xảy ra cả.

Tùng hé mắt nhìn. Anh đang đứng trước mặt cậu. Tùng giật mình, lùi một bước.

– Tỉnh rồi phải không? Anh cho em ba giây để trả lời cho việc này._Vũ Phong chỉ vào vết mờ trên má, nó đang bắt đầu chuyển màu đậm dần lên _ Nếu không thì đừng trách anh không cho em cơ hội giải thích.

– Xin lỗi..._đúng là cậu tỉnh rượu thật_ em...em...

Nhưng chưa kịp nói thêm câu nào, Tùng co giò chạy mất, Vũ Phong chỉ còn căng mắt nhìn theo, tức muốn nổ đom đóm mắt. Nhưng anh thấy một điếu lạ đang chuyển động trong lòng. Anh đã quá tức giận, chưa ai dám hành hung anh, vậy mà thằng nhóc này... Nhưng nhìn cái mặt nhăm tịt mắt lại, không hiểu sao anh không giận nữa. Anh buông tay và quyết định nghe cậu nói, có thể do anh đã nói hơi quá, nhưng cũng tại cậu. Cậu cứ giữ mãi nhưng tấm danh thiếp đó làm gì, trong khi anh đề nghị cậu ở lại thì cậu lại không chịu đồng ý, như vậy cậu đang định đi. Anh kết luận như vậy có gì sai.

Và khi anh rút kinh nghiệm cũ, cho cậu thời gian giải thích thì cậu lại chạy mất ngay trước mũi anh ..._ Vũ Phong đá cái ghế ngay cạnh chân bay thẳng, va vào tường nghe chát chúa. Chẳng phải cậu nói yêu anh sao, chẳng phải cậu rất cần tiền sao. Vậy tại sao anh đang đề nghị cho cậu những điếu cậu đang cần... mà sao cậu trả lời vẫn chưa được như ý anh muốn.

Vũ Phong để một đồng thắc mắt trong lòng mà về Sài Gòn, định bụng nếu mà gặp cậu thì phải dằn cho một trận te tua mới hả _ Dằn theo kiểu gì không biết, bởi vì lúc này Vũ Phong đang cười khi nhớ tới khuôn mặt với biểu cảm kỳ quái mà anh không biết phải diễn tả làm sao của Tùng trước khi cậu làm cái việc khiến anh tức muốn bể phổi, là co giò chạy mất_

Nhưng không may cho Vũ Phong, về đến nhà không thấy bóng dáng cậu đâu. Anh đã hăm hở vào nhà là thế mà...

Cậu cũng chưa từng về nhà, vậy là từ Đà Lạt cậu không về nhà mà trốn đâu mất.

– Cậu nhăm trốn được bao lâu, thằng nhóc._ Vũ Phong lăm bằm_ Cậu quên tôi là ông chủ của cậu sao.

Nhưng Vũ Phong chẳng có thời gian cho việc hỏi tội Tùng. Anh có một chuyện đáng lo hơn. Cha anh gọi và anh biết anh được gọi về việc gì. Bên cạnh đó anh cũng còn một việc nữa phải giải quyết, đó là một cú điện thoại làm anh tức tới mức quăng thẳng cái điện thoại đang cầm trên tay vào tường, bể nát.

– Khốn kiếp, dám coi thường Vũ Phong này...chờ đó.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Minh Hàn

Chiều nay, Vũ Phong, Minh Hàn ngồi đối diện ông tổng giám đốc trong văn phòng của ông, tức cũng là ngôi nhà thuê thứ sáu của hai người.

– Có chuyện gì không cha? Con không rảnh lắm.

– Câm ngay, việc gì cũng gác lại. _ Ông Vũ Hải hét to_ Màm đó, chỉ khi có việc mới nhớ tới cha màm. Một năm không gặp được mấy lần.

Vũ Phong nhăn mặt như khi, dù gì ông Vũ Hải cũng làm anh ngán, trong lòng anh ông ta không đáng là một người cha mà anh tôn kính.

– Cha à, nó nói đúng mà...có chuyện... _Minh Hàn cũng đồng ý, vì anh cũng ngán phải nói chuyện với cha mình.

– Màm còn dám lên tiếng. Không gọi thì bao nhiêu năm cũng không thấy mặt._ ông nạt ngang khi Minh Hàn dám phát ngôn bừa bãi.

– Vậy cha gọi tui con có chuyện gì? _ Cả hai đồng thanh.

– Thôi được. _ Ông Vũ Hải gạt tay. Chịu. _ Cui hai đứa bay, chẳng có đứa nào muốn gặp mặt ông già này. Vào vấn đề chính đi... Minh Hàn, con về tiếp quản mấy nhà hàng phụ em con đi.

Nghe tới đó Minh Hàn quay nhìn mặt Vũ Phong lúc này đang có vẻ rất rất kiên cố tâm trạng của mình.

– Cha à, chẳng phải con đã từ chức, chẳng phải cha đuổi...

– Nhưng bây giờ con biết bỏ những thứ quyến rũ ma quỷ đó thì khác. Ta không muốn con cái mình lông nhông ngoài đường làm mất mặt ta. Bảo

về thì về đi... _ Ông ôm ngực, chứng nghẽn mạch máu làm ông bị đau _ Vũ Phong, con giao toàn bộ hệ thống cũ cho anh con coi đi.

– Vâng.

Ông Vũ Hải nhìn Vũ Phong với con mắt kỳ lạ, anh trả lời một câu mà ông đã nghĩ sẽ rất vất vả để có thể nghe được đi đâu đó. Ông suy nghĩ rất nhiều để tìm cách thuyết phục Vũ Phong để cho Minh Hàn về tiếp quản lại. Ông cũng phòng trước một số đi đâu cần đề nếu Vũ Phong làm khó ông. Nhưng ông suýt nghẹt thở khi nhận được câu trả lời như ý quá dễ dàng _ chứng đau tim cũng chưa làm ông ngộp đến vậy._

– Minh Hàn, ra bảo người dọn bàn ăn đi. Cả hai ở lại ăn trưa với cha.

– Cha à. _ Cả hai lại đồng thanh._

– Hay đợi tới khi ông già này xuống lỗ mới chịu ăn bữa cháo khuya? _ Ông Vũ Hải trách nhẹ._

– Được mà, để con nói người dọn bàn._ Nói rồi Minh Hàn ra ngoài._

Vũ Phong cũng đang định đi thì ông Vũ Hải gọi lại.

– Con khoan đi đã... Cha muốn biết, tại sao con đồng ý dễ dàng vậy, chẳng phải con bỏ nhiều công sức cho công ty lắm sao?

– Cha cũng biết con dốc hết sức cho công ty nhưng vẫn hất con qua một bên? Vậy ý cha đã quyết rồi, con phản đối thì cũng có được đâu.

– Nhưng cha không chờ thái độ hờ hững của con như vậy._ một đi ền báo trước của sóng lớn._ Ta là cha con, con nghĩ ta không hiểu con trai mình sao?

– Nếu cha đã hiểu con trai mình thì chắc cha cũng phải biết con trai cha cũng đã đoán trước được đi đâu này. Con chỉ muốn mượn công ty của cha để thử khả năng của mình thôi, còn chuyện cha giao chức giám đốc cho con là bất đắc dĩ con đã biết từ lâu rồi, giờ cha muốn lấy lại có gì ngạc nhiên.

– Con nói vậy là muốn ám chỉ việc gì. Đừng úp mở với cha mày. _Ông Vũ Hải mặt đỏ lên, có vẻ ông đang cố nén giận._

– Con có ý gì đâu, cha đang bệnh tức giận không tốt đâu. Lỡ có việc gì... không khéo dì con lại nói con muốn tìm cách soán đoạt tài sản của cha đó.

– Mày...

– Cha à, việc ký chuyển quyền quản lý cho Minh Hàn chưa xong, cha đừng có xảy ra việc gì. Không cả nhà lại xúm vào kết tội con, phiền lắm...

– Mày...

– Cha, sao vậy cha... _Minh Hàn đi vào định báo việc dọn bàn đã xong, nhưng nhìn thấy ông Vũ Hải có vẻ rất đau đớn. _Cha không sao chứ, gọi xe cấp cứu đi, nhanh lên Vũ Phong.

Ông Vũ Hải tỉnh lại, người đầu tiên ông nhìn thấy là Vũ Phong, không một ai trong phòng bệnh ngoài Vũ Phong.

– Vũ Phong. _ Ông gọi.

– Cha, cha tỉnh rồi à. Con có nhiều giấy tờ cần trình cha ký.

– Mày thật là. Vào tới bệnh viện mà vẫn tra tấn cha mày. _ Ông Vũ Hải nói trách, nhưng giọng ông chẳng có vẻ trách móc. _ Muốn ký chuyện gì?

– Dạ, giấy bổ nhiệm giám đốc mới. Vì cha ngất nên con không biết cha muốn giao một phần hay toàn bộ hệ thống cho anh Minh Hàn, hôm trước con nhớ cha bảo trao hệ thống cũ cho anh ấy, con thảo qua rồi, cha xem rồi ký.

Cửa mở, bà tổng và em gái anh Ngọc Bình bước vào. Nhìn thấy ông chồng đang xem hồ sơ thì bà quát tháo ầm lên.

– Vũ Phong, con điên sao mà bắt cha con làm việc giờ này. Anh dẹp ngay, có việc gì thì em phải làm sao. _ Bà trở giọng ngọt ngào với chồng _

Anh có biết là anh đã làm em sợ lắm không. Bỏ ngay, phải lo tịnh dưỡng chứ.

– Cha à, cha đang bệnh mà, phải tịnh dưỡng chứ, cha đừng làm mọi người lo lắng mà._ Ngọc Bình nũng nịu.

– Được rồi, chuyện gấp thì phải làm. Chẳng lẽ chỉ vì chút chuyện nhỏ mà để cả công ty chờ tôi sao?

– Chuyện gì mà gấp chứ?_ Bà liếc xéo Vũ Phong đang đứng cười cười, nhìn bà diễn cảnh lo lắng cho chồng._ Để em xem giúp anh.

– Không cần, tôi xem được rồi.

Nhắm chừng cha anh không cho bà vợ biết chuyện này sớm, Vũ Phong xen vào...

– Cha, không cần xem kỹ quá đâu, cứ ký vào là được. Cha không cần lo, cứ tin ở con... _ Vũ Phong nói với cha mà mắt không ngừng khiêu khích bà mẹ kế._

Cha anh cũng tỏ ra tin tưởng ở anh, ông chỉ âm ừ, xem qua loa, rồi ký.

Bà tổng hai mắt đã đỏ rực lên vì tức rồi. Bà muốn biết ông ký cái gì mà gấp vậy, ngay cả bà cũng không cho xen vào. Vũ Phong thấy mắt bà ta tức lên mà không dám tỏ ra trước mặt cha anh, anh khoái chí lăm. Anh chỉ phục cha anh mỗi cái nước là ông rất có uy, đừng hòng thế này thế nọ với ông. Ông nói thì chỉ có nước răm rắp làm theo. Cả mẹ kế và em gái anh cũng không ngoại lệ.

Ký xong, ông Vũ Hải đưa trả cho anh xấp hồ sơ. Ông dựa người xuống giường trở lại, rồi bảo.

– Gọi Minh Hàn, bảo nó ở lại ăn trưa với ta.

– Con biết rồi, vậy con đi về công ty trước._ Vũ Phong đáp rất từ tốn._

– Ta không có nói con sẽ đi. Bữa trưa đáng ra phải ở nhà, nhưng bây giờ dờn vào bệnh viện thì cũng không sao.

Vũ Phong suýt trợn trắng mắt vì những gì ông nói. Nghĩa là bữa trưa của ba cha con ông mà ông đã bảo chuẩn bị ở nhà, anh tưởng xong rồi chứ. Vậy mà ông vẫn muốn tiếp tục thực hiện. Anh còn biết nói gì ngoài câu:

– Dạ, con biết rồi.

Hai mẹ con Ngọc Bình không tham gia bữa ăn được cũng cái lăm. Họ cốt muốn biết ba người sẽ nói những gì. Nhưng khi ông Vũ Hải bảo họ cứ ra về, ông đã khỏe rồi không cần thêm nhiều người ở cạnh, bà tổng đã hần hần bỏ đi với cái nhìn muốn ăn tươi nuốt sống Vũ Phong. Vũ Phong cười khẩy, nụ cười đầy khiêu khích làm bà ta càng điên hơn.

– Bình, con tìm hiểu xem ông ta vừa ký cái gì. Thái độ của nó rất khả nghi, cái kiểu dương dương tự đắc đó chắc chắn là có chuyện rồi. Ông ta chịu gọi thằng Minh Hàn về thì không phải để chơi đâu, không khéo mẹ con mình mất cả chì lẫn chài đó. _Bà tổng nghiến răng ken két ra lệnh cho con gái.

– Biết rồi mẹ.

.....

Câu chuyện xảy ra một tháng trước khi Minh Hàn về thành phố theo lời triệu của cha anh.

Chiều nay Minh Hàn vừa quyết một vấn đề quan trọng. Anh sẽ tỏ tình với Anh Kỳ, anh chính thức chấp nhận tình cảm của Anh Kỳ. Sau một thời gian dài bên nhau chia sẻ nhiều buồn vui, khó khăn trong cuộc sống, anh nhận thấy đã đến lúc anh làm một điều gì đó cho cậu. Và anh hẹn cậu...

Chờ Anh Kỳ bên bờ sông Hương trước cổng chùa Thiên Mụ. Hôm nay là ngày rằm, người đi chùa rất đông. Dòng sông sáng lấp lánh ánh trăng vàng.

– Minh Hàn._ Tiếng Anh Kỳ gọi khẽ sau lưng_ Anh tới lâu chưa?

– Không... Không lâu.

– Có việc gì không nói ở nhà mà phải hẹn ra chỗ này vậy?

– Từ từ, em lại đây. Ng ồi xuống đã.

Minh Hàn kéo Anh Kỳ ng ồi bệt xuống bờ sông. Anh khẽ choàng qua vai cậu...

– Anh muốn nói một chuyện quan trọng, anh cảm thấy... cảm thấy...

Anh Kỳ thoáng bối rối khi tiếp xúc với cơ thể Minh Hàn gần đến vậy. Mặt cậu sẽ có thể sánh được với mặt trời nếu như bây giờ là ban ngày. Nhưng bây giờ chỉ có mặt trăng biết được sự bối rối trên gương mặt cậu, chỉ có sông Hương mới biết được tim cậu đang đập kinh khủng đến thế nào.

Một nụ h ồng nhỏ nhắn xuất hiện trước khuôn mặt đang cúi gằm của cậu.

– Tặng em._ Minh Hàn nói với vẻ vô cùng ngượng._

– Sao lại tặng hoa h ồng, lại là hoa h ồng đỏ nữa chứ?_ Anh Kỳ lí nhí hỏi, không giấu được vẻ bối rối._

– Em biết ý nghĩa của hoa h ồng đỏ không?_ Minh Hàn hỏi._

– Biết._ Anh Kỳ gật gật đầu xác nhận thêm như sợ Minh Hàn không nghe thấy cậu nói._

– Vậy anh tặng hoa h ồng cho em với đúng ý nghĩa của nó, không phải tặng chơi. Là cố tình mang hoa nói thay những gì anh muốn nói._ Minh Hàn nhấn mạnh ý nghĩa của bông hoa đang thay anh mang tới cho Anh Kỳ._

– Vậy em có thể nhận nó theo thông điệp mà nó mang theo phải không. Không hiểu sai phải không... Không nhần lẫn hay đang nằm mơ phải không..._ Anh Kỳ nói giọng run rẩy không thể kềm chế được.

– Không.

Minh Hàn kéo gương mặt vẫn đang cúi xuống đó lên, anh đặt một nụ hôn nhẹ nhàng trên môi Anh Kỳ. Một nụ hôn khẳng định những gì anh muốn nói. Xác nhận những gì Anh Kỳ muốn hỏi.

– Anh không nói rằng anh sẽ có thể yêu em như Toàn Hiếu, vì những gì giữa anh và Toàn Hiếu em là người chứng kiến hết cả, nên anh chỉ có thể nói rằng: “Cho anh thời gian, anh sẽ chỉ có một mình em trong trái tim anh thôi.”

– Thật không?

Một nụ hôn nhẹ nữa thay cho câu trả lời. Anh Kỳ tưởng như mình đang bay bổng trên mặt sông Hương. Cậu không còn cảm giác mình đang tiếp xúc với mặt đất nữa, cậu mất hoàn toàn cảm giác với xung quanh. Người cậu bồng bênh, cậu cười thật ngốc.

– Anh chờ em một lát.

Minh Hàn chưa kịp hiểu gì cậu đã chạy đi mất. Cậu chợt nhớ trên đường đến đây, cậu đã nhìn thấy bên đường có một người bày bán những món đồ trang sức rất ngộ nghĩnh. Trong đó có cặp nhẫn hình hai đôi môi đang chu vào nhau. Cậu đã từng nghĩ mình sẽ mua tặng Minh Hàn. Và ngay lúc này cậu muốn làm điếu đó, như một tín vật.

– Minh Hàn!

Một giọng nói làm Minh Hàn quay phắt lại ngay tức thì. Giọng nói này làm sao anh có thể quên được, giọng nói mà anh đã nhớ nhung ngay cả trong giấc ngủ.

– Toàn Hiếu. Em... em sao lại ở đây?

– Em đi tìm anh. Nhưng có vẻ như em đến muộn thì phải.

Toàn Hiếu nhìn theo hướng Anh Kỳ đã chạy đi và Minh Hàn hiểu những gì Toàn Hiếu muốn ám chỉ.

– Muộn là sao? _ Lần này đến lượt anh không giấu được giọng nói run rẩy.

– Thật ra em đã tìm anh suốt mấy tháng qua rồi. Hôm nay em đến đây vì nghĩ rằng có thể sẽ gặp được anh, nơi mà chúng ta thường đến.

– Tìm anh, sao lại tìm anh. Chẳng phải em đã...

– Đúng, em đã bỏ anh, nhưng em có nỗi khổ riêng. Em phải bỏ anh để giàn xếp yên ổn chuyện gia đình. Em đã rất đau buồn khi phải giả vờ bỏ rơi anh, em bị người ta ép buộc thôi. Em làm anh đau em cũng đau lắm chứ, nhưng hoàn cảnh bắt buộc mà. Khi không còn gì có thể cản trở mối quan hệ của chúng ta, em đã quay trở lại tìm anh, nhưng không gặp. Anh bán bar rồi à? Em cứ nghĩ rằng anh sẽ đợi. _ Toàn Hiếu nói một hơi như sợ không còn cơ hội để nói. _

– Anh...!!!! _ Minh Hàn đang rơi vào mê hồn trận. Anh không biết Toàn Hiếu đang nói chuyện gì. Cái gì mà giả vờ bỏ rơi anh, cái gì mà quay lại tìm anh, cái gì mà đau khi làm anh đau... Anh đang rối rắm...

– Anh và cậu ấy quen nhau bao lâu rồi? Anh có hạnh phúc không?

– Anh...!!!!!!!

– Anh có hạnh phúc không? _ Hai hàng nước mắt bắt đầu lăn dài trên mặt. _ Cho em biết đi, chỉ cần anh hạnh phúc em sẽ hạnh phúc. Em sẽ không quấy rầy hai người, nhưng em muốn biết anh có hạnh phúc không để em có thể an tâm sống mà không có anh. _ Hai hàng nước mắt tuôn như mưa, giọng Toàn Hiếu nghẹn ngào, nước nở. _

– Đừng khóc, em biết là anh không thể chịu nổi khi mà em khóc. Đừng khóc, xin em đừng khóc.

Minh Hàn lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên đôi gò má mà bầu bĩnh vẫn phụng phịu, giận dữ anh, vùi vùi anh ngày nào.

– Anh không yêu em nữa. Anh yêu người khác, anh bỏ em... _Toàn Hiếu vẫn tiếp tục nức nở._

– Không có, trên đời này anh chỉ yêu mình em thôi, không yêu ai khác. Nín đi, em nín đi.

– Vậy còn người bạn này? _Toàn Hiếu cố nín khóc hỏi._

– Anh Kỳ à. _ Thôi chết, anh quên mất Anh Kỳ._ Anh...!!!!

– Cậu ấy tên Anh Kỳ à, trông quen lắm. Anh...

– Anh sẽ nói chuyện với em sau được không? Anh hứa, anh sẽ nói mọi chuyện rõ ràng cho em biết.

– Vậy em ở khách sạn... sáng mai em về thôi, lát anh tới nhé, em chờ.

– Được, anh sẽ tới.

Minh Hàn còn đang ngỡ ngàng vì những gì vừa mới diễn ra thì ở đằng sau anh, một người lặng lẽ bỏ rơi cặp nhẵn trôi theo dòng nước. Anh Kỳ đã chạy rất nhanh ra chỗ bán cặp nhẵn mà cậu muốn mua, và chạy thật nhanh về để chứng kiến hạnh phúc vừa mới đạt được đã nhanh chóng rơi khỏi tầm tay.

Toàn Hiếu, người đã bỏ rơi anh ấy, cậu ta lấy tư cách gì giành với cậu. Nhưng Toàn Hiếu người anh ấy yêu, cậu lấy tư cách gì giành với người đó. Anh ấy luôn sẵn sàng tha thứ mọi chuyện cho người đó, luôn luôn yêu, luôn chờ đợi. Vậy cậu lấy gì tranh giành với người ta. Chẳng phải lúc này anh cũng đã bảo cho anh ấy thời gian để quên Toàn Hiếu sao, vậy chứng tỏ anh ấy vẫn yêu Toàn Hiếu. Và một lần nữa anh ấy cũng vừa khẳng định: “Trên đời này anh ấy chỉ yêu một mình Toàn Hiếu.”

Thật là cay đắng khi hạnh phúc còn chưa kịp trôi khỏi bờ môi đã tan mất. Nhưng cậu không muốn như vậy, trừ khi chính anh nói với cậu đi đâu đó. Nhưng ra gặp anh bây giờ chẳng phải là chấp nhận nghe những lời đau lòng sao, nhưng có tránh được đâu.

– Minh Hàn._ Anh Kỳ lên tiếng._

– À, em...em...vừa về

– Ủ, anh nhìn gì vậy?

– Chỉ xem người ta đi chùa thôi.

– Anh làm sao vậy, anh có gì muốn nói hả?

– Không... mà em đi đâu lâu vậy? _ Minh Hàn cố tỏ ra thật tự nhiên._

– Em định mua một cặp nhẫn.

– Nhẫn cặp._ Minh Hàn hơi to tiếng, giọng có vẻ lo lắng._

– Anh không cần lo, người ta bán mất rồi. Em không mua được. Mình về chưa anh, em đói, xuống ca đến giờ chưa có gì bỏ bụng.

– Ủ, mình đi ăn cái gì đó đi._ Anh Kỳ nghe rõ anh thở ra nhẹ nhõm, còn cậu chỉ muốn khóc.

Minh Hàn không nói gì về Toàn Hiếu suốt buổi tối hôm đó, qua ngày hôm sau, rồi hôm sau nữa. Anh Kỳ cũng không gọi lại. Ở bên anh danh chính ngôn thuận là một người yêu, cậu đã bị hạnh phúc giả tạo đó lấp mất lí trí. Anh không nói gì cậu cứ thản nhiên. Lâu một chút, thì thêm một chút cậu được gần gũi anh, được lúc nào hay lúc ấy. Và cậu cũng hy vọng biết đâu anh thực sự giữ cậu bên cạnh mà không phải là Toàn Hiếu.

Minh Hàn đã quyết định chấp nhận cậu khi mà anh cảm thấy ‘có lẽ sau Toàn Hiếu người anh thích nhất là cậu’. Anh Kỳ thua anh năm tuổi, nhân viên quầy bar, không nhà, không cửa ở thành phố, cha mẹ ở quê làm nghề

nông, học xong nghề bartender là làm việc ở chỗ anh luôn, và có thời gian yêu anh cũng từ khi đó.

Bây giờ anh chính thức sống chung với Anh Kỳ, không phải với tư cách người chia tiền phòng mà là người yêu. Nhưng Anh Kỳ có vẻ chưa quen với việc anh trở thành người yêu của cậu, mỗi khi anh trách cậu cư xử với anh quá khách sáo, Anh Kỳ cười bảo: “Chỉ vì chưa quen với việc bất ngờ trở thành người yêu. Chỉ vì cậu yêu đơn phương anh lâu quá, thành ra...”

Anh thật không chịu nổi cậu, đáng yêu quá mà. Phải chi đừng có vết sẹo là Toàn Hiếu chắc là anh sẽ rất hạnh phúc. Nhưng không có việc anh bỏ nhà đi theo Toàn Hiếu rồi lập bar thì chắc gì anh gặp cậu.

Và một tháng sau, theo đề nghị của anh. Cậu theo anh về Sài Gòn.

.....

Minh Hàn ngồi ăn tối với Anh Kỳ trong một quán nhỏ.

– Em ăn gì mà chậm vậy? không khéo con cua đó nó đầu thai thêm một kiếp nữa rồi mà còn chưa được em tiêu hóa xong.

– Tại nó to quá mà. Em đã bảo đừng phung phí anh lại không nghe. Mặc như vậy ăn cũng chẳng ngon._ Anh Kỳ nhăn nhó với con cua to đùng mà cậu đang ăn mới hết non một nửa nằm trên đĩa._

– Đừng lo cho việc đó. Từ mai anh có việc làm ổn định, đúng chuyên môn, lương cao. Em ăn ngon chưa?_ Minh Hàn hấp háy cười chọc cậu._

– Thật sao. Vậy phải chúc mừng anh rồi._ Anh Kỳ mắt sáng rỡ, đưa tay còn đang dơ hầy do ăn cua ra bắt tay chúc mừng Minh Hàn._

– Thôi... thôi... ăn ngon miệng đi, một lát chúc mừng sau._ Minh Hàn lắc đầu nguây nguẩy nhìn tay Anh Kỳ đang giơ ra._

Anh nhìn Anh Kỳ ăn vui vẻ hơn lúc nãy, vừa ăn cậu vừa huyền thuyên về chuyện của. Nhưng anh không nghe, anh còn đang bận nghĩ tới vết tì ‘Toàn Hiếu’. Anh về Sài Gòn, người đầu tiên anh gặp là Toàn Hiếu. Nhìn thấy anh Toàn Hiếu đã khóc như mưa.

Từ cái đêm chia tay anh ở trước cổng chùa Thiên Mụ anh đã không đến khách sạn tìm Toàn Hiếu nhưng anh đã trăn trở rất nhiều. Toàn Hiếu sớm không đến muộn không đến, đến ngay lúc anh vừa bày tỏ với Anh Kỳ xong. Anh rất rất muốn nói lời chấp nhận tha thứ cho Toàn Hiếu để cả hai quay về lại bên nhau, nhưng nhớ nụ cười của Anh Kỳ anh lại không nỡ.

Anh cũng không nghĩ mình về lại Sài Gòn sớm vậy. Anh chưa biết phải tính sao giữa Toàn Hiếu và Anh Kỳ. Anh không nỡ làm Anh Kỳ khóc, nhưng tình yêu của anh, anh chỉ tạm quên nó khi có Anh Kỳ ríu rít trước mặt còn khi ở một mình... anh chỉ toàn nghĩ tới Toàn Hiếu. Mỗi ngày trôi qua, anh đâu nhắc nhở mình không được bỏ rơi Anh Kỳ, nhưng một ngày trôi qua anh cũng đang bỏ rơi chính mình trong nỗi buồn, khao khát gặp Toàn Hiếu. Và cuối cùng anh không bỏ rơi Anh Kỳ, và anh cũng không quên Toàn Hiếu. Họ vẫn gặp nhau sau lưng Anh Kỳ.

Toàn Hiếu cũng là người rất hiểu chuyện, cậu ấy biết do lỗi của cậu mà cả hai mới ra nông nỗi này. Cậu chấp nhận làm người thứ ba dù cậu là người tới trước. Khi nhìn thấy những giọt nước mắt hạnh phúc của Toàn Hiếu mỗi khi anh ghé thăm, anh chỉ muốn chạy ngay về nói lời chia tay với Anh Kỳ, nhưng... cũng chỉ một chữ ‘nhưng’ mà anh đang trở thành kẻ lừa tình kẻ dối trá, mỗi khi về nhà nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Anh Kỳ anh lại không thể.

Qua đầu tháng tức là tết dương lịch, anh chính thức trở lại công ty làm. Anh đã từ chối rất nhiều nhưng cha anh lấy sức khỏe ép anh phải đồng ý sự sắp xếp của ông. Ông nghĩ anh chia tay với Toàn Hiếu nên tha thứ mà gọi anh về Nhưng khổ nỗi, chia tay Toàn Hiếu thì anh lại dính với Anh Kỳ. Và chuyện đó trước sau gì cha anh cũng biết và chuyện cũ chắc chắn lại tái diễn. Nếu vậy thì ngay từ đầu anh từ chối có phải hơn không. Nhưng cuối cùng anh cũng nhận, cái bữa ăn chung giữa ba người trong bệnh viện

đã buộc anh phải nhận lời. Cha anh là vậy, có thứ gì ông muốn mà không được như ý đâu. Cuối cùng anh cũng chịu thua.

– Anh Kỳ này, cha anh gọi anh về lại công ty.

Anh Kỳ ngưng ăn ngay khi nghe thông tin đó. Cậu nhìn anh dò xét.

– Về làm gì?

– Làm như những gì trước đây anh từng làm.

– Là làm giám đốc đó hả?

Minh Hàn gật đầu.

– Vậy còn em anh. Vũ Phong?

– Nó coi phần hệ thống những khách sạn mà nó mới phát triển gần đây. Những khách sạn thu hút số đông khách bình dân với chất lượng cao. Hệ thống đó có vẻ khá hấp dẫn.

– Máy chuyện đó em nghe không hiểu đâu. Vậy em làm sao?

– Làm sao, là làm sao?

– Thì làm giám đốc đồng nghĩa với việc anh trở về nhà. Mà em cũng biết lý do vì sao anh bị đuổi khỏi nhà. Trừ khi cha anh thay đổi quan điểm.

– Ông ấy không thay đổi quan điểm.

– Vậy em làm sao? _Giọng Anh Kỳ lo lắng._

– Em cứ ở yên đó cho tới khi anh tìm ra chỗ nào thích hợp cho chúng ta. Vậy em có làm được không?

– Ờ...ờh...ừm... Cha anh có biết chuyện này không?

– Chẳng nào biết hăng hay.

Nhưng chuyện cha anh đáng ra anh lo nhất thì ngược lại chuyện mà anh tưởng sẽ yên ổn thì lại phát sinh vấn đề

Toàn Hiếu lúc này thay đổi rất kỳ lạ, người cứ thờ thờ thần thần. Cầm dao thì cắt vào tay, cầm kéo thì quệt vào người, khi va chỗ này khi va chỗ kia. Mặt mày ngày càng xanh xao hốc hác.

Minh Hàn lo lắm, những khi có anh thì còn người trông chừng lo lắng, còn những khi không có anh thì sao. Ai chăm sóc, ai băng tay khi chảy máu, xúc dùi khi u dùi. Và anh bắt đầu nói dối Anh Kỳ để có nhiều thời gian đến thăm Toàn Hiếu nhiều hơn.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ông Chủ Lớn

Còn nhớ cú điện thoại đã làm Vũ Phong giận điên lên, quăng bể nát cái điện thoại và quên cả chuyện kiếm Tùng xử tội.

Và bây giờ sau khi giải quyết chuyện nhượng lại quyền giám đốc cho Minh Hàn, Vũ Phong đang lo tới chuyện đó.

Quát ầm ỹ với hai người đứng trước mặt. Vũ Phong mặt đỏ như mới vừa bốc cháy.

– Hai người làm ăn kiêu gì mà để cho tụi nó bắt bí thế hả. Tôi không phải đặt quyền hạn vào tay hai người để hai người đưa tôi vào tình thế như thế này.

– Anh Phong, không phải đâu. Là bên đó cố tình gài bẫy mà, tụi em không ngờ. Tụi em cứ tình ngay mà làm... có biết đâu.

– Anh còn dám nói câu tình ngay nữa tôi đuổi việc anh ngay lập tức. Trong cái trò lừa bịp này không dung mấy người thật thà. _Vũ Phong ghé sát mặt vào hắn, nghiến răng ken két._ Nếu anh muốn nói mình quá thật thà hiên lành, quá ngay thẳng để phá tan sự nghiệp của tôi thì anh lập tức cuốn gói.

– Không có, không phải. Ý em không phải vậy.

– Vậy thì sao?

– Dạ là do tụi em sơ suất.

– Tốt. Vậy thì lập tức kiếm cho tôi người có thể giải quyết được vụ này đi. Không thì tụi em thưởng nguyên năm nay hai người đừng hòng lãnh.

– Dạ, xong ngay mà, xong ngay mà.

Còn phần Tùng, ngay sau khi chạy khỏi nhà Vũ Phong ở Đà Lạt, cậu về thẳng Sài Gòn. Không về nhà Vũ Phong mà đến tá túc chỗ Sơn, em trai Tùng.

– Trời, bữa nay sao tới ở lì vậy. Mọi khi nói mấy anh cũng không ở lại?

– Đừng thắc mắc chuyện của tao, mày lo chuyện mày đi.

– Vậy em đi làm đó. Anh rảnh thì tới võ đài đi. Tư Hùng nhắc anh mấy hôm nay rồi.

– Nói tao đi làm chưa về. Bữa nay có phải cuối tuần đâu mà gọi.

– Không biết.

Cuối tuần cậu mới vac xác tới. Vừa bước vào không khí đã căng thẳng ghê hèn.

– Trời! Tới rồi hả. Vô gặp anh Tư lệ đi. _ Một tên đầu gấu hỏi cậu. _

Nhưng cậu vừa đi mấy bước, tên đó đã gọi giật lại.

– Liệu nói chuyện nha, ông mới bị ông chủ quên một trận te tua đó.

– Ông chủ? _Tùng ngạc nhiên._ Còn ông chủ nào nữa?

– Ông chủ lớn đó. Ít tới nên không gặp là phải. Vô lệ đi.

Vậy là trên Tư Hùng còn người nữa. Tùng rất thắc mắc, không biết người như thế nào mà có thể đàn áp cái tên côn đồ gian xảo như Tư Hùng và tên Lý đó. Đẩy cửa bước vào phòng tên đầu gấu đã chỉ, Tùng thấy Tư Hùng còn đang mặt mày xanh lè đứng đối diện cái bàn làm việc có bức tranh con cọp. Một xấp giấy tờ còn để nguyên trên bàn hướng về phía ghế. Vậy là ông chủ lớn đã ngửi đó, xem đồng tài liệu đó, và Tư Hùng phải đứng chầu phía đối diện. Tự nhiên Tùng hả hê thấy sợ, cũng có lúc tên này phải bị đàn áp cho như vậy mới đáng.

– Anh Tư.

Tùng lên tiếng. Tư Hùng nhìn thấy cậu lập tức lấy lại phong độ. Hắn nhìn cậu từ đầu đến chân rồi phán.

– Tuần này cậu không đánh, dưỡng sức tới tuần sau đánh một trận lớn.

Và mọi thông tin cậu nhận được cũng như thu thập được đại loại là thế này: Ông chủ cá một trận lớn và Tư Hùng đã giới thiệu cậu. Nhìn thấy bảng thành tích của cậu thì lập tức thay vì chỉ cá một, ông chủ lớn cá gấp ba. Nghĩa là thay vì đem một sông bài ra cá như lời tuyên chiến thì ông ta cá luôn ba sông một lượt. Theo như bọn họ nói: “vì thành tích cậu quá hoàn hảo nên ông chủ lớn tin tưởng, cá lớn như vậy.” Cậu nghe xong mà muốn xỉu.

– “Cậu thắng thì xóa hết nợ một lần. Không thì liệu hồn cậu, không có đường về đâu.”

Đó là lời cảnh cáo cho cậu và còn kèm theo “Không có lựa chọn nào khác ngoài thượng đài đâu. Đừng nghĩ tới việc trốn.” Lời cảnh báo ngọt ngào dành cho cậu. Haizzzzzzzzzz đúng là cái số ăn may mà.

Và Tùng trốn lì ở phòng trọ của thằng Sơn luôn. Lỡ rồi, một ăn cả ngã về không. Chuyến này một chổi quét sạch mọi chuyện cho gọn.

Tư Hùng cho nhiều người tới mát-xa, đấu tập với cậu. Cung cấp những thông tin về đối thủ của cậu, sở trường, sở đoản....v.v... Mọi thứ cốt để cho cậu thắng.

Thế mới thấy, ông chủ lớn quả thật khủng khiếp khi buộc được cái đám này chạy đôn chạy đáo, chạy ngược chạy xuôi. Và cậu trở thành cục vàng tạm thời, được cung phụng đủ thứ, ăn uống đầy đủ, một tiếng Tùng, hai tiếng cũng Tùng. Không còn cái cảnh bị ngoắc ngoắc hay gọi may tao nữa. Nhưng chính chỗ đó thằng Sơn đâm lo. Nó diễn tả những gì đang diễn ra giống như bữa cơm cuối của tử tội.

Rồi ngày thượng đài cũng tới. Thằng Sơn cũng chuyên nghiệp trong việc phụ giúp cậu, nó giữ khăn cái phạch bảo:

– Xong, bảo đảm hôm nay anh em mình sẽ nói vĩnh biệt cái võ đài này, ra đi không một ngày trở lại.

– Tự tin quá ha, ra đi không một ngày trở lại cũng có nghĩa lỗ mà thua một cái là giết, quăng mất xác đó.

– Không được nói gở... À! Anh Xuân nói chúc anh may mắn.

– Sao nó biết chuyện này? _Tùng trợn mắt hỏi._

– Hôm trước anh ấy gọi cho anh, lúc anh đi toilet đó. Em có nghe giùm.

– Rồi mày nhiều chuyện hả? Cái thằng đó miệng ăn mắm ăn muối dữ lắm. Nói cái gì là cái đó xảy ra ngược lại hết trơn. Lần trước nó hẹn ngày đi đám ma tao, còn đòi ăn đám giỗ hàng năm nữa chứ.

– Vậy rồi sao?

– Thì cuối cùng tao có chết đâu.

– Ăn mắm ăn muối kiểu đó đáng ra phải ham mới đúng chứ. Anh lúc này bị làm sao đấy.

.....

Vũ Phong hôm nay trông khác hẳn. Anh mặc một chiếc áo sơ mi đen cách điệu, cổ liền kéo xuống qua khỏi ngực mới cài chiếc nút đầu tiên. Quần tây cũng đen nốt, đôi giày bóng bẩy nên những tiếng cộp cộp chắc nịch theo từng bước chân anh, một sợi dây cũng màu đen nốt ôm sát cổ. Chiếc hoa tai đeo một bên, khắc chữ Phong theo kiểu thư pháp lấp lánh. Trên tay anh, một chiếc nhẫn ngón trỏ duy nhất hình thù kỳ quái, gồ ghề ôm trọn ngón tay rất gây chú ý. Mái tóc không như mọi ngày chải ba bảy gọn gàng, hôm nay nó nằm vô cùng mất trật tự, một bên mái rũ xuống che

gần hết một bên mắt. Cặp mắt kính đen, vuông làm cho khuôn mặt anh thêm sắc nét, quyến rũ, thật phóng túng.

– Anh Phong... Dạ anh ng ấ.

– Xong cả chứ. Có vấn đề gì không?

– Dạ không, bảo đảm hôm nay anh toàn thắng.

– Vậy cho bắt đầu đi.

– Dạ.

Một khay nhỏ bằng bạc được đưa tới, trên có một ly rượu. Vũ Phong xua tay không muốn, lập tức ly rượu được mang đi. Thay vào đó một điều xì gà được đưa đến chờ trước mặt. Vũ Phong lấy đưa lên miệng ngậm, lửa được bật lên m ấ tận nơi. Vũ Phong rít mạnh một hơi, xua tay cho đám người đang bu xum xít xung quanh dạt ra để anh có thể nhìn thấy VÕ ĐÀI.

Về phía Tùng, trận đấu quyết định cũng đã bắt đầu.

– Ông chủ lớn tới r ấ, cậu chuẩn bị đi. _Một tên đầu gấu thông báo cho cậu._

Tùng bước dài theo hành lang giữa các phòng ra võ đài, đấu thủ của cậu cũng đang lên đài. Cậu nhìn qua chỗ khách ng ấ. Ghế VIP hôm nay đối diện nhau là hai ông chủ bự cá cược, Tùng choáng làm sao với món cá cược lần này. Trước giờ họ cá nhi ều thứ lắm, những món ti ền lớn, xe cộ, nữ trang, những mối làm ăn...v...v. Nhưng lần này lớn nhất trong lịch sử sàn đấu.

Liếc một vòng xung quanh, những vị khách của các ngày khác bình thường đã rất giàu có r ấ. Nhưng hôm nay, ngay cả những ghế thường ở dưới cũng đã là những người rất sang trọng. Ngày hôm nay muốn vào xem trận này không phải chỉ có ti ền là được. Ti ền là cơ bản, còn danh vọng, gia thế, quy ền lực mới mua nổi một vé.

Tư Hùng và tên lý đang xúm xít phía trên kia, phía bên phải. Tùng đoán là ông chủ lớn ngồi phía đó, cậu vòng về phía đó để lên võ đài cho đúng vị trí cậu đại diện. Chậm từng bước một, cậu có thể quan sát ông chủ lớn gần hơn một chút.

Ông chủ lớn khá trẻ_ Cậu đánh giá bên ngoài qua cách ăn mặc, cậu không nhìn rõ vì bị che khuất bởi những người đang phục vụ ông chủ lớn. _Ngồi trên chiếc ghế VIP được trải tấm lông thú màu trắng, rất sang, rất đáng sợ. Ngay cả Tư Hùng còn chưa dám ngồi lúc này nữa mà. Có cả vệ sĩ đi theo, đứng nghiêm trang ngay phía sau, bọn đầu gấu ăn mặc chỉnh tề chia nhau đứng theo hình vòng cung phía sau tên vệ sĩ.

Quay mặt, leo lên võ đài, cậu thấy ông chủ bên kia cũng giàn trận gần như vậy, có đi đầu người này không có được vẻ sang trọng như ông chủ lớn mặc dù cũng ngồi ghế lông thú trắng đàng hoàng. Thế mới biết dù người đẹp vì lụa nhưng cả hai đầu có tấm lụa đẹp thì phải coi khí thế của bên nào cao hơn.

Tùng nhắc dây, bước lên võ đài. Sau khi cúi chào hai bên, trận đấu bắt đầu bằng tiếng kèn đầu tiên. Cả hai đấu thủ lao vào nhau.

Đám người dạt ra cho ông chủ lớn có thể nhìn thấy võ đài khi trận đấu bắt đầu. Võ sĩ cúi đầu chào. Vũ Phong buông rơi cả điều xì gà trên tay xuống tấm thảm lông thú. Tư Hùng hoảng hồn hồi cái đám phục dịch nhanh chóng nhặt lên, mang ngay một điều khác tới. Vũ Phong trấn tĩnh sau những gì anh vừa nhìn thấy. Mỗi lại điều thuốc mới, Vũ Phong từ từ quan sát.

– “Đánh đấm không tui. Vậy tại sao cứ để yên cho mình đàn áp vậy nhỉ? Cậu ta quá cao tay hay quá ngốc nghếch? Câu hỏi này biết phải hỏi ai?”

Vũ Phong nhìn trận đấu diễn ra, Tùng không phải là người yếu, đối thủ của cậu không phải là một người không có tiếng tăm. Vậy mà, nhìn xem hắn ta vẫn chưa tấn công được cậu.

Tùng thủ rất chắc, cậu biết không thể sơ hở dù một giây. Cậu vẫn nhớ như in trong đầu lời Tư Hùng nói: “Hiệp một cá sòng bạc Violet, nốc ao cho sòng Wind và toàn trận cho sòng Daisy.” Nghĩa là ngay từ hiệp đầu tiên cậu đã không thể thua.

Xoay người theo trận đấu, thỉnh thoảng ông chủ lớn lại nằm trong tầm mắt cậu. Ông ta nhìn dáng rất quen, mà nói quen thì tên vệ sỹ kia quen hơn... Vệ sỹ!!! chẳng phải đó là tên sát thủ của cậu sao, hẳn hay đi theo Vũ Phong lắm mà, mà khoan... người kia trông quen...không lẽ. Sòng bài Wind, chẳng phải khách sạn Wind sao?

Tùng bất ngờ, cậu quay phắt lại nhìn về phía Vũ Phong, quên cả việc mình đang thi đấu. Một nụ cười thật đẹp như thần chết vẽ trên khuôn mặt đó. Và rồi cậu nghe mặt mình rát và cả người cậu bồng bồng.

– “Thằng Xuân toàn ăn mắm ăn muối.”

Và tất cả chỉ còn lại màu đen.

.....◆◆◆.....

Tùng bất ngờ bỏ trận đấu nhìn về phía anh, Vũ Phong cười.

– “Nhận ra rồi sao nhóc, chậm quá đấy. Nhưng cũng còn chấp nhận được, không thì cậu chết với tôi.”

...Và RẦM...Tùng nằm sòng xoài trên sàn đấu. Bắt đầu đếm...một...sáu...và Mười. Cậu thua toàn tập. Thua ngay hiệp một, thua nốc ao và coi như thua toàn trận. Ba sòng bài của Vũ Phong, Tư Hùng và tên Lý chết điếng cả người, không nhúc nhích nổi chân.

Tất cả mọi khách khứa ò lên, không thể tin được. Trận đấu tưởng chừng như là lịch sử thì kết thúc quá dễ dàng, quá nhanh gọn. Đến tên năm Sung _đối thủ cá cược của Vũ Phong_ vẫn còn đang ngó ra với chiến thắng quá bất ngờ của mình.

Vũ Phong bước xuống khỏi ghế ngỗ, tiến về phía võ đài. Dây được tháo ra cho hai ông chủ lớn gặp nhau.

– Chúc mừng anh Năm, vậy là ba sòng bạc của tôi phải gởi chỗ anh một thời gian rồi.

– Cậu quả là khinh thường tôi quá, đưa ra một đấu thủ như vậy. Tôi sẽ giữ kỹ ba sòng bạc cho cậu, cứ từ từ tới lấy. Nhưng nhớ phải tìm người khá hơn hãy tới lấy.

– Được mà, được mà. Chúc anh may mắn với mấy sòng bạc đó.

– Ha Ha Ha. Về _Năm Sung ra lệnh cho đám bộ hạ tháp tùng._

Năm Sung khoái chí cười ngạo nghễ. Hắn cảm Vũ Phong lâu lắm rồi, khi mà bao nhiêu khách sộp Vũ Phong thu về mấy sòng bài của anh hết. Trầy trật lắm mới gài được Vũ Phong vào thế chằng thế từ chối lời thách thức của hắn. Nhưng khi nhận thấy thư trả lời không những một sòng bài như hắn đã định mà những ba sòng bài lớn, hắn đã mất ăn mất ngủ một thời gian vì không biết Vũ Phong có đi đâu gì mà tự tin đến như vậy. Hắn hôm nay có thể cười ha ha ra khỏi đây, có thể nói là đổi hết năm ký thịt và mấy trăm cọng tóc phải đổi màu vì lo lắng.

Tùng tỉnh lại, xung quanh tối om. Cậu định thề coi mình đang ở đâu. Chẳng thấy gì, cậu từ từ nhớ lại. Cậu đã nhìn thấy ông chủ lớn, nhìn sao mà lại ra thành Vũ Phong. Mà không, đúng là Vũ Phong chứ không ai khác, làm sao cậu không nhận ra được khi cậu quan sát anh mỗi ngày, chỉ là bề ngoài khác quá nên cậu không nhận ra ngay thôi. Chỉ mỗi tên sát thủ của cậu là vẫn giống mọi ngày.

Mà khoan... cậu còn quên, cậu thua trận, thua toàn tập. Ở đây tối thui không lẽ cậu bị thủ tiêu. Thằng Sơn đâu?

– Sơn. _ Cậu bắt đầu gọi, nhưng không có tiếng trả lời. _Sơn... _ Cậu quờ quạng rờ mó xung quanh._

Bất ngờ một luồng sáng ập vào. Cửa mở, một bóng đen đứng ngay đó. Tùng nheo mắt không thể nhìn thấy gì.

– Ra ngoài đi, ông chủ đợi cậu đó.

– Ông chủ?

– Nhanh đi.

– Em tôi đâu?

– Không biết. Nhanh.

Tùng lật đật theo hắn đi. Cũng không đâu xa, nơi cậu nằm là một trong những căn phòng nhỏ ở võ đài và cậu đang đi đến gian phòng có bức tranh con cọp.

Tên dẫn cậu tới gõ nhẹ cửa rồi mới dám đẩy cửa bước vào, Tùng vào theo. Trước mặt cậu là một cảnh cậu rất muốn chứng kiến từ lâu. Đó là Tư Hùng và tên Lý đứng khúm núm phía trước bàn làm việc. Phía sau bàn còn ai khác hơn Vũ Phong. Mặt anh ta chắc cũng cỡ tử thần đang cần hái lăm le cắt cổ hai nạn nhân đứng trước mặt.

– Anh Phong, anh hỏi nó xem tui em có dàn cảnh gì đâu. Chắc chắn là nó nhận tiền của Năm Sung bán đứng chúng ta thôi. Đập một trận là khai ra hết.

– Không có, đừng có giá họa nha. Tui nói này giờ là anh em tui không có làm vậy.

Nãy giờ cậu mới nhận ra thằng Sơn đứng cạnh hai tên kia. Cậu thở phào nhẹ nhõm, vậy là nó không sao, nhưng sao nó ăn gan gì mà bữa nay lớn giọng dữ vậy, mọi khi nhát thấy mồi.

– Để anh mày trả lời đi. _Tên Lý gắt._

– Mày nhận của Năm Sung bao nhiêu, nói. _Tư Hùng nói như hét vào mặt cậu_ Không thì tao chặt mày ra từng khúc.

Tùng nhìn Vũ Phong, cậu cũng chưa sắp xếp mọi thứ được rõ ràng lắm. Nhưng bị kết án bán độ thì không thể không mở miệng rồi. Cậu còn nhớ rõ cái án đã làm cậu tội tã bần giập khi ông chủ lớn kết tội cậu làm tay trong cho ai đó. Bây giờ bỗng cũ soạn lại, cậu lại bị kết tội bán độ.

– Nếu không nhận tiền của hắn tại sao thua lỗ nhách như vậy chứ? Không thể giải thích cho hành động đó bằng một lý do nào khác được.

– Tôi không có bán độ. _Tùng gắt._

– Chứng minh đi, không thì mày biết hậu quả mà. _Tur Hùng lại hăm dọa cậu._

Tùng nhìn Vũ Phong, anh vẫn nhìn cậu bằng đôi mắt vô cảm. Cứ như anh đang chờ cho tên Hùng tra cho ra cậu bán độ như thế nào vậy. Anh lại không tin cậu.

– Nói đi, tại sao lại ngừng đánh giữa chừng. Mày không nói được tức là mày thừa nhận mày bán đứng ông chủ. _Tur Hùng sừng sộ, xĩa xĩa ngón tay vào cậu rất hung hăng._

– Lý do, tôi... _Không lẽ nói vì bất ngờ thấy anh. Nhưng anh này giờ không có vẻ muốn nhận là quen biết cậu, vậy cậu chẳng cần nói ra chuyện đó. Nhưng chuyện thua trận, cậu giải thích sao đây...?

Cậu nhìn Vũ Phong chờ cậu trả lời cho mình. Nhưng Vũ Phong chỉ nhìn cậu bằng ánh mắt lạnh nhạt.

– Ừ thì tui bán độ.

– Anh hai. _Sơn la lên_ Không có thì đừng nhận bừa bãi chứ.

– Thấy chưa anh Phong, chỉ có như vậy mới có chuyện thua lỗ xẹt như ngày hôm nay thôi. _Tên Hùng và tên Lý nhanh nhẩu kết tội._

– Vậy cậu nhận của người ta bao nhiêu để thua độ? _Vũ Phong nhìn cậu từ tốn hỏi._

– Ba mươi triệu _Cậu ước chừng số lượng tiền cậu nợ, bán một độ lớn như vậy bao nhiêu cậu không biết, bán bằng số tiền cậu nợ chắc là hợp lý. Cậu tính như vậy._

– Ba mươi triệu? _Cả tên Hùng và tên Lý đồng thanh nhìn cậu._

– Ba mươi triệu. _Vũ Phong lập lại_ Vậy cậu ta nợ bao nhiêu?

– Tên khốn này _Tur Hùng nện cho cậu một cái nháng lửa_ Tao chẳng đã nói mày thắng sẽ xóa được nợ cơ mà.

– Chẳng phải thua dễ hơn sao?_ Tùng bắt đầu phản ứng sau cú đánh.

Cậu không tức gì mà chỉ tức thái độ của anh. Mới đây thôi còn đề nghị những điếu tốt đẹp lắm, bây giờ thì ngỗ nhìn người ta đánh cậu, rồi kết tội cậu.

– Nói cũng đúng _Vũ Phong xác nhận_ Vậy phần còn lại cậu định trả chúng tôi thế nào?

– Phần còn lại?

– Thì cậu bán độ thành công. Cậu phải nhận được tiền thưởng, vậy thì nợ chúng tôi cậu phải thanh toán. Nói đi, chúng tôi sẽ nhận tiền khi nào, ở đâu, ai đưa?

– Ở...ở đâu...ai...

Tùng lúng túng như gà mắc tóc. Cậu đâu nghĩ phải trả lời như thế này. Cậu có biết ai đâu mà nói.

– Anh hai, tự nhiên nhận cái gì mà bày bạ vậy? Anh có biết này giờ hai cái tên đó tìm cách đổ hết tội lên anh không? _Thằng Sơn lí nhí bên tai cậu.

– Anh Phong, anh cũng nghe tận tai rồi đó.

Vũ Phong đứng dậy, anh nhìn hai tên đó với đôi mắt hình viên đạn.

– Lo cho xong vụ mấy cái sòng bạc đi. Tôi sẽ coi lại vụ này, làm không xong thì đem ra xử một lượt.

– Dạ, nhưng mà...

– Còn ý kiến gì? _Vũ Phong gằn giọng.

– Dạ không, anh đi. _Quay qua tên Lý, Tư Hùng giục. _Gọi tụi nó lấy xe. Còn hai tên này nhốt lại trước.

– Dạ._đám đầi gấu dạ rân.

Sơn hoảng hồn khi nghe bị nhốt lại. Nhưng Tùng chỉ nhìn Vũ Phong lúc này chẳng buồn nghe Tư Hùng nói gì, anh đang xăm xăm bước về phía cậu. Đôi mắt anh không biết đang giận hay đang tức, nhìn Tùng chỉ còn nửa cái tròng đen. Anh lạnh lùng phán:

– Còn không đi.

Tùng ngạc nhiên không nhiều bằng thằng Sơn và cái đám đệ tử của anh. Chúng như đứng chết trân tại chỗ. Tùng được tha bổng, ba cái sòng bạc của ông chủ lớn chỉ một câu nói là xong xuôi. Chúng cứ tưởng kỳ này Tùng phải bị chặt từng khúc mới hết chuyện chứ chẳng chơi.

Tùng vội kéo thằng Sơn theo sau anh, cậu thiệt chẳng muốn ở lại thêm nơi này một giây nào nữa, căng thẳng chết đi được. Nhưng theo anh về thì chắc là ở đây sướng hơn, sẽ trả lời anh thế nào đây? Nhưng Tùng vẫn bước theo Vũ Phong, chẳng biết sao cậu cứ nghe lời con người này răm rắp thế không biết.

Ra đến xe, Vũ Phong thản nhiên ngẩng vào xe, cửa vẫn mở chờ đợi. Tùng bước lại cửa xe khẽ cúi đầu.

– Em đưa thằng em về phòng trọ rồi về liền.

Vũ Phong khẽ liếc nhìn cậu qua lớp kính đen, đoạn anh nói:

– Cho cậu một cơ hội cuối, trước khi mặt trời mọc cậu không có mặt ở nhà thì đừng vờ nữa.

– Em biết rồi, chắc chắn không dám trễ đâu ạ. Chắc chắn.

Xe chạy mất bỏ hai anh em cậu đứng trơ vơ giữa đêm khuya. Cậu biết cậu có chuyện cần giải thích với Sơn trước rồi với anh sau. Chắc cậu sẽ khô cả nước miếng đây.

Tùng cứ sử dụng chiêu đã từng năn nỉ được anh là cứ nắm chắc tay anh, hễ anh chưa buông tay là cậu còn năn nỉ được. Vũ Phong không muốn kết tội cậu, nhưng không bắt nạt cậu anh không chịu được, dù gì trong lòng anh cũng còn nhiều lẩn tránh. Anh cũng đang thắc mắc với lòng, cậu giữ địa vị gì trong trái tim anh, trong đầu anh. Chỉ là món đồ chơi mà anh đang thích hay là món đồ mà anh không thể thiếu.

– Cậu hơi quá đi. _Vũ Phong chợt nói._

– Em chưa tắm. _Tùng kéo áo ngủ rồi trả lời._

– Đi tắm đi, đừng nói chuyện với tôi bằng cái mùi đó. _Vũ Phong xua tay._

– Nhưng còn chuyện... chuyện...

– Tôi mệt, tôi chưa muốn suy nghĩ xem sẽ phạt cậu như thế nào cho đáng đây. Tôi cần nghỉ ngơi.

Thực ra thì Vũ Phong muốn đuổi Tùng ra chỗ khác thì đúng hơn. Anh đang kìm chế việc muốn ‘xé’ cái thân thể kia dưới ham muốn của anh. Nhưng như vậy thì không vui, lúc đó cậu sẽ biết cậu bắt đầu có quyền lực với anh. Anh không muốn như vậy, anh muốn cậu tuyệt đối, tuyệt đối vâng lời, tuyệt đối trung thành.

Tùng lại khác, cậu vội tắm rửa xong thì nhấp nha nhấp nhồm không yên. Làm sao yên được, cậu đâu biết ông chủ cậu muốn gì. Nếu cậu biết

thì chắc cậu chẳng căng thẳng như vậy mà sẽ ngay lập tức leo lên giường đánh một giấc cho sướng.

Nhấp nhóm trong phòng chán, cậu đánh bạo tới gõ cửa phòng anh. Bất quá bị đập một trận rồi thì an tâm, còn hơn cứ thấp thỏm thế mãi.

– Vào đi. _Giọng anh tỏ ra khá bức bối vì hình như không cần hỏi cũng dư sức biết ai gõ cửa._

– Anh!!!!

– Chuyện gì nữa? _Vũ Phong hớp hết ngụm rượu cuối trong ly, quay nhìn cậu, hỏi giọng khó chịu vì bị làm phiền. Hay đang cố tình ra vẻ bị làm phiền thì đúng hơn.

– Anh có mệt không...? Để em đấm bóp cho. _Tùng chẳng biết sao lại trở qua chuyện khác._

Vũ Phong suy nghĩ vài giây rồi thì gật đầu. Tùng hơi an tâm một chút, không có vẻ anh sẽ đuổi việc cậu hay gọi cái tên đao phủ đến xử cậu. Làm tốt một chút không chừng dễ năn nỉ hơn.

Vũ Phong đến nằm dài trên giường, bộ pijama màu tro chưa cài hết nút áo trễ sang một bên làm xốn con mắt cậu. Tùng ngẩng lên giường bên cạnh anh, tay bắt đầu xoa nhẹ vùng đầu, hai bên thái dương rồi xuống cổ. Khi anh bắt đầu thư giãn theo nhịp xoa của cậu, cậu mạnh tay hơn. Bắt đầu xuống vùng cổ, hai vai.

Vũ Phong xoay úp người đưa lưng cho cậu xoa bóp, chiếc áo anh mặc làm cậu bị vướng.

– Em cởi áo cho anh được không?

– Ừm!! _Vũ Phong ậm ừ, giọng đã lười biếng._

Tùng luồn tay lần những chiếc nút còn cài, cậu run. Cậu chưa từng cởi áo anh, nó làm sao ấy. Động tác này cứ kích thích cậu mãnh liệt. Người anh

thì gần đến vậy, anh thì cứ nằm ì ra như vậy. Cứ như bày sẵn chờ cậu, quyến rũ cậu.

Vũ Phong không phải không biết tay cậu đang run. Chỉ chạm vào anh bấy nhiêu, cậu đã như vậy rồi sao. Anh có chuyện để chơi rồi, khuôn mặt đang úp xuống gối nở một nụ cười nham hiểm. Anh muốn phạt cậu, không thì anh không thỏa lòng. Còn phạt kiểu gì? Anh bây giờ vừa mới nghĩ ra...

Tùng kéo chiếc áo ngủ anh xuống. Không biết vô tình hay cố ý, bàn tay cậu miết nhẹ trên da anh. Mát rượi, rắn chắc, nó như hút chặt bàn tay cậu vào đó. Tùng sắp quên mất mình đang phải làm gì thì giọng đanh thép của Vũ Phong làm cậu bật đứng dậy, rời khỏi giường.

– Cậu định dùng thân xác quyến rũ tôi, để xin tội đó hả?

– Không!! không!!...không!!_ Tùng lấp bắp, mặt đỏ như trái cà vì ngượng, vì xấu hổ khi nghe anh kết tội hành động vừa rồi của cậu._

– KHÔNG? Cậu nghĩ tôi tin sao.

Vũ Phong ngẩng dậy, khoát lại chiếc áo. Từ từ anh tiến tới phía cậu. Anh bước một bước, cậu lùi một bước, cuối cùng cậu bị anh ép sát vào tường. Vũ Phong đưa tay lên và cậu hoảng hồn đỡ...

– Muốn hành hung tôi lần nữa? _Vũ Phong hỏi._

Tùng nhìn lên, anh không đánh cậu. Anh chỉ áp tay lên bức tường phía sau cậu, ép cậu chặt vào nó hơn. Vũ Phong áp đảo cậu bằng lời nói, bằng khí thế của anh.

– Nếu cậu thích va chạm với tôi như vậy, hay để tôi cho cậu một cơ hội chuộc lỗi nhé?

Tùng cứng họng chẳng biết nói sao. Làm sao phủ nhận giây phút cậu bị anh hút mất đầu óc vừa rồi. Bây giờ bắt thóp được cậu, anh đang hành hạ cậu bằng những câu nói làm cậu sắp chết vì xấu hổ.

– Nếu từ giờ đến khi rời khỏi căn phòng này, ‘em’ không để ‘anh’ nghe thấy bất cứ âm thanh nào phát ra từ cổ họng này _ Vũ Phong dùng hai ngón tay miết dọc theo cổ của cậu_ anh sẽ xóa hết mọi thứ. Tội của em, nợ nần của em, cả cái tội em dám đánh anh nữa. Thấy sao??? Có phải là anh tốt với em lắm không?

Vũ Phong cắn nhẹ vào vành tai Tùng làm cậu suýt bật thành tiếng. Nội hai tiếng ‘anh, em’ anh nói, cố tình cho thật ngọt ngào, thật kích thích đã đủ làm cho ai đó tê tái cả người rồi. Người anh áp sát vào cậu, mũi cậu đang đặt trên làn da trăn của anh, mùi cơ thể anh đang làm cậu cố gắng không hôn lên nó.

– Không...không...bật...thành tiếng. Anh...muốn em...làm gì?_ Tùng nói, giọng đứt quãng vì những tưởng tượng về những hình phạt dành cho cậu quay cuồng trong đầu._

– Làm gì, em biết ngay thôi mà. Trò chơi bắt đầu từ bây giờ, không cho em sự lựa chọn nào khác nữa đâu.

Vũ Phong bất ngờ rời bỏ cậu, làm cậu thấy hụt hẫng. Anh bước tới... XOÉT... Sợi thắt lưng nằm trên tay anh gọn gàng. Vũ Phong kéo nó như thử độ bền.

Tùng bắt đầu lo, không phải anh muốn đập cậu một trận bằng sợi thắt lưng đó mà không cho la lên tiếng nào sao. Nếu như anh nói đó là cơ hội cho cậu, thì một điếu chắc chắn đi kèm là Vũ Phong sẽ làm cho cậu phải lên tiếng.

Mọi cơ bắp của Tùng căng cứng hơn khi Vũ Phong bấm khóa phòng, anh thản nhiên cười, quăng chìa ra cửa sổ.

Tùng bước một, với hai tay nắm hai đầu của chiếc thắt lưng. Anh tiến về phía cậu từng bước...

Tùng nhìn sợi dây, nhìn Vũ Phong, sợi dây bằng da thật chứ chẳng chơi. Đời nào Vũ Phong xài đồ giả, mà nếu là đồ thật thì khi quất xuống người cậu... _ Tùng không dám nghĩ tiếp nữa _ Bất giác cậu lùi khắp phòng theo

từng bước tiến của anh. Cửa khóa rồi, chìa khóa nằm dưới sân...con mồi không có đường thoát ngoài cách đưa thân chịu trận.

– Cho em đếm từ một đến ba thì bước lại trước mặt anh, không thì em sẽ phải hét lên mà không có bất cứ cơ hội nào. Chọn nhanh đi.

Vũ Phong dừng lại thôi không tiến về phía Tùng nữa, anh chờ thái độ của Tùng trong khi miệng bắt đầu đếm.

– Một...

Tùng nhăn nhó, chân vẫn không động đậy.

– Hai...

Cậu bắt đầu lưỡng lự.

– Ba.

Vũ Phong đếm tiếng ba một cách dứt khoát. Và anh thấy cậu đứng trước mặt anh, suýt nữa anh đã bật cười vì thái độ của cậu.

Tùng nhìn sợi dây da trong tay Vũ Phong bất giác cậu hỏi, giọng lo sợ.

– Không... cho la...thật hả?!?! _Tùng hỏi không giấu được vẻ khổ sở._

– Đúng, một tiếng nhỏ cũng không. _Vũ Phong nhấn từng chữ, rõ ràng._

Tay anh choàng quanh người cậu, Tùng còn chưa hiểu anh đang muốn đánh cậu bằng cách nào với sợi thắt lưng ở khoảng cách gần như vậy, đáng ra khi cậu đứng xa sợi dây đã có thể vung tới rồi thì sợi thắt lưng đã khóa cậu lại.

Tùng nhìn xuống mình, hai cánh tay đã bị Vũ Phong khóa chặt vào hai bên hông cậu bằng sợi dây lưng khiến cậu không thể vung hai tay được. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì...

– Như vậy xem có kẻ nào còn dám đấm anh không.

– “Anh ấy làm như không có tay thì chân mình không làm gì được.”

– Anh biết em nghĩ gì rồi đó. Anh cho em cơ hội dùng lý trí kiểm soát hai chân em. Nếu không dùng bao giờ nghĩ tới việc anh chạm vào em lần nữa.

Tùng điếng cả người, anh nói cái gì mà chẳng ăn nhập với những việc đang diễn ra vậy? Không phải cậu đang chuẩn bị bị đòn sao, sao lại có chuyện...

Mặt cậu ngu ra, Vũ Phong chỉ cần liếc qua cũng biết. Anh bắt đầu tiến sát lại người cậu gần thật gần, sát thật sát. Và bắt đầu trả lời cho những thắc mắc đang diễn ra trong cái đầu kia.

– Nếu em không phát ra bất cứ tiếng động nào dù là nhỏ nhất, ngoài những gì anh hứa anh còn tặng em một món quà nữa.

Vũ Phong bắt đầu mơn trớn vành tai đã đỏ lên như quả cà chua của Tùng, thật từ từ, thật khiêu khích.

– Chỉ bấy nhiêu mà người em rúm ró lại rồi, em nhắm mình im lặng được bao lâu?

Vũ Phong liếm gò má cậu như con mèo đang liếm láp bộ lông của nó, say sưa. Tùng mở mắt, nghiệm ra những điều anh muốn nói. Không phải anh sẽ đánh cậu, mà là anh sẽ làm cậu rên rỉ vì thứ khác... Ôi Trời!!!! Nếu thực sự là vậy, đối với cậu còn khó hơn cả việc phải im lặng khi bị đòn.

– Anh...muốn..._ và môi cậu bị lấp mất._

– Anh vừa cứu em khỏi lần thốt ra tiếng đầu tiên, không có lần nữa đâu._ Vẫn ngẫu nhiên đôi môi cậu._ _Cẩn thận,em quên anh nói trò chơi bắt đầu rồi sao.

Tùng tròn tròn mắt, suýt nữa... như vậy có nghĩa là không một tiếng nào bắt đầu từ bây giờ. Không chỉ tiếng rên, mà cả nói chuyện...vv. Không gì cả.

Vai cậu đang cảm nhận bàn tay anh vuốt ve, lưng cậu cũng vậy. Tay anh luồn trong áo cậu, mơn trớn tấm lưng cậu, đê mê. Vị ngọt ngào của nụ hôn trên môi ngất ngây. Rồi cái cổ cậu, gáy, bờ vai. Môi anh chậm rãi tìm đến từng nơi một, từng chút một, nhẹ nhàng, dịu dàng.

Tùng bắt đầu phải cố gắng tập trung cho việc giữ cổ họng mình không bật lên tiếng. Nhưng cậu quá coi thường Vũ Phong, kẻ dày dạn trong việc lên giường. Dù cố mấy cậu cũng bị cảm giác hưng phấn kéo đi. Cậu không thể dùng tay bịt miệng mình lại, hay bấu vào đâu, chỉ còn cách nghiến răng nghiến lợi cố không để đầu óc mình mờ mịt theo tiếng gọi của thân xác.

Nhưng chẳng mấy chốc chân cậu không còn đủ sức đứng vững nữa. Cả người cậu đổ trên cánh tay rắn chắc to lớn của anh. Áp lưng cậu vào ngực mình, Vũ Phong ve vuốt cái cổ cậu đang lồi lõm dưới mắt anh. Một dấu hôn, rồi hai dấu bắt đầu xuất hiện. Anh thì thầm vào tai cậu.

– Em thật là. Nếu bây giờ làm đến ngày mai không biết sẽ ra sao nhỉ. Cấn chặt môi đến thế thì làm sao hôn, nó làm anh có hứng thú lắm đây.

Vũ Phong lại kéo gương mặt đang nhắm tịt mắt lại gần mặt mình, anh lại bắt đôi môi kia hé ra lần nữa cho anh đi vào, sục sạo, thưởng thức. Tay anh xé từng mảnh áo trên người cậu xuống. Một tiếng vải bị xé toạc vang lên, nó không những kích thích cậu mà chính anh cũng bị nó ảnh hưởng. Anh xiết chặt cậu hơn, nghe như xương cốt cậu sắp kêu răng rắc dưới sức ép của cánh tay anh. Tùng sắp mất cả lý trí vì những cái ôm xiết khao khát nồng nàn như vậy. Cậu tưởng chừng như cổ mình đã phát ra tiếng gì đó. Da thịt cậu khao khát anh sau những cái ôm chiếm hữu dữ dội đó. Nó kêu gọi cậu đáp trả anh, không dưới chục lần cậu suýt khuất phục dưới cơ thể anh nồng nàn.

Tùng lớp da thịt cậu dần lộ ra dưới ánh đèn phòng nhàn nhạt, kêu gọi, từng vết đỏ lần lượt nổi lên. Môi anh mút chặt những nơi nó đi qua, ngấu nghiến. Anh đã để cho mình đi theo khao khát của bản thân rồi. Anh cũng

sắp quên mất vị trí chủ động của anh trong việc làm cho cậu phải cất thành tiếng.

– Món quà tặng kèm, em muốn nghe luôn bây giờ không? Cho em có đủ động lực cố gắng đến phút cuối.

– ..._ thật khốn khổ khi anh hỏi mà không cho cậu lên tiếng trả lời...

– Nhìn anh nào. _Vũ Phong kéo cái cằm cậu, giữ cho nó ngay ngắn trước mặt anh. _Cho anh biết muốn nghe bây giờ luôn không?

Nhìn mắt Vũ Phong cậu thừa biết Vũ Phong muốn thấy cậu đồng ý.

Cậu gật đầu...

Trên môi anh một nụ cười gian trá hiện ra. Nhìn nụ cười đó Tùng biết mình vừa làm một đi đầu đại dột.

Cậu tự dưng lắc đầu lia lịa.

Vũ Phong một lần nữa giữ chặt đầu cậu lại, không cho lắc nữa. Áp đầu cậu vào vai mình anh nói.

– Nếu em thắng, ngoài những gì anh hứa thì em sẽ trở thành người tình của anh, dĩ nhiên đúng nghĩa người tình. Sẵn cho em biết luôn anh rất cưng người tình của mình đó, rất yêu chiều, dĩ nhiên không có chuyện bị phạt, không có chuyện bị người ta bắt nạt. Nghe có hấp dẫn lắm không, có đủ động lực cho em cố gắng chưa?

Nhưng trong đời cậu có lẽ lúc này là lúc cậu sáng suốt nhất, cậu không bị mê muội vì những gì Vũ Phong vừa nói mà lại nghiệm ra rằng, cậu sẽ chẳng thoát khỏi tay anh dù có thắng hay thua, cậu cũng chẳng có cửa leo lên chức người yêu của anh, chỉ mãi dừng lại ở việc làm người trên giường anh mà thôi.

Nhưng cậu chẳng có thời gian nghĩ xem coi nó có hấp dẫn, hay quyết xem có nên theo hay không thì cậu đã bị sức nặng cơ thể của anh đè bẹp

cậu xuống tắm nệm êm ái.

Đêm ân ái, mà không ngày ân ái cu ồng nhiệt đã bắt đầu _ Vì bình minh đã ló dạng_ Vũ Phong thưởng thức con m ỹ của mình rất cẩn thận. Từng chút từng chút một, anh làm cho bản thân mình sung sướng. Nhu cầu thể xác với anh từ trước đến nay như người khát cần uống, nhưng hôm nay, anh không chỉ giải khát như thường lệ mà là anh đang thưởng thức ly rượu cocktail thượng hạng của mình. Ngon, khoái lạc, thoải mái, đã khát....

Nhìn cậu cố gắng kềm chế bản thân anh càng bị kích thích dữ dội. Từng sấp không còn chịu nổi những cơn trớn của anh trên cơ thể cậu, cậu muốn anh.

– Nói đi, nói rằng em muốn anh làm gì tiếp, nếu không anh sẽ dừng lại ngay bây giờ._ Vừa nói Vũ Phong Vừa cọ cọ nhẹ nhẹ môi mình trên làn da bụng nhạy cảm.

Tùng thềm nói với anh là anh hãy yêu cậu đi. Nhưng bình thường cậu còn không dám nói thì lúc này càng không. Cậu cố gắng chịu trận với cơ thể đang sắp bốc cháy của mình... “ còn khó chịu hơn khi bị đánh”. Vũ Phong không vừa gì, anh tiếp tục cơn trớn những vùng nhạy cảm của cậu, kích thích cho cậu phải cất thành tiếng.

Thưởng thức món khai vị chán chê, anh bắt đầu tới món chính. Nhẹ nhàng đi vào cậu, cả hai có quá dư thời gian để chuẩn bị. Đi vào cậu thật dễ dàng, nó làm anh sung sướng và làm thoải mái cơ thể đang run lên của cậu.

Vũ Phong yêu cậu, nhẹ nhàng rồi nhanh hơn. Cơ thể cậu đã mất dần cảm giác với bên ngoài, chỉ cảm thấy anh đang bên trong cậu mãnh liệt. Tháo nhanh sợi thắt lưng đang trói cậu quăng sang một bên, anh để cho cơ thể cậu tự do hưởng thụ anh.

Yêu cậu thật dữ dội, xiết cậu thật chặt trong vòng tay mình. Chính anh cũng cảm thấy mình đang mù mị đi...thì...

– Ừ!!!!!!!!!!!!...ha...aaa!!!!!!!!!!!!

Anh cười, chẳng biết cười vì anh thắng hay cười vì sung sướng. Cậu thốt ra tiếng rên trong khoái lạc cực điểm khi ân ái cùng anh. Một cảm giác ấm áp tràn khắp cơ thể anh, kích thích anh đạt đỉnh điểm của yêu đương. Anh âu yếm đặt lên má cậu một nụ hôn dịu dàng.

cười, chẳng biết

– Vậy là em thua rồi nhé.

Vũ Phong nói khi anh để cả cơ thể mình đè lên người cậu. Càng khoái trá hơn khi thấy cậu làm một hành động rất đáng yêu là đập cánh tay lên cái trán mình xuống nệm, cậu đang tức chính bản thân mình vì để tiếng rên rỉ đó vọt khỏi môi.

Phải vậy chứ, cậu phải đáp lại anh thôi, nếu không anh sẽ rất thất vọng. Nói đơn giản thì đó chỉ là tiếng ‘rên rỉ’ nhưng nó lại là bằng chứng của việc cậu có cảm giác mãnh liệt với anh. Cậu đau rồi đấy, nhưng Vũ Phong để gì cho cậu biết là cậu thắng. Mặc cậu với những tức tối của bản thân, anh ôm cậu ngủ. Phải trả đủ giấc cho một đêm mệt mỏi.

Tùng bị anh ôm cứng, không nhúc nhích nổi. Cả cơ thể trần trụi của cậu tiếp xúc với cơ thể anh. Cậu chưa thể ngủ ngay được dù cơ thể đã rã rời lắm rồi. Cậu vẫn còn tiếc nuối cơ hội vừa mất, nếu Vũ Phong bằng lòng bỏ qua tất cả, cậu sẽ đi làm, sống một cuộc sống bình thường của mình. Nếu cậu vẫn không thôi yêu anh thì ít ra cậu cũng có thể yêu anh ở cái ổ chuột của cậu mà không phải lo lắng sẽ phải nghe những lời mỉa mai từ miệng anh luôn làm cậu đau lòng.

Nhưng Vũ Phong không có vẻ muốn buông tha cho cậu, khi anh đề nghị món quà đi kèm. Tùng thở dài “Nghĩa là thắng hay thua gì cũng nằm trong tay ông, chán...”.

Nhìn xuống cánh tay Vũ Phong đang ôm chàng quanh mình, Tùng cũng cảm nhận một điều gì đó khác, ít ra anh không có thái độ bạo lực với cậu như ban đầu. Vì anh thích quan hệ với cậu hay vì anh đối với cậu đã khác. Nhưng lần đầu tiên từ khi biết anh Tùng không cảm thấy lo lắng lắm khi phạm nhiều tội cùng một lúc như vậy.

Trước đây anh dễ gì để cậu ngủ lại bên cạnh, hay ôm cậu ngủ như vậy. Cứ như anh cũng đang yêu cậu vậy. Hôm nay anh lại ôm cứng cậu ngủ ngon lành. Từng nằm, nghĩ miên man, đoán già đoán non rồi cậu thiếp đi lúc nào không biết. Cả cơ thể cậu quá rã rời, nội việc gì mình chịu đựng những cảm giác kích thích điên cuồng anh đem đến đã đủ làm cậu không còn chút sức lực nào chứ đừng nói đến anh ngừng việc ở bên trong cậu lúc trời đã quá trưa. Chẳng thể nghĩ ra được cái gì ngoài việc đáp ứng cho cơ thể đang rũ ra của cậu. NGỦ

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Chân Giả Lẫn Lộn

Minh Hàn ng ỡ nhấm nháp ly cà phê sáng cùng Toàn Hiếu. Sáng nay, ngày đầu tiên anh tới tái nhận chức. Anh tranh thủ ghé sang chỗ người tình.

Nhìn Toàn Hiếu mang vẻ mệt mỏi, mặt mày ủ dột. Lòng anh không khỏi xót xa.

– Lúc này em xanh xao quá, có việc gì không? Em có cần đi khám bác sĩ không?

– Em không có gì đâu, chỉ là em...em...gần đây em hay mất ngủ...nên hơi khó coi một chút mà. _Toàn Hiếu trả lời qua loa._

– Nhìn cái kiểu lấp lửng của em là biết em đang nói dối anh rồi. _Minh Hàn đến ng ỡ cạnh Toàn Hiếu. _Nói anh biết, anh có giúp gì được cho em không? Em cũng biết anh luôn sẵn sàng làm mọi chuyện cho em mà.

– Anh nói thật không...? Anh không giận...khi nghe em nói chứ?

– Không, làm sao giận em được!

Nghe bấy nhiêu Toàn Hiếu đã bật khóc nức nở.

– Em biết mình sai khi làm cả hai chia cách...nhưng em không chịu nổi khi [nấc]...khi... anh gần gũi một người khác... Em đã rất cố gắng ...[hic] cố gắng không để ý đến việc đó...nhưng... nhưng mỗi...đêm em không ngủ được. Em không thể ngủ khi nghĩ đến việc giờ này anh đang ôm ấp một ai đó mà không phải là em. Em không chịu nổi, chắc em điên mất.

Minh Hàn lặng người. Anh hiểu nỗi buồn của Toàn Hiếu khi biết người mình yêu gần gũi một ai khác ngoài mình. Có ai mà bình tĩnh được chứ.

– Em...em biết là mình không có quyền đòi hỏi. _Toàn Hiếu vẫn tiếp tục nức nở_ nhưng xét cho cùng... lỗi cũng không phải do em mà. Em không muốn như vậy đâu... cũng chỉ tại Vũ Phong... _Toàn Hiếu bất chợt như kịp nhận ra mình vừa lỡ lời, cậu vội im bặt._

– Có liên quan gì đến Vũ Phong? _Minh Hàn nắm chặt hai vai của Toàn Hiếu hỏi. _Chuyện tại sao em hành động khó hiểu em cứ không chịu nói cho anh biết. Nó thì có chuyện gì mà phải liên quan đến em?

– Anh đừng hỏi, em không muốn anh em anh xáo xáo. _Toàn Hiếu giọng thút thít._

– Nói cho anh nghe, chuyện gì đã xảy ra mà anh không biết. Đừng chịu đựng một mình anh sẽ đau lòng lắm. _Minh Hàn tỏ ra thật nghiêm túc muốn biết._

– Anh thật sự không ân hận khi nghe chứ?

– Ừ.

– Thật ra...thật ra...Hồi đó em để ý đến anh...nhưng gia đình em đang lâm vào tình trạng sắp phá sản. _Về mặt Toàn Hiếu thật khó chịu khi buộc phải nói những chuyện mà cậu không muốn nói. _Chủ nợ lại là cha anh. Với em, anh đã là một thứ cao xa ngoài tầm với. Em không dám mơ tới. Rồi một ngày không biết tại sao, em trai anh, Vũ Phong, lại biết chuyện em tương tư anh nên đã đề nghị với em một việc...

_ Toàn Hiếu lại ngập ngừng làm Minh Hàn thêm sốt ruột._

...Anh ta đề nghị sẽ tìm cách làm cho em có thể gặp anh, và anh sẽ yêu em. Và như những gì anh ta hứa, em đã gặp anh. Nhưng...em không ngờ, không ngờ rằng Vũ Phong đã lợi dụng mối quan hệ của chúng mình để làm hại anh, khiến cho anh bị cha đuổi khỏi nhà... Em đã rất ân hận, ân hận vì đã gián tiếp làm anh mất tất cả... _Toàn Hiếu nức nở, tiếng khóc ngày càng thốn thức hơn khiến cho lòng ai kia quặn thắt._

– Em...nếu đã vậy sau đó...tại sao em lại tìm cách rời xa anh, tại sao?

– Em đã nhủ lòng, anh vì em mà mất tất cả, em sẽ bù đắp lại bằng tình yêu của em. Tình yêu không cần phải có tiền bạc địa vị mới hạnh phúc phải không anh?_ Toàn Hiếu đưa đôi mắt tràn đầy hạnh phúc nhìn Minh Hàn.

_Khi Vũ Phong trở thành giám đốc, anh ta đã dùng nợ nần của gia đình uy hiếp em. Bảo rằng em phải làm cho anh không được nghĩ tới chuyện quay về nữa, không được để anh nghĩ đến việc tranh giành với anh ta. Nếu không anh ta sẽ siết nợ, công ty của cha em sẽ không thể làm ăn được nữa. Em đã rất sợ... công ty của cha không thể làm ăn tự do, luôn bị Vũ Phong khống chế... _Nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt đẹp đẽ đó._

Minh Hàn lòng bùng nổ, anh không nghe lần nữa. Thằng em anh đã bày đủ trò khiến cho anh khốn đốn thế này, vậy mà nó còn thần nhiên trách anh phản bội nó.

– Em cứ nghĩ là chuyện sẽ không đến nỗi nào, nhưng Vũ Phong nào có chịu thôi. Em trai anh cứ dùng số nợ đó khó dễ cha em, công ty sắp bị em anh sát nhập luôn rồi. Em mới dùng hạ sách làm cho anh rời bỏ em, em không muốn đâu... em thực sự không muốn. _Toàn Hiếu nghẹn giọng không thể nói thêm nữa._

– Em đừng buồn nữa. Mọi chuyện qua rồi, anh sẽ lấy lại công bằng cho em. Anh sẽ xem lại vấn đề về công ty của cha em. Đừng khóc... em quên hôm nay anh chính thức đi làm sao? _Minh Hàn vỗ về người yêu._

– Không sao, chuyện công ty của cha, em đã lo xong rồi. Em không còn buồn về chuyện đó nữa. Em chỉ sợ lại mất anh lần nữa thôi. Hôm ở Huế, anh đã không đến khách sạn tìm em. Em tưởng mình có thể chết đi rồi. Em về thành phố mà không thể làm gì được ngoài nỗi ân hận trong lòng vì đã mất anh. Cũng may, còn có ngày em được ngồi cạnh anh như thế này, đáng lẽ em phải bằng lòng với những gì mình có, em không nên ganh tị với người yêu của anh như thế mới phải... em... m... em lại làm khó anh... Nhưng mong anh hiểu cho... em yêu anh biết chừng nào.

Minh Hàn đau lòng biết bao khi hai hàng nước mắt chan chứa trên đôi má người anh yêu.

– Không có, anh không có yêu cậu ấy. Chỉ là...chỉ là chút b ồng bột thoáng qua thôi. Anh sẽ chia tay với cậu ấy, em đừng buồn nữa. Được không?

– Như vậy có được không? Như vậy sẽ làm cho anh trở thành kẻ xấu, chẳng phải người ta đã rất tốt với anh còn gì?

– Vì em, anh có thể trở thành bất cứ cái gì. Chuyện ơ n nghĩa có thể trả bằng thứ khác mà.

Minh Hàn đi r ồi nên không thấy Toàn Hiếu nở một nụ cười mãn nguyện, xen lẫn man trá. Cậu đã đạt được như ý, cậu luôn biết rõ mình có bao nhiêu quy ền lực với Minh Hàn.

Ngày đó cậu tiếp cận Minh Hàn đúng là do Vũ Phong chỉ vẽ, nhưng một phần cũng do ý đ ồ của cậu muốn tiếp cận vị tân giám đốc. Nhưng không ngờ cậu bị Vũ Phong chơi một vố, hấn công khai chuyện của Minh Hàn và cậu, làm cậu chưa kịp xơ múi được gì đã bị đuổi khỏi cái hũ gạo béo bở bởi cái gọi là tình yêu.

Vũ Phong là con cáo già, hấn ta uy hiếp cậu không được bỏ Minh Hàn, vì Vũ Phong dư sức biết vì sao cậu tiếp cận ông giám đốc mới. Khi quyền rữ Minh Hàn thành công, như đã hứa, Vũ Phong xóa món nợ cho công ty của gia đình cậu mà cậu đang chuẩn bị thừa kế, nhưng thay vào đó một món nợ khổng lồ do thua cá cược của cha cậu mất vào tay Vũ Phong. Một đi ều kiện mới được đặt ra là cậu không được bỏ Minh Hàn, còn nếu do Minh Hàn tự ý rời bỏ cậu trước thì món nợ kia xem như không có.

Cho nên cậu đã liên tục dẫn đàn ông v ề trước mặt Minh Hàn để anh ta bỏ cậu. Cậu liên tục bắt Minh Hàn cung phụng cho mình hưởng thụ để anh ta chán mà bỏ. Nhưng không hiểu sao con người đó lì kinh khủng. Cậu không muốn sống những ngày khốn khổ nghèo nàn với Minh Hàn, cũng chẳng muốn làm một công tử với cái công ty bị phá sản... Cuối cùng cậu cũng toại nguyện.

Đi ều kiện sau cùng của Vũ Phong cậu chưa kịp nói với Minh Hàn thì anh ta đã đi. Không phải lỗi của cậu, là do anh ta không chịu nghe hết mà

thôi. Cậu cười, rồi xem chỉ cần vài giọt nước mắt sẽ chẳng còn ai cản trở cậu với ông tân giám đốc nữa. Anh Kỳ cũng không, Vũ Phong cũng không.

.....◆◆◆...

Ngọc Bình đưa cho ông Vũ Hải một tấm ảnh chụp Minh Hàn đang khoát eo một người con trai đi vào quán bar dành cho gay. Ông Vũ Hải choáng...

– Cha thấy chưa, anh ta có thay đổi gì đâu mà cha tin tưởng gọi về. Vất người này ra rồi mang người khác vào.

– Con lấy tấm hình này từ đâu?

– Thật ra con đi chơi, ngang qua chỗ bar này tình cờ thấy. Con chụp bằng máy điện thoại. Con muốn cho cha biết trước, tránh sau này cha cứ bị anh ấy lừa gạt. _ Không dám nói thuê người theo dõi._

– Thật sao?

Ông Vũ Hải nén chặt lồng ngực, đau nhói.

– Bác sỹ...gọi bác sỹ... _Ngọc Bình la lớn._

.....◆◆◆..

Minh Hàn đang đi cùng Anh Kỳ vào một phòng giao dịch địa ốc.

– Anh đã chọn được nhà rồi, em xem có vừa ý không?

Anh Kỳ cười tươi như mặt trời buổi sáng, cậu cùng anh đi chọn nhà. Tổ uyên ương của hai người.

– Anh chọn là được rồi, có gì mà phải bảo em cùng đi.

– Em sẽ sống ở đó mà, phải hỏi ý em mới đúng chứ?

Minh Hàn chỉ cho cậu vị trí ngôi nhà, bản vẽ ngôi nhà. Một căn hộ chung cư, hai phòng ngủ với toilet riêng, một phòng khách, một phòng bếp.

– Em thích không, chọn cái này nhé. Anh xem kỹ r ấ, vừa g ần trung tâm, vừa an ninh.

– Được mà, nó quá sang trọng với em đó chứ. _Anh Kỳ cười hạnh phúc._

Điện thoại reo. Minh Hàn nghe xong tái mặt.

– Cha anh vào bệnh viện cấp cứu, anh phải tới ngay. Em về trước nha.

– Ở đâu?

– Bệnh viện Thành Phố.

– G ần mà, cách đây hai con đường. Anh đừng vội quá coi chừng tai nạn.

– Anh biết r ấ, anh đi trước.

Nhưng không hiểu sao, Anh Kỳ thay vì phải về trước lại mon men theo anh vào bệnh viện. Trước phòng cấp cứu cậu thấy có mẹ kế và em gái anh đang nháp nhòm chờ.

Khi bác sĩ đẩy băng ca mang cha anh ra, băng ca đi ngang chỗ cậu đứng. Anh Kỳ nép vào chỗ khuất sợ gia đình anh nhìn thấy. Cậu rón rén theo đến phòng bệnh, cậu muốn biết tình hình cha của anh có khá hơn không.

– Minh Hàn, lại cha bảo. _Ông Vũ Hải đã h ồi tỉnh, nhưng còn rất yếu._

– Cha tôi không sao chứ. Bác sĩ?

– Phải để ông ấy dưỡng sức. Ông ấy cần khỏe hơn cho ca mổ. Không nên để tình trạng này kéo dài, chỉ làm ông ấy mệt thêm.

– Mồ. _Bà tổng kinh hoàng. _Có nguy hiểm không? Ông ấy lớn tuổi rồi làm sao chịu đựng được?

– Tôi chịu được. _Ông Vũ Hải thì thảo. _Minh Hàn, chỉ cần con từ bỏ những quyến rũ ma quỷ cạnh con đi, thì cái gì ta cũng sẽ chịu được.

– Cha, cha đang nói gì vậy? _Minh Hàn tỏ ra rất không hiểu cha anh muốn nói gì._

– Cha đã biết anh đang chung sống với cái người tên Anh Kỳ nên cha mới ra nông nổi. _Ngọc Bình thẳng thừng tuyên bố._

– Con hứa đi, ta sẽ yên tâm đi mổ, không thì thà chết cũng không mổ. _Ông thầu thảo vì kiệt sức. _

– Hứa đi. _Bà tổng giục. _Con không thể để ông ấy chết vì con bất hiếu. _Bà ta bắt đầu khóc lóc._

– Được mà cha. _Minh Hàn nấn ná một vài giây rồi trả lời. _Con hứa. Con sẽ không gặp cậu ta nữa. Cha yên tâm nghỉ ngơi lấy sức, chuẩn bị mổ.

– Con không nuốt lời chứ? Con đừng tiếp tục những mối quan hệ như thế. Ta không chịu nổi.

– Con hứa, cha cứ tin con. Cứ an tâm dưỡng bệnh.

Bên ngoài cánh cửa, có một người lòng đau còn hơn dao cắt. Tuy biết cha anh vẫn hơn cậu, nhưng cậu cũng mong một lời anh bênh vực cậu trước cha anh. Mà cũng khó trách, cha anh đang trong cơn nguy cấp mà, không nên làm ông ấy xúc động thêm. Nhưng cậu vẫn buồn, anh đã từng từ bỏ tất cả cho tình yêu của anh, nhưng cậu thì không được như vậy. Khẳng định thêm một lần nữa, cậu không là gì trong lòng anh cả.

Anh Kỳ quay trở ra, cậu nhớ cha mẹ mình cũng từng vật vã như vậy khi phát hiện cậu bỏ nhà để chạy theo một người đàn ông. Nhất là mẹ cậu, bà đã chết đi sống lại biết bao lần. Bà đến năn nỉ cậu từ bỏ thứ tình yêu tội lỗi đó mà quay về Năn nỉ mãi không được, cha cậu đã tức quá mà từ cậu

luôn... Bây giờ cậu bỗng nhận ra mình đã bất hiểu biết chừng nào, đã làm cha mẹ buồn biết chừng nào. Cậu muốn chạy về xin lỗi một lần, nhưng cậu lại không từ bỏ anh được thì xin lỗi có ích gì.

Anh Kỳ ngẩng đầu nhìn lên trần nhà trong bệnh viện. Cậu nhìn thấy Toàn Hiếu đi vào và một lát anh chạy ra... Cậu lặng lẽ ra về

.....

Chẳng bao lâu sau trận đấu võ đài lịch sử nhưng vô cùng lãng nhách của Vũ Phong. Tin đồn đổi giám đốc đã lan đi. Và cái gì tới đã tới, chiến lợi phẩm của Năm Sung tự dưng biến mất. Hắn tức lờn tức lộn. Gặp thêm câu trả lời của Vũ Phong càng làm hắn điên máu.

– “Không phải tôi không giữ lời hứa mà do giám đốc mới không thích kinh doanh hình thức này. Tôi chịu. Hay anh nên tới thương lượng với giám đốc mới xem sao.”

Hắn thừa biết Vũ Phong ra vẻ như thế thôi chứ sau lưng hắn Vũ Phong sẽ cười vào mặt hắn. Bây giờ hắn đã biết vì sao Vũ Phong dám đem một món hời như thế ra cá cược. Hắn muốn điên lên. Tin Vũ Phong cá cược với hắn lan khắp nơi, hắn chưa kịp nở mày nở mặt thì hắn thua thảm hại ngay tức thì.

– “Không đơn giản như thế đâu Vũ Phong, không có chuyện cho qua dễ như thế đâu.”

.....◆◆◆.....

Ngồi trong xe Tùng lật tới lật lui cái áo cậu vừa được mua cho.

– Anh lại mua cái thứ này làm gì? Trông nó thật kỳ cục.

– Mua cho em mặc.

– Vì sao em phải mặc nó chứ. Nó thật diêm dúa.

– Bộ quần áo được nhà thiết kế tên tuổi làm ra, vào miệng em thành diêm dúa cơ đấy. _Quay sang tài xế. _Ghé nhà hàng đi. _Vũ Phong tủm tỉm cười khi nghe cậu nhận xét về chiếc áo anh mua cho cậu.

– Anh cười gì chứ? Tự dưng hôm nay anh lạ thật.

Đúng là Vũ Phong đối xử với cậu lạ hơn thường ngày. Nhớ! Mới sáng hôm nay, cậu vác mặt về nhà sau một tuần vắng bóng, Vũ Phong đã hét vào điện thoại với trợ lý của anh như vậy:

– “Cắt ngay cái lịch làm việc này cho tôi... Không nhưng nhì gì hết... Từ chối hết đi... Mặc kệ họ.”

Tùng chẳng hiểu mô tê nào ráo trôi. Ba tiếng sau anh trợ lý tới rút lại cái lịch làm việc dày đặc của cậu. Mặt anh ta nhăn hơn cái bánh tráng nhúng nước.

– Ông chủ thật là, cứ thay đổi ý kiến nhanh như chong chóng. Tôi làm sao mà đỡ cho kịp.

– Chuyện gì vậy, ông chủ thay đổi lịch làm việc của tôi nữa hả?

– Thay đổi tôi còn mừng, ông chủ cắt hết rồi. Hồi thì ít quá bắt phải giới thiệu cậu thật nhiều, dành nhiều hợp đồng cho cậu, lúc thì bảo cắt hết. Mấy cái hợp đồng ký rồi, tôi biết ăn nói làm sao...? Hay cậu vào nói với ông chủ giùm tôi một tiếng đi. Cứ cái đà này uy tín của tôi mất hết, tui mất bao nhiêu nước miếng để giới thiệu cậu. Bây giờ có danh tiếng mà không giữ uy tín... chắc... thì công sức đổ sông đổ biển hết. Cậu nói giúp với giám đốc giùm, cũng là tốt cho cậu.

Anh ta đi rồi Tùng còn buồn cười, Anh ta nhăn nhó coi bộ khó xử lắm nhưng cậu là gì mà anh ta bảo nói này nói nọ với Vũ Phong giúp anh ta. Vũ Phong cắt nhân khẩu cậu bên này thì chắc chắn anh ấy sẽ đi cậu chỗ khác thôi. Anh trợ lý này hình như xem trọng cậu quá mức rồi. Nhưng đúng là cắt ngang thì cũng phi lý.

Tùng lò dò gõ cửa phòng làm việc của anh. Thò đầu vào sau khi được anh cho phép. Và cậu đã vô cùng ân hận khi mình bày đặt làm anh hùng. Nhìn cái mặt anh lúc này đang hung hăng quá cỡ, hình như vừa có chuyện gì đó.

– Có chuyện gì? _Vũ Phong hỏi cộc lốc._

– Không, không có gì. Chỉ muốn biết anh có sai bảo gì không?

– Đừng vòng vo nữa, nói nhanh đi. _Vũ Phong có vẻ bức bối._

– Cái lịch làm việc mà anh vừa cắt ngang _Tùng đành phải nói_ anh có thể cắt từ từ không? Không nên làm khó anh trợ lý. Lại mất uy tín của công ty nữa...

– Tôi không việc gì phải lo cho cái công ty đó nữa. Mặc hă. _Vũ Phong như đồng lửa bị châm thêm dầu._

– Vay em xin phép. _Tùng vội vã chuồn, kinh nghiệm cho biết đừng dây vào anh lúc này._

....

Đêm nay võ đài sáng đèn. Vũ Phong công khai chuẩn bị từ nhà, Anh bắt Tùng giúp anh. Nói là giúp nhưng ngoại trừ việc anh tự trông cái quần tây sắc lẹm vô thì mọi thứ còn lại đều tới tay Tùng. Ban đầu cậu thấy hơi kỳ quái, nhưng Vũ Phong nhìn cậu với ánh mắt “Sao còn chưa mặc vào cho tôi.” thì Tùng bắt đầu công việc bảo mẫu của mình, một cách cẩn thận, một cách kỹ lưỡng. Quần áo của anh, cần vào cho Tùng một cảm giác không dám sờ xuất vì quá mắc, quá sang trọng.

Vũ Phong hôm nay trắng từ đầu tới chân, cái áo lụa trắng với chiếc cổ kiêu lãnh tự nhưng để mở cổ. Quần tây trắng mềm hơi rộng, thắt lưng màu đen với mặt dây gắn hình con đại bàng xám bạc. Đôi giày anh mang màu trắng sữa. Mái tóc thì bỏ rũ tự nhiên thêm chút keo mềm giữ cho không rối. Chỉ cái hoa tai màu bạc và chiếc nhẫn tổ bố trên ngón trỏ là không đổi.

Tùng nhìn anh đôi mắt không giấu được sự mê mẩn: “Anh với cậu sao mà khác xa nhau quá trời, nếu thành một cặp thì đúng là chuyện lạ cần ghi vào sách ‘những điều kỳ lạ’.”

– Bây giờ tới em.

–??????????

Chưa hiểu điều anh muốn nói, trong phút chốc anh đã đặt tay lên thắt lưng cậu, mở nút.

– Không phải anh chuẩn bị đi sao? _Tùng vịn tay Vũ Phong lại hỏi, trong khi da gà da vịt cậu nổi lên hết r ồi._

– Phải, và em cũng cần thay đồ, anh không thích bộ đồ em đang mặc.

Và r ồi nhanh chóng qu ần, áo của Tùng được lột ra.

– Em có thể tự thay được.

– Thảm ỹ em quá tệ, không thể để em tự làm được. Anh không muốn xấu mặt với thiên hạ.

– “Mình thế nào thì can gì mà anh ấy lại xấu mặt chứ?” _Dĩ nhiên chỉ nghĩ trong bụng thôi không dám nói._

– Xong.

Tùng đứng trước gương, cậu không biết người thanh niên đứng trong gương đang trở mắt nhìn cậu là ai. Hắn ta mặc một chiếc áo thun m ền màu trắng, cổ rộng lộ cả bờ vai và khuôn ngực, trên cổ áo phần vai có một ít lông vũ trắng muốt, tay áo ôm dài đến gang bàn tay, vạt áo trước vắt nhẹ trong lưng chiếc qu ần jeans màu đen ôm sát không thua gì chiếc áo. Để lộ dáng người thon, rắn chắc, khỏe mạnh. Mái tóc dài chấm tai được chải b ảy ba, ấp một bên má.

Trên cổ một sợi dây màu trắng trông có vẻ thô cứng ngự trị, trên cổ tay cũng một chiếc vòng màu bạc nhưng to bản, Và cuối cùng trên những ngón

tay, mười ngón không ngón nào không có nhẫn. cái to cái bé, ngón một chiếc ngón hai ba chiếc với những hạt đá trắng lấp lánh. Nhưng nhìn chung rất hợp, cả bàn tay như đeo một chiếc gang bằng trang sức, không còn dấu vết bàn tay chai sần vì lao động nữa.

– “Quyến rũ, gợi cảm.” _Tùng nghĩ vậy._

Nhưng cậu vừa nghĩ gì vậy. “Quyến rũ, gợi cảm” chẳng phải người trong gương là cậu sao, vậy thì...

– Sao hả? _Vũ Phong đứng phía sau nhìn cậu qua gương, hỏi._

– Là cái áo hôm trước anh mua?

– Ừ.

– Nhưng hôm đó nhìn đâu có hở hang dữ vậy. _Cậu đưa tay sờ lên cổ, lên khuôn ngực. Những chỗ đang bị phơi ra. Cậu cảm thấy kì kì, không quen._

– Mặc cái này ra đường sao? _Tùng hơi chau chau mày._

– Ừ. Đi thôi, trễ giờ rồi. _Vũ Phong giục._

– Nhưng...

Vũ Phong đi ra, không cho cậu phản đối thêm gì nữa. Bước ra tới cửa, anh tài xế trở mắt nhìn Tùng. Cậu ngượng ngịu cố kéo cái cổ áo kín lại chút nữa.

Thấy Tùng còn ngập ngừng, Vũ Phong tự tay mở cửa đẩy cậu vào. Suốt từ nhà đến võ đài Vũ Phong để ý thấy Tùng cứ cố ý để tay che trên khuôn ngực.

Riêng Tùng thì cực kì lúng túng. Ở quê cời trần đá banh hay lội sông, đánh nhau áo quần rách teng beng cậu cũng không có cái cảm giác này, nó cứ như cậu đang phơi bày thân thể mình cho người ta nhìn, dù xét về thực

tế nó vẫn kín hơn ở trên, nhưng chính cái cách phục sức này làm lộ rõ ý đồ của người mặc. Cố ý khêu gợi, cố ý quyến rũ con mắt người ta.

Xe dừng lại trước cánh cửa một ngôi nhà khá rộng, lịch sự khang trang, tĩnh mịch. Xe dừng một người quần tây áo sơ mi trắng ra mở cửa. Vũ Phong như một người khác khi anh bước ra khỏi xe. Cặp kiếng đen làm cho người xung quanh khó đoán biết ý nghĩ của anh. Tùng cũng nhận thấy anh thay đổi hẳn với lúc là giám đốc ở công ty.

Tùng còn lóng ngóng chưa muốn bước xuống, cậu nghe anh hắng giọng để thúc giục cậu. Thò một chân và cái đầu ngó xung quanh, không có mấy người. Cậu mạnh dạn bước ra hơn.

Vũ Phong đi trước, Tùng nối gót theo sau, đi vào. Càng đi sâu vào Tùng càng thấy cảnh vật xung quanh quen thuộc.

– “Hôm nay anh ấy đến võ đài, nơi này trông quen quen.”

Tùng cuối cùng cũng nhận ra, đây là khuôn viên phía trên võ đài, nơi cậu vẫn thượng đài những tối thứ bảy. Chỉ khác là cậu vào bằng một lối khác.

Bước xuống những bậc thang, võ đài đã đông người ng ồi. Tư Hùng, tên Lý và mấy tên đàn em xếp hàng chào đón ông chủ lớn. Khi Tùng bước qua chúng, cậu để ý thấy họ đang cố gắng nhận diện cậu, có lẽ họ đã nhận ra nhưng còn nghi hoặc vì bộ đồ cậu đang mặc làm họ nửa tin nửa ngờ.

Vũ Phong bắt tay những người anh quen, chào hỏi cho phải phép xã giao. Anh bước thẳng lên trên, nơi Tùng đã nhìn thấy anh lần đầu tiên, ghế VIP. Vậy là hôm nay anh tham gia cá cược. Tùng tò mò nhìn phía đối diện, Năm Sung, đối thủ của anh lần trước. Không cần hỏi cũng biết lần này cả hai giải quyết những ân oán gì.

Ra hiệu cho trận đấu bắt đầu, Vũ Phong như cũ sau khi được đám đàn em chăm sóc chu đáo thì bắt đầu quan sát trận đấu. Tùng nhìn xung quanh mình, chẳng biết từ khi nào cậu đã đứng cạnh ghế anh ng ồi, phía sau cậu đám đầu gấu xếp hàng giàn trận, và một kẻ cậu không bao giờ quên mặt,

tên đao phủ của cậu, mà không, lần này phải gọi chính xác chức vụ của hắn là vệ sĩ. Phải, tên vệ sĩ đã đứng phía sau anh tự bao giờ.

Tùng nhìn xung quanh, ai cũng đứng phía sau anh chỉ mỗi cậu đứng ngang anh. Tùng bất giác khẽ lùi một bước, Vũ Phong khẽ liếc sang Tùng khi nhận thấy cậu lùi lại sau anh...

Phía dưới võ đài đang nóng, đối thủ của anh có vẻ đang thắng thế. Năm Sung mời về một nhà vô địch môn quyền anh. Khi biết lai lịch đấu thủ lần này Vũ Phong biết, muốn giành phần thắng thật vất vả. Kể dưới kia với thành tích bất bại và cũng nổi tiếng là người trầm tĩnh. Muốn hắn ta thua chỉ có một cách: Đó là làm cho hắn phân tâm. Làm cách nào để hắn phân tâm? Anh thừa biết, bây giờ không cần những cái gọi là quân tử hay công bằng trong những trận cá cược. Anh phải thắng, đúng chỉ đơn giản anh phải thắng...

– Mang cho anh ly rượu.

– Rượu? _Tùng lặp lại khi nghe Vũ Phong nói. _Chờ...chờ em một chút.

Trong khi Tùng còn đang lúng túng chưa biết lấy rượu ở đâu ra cho anh thì rượu đã được mang tới. Thay vì đưa tận tay ông chủ lớn thì ly rượu lại được đặt vào tay Tùng. Cậu mang ly rượu cho anh mà bất giác bị lay cái vẻ khúm núm của đám đàn em.

Vũ Phong cười rất tình, một tay anh đón ly rượu từ tay Tùng, tay kia anh khẽ choàng qua eo cậu kéo cậu vào lòng mình. Mọi con mắt đang liếc về phía anh_ vì ngại hay vì sợ mà không dám nhìn trực diện _dám chắc một điếu, với hành động của Vũ Phong thì võ đài bên dưới không có gì hấp dẫn bằng cái ghế VIP nữa. Kẻ tò mò muốn nhìn, người kinh ngạc nhìn, kẻ ganh tị nhìn.

Tùng thì ngượng chín cả người dưới bao nhiêu là ánh mắt chiếu vào cậu, nhưng Vũ Phong tỉnh như ru ối. Anh thả nhiên ôm eo cậu, kéo sát cậu vào mình hơn, dốc cạn ly rượu rồi thả nhiên quan sát trận đấu. Ly rượu lại được châm thêm.

– Anh...định làm gì vậy?

Vũ Phong kéo khẽ Tùng tiến tới sát anh chút nữa, mũi anh đang đặt trên cổ cậu.

– Anh uống rượu nhưng không có gì để đưa cay.

Nói rồi anh liếm nhẹ lên làn da trăn đang phồng ra trước mũi anh, võ sĩ phía dưới đánh lỡ một cú đấm. Vũ Phong cười hài lòng, anh cắn một cái thật mạnh vào bờ vai trăn của Tùng, bất ngờ Tùng la oái một tiếng làm kẻ dưới kia lãnh trọn một cú đấm.

– Bộ em là món nhấm rượu của anh sao. Đau quá...!

Vũ Phong vẫn cứ thản nhiên thưởng thức trận đấu, thưởng thức rượu và món nhấm đang ở ngay trên đùi anh. Tiếng keng kết thúc từng hiệp cứ lần lượt vang lên.

Vũ Phong ngày càng quá đà. Đó là ý của Tùng khi cậu bị anh “sàm sỡ” ngày một lộ liễu hơn. Vai áo cậu đã tụt xuống khỏi đầu vai, vài vết đỏ ửng đã ngự trên đó. Tùng không biết anh muốn gì mà lại lộ liễu giữa chốn đông người như thế. Không biết anh có nhớ anh đang ôm một tên con trai không?

– Anh...thực...không thấy kỳ sao?

– Em không thích sao?

– Kho...ô...ng...ph...ả...i...vậy...nh...ư...n g.

– Không là được rồi.

Tùng bị một nụ hôn của anh lấp mất, tay anh luồn trong áo cậu vuốt ve... vuốt ve.

Vũ Phong đoán không lầm. Nhà vô địch có thành tích bất bại nhưng không qua được ải tình cảm. Hắn từng tiếp cận anh vì một mục đích không trong sáng, khi mà anh không đồng ý thì lại thẳng thừng gởi thiệp đề nghị

với anh một mối quan hệ trên cả bình thường. Hấn nhận lời Năm Sung đổi đầu với anh cũng do muốn làm áp lực với anh thôi, muốn anh phải chịu thương lượng với hắn. Nhưng Vũ Phong dễ gì chịu thương lượng, hắn đã bị anh bắt thóp thì có lý gì anh chịu để thua.

Vũ Phong cố tình âu yếm một người con trai khác trước mặt hắn, không phải một cô gái mà là một tên con trai, và kết quả không ngoài những gì anh mong đợi. Anh càng lộ liễu bao nhiêu hắn càng mất bình tĩnh bấy nhiêu, càng lộ liễu sơ hở bấy nhiêu. Võ sĩ của anh đang vất vả lấy được từng điểm của hắn.

Nhưng anh làm hắn mất bình tĩnh thì chính anh cũng đang mất kiên nhẫn. Anh đang không thể khống chế việc muốn cọ sát nhiều hơn vào cái thân hình đang ở trước mặt, anh đã quá xem thường ma lực của cậu đầu bếp của anh, anh không nghĩ cậu sẽ đẹp như vậy khi anh phủ lên người cậu ‘lụa là châu báu’.

Ban đầu anh còn hơi ngại, nhưng sau đó anh không còn để ý đến những con mắt xung quanh đang nhìn anh kiểu gì. Anh cảm giác thật thoải mái khi được ôm cậu dù giữa chốn đông người, mân mê đầu vai cậu để lại những dấu đỏ hồng, cả những nơi làn da cậu lộ ra. Rồi chẳng biết tự lúc nào vai áo cậu tụt xuống khỏi đầu vai, đôi môi anh lén trên khắp làn da cậu. Từng chỉ biết giấu mặt trên vai anh để khỏi phải xấu hổ. Anh ngày càng ôm cậu sát vào người mình hơn, nhưng mắt không rời khỏi những gì đang diễn ra trên võ đài.

KEEEEENG!

Tiếng Keng kết thúc hiệp thứ mười hai, trọng tài tuyên bố võ sĩ bên xanh, bên Vũ Phong, hơn một điểm, Thắng!

Năm Sung bấu chặt tay nắm ghế, cặp mắt vẫn đỏ nhìn Vũ Phong đang thản nhiên cười, hôn cái tên anh ôm nãy giờ ra chiều thích thú lắm. Võ sĩ quỳ đầu, bên Năm Sung, rất tức tối ném về phía anh những tia nhìn rực lửa...

– Em chuẩn bị đi, trận sau đến lượt em đó. _Vũ Phong thì thào vào tai Tùng._

– Em? Sao anh không nói trước gì hết vậy?

Tùng bật khỏi bờ vai anh khi nghe Vũ Phong bảo rằng cậu phải chuẩn bị lên võ đài. _Sau cả đồng câu cậu rên rỉ này giờ rằng anh nên buông cậu ra thì hơn, mà anh chẳng để tâm cậu nói gì. _Tùng vội bật dậy rời khỏi anh, Vũ Phong vẫn chưa buông, anh lôi cậu ngã xuống như cũ.

– Nhớ, anh không thích em bầm chỗ nào trên người đâu đó. Như thế rất là xấu, nhanh gọn là trên hết.

– Anh nghĩ em là thánh chắc. _Tùng liếc về phía võ đài. _Đánh nhau mà bảo đừng bầm giập. Mà lần này anh cá cái gì thế?

– Trận vừa rồi anh cá cái võ đài này. Nhưng thắng rồi đó. Còn em, phải lấy lại danh dự lần trước cho anh. Em có biết hấn ta _Vũ Phong chỉ về phía Năm Sung_ đã rêu rao khắp nơi rằng anh không có khả năng thuê một võ sĩ ra hấn nào cả, thua bạc không sao, mất danh dự là không được. Cho hấn thấy, người của anh _hôn nhẹ lên chóp mũi cậu một cái_ có vô dụng như hấn nói không. _Mặt Tùng đã đỏ lựng lên rồi_ Sao hả, làm được chứ? Đối thủ cũ đấy.

– Nếu vậy thì không thành vấn đề Đền lại cho anh vụ lần trước vậy.

– Anh tin em, đi chuẩn bị đi.

Tùng đứng lên, rời khỏi cái ghế em ái, đui Vũ Phong, đi xuống chuẩn bị. Vũ Phong ngoắc Tư Hùng đứng gần đó lại.

– Dặn tụi nó đừng có nhậu chuyện.

– Dạ, em biết rồi anh, em không dám làm sai đâu mà. _Tư Hùng nín thở._

– Coi cậu ta xong chưa thì cho bắt đầu đi. Tránh đêm dài lắm mộng.

– Dạ, em bảo tụi nó kiểm tra li ền.

Tư Hùng dặn tên Lý những gì ông chủ lớn muốn. Xong hắn bật lửa m ồi cho ông chủ lớn một điếu xì gà mới, cười xu ề xòa.

– Anh Phong, thật ra thằng nhóc đó... anh không nói rõ tụi đàn em thất lễ thì tội nghiệp. _Tư Hùng tranh thủ lúc ông chủ lớn rảnh rồi vui vẻ với traten thẳng vừa r ồi để giải tỏa thắc mắc._

– Muốn nói chuyện gì? _ Vũ Phong giọng đều đều cắt ngang.

– Nhóc Tùng, nhóc...à cậu ấy...là...

Không hiểu sao hắn nghĩ nếu nói về một cô gái thì dễ hơn. Còn nói về một thằng con trai trong tình huống này thì, Tư Hùng khó thốt ra hai từ “người tình” mà hắn muốn xác nhận. Rốt cuộc hắn lại cứ ấp úng...

Nếu là trai gọi thì hắn thấy không ít, nhưng ông chủ hắn có khi nào r ợt tới con trai đâu. Đùng một cái, vừa công khai vừa mùi mẫn. Làm hắn choáng, quan trọng là cậu nhóc không có vẻ là trai gọi. Vì nếu có ông chủ lớn bao bọc hà cớ gì thằng nhóc lại vay nợ r ồi phải vất vả đánh võ đài trả nợ. Hắn chẳng thể trả lời nổi, hắn đành phải hỏi để mà còn biết đường cư xử.

Thấy Tư Hùng ấp úng mãi, Vũ Phong nói thay lời hắn

– Anh muốn biết có phải người của tôi không chứ gì?

– Anh cũng phải cho bọn em biết mà còn biết đường...hì...hì...không làm mất mặt anh.

– Cứ với tôi như thế nào thì cậu nhóc thế ấy._ Vũ Phong buông một câu nhẹ nhàng.

– Hả!?!

Tư Hùng muốn hả hê khi nghe Vũ Phong trả lời ngoài sức tưởng tượng của hắn. Vậy thì cậu nhóc đó được ưu ái quá còn gì, không phải chỉ

là giả vờ tôn trọng để nể mặt ông chủ mà là đối xử y như với ông chủ. Từ Hùng quay đi mà hơi hơi mừng trong bụng. Nếu thằng nhóc đó quan trọng như vậy thì hẳn cũng đỡ lo, nếu lỡ trận kế kết quả có thế nào thì hẳn cũng đỡ bị bần giập. Có một cái khiến quá tốt che chắn rồi còn gì. Hẳn nghĩ bây giờ nên vào quan tâm cậu ta một chút thì lợi nhất.

Việc đầu tiên Minh Hàn làm trong kỳ nghỉ cuối tuần này là hẹn Anh Kỳ. Ngồi đối diện khuôn mặt đang cười rạng rỡ kia Minh Hàn nhận thấy rõ ràng Toàn Hiếu mới là người cần anh.

– Lâu rồi mình mới ra ngoài cuối tuần như vậy, em vui lắm.

– Em lạ thật, mình vẫn gặp nhau mỗi ngày đấy thôi cần gì em phải vui như vậy vì một cuộc hẹn.

– Vậy à? Anh không vui?

– Không phải... thật ra anh có chút chuyện muốn nói với em.

– Quan trọng lắm sao? Không nói ở nhà...

Minh Hàn biết, nếu nói ở nhà thì khó cho anh. Dù gì Anh Kỳ đối với anh nặng tình nặng nghĩa, nếu anh phụ cậu ấy thế nào cũng to chuyện. Ở chốn công cộng chắc cậu ấy không đến nỗi làm ầm lên quá đáng. Thận trọng đặt xấp giấy tờ anh chuẩn bị sẵn lên bàn, đẩy về phía Anh Kỳ.

– Em xem có thích không?

Anh Kỳ chậm chạp lật từng tờ giấy trước mặt...

– Giấy tờ nhà hả?

– Ừ. Nó đứng tên em đó. Căn hộ cũng khá lắm.

– Sao lại đứng tên em, em đâu có bỏ đồng nào mua đâu...?

– Anh mua, anh muốn tặng em...anh muốn đề nghị một chuyện...anh...

Trái tim Anh Kỳ đập lô tô. Minh Hàn muốn gì đây, vô công bất thọ lộc. Tự dưng mang một căn nhà đất ti ền cho cậu, thật đáng nghi ngờ mà. Anh làm gì yêu cậu đến mức cho cậu nhà cửa...vả lại anh còn một Toàn Hiếu... mà nhắc đến Toàn Hiếu cậu nhói lòng... Hay là...không, dù gì cậu không muốn đi ầu đó xảy ra...cậu đã im lặng ngoan ngoãn nhận một chút tình yêu thừa thãi của người ta r ồi. Không lẽ anh tuyệt tình đến mức bỏ rơi cậu sao.

– Em không nhận. Tự dưng lại cho em thứ đất ti ền vậy làm gì?

– Nghe anh nói... Anh... thật ra anh tặng em món quà này để xin lỗi... anh vẫn không thể yêu em được. Anh...

Anh Kỳ chết lặng cả người, dù đã đoán được nhưng cậu cũng không tránh khỏi xót xa lòng.

– Em hiểu cho anh, anh...

Anh Kỳ vẫn ng ồi yên không phản ứng gì. Minh Hàn cũng im lặng không biết phải nói tiếp thế nào... không biết bao lâu bỗng cậu lên tiếng.

– Vậy lời anh hứa sẽ từ từ yêu em. _Giọng cậu nghẹn đi, cố lắm mới nói được hết câu._

– Anh xin lỗi, nhưng trái tim... thật khó đi ầu khiến trái tim mình.

– Em hiểu r ồi, nhưng anh c ần lại cái này đi.Em không nhận đâu. Vô công bất thọ lộc.

– Em nhận đi cho anh... _Minh Hàn không biết nên dùng từ gì để nói tiếp._

– Anh có thể để em một mình một lát không?

– Để anh đưa em về

– Không c ần đâu, em tự đi vềđược, chỉ c ần để em một mình một lát thôi.

Minh Hàn không nói gì nữa, anh lẳng lặng đứng lên. Anh Kỳ nhìn cái ghế đối diện đã trống, lòng cậu không cam tâm. Cậu lúc nào cũng yêu anh, yêu anh đâu thua gì người kia, ít ra anh cũng nên công bằng với cậu một chút chứ. Sao lại bỏ rơi cậu, sao lại không yêu cậu, sao không chút luyến tiếc gì cậu cả vậy? Cậu yêu anh quá nhiều, cậu làm sao đây khi không thể gặp anh nữa, không nhìn thấy anh là một cực hình với cậu. Cậu không thể mất anh đâu, cậu cần anh biết bao nhiêu... Phải rồi... có lẽ anh nghĩ cậu phiền phức, nghĩ rằng cậu sẽ cản trở anh yêu Toàn Hiếu, cậu phải nói cho anh biết cậu không đòi hỏi gì cả, cậu chỉ cần anh để cậu bên cạnh, đừng bắt cậu phải xa rời anh...đừng bắt cậu làm cái đi đâu vô cùng đau đớn đó.

Anh Kỳ bật dậy, chạy theo hướng Minh Hàn đã đi. Cậu phải cho anh biết cậu chỉ cần ở bên cạnh anh là đủ rồi. Ra khỏi quán cà phê hai người đã hẹn, bên ngoài trời đã đổ mưa lớn từ lúc nào, Anh Kỳ nhìn quanh quất.

“Minh Hàn đâu rồi, anh ấy đâu rồi? Cậu phải gặp được anh ấy, phải nói cho anh ấy biết nhanh nhanh lên không thì anh sẽ đi mất, anh sẽ bỏ cậu mất...”

...Kia rồi, cậu đã nhìn thấy anh. Anh đang chuẩn bị rời đi cùng người đó. Cậu phải nhanh lên không thì muộn mất.”

– Anh, làm ơn đừng rời bỏ em. Xin anh, đừng rời bỏ em.

Nước mắt cậu nhạt nhòa, giọng cậu nghẹn ngào, cậu quỳnh quáng. Bao nhiêu lời muốn phân trần không thể thoát ra khỏi miệng. Cậu làm sao thế này, sao cậu chỉ có thể lập đi lập lại bấy nhiêu thôi.

Minh Hàn không biết nói gì nữa khi Anh Kỳ yêu cầu được yên một mình. Anh không thể nói thêm gì vì mọi tội lỗi đều do anh mà ra. Ra đến cửa Toàn Hiếu đã đợi anh từ lâu, mưa quá lớn. Bắt một chiếc taxi, chưa kịp bước lên xe anh đã bị kéo lại.

Anh Kỳ nắm chặt tay anh nước mắt ràn rụa, miệng chỉ nói đi nói lại mỗi một câu: “Đừng rời bỏ em.” Toàn Hiếu lôi mạnh anh vào xe nhưng Anh Kỳ giữ anh cũng thật chặt. Anh còn chưa biết phải làm sao thì Toàn Hiếu đã uất ức bẳng mình vào mưa.

Minh Hàn lo lắng, anh không thể bỏ Anh Kỳ lại nhưng nếu ở lại Toàn Hiếu sẽ nghĩ anh không chọn cậu ấy. Đây Anh Kỳ đứng sát vào mái hiên nơi khuất mưa. Anh nói như hét, át cả tiếng mưa và tiếng Anh Kỳ vẫn còn liên tục van xin anh.

– Đứng yên đây chờ anh, anh quay lại liền. Nhớ không!

Minh Hàn băng mình vào mưa chạy theo Toàn Hiếu... khi anh quay lại nơi anh dặn Anh Kỳ đứng đợi chỉ còn một vũng nước ướt sũng. Không hiểu sao lòng anh có chút dao động, khó chịu vô cùng.

.....◆◆◆.....

Vừa đẩy cửa bước vào, một câu hét to, giận dữ đập vào tai cậu

– ANH CỐ TÌNH LÀM TÔI PHÂN TÂM, ANH CỐ TÌNH ÔM MỘT TÊN KHÁC TRƯỚC MẶT TÔI LÀM TÔI THUA. ANH LÀ TÊN KHỐN!!!!!!!!!!.

Quay lại thấy Tùng đứng ở cửa, mắt hấn long lên sòng sọc. Vũ Phong vẫn chậm rãi trả lời hấn không chút giao động vì cơn giận đang bộc lộ của hấn.

– Tôi làm gì là quyền của tôi, không thắng được là lỗi của cậu. Không liên quan gì tới.

– Anh được lắm, chờ đó. Anh sẽ phải trả giá.

Nói rồi hấn hấn học rời khỏi phòng, đi ngang Tùng hấn đẩy cậu muốn bật ngựa. Bất bại... _nhưng bây giờ bại rồi._ ...có khác, mạnh như trâu.

– Có chuyện gì không?

– Hấn vừa bảo anh làm hấn thua?

– Không có gì, chuyện của anh, em không cần quan tâm. Thua là thua, không nguyên do nào hết.

– ...

– Em về trước đi, anh còn nhiều chuyện chưa làm xong. Ban nãy đánh hay lắm, hôm nay mới tận mắt thấy.

– Anh nói quá... Vậy thôi, em về trước.

Vừa bước ra khỏi cửa phòng Tư Hùng đã khoát vai cậu thân thiện.

– Hôm nay đánh khá lắm. May là cậu thắng không thì cả đám te tua. Mất việc luôn ấy chứ...ha...ha...Ông chủ lớn thiệt tình, mang cả cái võ đài này ra cá... Cậu có biết mấy hôm nay bọn anh hồi hộp chết được không?

– Sao lại cảm ơn, em đâu có đánh trận đó đâu. Không phải trận trước...

– Hai trận, thắng trận trước ông chủ đã có nguyên sòng bạc ở biên giới rồi. Trận sau là cái võ đài này đây, ông chủ sợ cậu bị áp lực nên không cho ai nói trước với cậu, giờ thì thắng rồi thoải mái. Cậu đi uống vài ly với anh em chúc mừng nha.

Tùng nổi hết gai ốc, may là cậu thắng không thì... Tư Hùng huyền thuyên mãi, hấn hình như đang cố tình kết thân với cậu.

– Cậu cũng hay thật, của được ông chủ lớn. Cậu không biết cái tên bất bại...à là cái tên đấu ở trận đầu, trước đây cũng cất công mồi chài ông chủ lớn dữ lắm đó. Hấn mê ổng như điên đồ vậy, hôm nay thấy ông chủ ưu ái cậu vậy chắc tức lắm. Tức tới thua luôn mà.

Tùng khựng lại, những gì Tư Hùng vừa huyền thuyên với cậu phải chẳng khớp với chuyện cậu vừa nghe ở chỗ Vũ Phong.

– Thôi tôi về đây, tôi không uống đâu.

– Sao vậy? Không nể mặt anh em chút nào sao?

– Anh Phong kêu tôi về _Tùng thoái thác._

– Ừ nếu đã thế thì chờ dịp khác vậy.

Tư Hùng đành phải để Tùng về theo lệnh ông chủ lớn. Hấn cũng hơi tiếc cơ hội tiếp cận cậu để lấy lòng. Tùng thì đang buồn nấu ruột, nghe những gì Tư Hùng nói cậu thất vọng quá chừng. Cậu vốn cũng có chút giao động khi anh công khai với cậu. Nhưng bây giờ ráp nối những gì nghe được cậu có thể kết luận. Anh chỉ lợi dụng cậu cho mục đích của anh. Chán!

Không về nhà, Tùng lang thang qua mấy con đường cho đỡ buồn. Ngồi xuống bên hoa bên đường nhìn mọi người nhộn nhịp qua lại hối hả, trời có vẻ sắp mưa. Gió mang hơi nước lạnh thổi đến từng chập. Tùng nghe lạnh lạnh nơi cổ.

Giờ cậu phát hiện mình chưa thay đồ. Vẫn cái bộ dạng khêu gợi con mắt người ta mà cậu cứ đi lang thang.

Nên về thôi...

Những hạt mưa nặng nề tuôn nhanh trên đường, Tùng lùi lại vào mái hiên, không thể về kịp, đành trú một lát vậy.

Mưa ngày càng lớn, càng kéo dài. Nước bắt đầu ngập đường. Gió thổi ngày càng lạnh khiến cậu bắt đầu run.

Hay dẫu mưa về luôn ta, túi không đủ tiền cho taxi. Mà đường thì vắng người qua lại rồi... “Nếu cậu gọi bây giờ anh có đến đón không nhỉ?” Chỉ là cậu muốn tưởng tượng một chút thôi chứ dễ gì...

Cậu bất chợt thấy một người quen... mà không, cậu nghĩ là cậu thấy quen mặt, hay ít ra cậu có gặp qua. Người này đi dưới mưa, bước qua trước mặt cậu thái độ hồ hững. Chẳng thấy lạnh hay sao mà cứ đi dưới trời mưa như thế? Hình như là không bình thường. Cậu quyết định gọi dù chưa nhớ ra người đó là ai vì cái dáng liêu xiêu đó trông buồn bã cô đơn quá.

– Này, anh gì ơi, anh có sao không đó.

Vẫn không trả lời.

– Anh ơi. _Tùng bước ra, kéo người thanh niên vào mái hiên. _Anh có sao không, trông anh không ổn chút nào.

– Tôi không sao. _Người thanh niên lên tiếng._

– Trông anh quen lắm. Hình như gặp anh ở đâu r ấ?

– Tôi không biết, cậu buông tôi ra.

– Anh ổn chứ? Anh có tỉnh táo không đó?

– Tôi có sao đâu. Tôi có bị gì đâu, chỉ có hơi...

– Bu ần _ Tùng tiếp lời._

– Sao lại nói vậy?

– Vì trông anh bu ần thật mà. Em trông anh quen quen nhưng không nhớ ra gặp ở đâu, em gặp nhiều người quá nên... AAA!!! Nhớ r ấ. Anh có quen anh Minh Hàn phải không. Anh tên gì đó... cái gì...cái gì ta...

– Anh Kỳ. _Người thanh niên nhắc._

– Phải. Anh Anh Kỳ. Nghe kỳ quá.

– Gọi Anh Kỳ thôi, mà cậu là ai?

– Em là người gặp anh và anh Minh Hàn ở Huế. Ng ấ nói chuyện bên bờ sông đó.

– À, à tôi nhớ r ấ. Người yêu của Vũ Phong. Sao cậu đứng đây giờ này. Không phải khuya r ấ sao?

– Người yêu gì, đừng nói vậy anh ấy nghe được thì chết em. Mà em phải hỏi anh mới đúng, sao lại gi ầm mưa giờ này... Anh Minh Hàn đâu, không phải anh ấy về Sài Gòn cùng anh sao?

Anh Kỳ ng ỡ bệt xuống vĩa hè, mặc cho cả người ướt sũng. Tùng cũng ng ỡ xuống bên cạnh.

– Phải, v ề cùng. Nhưng... nhưng mới đây thôi...chúng tôi không cùng nhau nữa...tôi...anh ấy đi r ồi.

– Nên anh một mình lạnh thang trong trời mưa vậy sao? Anh...

– Tôi không sao, tôi chỉ muốn làm cho cái đầu dịu lại thôi. Một lát sẽ không sao...

– Anh Minh Hàn sao lại bỏ đi?

– Anh ấy đi cùng Toàn Hiếu, cậu biết Toàn Hiếu chứ?

– Biết, vậy là em hiểu r ồi. _Ai chứ Toàn Hiếu thì Tùng có lạ gì._

– Còn cậu, sao giờ này lại ở đây. Vũ Phong của cậu đâu r ồi?

– Của em khi nào đâu. Cũng giống anh thôi, tự làm mình khổ.

Anh Kỳ cười, vậy là có thêm một người giống anh. Không cần nói nhiều, chỉ một vài câu cũng làm cả hai hiểu nhau và cảm giác thân thiện nhanh chóng nảy nở. Cùng một hoàn cảnh mà...

– Anh muốn uống không? Em bỗng muốn uống thật say, có bạn nhậu cũng đỡ buồn.

– Ừ. Tôi chắc cũng phải cần rượu mới ngủ yên đêm nay được.

Cả hai hùn tiền, gọi taxi về phòng trọ chỗ thằng Sơn em Tùng. Thằng Sơn quá mức ngạc nhiên khi thấy anh hai nó xuất hiện giữa đêm hôm thế này. Đã vậy còn bảo nó đi mua rượu, mua quá trời nữa chứ. Nó định phản đối nhưng thấy không ổn. Cả hai người, anh nó và người cùng về đầu có vẻ không ổn. Nó đành đi mua rượu phục vụ hai ông anh nhậu.

Trời sáng, thằng Sơn ngủ quên từ lúc nào. Giật mình dậy vẫn thấy hai ông ng ỡ nhậu. Chai lọ quăng tùm lum. Nó suýt xỉu khi nhìn đồng rượu mà

cả hai tiêu thụ, vậy mà không người nào tỏ ra muốn ngừng. Không người nào say. Và việc đầu tiên của nó là xách tiêng đi mua thêm rượu.

– Công nhận, tửu lượng cậu cao thật.

– Anh cũng thua gì. Vẫn không say.

– Cậu đừng coi thường anh chứ, làm ở bar bao nhiêu năm, toàn tiêu thụ rượu mạnh không đấy.

– Uống miễn phí ha, sung sướng.

– Sướng gì đâu. Ban đầu là buồn quá vì thấy anh ấy cứ tay trong tay với người khác nên uống, sau thì khách đến bar mời uống. Uống riết rồi không biết khi nào mình có thể say.

Tới chiều thằng Sơn đi làm về thấy hai cái xác nằm quay đơ trên đất. Xung quanh bừa bãi chai lọ, đồ ăn... Chuông điện thoại thì đổ ỳnh ỏi. Điện thoại của Tùng, Sơn cầm lên, màn hình hiện hai chữ ‘Ông Chủ’. Cậu không dám bắt máy. Gọi anh nó thì hơi khó, anh nó uống không biết say, say rồi thì có trời mới gọi nổi.

– Khi không uống chỉ dữ vậy, bây giờ ông chủ gọi tới biết làm sao đây trời.

Điện thoại cứ réo mãi không thôi...cuối cùng sốt ruột quá nó đành bắt máy. Vừa bắt máy, chưa kịp Alo, một giọng giận dữ quát chúa đập vào tai nó.

– Cậu đi đâu suốt từ tối qua hả? Gọi mãi không chịu bắt máy là sao?

– “Thôi tiêu anh hai rồi, ông chủ có vẻ tức giận lắm!”

Sơn khẽ Alo một tiếng, xong nó nhẹ giọng nói, nó cũng hơi khộp. Nó biết ông chủ anh nó ra làm sao rồi mà.

– Alo, dạ anh Tùng ngủ rồi ạ.

– Ngủ, cậu là ai?

– Dạ, em là em anh ấy.

– Sơn đó hả. _Giọng anh dịu xuống. _Gọi anh cậu cho tôi.

– A!... Bây giờ thật khó mà gọi lắm ạ...anh hai xin r ồi.

– Say?

– Phải, anh ấy uống với bạn suốt từ tối qua tới giờ mà. Anh ấy mà say thì có trời gọi. _Sơn không biết nó đang vô tình tố cáo anh nó. Uống công Tùng cứ giả vờ hi ền lành._

– Bạn, bạn như thế nào?

– Em không biết...

– Chỗ cậu ở đâu?

Không d ầy một tiếng đ ồng hồ, Vũ Phong đứng trước cửa căn phòng trọ của Sơn. Thằng Sơn lúc này đã dọn dẹp sạch sẽ chiến trường của anh nó. Kéo hai cái ‘thây’ nằm ngủ ngay ngắn cạnh nhau.

Vũ Phong đứng trước căn phòng trọ của Sơn, chân mày anh cau lại khi nhìn thấy cái cảnh hai ‘thằng’ nằm cạnh nhau ngủ.

– Tôi mang anh cậu về.

Chỉ một câu không hơn. Vũ phong vác Tùng lên mang thẳng ra xe trước con mắt tròn xoe của Sơn.

Quảng nguyên cái ‘thây’ còn hơi rình mùi mồ hôi, mùi rượu, mùi hai ngày không tắm lên giường. Vũ Phong chống nạnh nhìn chăm chăm.

Anh chẳng biết làm gì với cái ‘thây’ lúc này vẫn không biết nguy hiểm đang bên người mà thản nhiên ngáy khò khò.

Đứng ngó một hồi Vũ Phong vào nhà tắm xả nước vào bồn tắm ào ào. Trong khi chờ cho nước dâng đầy anh trở ra. Nhẹ nhàng tháo chiếc thắt lưng của Tùng ra, rồi tới cái khuy quần. Kéo cái quần jeans quăng ra một bên, rồi tới cái áo thun. Không hiểu sao khi đặt tay lên lưng chiếc quần chip thì Vũ Phong lại dừng lại. _ Có lẽ sợ kéo ra rồi thì cưỡng không nổi._

Bế thốc Tùng lên tay mình, anh ẵm cậu vào nhà tắm. Vừa định đặt cậu vào bồn tay anh chạm phải nước lạnh. Nhìn Tùng vẫn thản nhiên ngủ, nhìn bồn nước lạnh, Vũ Phong thở dài, một lần nữa anh quăng cái ‘thây’ đó lên giường quay vào phòng tắm mở van nước nóng xả thêm vào bồn.

Nhìn Tùng nằm tay chân thoải mái trên giường mình, phơi thân hình cậu rần rỏi, những cơ thịt không cuộn cuộn nhưng những múi cơ hiện rõ đâu ra đó, nhìn xuống nơi không nên nhìn lúc này cả thân dưới anh bỗng nóng ran.

“Chỉ cần hé mắt ra thì cả tuần cậu đừng hòng có thể ngủ được.”

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Vũ Phong chẳng làm gì mà lại lẳng lặng bồn cậu một lần nữa vào phòng tắm. Đặt cậu ngay ngắn trong bồn. Đứng chần chừ vài giây Vũ Phong cũng thay đổi bước vào.

Cẩn thận đánh bọt xà phòng xoa đều trên khắp cả người Tùng, khắp cả người và cái gì còn vướng víu thì bỏ ra hết. _ Khuất mắt mới dám cởi ra._ Tắm gội cho anh, cả cho Tùng thật kỹ, anh chà sát từng milimet trên cơ thể mà anh đang cố kìm chế chiếm đoạt ngay lập tức kia. Nhưng càng cố kìm chế mà tay chân cứ đụng chạm, thân thể cứ mời gọi, cọ sát. Trời mới chịu nổi.

Đương yên đường lành Vũ Phong hét lên, xả hết kiềm nén trong lòng. Anh quăng miếng bọt biển này giờ vẫn dùng kỳ cọ cho cả hai, kéo Tùng dậy, xả cho cả hai thật sạch sẽ, ra khỏi nhà tắm.

Tùng vẫn ngáy khò khò trên giường, bên cạnh Vũ Phong nằm nghiêng chống tay gối đầu nhìn.

Hôm qua chính thức thấy một trận đấu hoành tráng của Tùng, anh tin hôm đó khi bất ngờ nhìn thấy anh Tùng đã kinh ngạc cỡ nào. Lúc ôm cậu để chọc ghẹo tên kia thực ra trong lòng anh chỉ muốn ngay lập tức mang cậu vào một phòng trống nào đó. Chứng kiến cậu tỏ rõ thực lực anh say lại càng say. Rất miễn cưỡng anh phải để Tùng về trước trong khi anh có nhiều chuyện cần giải quyết, không thể trì trệ.

Anh đã từng an ủi mình rằng anh sẽ giải quyết mọi chuyện nhanh chóng để có thể thư thả gặm nhấm món nhấm hảo hạng của mình một cách từ từ, một cách thỏa thích.

Gấp gáp về nhà tưởng chừng có thể nhìn thấy thứ cần thấy, nhưng không có gì hết. Khao khát biến thành phần nộ, càng điên hơn khi cả ngày vẫn không thấy cậu vác xác về. Anh đã cố giữ nhuệ khí của mình không gọi điện cho cậu để tránh cảm giác anh cần cậu. Nhưng tới chiều, đúng hơn là quá nhiều thời gian chờ đợi không thấy tăm hơi, nhất là khi ra khỏi võ đài cậu vẫn mặc bộ đồ xõn con mắt người ta đó. Và chắc chắn cậu chưa về qua nhà để thay.

Anh bắt đầu mất kiên nhẫn để chờ. Điện thoại Tùng reo liên tục nhưng không ai bắt máy.

“Làm cái gì lại không nhấc máy, không có chuyện cậu không bắt máy khi anh gọi trừ khi... Chỉ có hai lý do: Một là cậu bị gì đó không bắt máy được hai là đang làm gì đó bận đến nỗi không thể nhấc máy. _Trong đầu Vũ Phong nghĩ tới chuyện Tùng đang abcdxyz cùng ai đó_ Mà hai lý do thì lý do nào cũng đáng lo.”

Và như đã biết, điện thoại Tùng reo dồn dập để cuối cùng kết thúc bằng việc anh điên người phải đích thân hộ tống cậu về.

Như châm dầu vào lửa khi thấy Tùng nằm cạnh một ai đó. “Có chuyện gì xảy ra giữa hai người?” Thằng em cậu bảo rằng cậu say, uống từ tối qua đến giờ. Vậy là anh phát hiện ở cậu một chuyện nữa. Tửu lượng của cậu thật kinh khủng. Nhưng người thân giao thế nào mà Tùng nhậu nhẹt lâu dữ vậy, bỏ qua cả anh.

Nếu như Tùng không quay đơ nằm đây chẳng biết trời trăng gì thì chắc chắn một điếu là cơn thịnh nộ của anh cậu lãnh đủ hết. Chẳng biết là may hay rủi mà Tùng cứ bình chân như vại khò khò mặc cho cơn giận của anh tự bùng r ồi tự tắt. May là Tùng say như chết thoát cho Tùng một ‘mối họa sát thân’.

Sau cơn giận, cơn thèm khát va chạm chưa được thỏa mãn lại bốc lên. Vũ Phong không ngần ngại ôm cậu vào lòng mặc cho cậu như khúc gỗ. Anh chắc chắn bắt cậu phải thức dậy, phải đáp trả anh. Anh ngấu nghiến cơ thể trần trụi của cậu với khao khát, với giận dữ, với ham muốn đang dâng cao.

Tùng chớp mắt, hé nhẹ mi mắt. Cảm giác đầu tiên cậu cảm thấy là đau rất, nhưng êm ái, mềm mại và dễ chịu. Cảm giác đau rất cậu xác định nó râm ran khắp người, trên tay, trên cổ, trên ngực, dưới chân. Còn cảm giác êm dịu là cậu đang nằm trên một mớ chăn nệm mềm mại, bên cạnh lại có một cái gối ôm mát lạnh.

Mở lớn mắt chút, cậu nhìn ra khoảng không gian trước mặt để xem cậu đang nằm ở đâu mà lại có những thứ cảm giác đó: “Không phải trần nhà của phòng trọ nghèo nàn. Rõ ràng cậu nhậu với Anh Kỳ ở phòng trọ của thằng Sơn. Vậy chỗ này là chỗ nào?”

Xoay người qua quan sát xung quanh xem cậu đang ở đâu. Thứ đầu tiên đập vào mắt cậu là một cái mũi, sát tới nỗi mắt cậu sắp chạm vào nó. Hết h ần, cậu ng ồi bật dậy. Căn phòng quen thuộc, không gian quen thuộc và người cũng quen thuộc nốt.

Cậu hết cả h ần, bằng cách nào mà cậu có thể bò v ề nhà vậy, lại vào trong phòng anh chứ không phải phòng mình. Càng chết điếng hơn khi nhìn lại thấy mình trần trụi chỉ có cái chăn đắp ngang. Chết hơn nữa là trên làn da cậu chỉ chít những dấu đỏ, có những dấu còn in y dấu răng cắn vào.

“Trời, làm gì mà dữ vậy, chắc cảm giác đau rất ở dưới chân và ở lưng tung những chỗ khác cũng do mấy cái này mà ra.”

Tùng chợt lắng lại, lắng nghe coi phần dưới phía sau có dấu hiệu gì không. Không có, bình thường. Vậy là anh ngoài căn xé cơ thể cậu không có làm gì nữa hết.

Nhìn Vũ Phong nằm ngủ sát bên cậu, tay anh còn vắt ngang bụng cậu, chân anh đè trên chân cậu. Và cậu phát hiện một chuyện nữa, người cậu sạch bong, đầu tóc mình mẩy được gột rửa sạch sẽ thơm tho. Ai tắm cho cậu, ngoài anh thì còn ai, nhưng nếu khẳng định là anh thì thôi... thà nghĩ anh sai ai đó trong nhà làm việc đó còn dễ tin hơn.

Cậu bất ngờ bị kéo mạnh, đập trở lại dưới nệm. Cậu nhắm mắt, lập tức một sức nặng đè lên trên thân người cậu.

– Bây giờ mới chịu dậy sao? Hôm qua vui vẻ quá hả?

Tùng ngơ ngơ nhìn anh chưa xác định anh muốn nói chuyện gì. Nếu là chuyện những vết đỏ nổi khắp người cậu thì lúc đó cậu có biết gì đâu mà vui với không vui.

Bất ngờ mặt cậu bị chộp lại bấu chặt...

– Đau... anh...?

– Cậu làm gì suốt ngày hôm qua? _Vũ Phong gằn giọng._

– Hôm qua? Em có làm gì đâu.

– Không làm gì? Cậu đi suốt cả ngày, không báo. Điện thoại tôi gọi, không bắt. Cậu quên tôi nói những gì rồi sao?

– Không quên...không quên...em chỉ gặp bạn uống vài ly thôi.

– Chỉ uống thôi? _Vũ Phong lặp lại, khẳng định._

– Chỉ uống thôi. _Tùng khẳng định thêm lần nữa._

Mặt cậu được buông ra, Tùng rờ rờ chỗ vừa bị bóp chặt. Cậu lằm rằm trong bụng “Hôm qua tới giờ mình có làm gì sai đâu cơ chứ, tự dừng lại bị

mắng nữa r ồi. Mọi khi cũng đi liên miên có sao đâu.”

– Nói tôi biết, người cùng cậu uống hôm qua là ai? _Vũ Phong rời khỏi giường, khoác chiếc áo ngủ lên người, đến bàn rót cho mình một ly nước r ồi chờ Tùng trả lời.

– Là bạn em.

– Bạn gì, quen ở đâu, bao lâu r ồi, tên gì, nhà ở đâu, bao nhiêu tuổi, làm nghề gì?

Tùng suýt ngộp chết khi nghe Vũ Phong hỏi một hơi. Cậu quên trả lời cứ trở mắt nhìn anh. Từ đó giờ có bao giờ anh quan tâm hỏi mấy chuyện đó đâu. Cậu làm gì anh có khi nào quan tâm, anh không đi chết cậu thì thôi chứ làm gì có cái bộ dạng giống như cha quan tâm lai lịch bạn trai của con gái vậy.

– Không trả lời được phải không? Có thực sự là bạn không hay là cái gì đó khác hả?

Tùng lần này đúng là không thể trả lời thật. Cậu có biết hiện giờ Anh Kỳ làm gì ở đâu đâu, mấy tuổi, tên càng chắc không biết ngoài hai chữ Anh Kỳ. Suốt cả đêm hai người chỉ uống r ồi tâm sự chuyện tình cảm của hai người đi vào bế tắc, chẳng hỏi gì tới những chuyện khác. Giờ lấy gì mà trả lời cho anh.

– Trả lời nhanh._Vũ Phong nhắc.

– Em không biết!

Mắt Vũ Phong tối lại, tiến dần đến cậu từng bước nặng nề. Tùng thấy lần này tiêu r ồi. Cậu bắt đầu lắp bắp...

– Em...em...

– Cậu có biết tôi rất ghét sử dụng chung đồ với người khác không? Cậu dám làm việc đó với kẻ khác. _Vũ Phong g ầm gừ._

– Làm chuyện gì...em có làm chuyện gì đâu.

– Tôi tận mắt nhìn thấy hai người nằm cùng nhau. Vậy tôi nên nghĩ hai người quan hệ thế nào.

– Ahhhhhhhhhhhhhhhhh.

Tùng giật mình, cậu hiểu ra anh muốn nói gì rồi. Anh tận mắt thấy, vậy là không phải cậu say đến nỗi xỉn quắc mà có thể mò được về. Vậy là chính anh mang cậu về nhà. Vậy là anh nhìn thấy cái gì đó mà nghĩ rằng cậu đã làm gì đó mà anh không thích.

– Nói, người nằm với cậu là ai. Đừng để tôi nổi nóng không thì hối không kịp.

Tùng chau mày, hôm qua khi nhậu xong cả hai đã đờ ra rồi, mắt quờ quạng, đầu óc mù mờ. Chắc đã lăn ra ngủ và bị Vũ Phong nhìn thấy và anh đang không bằng lòng vì chuyện đó. Nhưng cái gì mà đồ của anh sử dụng cơ chứ. Cậu nghe xót xa, bức bối trong lòng.

– Đó là Anh Kỳ người quen của anh Minh Hàn. Hôm qua trên đường về vô tình gặp nên rủ nhau uống một chút. _Tùng trả lời, giọng xui xẻo._

– Cậu lại làm gì mờ ám với Minh Hàn? _Vũ Phong đốt một điếu thuốc._

– Anh thôi cái kiểu cứ kết tội em một cách vô tội vạ đi. _Tùng bực bội trả lời_ “không lẽ mình đối với anh ấy thế nào anh ấy không biết hay sao mà cứ một mờ ám, hai cũng mờ ám.” _

– Anh Kỳ là bạn chung phòng với anh Minh Hàn ở Huế, anh ấy theo anh Minh Hàn vào đây. Nhưng bây giờ anh Minh Hàn không muốn thuê chung phòng nữa nên anh ấy đi. _Tùng giải thích tiếp._

– Em nói chuyện cũng cầu kỳ thật. Bị bỏ thì nói là bị bỏ. Không muốn chung phòng...

– Thì Minh Hàn đi cùng Toàn Hiếu nên bỏ anh ấy, được chưa. _Bỗng
dưng Tùng thấy giận._

– Toàn Hiếu? _Vũ Phong thực sự kinh ngạc._

– Phải, Toàn Hiếu. Người hôm trước vừa ăn cướp vừa la làng, tới nhà
mình bắt gian đấy. _Nghĩ Vũ Phong không nhớ cậu nhắc._

Tùng nãy giờ lo thanh minh trong tâm trạng khá bất ổn do nhiều cảm
xúc tích tụ mà không biết tình thế của cậu hiện giờ rất buồn cười. Cậu
không mặc gì trên người chỉ đắp tấm chăn ngang hông phô mấy dấu hôn
còn chưa tan.

Vũ Phong không nói gì khi nghe tới hai chữ Toàn Hiếu. Vậy là có thể lý
giải cho những chuyện rắc rối gần đây xảy ra với anh. Anh cũng nghĩ do
Minh Hàn nhúng tay rồi nhưng chưa đủ bằng chứng. Hôm nay nghe tin
Minh Hàn về với người yêu cũ thì chín mười phần anh biết Toàn Hiếu nói
những gì với Minh Hàn. Dĩ nhiên là không có gì tốt cả. Và cái ông anh ngu
ngốc của anh chắc là vì người yêu đòi nợ anh đây mà. Được! Anh không
nghĩ tình anh em, xem người ngoài hơn thằng em này, chắc chắn sau này
anh sẽ hối không kịp. Không đến nỗi nản nỉ tôi, tôi thì không là Vũ Phong.

Thấy Vũ Phong cứ lặng im không nói, Tùng lân la.

– Hôm qua anh chở em về hả? Có chuyện gì không mà cần tìm em gấp
dữ vậy? Trận đấu em thắng rồi mà.

Tùng ngu ngốc mà không biết. Vũ Phong đã quên bằng chuyện anh tìm
cậu gấp gáp thế làm gì rồi, ai ngờ cậu nhắc lại.

Chợt nghe Tùng hỏi ngu ngu như vậy Vũ Phong nở một nụ cười gian tà.
Tùng nhìn nụ cười của anh lập tức cảnh giác.

Phải ha, mục đích anh chạy tuốt tới cái phòng trọ chật hẹp đó làm gì
suýt chút anh quên. Cả đêm qua dù anh có cố mấy cũng không làm thức
được cái tên say chí tử này. Cuối cùng anh đành bỏ cuộc ôm cậu ngủ đờ
ghiền. Bây giờ khác rồi, cái miệng kia rất tỉnh táo, còn đang ‘lách cách’

nặng nhẹ với anh nữa kìa. Quá lắm rồi mà, chắc được cứng quá hóa hư rồi. Anh phải đòi cả vốn lẫn lãi.

Vũ Phong càng tiến gần giường, Tùng càng lùi xa mép giường.

Cạch

Một tiếng kim loại kêu khô khốc. Chuyện gì vậy, chân cậu bị nứ lại không tiếp tục lui được nữa. Cậu muốn tung chăn ra xem nhưng cậu biết bên dưới cậu không có gì che chắn mà tung ra bây giờ trước mặt anh thì, xấu hổ chết mất. _ Dù cái món này Vũ Phong thấy hết trơn hết trọi từ lâu rồi._

– Anh làm gì cái chân em vậy? _Tùng nhúc nhích cái chân, tiếng kim loại vang lên rõ rệt hơn. Vũ Phong, anh...?

Tùng túm cái chăn, kéo từ dưới lên để lộ hai bàn chân cậu. Và kia, thủ phạm của những tiếng lanh canh. Hai sợi xích màu trắng xích hai cổ chân cậu lại và đầu bên kia có lẽ là chân giường.

– Vũ Phong, sao lại làm vậy?!! _Tùng hoảng, cậu đang có một suy nghĩ vô cùng kinh dị._

– Xích em lại chứ làm gì! Phạt em cái tội đi không xin phép. Từ nay xích chặt ở đây.

– Khôngggggggggggggggg!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng thét kinh hoàng của Tùng chấm dứt bằng đôi môi của cậu bị lấp mất. Vũ Phong dĩ nhiên đang đòi cả vốn lẫn lãi rồi.

....

Tùng lóp ngóp bò lại thành giường, nửa nằm nửa ngồi dựa vào đó. Vũ Phong đang thay đồ, anh xắn xắn tay áo sơ mi, nút còn chưa thềm cài nhìn Tùng bộ dạng rất buồn cười. Nhưng anh không cười, mặt anh nghiêm túc.

– Ở yên đó cho tới khi nào anh thấy em hối lỗi đủ thì sẽ thả. Nếu còn cố gắng gây chuyện...hừ...đừng trách anh không nhẹ tay.

“Không nhẹ tay gì chứ, có lần nào anh nhẹ tay với cậu đâu.” _Tùng nghĩ thầm trong bụng_ cũng như nãy giờ... Trời, bây giờ cái mông cậu, hai chân cậu tê không nhấc lên nổi. Hết ngày nay không biết có trở lại bình thường được chưa, làm gì mà dữ thế không biết, cứ như muốn giết người ấy. Nhưng không hiểu sao anh vẫn tỉnh thế cơ chứ không biết mệt là gì sao, bây giờ còn thản nhiên tắm rửa đi làm.”

– Nghe anh nói gì không?

– Nghe rồi! _“Khi thì anh anh em em ngọt sớt, khi thì cậu cậu tôi tôi lạnh ngắt. Sao cái thân mình hăm hiu quá trời!” _Nhưng anh xích em thật hả? Còn công việc phải làm mà, vả lại em có phạm lỗi gì đâu. _Tùng bắt đầu giờ chiều nài nỉ._

– Phạt em cái tội đi mà chưa được sự cho phép của anh. Xích như vậy cho nhớ!

Mặt Tùng nhăn không bút nào tả xiết. Vũ Phong bước ra khỏi cửa, vừa khép cửa Tùng đã xả ầm ức. Chỉ vô tâm hình Vũ Phong đặt ngay trên tú con bên đầu giường cậu mắng.

– Người ta là tình nhân được cưng muốn chết, lên xe xuống ngựa. Mình cũng ở trong giường người ta mà suốt ngày không bị đòn thì cũng bị mắng, cấm cái nọ cấm cái kia, vô tù ra khám, hôm nay còn bị xích nữa chứ. Cái đờ vô lương tâm!

– Anh nghe hết đó!

Tùng giật bắn cả người, tay cậu trượt khỏi mép giường suýt té luôn xuống đất, hất đổ cả tấm hình. Mặt cậu cắt không còn giọt máu, vội vội vàng vàng dựng tấm hình lên. Vũ Phong đi ra nhưng chưa khép hẳn cửa đã nghe tiếng cậu rửa, anh đẩy cửa đứng nhìn, thấy Tùng nhè tấm hình anh mà chửi anh vô lương tâm. Anh thản nhiên lên tiếng và trông thấy bộ dáng cậu hốt hoảng thực sự anh cũng thấy sao sao...

– Em không có nói gì đâu...không có...

– Nếu không hối lỗi anh sẽ còn vô lương tâm hơn thế nữa đó. Liệu hồn em, tội này chỉ ầu về anh sẽ tính.

– Em biết rồi. _Tùng gật gật đầu như gà mắc tóc._

Vũ Phong xuống cầu thang vừa đi vừa cười. Anh ngày càng thỏa mãn và vui vẻ khi ở cạnh Tùng. Anh phạt cậu vì cậu dám ăn nằm với kẻ khác _ăn = nhậu và nằm = xin quất, lăn quay_ làm anh một phen đứng tim. Anh phạt cậu vì cậu làm anh phát hiện một thứ mà anh không bao giờ nghĩ rằng anh sẽ có. ‘Ghen’. Phải, cảm giác muốn xé cậu và người nằm cạnh cậu ra ngay lập tức, cái cảm giác bức bối không chịu được đó anh không nghĩ rằng có ngày anh lại có. Anh ghen, anh công nhận đi đầu đó. Khi Tùng giải thích rõ ràng thì cái cảm giác đó mất đi. Nhưng anh không muốn thừa nhận với thằng nhóc đó là anh thua, chết cũng không nhận. Anh chỉ thừa nhận với lòng mình rằng anh bị thằng nhóc khống chế trái tim mất rồi.

Tùng nằm dài trên giường, không thôi lẩm bẩm. “Kì này tiêu thật rồi, không biết cái thân này nát cỡ nào đây. Sao không đợi anh ta đi rồi hãy mắng chứ...ngu...ngu...ngu...Bộ không nhớ là anh ấy rất không để tâm chuyện mày đau hay không sao. Mới được người ta nhẹ nhàng một chút đã ỉ lại rồi. Tỉnh táo lại tỉnh táo lại...hay là mình chạy trước nhỉ?”

Tùng mò xuống chân giường, sợi xích rõ ràng làm bằng bạc rồng, mềm lắm. Sức cậu bứt một cái ra ngay. Kéo nhẹ thử, những mắt xích đã giãn ra.

Chợt chuông điện thoại cậu réo. Vũ Phong gọi... cậu thận trọng bắt máy.

– Alo.

– Nếu em bứt đứt dây xích đó thì em biết hậu quả thế nào rồi. Đừng làm anh có thêm lý do phạt em đó nha, đừng làm anh thất vọng. Hôm nay anh sẽ về sớm.

Vậy rồi Vũ Phong cúp máy cái rụp.

Trời!

Vậy mà anh cũng biết cậu định làm gì, hay là anh cố tình báo cho cậu biết cậu có thể tự giải thoát rồi để xem cậu sẽ như thế nào. Có vâng lời hay không, có biết sợ anh hay không?

Không lẽ anh ấy muốn mình lúc nào cũng nơm nớp e sợ anh ấy hay sao? Thời buổi gì thế này, tự do, dân chủ vậy mà có kẻ tự nguyện làm con rối cho người khác như mình sao nè trời.

Chán quá cậu nằm dài xuống giường... Chợt nhớ tới Anh Kỳ cậu lại lồm cồm ngẩng dậy tìm cái điện thoại.

Anh Kỳ có vẻ còn chưa biết đi đâu nên còn ở lại chỗ thằng Sơn, cậu thuyết phục một hồi Anh Kỳ đồng ý ở lại chia tiệp phòng với thằng Sơn _ Lần này chia tiệp phòng thực sự chứ không phải nghĩa bóng._ làm Tùng cũng đỡ lo một chút.

An nhàn được một chút cậu bắt đầu đói. Không lẽ Vũ Phong bỏ đói cậu cả ngày với sợi dây xích này sao. Còn ba cái chuyện nhu cầu cá nhân nữa, không lẽ bắt nạt. Tùng lúi húi leo xuống, không đến nổi tụt, vào được đến toilet nhưng không ra được cửa phòng.

Khoảng một tiếng sau khi Vũ Phong đi, thức ăn được mang vô. Ban đầu nghe tiếng gõ cửa cậu định lên tiếng cho vào, nhưng thoáng thấy người hơi trống trải mới nhớ này giờ cậu vẫn trình diễn màn con nhộng. Ngó quanh chỉ nhìn thấy cái áo ngủ Vũ Phong thay ra còn vút trên thành ghế, Tùng vội tròng vô, tót lên giường kéo chăn che cái chân với sợi xích lại. Trong bụng lẩm bầm “Vũ Phong chết tiệt.”

Người làm mang cho cậu thức ăn và đều đặn cả bánh trái. Dư ăn đến trưa, chị ta nhìn cậu cười cười không biết nghĩ gì. Chờ cho chị ta đi khuất cậu mới nhảy ra giải quyết cho cái bao tử rỗng tuếch của mình.

Đến chiều khi cậu đang nằm xem tivi thì Vũ Phong về

– Xem nào, không hề giống có người đang chịu phạt. Phải tăng hình phạt lên thôi.

Giọng nói không mang chút ý sẽ làm thật nên Tùng cũng không lo lắng lắm.

– Anh mới về

– Ở nhà vui không? _Thực ra ý là hỏi có buồn không._

– Vui! _Tùng trả lời thật lòng vì từ khi đi làm tới giờ có ngày nào cậu được nhàn nhã nghỉ ngơi sung sướng như vậy đâu, lúc nào cũng vất vả lên cổ mà chạy._

– Vậy em vui rồi tới anh.

Hậu quả của việc bàn tay vàng ngọc của Vũ Phong tắm rửa bằng bể cậu một đêm cậu phải trả lại cả tuần sau đó. Tắm gội cho anh, phục vụ ông chủ ăn và đi đâu không thể thiếu là phục vụ ông chủ ngủ. Mà ông chủ của cậu đâu chỉ lên giường là nhắm mắt ngủ, chỉ tội mỗi cậu nhắm mắt đưa mộng rên rỉ. Mà cảm giác làm mọi chuyện trừ lúc tắm với dây xích dưới chân cũng giống một nô lệ lắm, cảm giác rất lạ.

Nhưng nói đi thì cũng nói lại, Tùng sung sướng cũng không ít, đêm nào chẳng mơn mẩn nũng nũng ân ái trong tay người mình yêu. Vũ Phong lại có chút thay đổi, cậu chẳng phải thân mình chịu đau đớn xen lẫn thỏa mãn mà cứ thần nhiên để khoái lạc chiếm lĩnh toàn bộ cơ thể, đầu óc cậu đến ngất ngây.

Nhưng đến ngày thứ bảy thì Tùng chịu hết nổi. Cậu liều rên rỉ với Vũ Phong.

– Khi nào mới thả em ra, em còn cả đồng hợp đồng chưa thanh lý kìa. Chắc thế nào em cũng bị nghĩ là chảnh cho coi, không có uy tín. Mất uy tín của anh nữa. _Chủ yếu là muốn cho cái mộng cậu được nghỉ ngơi._

– Không cần em nghĩ giùm. Hôm nay được tha. Ngày mai anh đi công việc vài ngày mới về

– Anh đi đâu?

– Không phải chuyện của em. _Vũ Phong phán lạnh tanh._

Tùng bị quãng nguyên một cục đá lạnh vô mặt sượng trân. Cậu im lặng không nói gì...

– Hết ngày hôm nay mới thả. _Vũ Phong nhấn mạnh._

Nói rồi Vũ Phong đi mất tiêu. Nhưng cậu lập tức quên ngay chuyện của Vũ Phong khi mà điện thoại cậu báo Xuân gọi.

– Alo ra bên xe đón tui đi.

– Hả bên xe nào? _Tùng há hốc miệng không biết nó nói bên xe nào._

– Tui xuống tới thành phố rồi. Ra lệ đi.

– Trời! sao không báo trước, lỡ tui đi làm chỗ khác thì sao.

– Ờ ha. Nhưng bây giờ có ở nhà không?

– Có.

– Vậy được rồi. Tui chờ đó.

Nói rồi nó cúp cái rụp. Tùng quỳnh quáng nhào xuống giường chạy ra cửa...nhưng...KỊCH...cậu bị giật lại mém té. Cậu quên cậu chưa được thả.

– Chết, làm sao bây giờ? Cái thằng chuyên làm mấy chuyện...

Làm sao đi đón nó bây giờ? Nó lại chưa lần nào vô thành phố, loay hoay một hồi cậu nhớ tới thằng Sơn và Anh Kỳ.

Lật đật gọi điện nhờ vả. Sơn đi làm không có nhà, Anh Kỳ nhận sứ mạng đi đón với manh mối duy nhất là số điện thoại của thằng Xuân.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Sóng Gió

Anh Kỳ thức dậy, nhìn thấy em của Tùng ng ồi ăn cơm một mình trong khi mình chiếm mất giường của nó. Cậu cười trừ.

– Tôi ngủ lâu quá hả? uống nhiều quá...

– Không sao. Anh Hai em mỗi lần say còn dai hơn anh. Anh ra ăn cơm luôn đi, cũng trễ lắm rồi.

Anh Kỳ còn ngại nhưng Sơn giục mãi cũng ra ng ồi ăn chén cơm với Sơn. Xong cậu chào Sơn đi về.

Ra đến đầu đường nhìn qua ngó lại, ngoài đường nhộn nhịp ngược xuôi nhưng cậu cảm thấy trống trải vô cùng. Hôm qua cậu vừa làm một việc vô cùng trọng đại đó là từ bỏ mối tình điên của mình. Nhìn quanh quất các ngã đường xe qua lại, cậu giờ chẳng biết nên đi theo ngã nào. Chẳng nơi nào có thể đi, chẳng nơi nào muốn chờ cậu.

Cậu thắm thía câu hát “Em mang tội si mê nên đường yêu lạc nẻo về” Vì anh... cậu bỏ cha mẹ, nhà cửa, bỏ cả lòng tự trọng của chính mình, bỏ rơi cả trái tim mình mặc cho nó luôn đau quay quắt vì yêu. Nếu tối hôm đó không gặp Tùng cậu không biết mình sẽ đi về đâu.

Khi Minh Hàn băng mình vào làn mưa mù mịt chạy theo Toàn Hiếu, cậu biết mình không còn cơ hội, dù cậu có đứng lại chờ anh thì cũng sẽ nghe những câu đại loại như “xin lỗi, hay b ố ỉ thường” như những gì anh đã nói.

Cậu không cần nghe xin lỗi, cậu không cần tiền của anh, vậy cậu đứng lại chờ anh để làm gì? Anh Kỳ lặng lẽ rời mái hiên nơi anh đã ấn cậu vào, để bước ra khỏi đó, cậu cũng cần nhiều can đảm lắm. Vì cậu biết ra khỏi nơi đó cậu sẽ vĩnh viễn ôm mãi mối tình si dại này, vĩnh viễn sẽ không thể

đợi anh về, vĩnh viễn sẽ không thấy anh nhìn cậu, không nghe hơi ấm anh quanh quẩn bên cạnh.

Tại sao ngày đó anh nhìn cậu cười làm chi để cho linh hồn cậu thu hết vào nụ cười đó, đôi mắt đó.

Đâu đó trong quán vắng vắng bên tai tiếng bài hát lẫn vào tiếng mưa như nói thay lòng cậu.

“...Nếu ngày xưa bước đi nhanh qua con đường mưa thì em đã không gặp người... Nếu ngày xưa anh nhìn em nhưng không mỉm cười thì em đã không mộng mơ...”

Ngày đó nếu cậu không vội băng qua con đường ngập nước mưa, không làm nước bắn lên áo anh...chờ nghe mắng nhưng không, anh lại nhìn cậu mỉm cười. Cậu đánh mất trái tim mình từ đó...

Nhưng giờ đây khi cậu lang thang trong màn mưa dày đặc này cậu chỉ muốn biết

“...Làm sao để tim em thôi đau mơ...”

...Làm sao để ngày mai anh lại quay trở về...”

Tiếng hát như dội vào lòng cậu đau đớn hơn, nước mắt cậu hòa cùng làn mưa nhạt nhòa. Anh Kỳ lang thang tới nơi nào bản thân cậu cũng không biết...

“...Nếu lòng em không còn yêu anh hơn chính mình thì em đã quên được anh...”

...Làm sao để quên niềm vui, niềm hạnh phúc khi em có người...”

Bài hát cứ lặp đi lặp lại nổi lòng cậu, cậu lặng lẽ bước, lặng lẽ khóc. Chẳng ai hiểu cho trái tim cậu nhưng những gì người ca sỹ hát lại hiểu đến từng góc ngách trái tim cậu, như nói thay những lời trái tim cậu đang thổn thức...

“Làm sao cho lòng em thôi gọi tên anh trong mỗi giấc mơ...

...Làm sao để mưa mùa thu đừng rơi thêm cho em nhớ anh...”

Cả người cậu ướt sũng, dù toàn thân cậu run lên nhưng cậu không thấy lạnh. Cậu cứ đi mãi đi mãi cho đến khi cậu nghe ai đó gọi...

Giờ đây đứng ở ngã ba đường, Anh Kỳ cũng chưa biết phải đi về đâu. Nhà mà cả hai đang sống cậu cũng không muốn về. Trong căn nhà đó chẳng có gì là của cậu cả. Tất cả là của anh, cậu không muốn lấy bất cứ thứ gì của anh như món b ỉ thường cho tình cảm của cậu. Tình yêu của cậu, trái tim cậu giành cho anh, với anh chỉ đáng giá một món đồ gì đó nhưng với cậu là vô giá.

– Anh... Anh Anh Kỳ!

Anh Kỳ đang chìm vào những suy nghĩ mông lung tưởng như không thể dứt ra được. Tiếng gọi kéo cậu về với thực tế, tiếng xe cộ ồn ào và trăm ngàn thứ tiếng khác ập vào tai cậu...

– À... _ Anh Kỳ quay nhìn thì thấy Sơn em Tùng đang c ầm trên tay mấy gói mì ăn liền nhìn cậu. Có lẽ Sơn ra tiệm tạp hóa mới nhìn thấy cậu ở đây mãi chưa đi._

– Anh không về sao lại đứng đây? Anh ra khỏi nhà em lâu lắm rồi đó.

– À... Anh đi ngay mà. _R ồi Anh Kỳ lại nhìn ra đường, nhìn các ngã rẽ..._

– Nếu nhà anh xa quá hay nghỉ lại chỗ em một đêm đi. _Sơn đề nghị khi thấy Anh Kỳ có vẻ như chưa biết đi đâu._

– Em không ngại hả?

– Anh là bạn của anh hai em, cứ coi như anh trai trong nhà. Về lại anh cũng ở hết một ngày rồi còn gì, không có gì phải ngại. Có hơi chật một chút, anh không thấy bất tiện là tốt rồi.

Nấn ná một hồi Anh Kỳ cũng gật đầu. Thôi đành nào cũng tối rồi, mai hãy quyết vậy.

Vậy là Anh Kỳ ở lại chỗ Sơn một đêm và hôm sau cậu bị Tùng thuyết phục ở lại luôn, chia tiền phòng với Sơn rồi đi tìm việc làm.

Nhưng chưa kiếm ra việc gì đã có thêm nhân khẩu mới. Xuân, một người bạn nào đó của Tùng mà cậu đi đón giùm.

....

Tối Vũ Phong mới về đến nhà. Không như mọi hôm, về tới là dùng giọng điệu xóc hông hỏi han Tùng. Hôm nay anh đặc biệt im lặng.

Anh tháo dây xích cho cậu mà chẳng nói lời nào. Tùng thấy lạ, sợ anh bệnh lun la hỏi thăm nhưng bị đẩy ra khỏi phòng không một lời giải thích.

Sáng hôm sau anh cũng đi mất tiêu không lời nhắn nhủ. Tùng chán nản nằm dài trên giường mình.

Vũ Phong cứ như mây như gió chẳng biết đâu mà lần. Cứ tưởng anh thích cậu đó thì ngay lập tức tạt một gáo nước lạnh. Nhưng Tùng cũng biết chắc một điều là anh không để dành trái tim anh cho cậu vì nếu anh yêu cậu thì không đối xử với cậu lạnh nhạt như vậy. Dù có chuyện gì thì anh cũng sẽ tế nhị hơn, đó là cách đối xử khi người ta có quan tâm nhau. Tùng kết luận vậy và cậu nằm ăn vạ trên giường mình hết nửa ngày trời để tiêu hóa cho hết cái cảm giác khó diễn tả này. Nó đau đau, nó buồn buồn, kéo tâm trạng chùng xuống. Hết muốn nhúc nhích!

Nằm đâu cũng cỡ 10 giờ sáng cậu lại nhồm dậy. Không nghĩ nữa, chỉ vì cả tuần qua anh đối xử với cậu kỳ lạ quá làm cậu tưởng bỏ... Nhưng những gì như bây giờ thì mới đúng là anh với cậu từ trước tới nay.

Chán!

Cũng là do cậu tự tưởng tượng, tự hy vọng quá nhiều. Đi kiếm Xuân thôi, hôm qua cậu không đón nó thế nào hôm nay nó cũng ca một bài ca về

tình nghĩa bạn bè dài mấy trăm cây số cho cậu từ từ thưởng thức. Cậu còn phải thanh toán cái lịch làm việc vì bị anh nổi hứng bất tử làm rồi tùm lum, thế nào cũng bị anh trợ lý ca thán.

Tới nhà trọ, việc đầu tiên Tùng nhìn thấy là cửa khóa kín mít bên ngoài.

“Cả đám đi đâu mất tiêu hết rồi trời?”

Gọi cho Xuân, giọng nó tí tởn bên kia điện thoại:

– Chiều về gặp đi, tui đang bận nhận việc. _Rồi chấm dứt cuộc nói chuyện._

Tùng chưng hửng. Mấy cái đám này làm gì mà không ai nói với cậu tiếng nào cứ như cho cậu ra rìa vậy. Đành gọi cho anh trợ lý, y như rằng. Tuy không bị la nhưng cậu bị tra tấn một trận màn anh tự than vãn. Lóc cóc tới chỗ anh quản lý lấy mấy cái hợp đồng còn giữ được, làm cho trọn.

Như hẹn, bốn giờ chiều Tùng quay lại phòng trọ. Có đủ thằng Sơn, Xuân và Anh Kỳ. Thì ra cả tuần nay Anh Kỳ cũng đã tích cực tìm việc làm và được một quán bar nhận. Vừa lúc họ cũng cần thêm tiếp viên nên giới thiệu cho Xuân vào làm luôn.

– Bộ cậu xuống đây luôn hả, không phải đi chơi? _Tùng hỏi khi thấy Xuân nhận việc ở thành phố._

– Đi chơi? Cậu nghĩ xem tui có rảnh rồi dữ vậy không? Thiệt ra con em tui thì rớt, không đi học nữa. Có nó ở nhà phụ mẹ tui buôn bán thành ra thừa người, quanh quẩn riết cũng chán. Cuối cùng tui quyết định xuống đây một chuyến xem có khá hơn không.

– Vậy sao? Vậy thì chào đón cậu. _Tùng đưa tay ra bắt, mặt vẹo vọ làm xấu chào mừng Xuân._

– Cảm ơn cảm ơn. _Xuân đập đập mấy phát thiệt mạnh vô tay Tùng đáp lại cái mặt khó coi đó._ Tui xuống cũng để coi mắt cậu em rể nữa, nói chuyện mấy lần mà chưa thấy mặt.

Sơn phun nguyên bùm nước đang uống ra ngoài, may là không có ai đứng trước mặt nó. Chẳng là lúc vừa gặp mặt Xuân đã gọi nó là em rể ngọt xớt, nói là anh hai nó đ ồng ý r ồi. Tưởng nói chơi sao giờ giống làm thiệt vậy.

– Vậy cậu định ở đâu chưa? _Tùng bỏ qua cái kiêu nhả nhót của Xuân mà cậu đã quen quay lại vấn đề chính._

– Ở đây luôn. Đi làm chung với anh Long cho tiện. _Xuân đấm nhẹ lên vai Anh Kỳ._

– Gọi tôi là Anh Kỳ được r ồi. _Anh Kỳ vui vẻ đáp lại._

Tùng còn chưa xác định chính xác anh Long là ai thì theo cái hành động kỳ quái của Xuân, Anh Kỳ đã lên tiếng. Cậu đưa mắt nhìn Anh Kỳ như dò hỏi. Anh Kỳ cười cười, li ền giải đáp cái thắc mắc tổ bố đang hướng về anh.

– Tôi khai sinh tên Kỳ Long. Nhưng cái tên kỳ quá làm tôi ngại, thời đi học tôi thường bị bạn bè chọc ghẹo nên tôi hay để mọi người gọi là Anh Kỳ. Thật ra tên đầy đủ là Nguyễn Anh Kỳ Long.

– Đúng là cái tên quá gây chú ý. _Tùng kết luận khi nghe tên đầy đủ của Anh Kỳ._

Nếu không nhờ Xuân làm cùng chỗ, đi xin việc cùng ngày mới nhìn thấy hồ sơ của Anh Kỳ không thì cậu cũng không biết. Kỳ Long đúng là cái tên để người ta réo mỗi ngày thì cũng hơi ngượng. Mà mãi nói chuyện của tên mà quên chuyện chỗ ở của Xuân. Ở đây hai người thì còn tạm được chứ ba người thì hơi khó.

– Ba người chật lắm, cậu ở được không? _Tùng cũng khá lo._

– Không sao. Mới chân ướt chân ráo xuống đây, công việc còn chưa biết ổn không, tiết kiệm chút chắc ăn.

Tùng nhìn qua Anh Kỳ ý hỏi có tiện cho anh không. Anh Kỳ vội trả lời:

– Trong túi tôi giờ không có đồng nào, cuối tháng này mới có lương. Tiết kiệm chút tốt hơn.

Tùng lại nhìn qua Sơn. Nó hiểu ý cũng vội trả lời:

– Em đi làm cả ngày, chẳng có dùng phòng bao nhiêu. Để hai anh ấy phụ thì em cũng đỡ lo. Tiết kiệm chút tốt hơn.

– Nếu không ai thấy ngại là được rồi. Chúc mừng, vừa có chỗ ở vừa có việc làm. Hay tôi tới đây ở luôn nhỉ? Tiết kiệm chút tốt hơn.

– Không được!

– Không được!

– Không được!

Cả ba giọng đồng thanh. Rồi cả ba nhìn nhau cười. Sơn lên tiếng trước.

– Anh mà ở đây chắc em bị ông chủ anh hù chết! _Sơn lè lưỡi nhớ ông chủ của Tùng ở võ đài và ông chủ hần hần chạy tới đây thế nào._ Mà anh có tốn tiền chỗ ở đâu mà lo.

– Mà nhát gan quá! _Tùng mắng, vì cậu cũng đang giận ông chủ của cậu. Giận cá chém thớt._

– Tao cũng không đồng ý. Tao không thích bị vạ lây. _Xuân hùng hèn ủng hộ Sơn._

– Mà không có tình nghĩa gì hết trơn. _Tùng chì chiết._

Quay qua Anh Kỳ, Tùng hỏi khi chưa nghe anh lên tiếng.

– Còn anh lý do gì nào?

– Anh? Ở quá chật cho bốn người.

– Lý do chính đáng quá nhỉ? _Tùng phản bác, Anh Kỳ chỉ cười._

Nhưng do đang giận trong lòng nên nói vậy chứ có chết Tùng cũng không dám bỏ nhà đi khi chưa được ai đó cho phép.

– Đây, chuyện của cậu sao mà ồn ào tới ai cũng biết thế, hay danh chính ngôn thuận là của người ta rồi? _Xuân bắt tử phát biểu làm Tùng muốn té cái rồi._

– Cái gì là ai cũng biết? Ai là ai, cậu nói coi.

Xuân không nói hất đầu chỉ Anh Kỳ. Tùng nhăn mặt.

– Cái này là đặc biệt, nhưng sao cậu biết anh ấy biết?

– Thì tui kể chuyện định gả con em tui cho cậu mà không được. Không cần nói lý do thì anh ấy đã biết vì sao rồi.

– Không lẽ... _Tùng lại đưa mắt nhìn Sơn._ Mà cũng nghe luôn rồi hả?

Sơn gật gật đầu xác nhận. Tùng xanh mặt, dù gì xưa nay Tùng vẫn giấu gia đình, hôm nay bị Xuân làm lộ hết trơn. Tùng nhìn Xuân muốn ăn tươi nuốt sống...

– Thực ra hồi trước chú út cũng nghi nghi rồi...sau này thấy ông chủ của anh em cũng ngờ ngờ...bây giờ thì xác nhận lại chắc chắn thôi.

Tùng cười khở, vậy là cậu mất mặt anh hai với nó rồi. Giọng thẳng Sơn lại tiếp tục lọt vào tai Tùng:

– Vậy còn chuyện Út Nhàn thì sao?

– Nhàn?

Phải ha, cậu quên mất chuyện cha cậu đang định kết thông gia với nhà bác Hai.

– Chuyện gì, sao lại có cô Út Nhàn nào ở đây? Đừng nói là cậu thật được em nào rồi đó nha?

– Thệt cái đầu cậu. Là người cha tui đi hỏi cho tui đó. Mà chắc kỳ này về cưới luôn cho r ấ...haizzz!!!!

Tùng nghĩ vậy thật. Ban đầu cậu còn muốn đấu tranh chỉ bởi vì... thì... tại... là... cậu tưởng có người yêu cậu. Ai ngờ, tới tận bây giờ một chút cũng không giành được.

– Lấy vợ? Cậu không đùa chứ. Làm hại con người ta thì sao? _Anh Kỳ lên tiếng._

– Nhưng cha em khó lắm, ông ấy nói là làm. Em sao dám mở miệng cãi, gặp cha cô ấy cũng tán thành vô cùng. Đợt r ấ cha em gặp tai nạn, nhà em tưởng không còn gì để cứu vãn người ta sẽ không muốn làm sui gia. Ai ngờ bác ấy không những không làm ngơ mà còn giúp một tay. Hỏi làm sao mà mở miệng từ chối.

– Thì nói rõ cho cha cậu biết. _Anh Kỳ lại tư vấn._

– Anh nghĩ xem nói làm sao. Nói cho ông ấy biết đưa con ông ấy đi m ồ hôi sôi nước mắt, hy sinh mọi thứ vui trong cuộc đời, lao động cực khổ nuôi nó ăn học thành người rằng nó không bình thường sao?

– Cậu cho những người như... là không bình thường sao? Cậu coi rẻ bản thân mình? _Anh Kỳ có vẻ không vui khi nghe mấy chữ không bình thường. _

– Bản thân em thì không thấy gì. Nhưng phải thực tế một chút, đại đa số mọi người đều coi đó là bất thường.

– Vậy nói cậu có người yêu r ấ đi. _Xuân phụ họa._

– Nếu cha tôi bảo dẫn về thì làm sao?

– Kiểm đại một người dẫn về _Xuân xúi dại._

– Khùng, bắt cưới thì ai làm cô dâu. Cậu chắc.

– Cho tôi xin. _Xuân le lưỡi._

– Nhưng không chừng cứ cưới vợ, sống như một người bình thường vậy mà hạnh phúc hơn. _Anh Kỳ nhìn xa xăm nói._

Tùng không cãi, cậu nghĩ trong bụng có lẽ Anh Kỳ tự nói mình thì đúng hơn nói cậu. Mà cậu cũng nghĩ, tới lúc nào đó không còn tránh né được thì chắc chắn cậu phải lên đường.

– Mấy bữa nay cha em cũng giục em về đi nói chuyện với người ta hoài đấy chứ. Lần trước không phải cha gặp tai nạn không chừng năm nay có cháu nội bế rỗi. _Tùng nói tỉnh queo cứ như không phải chuyện của cậu ấy._ Hay là thanh toán cho xong mấy cái hợp đồng còn tồn đọng về nhà một chuyến, hỏi vợ luôn.

Anh Kỳ và Xuân thì bật cười sảng sặc vì hai kẻ kia dư biết cậu nói đùa, nhưng có một người không biết cậu nói đùa mặt mày xanh như tàu lá, nghẹn đến nín thở. Đó là Sơn, em cậu.

Vũ Phong trong thời gian đầu Kim Thành biệt tăm biệt tích anh cũng không để ý lắm vì dù gì “Cậu ta vẫn hay như vậy, vả lại bây giờ có người tình rỗi chắc không rảnh làm phiến anh.” Nhưng lâu thì cũng có chừng mực thôi. Lâu quá thì cũng hơi kỳ lạ.

Vũ Phong thỉnh thoảng nhân lúc rảnh rỗi cũng ghé qua nhà cha mẹ Kim Thành truy tông tích thẳng bạn vì gọi hoài nó chẳng bắt máy. Máy cứ reo mãi rỗi tự ngắt. Ghé thăm sẵn hỏi tin tức, biết hẳn vẫn mạnh khỏe thì cũng yên bụng.

Hôm nay Vũ Phong nhận được cuộc gọi của mẹ Kim Thành, giọng bà tràn ngập lo sợ. Vũ Phong vội vã đi ngay. Đó là sau khi anh thắng cuộc đấu võ đài một tuần. Những gì nghe được làm anh lo lắng không ít. Đây là những gì anh nghe được từ miệng mẹ Kim Thành:

“Thời gian trước chồng bà có tham gia những vụ làm ăn phi pháp, nhưng những vụ làm ăn đó càng ngày càng nguy hiểm. Ông ấy có ý rút lui nhưng những người cùng làm trước đây không muốn. Sau đó họ lấy những bằng chứng làm ăn phi pháp lúc trước uy hiếp ông ấy. Vốn biết Kim

Thành có tàu buôn qua nhiều nước họ đã lợi dụng cha anh làm áp lực với anh, bắt anh hợp tác với họ.

Kim Thành đã nhận lời vận chuyển một số hàng hóa trong thời gian qua trên tàu của anh cho họ. Nhưng cách đây một tuần, trong khi vận chuyển hàng tàu anh bị bão đánh tan, anh cũng mất tích trong cơn bão. Bà lo quá, không ai tìm thấy gì. Đội cứu hộ tìm người trong cơn bão vừa rồi cũng không tìm được xác anh. Cũng không thấy tin báo về là anh an toàn...”

Bà khóc nức nở...

– Nếu không phải vì giúp chúng tôi tránh tù tội nó đã không mạo hiểm. Ban đầu nó đã không đồng ý... Nhưng thấy cha nó ngày càng héo hắt nó cuối cùng cũng đồng ý với người ta. Tôi đáng lẽ không nên để con mình làm chuyện nguy hiểm như vậy, nhưng còn ông ấy... Chúng tôi lại không muốn ông ấy già rồi còn phải vào tù.

Vũ Phong sau khi nghe xong tức tốc đến chỗ tàu của Kim Thành bị nạn. Anh không biết thằng bạn chí cốt giờ này lạnh giá dưới đáy biển hay may mắn trôi dạt vào chỗ nào. Vũ Phong như có lửa cháy trong bụng... Anh càng sợ hơn khi nghe thuyền phó của Kim Thành kể tường tận.

– Khi tàu chuẩn bị vào đến nơi tránh bão, Kim Thành xuống canô chạy đi, ngay khi cơn bão bắt đầu ập tới. Cuối cùng tàu lớn cũng không tránh kịp bị bão đập tan tành hết cả. Thử nghĩ chiếc canô nhỏ bé đó làm sao thoát nổi.

Nhìn vẻ mặt thuyền phó một phen kinh hoàng nhớ lại mình may mắn sống sót sau khi tàu bị đánh vỡ ngoài khơi mà Vũ Phong không dám hình dung nhân ảnh nhỏ nhoi đó bị sóng dữ nuốt gọn như thế nào.

Anh không dám nghĩ, nhưng cái cảnh anh chưa từng chứng kiến đó cứ hiện ra trong đầu. Lúc đó Kim Thành nghĩ gì, có sợ hãi không, có kêu cứu không, sẽ tuyệt vọng sẽ kinh hoàng như thế nào? Trái tim anh như đang bị ai đó xé từng mảnh.

Lần cuối cùng anh gặp Kim Thành, đáng ra anh phải nhận thấy đi ầu kỳ quái của cậu ấy mới phải. Cố chấp với anh bao nhiêu năm trời làm sao dễ dàng thay đổi như thế? Vậy mà anh vô tâm, anh vô tâm tin rằng trong thoáng chốc Kim Thành có thể quay sang yêu một ai đó. Chỉ bởi vì anh chưa từng yêu ai, chưa từng biết tình yêu là như thế nào nên anh không nhận ra sự bất thường của Kim Thành. Nếu là bây giờ anh sẽ nhận ra, khi anh biết tình yêu sẽ làm con người ta điên cỡ nào, cố chấp cỡ nào thì anh chắc chắn không để Kim Thành, với lý do vô duyên như thế rời đi.

Nhưng bây giờ đã quá muộn. Người bạn duy nhất đã nằm yên dưới kia. Không cho anh chào từ biệt một lần, không cho anh đưa tay cứu giúp một lần. Chỉ vì anh quá tuyệt tình, quá lạnh nhạt trước tình yêu của cậu ấy nên khi có chuyện cậu ấy đã chẳng dám tới nương tựa, chia sẻ cùng anh. Chẳng phải anh đã nhận lời yêu cậu ấy sao, nhưng anh gieo hy vọng rồi thẳng tay hất đổ. Nhận lời yêu người ta mà khi người ta bảo rằng đã có người yêu khác anh chẳng để tâm tới. Trong đầu anh hiện rõ hình ảnh Kim Thành đã ôm anh chặt như thế nào, đã run rẩy hỏi anh có muốn giữ cậu ấy lại không. Nếu ngày đó anh giữ cậu ấy lại thì bây giờ anh chẳng phải đứng trước biển mà ôm hối hận đến dường này.

Gió cứ l ùng lộng thổi, tóc anh rối bù, môi anh mặn. Mùi biển nồng quá, chỉ chút gió thôi đã làm môi anh mặn.

Vất vả cả một tuần lễ ngược xuôi với những thuyền cứu hộ từ ngoài khơi quay về, Vũ Phong chẳng thu thập được gì. Một cái xác cũng không có. Hai tuần đã trôi qua, dù hy vọng gì cũng mất hết rồi.

Lặng lẽ quay về thành phố, Vũ Phong giam mình trong phòng làm việc suốt một ngày một đêm không bước ra. Thỉnh thoảng có người gõ cửa nhưng anh gắt đuổi đi.

Kim Thành, anh nhớ những lần hai thằng ra ngoài quậy phá. Đánh nhau với bọn nam sinh trường khác, cua gái hay tệ hơn là đua xe với bọn nó. Khi anh, khi Kim Thành cần lái buông thả sinh mạng mình trên những con lộ về đêm để đổi lấy chút hả hê trong lòng. Khi lớn rồi anh mới thấy những chuyện đó là vô bổ chứ khi đó hai thằng thanh niên đã lấy nó để đo

bản lĩnh đàn ông. Chưa kể sau đó bị công an tóm được báo hại hai thằng bị cha mẹ giáng một trận te tua. Kết quả anh bị tước thẻ một tháng, sau khi thẻ được mở cả hai rủ nhau trả đũa bằng cách xuyên Việt một vòng, tiêu ti ền đến chóng mặt... Nhớ tới đâu Vũ Phong cười tới đó, không vui sao được cả một thời chỉ biết vui chơi, không lo lắng nhiều như bây giờ. Nhưng mọi thứ tốt đẹp đã kết thúc khi mà Kim Thành tỏ tình cùng anh...

Anh ng ồi mãi, nhìn mãi những tấm hình Kim Thành gửi về mỗi khi Kim Thành neo tàu ở đâu đó, sau tấm ảnh thường được viết “Ước gì có cậu ở đây cùng mình.” Rồi những tấm hình từ thời đi học...

Một anh chàng đẹp trai nhưng ngỗ ngáo với cái đầu hớt đỉnh dài, khuôn mặt đầy sức sống. Chẳng biết hẳn từ khi nào lại nuôi cái bộ mặt đầy nam tính đó thành ra còn đẹp hơn cả phụ nữ.

Phải chăng chỉ vì anh?

Vì anh chỉ thích phụ nữ!

Phải chăng vì anh?

Vì anh không có hứng thú với đàn ông...nên cuối cùng khiến Kim Thành biến mình thành ra như thế. Khi yêu trái tim con người ta luôn ngốc nghếch.

Có ai không muốn k ề cận người mình yêu, hướng về nơi có người ta yêu ở đó, muốn độc chiếm, muốn gặp gỡ... Nhưng Kim Thành chọn cách đi xa chỉ vì nỗi ám ảnh sẽ làm anh ghét bỏ cậu ấy. Chắc là cậu ấy đã rất buồn.

“Mình phải ra biển để ngăn mình bám dính lấy cậu, chỉ biển mới đủ chỗ chứa tình yêu và nỗi nhớ nhưng của mình dành cho cậu.”

Anh nhớ Kim Thành đã từng nói với anh như vậy khi anh lảng tránh Kim Thành, và bây giờ khi cảm nhận được những gì Kim Thành đã cảm nhận, anh đau. Anh đau đến thất tim, đến lý trí cũng mờ mịt. Anh cuối

cùng cũng đã mất, nơi duy nhất cùng anh vui buồn, chia sẻ, nơi duy nhất anh có thể nương tựa tinh thần mình, người bạn duy nhất.

– “Tên khốn, nhìn hần lần cuối cũng không được, cả cái đám tang hần cũng không cho mình dự. Không phải cố tình làm vậy để bắt mình ray rứt suốt đời, rồi sẽ nhớ hần mãi sao!... Thôi được như ý cậu, không thấy xác, không báo tử, không tang ma coi như cậu vẫn sống. Mình sẽ chờ khi nào cậu đó, cậu lại quay về”

Buổi sáng, thêm một đêm dài thức trắng, anh quyết định xếp những gì thuộc về Kim Thành lại. Anh cần một ly cà phê thật nóng để kích thích tinh thần lẫn cơ thể của mình vận động trở lại.

Đẩy cửa định gọi người làm, Vũ Phong giật mình khi thấy Tùng lúng túng đứng ngay trước cửa. Cậu cũng bị anh làm giật bắn khi anh bất ngờ mở cửa.

– Cậu đứng đây làm gì?

“Lại CẬU. Có nghĩa là anh đang khó chịu. Cậu không nên lảng vảng trước mặt anh. Lạng quạng lại bị mắng như chơi!”

– Anh có ăn sáng không? _Tùng lật đật lấp liếm cái sự lo lắng của mình._

– Mang cho tôi ly cà phê nóng.

– Có liền. _Tùng lật đật vọt mất._

Thực ra cậu rất lo khi thấy anh về đến nhà mặt mũi bơ phờ, râu tóc lởm chởm. Một bộ mặt từ trước tới nay cậu chưa từng thấy qua. Thậm chí anh đi ngang qua cậu lên lầu vẫn không có biểu hiện gì là nhìn thấy cậu.

“Có chuyện lớn rồi đây.” _Tùng đã nghĩ vậy._

Anh đóng chặt cửa cả ngày không ăn uống gì, cậu sợ anh xảy ra chuyện. Đánh bạo gõ cửa vài lần, lần nào cũng nghe anh gất... Không sao! Còn đủ

sức gắt cậu thì anh còn chưa sao. Nhưng qua một đêm cậu vẫn không thấy anh có biểu hiện gì muốn ra ngoài, cậu bắt đầu lo tợn. Loay hoay cả buổi trước phòng mà không dám gõ cửa. Nhưng khi anh chịu bước ra, chưa kịp mừng cậu đã quē một cục khi nghe cái giọng điệu lạnh nhạt của anh.

Mang cho anh ly cà phê nóng kèm một chén súp. Cậu hy vọng anh ăn một chút, bụng anh rỗng từ hôm qua đến nay rồi, thực ra không chỉ mới rỗng từ hôm qua, Vũ Phong nhìn chén súp rồi nhìn Tùng.

– Tôi không gọi cái này.

– Anh cứ để đó. Nếu không ăn, một lát em lên dọn sau. _Nói rồi cậu chuồn êm._

Nhưng nói là lên dọn sau chứ ra khỏi phòng Vũ Phong là Tùng lo cuồn gói. Hôm nay cậu còn phải đến chuẩn bị cho một tiệc cưới ở nhà hàng, giờ này mới đi đã là trễ lắm rồi.

Vũ Phong hớp một ngụm cà phê, anh thấy đầu nhẹ hơn một chút. Anh vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ. Anh cũng cần đi làm, anh đã bỏ bê mọi thứ cả tuần nay chắc là thành một mớ bòng bong rồi.

Khi thân thể sạch sẽ, đầu óc thoáng đãng thì cái bụng anh sôi. Mùi chén súp đập vào mũi khiến cái miệng muốn ăn. Thôi thì sẵn đó, Vũ Phong húp một hơi hết chén súp. Cả người anh giờ mới thực sự tỉnh táo, dễ chịu. Anh khoái món Tùng nấu, nó rất hợp khẩu vị anh.

– Tùng! _Anh hướng xuống nhà gọi. Giờ đây, khi đầu óc thông suốt anh biết mình đã có thái độ lạnh nhạt đáp trả sự lo lắng của cậu giành cho anh._

Một tiếng hai tiếng cũng không nghe trả lời. Một lát chị giúp việc mới báo Tùng ra ngoài rồi. Bỗng dưng anh đâm bực, vì hiện giờ anh đang rất muốn gặp cậu.

.....

Anh Kỳ đến nhận việc ở một bar nhỏ, cả quầy chỉ mình cậu phụ trách pha rượu. Bar không lớn, khách không đông nhưng đều khách, không ế. Bar chỉ mở cửa từ 5 giờ chiều đến 11 giờ đêm. Xuân đã phán một câu xanh rờn: “Ông chủ này làm việc tài tử ghê, chắc mở cho vui.”

Xuân làm b ồi bàn ở đây cùng hai người nữa kiêm luôn quét dọn. Bar đông khách nhất là từ 8 giờ trở đi, lúc đó sẽ hơi vất vả một chút. Còn Tùng thành lệ, chiều tối mà rảnh thì chu ần tới đây ng ồi chơi, không kêu nước. Nhưng những lúc không ai để ý, cậu được Anh Kỳ mời uống miễn phí.

– Anh buổi sáng đi làm thêm nữa hả? Em mới nghe Sơn nói. _Tùng chống cằm trên quầy bar vừa nhìn Anh Kỳ làm vừa hỏi._

– À không, anh chỉ đi loanh quanh cho thư giãn, thể dục ấy mà.

– Chi sớm quá vậy, làm khuya không tranh thủ ngủ thêm chút. Xuân cứ là bỏ tới trưa trờ trưa trệt.

– Anh quen giấc r ồi, h ồi trước làm ở Huế cũng vậy. Sáng thức dậy dạo một vòng r ồi về ngủ tiếp.

– Mỗi người một kiểu. _Tùng chẳng hỏi nữa mà quay ra nhìn Xuân đang hì hụi lau bàn. _Nó làm được không anh? Xuân ấy. Cậu ấy chưa từng đi làm bên ngoài._

– Được, siêng lắm. Không giống cái vẻ tếu táo bên ngoài đâu!

– Vậy anh ổn chứ?

– Ổn. Có gì mà không ổn.

– Chuyện ăn ở đó mà.

– Tốt lắm, thoải mái.

Xuân dọn dẹp xong về lại chỗ Tùng.

– Lại ng ồi chay hả?

– Ủ, mới gọi lương về quê xong.

– Cha cậu khá chưa?

– Đi tới đi lui gần như bình thường rồi, nhưng không làm việc nặng được thôi.

– Vậy thì tốt quá rồi còn gì?

– Tốt cái gì mà tốt. Ông ấy càng khỏe càng hối tui về lấy vợ lẽ chứ tốt gì!

– Không chừng lấy vợ đi sẽ quên ngay ấy mà. _Xuân tí tởn trên._

– OK. Ngày mai về cưới luôn. _Tùng trợn mắt, trả lời Xuân._

– Đùa à? _Anh Kỳ hỏi khi nghe Tùng có vẻ rất khí thế._

– Thật đấy chứ.

Tranh thủ lúc Xuân chạy ra khi có khách vào, Tùng hỏi nhỏ.

– Đợt này cha em làm căng lắm. Anh có cách gì chỉ em vài chiêu đi, chẳng phải anh có kinh nghiệm rồi sao?

– Cậu muốn tham khảo kinh nghiệm của tôi thật sao? _Anh Kỳ dừng tay khi nghe Tùng cần anh chỉ giáo._

Tùng gật gật đầu. Anh Kỳ thở dài, tay tiếp tục lau lau ly rồi móc lên giàn.

– Khóc lóc năn nỉ, không được thì ăn vạ, quá nữa thì bỏ nhà đi. Vậy đó...

– Được hả?

Tùng hả hê tròn vo nhìn Anh Kỳ, cậu tới cái còn chưa dám chứ đừng nói ăn vạ hay bỏ nhà đi.

– Vậy là anh từng làm vậy hả. Hữu hiệu không?

– Sao không, rớt cuộc thì tôi tha hồ yêu đương có ai cấm cản gì đâu. Chẳng sao cả, chỉ có người phụ nữ sinh ra mình thì tiều tụy hốc hác, người được gọi là cha thì tóc bạc nhanh hơn... _Anh Kỳ nói giọng càng nhỏ đi, mắt cậu nhìn ra xa xa đâu đó như có bóng người phụ nữ sắc mặt tiều tụy ngẩng đầu lên ghé ngóng mãi ra đường. Có người đàn ông tóc không còn mấy sợi đen rít mạnh hơi thuốc, mày cau đến không còn sát hơn được nữa._

– Anh Anh Kỳ. _Tùng cẩn thận gọi khi thấy thần sắc Anh Kỳ biến đổi. _Anh Anh Kỳ!

– Vậy đó. _Anh Kỳ quay trở lại nhìn cậu kết luận. _Nhưng cậu cứ đấu tranh, vì người của cậu chẳng phải rất quý cậu sao, người ta chẳng có ai tranh giành với cậu. Cậu phải chọn mất một bên mà thôi.

– Nhưng anh mất tất cả phải không. Sao bây giờ anh không về nhà?

– Tôi còn mặt mũi nào mà về?

– Cũng phải, nhưng mẹ em từng nói: “Dù con trẻ phạm tội tày đình cỡ nào, bậc làm cha mẹ cũng sẽ tha thứ.”

– Tôi đã bị từ rồi.

– Từ? Từ anh thì sao họ phải tiều tụy, phải lo buồn. Anh biết mà phải không?

– Từ khi về đây tôi vẫn hay ghé qua.

– Rồi sao? _Ý hỏi thái độ của cha mẹ Anh Kỳ đối với đứa con đi bụi về_

– Tôi không vào.

– Trời!

– Tôi không đủ can đảm. Dù tôi rất muốn ôm bà ấy một lần, nói lời xin lỗi.

– Vậy thì bước vào đi...

– Tôi không đủ dũng khí, cậu không biết khi ra đi tôi đã nói những gì đâu. Tôi thật là điên khùng khi nói những lời làm họ đau lòng. Tôi không phải không muốn về nhà, không phải không muốn được tha thứ... Sau những gì tôi làm tôi đáng bị trừng phạt, nhưng tôi thực sự muốn xin lỗi những gì mình gây ra.

– Vậy để em đi với anh.

– Cậu?

– Ừ, em. Để em đi với anh. Một là giúp anh có dũng khí vào nhà, hai là giúp em quyết định xem mình nên làm thế nào tốt nhất.

– Cậu muốn biết một gia đình có đứa con như cậu sẽ ra sao phải không? Muốn xem trước hậu quả hả? _Bị Anh Kỳ nói trúng tim đen, cậu cười cãi tài._

– Giúp cả hai mà.

– Nhưng chẳng phải Vũ Phong rất thích cậu sao? Anh ta không chừng sẽ cùng cậu gánh vác...

– Thích gì anh ời. Vui thì lôi người ta lên giường anh anh em em. Không thích thì mắng xối xả, cậu cậu tôi tôi lạnh nhạt muốn chết. Anh yêu người ta anh có như thế không?

– Không!

– Thế! Em cõm bụng nước rút, một dạ hai vâng mà muốn búp thì búp... này anh sao vậy?

Tùng đang huyền thuyên bỗng thấy Anh kỳ mặt đỏ bừng. Bị Tùng phát hiện Anh Kỳ vội vã quay mặt đi. Tùng nghĩ ngợi:

“Cậu này giờ có nói gì đâu ta, rõ ràng là anh ấy đang ngượng. Chọc ghẹo cũng đâu có, toàn nói chuyện của mình thôi mà... Những chuyện mình nói về mình... bị Vũ Phong mắng...bị bực...bị lạnh nhạt...bị... không lẽ... cái vụ lôi lên giường. Chết cha, hứng quá mấy chuyện vậy cũng lỡ nói tuốt tuồn tuột. Nhưng...”

Tùng quay qua nhìn Anh Kỳ với cặp mắt “Không lẽ anh vì chuyện đó mà đỏ mặt.” Mặt Tùng gian không thể tả. Đọc được những gì Tùng muốn biết mặt Anh Kỳ càng đỏ tợn.

– Không lẽ... anh... chưa ...tùng?

– Chưa từng cái gì? _Xuân ở đâu chọt mỏ vô bất tử._

– Vô duyên, làm việc của cậu đi.

– Đây không vô duyên nha, có cái này hay lắm. _Xuân chỉ về phía quầy thu tiền._ Thấy không, người ngồi cạnh ông chủ đó...đó... hình như ông chủ muốn sang lại bar này hay sao ấy.

– Sang? Nhưng có gì hay. Định sang có nghĩa là có khả năng đóng cửa, có nghĩa là khả năng chúng ta thất nghiệp là rất rất cao. _Anh Kỳ xen vào._

– Phải ha. Chắc, hèn chi không có kinh nghiệm như tui mà cũng dễ dàng nhận vào làm, chắc tính sang quán rồi nên không quan tâm đến.

– Phải chi mình có tiền nhỉ, sang lại quán này kinh doanh. Tôi thấy lượng khách cũng không tệ. _Anh Kỳ chặc lưỡi tiếc._ Có thể buổi sáng mở thành quán cà phê, rất tốt.

– Phải ha, em có thể làm thêm bánh ngọt để vào tủ cho khách chọn. _Tùng thêm vào._

– Mơ mộng. _Xuân phán một câu lạnh tanh._

– Có ai cấm đâu. _Anh Kỳ cười._

Chót chết vài câu Xuân lại chạy đi. Tùng quay sang nhìn Anh Kỳ. Hai ánh mắt chạm nhau bỗng Anh Kỳ lại đỏ bừng mặt. Tùng vừa quên bồng chuyện đang hạch Anh Kỳ, nhìn thấy bộ mặt đỏ au đó thì nhớ lại ngay.

– Nè, không lẽ hai người sống chung lâu như vậy mà không có gì hả? Ai tin được. Dù gì cũng có thời gian hai người chính thức là người yêu của nhau mà.

– Cậu lấy gì kết luận như vậy? Nhảm!

– Anh em nhà đó ít nhiều cũng có gen giống nhau chứ nhỉ, mà anh lớn như vậy rồi, nhắc tới chuyện đó mà mặt còn đỏ như gấc... hỏi sao không nghi chứ hả?

– Cậu thật là, không phải ai cũng như cậu. Minh Hàn không động vào tôi đâu, hôn một cái cũng chưa từng.

– ... _Tùng chợt im lặng. Anh Kỳ không phải là một cô gái để Minh Hàn giữ mình giữ mãi. Chỉ có thể là..._

– Anh ấy không yêu tôi thì không chạm vào, vậy thôi. _ Anh Kỳ nói tự nhiên như đó là chuyện mưa nắng của ông trời vậy._

– Không biết phải nói anh ta thế nào nữa. Em từng chứng kiến anh ấy bị Toàn Hiếu bắt nạt mà tội, bây giờ thì thấy ghét rồi.

– Không cần ghét, nhờ vậy mà tôi không quá ảo tưởng. Một ngày anh ấy chưa chạm vào tôi thì tôi biết mình chưa có tí nào trong trái tim đó, có ra đi cũng là một việc được báo trước. _Giọng Anh Kỳ đã bắt đầu giao động. _Mà thôi chuyện qua rồi nhắc mãi làm gì. Cậu có thực muốn cùng tôi đi không?

– Đi đâu?

– Nhà tôi._ Anh Kỳ có vẻ muốn lái sang chuyện khác._

– Đi chứ, hứa rồi mà.

“Tôi đã đồng ý khi nào chứ!”. Anh Kỳ cười cười, nghĩ thầm trong bụng.

Vũ Phong rà soát hết giấy tờ từ trước tới giờ. Những thứ liên quan giữa các sòng bạc và khách sạn anh xem xét tỉ mỉ. Minh Hàn đang nhúng vào những tài liệu này buộc tội anh. Chưa biết là buộc tội anh với chính quyền hay với cha anh, nhưng cái nào thì anh cũng chết nếu để lại những bằng chứng quá rõ ràng.

Vũ Phong cũng rất bức mình vì doanh thu của anh đang giảm đáng kể. Nguồn khách từ các khách sạn mà Minh Hàn đang quản lý không được đưa đến chỗ anh để tiêu tiền nữa. Những người còn đang làm việc cho anh ở lại khách sạn để móc nối khách đang bị Minh Hàn tìm ra và loại dần.

Vũ Phong vốn cũng biết Minh Hàn không phải là một tên khù khờ, anh đã dè chừng ông anh này nên quảng anh ta vào một mối lo toan khác đó là chuyện tình cảm. Có như vậy anh ta mới không còn hơi sức để ý tới chuyện của anh. Bây giờ Minh Hàn nuôi ý trả đũa anh thì anh vất vả lắm đây.

Nhưng nói gì thì nói. Vũ Phong trong quá khứ rất để tâm đến tài năng của ông anh cùng cha khác mẹ này, nên khi tạm loại được Minh Hàn anh cũng rất nhanh chóng đẩy nhanh kế hoạch của mình. Anh cũng biết rằng một ngày Minh Hàn sẽ quay lại, anh ta là thứ duy nhất mà người cha anh yêu để lại, để gì ông ấy bỏ anh ta đâu đường xó chợ chứ. Nhưng nhanh quá, Minh Hàn quay lại trước khi anh kịp thu dọn chiến trường, bây giờ anh chỉ còn chờ vào bản lĩnh của Minh Hàn có thể khai thác tài liệu của anh tới đâu thôi. Nhưng nói thật, anh thèm đập vỡ cái bản mặt ông anh mình một cái ghê... “Minh Hàn là anh phụ thằng em này trước đó nha.”

Anh còn nhớ sáng hôm đó anh uống cà phê sáng ở Land, một người mà anh không bao giờ quên mặt đang ngồi cùng một người nữa. Người này anh cũng biết mặt luôn. Lặng lẽ lại ngồi gần chỗ hai người kia ngồi, hơi khuất sau bóng cây dừa kiểng, anh biết được một chuyện rất rất thú vị.

– Anh đồng ý mỗi lần ăn này đi, huê hồng sẽ rất cao. Tôi đã đồng ý trả phí dịch vụ cho anh gấp đôi giá bình thường còn gì.

– Nhưng làm như thế tôi rất dễ đi tù đó. Số tiền cho anh vay quá lớn so với tài sản anh thế chấp.

– Nhưng tôi đã đưa cho anh xem hợp đồng mua lại Rose Queen rồi đó thôi. Khi xong việc anh cứ đem nó xác nhập vào khoản thế chấp. Nếu cần làm ngay hợp đồng bây giờ cũng được, khi Rose Queen được sang tên thì chính thức ký cho mau lẹ.

– Như vậy rất liều lĩnh, nếu hợp đồng chuyển nhượng thất bại...thì...

– Làm sao thất bại cho được. Anh cũng xem rõ những giấy tờ tập đoàn họ Hoàng giám đốc Minh Hàn đã ký đồng ý mua lại Rose Queen. Giấy ủy quyền cho tôi toàn quyền xử lý cũng hợp pháp. Có chuyện gì cũng đâu liên quan anh.

– Đúng là anh toàn quyền trong chuyện này, nhưng tập đoàn họ mua mà trở thành sở hữu của riêng anh...

– Là do giám đốc muốn như vậy thôi. Anh ta muốn tôi thay anh ta giữ ít tài sản làm của riêng thôi mà. Không vấn đề gì đâu.

– Anh chắc chắn chứ. Nhưng để an toàn anh nên ký giấy đồng ý gán toàn bộ công ty của anh cho chúng tôi nếu anh không trả nợ được.

– Chuyện nhỏ.

– Vậy tôi sẽ đi lo giấy tờ đầy đủ, thôi tôi đi trước.

Vũ Phong cười khẩy, Minh Hàn ới là Minh Hàn. Không biết anh thông minh hay ngu ngốc mà muốn đem tài sản cho tên nhóc này đứng tên thay anh. Nhưng anh bỏ thằng em này trước thì anh cũng tự chịu đi, xem ai mới là kẻ phải ra đi.

Thêm một vài tác động nhỏ đủ cho cái hợp đồng đó nhanh chóng hoàn tất trước cả thời hạn, Vũ Phong không quên lưu lại những thứ cần thiết cho anh. Anh chỉ chờ ngày anh cười vào mặt Minh Hàn.

– “Minh Hàn, anh tin người tình bé nhỏ của anh thế sao? Trao vào tay hẳn cả sự nghiệp của mình trong khi thắng tay hất thắng em mình ra.”

Người Vũ Phong bắt gặp không ai khác chính là Toàn Hiếu. Toàn Hiếu chính thức vào làm trợ lý cho Minh Hàn. Cái chức này mười mười là không cần qua tuyển dụng.

Nhận chức giám đốc không lâu Minh Hàn đã thành công trong việc xác nhập Rose Queen. Một khách sạn cổ. Nói cổ nhưng không phải lỗi thời mà do nó có kiến trúc cổ nhưng bên trong nội thất dịch vụ thuộc hàng năm sao. Khách sạn này nhắm vào cung cách phục vụ cho khách có cảm giác là mình là ông chúa bà hoàng. Nó vì sao được sang nhượng. Không phải vì nó làm ăn thất bát hay khách sạn chuẩn bị phá sản. Đơn giản vì cổ đông lớn nhất đã quá lớn tuổi và ông muốn bán lại cổ phần của mình về nghỉ hưu, hưởng thụ.

Đối thủ cạnh tranh không ít, nhưng có trời mới biết vì sao Minh Hàn thắng trong số cả trăm đối tượng muốn nó. Vị trí kinh doanh thuận lợi, doanh thu cao. Nhưng Vũ Phong nói không sai, anh khôn cả đời đại một giờ. Chỉ còn bước cuối cùng là hoàn tất thủ tục anh lại giao cho Toàn Hiếu, thực ra vì anh muốn Toàn Hiếu góp chút công cho thành công này để bớt những ý kiến không đồng tình với việc anh đặt cậu ta ở cái vị trí trợ lý mà không thông qua bất kỳ một cuộc tuyển chọn nào.

Và Toàn Hiếu không phụ lòng anh, cậu ta lợi dụng ngay cơ hội béo bở này để Minh Hàn ký giấy ủy quyền cho cậu đứng ra chiêu徼 khách sạn, để cho cậu đứng tên chủ quyền mà không phải tên của công ty. Minh Hàn đã ký nhưng anh không hề biết anh ký những gì.

Toàn Hiếu mang công ty của cha cậu ta đi cầ, lấy số tiền đó đặt cọc trước khi công ty đặt cọc, cậu ta tiến hành chuyển quyền trước khi công ty làm việc đó. Cuối cùng cậu chỉ cần chờ công ty chuyển khoản nữa là xong. Tiền sẽ do Minh Hàn trả, tài sản cậu hưởng. Giấy tờ cậu lo, chỉ cần đánh lạc hướng một chút Minh Hàn sẽ không đắn đo nhiều khi cậu đưa giấy tờ cho anh ta ký. Cậu sẽ rút công ty của cha cậu về, lấy Rose Queen thế vào

ngân hàng. Mọi thứ còn lại Minh Hàn sẽ dọn dẹp thay cậu. Giấy tờ ra nước ngoài cũng được chuẩn bị kỹ càng. Toàn Hiếu toan tính làm chuyến chót.

Sau chuyến này, nếu thuận lợi Minh Hàn tiếp tục tha thứ đứng ra thay cậu giải quyết hậu quả cậu có thể tiếp tục ở lại công ty bòn rút, không thuận lợi cậu ra đi với một món tài sản khổng lồ.

.....

Hôm nay, cái ngày Vũ Phong dự định đó cũng đến. Anh đã bị ông tổng giám đốc triệu tập. Nói anh không lo cũng không đúng, Minh Hàn có lẽ quá giận anh đã chơi anh ta te tua nên dốc lòng trả đũa. Còn cha anh, mười mười sẽ ở vèphe Minh Hàn. Nếu như sau khi biết chuyện anh lợi dụng hệ thống khách sạn làm chuyện phi pháp mà ông không tố cáo anh thì phải nói là kỳ tích. Nhưng anh không cần hệ thống khách sạn của gia đình, anh chỉ cần bảo vệ những thứ anh gây dựng: sông bài, võ đài và một vài thứ giải trí hái ra tiền khác.

Đứng trước mặt ông Vũ Hải, Minh Hàn khuôn mặt không chút biểu cảm nào. Không biết anh đang vui vì lật tẩy được thằng em hay thực sự chẳng có cảm giác gì như anh đang thể hiện.

Ông Vũ Hải ngẩng đầu sau bàn làm việc, khuôn mặt y như hai thằng con trai không chút biểu cảm nào. Chẳng biết cả ba có phải đang giải quyết một chuyện rất rất quan trọng hay không nữa. Người nào người nấy mặt lạnh tanh. Đây xấp hồ sơ trước mặt về phía Vũ Phong, ông Vũ Hải hỏi bằng một giọng đều đều.

– Con còn gì để nói không?

Ông Vũ Hải là vậy, khi ông giải quyết công việc ông tuyệt nhiên không để cho người đối diện biết ông đang nghĩ gì. Ông tin lời Minh Hàn hay tin vào Vũ Phong, đang giận hay chẳng để tâm lắm chuyện này. Tất cả đều không bị hai thằng con trai biết. Mà hai thằng con ông cũng không vừa, ông cũng không biết thằng đang luận tội hân hoan cỡ nào, thằng đang bị vạch tội có lo lắng cỡ nào ông cũng chẳng nắm được. Rõ cha nào con nấy, thế mới biết khi cứ quát tháo ầm ĩ mà lại chẳng có chuyện gì...!

– Nếu anh ấy mang những gì tới chỗ cha thì chắc không cần xem cũng biết không phải là dối trá. Con biết năng lực anh con mà, không cần thiết quanh co.

Ông Vũ Hải cảnh giác cao độ khi thái độ Vũ Phong dừng dừng đến vậy.

– Vậy con nghĩ mình nên làm thế nào giải thích cho ta những việc con đã làm?

– Thực ra cha chấp nhận những gì anh con đưa tới cho cha thì con nghĩ cha cũng nhìn thấy nó không hề gian lận. Chẳng qua con chỉ mượn chút vốn của công ty làm việc của con. Trách thì chỉ trách con công tư không phân minh, con không hề biến thủ một đồng nào của cha cả. Vay tiền của cha thôi mà.

– Chỉ vay tiền thôi!?

Minh Hàn trợn mắt nhìn Vũ Phong, anh không ngờ thằng em anh mặt dầy tới mức có thể đưa ra câu trả lời như thế.

– Phải, con vay cha chút vốn làm ăn. Có gì là không phải? Con bỏ nhiều công sức cho cha, chỉ vay cha chút tiền không lẽ không được?!

– Vay chút vốn. Em biết rõ công ty sẵn sàng phá sản nếu các sòng bạc trái phép của em bị bắt. Danh tiếng của công ty còn gì nữa? Chưa kể có thể bị đình chỉ hoạt động! _ Minh Hàn bắt đầu bức bối vì cái kiểu trơ tráo của thằng em._

– Vậy con không đính chính chuyện gì hết phải không? _Ông Vũ Hải nhấn mạnh._

– Không, ý con là như vậy. Còn nếu có ai đó bóp méo thì tùy cha. _Vũ Phong tỉnh bơ trả lời._

– Vậy những tài sản bắt nguồn từ công ty của ta...

– Cha, con chỉ vay tiền chứ không xin tiền. Nợ này con trả hết rồi không có cái gì Xuất _ Phát _ Từ _ Công Ty Của Cha _ Ở _ Chỗ _ Con _ Cả. _Vũ Phong nhấn mạnh từng chữ khẳng định những gì của anh là của anh, san bằng ý định muốn thu lại chúng của cha anh._

– Đúng, trong này không thấy báo cáo nào cho biết công ty là chủ nợ của chúng. Minh Hàn con nói thế nào?

– Đúng, công ty không là chủ nợ của chúng. Nhưng giám đốc công ty lại đặt công ty trong tình trạng nguy hiểm lâu như vậy, lừa dối mọi người trong hội đồng quản trị, bao nhiêu đó đủ để không có tư cách lãnh đạo công ty.

– Con nói sao? _Ông Vũ Hải lại quay sang hỏi Vũ Phong._

– Kinh doanh thì phải liêu lĩnh. _Vũ Phong tiếp tục trả lời._

– Nhưng liêu lĩnh là cho công ty không phải cho lợi ích cá nhân. _Ông Vũ Hải kết luận._ Và xét cho cùng là con đưa công ty và mọi người vào cửa tử. _Giọng ông Vũ Hải vẫn đều đều._

– Tùy cha.

– Xét trong lúc con làm việc cũng không phải không có hiệu quả, cũng đem không ít lợi nhuận về cho công ty. Ta không đưa việc này ra cho mọi người trong hội đồng quản trị biết. Nhưng ngày mai ta muốn nhìn thấy có đơn từ chức của con trên bàn ta, ở đây. _Quay qua Minh Hàn, ông Vũ Hải cũng từ tốn nói._ Mọi chuyện chấm dứt ở đây, ta không muốn có ai bàn tán hay lật lại vụ này. Minh Hàn, con có bản lĩnh moi ra những gì nó giấu thì con cũng dọn dẹp y lại như thế. Ta không muốn hội đồng quản trị phê phán ta trao quyền nhầm người.

– Dạ!

– Ra ngoài đi. _Giọng ông Vũ Hải đanh lại, không chấp nhận thêm lời bàn cãi nào nữa._

Vũ Phong đi ra ngoài, nhẹ hơn anh phỏng đoán làm anh cũng hơi... Có lẽ do không có sự tham gia của bà mẹ kế nên mọi chuyện dễ dàng hơn và cha anh cũng muốn giữ thể diện khi hậu quả chưa có gì là trầm trọng.

Cả anh lẫn Minh Hàn có đấu đá cỡ nào thì một lời cha anh nói thì cấm có cãi nếu chưa đủ năng lực tự bảo vệ mình. _Không phải theo nghĩa đánh đấm._

Dừng lại một chút cạnh Minh Hàn, Vũ Phong lộ đôi mắt đang cười giễu cợt nhìn Minh Hàn.

– Chúc mừng anh, người yêu bé nhỏ lại quay về phải không, thật là uất ức cho kẻ đến sau. Có khi phải đi nhảy l'âu ấy chứ, cái nhà anh mua để cho cao thế cơ mà. Còn thằng nhóc Toàn Hiếu chắc là một món quà lớn đấy bất ngờ cho anh đấy ha. Chúc anh may mắn với món quà khổng lồ đó nhé...ha...ha...ha.

Vũ Phong buông một tràng cười thật dài trước khi bỏ đi. Minh Hàn giận xanh mặt khi anh nghĩ đến việc Vũ Phong dám mỉa mai anh về việc chính nó đã gây ra thì...

Chẳng phải nó đẩy anh vào một mớ bòng bong, làm cho anh rối loạn bao nhiêu năm nay sao. Rốt cuộc mọi thứ chỉ là trò nó chơi anh. Bây giờ không anh em gì nữa, chính nó không coi anh là người thân thiết của nó trước, là nó...

Tại sao lại là nó cười chứ không phải anh, tại sao? Tại sao anh không thể cất tiếng cười, tại sao lòng anh vẫn nặng trĩu?

Hất thẳng em ra khỏi nhà giống như nó đã từng làm với anh, anh đáng lẽ phải rất vui mới phải chứ, phải hả hê mới phải, đã trả được nỗi ấm ức cho người yêu... nhưng không hiểu sao anh không thấy nhẹ lòng. Ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách anh ôm đầu... Đầu anh đau...!

“Uất ức cho kẻ đến sau” Nó muốn nói đi đâu gì anh biết chứ. Nhưng bỗng dưng tại sao thằng em anh lại nhắc tới người mà theo anh chẳng liên quan gì đến nó nhỉ? Thứ anh muốn quên nhắc lại làm đầu anh càng đau

hơn. Sao nó lại biết nhiều chuyện như thế...nhảy lầi...có chuyện gì xảy ra nữa mà anh không biết không... Anh Kỳ nặng lòng với anh đến như vậy kia mà, có khi nào...

Từ ngày anh nhìn mái hiên trống rỗng còn sũng nước anh cảm thấy trong lòng có một lỗ lớn không thể lấp đầy. Cứ nghĩ đó chắc chỉ là sự dần vật khi anh đã đối xử bất nghĩa với người ấy. Nhưng hiện tại anh có nhiều thứ đang chờ đợi, một tình yêu, một sự nghiệp chưa kể sự trả đũa anh nung nấu trong lòng.

Vậy khi thỏa nguyện rồi sao anh không hề thấy thoải mái chút nào. Người anh nghĩ cần bỏ cũng đã bỏ, người anh nghĩ cần giữ cũng đã giữ, việc anh nghĩ cần làm cũng đã làm. Vậy sao anh không thoải mái chút nào vậy chứ?

Uể oải đứng lên, không hiểu sao anh lại muốn đi tới một nơi mà từ lâu anh đã né tránh. Ngôi nhà mà anh đã thuê cho cả hai ở khi từ Huế về Nhà còn một năm nữa mới hết hợp đồng thuê, anh đã không cắt hợp đồng sớm dù đã mua cho Anh Kỳ một căn nhà mới. Anh nghĩ Anh Kỳ cần một chỗ ở để bình tĩnh lại trước khi đồng ý nhận nhà mới. Cửa đóng im ỉm, tra chìa khóa. _Anh vẫn chưa trả khóa. Từ ngày chia tay Anh Kỳ, anh vẫn chưa về lại đây để trả chìa khóa. _Một lớp bụi phủ dày, không có dấu hiệu có người ở.

Minh Hàn vừa mừng vừa lo. “Anh Kỳ có chuyện gì rồi hay là Anh Kỳ đã chịu nhận nhà mới?” Anh tiến sâu hơn, nhìn quanh. Đôi vớ thay ra anh quăng ngay kệ giày vẫn còn nằm đó, có chuyện không bình thường. Anh đi ngay vào phòng ngủ, áo anh thay ra ngày hôm đó còn mắc trên thành ghế, bộ áo ngủ của Anh Kỳ vẫn nằm nguyên trên mắc áo.

Mở tủ áo, quần áo hai người vẫn còn nguyên, không có dấu hiệu nào có dọn dẹp qua hay có dấu hiệu dọn nhà. Vội vã vào trong bếp, mấy món ăn trên bàn còn nguyên đã qua quá trình mốc meo giờ khô quắt lại, lòng bàn còn úp lên trên. Trên bếp chiếc nồi vẫn nằm đó, thức ăn ở trong cũng chung số phận với những thứ trên bàn. Trong bồn vài cái chén chưa rửa nằm lẫn lóc. Thùng rác vẫn chưa đổ. Tức tốc chạy vào toilet, xả bông tắm,

khăn tắm, bàn chải...v.v. Mọi thứ cứ nằm nguyên như khi anh vẫn còn sinh hoạt trong nhà. Không dấu hiệu có dọn dẹp qua, ngoài cửa sổ mấy cái áo sơ mi phơi vẫn còn chưa lấy vào giờ đây bám bụi xám xịt.

Không lẽ không về qua chỗ này sao? Minh Hàn bỗng đứng hoảng, anh tưởng tượng có ai đó rơi từ trên cao xuống. Móc điện thoại gọi, đầu dây bên kia chỉ vang vang lên giọng đầu đầu... “Số điện thoại này không thể liên lạc được...”

Minh Hàn hấp tấp rời đó, chỉ còn nơi duy nhất anh hy vọng nhưng không được bao nhiêu phần trăm nhưng anh vẫn đến. Đúng như anh nghĩ, ngôi nhà anh mua cho Anh Kỳ cũng chưa từng có người dọn vào.

Thần thờ anh không biết mình đang ở trạng thái nào. Không hiểu sao anh lại lo lắng đến thế. Minh Hàn ra khỏi khu chung cư, thả bộ dọc công viên. Anh không gọi xe, anh cũng không để ý đến việc mình muốn về nhà thì phải gọi xe. Chân anh cứ bước, trong đầu anh dội về hình ảnh Anh Kỳ...

- Anh về rồi! Ăn cơm trước hay tắm trước?
- Anh ăn rồi. Anh tắm rồi ngủ, anh mệt quá.
- Hôm nay mấy giờ anh về?
- Cũng chưa biết, có hẹn đối tác chiều nay, chắc sẽ rất trễ.
- Hôm nay sinh nhật anh đấy. Mình ra ngoài ăn cơm nha.
- Lớn rồi sinh nhật làm gì. Hôm nay khó mà sắp xếp được giờ rảnh lắm.
- Đành vậy.
- Thôi để mai mình đi bù.
- OK!

Sao bây giờ anh mới nhớ, mỗi khi anh đáp lại Anh Kỳ một điếu gì đó thì cậu ấy cười rất hạnh phúc. Còn khi anh từ chối thì cậu chỉ lẳng lặng chẳng nói gì, một câu trách móc cũng không có. Giờ đây khi cậu ra đi một đống của anh cũng không lấy, thậm chí cậu cũng chưa từng về qua nhà để lấy dù chỉ một cái nón, một cái áo.

Anh Kỳ bỏ đi trong đêm mưa gió đó, anh dù có áy náy cũng không nghĩ nó sẽ làm anh nặng lòng như hôm nay. Anh đã lựa chọn Toàn Hiếu, đã buông tay với Anh Kỳ, mọi kết quả đều là do anh quyết định... vậy mà giờ đây anh lại canh cánh hình ảnh Anh Kỳ đã cố níu kéo anh, thái độ Anh Kỳ lần đầu tiên dữ dội như vậy. Khi cảm giác áy náy đi qua anh đã từng lo sợ Anh Kỳ sẽ gây khó khăn cho anh, anh đã chuẩn bị bao nhiêu từ ngữ để biện hộ cho mình... nhưng anh chờ mãi cũng không thấy người đó xuất hiện trách móc anh, chất vấn anh.

Anh đã từng nhẹ lòng biết bao khi không thấy Anh Kỳ xuất hiện trước mặt anh thời gian sau đó... Vậy tại sao trong lòng anh bây giờ lại thêm một nghe một tiếng Anh Kỳ cất lên dù chỉ để oán anh.

Tại sao không một cú điện thoại, không thêm một giọt nước mắt thậm chí cả một lời tạm biệt?

Minh Hàn đi đến đồn công an hỏi thăm án tự tử, không có. Anh bắt đầu tìm tung tích cậu, anh muốn biết chắc cậu không có gì đó như là đi chết chẳng hạn. Nhưng rồi một tin tức cũng không, nhờ tới thám tử tư đi đâu tra cũng không tra ra một Anh Kỳ.

Kỳ lạ, tại sao cứ như chưa từng có người này. Bây giờ ngoài số điện thoại và cái tên Anh Kỳ anh chẳng có bất cứ thông tin nào để tìm. Anh thật tệ, cậu là nhân viên của anh bao nhiêu năm chưa kể còn ở bên cạnh anh không chỉ một vài ngày, muốn tìm hồ sơ xin việc của cậu nhưng hồi ấy anh hủy hết rồi còn gì. Còn sau này, anh có quan tâm gì đâu ngoài hai chữ Anh Kỳ khi anh cần gọi. Ngày sinh, nhà cửa, quê quán...v...v. Anh chẳng biết gì...

Tại sao đến bây giờ anh mới nhận ra bản thân anh đã đối xử với cậu quá bạc bẽo như vậy, sao anh cứ luôn thấy cậu đầy đủ, thấy cậu hạnh phúc.

Anh chỉ nhìn thấy Toàn Hiếu của anh mới đáng thương. Nhưng bây giờ ai đáng thương đây, có lẽ chẳng phải Anh Kỳ, chẳng phải Toàn Hiếu mà lại chính là anh.

Anh mới là kẻ đáng thương, ở bên người này thì lo lắng cho người kia, ở bên người kia lại bận tâm tới người này. Cuối cùng thì anh muốn gì đây, tới bây giờ anh vẫn khẳng định anh yêu Toàn Hiếu cơ mà, có lúc nào anh nghi ngờ đi đâu đó đâu. Tại sao lúc này trái tim anh lại bất ổn vì một người khác ngoài Toàn Hiếu.

Minh Hàn làm một chuyện mà anh tưởng chừng như không bao giờ anh có thể làm trong suốt cuộc đời còn lại của mình. Anh đi tìm Vũ Phong.

Ngồi trong phòng khách nơi mà ngày trước Tùng đưa anh vào chờ cô em gái nói chuyện với thằng em trai. Anh thật khổ sở, khi anh hẹn Vũ Phong nó không hề giấu giếm những lời mỉa mai anh, nhưng nó đồng ý gặp anh. Bây nhiêu thôi cũng làm anh có thể bỏ ngoài tai những lời nó cố ý châm chọc anh.

Vũ Phong nằm dài trên ghế, anh không ngồi tiếp Minh Hàn đằng hoàng mà cố tình làm như miễn cưỡng lắm. Thật ra khi nghe Minh Hàn gọi chỉ vì muốn biết những gì anh úp mở với Minh Hàn ở nhà cha anh thì anh đã vui như điên. Minh Hàn không biết rằng vì một chút nóng ruột của mình anh đã tự tay trao yếu điểm của mình vào tay thằng em chết tiệt.

– Sao tự dưng chạy lại đi tìm em vậy Anh-Hai? _ Hai chữ “anh hai” Vũ Phong cố tình nhấn giọng kéo dài, mỉa mai _ Không chạy đi tìm người yêu bé nhỏ của anh ăn mừng sao, thắng lớn như vậy...

– Nói đi, em biết gì về Anh Kỳ, em nói nhảy lầu là thế nào? _ Minh Hàn bỏ ngoài tai giọng điệu của Vũ Phong._

Tùng suýt bật ngửa khi nghe Minh Hàn nói Anh Kỳ nhảy lầu. Mới tối qua cậu còn nhận điện thoại Anh Kỳ hẹn tối nay sẽ cùng cậu về nhà anh ấy mà, sao tự nhiên có chuyện nhảy lầu.

– Anh Anh Kỳ nhảy lầu? _Cậu buột miệng không kịp kềm chế._ Sao lại...

– Anh không biết, anh không tìm được Anh Kỳ, nhưng hình như Vũ Phong biết. _Minh Hàn trả lời Tùng nhưng mắt không rời, chăm chú theo dõi phản ứng của Vũ Phong._

– Tại sao anh lại biết người yêu của anh ấy nhảy lầu trong khi anh ấy không biết? _Tùng giả điên hỏi Vũ Phong, cậu muốn biết có chuyện gì mà Minh Hàn lại đi tìm Anh Kỳ trong khi anh ta đã đá Anh Kỳ không thương tiếc như thế, không lẽ..._

Cậu đặt ly nước trước mặt Minh Hàn mời anh uống. Rõ ràng Tùng có nói qua cho Vũ Phong biết chuyện Anh Kỳ bị đá nhưng anh ấy vẫn sờ sờ ra đó chứ có sút mẻ miếng nào đâu mà đờn nhảy lầu. Rõ ràng Vũ Phong đang toan tính cái gì đó...

– Vũ Phong, em nói đi. Anh Kỳ như thế nào?

– Làm sao em biết, tự dưng đi hỏi chuyện đáng ra anh là người phải biết...

– Đừng quanh co nữa, những chuyện như vậy từ trước tới giờ chẳng phải một tay em sắp xếp hay sao? Trả lời anh đi... hay em lại muốn ra đi đầu kiện? Chẳng phải Anh Kỳ là một Toàn Hiếu thứ hai sao?

Tùng bất giác không vui, Anh Kỳ không phải là một Toàn Hiếu thứ hai. Anh em nhà này cứ thích tự mình suy diễn tự mình gán ghép. Mà từ sau chuyện anh đối xử với Anh Kỳ tuyệt tình như vậy thì Tùng cũng đâm ghét anh. Cậu sẵn giọng:

– Anh Anh Kỳ không như vậy, anh đừng áp đặt những suy nghĩ của mình cho người khác.

– Sao em biết Anh Kỳ không như vậy? _Vũ Phong chột hỏi._ Em thân thiết với cậu ta lắm sao?

Tùng biết mình hớ r ồi, cậu đúng là rách việc. Nhưng cậu thực sự không chịu nổi khi Anh Kỳ bị đánh đ ồng với cái tên Toàn Hiếu lẳng nhăng mặt d ầy đó, hấn r ồ ràng rất xảo quyệt. Nhưng cậu c ần trả lời cậu hỏi của Vũ Phong ngay bây giờ.

– Không có, em chỉ cảm giác như vậy thôi.

Tùng tưởng tượng cái cảnh hai tên nằm cạnh nhau ngủ bị Vũ Phong bắt gặp, bây giờ mắt anh ta sắp có lửa r ồi.

– Em biết Anh Kỳ ở đâu hả? _Minh Hàn quay sang hỏi Tùng._

– Không, chỉ gặp có một l ần đó ở Huế cùng với anh thôi. Tại thấy anh ấy hi ền quá mà. _Tùng không biết tại sao cậu lại giấu biệt, miệng nói mà mắt cứ liếc sang Vũ Phong. Cậu nhìn thấy hình như Vũ Phong hài lòng với câu trả lời của cậu._

– Nói đi, em biết Anh Kỳ ở đâu phải không? _Minh Hàn lại hỏi Vũ Phong._

– Không, chỉ đoán bậy vậy mà.

– Đoán bậy, không thể ần nói bừa bãi những chuyện như vậy.

– Có gì mà không, kẻ thất tình nhảy l ầu thiếu gì.

– Em thực chỉ nói bừa?

– Đúng, nói bừa thôi. Mà anh quan tâm làm gì? Nếu cậu ta thực sự chết quách đi chẳng phải anh khỏe hơn sao. Không sợ bị đeo bám, không sợ bị làm phiền, cũng không ai đi rêu rao tội phụ bạc của anh, anh cứ vậy mà hạnh phúc mà hưởng thụ đi...

Bất giác Vũ Phong im bật khi sắc mặt Minh Hàn xám xịt. Minh Hàn tối mặt tối mày khi giả thuyết Anh Kỳ chết khuất mắt thì sẽ không ai trách móc anh nữa. Ý tưởng đó làm đ ầu óc anh quay cu ồng. Không, dù có bị làm

phiền cỡ nào thì anh cũng không muốn nghe đi đâu đó. Anh không muốn nghe rằng anh vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy Anh Kỳ.

Vũ Phong biết được sắc mặt đó nói lên đi đâu gì. Minh Hàn là vậy, anh ta luôn giỏi trong nhiều nhiều việc khác nhưng quá yếu mềm trong chuyện tình cảm. Anh đã từng lợi dụng đi đâu đó rất thành công mà... Bây giờ Minh Hàn đã lộ rõ mối quan tâm của anh là gì. Là một Anh Kỳ không phải Toàn Hiếu, Vũ Phong cười thầm trong bụng. Phen này nhất định cho ông anh của anh lên bờ xuống ruộng dù anh chẳng sợ mũi được gì từ việc đó. Anh bắt Minh Hàn phải trả cái giá Minh Hàn đã hết lần này đến lần khác phản bội anh.

......

Như hẹn Tùng tới quán chờ Anh Kỳ, hôm nay Anh Kỳ xin nghỉ sớm mấy tiếng. Cả hai sẽ đón xe buýt cùng về nhà Anh Kỳ.

– Anh h ỏi hộp không?

– Có chứ, bao nhiêu năm r ồi tôi không về

– Có chuẩn bị những thứ cần nói chưa?

– Tôi chuẩn bị kỹ lắm rồi, nhưng không biết có nói nổi không nữa.

– Cha mẹ anh khó lắm không?

– Cũng không hẳn là khó. Thực ra họ từng gọi tôi về khi biết tôi chẳng thành công trong việc chinh phục được người ấy. Tôi nghĩ tôi thất tình nhưng cha mẹ tôi rất vui đó.

– Tùng cười._ Phải, mối tình kiều đó mà... nhưng sao bây giờ lại thế này.

– Lúc đó tôi cũng định về nhà rồi...tôi nghỉ phép một tháng để về nhưng... nhưng cuối cùng tôi lại lộn trở ra... chỉ vì tôi không thể một ngày không nhìn thấy người ấy.

– Không nhìn thấy. Anh chấp nhận chỉ cần nhìn thấy?

– Phải, tôi lấy nó làm vui. Tôi không thể làm khác được nữa, khi phát hiện ra điều đó thì quá muộn để quay đầu lại. Tôi bị cha từ luôn, tôi lạc lối trong mê cung của chính mình.

– Không một lời hứa hẹn, không cả một lời ngọt ngào...?

– Phải! Không gì cả dù chỉ một lời bày tỏ lòng mình cho anh ấy biết.

– Anh biết không, em từng vô tình ngã hết mấy ngày chỉ vì đi tỏ tình không đúng chỗ.

– Không đùa chứ. Làm gì nghiêm trọng đến vậy. Cậu có uy hiếp người ta không đó?! _Anh Kỳ trợn mắt tỏ vẻ không tin._

– Làm gì có cái gan đó. Chỉ tỏ tình thôi, thậm chí phải nói trước là không đòi đáp lại nữa kìa.

– Vậy cậu thâm hơn tôi rồi. _Anh Kỳ cười sắc sảo._ Tôi bất quá chỉ bị người ta dùng tiền tố đi thôi. Nhưng cậu dùng thủ đoạn gì mà cuối cùng cậu lại chui vô giường người ta vậy? _Anh Kỳ cố nén cười chọc Tùng._

– Ấy... đừng nói khó nghe vậy chứ. Có thủ đoạn gì cũng đỡ...haizzz!!... Cuối cùng là bán cho người ta...

– Bán, hơi khó hiểu đó.

– Thì lần cha em gặp tai nạn, cùng đường nên em chạy nhờ anh ta giúp. Anh ấy ra giá rồi mua người luôn. Trong khi số tiền không bằng một chuyến nghỉ mát của anh ấy nữa.

Anh Kỳ im lặng không nói gì, xe vẫn đầu đầu lăn bánh, thỉnh thoảng lại ghé trạm đón khách. Không chịu được, Tùng lên tiếng...

– Anh không cần tỏ thái độ thông cảm nữa đâu.

– Đâu có, chỉ là... chỉ là tôi nhớ tới việc Minh Hàn mua cho tôi một căn nhà làm quà chia tay. Anh em họ sao giống nhau đến thế. Nghĩ rằng tôi có thể mua hay bán trái tim người ta sao.

– Không cần kích động quá, bây giờ anh thoát được rồi. Vui vẻ lên... sắp về đến nhà anh chưa?

– Còn ba trạm nữa là tới... Mà cậu không có ý muốn ra đi hả? Anh ta đối xử với cậu như vậy mà.

– Thật ra thì cũng muốn, nhưng như anh cũng từng trải rồi... đi thì nhớ, ở lại cũng không tổn hại gì. Anh ta lại có những thứ em muốn có...

– Tôi đi hả? _Anh Kỳ hỏi giọng có vẻ khó chịu._

– Nè đừng tỏ vẻ như vậy chứ! _Tùng nghe ra ngay lập tức cái âm điệu khó chịu của Anh Kỳ._ Em thực tế lắm, em cần tôi lo cho gia đình, cần tôi trả nợ, cần việc làm. Em không có quá nhiều tự ái để xa xỉ trong khi cả nhà khốn đốn đâu. Anh nghĩ sao thì nghĩ nhưng em thấy mình cũng chẳng làm sai đi đâu gì. Và lại em cũng chẳng phải phụ nữ để phải giữ trinh tiết cho ông chồng...

– Cậu thực sự không thấy mình bị khinh thường sao? Anh ta dùng tôi mua cậu và cậu thì ngoan ngoãn chấp nhận, nghĩa là anh ta sẽ chẳng bao giờ nghĩ tới việc sẽ để trái tim cho cậu, trong lòng anh ta chắc chắn sẽ khinh thường cậu.

– Chứ anh nghĩ em cần mong gì trong mối quan hệ chủ tớ này?!

– Chủ tớ?

– Phải nói khó nghe là chủ tớ, nói lịch sự là người bán sức lao động. Khó nghe chút nữa là làm trai bao. Nhưng dù gì cũng là bán sức mình thôi, không cần tôi không của ai cả.

– Cậu không nghĩ nếu không có chuyện tôi bạc xen vào thì hai người có thể xảy ra thứ tình cảm khác.

– Anh buồn cười thật, anh nghĩ một tên nhóc mới ra trường nghèo rớt thì dám mơ gì chân tình từ một ông chủ bự chứ... Thực ra cũng từng mơ, nhưng sự thật phũ phàng hơn nhiều. Chấp nhận thôi...em cũng đang cân nhắc chuyện về quê lấy vợ...nhưng không biết có yên không.

– Làm sao yên được, mọi mặt mọi nghĩa đều không thể yên ổn...Tới rồi, xuống thôi. Nhưng không chừng vào nhà tôi rồi cậu lại tìm được hướng tốt nhất cho mình thì sao.

– Vậy anh tìm được rồi sao?

– Nếu ông bà chịu bỏ qua có lẽ tôi sẽ về nhà, không làm họ đau lòng nữa.

– Sẽ bỏ qua thôi mà, cha mẹ là vậy. Hai tên kia không có người chia tiền phòng rồi.

– Cậu chắc ăn quá ha.

Nhưng Tùng nghĩ tới cái vẻ lo lắng của Minh Hàn khi chạy đến hỏi Vũ Phong về Anh Kỳ ban sáng. Cậu có cảm giác mọi chuyện không thể tới đây là yên ổn được. Nhưng cậu không dám nói, vì nếu như cậu đoán sai rất có thể hại Anh Kỳ một lần nữa rơi vào hỗn loạn. Cậu không thể làm vậy, anh ấy chẳng khổ quá rồi còn gì. Và chắc gì Minh Hàn sẽ quay lại với Anh Kỳ mà cậu nhiều chuyện.

Cả hai xuống xe rẽ vào một con hẻm rộng cách đó khoảng trăm mét, con hẻm khá rộng, nhà cửa hai bên rất đẹp, khẳng định không phải khu nhà dành cho người nghèo. Rẽ quanh co thêm một hai lần nữa, vẫn những ngôi nhà như vậy không có vẻ gì là sẽ đi vào một khu ổ chuột phía sau mặt tiền hào nhoáng.

Anh Kỳ có vẻ căng thẳng, cậu im lặng bước. Tùng cũng lặng lẽ bước theo, Tùng có quá nhiều ngạc nhiên về con người này, cậu bây giờ có nhiều thắc mắc không thể hỏi trong lòng.

Cuối cùng Anh Kỳ cũng dừng lại. Một ngôi nhà màu trắng, trang trí thêm những đường viền, hoa văn xám và đen trông rất sang trọng nhưng ấm áp.

“Không phải chứ, người này cũng không thuộc tầng lớp của cậu.” Tùng bỗng đứng thấy xa cách với Anh Kỳ, không thấy thân thiện như từ trước tới nay.

– Không phải vì ngôi nhà mà cậu xem tôi không phải đồng bọn nữa chứ?

Tùng thiếu đi đầu há hốc miệng khi bị Anh Kỳ nói trúng phóc điều cậu đang nghĩ.

– Cậu nghĩ cái gì là hiện ra mặt cái đó, thật không biết giấu giếm đi sao? Cậu làm tôi đau lòng đó. Hối hận nhất tôi về hả?!

– Gì mà nhạt, anh đừng nói kinh như thế chứ... vào nhà, vào nhà... mục đích chính là vô nhà, không phải bắt bẻ em. Bing... boong...

Tùng chỉ vào chuông cửa, miệng giả giọng tiếng chuông kêu để giục Anh Kỳ. Anh Kỳ lườm cậu trước khi đưa tay bấm chuông.

– Cậu dẹp cái ý nghĩ đó trong đầu đi, không tôi giết cậu.

– Không nghĩ nữa, không có...

Anh Kỳ cười có vẻ bằng lòng, đưa tay nhấn thêm một hồi chuông nữa, rồi thở ra thật mạnh chờ đợi.

Bên trong cửa, một tiếng cạch khẽ vang lên. Cánh cửa to lớn từ từ hé ra...

– Cậu...cậu...

Một người phụ nữ có vẻ là người giúp việc đã khá lớn tuổi, mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng khi nhìn thấy Anh Kỳ.

– Bà chủ, cậu Long về rồi. Bà chủ...

Nhìn theo hướng đôi mắt của chị ta, Tùng nhìn thấy một người phụ nữ ngẩng đầu lóe thò giữa một chiếc ghế bành đặt bên trong mái hiên, nghe tiếng gọi người đó bật dậy. Tùng nhìn rõ hơn, mẹ Anh Kỳ, một người phụ nữ với gương mặt rất dịu dàng, bà không có nét đẹp sắc sảo nhưng rất ôn nhu. Nhìn vào cứ muốn nhìn thêm nữa. Bà ốm, đúng hơn là tiều tụy.

Bước từng bước chậm xuống bậc tam cấp, bà nhìn chằm chằm về phía chỗ Tùng và Anh Kỳ đang đứng. Có lẽ bà còn chưa tin vào đôi tai mình, chưa tin vào đôi mắt mình. Từ mái hiên bước ra cửa không có bao nhiêu bước chân thế mà bà đi mãi không tới.

Tùng đẩy nhẹ Anh Kỳ vẫn còn đứng như trời trồng bên cạnh. Anh Kỳ bị Tùng đẩy, cậu như vừa tỉnh lại. Nhìn mẹ gần như vậy, rõ ràng như vậy cậu đã chết lặng cả người. Người mẹ với gương mặt xinh xắn tròn trịa, đôi mắt lúc nào cũng tinh nghịch nhìn cha con cậu đã không còn nữa. Trước mắt cậu một người đàn bà héo hon, đôi mắt u buồn, thân thể gầy nhom.

Cậu tiến lên một bước, nghẹn ngào gọi mẹ.

– Mẹ!

Bà như chỉ cần nghe tiếng cậu để xác nhận thứ cảm giác mơ hồ trong lòng, đúng là thằng con bà quay về. Nó đã tuyệt tình tới mức bao nhiêu năm nay không một lần về thăm nhà, làm bà nhớ nhung đến quay quắt. Đứa con bà rút ruột đẻ ra, tự tay chăm nó lớn, nhìn nó từng từng ngày từng ngày trưởng thành. Vậy mà bỗng dưng nó làm cái chuyện kinh thiên động địa với bà, đâm đầu vào con đường không lối thoát, bà làm mẹ sao không lo lắng. Lo đến héo hon gầy mòn.

Chân bà bước nhanh hơn, cả thân người bà lao nhanh về phía tiếng gọi vừa cất lên. Bà sợ chậm một bước sẽ không kịp, sợ nó lại đi.

– Mẹ!

Anh Kỳ quăng vội túi xách trên vai chạy lại đỡ mẹ cậu đã sắp ngã vì đi quá vội vàng.

– Mẹ...

– Đúng là con chứ, mẹ vẫn hay thấy con về nhà nhưng không lần nào là thật. Lần này là con thật chứ?!

– Thật, là con thật. Mẹ...

– Không đi nữa chứ?

– Không. Không đi đâu nữa. Mẹ...

Anh Kỳ chưa một lời xin lỗi mẹ cậu đã mở rộng cửa cho cậu vào nhà, mở rộng lòng tha thứ cho thằng con lang thang. Vậy mà bấy lâu cậu cũng không chịu về, cậu bỗng dưng ân hận vô cùng. Sao cậu lại làm một điếu kinh khủng như vậy với người yêu thương cậu.

– Con xin lỗi, con xin lỗi...

Anh Kỳ lặp lại mãi một câu xin lỗi, nước mắt cậu chảy dài không kìm chế nổi.

– Vào nhà đi, vào cho mẹ xem con có ốm đi không. Nhanh!

Bà giục rồi kéo cậu vào nhà. Trên bậc tam cấp cha cậu đã đứng đó từ khi nào. Mà ông chau lại như rất khó khăn cố gắng kìm nén một thứ gì đó.

Tùng được chị giúp việc mời vào nhà, mẹ Anh Kỳ cứ xăm soi thằng con, còn Anh Kỳ thì lấm lét nhìn cha cậu. Tùng chào cha Anh Kỳ, còn mẹ Anh Kỳ hoàn toàn không nghe tiếng Tùng chào.

– Con là bạn cùng phòng trọ với anh Anh Kỳ... Long, con tên Tùng._
Tùng chủ động giới thiệu mình khi Anh Kỳ có vẻ không thể giới thiệu cậu được._

– Bạn cùng phòng trọ?_ Cha Anh Kỳ hỏi lại._

– Vâng, tụi con ở chung vài người cho nhẹ tiền. _Tùng cố tình nói có nhiều người ở chung để giải thích cho rõ ràng khi cái cảm giác cậu bị cha Anh Kỳ nhìn với cặp mắt nghi ngờ “Cậu có phải Gay không?” chiếu trên mình cậu._

– Vậy à. Cậu theo nó về tận đây. Nghe cậu nói giọng miền Nam rõ như vậy...

– Vâng con ở Long An vào thành phố đi làm.

– Vậy không phải cậu theo nó từ Huế về?

– Không tụi con ở trọ bên quận 3.

Ông không nói gì chỉ nhìn Anh Kỳ, nhìn vẻ vui mừng quá mức của vợ ông cũng vẫn như vậy im lặng. Anh Kỳ vẫn lấm lét nhìn ông cũng không dám nói gì nhiều, chỉ trả lời qua loa mấy chuyện ăn ở của cậu cho mẹ cậu nghe.

– Về rồi thì ăn ở cho đàng hoàng. Bà cũng đừng có quýnh quáng như vậy. Có phải nó từ cõi chết trở về đâu.

– Ông đừng ăn nói bậy bạ. Con về nhà rồi thì đừng đi nữa. Ha!

– Dạ!

– Vậy con đói không, đã ăn tối chưa? Mẹ bảo chị Tám dọn cái gì đó cho con ăn. Ăn rồi tắm rửa ha... để mẹ coi trong bếp còn gì.

Bà rồi rít nói rồi rồi rít đi vào bếp. Còn Anh Kỳ ngẩn ngơ đối diện cha, cậu bắt buộc phải nói gì đó. Cha cậu không giống mẹ cậu, không thể coi như chưa từng có gì như mẹ cậu.

– Con xin lỗi.

– Vậy chuyện tình cảm của anh sao rồi? _ Anh Kỳ bị cha gọi bằng anh, cậu chột dạ._

– Con sai rồi.

– Sai rồi mới nhớ tới ông bà già này sao?

– Con xin lỗi, con...

Anh Kỳ bỗng đứng lên, cậu thấy sợ những điếu cha cậu đang nói. Ra đi cậu đã quá hùng hồn, đã quá xúc phạm đấng sinh thành...

– Đi đâu đó?

Tùng thấy Anh Kỳ có vẻ muốn đi vội lui lại.

– Con biết con không nên mặt dày về đây xin lỗi. Con chỉ muốn... Con chỉ muốn... _Anh Kỳ ấp úng không thể nói tiếp._

– Anh ấy muốn xin lỗi hai bác, anh ấy đã nhận ra lỗi của mình. Mong hai bác tha thứ. _Tùng nói hộ khi thấy Anh Kỳ không thể nói được những gì anh dự định nói._

– Con sẽ không làm phiền nếu cha không muốn nhìn mặt con, nhưng con thực sự muốn xin lỗi, con biết tội mình nặng lắm.

Tùng nhìn mặt cha Anh Kỳ, khuôn mặt ông ấy rất khó coi. Tùng biết ngay ông ấy chỉ nói đỡ ngoài miệng, ông ấy cũng đang rất mừng rỡ khi thấy thằng con về nhà, còn biết nhận lỗi.

– Đừng nói vậy, anh sẽ làm bác ấy đau lòng đó.

Tùng kéo Anh Kỳ, kéo cho cậu nhìn thấy cha mình. Đôi mắt ông cũng sắp đỏ lên, ông chỉ là đang trách móc thằng con bỏ quên cha mẹ, trách móc chứng tỏ còn nghĩ tới. Anh Kỳ lại một lần nữa ân hận vì những gì mình vừa thốt ra. Sao anh có thể nói mình làm phiền ông ấy được chứ, sao ông ấy có thể không muốn thấy mặt mình nữa được.

– Cha. Thừa cha con mới về...

Cuối cùng thì giọt nước mắt của ông cũng rơi xuống. Nơi cửa bếp mẹ cậu cũng nghẹn ngào. Cuối cùng thì con bà cũng về, cuối cùng bà cũng có thể biết nó mỗi ngày mập ốm vui buồn thế nào. Cuối cùng thì nó cũng quay về con đường sáng sủa không đâm đầu vào vũng lầy không lối thoát đó nữa. Bà tưởng chừng như sắp ngất mất.

Tùng ở nhà Anh Kỳ cùng dùng cơm tối. Cha Anh Kỳ rất có thiện cảm với cậu, có lẽ cái cách cậu nhìn thấu tâm lòng của một người cha làm ông có cái nhìn khác về cậu so với lúc đầu.

Anh Kỳ ở lại nhà, họ mời Tùng ở lại nhưng cậu không dám. Cậu còn có một hung thần ở nhà, nếu cậu có gan ra ngoài không có lý do chính đáng thì cậu cũng sẽ thảm lắm. Về lại gia đình đoàn tụ cậu cũng nên để cho người ta thời gian riêng tư.

– Ngày mai anh cũng đi làm bình thường chứ? _Tùng hỏi khi Anh Kỳ đưa cậu ra cửa._

– Đi chứ. Nói rồi, cậu còn nhìn tôi bằng ánh mắt đó tôi lột da cậu. _Ý Anh Kỳ muốn nói Tùng mà nghĩ anh nhà giàu không cần đi làm thêm nữa thì anh lột da cậu._

– Được rồi, hẹn gặp lại. _Tùng le le lưỡi rồi vọt cho kịp chuyển xe cuối. Đã trễ lắm rồi._

Mà trễ thật, nhà đóng cửa im ỉm. Vũ Phong hôm nay có nhà không, Tùng không biết. Mấy hôm nay hình như có chuyện lớn lắm sao ấy mà toàn thấy anh đi suốt. Mà lạ cái không thấy anh trợ lý giao việc mới cho cậu. Không lẽ Vũ Phong cho cậu thất nghiệp thiệt sao?

Vào đến sân Tùng khựng lại khi thoáng thấy bóng anh ở trong phòng khách. Lướt lẹ một hồi cậu quyết định trèo ngõ hành lang lên phòng khách nhỏ để lên lầu. Nhưng xui cho cậu, vừa đặt chân lên bậc thang cuối Tùng đã bị túm lấy quăng thẳng xuống ghế ngã dúm dúm. Không cần nhìn lên cũng biết ai quăng cậu, cái kiểu áp bức không lý do này quen quá rồi.

– Chào anh. _Tùng nhăn nhó._

– Đi đâu giờ này mới về? Đừng nói là cậu đi làm đó.

– Vậy là cả tuần nay em không có lịch làm là do anh cắt đó hả? _Tùng lằng nhằng. Gì thì gì, không có việc làm sao cậu có lương. Cái này quan trọng à nha, cậu dứt khoát phải làm rõ._

– Không có việc thì sướng quá rồi còn gì? Dư thời gian đi chơi.

– Đâu có đi chơi. Nhưng anh cắt việc em thật hả? _Thấy Vũ Phong cũng không khùng bố lắm Tùng tận dụng cơ hội._

– Đúng.

– Đi đâu đi đâu vậy?

– Làm gì mà thích làm dữ vậy, ở không không muốn sao?

Tùng xáp lại gần Vũ Phong làm mặt nhăn nhó khổ sở.

– Đừng mà, em năn nỉ anh đó. Không có việc lấy gì em sống, em còn vợ trẻ con dại không...ó..ương...ấy...ì...ống...(không có lương lấy gì sống)

Đó là những từ khó hiểu phát ra từ cái miệng bị bóp méo xẹo, chu ra của Tùng.

– Dám nói thêm một câu nữa tôi bóp nát cái miệng cậu.

Tùng xoa xoa cái miệng vừa mới được buông ra, không hiểu sao cậu lại nói vậy. Cứ như ma đưa lối quỷ đưa đường ấy.

– Đau quá đi! _tùng nhẹ giọng than._

Tùng không biết giọng cậu nũng nịu đến cỡ nào, Vũ Phong kéo mặt cậu lại nhìn một cái.

– Có sao đâu.

Tùng thở hụt một nhịp với thái độ của anh. Để ý lời cậu nói thật sao!

– Đi đâu về?

– Tới nhà Anh Kỳ về.

– Thân thiết quá.

– Không phải, vì anh ấy muốn về xin lỗi cha mẹ mà không dám đi một mình, theo cổ vũ thôi mà.

– Từ khi nào làm việc tốt thế?

– Người ta có xấu bao giờ đâu...à...mà... anh đừng có bắt việc em! Nha...năn nỉ mà... Em sẽ đói đó.

– Hừ! Nhỏ nhẹ như vậy là muốn có việc làm sao? Tôi đâu có nói cắt lương cậu.

– Trời, nợ cũ chưa trả, giờ không làm mà lãnh lương... bao giờ em mới trả hết? _Tùng rên rỉ, ra vẻ khổ sở dữ lắm._

Phịch....

Mặt chưa kịp nhăn nhó cho xong bài Tùng đã bị đẩy ngã dài xuống ghế, cả một cơ thể nặng nề đè lên người cậu. Hơi thở nóng ẩm phả vào mặt cậu.

– Nếu xé giấy nợ cho em với đi đâu kiện em ra đi, với việc món nợ em vẫn nằm đó nhưng ở lại. Em chọn cái nào?

“Anh em giống gì mà giống dữ thế, bên kia cho cái nhà đuổi đi. Bên này xóa nợ đuổi đi.”

Nhưng cái nào cậu cũng không muốn. Cậu muốn trả hết nợ, dĩ nhiên nhưng cậu muốn anh giữ cậu lại chứ không phải cậu xin được ở lại. Vũ Phong thấy cậu do dự lâu quá lại giục.

– Sao hả? Khó chọn lắm sao?

– Không phải khó, mà là không biết chọn cái nào!

– Nợ em sẽ trả, nhưng xong nợ thì...

– Thì sao?

– Ờ thì nếu anh còn cần nhân viên thì em nộp đơn tái xin việc, còn không thì đành xin việc chỗ khác ...Ặc!!...Ặc!!

Cổ Tùng bị Vũ Phong thít chặt đến nín thở. Cậu lè lưỡi cố kéo tay anh ra...Tới khi nguyên cái mặt cậu đỏ hết cả lên vì nghẹn mạch thì Vũ Phong mới chịu buông. Tùng thở như điên, Vũ Phong bỗng đứng lại nổi khùng một cách vô lý với cậu...

– Anh...m...uo...uốn...giết người...thật hả?

Vẫn đề trên nửa thân dưới của Tùng Vũ Phong trợn mắt nhìn Tùng, muốn dùng ánh mắt đó xé cậu ra. Anh không biết tại sao anh không muốn nghe câu trả lời đó. Nhưng anh cũng không muốn nghe cả hai đáp án mà anh đã tự mình đưa ra. Anh cũng không biết tại sao anh lại giận khi nghe Tùng trả lời như thế...! Thật ra anh muốn nghe cái gì bản thân anh còn chưa biết. Nhưng anh đang thèm một cái gì đó ngọt ngào hơn từ Tùng.

– Thật ra anh muốn nghe câu trả lời thế nào...? Xin em cũng xin r ấ, năn nỉ anh em cũng năn nỉ r ấ. Anh muốn em phục tùng em cũng rất nghe lời r ấ. Anh còn muốn gì nữa...? Em chỉ còn chút tự trọng cuối cùng thôi, em nhất định bán sức lao động của mình trả nợ cho anh, nếu cần làm một kẻ vô liêm sỉ cỡ nào để kiếm tiền em cũng sẽ làm, nhưng mong anh nể chút tình đừng bắt em một chút tự trọng cũng phải bỏ.

Tùng nằm dài trên ghế, khá căng thẳng. Mặc cho anh vẫn ng ấ trên cậu, cố hết sức nói những gì mà bấy lâu cậu muốn anh biết.

– Em thích tiền quá hả, chuyện vô liêm sỉ gì cũng làm.

– Biết làm sao, những thứ khác đã vô liêm sỉ lắm rồi mà cũng có đạt được đâu. Giờ chỉ mỗi một việc kiếm tiền mà cũng không làm được nữa thì biết làm gì.

– Việc gì mà không đạt được nào? Nói tôi nghe không chừng tôi cho em được đó.

– Đùa sao. _Tùng cười ru ồi._ Ông chủ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

– Không được gọi ông chủ.

– Anh Phong! _Giọng Tùng có phần giễu giễu._

– Không được?

– Vậy gọi sao giờ?

– Vậy em muốn gọi tôi thế nào? _ Giọng Vũ Phong đầy mùi tình tự, khiến Tùng bất giác ngây ngất._

Đôi môi cậu bị lấp mất. Nụ hôn nồng nàn tràn trên mũi, trên má, trên mắt. Lượn lờ quẩn quýt khắp mọi nơi. Đôi môi anh mềm mại, nồng nàn, cố tình khuyến khích cậu nói ra những lời ngọt ngào nhất. Nó làm Tùng mê mẩn mụ mị đi...

...Tùng thềm nói một lời nũng nịu với anh, thềm một giọng anh gọi cậu ngọt ngào, thềm một câu anh nói anh yêu cậu. Khát khao càng mãnh liệt hơn khi môi anh quẩn lấy cổ cậu trượt xuống ngực...

– Anh! Vũ Phong...

Vũ Phong nở một nụ cười mãn nguyện với tiếng Anh ngọt ngào mà anh muốn nghe. Không nhất thiết phải gọi anh là gì, thứ anh muốn là ngữ điệu phát ra từ đôi môi đó, nó thỏa mãn từng thớ thịt trong người anh. Thỏa mãn đến say cả người. Giọng cậu mới gọi tình làm sao, cứ như giọng của một thiên thần gọi anh, ngân nga thánh thót, ấm đến tận cùng.

Giờ anh biết mình muốn gì, hãy cứ dùng giọng nói đó, đôi môi đó, âm điệu đó gọi anh, gọi bằng gì cũng được nhưng nhất thiết phải tha thiết như vừa rồi. Anh điên cuồng chiếm lấy cậu, ma sát thật nhiều da thịt anh trên da thịt cậu. Chẳng mấy chốc trên người cả hai chẳng còn một cái gì cả. Anh muốn tiếp xúc với cậu nhiều hơn nhiều hơn nữa, thật sát thật sát hơn nữa. Không tách rời càng tốt, hòa luôn vào cậu càng tốt.

Phủ cả thân mình anh lên thân người cậu, anh siết cậu ngày càng chặt. Như con trăn quấn con mồi của mình. Anh đang quấn chặt con mồi của anh nhưng tiếc không giống như con trăn có thể nuốt con mồi vào bụng. Anh đang muốn lắm, muốn đem cậu ăn hết vào bụng. Môi anh không ngừng mút chặt, háo hức tham lam ở mọi nơi có làn da cậu. Tiếng anh gầm gừ vì vẫn chưa đủ, vẫn chưa đủ. Phải hơn nữa, phải hơn như thế nữa. Kích thích ngày càng điên cuồng hơn...

Anh xóc cậu đặt cậu trên chân mình, cho mặt đối mặt, môi đối môi, để có thể xiết chặt hơn, cọ sát nhiều hơn. Môi anh ngấu nghiến môi cậu đến bật máu, nhấn chìm cậu trong anh. Không thể chờ lâu hơn để có thể ở trong cậu, anh đi vào cậu có phần hấp tấp vội vàng.

Tùng bật thành tiếng rên khi anh đi sâu vào cậu. Cả người anh run lên khi uống phải thứ thuốc kích thích mãnh liệt đó. Anh yêu cậu, ra vào cậu như chưa từng được làm thế bao giờ. Muốn thêm chút nữa, vào sâu thêm chút nữa... Hiện giờ với anh bao nhiêu cũng không đủ.

Tùng ôm chặt cổ Vũ Phong, cậu đang bị ham muốn từ cơ thể anh truyền sang cậu, da thịt cậu đọc được những gì da thịt anh đang cảm nhận. Cậu bầu chặt vai anh cho khỏi ngã, hai cánh tay cậu tưởng chừng như không còn sức để giữ thân mình cậu lại nữa...

... Cậu chắc chắn sẽ lọt vào bẫy mê đắm anh đang giăng ra bắt cậu. Thân thể cậu đáp lại anh ngoài sức tưởng tượng của cậu, bộc lộ mọi khao khát trong tận đáy lòng cậu.

Tiếng thở gấp, tiếng rên rỉ ngọt ngào của khoái cảm dâng đầy. Khi mọi khao khát được trút hết.

– Em yêu anh, Vũ Phong.

Vũ Phong như được châm thêm liều tình được hạng nặng. Cơ thể anh vừa thư ra đã gấp rút căng cứng lại.

Sao anh chưa từng nghe lời tỏ tình nào mê hơn thế. Ba chữ “em yêu anh” không chỉ mới nghe lần đầu...Hàng trăm lần, hàng vạn lần...anh chỉ thấy nó thật phiền toái.

Nhưng ba chữ ngọt ngào anh vừa nghe, thỏa mãn anh hơn cả thể xác được thỏa mãn, hơn cả khi anh đứng trên đỉnh danh vọng, hơn mọi thứ. Cứ như người khát gặp nước, người đói thấy cơm, người bệnh có bát cháo hành.

Xoay người lật úp lộ tình dục của anh lại, úp người trên ghế. Nâng cao hơn cái mông cậu, anh mê đắm chiếm cậu lần nữa, mãnh liệt hơn, lâu hơn, nồng nàn hơn.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Anh Kỳ trở mình, cảm giác thân thuộc từ lâu dội về Cậu nằm trên chiếc giường của chính mình, trong căn phòng của chính mình không thuê mượn, không ở nhờ. Cảm giác nhẹ nhàng đó làm cậu lười, nằm thêm chút nữa. Đêm qua sau khi Tùng ra về, cả nhà ng ồi nhìn nhau chứ có nói được gì đâu. Nói cái gì cũng ngại, lỗi thì cũng lỗi r ồi, la cũng la r ồi. Cuối cùng cha cậu bảo với mẹ cậu “Thôi nghỉ ngơi sớm, mai một từ từ mà nói chuyện”.

Anh Kỳ nằm nán chưa muốn ng ồi dậy, như mọi hôm thì giờ này cậu đã ng ồi ở quán cà phê đó, thưởng thức món “điểm tâm” của mình. Nhưng hôm nay, có lẽ cậu không thể ra khỏi nhà, bữa sáng chắc chắn mẹ đã chuẩn bị, cậu không muốn mẹ không vui vì lý do vớ vẩn của cậu, vả lại Anh Kỳ nghĩ đã về đến nhà thuận lợi thôi thì một l ần nữa cố gắng quên người ấy. Tự mình cậu đã không làm được nhưng giờ có cha mẹ cậu cấm cản phụ biết đâu cậu lại làm được.

“Cứ như mình vừa nhập trại cai nghiện vậy”.

Kéo chăn định làm thêm một giấc nhưng có người nóng ruột hơn... Tiếng gõ cửa khẽ khàng vang lên, giọng mẹ cậu nhỏ nhẹ.

– Long, dậy chưa con?

Anh Kỳ đành ng ồi dậy, vươn vai một cái.

– Con dậy r ồi.

– Vậy xuống nhà ăn sáng đi con, muộn r ồi.

– Vâng, con xuống ngay.

Cứ như vậy, cậu nhận sự chăm sóc thái quá của mẹ và những cái nhìn cau mày âu yếm của cha, tới tối lại đi làm, sáng thì ngủ nướng.

– Cha có thể đến xem chỗ con làm một lần không? _ Cha cậu bất ngờ hỏi._

– Cha muốn đến làm gì? Xem con làm tốt không hay muốn kiểm tra? _ Anh kỳ trả lời nhưng giọng cười cợt ý bảo cha không tin cậu làm chuyện đàng hoàng._

– Ừ thì cha muốn kiểm tra, con nên về ngân hàng làm thì tốt hơn, dù gì con cũng có chuyên môn. Chạy đi làm thẳng pha rượu làm gì.

– Cha à, đúng là chuyên môn của con là ngân hàng, nhưng bao nhiêu năm không nhúng vào r ồi. Bây giờ làm thẳng pha rượu lại là chuyên nghiệp r ồi.

Nghe nói vậy cha cậu không giận còn cười, từ ngày về nhà ông đã thấy thẳng con mình không còn cái vẻ bốc đồng, bướng bỉnh như xưa, cậu trưởng thành r ồi. Làm gì cũng đi ền ậm hơn.

– Cha! Con đã gần ba mươi tuổi r ồi, không phải là thằng nhóc không biết chuyện nữa, con hiện làm cho một quán rượu cùng một người bạn. Cha có thể thường xuyên tới đó làm khách. Con sẽ đãi cha đàng hoàng.

Có lời mời của thẳng con cha anh đã đến quán rượu. Dĩ nhiên lần đầu là kiểm tra và những lần sau là do thích mà tới.

Chẳng là mới lần đầu tiên ông tới, Anh Kỳ chỉ lặng lẽ gật đầu chào r ồi vẫn cư xử với ông như một vị khách của quán. Chỉ mỗi Xuân không biết mặt cha anh nên khi hấn rồi việc lại xán vào than thở.

– Anh Kỳ này, anh nghĩ xem em mới vừa quen việc thì quán này lại sắp đóng cửa. Chán, cứ tưởng mình may ai ngờ... Anh tìm được việc ở đâu nhớ gọi em đi với nhé, lau lau chùi chùi mãi đêm cũng thích.

– Người ta làm ông chủ mới thích, cậu làm lao công mà cũng thích nữa hả?

– Thích chứ, việc gì chẳng là việc, làm có tiền là thích. Làm ông chủ chưa chắc đã nhàn nhã như thằng làm công.

Cha Anh Kỳ đang ngồi trên quầy để ý hai thằng nói chuyện. Đợi Xuân đi ông mới hỏi.

– Là người bạn mà con nói đó hả? Còn cái cậu hôm trước tới nhà mình...

– Dạ cậu này là Xuân, con biết cậu ấy qua Tùng, người tới nhà mình hôm trước. Cậu ta than luôn miệng vậy là do quán sắp đổi chủ, mà ông chủ mới hình như muốn sửa nó thành cửa hàng kinh doanh cái gì đó. Con cũng thấy tiếc, quán hiện kinh doanh rất được.

– Con thích công việc này vậy à?

– Con thấy vui khi làm việc này, con pha cho cha một ly cocktail nhé.

Ông gật đầu, Anh Kỳ đứng trước mặt ông biểu diễn kỹ xảo của một bartender, tay anh lấp lánh, ly chai thay nhau tung hứng, thoát lên thoát xuống. Một thứ chất lỏng màu xanh nhạt xuất hiện, thêm vài thứ trang trí nhẹ, Anh kỳ đặt trước mặt ông một ly cocktail hoàn thành, bắt mắt. Ông cần lên nhấp một ngụm.

– Ngon!

Tiếng vỗ tay lác đác, Anh Kỳ nhìn lại thì ra những vị khách trong quán này giờ đang xem anh biểu diễn và họ đã tán thưởng. Vài đơn đặt hàng cocktail được đặt kèm màn biểu diễn, Anh Kỳ rất vui vì đi đầu đó, quá lâu rồi cậu chưa được phát huy, biểu diễn ngày càng hăng.

Một tuần sau, anh Kỳ hẹn cả đám _ Cả đám có nghĩa là có cả Tùng, Xuân và thằng Sơn_ đến nhà chơi. Đúng giờ cả bọn có mặt trước nhà Anh Kỳ.

– Không ngờ ông anh này có nghĩa khí ghê, giàu không đổi bạn... au! Đau...!!

– Phát ngôn bừa bãi.

Tùng ký một phát vào đầu Xuân.

– Là giàu trước khi có bạn, cậu liệu nói năng kiêu đó xem, anh ấy xử cậu thế nào.

– Bệnh bạn mới... hừ!

Sợn chỉ chực cười, ông anh nó cũng có duyên ghê, đi xa quen biết bao nhiêu bạn tốt, trong khi nó lên thành phố cả năm rồi chẳng có lấy một người để có thể gọi là bạn thân, học hành cũng chưa tới đâu. Bất giác nhớ người ở quê... không biết tết này về trả lời sao cho suông nữa.

Khi cả đám làm xong thủ tục chào hỏi bề trên, được chỉ định ngồi trong phòng khách. Cha mẹ Anh Kỳ cũng có mặt:

– Hôm nay gọi tụi con tới nhà đầu tiên là muốn mời bạn bè của thằng Long một bữa cơm cảm ơn đã giúp đỡ thằng con bác thời gian qua.

– Tụi con có làm gì đâu ạ._ Tùng ngại ngại trả lời, quả thật có ai giúp gì cho Anh Kỳ đâu._

– Với các con có lẽ là không, nhưng với Anh Kỳ và bác thì có. Nhưng hôm nay không phải mời các con đến để kể công hay trả ơn. Bác nghĩ các con là bạn tốt với Anh Kỳ thì chắc sau này sẽ còn giúp đỡ nhau dài dài, cảm ơn biết bao giờ cho hết.

Ba tên tên nào cũng cười miệng toét đến mang tai.

– Hôm nay ta muốn tham khảo ý các con một chuyện. Chẳng là hôm trước ta có nghe thằng Long nói mấy đứa rất muốn sang lại cửa hàng chỗ thằng Long làm, chỗ đó theo bác thấy cũng là chỗ kinh doanh tốt, đáng để

đầu tư. Nếu các cháu đồng ý ta sẽ đứng ra sang lại quán, từ từ cho các cháu sang lại.

Ba cái miệng bồng chốc tròn vo, đúng ra là không hiểu lắm. Thích thì đúng là thích nhưng với cả ba là quá xa vời, nói chỉ là nói cho đỡ buồn thôi chứ làm gì dám mơ. Nhưng người thích nhất có lẽ là Anh Kỳ chứ không phải là ba tên này, Xuân chưa từng nghĩ tới việc làm ông chủ, Sơn đang học nghề để về quê, Tùng thì công việc đã ổn định. Việc này đúng là ngoài phạm vi xử lý của đầu óc.

Chờ cho cả ba quay lại với thực tế, nghĩa là mấy cái mặt bốt ngu đi, Ông chậm rãi nói tiếp.

– Ta không có chuyên môn kinh doanh về ẩm thực, ta chỉ muốn góp chút sức cho những đứa trẻ như các cháu thực hiện mơ ước. Chi phí ta sẽ lo, các cháu sẽ trả dần cho tới khi chính thức trở thành chủ nhân thực thụ.

– Vậy lãi suất là bao nhiêu ạ? _ Tùng vọt miệng hỏi._

– ..._ Cha của Anh Kỳ ngó ra, hình như ông chưa chuẩn bị cho câu trả lời này._

Sơn và Xuân không nhịn được, trước mặt người lớn cười sặc sụa. Tùng nhăn mặt khó chịu. Cậu có nói gì sai đâu cơ chứ...

– Bộ tui nói sai sao...? Mà ừ nữa, cười gì mà cười? _ Tùng nhỏ giọng quạc hai thằng đang cười không thôi._

– Xin lỗi bác, tui con vô lễ. Tại anh con từng bị người ta cho vay cắt cổ nên hỏi có hơi thẳng quá...

– Không sao, thắc mắc gì cứ hỏi. Bác làm ở ngân hàng dĩ nhiên không hề dè dặt hai chữ lãi suất.

– Dạ, được bác giúp tui con rất biết ơn, Vậy, bác định lãi suất bao nhiêu? _ Xuân nghiêm trang hỏi_ Để tui con suy nghĩ xem có đủ sức vay không.

Thấy cả bọn thành thực như vậy ông cười, nhìn Anh Kỳ ý bảo phần còn lại anh nên là người giải thích.

Anh Kỳ hắng nhẹ giọng, bắt đầu nói:

– Cha tôi cho chúng ta vay không, sẽ không tính lãi suất...

– Ồh!_ Sáu con mắt lại tròn to._

– ...Nhưng nếu cả bọn không làm ăn đàng hoàng, để cho lỗ lã nhiều sẽ xiết luôn.

– Ah...h...h!!

Và mất cả mấy tiếng đồng hồ để giải thích, thuyết phục, bàn bạc cho xong. Cuối cùng bốn tên trở thành chủ mới của bar “Four”, tên mới của họ tự đặt.

*

Nhưng cái số Tùng không biết có bị con rệp bám không chứ đằng này vui là đằng kia có chuyện.

– Tùng, chuẩn bị đi. Chúng ta đến võ đài._ Vũ Phong đẩy cửa phòng cậu phán một câu gọn lỏn, và cậu thi hành._

Đến võ đài hay bất kỳ sòng bạc nào của Vũ Phong thì cậu không thể không chỉnh tề. Nơi anh làm mưa làm gió thì cậu không được làm anh mất mặt. Vũ Phong đã phán thế và trong tủ áo cậu bây giờ không biết cơ man nào là quần áo và đồ trang sức. Thậm chí ban đầu nhìn cái đồng hồ cậu đánh giá giá trị nó, nếu mang bán hết cậu dư sức trả nợ cho Vũ Phong, nhưng mang đồ anh cho đem bán để trả nợ anh, không cần quá một giây cậu cũng biết hậu quả là gì.

Hôm nay mặc cái gì đây ta, mặc cái gì anh cũng chê cậu không có mắt thẩm mỹ. Tuy gần đây có khá hơn nhưng vẫn chưa làm anh hài lòng. Chọn một chiếc sơ mi tay ngắn, tà bầu, vừa ôm người màu trắng sữa với những

hoa văn loăn ngoăn đậm hơn màu áo một chút. Nhưng cậu thật không chịu nổi nó. Mỏng gì mà mỏng thế, chỉ thua mỗi voan mà thôi. Đi kèm quần áo trắng cùng tông và giày cùng màu. Ngày thường cậu chẳng bao giờ dă động tới đồng hồ anh mua cho, chỉ sử dụng khi có yêu cầu. Đi đâu đó làm Vũ Phong không thích lắm nhưng cũng không lằng nhằng gì nữa. Đeo thêm chiếc nhẫn to gắn một hạt đá đen cũng rất to, được chạm góc rất nam tính. Chỉ vậy thôi, để cậu tự chọn lúc nào cũng đơn giản hơn để Vũ Phong chọn. Chải mái tóc cho gọn gàng, cậu không sử dụng keo xịt hay gel vuốt tóc vì mười lần như một, thế nào anh cũng làm tóc cậu rối bù, mà nếu đã chải gel hay xịt keo cậu sẽ khó làm cho nó nhanh chóng thẳng thớm trở lại.

Nhớ tới lý do vì sao cái đầu cậu cứ hay bù lên bất chợt mặt cậu đỏ bừng. Vũ Phong ngày càng quá lố, không xem bàn dân thiên hạ ra gì. Không hiểu sao cứ khoát tay máy tay chân với cậu, nhất là ở mấy cái chỗ ăn chơi. Không biết cậu là cái giống gì, món đồ chơi của anh chắc? Nhưng cũng không phải lắm, cậu bắt đầu nghi ngờ việc Vũ Phong từng tuyên bố ghét “đồng tính luyến ái” không biết có thật không...

Bây giờ trong giới đen đỏ cậu nổi tiếng lắm rồi, chẳng ai dám đụng tới cậu, vì nhiều lý do. Cậu là người của ai, ai cũng biết và cậu mạnh như thế nào ai cũng biết. Nếu ve vãn cậu mà không được bản thân cậu hay Vũ Phong cho phép chỉ còn một con đường chết. Và cậu là thứ đứng xa để nhìn, chỉ đơn giản vì Vũ Phong để gì cho ai chạm đến đồ của anh ta. Còn cậu thì, điên sao mà để mấy tên đó ve vãn.

Hôm nay Vũ Phong cũng khá đơn giản với chiếc sơ mi đen, và quần áo đen, tóc tai thì lúc nào cũng lúng lúng. Trên tai vẫn chiếc khuyên chữ Phong màu bạc, ngón trỏ vẫn chiếc nhẫn hạm hỡ. Nhiều lần Tùng cũng thắc mắc sao anh vẫn thay đổi đồ trang sức trên người mà hai món đó thì y như cũ.

Và y như rằng chỉ cần bước vào khuôn viên võ đài Tùng đã thấy mình ở sát rạt bên anh, ngẩng lên ghé vẫn vị trí cũ, cúi anh. Tùng nhiều lúc không biết anh nghĩ cái gì mà không chịu đặt một chiếc ghế bên cạnh cho tiện.

– Lại giờ trò._ Một giọng khàn đục vang lên rất gần._

– Nếu không thích thì đừng chơi._ Tùng nghe giọng Vũ Phong đầy giễu cợt._

Là tên võ sỹ mà lần trước Tư Hùng bảo là đã từng theo đuổi Vũ Phong. Hắn vẫn bảo anh chơi gian khi làm hắn phân tâm, nhưng lần này Tùng không nghĩ vậy chỉ vì đơn giản Tùng vẫn ngồi trên đùi anh bất kể lúc anh chơi bạc hay cá độ. Thậm chí lúc anh bàn chuyện với bọn đàn em trong căn phòng có bức tranh thêu con cọp. Chỉ trừ lúc bàn chuyện làm ăn với đối tác một cách nghiêm túc _ không phải chồn ăn chơi_ nếu có Tùng theo thì cậu lẳng lặng ngồi gần đó.

Nhưng không như lần trước, lần này hắn có vẻ như không để ý lắm dù mặt hắn ‘sát khí’ vẫn đờng đờng. Hắn không tham gia đấu mà để một võ sỹ khác ra đánh. Từ đầu chí cuối không có vẻ gì quan tâm đến kết quả trận đấu.

– Anh Phong, hình như hôm nay tại nó_ chỉ phía bên kia võ đài_ không có vẻ muốn cá cược đâu._ Tư Hùng ghé lại nói nhỏ với Vũ Phong._

– Dĩ nhiên người như hắn không lý gì không hề quan tâm đến việc thắng thua. Cho anh em chuẩn bị trước đi, kiểm tra xung quanh xem có chuyện gì bất thường không. Tránh trở tay không kịp.

– Không việc gì chứ? _ Tùng lo lắng hỏi khi nghe bầu không khí bốc mùi nguy hiểm._

– Không sao, em cứ ở sát một bên là được.

– Đùa chứ, em đâu phải liễu yếu đào tơ...

– Cấm cãi.

*

Minh Hàn đã hai ngày không về nhà, hôm nay vào nhà có nhiều phần miễn cưỡng. Toàn Hiếu lúc này ngày càng khó hiểu, cậu ta có vẻ lại như lúc trước, gặp anh chỉ để vùi vĩnh một thứ gì đó. Lúc anh phải lên lút Anh

Kỳ để đến gặp thì khác, lúc đó cậu ấy lúc nào cũng nũng nịu, chăm sóc, gần gũi anh, không có cái cảm giác cần một thứ gì khác ngoài anh, làm cho anh tin rằng những lạnh nhạt trước kia thực là do Toàn Hiếu bất đắc dĩ, không thể làm khác. Khiến anh hết lòng hết sức lấy lại chút công bằng cho Toàn Hiếu. Nhưng sau tất cả anh lại thấy mình bơ vơ giữa cuộc đời, giữa danh vọng tài năng, giữa tình yêu của chính anh.

Anh càng giận mình hơn khi trong đầu anh lại loay hoay nhớ đến Anh Kỳ. Anh trước khi yêu Toàn Hiếu chưa từng trải qua mối tình nào, anh không biết người được yêu sẽ như thế nào, nhưng một lần anh đã sống trong tình yêu của Anh Kỳ anh lại có thể so sánh tình yêu của Toàn Hiếu và tình yêu của Anh Kỳ.

Tại sao anh không nhận ra sớm hơn. Nhận ra trước khi anh nói với Anh Kỳ rằng anh bỏ cậu ấy. Giờ anh ngày một thấm thía nỗi nhớ nhưng bóng hình lặng lẽ buồn bã đó, cứ nhớ mãi giọt nước mắt cậu tuôn xuống khi cầu xin anh đừng đi, nỗi tuyệt vọng, lạc đường trong đôi mắt đó cứ ám ảnh anh. Minh Hàn ngày càng không muốn về nhà, anh cứ mang Anh Kỳ vào giấc ngủ, vào bữa ăn. Cậu lúc nào chẳng chờ anh về ăn cơm dù mười thì hết chín anh sẽ bảo rằng anh đã ăn rồi. Đêm nào cậu ấy chẳng lặng lẽ nhẹ nhàng nằm xuống cạnh anh, giữ một khoảng cách vừa ý anh. Giờ anh lại hối anh ngày đó sao chẳng ôm cậu trong vòng tay mình để bây giờ anh có muốn tưởng tượng ra hơi ấm đó để vỗ về nỗi nhớ nhưng trong lòng cũng không có. Anh đối xử với cậu phũ phàng thì giờ đây chính nó dày vò anh. Anh chẳng có chút kỷ niệm gì để nhớ nhưng ngoài đôi mắt hân hoan chực rơi nước mắt khi anh tỏ tình cùng cậu bên bờ sông Hương ngày trước. Anh và cậu chỉ có thời gian ngắn ngủi vui vẻ khi còn ở trong phòng trọ chật hẹp đó. Mà thời gian đó non một nửa anh để dành cho thất tình Toàn Hiếu mất rồi còn đâu.

Vậy từ khi nào Anh Kỳ đã thấm vào trong anh mà anh không biết? Bước vào nhà, Toàn Hiếu đang ngồi xem tivi, thấy anh cậu ấy nở nụ cười mê người. Anh thầm nghĩ “Có chuyện nữa rồi đây, không biết là muốn vùi anh đi đâu gì”.

– Anh mới về Anh cơm chưa, hay tắm trước nhé! Em pha nước cho.

Minh Hàn chỉ gật đầu, dù gì trái tim anh vẫn còn vương vấn con người này, anh đã chọn, anh biết làm sao.

Trong bữa cơm, Toàn Hiếu gấp cho anh miếng gà ram, chắc là mua ở nhà hàng nào đó, nói thật ngọt ngào.

– Mấy giấy tờ hôm trước anh ký cho em, anh đưa xuống thư ký chưa? Đến hạn rồi, mọi thủ tục để sang nhượng em lo xong hết rồi. Còn chờ mấy thứ đó nữa là xong.

– Mai em qua bên thư ký của anh lấy đi, anh để bên đó chắc cũng hoàn tất rồi.

– Thật sao, cảm ơn anh quá chừng._ Toàn Hiếu cười híp mắt._

Thôi cũng được, dù cậu ấy không yêu anh nữa nhưng anh vẫn nể như Anh Kỳ nhưng cũng là người anh yêu, Minh Hàn thở dài, lý do này có vẻ gượng ép quá, cứ như vì anh không tìm được Anh Kỳ nên đành chịu tình cảnh này vậy... quá miễn cưỡng.

– Em lo chuyện này cho đảng hoàng đó, đừng để bị người ta bắt lỗi, em cũng biết họ dị nghị rất nhiều việc anh bổ nhiệm em làm trợ lý cho giám đốc...

– Biết rồi, anh muốn em chứng tỏ thực lực với họ chứ gì, em làm rất tốt mà, anh an tâm cứ giao hết cho em là OK. Không cần lo lắng, ăn cơm đi_ Toàn Hiếu gấp thêm miếng gà cho Minh Hàn, cười tí._

*

Sáng thức dậy cả hai cùng đến chỗ làm, Toàn Hiếu đặc biệt vui hơn mọi ngày. Minh Hàn cũng vui theo, chắc vì sắp xong một mối làm ăn lớn nên cậu ta phấn như vậy.

Minh Hàn hôn tạm biệt Toàn Hiếu xong, anh đi thẳng lên văn phòng, anh cần hội ý với trợ lý trước khi bắt đầu cuộc họp về việc thu nạp khách sạn Rose Queen.

Bước vào phòng làm việc trợ lý của anh đã ở đó đợi trước r ấ.

– Tôi trẽ à?

– Anh xem trước tài liệu phát sinh này đi, có gì còn có thể trả lời hội đ ồng nếu họ chất vấn anh.

– Cái này là gì? Sao lại có chi phí... này...?

– Cái đó giám đốc ký mà, công ty chúng ta từ lúc anh Vũ Phong làm đ ấ ra quy định này r ấ, mọi khoản được chi vào tài khoản riêng dù đã được ký đ ồng ý r ấ, sau này vẫn phải ký xác nhận lại, tuy hơi rườm rà không nằm trong quy định nhưng cũng không biết tại sao anh Vũ Phong bắt phải như vậy. Anh từ khi về vẫn chưa bỏ quy định này nên bên tài chính vẫn giữ nguyên. Nó thuộc dạng lưu hành nội bộ thôi.

– Nhưng tôi không có chuyển kinh phí của công ty vào tài khoản riêng ký nợ. Tôi không nhớ có duyệt qua thứ này.

– Đừng đùa chứ, mọi thứ xong hết r ấ giờ anh bảo không có...

– Những thứ kỳ lạ như vậy tại sao bên thư ký lại đóng dấu chứ? Họ không thấy lạ sao?

– Không kỳ lạ, anh cũng biết trước giờ anh Vũ Phong cũng làm vậy thường xuyên nên họ quen r ấ.

Minh Hàn ng ấ phịch xuống ghế, những thứ g ần đây anh ký. Suy cho cùng chỉ những thứ Toàn Hiếu trình lên là anh chỉ xem qua loa, những giấy tờ từ những nhân viên khác anh chắc chắn là đã xem kỹ trước khi ký. Nói đến sai sót anh khẳng định chỉ một nơi... Nhưng anh không muốn tin. Anh cần phải xem xem Toàn Hiếu còn một lý do nào khác không đã.

Giữa cuộc họp một bộ hồ sơ được bổ sung từ phía tổng giám đốc, Minh Hàn nhìn mà xám mặt, may mà anh vẫn giữ được không để lộ ra ngoài cho mọi người biết. Những giấy tờ đó thể hiện nội dung là tổng giám đốc đình

chỉ quá trình chuyển tiền cho tài khoản riêng của giám đốc Minh Hàn, chuyện thu lại Rose Queen cũng bị đình lại vô thời hạn.

Minh Hàn không biết là nhẹ lòng hay lo lắng. Cuộc họp bị ngưng giữa chừng... và chuyện không thể không làm là giải trình cho tổng giám đốc biết. Cũng như lần trước ông Vũ Hải nhìn hai thằng con trai đứng trước mặt, một chút biểu cảm cũng không có.

– Tại sao có chuyện dùng công quỹ phục vụ việc riêng, không phải anh vừa tố cáo nó _ chỉ Vũ Phong _ ngay lập tức phạm lại lỗi đó. Ta không muốn nghe lời giải thích đã nghe qua _ ý là vay tiền của cha như Vũ Phong từng trả lời._

– ..._ Minh Hàn vẫn im lặng, thật ra anh thực sự không thể trả lời. Anh còn chưa kịp tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện nữa._

– Anh biết không thể cho qua chuyện này dễ dàng. Ta muốn có lời giải thích hợp lý và rõ ràng. Không thể tưởng tượng rằng anh có thể mang số tài sản khổng lồ như vậy cho một kẻ..._ Ông Vũ Hải mặt đã tức đến đỏ tía, hơi thở bắt đầu nặng nhọc._

– Cha..._ Minh Hàn muốn đưa tay đỡ ông khi thấy bộ dạng ông có vẻ như sắp không chống đỡ nổi._

– Dang ra, ta không ngờ... sao ta lại có đứa con ngu xuẩn, điên đến như thế chứ? Nếu như anh lấy cho anh ta còn hiểu được... đảng này lại mang cho kẻ khốn nạn đó...

– CHA! Cha nói gì vậy? Con mang cho ai...? Cha không thể nghe phiến diện một chiều như vậy..._ Minh Hàn liếc nhìn Vũ phong, anh chắc mười mươi rằng Vũ Phong lợi dụng chuyện anh phạm lỗi mà thêm mắm dặm muối vào rồi._

– Phiến diện, làm gì có chứ Anh-Hai. Giấy tờ hản hoi. Lấy tiền công ty, chuyển vào tài khoản riêng, dùng tiền đó mua lại Rose Queen, lại đưa cho người tình đứng tên. Anh-Hai, anh sợ thằng em này dành gia tài với

anh đến vậy sao? Hay rút kinh nghiệm từ thằng em này tẩu tán trước sau này có bị phát hiện cũng không thu hồi về được.

– Vũ Phong, ăn vậy không thể nói vậy. Cha, trong chuyện này con sẽ kiểm tra lại, nhưng tuyệt nhiên không có chuyện như Vũ Phong nói.

– Vậy những giấy ủy quyền cho cái thằng nhóc đó đứng tên sở hữu Rose Queen, anh giải thích như thế nào? Tại sao không phải anh hay công ty sở hữu nó mà là một kẻ không liên quan gì như thế? Anh bảo ta phải hiểu như thế nào đây?

Minh Hàn trợn trắng mắt, anh đang nghe chuyện gì vậy trời. Cứ như đang xem phim truyền hình ấy. Rose Queen đâu phải là một tài sản nhỏ mà có thể đem ra đùa. Anh cũng chưa từng có ý nghĩ gian lận gì trong chính công ty của cha mình.

– Cha, con có thể được giải thích rõ hơn không?

– Được, anh tự xem đi._ ông Vũ Hải chỉ cái đồng giấy tờ ngất trời trên bàn, rồi quay ra bấm chuông gọi người làm vào điều ông về phòng nghỉ._

Minh Hàn ngẫm lại, anh bắt đầu lật từng trang, từng trang. Vũ Phong đến vỗ vai anh cười khoái trá.

– Anh hai, xem cho hết cái đồng đó thì không ít thời gian đâu, nhưng em cho anh biết trước một việc. Thằng nhóc đó chắc trong ngày hôm nay sẽ tìm anh khóc lóc cho xem. Nhớ, xem kỹ rồi hãy quyết định tiếp nhé... nhưng báo cho anh tin buồn, những gì xảy ra cho người yêu bé nhỏ của anh cũng không liên quan thằng em này đâu... phải hỏi tổng giám đốc thôi.

Minh Hàn đứng bật dậy, anh không phải không biết cha anh vốn không ưa mối quan hệ của anh, ghét Toàn Hiếu là điều dễ hiểu, nay bị Vũ Phong gán cho tội biến thủ nữa thì... Cha anh mà ra tay không chỉ Toàn Hiếu mà công ty của gia đình cậu cũng sẽ đứng trên bờ vực nguy hiểm...

– Chuyện gì tính với tôi được rồi, sao em đuổi tận giết tuyệt vậy chứ. Toàn Hiếu chẳng phải từng làm việc cho em sao. Em còn không hài lòng

chuyện gì?

– Chắc...chắc..._ Vũ Phong chắc lười ra chiềuh khó xử lắm_ Anh hai, em không có tội gì đâu. Em chỉ là phát hiện sớm một chút giúp cho anh còn đường cứu vãn... Chứ nếu mọi chuyện đã rồi thì chỉ sợ anh có bao nhiêu máu cũng ối không hết đâu. Tặng anh món quà chúc hạnh phúc cho tổ uyên ương bé nhỏ của anh. Chúc may mắn.

Đặt vô tay Minh Hàn một phong bì to, dày cộp, Vũ Phong cười cười bỏ đi. Minh Hàn đứng như trời trờng, anh không biết nên bắt đầu từ đâu, từ xấp hồ sơ, từ phong bì hay phải phân tích đồng thông tin anh được nạp này giờ. Hay phải chạy về gặp Toàn Hiếu trước, theo như Vũ Phong nói anh chắc một điềulà Toàn Hiếu xảy ra chuyện rồi.

Trời xui đất khiến trong khi nghĩ nên làm gì trước thì tay anh đã xé bì thư, một xấp hình rơi ra... những tấm hình chụp hai người thanh niên đang quần lấy nhau trần trụi ngay trong phòng anh. Làm sao không nhận ra căn phòng anh bỏ biết bao nhiêu tâm sức để trang trí thành tổ uyên ương cho hai người. Minh Hàn cười, anh cười mà không biết mình đang cười, lật giở từng tấm từng tấm. Đa số là những tấm chụp bên ngoài, cũng có những tấm họ vào khách sạn...

Minh Hàn đặt xấp hình xuống, anh đã phần nào tin những gì cha anh và Vũ Phong nói, anh giờ cần kiểm tra đồng hồ sơ này hơn là đi xem Toàn Hiếu có gặp chuyện gì. Anh lần giở từng trang xem kỹ từng thông tin, anh cũng không biết làm sao mình có thể bình tĩnh đến như thế nữa. Trái với lúc trước, khi anh biết Toàn Hiếu có người khác bên ngoài, anh như chết đi sống lại, đau đớn khổ sở... nhưng bây giờ anh không thấy cảm giác đó quay lại. Lòng anh không nặng cũng không nhẹ, anh chỉ muốn biết bây giờ anh thực sự muốn làm gì, cần gì.

Hai giờ sau, Minh Hàn bước vào phòng cha anh. Ông Vũ Hải vẫn đang còn nằm trên giường nhưng ông không ngủ. Thấy thằng con mặt mày cũng không có gì biến đổi lắm vào, ông chống tay ngồi tựa vào thành giường.

Minh Hàn đi vào thẳng vấn đề, không quanh co, không biện hộ.

– Cha, số giấy tờ đó là con ký, con đã không kiểm tra kỹ trước khi ký. Cha cho con chút thời gian thu dọn những gì con gây ra, sau đó con sẽ nộp đơn từ chức.

– Con làm ta thất vọng quá, thu dọn sao cho ta vừa ý và cứ ở đó cho đến khi ta tìm được người thích hợp.

– Dạ.

Vừa bước vào nhà Toàn Hiếu đã lao vào anh...

– Minh Hàn, có chuyện gì vậy? Sao lại ngừng hợp đồng giữa chừng, em làm không tốt chỗ nào? Mọi thứ đã xong xuôi hết... giờ còn mặt mũi nào gặp người ta nữa.

– Em lo gì, ngừng là do công ty có phải chủ đích của mình em đâu. Mọi tổn thất công ty chịu mà. Từ từ anh sẽ đề cho em cơ hội khác thể hiện. Thôi anh mệt quá anh đi ngủ đây.

– Không được, em còn một chuyện muốn nhờ anh. Minh Hàn, ngủ đi từ từ đi... lúc này là cứu mạng đó.

– Chuyện gì?

– Anh cho em vay ít tiền đi, công ty cha em gặp chút trục trặc.

– Trục trặc? Đang làm ăn tốt lắm mà.

– Có vài hợp đồng bị thất bại nên... nên cần chút tiền.

– Ủ, từ từ đi. Sáng giờ anh bị cha anh quăn đũa lắm rồi, sáng mai tính cũng được mà.

Minh Hàn trả lời qua loa rồi kiểm có lẫn ra ngủ. Anh còn nhớ trước khi ra khỏi nhà cha anh có nói: “Nếu con đã nói vậy thì ta không thể bỏ qua cho những kẻ dám động tới ta.” Minh Hàn hiểu cha anh sẽ không bỏ qua cho Toàn Hiếu dám động vào công ty của ông. “Tùy cha”. Anh đã trả lời như thế, anh cũng thấy quá mệt mỏi với Toàn Hiếu, người chưa lần nào có ý

tốt với tình cảm của anh chứ đừng nói có tâm ý với anh, anh cũng không ân hận gì về những gì anh vừa quyết định. Mặc cho cha anh muốn làm gì tùy ý ông, anh không xin cũng không cản mà cho dù anh có muốn cản cũng không được. Anh chưa đủ bản lĩnh chống lại cha mình, ờ, ngoài việc có thể bỏ nhà đi. Nhưng bây giờ anh cũng không cần phải làm vậy. Minh Hàn lăn ra ngủ mặc cho Toàn Hiếu cố lôi kéo anh, anh cần ngủ một giấc cho sạch sẽ đầu óc, cho đầu anh bớt mụ đi.

Cả tuần nay Minh Hàn chẳng tỏ thái độ gì với Toàn Hiếu, anh cư xử như mọi ngày. Toàn Hiếu đi cùng anh tới chỗ làm, khi cần thì vào cùng còn có việc bên ngoài thì thôi. Toàn Hiếu mấy hôm nay bằng nhắng chuyện tì nhon ghê gớm lắm. Minh Hàn thì cứ ừ hử cho qua.

Bước xuống xe, Toàn Hiếu hôn tạm biệt anh rồi mới chạy xe đi, hôm nay cậu ta có việc bên ngoài. Anh nhìn theo bóng lắc lắc đầu, anh không hiểu sao Toàn Hiếu vẫn chưa có động tĩnh gì, chẳng lẽ cha anh chưa ra tay, bình thường ông nhanh lắm mà. Anh cũng mong ông nhẹ tay một chút, dù gì cũng là người anh từng yêu.

Minh Hàn bỗng sững người lại, anh vừa nghĩ gì vậy “người đã từng yêu... người đã từng yêu”. Ôi trời, anh vừa phủ nhận tình cảm với người mà bấy lâu làm anh sống dở chết dở. Anh khẳng định lại một lần nữa “người mình từng yêu”. Không có phản ứng gì, trái tim anh, cơ thể anh không có phản ứng gì với điều đó. Anh cười, vậy là anh thực sự thoát ra khỏi con đường không lối thoát đó rồi sao...

– Giám đốc... giám đốc...

– À...h...

– Anh có vào thang máy không?

– À...hh...!!

Minh Hàn nhìn quanh, anh đã đứng trước thang máy tự khi nào mà không chịu vào, báo hại một đồng người đứng chờ không giám chen vào trước. Anh cười còi tài...

“Giám đốc hôm nay lạ ghê, vừa dễ chịu lại vừa ngu ngu”. Đó là suy nghĩ của nhân viên đang chờ thang máy.

– À... lên chứ, tôi bận suy nghĩ một chút. Cản trở mọi người ha.

Vào đến văn phòng mặt anh sáng quá làm anh trợ lý còn phải ngạc nhiên.

– Hôm nay giám đốc có việc gì vui lắm sao?

– Không... không...!!!!

Nhìn thấy cái ống nhòm nhỏ đặt trên bàn khách chỗ anh trợ lý đang ngồi. Minh Hàn vui vẻ cầm lên ngắm soi.

– Mang ống nhòm theo làm gì thế?

– Ah, cái này của thằng con trai tôi, sáng nay đi học đòi mang theo rồi lại bỏ quên trên xe.

Minh Hàn đưa ống nhòm lên, quay ra khung cửa kính nhìn ra đường.

– Con trai là vậy. Hồi nhỏ tôi cũng mê mấy món này lắm.

Có cái gì đó đập vào mắt anh, không là một người. Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Cái người anh tốn bao nhiêu công sức tìm mãi không ra bây giờ ở ngay trước mắt anh, không nhàn đi đâu được. Qua ống nhòm anh có thể nhìn rõ cậu đến từng đuôi mắt, khóe môi...

...Anh quăng ống nhòm, bỏ lại sau lưng lời kêu réo của anh trợ lý mà chạy thẳng ra thang máy, ra khỏi cửa công ty... băng qua đường bất chấp tiếng còi xe inh ỏi. Lao thẳng lên tầng trên của quán cà phê trước mặt... Trống rỗng... cái bóng dáng anh nhìn thấy từ văn phòng công ty bên kia đường... không có nơi đáng ra phải có.

– Quý khách cần gì? _ Cô tiếp viên hỏi khi thấy bộ dạng kỳ lạ của anh._

– Người ngồi đây... lúc này, có một người ngồi ở đây?

– À, anh muốn hỏi vị khách hay ng ồi ở đây à, chắc là vừa mới đi... đến giờ anh ấy đi làm thì phải. Ngày nào cũng đi giờ này_ Cô tiếp viên nhiệt tình trả lời anh._

Minh Hàn quay trở xuống đường. Anh chạy hết mấy con đường gần đó cũng không thấy gì cả... “Minh không l ần, dứt khoát không l ần. Nhưng sao nhanh như vậy? Lại để mất tung tích em ấy r ồi... làm sao đây?”

Anh chợt nhớ cô phục vụ nói “vị khách vẫn ng ồi đây”. Vậy có nghĩa là em ấy không phải chỉ ở đó mỗi hôm nay mà đã ở đó nhiều l ần r ồi. Quay lại quán một l ần nữa anh tìm cô phục vụ lúc nãy hỏi cho rõ.

– Phi ền cô, tôi muốn biết vị khách hay ng ồi đây... cậu ta hay đến đây lắm à?

– Vâng, anh ấy ng ồi đây mỗi ngày, uống cà phê, ăn sáng xong mới đi.

– Mỗi ngày? Bao... bao lâu r ồi cô?

– Chắc cũng lâu r ồi, tôi không để ý lắm.

– Cám ơn. _Minh Hàn đến ng ồi xuống nơi anh đã thấy cậu ng ồi._

– Anh có gọi gì không? _ Cô phục vụ thấy anh ng ồi xuống thì mời._

– Cho tôi cà phê đen.

– Vâng sẽ có ngay.

Minh Hàn ng ồi tư lự nhìn xuống đường, anh phát hiện từ chỗ ng ồi này có thể nhìn thấy cổng công ty, và dĩ nhiên ai ra vào đều có thể quan sát được hết.

“Em ấy ở đây, nhìn mình mỗi ngày... và cũng nhìn thấy Toàn Hiếu. _Và một đi ều anh chắc chắn đến đau lòng_ Em ấy thấy cả mỗi khi mình và Toàn Hiếu có cử chỉ thân mật. Trời, mình thật là một kẻ khốn nạn...”

...Nếu lúc này mình đuổi kịp thì mình làm gì... mình có thể mặt dầy để xin một lần tha thứ không? Còn nếu chỉ để xin lỗi thì có phải quá lâu để xin lỗi rồi không và chắc chắn một điều là em ấy không muốn nghe một lời xin lỗi nên mới tránh mặt mình... Ngồi đây chỉ để nhìn mình mỗi ngày thôi ư, vậy có nghĩa em ấy vẫn còn yêu, mình có một cơ hội nào không?”

Sáng nay Minh Hàn đến công ty với chiếc ống nhòm nhỏ gọn trong túi áo. Anh sau khi suy nghĩ kỹ thì không dám đi gặp Anh Kỳ, anh biết rằng anh không đủ tư cách để xin một lời tha thứ, nhưng anh muốn nhìn thấy, muốn xác định rõ có đúng là cậu ấy không...

...Đến trước cổng công ty anh cố tình đi thật chậm, dừng lại thêm một chút như suy nghĩ gì đó, xem lại chiếc cặp da, xem lại đôi giày... nhưng anh không đủ can đảm nhìn về phía đó dù chỉ một cái liếc mắt... nếu Anh Kỳ biết anh biết cậu ngồi ở đó, cậu có trốn luôn không, rồi anh sẽ không thể tìm ra cậu nữa.

Khi không còn có thể nấn ná nữa Minh Hàn đi thật nhanh hết sức có thể, vào thang máy, băng qua hành lang, ào vào phòng. Móc vội trong túi cái ống nhòm, anh nhìn sang cái chỗ ngồi trong quán bên kia đường.

Anh Kỳ uống nốt phần còn lại trong ly, cậu nhìn qua phía tòa nhà công ty một lần nữa rồi gọi tính tiền. Minh Hàn nhìn thấy Anh Kỳ xuống cầu thang, ra đến cửa băng qua đường rồi mất hút sau ngõ hẹp...

Minh Hàn buông ống nhòm, vậy đúng là em ấy, chỉ để nhìn mình mỗi ngày thôi sao... như vậy... không phải sẽ rất đau khổ sao... tại sao phải làm vậy...? Sao không đến trách móc mình...? Sao không hận mình...? Sao không đến mắng nhiếc mình cho nhẹ lòng...? Mình trở thành tội nhân rồi... mình là tên khốn.”

Và cứ như vậy Minh Hàn không dám đến gặp Anh Kỳ những ngày sau đó, anh cứ nấn ná ở cửa công ty hết sức có thể rồi đi như chạy vào phòng làm việc chỉ để quan sát Anh Kỳ thanh toán tiền rồi rời đi.

– “Hôm nay không thấy...”

...

– “Hôm nay cũng không thấy, có chuyện gì sao?”

...

– “Đã ba ngày rồi không tới... mình thật ngu khi không theo xem em ấy làm việc ở đâu...”

Minh Hàn quăng cái ống nhòm cái cốp vào cửa, lòng anh nóng như lửa đốt...

– “Tại sao không tới nữa... bận chẳng, hay bệnh... em ấy hay bệnh... mỗi lần bệnh thường rất yếu không ra ngoài được... hay có chuyện gì không hay...?”

Minh Hàn cứ chốc chốc lại nhìn sang bên kia, cứ như Anh Kỳ có thể đến bất cứ lúc nào chứ không phải chỉ buổi sáng trước giờ đi làm...

...Hôm nay trời mưa lớn làm ai cũng lười ra khỏi nhà. Bước xuống xe, Toàn Hiếu ôm chặt vai anh định hôn, nhưng không hiểu sao Minh Hàn lại đẩy ra... Anh giật mình với hành động vừa rồi của mình, anh chống chế...

– Em vào xe nhanh đi, mưa ướt hết bây giờ.

– Anh không sao chứ?

– Không sao, mưa lớn lắm, em vào xe đi.

Xe chở Toàn Hiếu vừa lăn bánh, Minh Hàn đã chạy lên văn phòng. Anh lập tức nhìn sang bên kia...

– “May quá không có, em ấy không nhìn thấy...”_Minh Hàn thở ra nhẹ nhõm._

Mưa lớn quá, con đường như sắp sửa ngập. Đây đó vài khách bộ hành chạy vội vào các mái hiên. Anh nhìn một vòng... bóng ai quen thuộc vừa

bước vào quán đối diện. Anh giữ nguyên t ầm nhìn mà tim đập không ngừng...

– “Bỏ cái dù xuống đi...”

Minh Hàn thúc giục, nhưng người khách như muốn trở ra. Cái dù ngóc lên, có vẻ người khách đang án định mức lượng mưa để quyết định xem nên vào hay ra...

– “Hạ dù xuống đi”... _Minh Hàn vẫn giục..._

– ”Vào quán đi...” ..._Tay anh bắt đầu run theo từng cử chỉ của vị khách đó._

Có vẻ như vị khách đó quyết định ở lại. Bước hẳn vào quán anh ta mới hạ dù... Trót quớt... chẳng thể nhìn được đó có đúng Anh Kỳ không. Lập tức ống ngắm được đưa lên t ầng trên, nơi Anh Kỳ vẫn ng ẩ...

– “Tốt, chỗ vẫn trống...”

...Và anh chờ đợi người sẽ xuất hiện ở nơi đó...

...Và anh cười...

– “Đúng em ấy r ồi, em ấy trở lại r ồi..._ không sút mẻ gì hết._

Bên kia Anh Kỳ hất xì liên tục, cậu lấy khăn lau mũi.

– “Em ấy lạnh r ồi”...

Bỗng anh chợt lạnh gáy.

– “Em ấy từ bên này đường băng qua, vậy em ấy có thấy... có thấy Toàn Hiếu không...?”

Minh Hàn buông ống nhòm...

– “Em ấy đến thì làm gì, mình mừng như vậy nhưng để làm gì? Đến ng ồi đó, chứng tỏ em ấy vẫn không quên mình, vậy chẳng phải em ấy sẽ đau khổ hơn sao? Còn mình chỉ khi Toàn Hiếu đối trá mình mới nghĩ tới em ấy. Nếu Toàn Hiếu không đối trá, mình có bỏ Toàn Hiếu để đến với em ấy không? Mình không đủ tư cách đi xin sự tha thứ.”

Sáng nay mưa dai và Anh Kỳ ng ồi lại lâu hơn. Cậu không biết bên kia, sau lớp cửa kính, có người vẫn theo dõi cậu mãi. Cậu hắt hơi, xì mũi cũng làm người ấy đứng lên ng ồi xuống.

Anh Kỳ loay hoay với gói khăn giấy vừa rơi xuống đất...

– “Coi chừng cái ly” _Minh Hàn lo lắng bên này._

Bên kia... OẠCH... Cái ly lăn lông lốc trên bàn, đổ nước tùm lum... Anh Kỳ chụp vội cái ly... tay áo thấm ướt...

– “Trời ơi!!!! nhấc tay lên, ướt hết bây giờ” _Bên này, Minh Hàn rít._

Bên kia, Anh Kỳ phát hiện tay áo đang bị ướt, vội giật tay lại, hất đồ bình hoa trên bàn đánh... CẠCH...

– “Ôi trời!!!!!!!!” _Minh Hàn vò đầu mình._

Minh Hàn vắt cái ống nhôm đi ra cửa, xuống l ầu. Anh che đầu bằng qua đường, chạy thẳng lên c ầu thang.

...Anh Kỳ đã không còn l ỗi thôi với những thứ trên bàn. Có vẻ như phục vụ đã giúp cậu dọn dẹp mọi thứ d ầu vào đấy. Minh Hàn bước từng bước chậm đến gần chiếc bàn Anh Kỳ đang ng ồi. Cậu không chú ý, cậu đang xấn xấn hai tay áo mình lên...

...Minh Hàn dừng lại một lát, như chờ xem Anh Kỳ có phát hiện ra anh không... Không, cậu chàng chẳng bu ồn để ý đến phía này. Xấn tay áo gọn gàng xong, cậu lại đưa ánh mắt băng quơ nhìn sang bên kia đường...

– Bên đó có gì mà em nhìn dữ vậy?_ Minh Hàn giọng thật nhẹ như sợ thổi bay mất thứ gì quý giá lắm._

Anh Kỳ giật bắn người, tròn mắt nhìn Minh Hàn đang đứng cạnh mình rồi quay nhìn bên kia đường rồi lại quay nhìn anh... không thốt nổi lời nào.

– Anh ng ỡ đây được chứ?

Không đợi trả lời, Minh Hàn ng ỡ xuống chiếc ghế trống đối diện. Anh nhìn thấy hai tay Anh Kỳ đang bấu chặt vào nhau, ánh mắt nhìn lảng sang chỗ khác...

– Nếu em thấy khó chịu anh sẽ đi, nhưng anh muốn biết, mấy ngày nay em không tới có phải em bị bệnh không?

Một lần nữa anh lại làm Anh Kỳ kinh ngạc đến phải căng tròn mắt nhìn anh.

– Anh... anh... anh biết... em... ở đây...?

– Biết.

– Không... không... làm phiền anh chứ?

– Không cần nói vậy, _Minh Hàn nghe tim mình nhói đau_ anh mới là kẻ làm phiền em. Anh mới là người phải xin lỗi...

– Anh có lỗi gì đâu, có gì phải xin lỗi._ Giọng Anh Kỳ cứ lí nhí trong miệng như cậu không còn hơi sức đâu để nói chuyện nữa._

– Em bệnh phải không? Trời như vậy sao còn đến đây, muốn bệnh nặng thêm hả?

Minh Hàn đưa tay sờ trán cậu, Anh Kỳ vội né tránh làm Minh Hàn phải ngưng ngưng rút tay lại...

– Anh không nên, anh xin lỗi... em bệnh nặng không?

– Anh không cần để ý, em không sao.

Minh Hàn trong lòng như lửa đốt. Anh cũng không hiểu tại sao mình lại chạy tuốt qua đây trong khi mấy hôm trước anh chẳng thể bước nổi. Dù biết người anh tìm kiếm đang ở ngay trước mắt... qua rồi, anh lại chẳng biết làm gì, nói gì với Anh Kỳ. Nhưng đứng lên để về thì anh lại không muốn...

– Anh biết em ngồi ở đây từ khi nào?_ Anh Kỳ lên tiếng hỏi._

– Từ nửa tháng trước.

– Em không có ý định làm phiền anh...

– Đã bảo em không cần nói vậy. Thực ra anh muốn gặp em... anh muốn xin lỗi chuyện...

– Em không muốn nghe đâu, nếu anh không thấy phiền thì xin anh cứ xem như không biết. Không cần nói thêm gì đâu...

– Vậy anh hỏi chuyện khác được không?

Anh Kỳ do dự một lát rồi khẽ gật đầu...

– Tại sao hôm đó không chờ anh, anh đã quay lại tìm em.

– Đã bảo em không muốn nghe...

– Anh đã tìm em suốt từ đó đến nay..._Minh Hàn cắt ngang_nhưng không thể tìm được. Thực ra em đã đi đâu?

– Tìm em làm gì...?

... Minh Hàn im lặng không thể trả lời nổi. Phải, anh tìm Anh Kỳ làm gì. Anh có thể nói với Anh Kỳ rằng anh sẽ quay lại với cậu ấy không, hay chỉ những lời xin lỗi sáo rỗng, những lời chia tay làm cho cậu ấy đau lòng mà chỉ cốt nhẹ lòng cho mỗi mình anh.

– Không cần làm bộ mặt như vậy. Em không ở lại đó chờ anh vì em biết anh muốn nói gì...và...và...những gì anh muốn nói thì em không muốn nghe, nên em đã không chờ.

– Em biết anh muốn nói gì sao?

– Sao lại không? Em chỉ là kẻ ăn vụn chút tình yêu của người khác... vật phải trả về cho chủ...chỉ là...

– Là sao?

– Là do có chút không cam lòng, nên hôm đó em làm hơi quá. Em chỉ muốn cố lần cuối xem mình có chút may mắn nào không thôi..._ Anh Kỳ nói nghe trơn tru nhưng sao buồn thăm thẳm._

Mình Hàn nghe như ai xát muối vào lòng mình...

– Em không trách anh à? Là anh đã bắt đầu mọi chuyện trước...

– Nếu anh yêu người khác em sẽ trách, nhưng đó lại là Toàn Hiếu người anh yêu còn hơn chính bản thân anh... nếu xa anh ta, chẳng phải anh sẽ rất đau khổ sao? Em đã chứng kiến tình cảm của anh dành cho anh ấy bao nhiêu năm trời... em sao trách nổi... chỉ cần anh vui là được rồi.

– Nhưng mà anh thực sự rất ...áy náy..._ Minh Hàn không biết dùng từ gì diễn tả mình lúc này._

– Anh đâu có yêu em, vì em theo nà quá nên anh xiêu lòng thôi mà. Biết anh không yêu em mà vẫn theo anh là lỗi của em, đừng làm em thêm xấu hổ...

Không hiểu sao khi nghe chính miệng Anh Kỳ nói rằng cậu ấy biết anh không yêu cậu ấy tim anh rất buốt... Bấy lâu nay, dù hai người sát cánh bên nhau, cùng chịu đựng cực khổ nhưng rất vui. Anh đã từng không biết anh có yêu không nhưng anh biết mình rất thích khoảng thời gian đó. Trong khi anh nghĩ rằng anh đáp lại tình yêu của Anh Kỳ và làm cho cậu ấy hạnh phúc, thì thật ra Anh Kỳ vẫn biết anh chỉ thương hại cậu ấy... như

vậy thì rất đau khổ. Yêu, nhưng biết trái tim người mình yêu ở một nơi khác... tình cảnh đó anh đã trải qua... và anh không thể mở miệng, dù để nói một lời xin tha thứ... anh không đáng được tha thứ.

– Sao lại nghĩ mình ăn vụng tình yêu của người khác?_ Minh Hàn nói mà giọng anh lạc đi_ Đúng là anh đã đối xử không tốt với em nhưng trong khoảng thời gian chúng ta quen nhau...

– Ở bờ sông, em biết anh đã gặp Toàn Hiếu lúc em chạy đi mua món quà kỷ niệm của chúng ta. Em đã nhìn thấy Toàn Hiếu khóc lóc với anh như thế nào...

– Em nhìn thấy...tại sao...tại sao...?

– Tại sao em không nói phải không...? Vì em tiếc. Em vừa mới chạm vào hạnh phúc mà nó lại bay nhanh quá. Em chờ anh nói ra để em dễ rút lui hơn, nhưng anh đã không nói gì... nên em hy vọng... hy vọng theo thời gian, anh có cảm tình với em... hay nếu không có thì em cũng tranh thủ thời gian đó, hưởng tình yêu của anh một chút... dù biết anh mỗi ngày đều bị giằng xé giữa em và Toàn Hiếu, em vẫn im lặng. Anh bây giờ đã thấy em còn tốt không, còn đáng thương không?

– EM!!!!!!!!!!!!

Minh Hàn đứng lên đi thẳng một mạch về lại văn phòng. Anh gần như ngợp thở vì những gì anh vừa nghe Anh Kỳ nói. Chuyện gì thế này, mình không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa. Mình đáng thương hay Anh Kỳ đáng thương. Ai mới là người có lỗi, ai mới là người đáng bị trách móc.

Ba ngày liền, Minh Hàn ngồi chờ ở cái bàn nơi Anh Kỳ vẫn ngồi nhưng người không thấy tới. Hôm đó vì quá sốc với những gì Anh Kỳ nói anh đã đi thẳng một mạch mà không hỏi gì đến việc Anh Kỳ ở đâu, làm gì để bây giờ anh chỉ biết ngồi chờ trong vô vọng...

Một tháng sau ngày Minh Hàn bỏ Anh Kỳ ngồi lại một mình ở quán cà phê, Anh Kỳ lại quay lại nơi cũ. Cậu lại ngồi đúng cái bàn cũ và nhìn xuống đường. Sau hôm đó Anh Kỳ bận làm choàng việc cho Tùng vào buổi

sáng, cậu không thể đến quán được, cậu định sẽ nhân dịp này không đi nữa... Nhưng nổi nhớ nhung không vơi đi mà cứ ngày càng chùng chắt, cậu đầu hàng, chẳng thể làm gì với trái tim cậu nữa. Anh Kỳ lại quay lại quán với hy vọng được nhìn thấy người mình yêu, cho lòng cậu đỡ khao khát...

Bước lên khỏi bậc thang cuối cùng, cậu sững người khi thấy Minh hàn ng ỏi đó và nhìn về phía mình. Anh Kỳ muốn quay trở xuống nhưng không, Minh Hàn đã thấy cậu và đứng lên...

– Em đến rồi, anh chờ em mãi.

Không biết làm sao hơn, Anh Kỳ chậm chạp bước về phía Minh Hàn. Ng ỏi xuống chiếc ghế đang được kéo sẵn. Sắc mặt Anh Kỳ xanh xao vàng vọt, đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ và vì làm việc vất vả cả tháng nay...

– Anh làm em buồn thêm phải không? Cả tháng nay em không đến... anh cứ lo mãi, rằng em sẽ không đến nữa.

– Anh chờ em?

– Phải. Anh chờ em, mỗi ngày, suốt một tháng nay...

– Để làm gì?

– Để xin lỗi.

– Lại xin lỗi, anh có thể xem như chưa từng gặp em được không. Làm ơn...! Cho trái tim em một cơ hội để có thể bình lặng lại...

– Em không cần cơ hội nào để bình tâm lại cả. Anh muốn nó phải dậy sóng... nhưng em cho anh một cơ hội chuộc lỗi được không?

Đến lượt Anh Kỳ chau mặt, chau mày...

– Hôm đó anh thực sự bị sốc với những gì em nói..._ khuôn mặt Anh Kỳ lộ rõ vẻ đau đớn theo từng lời anh thốt ra_ Đừng, xin em. Nếu nhìn thấy em như vậy anh đau lòng lắm.

Nước mắt Anh Kỳ chọt lặn dài làm Minh Hàn luýnh quính.

– Sao lại khóc, đừng khóc... xin đừng khóc...

– Nếu anh đừng nói những lời ngọt ngào như vậy thì sao em lại khóc được. Xin đừng nói những lời làm trái tim em hy vọng... như vậy sẽ khổn khó cho em lắm...

– Đừng khóc... đừng khóc...

Minh Hàn với tay lau nhẹ giọt nước mắt đang lặn dài mà lòng đau đớn, sao anh không sớm hơn làm cho người con trai này không đau khổ nữa... bây giờ anh đã biết, anh yêu mến người con trai này đến thế nào.

Hôm đó, Minh Hàn đã tức tối mất ăn mất ngủ cả ngày vì những gì Anh Kỳ nói. Sáng hôm đó, Anh quay cu ồng với những suy nghĩ mình bị xỏ mũi. Anh đã vất vả như thế nào để giấu diếm Anh Kỳ, nói chung là anh thấy mình trở thành thằng hề. Anh đã nói những lời ngọt ngào nhưng dối trá, mà người nghe đâu biết là anh đang nói dối, chỉ mỗi mình anh là không biết...

...Anh tức tối nhưng anh cũng nhận ra một điều.

“Vậy có nghĩa là, khi mình nói những lời ngọt ngào dối trá thì em ấy cười hạnh phúc, nhưng nuốt ngược nước mắt vào trong. Những lần mình nói mình bận công việc phải về trễ, hay phải đi xa, thực ra là để gặp Toàn Hiếu thì em ấy đều cười, nhưng trong lòng thì khóc... mỗi lần mình đưa Toàn Hiếu đi nghỉ ở đâu đó, bỏ lại em ấy một mình, em ấy vẫn vui vẻ đón mình về mà không bóc trần bộ mặt lừa dối của mình. Vậy thì ai mới là người đáng bị giận, là bản thân anh chứ không phải em ấy... và anh đã làm gì... lại bỏ mặc cậu ấy một lần nữa giữa bốn bề những mớ hồ lộn anh bày ra... Chắc em ấy sẽ lại âm thầm khóc, có bao giờ em ấy khóc trước mặt mình đâu... lúc nào cũng cười rạng rỡ làm cho mình chỉ thấy mỗi sự đau khổ của Toàn Hiếu, lo lắng rằng Toàn Hiếu mới là người cần mình...”

Và anh kiên nhẫn ng ồi chờ Anh Kỳ trở lại, suốt một tháng dài. Anh càng thấm thía cảnh Anh Kỳ đã chờ đợi anh, vô vọng, căng thẳng, luôn c ầu

xin một đấng vô hình nào đó đừng nhẫn tâm bỏ qua lời cầu nguyện của mình. Một ngày Anh Kỳ không đến anh chơi với, trống rỗng. Chỉ biết ngẩng đầu chống mắt nhìn ra ngoài không biết khi nào thì người đến, khi nào có thể gặp. Hy vọng bước vào rồi thất vọng bước ra, từng ngày từng ngày đầy đọa trái tim khối óc, bào mòn cơ thể, ý chí của chính mình... vậy mà em ấy vẫn chờ mình, không chỉ mới đây mà rất rất lâu rồi, trước cả khi mình biết em ấy là ai.

– Vậy là mỗi lần anh phản bội em, đi cùng Toàn Hiếu em đều biết._
Minh Hàn xác nhận lại lần nữa._

Anh Kỳ gật đầu thay cho câu trả lời.

– Mỗi khi anh trốn nhà, hẹn hò với cậu ấy em cũng biết?

Anh Kỳ lại gật đầu.

– Anh vờ một mối để tránh gần gũi em, em cũng biết_ Anh Kỳ tiếp lời_
và mỗi khi anh ra ngoài, em luôn cầu mong anh sẽ quay về

Nỗi đau như vỡ òa trong tim cậu, nước mắt không ngừng rơi xuống. Minh Hàn lặng người, vậy mà anh đã từng ân hận vì đã chấp nhận tình yêu của Anh Kỳ. Vậy mà anh từng nghĩ Anh Kỳ sẽ khó để anh khi anh muốn chia tay. Anh Kỳ đã đồng cam cộng khổ cùng anh nhưng khi anh có trong tay tiền bạc, địa vị thì anh quên hết. Anh chẳng còn nhớ những gì tốt đẹp Anh Kỳ đã từng làm cho anh. Anh chỉ nghĩ được Anh Kỳ là một gánh nặng mà anh muốn vứt bỏ.

– Anh thấy mình thật là tệ... và ông trời đã trừng phạt anh. Ở bên em, anh luôn nhớ về Toàn Hiếu, nhưng khi ở bên Toàn Hiếu anh nhận ra anh chẳng thể quên được em.

Anh Kỳ càng khóc dữ, Minh Hàn chẳng biết làm gì vì có bao giờ anh phải dỗ cậu đâu. Cậu chỉ toàn cười với anh...

– Cho anh một cơ hội làm lại từ đầu với em được không?

Anh Kỳ nhìn Minh Hàn với đôi mắt kinh ngạc cùng cực. Cậu vừa nghe một lời mà cậu chỉ nghe thấy trong mơ. Anh Kỳ đứng dậy, cậu đi một mạch xuống lầu bằng thang qua đường làm cho nhiều xe trên đường phải thắng gấp. Mặc kệ cho Minh Hàn cố gắng chạy theo sau.

Lôi được Anh Kỳ lại, Minh Hàn ôm chặt cậu, mặc cho mọi người qua đường nhìn họ với con mắt ái ngại...

– Anh xin lỗi, anh xin lỗi..._Minh Hàn không biết phải nói gì lúc này, ngoài những lời xin lỗi_ Anh xin lỗi vì đã để em chờ lâu như vậy. Tha lỗi cho anh, một lần thôi sẽ không bao giờ để em khóc nữa. Cho anh một cơ hội thôi dù anh biết mình không hề xứng đáng...

Anh Kỳ ngược mắt nhìn anh, niềm vui ánh lên trong đáy mắt nhưng cũng kéo theo áng mây đen. Minh Hàn linh tính không tốt khi nhìn vào đôi mắt đó...

– Đừng, Anh Kỳ, đừng nói những lời tàn nhẫn. Một lần thôi, cho anh một lần thôi, tha thứ cho anh... Anh Kỳ...

Và như anh yêu cầu, Anh Kỳ không nói một lời nào để làm đau lòng anh. Cậu chỉ lặng lẽ đặt lên môi anh một nụ hôn. Một nụ hôn đầu tiên mà có lẽ với cậu cũng là cuối cùng, rồi quay lưng bỏ đi, bỏ lại Minh Hàn ngỡ ngàng giữa trời mưa tầm tã.

Thời gian của Minh Hàn như ngừng lại, chiếc hôn đầu tiên ngỡ nòn đến kỳ diệu. Anh đặt nhẹ ngón tay mình lên nơi làn môi Anh Kỳ vừa ở đó. Nụ hôn mới ngậy ngất làm sao, nó làm anh như điên dại, giữa dư âm hơi thở ấm áp của Anh Kỳ như mê mẩn làm anh đắm đuối trong vị ngọt của đôi môi đó. Giờ đây anh biết dù anh có trăn luân muôn ngàn kiếp người đi nữa anh cũng tình nguyện... tình nguyện dù có vật đổi sao dời trái tim anh cũng sẽ chỉ của một người. Chỉ một mình em thôi.

Nhưng sự thật thì Anh Kỳ cũng bỏ đi, những lời hối lỗi, thề thốt không làm cậu ấy gật đầu tha thứ. Minh Hàn lại lần nữa để Anh Kỳ đi mất không chút tung tích.

Anh Kỳ lao đi trong mưa. Làm sao cậu tin được anh, cậu có thôi yêu anh không? Không có, nhưng những gì anh làm với cậu, những gì cậu đã trải qua, cậu có dám tin một lần nữa? Còn nếu đó là sự thật thì cậu làm được gì, cậu vừa về nhà, vừa làm hòa với cha mẹ, vừa mang lại nụ cười đã mất của cha mẹ, cậu sao dám lần nữa phá bỏ đi. Sao số phận cậu hẩm hiu đến như vậy, nó không cho cậu một ngày nào yên ổn. Chia tay Minh Hàn, cậu bằng lòng với việc mỗi buổi sáng đến nhìn anh một chút và sau đó sẽ có thể vui vẻ cả ngày bên gia đình bên bạn bè. Có gì ông trời cứ phải gieo giông bão cho cậu. Một khi Minh Hàn mở lời cậu biết cậu không thể xem như không có. Trái tim tha thiết mong được Minh Hàn đáp lại đã khắc khoải đến mỗi mồn, Những lời yêu thương Minh Hàn nói như làn mưa tưới đẫm mát dịu, cậu phải đi nhanh thôi chỉ cần đứng lại thêm một giây nữa cậu sẽ gật đầu bất chấp hậu quả. Trước khi cậu làm một điếu mà chính cậu không thể kiểm soát nổi, cậu phải chạy khỏi nơi đó thôi, phải đi nhanh thôi.

Trái tim cậu chẳng còn sức cho một lần sóng gió nữa. Nếu không cậu sẽ gục mất. Cậu còn một món nợ không thể bỏ lại. Cha mẹ cậu, người đã giang tay đón đưa con lạc đường trở về, cậu không thể làm họ buồn thêm lần nữa.

Nếu bây giờ họ biết cậu lại tiếp tục yêu đương trong cái cảnh trớ trêu này, họ sẽ chết mất. Cậu không thể làm gì nữa, chỉ có một cách duy nhất là ôm mỗi tình đau đớn cho riêng mình và sống như một đứa con ngoan.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Hạ đài Vũ Phong đã nghe có mùi bất thường xung quanh, anh không ra về một mình mà để cho đám đàn em hộ tống. Xe anh vừa ra khỏi võ đài không xa, trên một đoạn đường vắng đã bị hai chiếc xe hơi khác ngang nhiên chặn đường. Tài xế quay lại nhìn ông chủ ý hỏi nên xử lý thế nào.

– Cứ xuống xe xem chúng muốn gì._ Vũ Phong chậm rãi trả lời._

Vệ sỹ của Vũ Phong ng ỡi ghé trước li ền bước xuống trình trọng mở cửa xe cho ông chủ. Xe của đám đàn em phía sau anh cũng dừng lại, cả đám đã xuống xe hết và từ từ vây quanh xe ông chủ lớn. Tùng cũng xuống theo, nhìn đám người ngang nhiên chặn xe Vũ Phong cậu nhận ra một gương mặt vô cùng quen thuộc, tên võ sỹ vô địch nhưng bị Vũ Phong chơi khăm phải thua trận. Hấn cất tiếng trước:

– Vũ Phong, là tại anh ép người quá đáng, đừng trách tôi không nương tay. Nợ cũ nợ mới gì hôm nay tôi đòi cho đủ._Giọng hấn chứa nhiều căm tức._

– Chắc, tưởng ai xa lạ. Tôi không nhớ có nợ cậu cái gì cả. Nhưng tôi rất hiếu khách, có lòng viếng thăm tôi sẽ nhiệt tình đón tiếp.

Phía trước phía sau không chỉ có người ở trên hai xe đó, cả một đám người từ những góc tối trên đường dần dần xuất hiện, nhanh chóng vây đám người của Vũ Phong vào giữa, chắc là đã mai phục từ trước rồi, cả hơn hai mươi tên. Tùng đếm qua số người đi theo Vũ Phong chắc chừng mười người. Tùng nhỏ nhỏ giọng..._

– Bọn chúng đông gấp ba chúng ta.

– Không thành vấn đề_ Vũ Phong liếc nhẹ Tùng, mặt anh thản nhiên như là chuyện này xảy ra như cơm bữa vậy._ Cứ theo cạnh anh.

– Em tưởng câu này em nói mới phải.

– Đừng coi thường anh quá chứ nhóc. Tỷ lệ một chọi ba, hơi nặng nhưng không phải là không thể. Cũng nên thận trọng chút vẫn hơn.

Nghe giọng điệu coi trời bằng vung của Vũ Phong trong khi cậu đang vô cùng lo lắng làm Tùng thêm đập vô mặt anh một cái thây ớn. Và... rồi... một cái phẩy nhẹ cả khúc đường đã trở thành bãi chiến trường thanh toán tư thù. Con đường vốn đã vắng vẻ giờ còn vắng hơn do chẳng ai dám tới gần vì sợ bị vạ lây. Một chọi ba, Tùng nhìn quanh... không vất vả cho anh chàng vệ sỹ của Vũ Phong nhưng cũng là áp lực lớn cho đám đàn em, kẻ thù không phải là hạng võ biền, nhìn sơ cũng biết chúng được tuyển chọn cho mục đích ngày hôm nay.

Vũ Phong vuốt nhẹ trên mu bàn tay đeo nhẫn, theo cái vuốt một lưỡi dao nhuyễn và nhọn như lá lúa xuất hiện.

– Nhóc, anh đánh đấm có thể không bằng ai, nhưng chơi cái này thì vô cùng tốt._ chỉ vào lưỡi dao._

Tùng cũng chẳng có được mấy giây để kinh ngạc hay ngượng mộ, cậu lập tức có đối thủ. Nhưng không chỉ ba người, Tùng có cảm giác như chúng cố tình nhắm vào cậu, đặc biệt chăm sóc hơn những người khác. Chẳng mấy chốc Tùng mồ hôi đã đầm người, sức cũng chậm lại, cậu bắt đầu lui cho những cú tấn công dồn dập.

Ngay từ đầu đã có bốn tên lao vào cậu, có cảm giác chúng được chỉ định chỉ tấn công cậu mà thôi. Tùng lùi thêm vài bước, lưng cậu chạm vào...

– A Vũ Phong, anh có vẻ nhàn rồi quá ha.

– Có vẻ như em được chăm sóc kỹ đó, cố đừng đề quá xa anh.

Tùng đang định hỏi anh, lấy bản lĩnh gì để nói nghe tự tin thế! trong khi anh vừa tuyên bố đánh đấm chẳng bằng ai thì cậu nhìn thấy lưỡi dao mà Vũ Phong rút từ chiếc nhẫn hãm hốt anh đeo trên tay. Nó dài quá đầu ngón tay Vũ Phong một chút tạo cảm giác Vũ Phong có một móng vuốt xinh đẹp và móng vuốt đó đang nhanh nhẹn cắt những nhát bén ngọt dứt khoát vào những cánh tay hay cẳng chân vươn tới. Vũ Phong không hề lúng túng. Chỉ cần vào trong tằm đao là không hề thương tiếc khiến đối thủ phải ôm tay hay chân lùi lại. Tùng nếu không bị đàn áp dữ dội chắc cậu sẽ trợn trắng mắt với Vũ Phong.

– “Không ngờ anh ta giấu nghề kỹ dữ, hèn gì chiếc nhẫn đó không hề được thay đổi khi anh chọn trang sức. Vậy còn chiếc hoa tai?”

Một cú đấm đưa tới Tùng nghiêng người né lập tức trả một cú, cứ như vậy cậu trầy trật với cái đám đầu gấu này. Mặt cậu trúng một quyền đau rát, Tùng lùi lại xoay người tổng cho hất một cước văng ra. Nói gì thì nói Tùng chưa bao giờ tham gia một trận đấu kiểu bán mạng này, thường ngày đánh nhau cũng có chừng mực nào đó, đi đâu này làm Tùng lúng túng không ít.

Vũ Phong như cũng hiểu được đi đâu đó, Tùng nhận ra anh ở rất sát cậu cũng đỡ cho cậu nhiều cú tập kích từ phía sau, ngược lại cậu cũng bảo vệ phía sau anh. Khác với Tùng, nếu như kẻ nào để Vũ Phong có thể chạm vào là chỉ có đổ máu, nhưng một đi đâu chắc chắn là anh ăn đòn nhiều hơn cậu, quần áo anh bẩn kinh khủng.

Thế trận bỗng nhiên giãn ra, Tùng chưa kịp xem xem có chuyện gì thì đã nghe tiếng Vũ Phong thông báo từ phía sau cậu.

– Viện binh tới rồi, không sợ ba đánh một nữa. Tự nhiên đi.

Vũ Phong nói rồi anh có vẻ thoải mái hơn khi nãy nhưng Tùng không thấy áp lực chỗ cậu giảm bớt, Tùng thoái lui nhiều hơn khi tay chân cậu đã dần giảm sự nhanh nhẹn.

Góc bên kia một người nãy giờ chẳng hề tham gia trận đấu chỉ đứng quan sát, hắn ngày càng điên hơn khi đám thủ hạ chẳng làm gì được kẻ mà

hắn ghét, hắn muốn kẻ đó gục càng nhanh càng tốt. Hắn đã chuẩn bị những tay tốt nhất chỉ để tiếp kẻ đó, vậy mà nó vẫn ngang nhiên được người kia không tiếc mình bị đánh trúng bảo hộ nó. Nhưng lúc này phía sau đã sơ hở. Một ánh sáng kim loại lóe lên trên tay, hắn lao tới...

Mũi dao đâm thẳng tới sau lưng Tùng, cậu vẫn không quay lại. Có quá nhiều áp lực phía trước làm cậu bỏ lỡ phòng thủ phía sau. Dù người của Vũ Phong đã đến, thế trận đã giãn nhưng ... cuối cùng Vũ Phong cũng nhận ra đối thủ của Tùng không hề giảm bớt... và khi anh phát hiện có lẽ đã muộn, nhưng chưa hẳn quá muộn

... Vũ Phong phóng thẳng con dao vốn phải được gắn chặt trên chiếc nhẫn về phía cánh tay hắn, con dao đi chính xác cắt thẳng một đường trên cánh tay làm hắn chậm lại, nhưng chỉ một chút... ánh mắt căm ghét nhìn về phía Tùng không hề giảm bớt cũng như con dao trên tay hắn vẫn tiếp tục lao tới bất chấp cánh tay đã bị thương...

... Vũ Phong rung động toàn thân, anh nhận ra con dao sắp sửa cắm vào lưng Tùng trong khi cậu không hề hay biết nguy hiểm đang đến. Anh muốn chặn nó lại, anh không muốn thấy cảnh nó đâm vào tẩm lưng đó, bất chấp một tên đang lao vào tấn công anh, Vũ Phong dùng toàn bộ sức bật cơ thể lao về phía hắn, chỉ cần làm chệch đường đi của mũi dao, anh tính toán trong đầu như thế... nhưng mũi dao đã quá gần, anh không đủ thời gian để ra một cú đấm hay một cú đá giải vây, anh chỉ có thể lao tới...

... Và ...phập... âm thanh đâm vào da thịt bén ngọt, một thân người khựng lại... rồi ...từ từ gục xuống... một dòng máu đỏ tươi loang ra... một tiếng hét thất thanh.

– KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

.....

Tùng giật mình tỉnh giấc, cậu ngủ bao lâu rồi, cánh tay cậu ê ẩm, cả người cũng ê ẩm, ngó quanh màu trắng và mùi thuốc khử trùng đập vào mắt vào mũi.

“Mình đang ở bệnh viện”.

Rướn người ng ồi dậy, Tùng nghe toàn thân đau nhức. Chưa lần nào cậu đánh nhau dữ dội như lần này, vừa nguy hiểm lại đầy máu cùng thương tích đầy mình. Tùng đoán cái mặt cậu bây giờ chắc còn bầm đen bầm đỏ nhưng cũng còn đỡ hơn hôm trước sưng vù lên, chưa kể một mớ trên mình không nhìn thấy được.

Nãy giờ cậu đã gục đầu trên giường bệnh ngủ ngon lành không biết bao nhiêu lâu, ngó lên đồng hồ đã gần bảy giờ tối. Nhìn lại giường, Vũ Phong vẫn nằm im không động tĩnh gì. Tùng giờ nhẹ áo anh xem mấy vết thương trên người... Từ khi anh gục xuống trước mắt cậu tới bây giờ đã ba ngày rồi, cậu không quên được lúc máu anh bắt đầu loang trên mặt đất mà cậu thì không thể tiến tới chỗ anh được. Hết sau khi đâm trúng Vũ Phong một nhát thì lại điên cuồng tấn công cậu, phải mất một lúc sau mới kết thúc, mà tới giờ cậu cũng không biết chính xác một lúc là bao lâu vì thời gian đó với cậu là thăm thẳm. Cậu đã không cần biết đối thủ là ai, có bao nhiêu, dữ dằn cỡ nào. Cậu chỉ lao tới, cậu cần kết thúc thật nhanh, cậu hạ gục chúng không nương tay, cậu cần tới bên anh nhanh hơn. Cậu cần biết anh đang như thế nào? Cậu muốn biết ngay lập tức anh có còn thở không? Như con cọp điên, Tùng vớ được tên nào không ngần ngại làm cho tên đó ngừng hoạt động ngay lập tức. Tùng sợ mình đến muộn, cậu sẽ mất anh vĩnh viễn, cậu cũng không nhớ mình đã làm cách gì cho đến khi cậu tới được bên Vũ Phong mà không có ai ngăn cản nữa.

Đưa được Vũ Phong vào phòng cấp cứu đã khá trễ, anh mất quá nhiều máu rơi vào hôn mê, lưỡi dao khốn kiếp đó đã phạm vào tim anh. Đã ba ngày anh chưa tỉnh lại, nhưng cậu cũng mừng vì anh không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa.

Mấy ngày liền Tùng túc trực ngoài hành lang không dám chớp mắt dù chỉ một phút cho đến khi Vũ Phong được chuyển ra khỏi phòng sản sóc đặc biệt đến phòng chăm sóc riêng này. Việc còn lại là chờ cho anh tỉnh lại. Trên người anh đầy nhọ đủ thứ làm Tùng xót xa...

Sau khi hoảng loạn qua đi giờ bình tĩnh lại Tùng bắt đầu suy nghĩ lý do tại sao anh lại đỡ cho cậu lưỡi dao đó, nhìn vẻ mặt Vũ Phong bình thản nằm im khiến tim Tùng đập loạn.

“Vũ Phong ời là Vũ Phong, anh thật ra là sao đây, sao lúc thì hất hủi người ta lúc thì đổi mạng cho. Anh nói xem em phải nghĩ theo chiều hướng nào đây, em có chút hy vọng nào vào tình cảm của anh không hả? Nhưng gì thì gì anh cũng phải tỉnh lại trước đã, đừng làm em phải ân hận suốt đời. Vũ Phong...”

Bây giờ những vết thương làm cậu đau không ít, chẳng hiểu sao ba ngày qua cậu chẳng nghe đau, Tư Hùng cứ theo coi cậu có bị thương chỗ nào không và hẳn không khỏi ngạc nhiên khi Tùng cứ sân sân, sau một trận như vậy cậu mà không bề gì thì đúng là đáng để người ta ngưỡng mộ. Nhưng khổ nỗi ở trong chăn mới biết chăn có rận, thân thể cậu bắt đầu biểu tình, thiệt thê thảm. Có tiếng gõ cửa nhẹ, Tùng quay lại nhìn xem ai vào, là Xuân.

– Đói chưa? Mang chút đồ cho cậu nè._Cái mặt nó nhăn nhó._

Xuân mang một cà mên vừa cơm vừa canh vào cho Tùng. Chuyện xảy ra Tùng chẳng biết gọi ai ngoài thằng Xuân.

– Chưa tỉnh hả? _Xuân nhướn nhướn mắt nhìn về phía Vũ Phong_

– Ừ, nhưng chắc nay mai thôi. Bác sỹ bảo vậy.

– He...he... anh hùng cứu mỹ nhân.

– Điên! _Tùng bác bỏ nhưng mặt đỏ bừng, có đi đâu nó trở thành màu tím vì những vết bầm._

– Cậu có nghĩ sau khi tỉnh lại anh ấy sẽ tỏ tình với cậu không?

– Trời sập thì có._ Miệng nói vậy chứ bụng cậu cũng không ngừng hy vọng_

Cậu dỡ cơm ra ăn, nhai trệu trạo. Cái miệng đau quá chừng mà ăn cháo thì một lát sau sẽ đói không chịu nổi, bên cạnh Xuân thì thẩn thẩn tán dóc chuyện ngoài quán Four. Anh Kỳ bao luôn phần việc buổi sáng của cậu. Cậu mới mở cửa phục vụ ăn sáng chưa được mấy ngày đã xảy ra chuyện, Anh Kỳ bảo không nên gây ấn tượng xấu cho quán nên cậu thay Tùng làm luôn việc bữa sáng.

– Anh Anh Kỳ làm nổi không? Còn bar thì sao?

– Anh ấy ở đó suốt từ sáng sớm đến nửa đêm, thiếu đi đâu chỉ còn nước ngủ luôn ở đó. Ngày nào tui cũng tranh thủ chớ ảnh về chứ cái kì ầu lờ đờ của ảnh mấy hôm nay thấy kỳ kỳ sao ấy.

– Ủ, cậu bảo anh ấy tạm nghỉ đi dù gì cũng mới khai trương đâu có bao nhiêu khách biết.

– Không sao đâu, mình với thằng Sơn sẽ phụ ảnh mà, mình cũng đang theo ảnh học pha chế thức uống. Sao, thấy được không?

– Chừng nào pha được một món ra hồn thì hãy khoe.

– Xì! _ Xuân trề môi dài cả thước, quay sang hướng giường bệnh, Xuân chuyển đề tài _ Người nhà ông có ý kiến gì không, thế nào mà bỏ qua được. Nặng thế kia mà, suýt chút mất mạng.

– Mình chưa báo cho gia đình anh ấy biết._ Tùng thản nhiên nhét miếng cơm vào miệng vừa trả lời Xuân._

– Giỡn, mạng người đó. Lỡ có chuyện gì mai này cậu ăn nói làm sao?

– Mình có biết ai trong gia đình đó ngoài Minh Hàn đâu, mà cậu biết rồi đấy, Minh Hàn và Vũ Phong có hòa thuận gì đâu... Vả lại Vũ Phong cũng không việc gì mà. Chờ ảnh tỉnh lại ảnh tự quyết đi.

– Mấy người nhà giàu này sống cái kiểu gì kỳ cục. Này mà cậu có nhớ mặt cái tên đâm cậu không?

– Hắn thành tro tui cũng nhớ, suốt cả buổi chắc hắn chỉ nhắm vào tui ra tay là muốn lấy mạng. Mà nghĩ cũng lạ, đáng ra hắn phải nhắm vào Vũ Phong mới đúng.

– Sao lại nhắm Vũ Phong?

– Vì người từ chối tình cảm của hắn là Vũ Phong, hại hắn thua xiềng liềng mấy trận cá cược ở võ đài cũng là Vũ Phong.

– À ra là ân oán tình cảm, tui cũng nghe nói loại người này ghen kinh lắm. Ghen là giết người yêu như chơi ấy. Chặt mấy khúc luôn...

– ..._ Mặt Tùng nhăn nhăn khó chịu._

– Nè tui không nói cậu, cậu là ngoại lệ không biết ghen. Ai như cậu còn chuẩn bị cả bàn ăn tình nhân cho anh ta nữa chứ, gặp tui tui cho thuốc sổ vô luôn.

– Tui không có người yêu, còn chuyện đó là công việc. Mà dẹp chuyện đó qua một bên đi, cậu lúc này bà tám quá.

– Nè chẳng lẽ ng ấ đây lặng lẽ ngắm cậu ăn cơm. Vậy còn quái dị hơn, à mà cậu có chắc tên đó chỉ nhắm vào cậu không?

– Chắc, một chơi ba mà chỉ có mình tui là bị nghi ầu hơn còn thêm cái tên đó cứ đứng im quan sát suốt trận, ra tay một cái là thắng tui mà tiến, hắn đâu phải tay vừa. Một chơi một tui chưa chắc là đối thủ của hắn.

– Vậy sao cậu không bị thương nặng chỗ nào vậy?

– Ừ vì lúc đó Vũ Phong lo phía sau lưng, không thì toi sớm r ấ.

– Tình quá chứ, cậu không nghĩ cậu bị đánh ghen hả?

– Đánh ghen?

– Phải, hắn xem cậu là tình địch vì lúc nào cậu cũng kè kè một bên người hắn để ý, hắn dĩ nhiên sẽ nghĩ tại cậu mà Vũ Phong từ chối hắn, tức

giận trút hết lên người cậu...

Tùng chợt nghĩ cái lần Vũ Phong cứ quấn lấy cậu trước mắt hắn, chọc cho hắn đánh thua, cậu nghĩ giả thuyết của Xuân cũng không sai. Đúng là hắn ghen, nếu là cậu cậu cũng ghen mà.

– Ghen lộn chỗ r ồi._ Tùng phán gọn lỏn._

– Vậy à...hehe chứng tỏ hai người làm nhiều việc khiến người ta hiểu lầm...he...he chúc mừng cậu bị đánh ghen. Thôi tui về đây, còn quay lại quán phụ một tay nữa.

Xuân xếp cà mên cơm Tùng vừa ăn xong cho gọn gàng r ồi chuẩn bị ra về Móc trong túi xách ra một bình nước lỏng lỏng màu vàng đưa cho Tùng.

– Anh Anh Kỳ đưa đó, sinh tố. Uống thêm cho khỏe, mấy ngày nay cậu có thèm ăn uống gì đâu, không khéo lại phải vay tiền nhập viện đó.

Tùng cười trừ với cái kiểu bóng gió của Xuân.

– R ồi, lát uống bây giờ no quá.

Xuân đi r ồi Tùng thở dài, có thằng bạn lo lắng cho giữa lúc xa nhà cũng ấm áp. Không uống công kết bạn với nó, cái miệng hay ăn mắm ăn muối nhưng rất tình nghĩa mà. Bước lại giường bệnh nhìn Vũ Phong một cái, r ồi nhìn mấy cái máy đang đang theo dõi tình trạng của anh, chai dịch truyền. Cái nào cũng hoạt động tốt, cậu lại ng ồi xuống cạnh giường nhẹ nắm bàn tay anh lạnh lạnh.

Mãi ngày hôm sau Vũ Phong mới tỉnh, anh hé mắt đảo qua đảo lại hai con ngươi. Tùng nín thở nhìn anh cử động mi mắt.

– Vũ Phong, anh tỉnh chưa? Nhìn thấy em không?

Vũ Phong mất mười phút để định thần, xong anh ra hiệu Tùng xoay một vòng. Tùng không hiểu gì cũng xoay một vòng. Vũ Phong nhìn cậu,

mặt anh có vẻ hài lòng.

– Anh buồn ngủ.

Vậy rồi Vũ Phong nhắm mắt ngủ tiếp. Nhưng Tùng thì cười toe, vậy là anh ổn rồi. Cậu chạy đi gọi bác sĩ báo là anh vừa tỉnh.

Vũ Phong một lần nữa mở mắt, ánh sáng làm anh phải nheo nheo mắt lại. Ngó quanh quất xác định lại một lần xem anh đang ở tình trạng như thế nào. Nghe tiếng lục đục anh nhìn về hướng có tiếng động, Tùng vừa tắm xong từ phòng tắm bước ra, tay đang chà chà cái khăn trên tóc cố làm cho nó nhanh khô. Anh cười, ờ mà anh chẳng biết mình cười ngu ngốc như thế vì cái gì, chỉ là anh cảm thấy thoải mái mãn nguyện, một cảm giác thật tuyệt vời khi thấy cậu yên lành trong tầm mắt anh.

Anh lên tiếng gọi, tiếng phát ra còn ậm ừ vì cổ họng chưa quen, nghe như tiếng rên rỉ.

– Anh dậy rồi hả? Làm em sợ quá chừng. Tự dưng nói ngủ cái ngủ liền hai ngày. May là bác sĩ bảo chỉ ngủ thôi không thì em lo chết.

Thấy Vũ Phong còn lơ ngơ Tùng không nói nữa, Tùng thấy trong lòng như hạ được cục cân mấy ngàn ký. Suốt cả thời gian anh ngủ mê cậu sợ hãi canh từng hơi thở của anh cứ sợ nó đứt mất giữa chừng. Tùng lấy chén cháo loãng cậu đã luôn chuẩn bị sẵn chờ anh tỉnh mang tới bên giường.

– Ăn chút cháo đi, lâu rồi anh không có ăn gì, toàn truyền dịch không.

– Anh đâu có bị thương ở tay đâu? _ không cần có người đút_

– Nhiều chuyện, còn chưa ngủ dậy được mà đã kiếm chuyện rồi.

Lần nữa vài tiếng, Tùng múc muỗng cháo thổi nhẹ qua đút Vũ Phong, từng muỗng từng muỗng không cần biết anh có muốn ăn hay chưa, hay đã đói ý để cậu đút không. Vũ Phong cũng ngoan ngoãn ăn không phản nản gì nữa, vài muỗng vào bụng là anh bắt đầu thấy dễ chịu. Nhất là thấy vẻ mặt căng thẳng lo lắng của Tùng làm anh càng thích hơn.

Nằm viện thêm một tuần có thể nói chuyện ăn uống gần như là bình thường được. Dĩ nhiên thực đơn của anh toàn những thứ dễ tiêu, bổ máu.

– Tùng à, em bắt anh ăn món này hoài chắc không bệnh chết mà sẽ chết vì ngán đó.

– Ăn đi, bổ mà!

Vậy là cứ hai chữ bổ mà là Tùng nhét cho hết vào bao tử anh, miệng ca cẩm nhưng Vũ Phong cũng ngoan ngoãn nuốt hết, có người chăm sóc tận tình như thế không khoái chết mới lạ.

Tùng mấy hôm nay vui lắm, có vẻ như cậu vừa tiến một bậc trong quan hệ giữa hai người. Đờn nào cậu có quyền nói với anh phải thế nọ phải thế kia, bây giờ thì khác, cậu có thể...

“Anh phải lau mình đi... quay người lại... ăn đi... uống thuốc đi... thoa thuốc đây... đi ngủ đi...”

Tùng cười mím chỉ mỗi khi thấy cái vẻ nghe lời của anh rất chi là dễ thương không có cái kiêu gia trưởng hay ông chủ đối với cậu như thường ngày. Tính ra bây giờ cậu giống người yêu của anh nhất.

Một buổi sau ba tuần nằm viện, Vũ Phong gần như có thể ăn uống bước tới bước lui bình thường được. Tùng mon men ngẩng trên mép giường nhìn anh đang xem tin tức buổi tối trên tivi.

– Vũ Phong này..._ Tùng lên tiếng khẽ khàng.

– Hử? _ Vũ Phong trả lời mà không chú ý lắm_

– Sao anh đỡ mũi dao đó cho em vậy?

– ...

– Anh có thể mất mạng đó, anh không phải làm cái việc nguy hiểm như vậy chỉ vì một người không quan trọng chứ?

– Trượt chân thôi, anh phóng con dao để cứu em, nhưng vì vội quá mất đà lao vào luôn. Chỉ vậy thôi..._ Vũ Phong trả lời mắt không rời khỏi tivi._

– ...

Tùng cả người sượng trân vì câu trả lời của Vũ Phong, cậu ngỡ ngàng cố nở một nụ cười... Bấy lâu không dám hỏi cũng chỉ sợ nghe câu trả lời như thế này. Nhưng vì có nhiều hi vọng quá nên cậu đã hỏi, cuối cùng thì...

– Anh muốn uống gì không, em ra ngoài mua...?

Nói rồi không đợi Vũ Phong trả lời, Tùng vội vã đi ra ngoài. Cậu đi lại máy bán nước tự động đặt trong hành lang, giờ này đã trễ lắm rồi hành lang vắng hoe. Tùng không để ý gì đến cái máy bán nước, cậu chậm chạp ngồi xuống hàng ghế đặt cạnh đó, tâm trạng cậu giờ thật kỳ cục...có chút quê nhưng cũng đau vô cùng, ngại ngại một chút nhưng cũng không cam lòng. Rõ ràng thời gian gần đây Vũ Phong đối với Tùng không có cái kiểu chà đạp như ban đầu, ít nhiều anh cũng rất nhẹ nhàng rất tình cảm với cậu, miễn cưỡng một chút cũng có thể nói có phần cưng chiều nữa_ cưng quá trời ấy chứ_ Thêm lần suýt chết vì cậu thì Tùng thấy mình hoàn toàn có thể đặt niềm tin vào thứ tình cảm Vũ Phong dành cho cậu là tình yêu, nhưng sao anh cứ thích làm cậu đau, hay thực sự dù anh có thứ cảm tình đó với cậu thì anh cũng sẽ không để cho nó thành hiện thực. Anh sẽ không thừa nhận, không cho cậu một vị trí rõ ràng trong trái tim anh, bên cạnh anh. Vì lí do gì? Vì cậu là đàn ông hay vì gia thế cậu không có... hay vì từ đầu cậu đã để anh coi thường mình nên đến cuối anh thấy không cần thiết phải làm cho cậu vui, anh thấy cậu không cần thiết phải được coi trọng. Chỉ cần tiền tài vật chất thêm chút quan hệ thế xác là đủ giữ cậu phủ phục dưới chân anh? Nếu anh thực sự nghĩ vậy cậu cũng không trách. Chỉ vì từ đầu chính cậu làm cho anh nghĩ về cậu như vậy. Cậu cũng không hối hận gì, vì có quay lại cậu cũng chẳng thể làm khác đi được, dù quay lại một trăm lần cậu cũng thấy mình đã làm đúng. Tùng vò vò đầu mình, cậu không nhận thấy mình đã sắp làm nó rối bời lên rồi, cậu cũng không muốn khóc nhưng mũi cậu cũng nghe cay cay. Cậu cảm thấy rối quá, bỏ thì vương nhưng cứ thế này mãi thì tội cho trái tim cậu. Một thứ ngay tắp lự tay

mà với mãi cũng chẳng tới... Tùng chẳng biết làm sao với tình hình của mình hiện giờ, cậu cứ ng ỡ vò vò cái đầu cậu mãi cứ như vò một lát nó sẽ cho cậu lời giải đáp vậy.

Tùng đi lâu chẳng thấy trở lại, Vũ Phong nhìn ra cửa một lát rồi xuống giường ra ngoài. Vừa đi hết đoạn hành lang anh nhìn thấy Tùng đang ng ỡ chỗ máy bán nước tự động, tay cậu không cần gì cả chứng tỏ cậu đã chẳng mua gì, Tùng ng ỡ, tay cứ thỉnh thoảng vò vò cái đầu rồi day day sống mũi. Vũ Phong quay trở vào phòng lên giường ng ỡ xem tivi như cũ nhưng đầu óc anh chẳng để vào cái tivi, chỉ luẩn quẩn bộ dáng s ầu não vò vò đầu của ai đó ngoài hành lang.

Khoảng nửa tiếng kể từ khi Tùng ra ngoài cậu mới đẩy cửa trở vào. Mặt mày không có gì khác lạ. Vũ Phong chăm chăm nhìn cậu.

– Em mua gì?

– Hả? À..._ Tùng nhìn tay mình trống trơn thì giật mình_ ...à... em uống bên ngoài rồi._ Tùng lắp vấp trả lời._

– Em có vẻ không vui vì câu trả lời của anh?

– Đâu có... làm gì có chuyện đó..._ Tùng thót ruột khi nghe Vũ Phong bắt đầu chủ đề này, cậu vừa thả thông tư tưởng của mình là “tới đâu tính tới đó suy nghĩ nhiều vừa mệt vừa chẳng được gì” nhưng anh thì chẳng tha cho cậu..._

– Hay em muốn nghe anh trả lời vì anh yêu em nên mới đỡ cho em một dao?

– Không có, em không có nói vậy... _“yêu”, Tùng nghe chua chua trong long._

– “Người quan trọng”? Em ám chỉ em là người quan trọng của anh phải không?

– Em biết... em kh...ôn...g...

...Vậy thì em nói đúng rồi đó..._Vũ Phong tiếp lời._

...Có là... gì... quan...đúng...anh...nói...

Vũ Phong với tay kéo Tùng đang vô cùng ngỡ ngàng ăn nói quàng xiên vào lòng mình, anh ôm cậu thật thật chặt, áp má anh vào má cậu.

– Anh đã rất sợ mất em, anh sợ cái âm thanh mũi dao đó đâm vào da thịt em sẽ cướp em đi vĩnh viễn. Anh đã thực sự rất sợ.

– Anh... trượt... chân...?

– Phải anh trượt chân, trượt chân té vào bể tình của em mất rồi.

– Vũ Phong! Anh biết ...anh...anh đang...nói...gì... gì không?

– Biết, anh đang nói anh yêu em, Tùng!_ Vũ Phong đặt lên môi cậu một nụ hôn nhẹ nhàng, say say nhìn khuôn mặt cậu đang kè sát mặt anh._

Hai tay Tùng nãy giờ đang buông thõng vì không biết mình đang rơi vào trạng thái gì giờ lại quấn chặt lấy Vũ Phong.

– Thật chứ? Nhưng anh đã bảo...

– Không cần biết anh từng nói gì, bây giờ anh nói anh yêu em.

Tùng định hỏi anh từng nói cậu chỉ là người tình trên giường của anh, vậy sau khi anh nói yêu cậu chuyện đó có gì thay đổi không, rồi con nợ của anh rồi...v.v... Nhưng anh đã nói bỏ qua hết những gì anh từng nói, vậy thì thôi coi như tính luôn cả những chuyện cậu đang thắc mắc vào.

Tùng theo anh ngã xuống giường để mặc cho anh mơn trớn đôi môi cậu, ướt át. Cho lưỡi anh mặc sức quấn lấy lưỡi cậu, cậu còn đang bận nghĩ đến ngấm những gì cậu vừa nghe có thật hay không. Anh tiến ngày càng sâu làm cho cậu phải mở miệng lớn hết cỡ đón nhận cái lưỡi tham lam của anh lũng sục từng góc ngách trong miệng cậu... Tùng bắt đầu khó thở, cậu cố đẩy Vũ Phong ra để lấy oxy nhưng càng đẩy Vũ Phong càng đè chặt hơn, bản năng sinh tồn của cơ thể trở dậy, Tùng thuận thế hít Vũ Phong

văng phịch qua một bên, không khí ủa vào, bật dậy Tùng hít lấy hít để. Chưa thỏa cậu đã bị vật trở xuống, môi cậu lại bị lấp mất.

Tùng đoán chắc cậu sẽ chết vì ngộp thở, cậu không thể chết khi vừa mới được yêu. Không cam tâm, Tùng dùng cả hai bàn tay đẩy khuôn mặt Vũ Phong tách khỏi mặt mình vài centimet và vất vả để giữ được khoảng cách như vậy.

– Anh muốn giết người hả? Em không muốn chết vì được hôn đâu. _
Tùng nhăn nhó mặt _ Sẽ là cái chết ngớ ngẩn nhất được ghi vào sách kỷ lục thế giới.

– Không sao, vậy anh sẽ để em chết vì cái khác. Chết vì sung sướng đi.

Dứt lời môi anh đã ập xuống cổ cậu, mát mát từng chút. Đi đến đâu làn môi anh để lại những vết đỏ trên da cậu tới đó. Chiếc áo thun bị kéo trễ xuống, cổ áo giãn ra hết cỡ, lộ ra chấm hồng đã cương cứng.

– Em thích rồi này._ Vũ Phong nói bằng một giọng tà không chịu nổi._

Tay anh mân mê làm cho hai chấm hồng ngày càng đỏ hơn, cho đôi môi cậu bật ra tiếng rên khe khẽ. Anh khoái chí dùng răng nghiền nhẹ nó thêm chút nữa, tiếng rên rả lại bật ra lớn hơn. Chiếc áo lại được đẩy lên khỏi đầu cậu, quấn chặt hai cổ tay cậu vào nhau. Vũ Phong mặc sức nhai hai đầu ngực cậu phơi l ồ lộ. Thỉnh thoảng chúng lại bị cắn mạnh làm cậu phải xuýt xoa nài nỉ anh nhẹ rằng.

– Không nhẹ được. Anh bây giờ chỉ muốn xé em ra từng mảnh ăn từng mảnh nhai kỹ từng mảnh thôi.

– Em không phải con khô mực. Lúc thì đòi làm món nhấm rượu lúc thì đòi xé nhai từng miếng. Anh là yêu quái hả!_ Tùng nói trong tiếng thở dốc của mình._

Vũ Phong cười hi hi với cái kiêu ca cẩm của Tùng, cậu là món ăn khoái khẩu của anh không chỉ thế mà còn là rượu làm anh say, là hương làm anh bị nghiện. Anh thấy đầu mình sắp hoa lên không biết vì quá hưng phấn hay

vì bị thiếu máu. Mỗi anh làm việc, tay anh cũng siêng năng, cả thân người anh cũng đề lên thân hình cậu, hai thân thể trăn trụi tự lúc nào đang quấn lấy nhau.

Tay anh ngày càng tiến sâu vào nơi cần tới, Tùng oằn người khi ngón tay anh thâm nhập vào trong cậu, nhưng giữa lúc này cái đau không rõ nữa mà nhường cho sự thỏa mãn hưng phấn đến tột cùng. Chân cậu dang rộng hơn để ngón thứ hai của anh dễ đi vào, tiếng hỗn hển vọng theo từng nhịp đẩy của các ngón tay và gọi tình hơn khi đôi môi anh quấn lấy cậu nhỏ phía trước. Tùng không chịu nổi, chẳng là gì so với những lần trước anh ân ái với cậu, nhưng kích thích cực điểm khi hai người đã thổ lộ lòng nhau. Nó làm cả hai không kềm chế lâu được. Tùng xuất ra trong khi Vũ Phong đưa ngón thứ ba vào trong cậu, Tùng không thể chịu nổi nữa. Cậu đầu hàng. Vũ Phong lúc này mới rút những ngón tay anh ra, đưa cậu nhỏ đã căng cứng như thanh sắt nguội ấn vào hang nhỏ của Tùng... Đê mê...mờ mịt...đó là cảm giác của cả hai khi thanh sắt nguội ấy vào tận trong cùng, nơi sâu thẳm nhất.

Gục trên người Tùng anh thở.

– Em ngày càng làm người ta không chịu nổi. Thật đáng ghét mà. Anh phải ăn em lần nữa thôi, bấy nhiêu chưa đủ._ Vũ Phong nói trong khi môi anh cọ lên môi Tùng._

– Không, bao nhiêu đó đủ rồi._ Tùng trả lời lạnh tanh_ Anh đang dưỡng bệnh đó, không phải đi nghỉ mát đâu._ Dù cậu cũng rất muốn không chỉ một lần nữa mà những một vài lần nữa cũng được, nhưng cậu không thể quên cậu đang chăm sóc người bệnh._

– Đừng làm mất hứng chứ em. Anh cả mấy tuần nay không có gần gũi em chút nào cả.

– Đừng đùa chứ, cả mấy tuần nay tưởng chết rồi vậy mà còn dám nghĩ chuyện đó. Anh thật biết đùa. _ Tùng âu yếm trách móc._

– Có vô hòm nhìn thấy em cũng sẽ nghĩ tới chuyện đó thôi.

Vũ Phong định đề cậu ra lần nữa nhưng cậu một phát cho anh nhẹ nhàng đo giường.

– Nằm yên đó đi, em lau người cho._ Tùng nói đúng giọng bà vợ lệnh cho ông chồng hư đốn._

– Không cần, em lên đây... _ Vũ Phong chỉ chỗ trống bên cạnh_ lên ngủ luôn đi.

– Không được._ Cậu dứt khoát_ Ở đây là bệnh viện không phải ở nhà.

Tùng đi vào nhà tắm lấy khăn, cậu không thể tưởng tượng ngày mai bác sỹ tới thăm bệnh với cái đồng bầy hầy mất mặt này thì còn gì mặt mũi nữa. Ít ra phải vệ sinh cả hai sạch sẽ mới ngủ được.

....

Tùng nằm gối đầu trên tay Vũ Phong, dưới ánh đèn ngủ mờ mờ.

– Vũ Phong, anh yêu em thật hả?

– Chứ giả chỗ nào?

– Chỗ nào cũng thấy không thật.

– Ồ!

– Anh không phải ban đầu không thích quan hệ đồng giới sao?

– Thì tại em dụ dỗ anh.

– Chẳng phải anh rất ghét em đó sao?

– Có hả?

– Còn rất khinh thường nữa?

– Vậy à? Chắc không?

– Em không quên cái cách anh nhìn em khi em nói em yêu anh, nó nói rằng anh rất ghê tởm em.

– Em chắc vậy hả?

– Chứ không phải sao?

– Chắc là có một chút.

– Anh đánh em đau lắm._ Tùng chẳng biết làm sao tự dưng mọi uất ức cậu như muốn tuôn ra hết, cứ như nắp chai được mở ga tràn ra ào ạt._

– Sao bây giờ muốn đòi nợ anh hả?_ Vũ Phong nói có vẻ hơi khó chịu._

Tùng nghe âm hưởng của anh cũng nhận ra, cậu có chút buồn buồn. Cái gì tốt của anh đúng là cũng chưa tới phiên cậu hưởng. Tùng lặng lẽ quay lưng về phía anh, úp mặt khẽ xuống nệm giường nói gần như không thành tiếng.

– Chỉ là em sợ sáng mai thức dậy cái gì cũng không thật, muốn tranh thủ một chút. Anh không thích thì thôi vậy.

– Đây!_ Vũ Phong thấy hụt hẫng khi Tùng bỏ anh quay mặt chỗ khác, đúng là anh có cảm thấy khó chịu một chút khi bị chất vấn chuyện cũ nhưng không có nghĩa những gì anh nói này giờ là giả_ Anh không biết em mà cũng biết giận lấy nữa sao?

– Không có, em từ trước giờ không biết giận, cũng không có dám giận ai cả.

– Đây, không đùa chứ? Định nằm như vậy mãi sao? _ Vũ Phong kéo nhẹ Tùng, nhưng cậu quyết không thêm quay lại._

– Em vẫn có thể như trước đây đi theo anh, anh không cần miễn cưỡng khi trong lòng anh không rõ anh có thích em thật hay không._ Tùng nói gần như là rên rỉ thì đúng hơn._

Ai đó nghe thấy mà đau lòng, Vũ Phong biết rõ anh đã thích cậu rồi, và sự kiện đêm hôm đó càng khẳng định Tùng quan trọng đối với anh ra sao. Nhưng có lẽ anh còn chưa biết phải như thế nào mới gọi là đang yêu đương. Hai người yêu nhau thì cư xử với nhau như thế nào thì người kia sẽ tin tưởng rằng đang được yêu, Anh không biết phải tạo niềm tin cho Tùng thế nào. Anh chưa trải qua cảm giác như Tùng đang nói, bấp bênh, không thật. Anh luôn biết Tùng chỉ hướng về anh và anh luôn tự tin có thể thu hút cậu tuyệt đối nhưng ngược lại anh chẳng biết phải làm gì.

– Anh đã bảo anh thực sự thích em mà._ Lúc này chắc Vũ Phong chỉ có thể nói nổi câu này._

– Không phải chỉ như tình nhân tạm thời? _ Tùng đột ngột hỏi._

– Không, anh muốn em luôn ở cạnh anh.

– Không sợ bị người ta cười?

– Không._ Miệng trả lời nhưng Vũ Phong thấy câu trả lời này là dư thừa, chẳng phải anh mang cậu đi khắp nơi là gì._

– Vậy nếu gia đình anh không thích?_ Tùng liên tưởng tới Minh Hàn._

– Liên can gì đến gia đình anh?_ Vũ Phong nhìn Tùng như cậu đang hỏi một câu rất rất kỳ quái._

– Không ngại em rất rất nghèo hả?

– ..._ Vũ Phong thực sự không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào. Nói không thì nghe sáo rỗng quá, nói có thì anh thực sự không nghĩ vậy, anh dư sức bảo bọc người của anh mà cần gì đến chuyện giàu hay nghèo._

– Sao vậy? Khó trả lời hả.

– Bộ anh cần tiền của em sao mà phải để ý em giàu hay nghèo?

Câu trả lời làm Tùng chưng hửng, cậu đang rất rất muốn làm khó anh, cậu đang rất rất muốn xả hết nhưng uất ức anh đè lên cậu bao lâu nay.

Thực ra một câu “anh yêu em” không giải hết chúng mà chỉ làm cho chúng mãnh liệt đòi “công đạo” hơn mà thôi. Nói tóm lại cậu đang làm nũng với anh mà chính cậu cũng chẳng biết mà Vũ Phong cũng chẳng biết, vì nếu biết anh chỉ cần vài lời ngọt ngào là xong chuyện. Nhưng Vũ Phong là Vũ Phong, anh có ngọt ngào lấy lòng ai bao giờ_ ờ ngoài chuyện anh giả vờ ngọt nhạt_ Nhưng bây giờ anh đang thật lòng, Tùng hỏi sao anh cứ trả lời vậy, haizzzz... làm không khí yêu đương của hai người thật kỳ quái.

Vũ Phong một kéo đứt khoát quay mặt Tùng về phía mình, anh nhìn thấy gì. Hai mắt cậu ngấn nước, Tùng chưa từng khóc từ khi anh biết cậu tới giờ, quá lắm mắt cậu đỏ lên chứ chưa từng thấy cậu rơi nước mắt... ờ thì anh cũng nhớ tới mấy lần anh đánh cậu te tua cậu cũng không khóc dù gương mặt cậu lúc đó rất khó coi, anh dùng những từ khó nghe để nói với cậu mặt cậu chỉ xám xịt lại chứ cũng không khóc, anh vô cớ hạ nhục cậu bắt cậu phải cúi đầu cậu cũng không khóc, vậy có gì bây giờ lại khóc.

– Sao lại khóc, nếu trách anh từng đánh đau em thì cho em đánh lại huề nhé.

Nước mắt càng chảy nhiều hơn, Vũ Phong phải ngẩng dậy xoa liên tục trên người cậu, rồi lau nước mắt trên má cậu. Anh lúng túng xoa tới xoa lui như đang cố tìm xem tuyến nước mắt ở đâu để mà bịt lại.

– Đánh em đau thật mà..._ Tùng lại nghẹn ngào, có lẽ ý thực cậu muốn nói là cậu rất đau lòng thì đúng hơn._

– Không lẽ đánh từ hồi nào bây giờ lại đau?

– Anh...anh... ăn hiếp em.

– Hả? _ Lần này Vũ Phong lúng túng thực sự, anh như gà mắc tóc khi Tùng khóc ngon lành không hề có ý muốn dừng lại. Trông anh thật buồn cười._

Anh đành ngẩng nhìn cậu khóc chán rồi tự nín, mắt sưng đỏ cả lên. Tùng khóc đã một trận, khóc cho tất cả mọi chuyện không vui trước đây trút

ra một lần. Đã, cậu thút thút cố nín hắt, trông Vũ Phong nhìn cậu mà cậu bật cười.

– Anh lúc trước làm gì khi người yêu khóc?

– Chỉ cần hôn một cái bảo nín đi là được, quá thì tặng một món quà đắt tiền một chút. Nhưng ít gặp trường hợp này.

– Xìiiiiiiiiiiii có giá dữ. May là anh không làm vậy với em, không thì...
_ Cậu cũng biết không thì sao._

Vũ Phong dù không rõ ràng lắm nhưng trực giác mách anh biết mấy chiêu hắt trước anh xài với các cô gái không được sử dụng với Tùng lúc này.

– Anh yêu em thật hả?

– Em hỏi câu này rã.

– Em muốn nghe lại.

– Không nói lại.

– Đáng ghét, cái gì tốt của anh cũng không cho người ta._ Tùng nũng nịu than thở._

– Từ nay cái gì của anh cũng cho em hết, vui chưa. Không khóc nữa nhé, em khóc anh thấy khó chịu, không vui.

– Anh cũng biết dẻo miệng. Ai khóc hoài chứ, em đâu phải con nít bốn năm tuổi.

– Vậy chứ ai mới khóc quá chừng.

– Tại...tại ...anh nói anh yêu em ... Em đã không dám nghĩ tới đi đâu đó...tự dưng lại nghe được nên...nên không kìm được thôi. Mai một không khóc nữa.

– Thì ra là lỗi của anh, anh đã làm em rất buồn phải không? _Vũ Phong hôn nhẹ lên gò má còn ướt đầm nước mắt_ Mai một sẽ yêu em hết lòng để bù lại...

Nước mắt lại tràn ra không thể bịt lại chỉ khác là đi kèm nụ cười mếu máo đầy hạnh phúc của Tùng mà thôi, lần này không làm Vũ Phong lúng túng nữa. Anh ôm chặt cậu trong lòng mình. Trời bắt đầu hửng sáng.

....

Anh Kỳ không dám về nhà với bộ dạng như thế, cậu đến thẳng quán. Quán đã nghỉ trưa, anh nhìn thấy Tùng đang loay hoay làm gì đó.

– Cậu không ở trong bệnh viện hả?

– Vũ Phong khỏe hẳn rồi, em về đây coi quán một chút, chiều lại vào. Anh Kỳ, anh không sao chứ. Có chuyện gì vậy? ...Anh Kỳ...

– Tùng à!... Tôi thật... tôi thật không biết làm gì bây giờ... tôi... chắc tôi điên quá... Minh Hàn...

– Minh Hàn sao? Anh gặp anh Minh Hàn hả?

Anh Kỳ gật gật đầu...

– Anh ấy xúc phạm anh hả, mắng anh hả?

– Không có... Minh Hàn... anh ấy...bảo rằng... anh ấy... yêu...yêu... yêu tôi.

– ....!!!!....

Tùng cũng đờ cả người, chuyện xảy ra hôm Minh Hàn đến tìm Vũ Phong hỏi tung tích Anh Kỳ cậu cũng đã có linh cảm có chuyện không bình thường... Nhưng không ngờ... lại...

– Còn Toàn Hiếu, không phải bảo anh làm người tình bí mật đó chứ._ Tùng hỏi cái này là do liên tưởng đến Vũ Phong từng nói với cậu như vậy

và thấy thái độ Anh Kỳ quá... quá... là..._

– Tôi không biết, anh ấy xin một cơ hội cho cả hai làm lại từ đầu.
Anh... ấy...

– Vậy thì anh phải vui chứ sao lại thất th ần dữ vậy, nói em nghe xem.
Hay anh không yêu anh ấy nữa?

– Tôi mỗi sáng đầu đến công ty chỉ để nhìn anh ấy...!

– Không phải đi tập thể dục sao?

Anh Kỳ lắc lắc đầu.

– Vậy thì có gì mà phải lo, anh Minh Hàn đã đáp lại tình cảm của anh
r ồi.

– Nhưng chẳng phải là quá muộn sao, còn cha mẹ tôi. Mà tôi không tự
tin Minh Hàn sẽ không thay đổi, tôi đang nghi ngờ không biết giữa anh ta
và Toàn Hiếu xảy ra chuyện gì... bây giờ chấp nhận anh ấy mai này có khi
nào...

– Chắc không đâu. Nhưng hai bác thì...

– Nếu là cậu thì cậu làm gì hả Tùng?

– Không biết, không biết... em thực sự cũng sẽ không biết phải làm gì.

Tùng tưởng tượng cha mẹ mình cũng như cha mẹ Anh Kỳ, buồn bã mỗi
mòn vì con, cậu thà không bao giờ cho cha mẹ biết khuynh hướng giới tính
của mình.

Tùng không để ý Anh Kỳ gục mặt trên bàn, một lúc lâu cũng chẳng thấy
nói năng gì.

– Thôi thì từ từ tính. Anh đừng buồn quá...Anh Kỳ... Anh Kỳ... ANH
KỲ...ANH KỲ...

Gọi mãi Anh Kỳ mới ngóc đầu dậy, Tùng cũng hơi lo lo nên đưa Anh Kỳ về nhà, Anh Kỳ chỉ nói với cha mẹ anh bị cảm nên muốn nằm nghỉ. Cuối cùng quán phải đóng cửa một thời gian. Tận dụng lúc quán nghỉ Sơn về quê mấy ngày, Xuân không làm gì cũng theo về quê chơi.

Hai ngày nay Tùng ngày nào cũng tranh thủ ghé thăm Anh Kỳ một chút, thấy tinh thần Anh Kỳ ngày càng tệ. Sáng nay Tùng tranh thủ ghé sớm một chút, vào đến phòng Anh Kỳ thấy anh vẫn nằm lì trên giường, mắt mở nhưng cái nhìn vô định.

– Anh Kỳ, anh đừng có làm em sợ. Anh có nói chuyện lại với Minh Hàn chưa, từ từ cũng có cách giải quyết thôi.

– Tôi không sao, chỉ là tôi nghĩ mãi nghĩ không ra tôi phải làm gì. Tôi bây giờ chỉ muốn chạy đến gặp anh ấy bỏ mặc mọi thứ, cha mẹ, bạn bè nhưng tôi cũng vô cùng sợ. Sợ rồi anh ấy có một lần nữa đẩy tôi ra không. Tôi đã định mặc kệ cứ chạy đến bên anh ấy trước đã, mặc kệ mọi thứ... Nhưng bước xuống nhà nhìn cha mẹ tôi tôi lại biết chắc tôi sẽ ân hận tới chết khi lần nữa hy sinh cha mẹ cho cá nhân mình. Tôi không đủ can đảm rời đi nhưng nằm đây thì tôi lại nhớ anh ấy đến cùng đại, tôi không dám ra khỏi nhà, chỉ cần ra khỏi đây tôi chắc một điều tôi sẽ tới trước mặt anh ấy lần nữa. Tùng, cậu có nghĩ cứ như vậy tôi sẽ phát điên không...

– Đừng nói bậy...

– Hai ngày nay thỉnh thoảng tôi thấy mình mơ hồ hờ hờ. Có khi lại nhìn thấy anh ấy cùng cha mẹ tôi nói chuyện vui vẻ hòa thuận với nhau.

– Anh Kỳ... _ Tùng thực sự lo lắng, Tùng dư biết tình yêu bị ngăn trở nó mạnh đến thế nào._ Vậy lúc này anh thấy thế nào?

– Lúc này thì bình thường, tôi nghĩ vậy vì tôi nhận rõ sự thật là chẳng có cái điều ngọt ngào đó xảy ra, sự thực bao giờ cũng đáng.

– Anh Kỳ hay anh ra ngoài thư giãn đi, mình nói chuyện nhiều hơn. Anh cứ tự giam mình trong này hoài anh sẽ ngày càng lẫn lộn.

– Không! tôi sẽ không ra ngoài cho tới khi nào tôi từ bỏ được Minh Hàn, tôi sẽ từ bỏ anh ấy.

– Hay gọi bác sỹ khám bệnh cho anh nha, nhiều khi anh bị cảm thật ấy chứ. Anh Kỳ anh làm em sợ đấy.

– Tôi không sao đâu, tôi chẳng qua hơi... mà thôi...

– Anh đi bác sỹ nha, em sẽ gọi bác gái.

– Đừng, đừng gọi... cậu không phải muốn làm cha mẹ tôi biết mọi chuyện chứ.

– Nhưng anh phải đi bác sỹ, không thì anh phải ra khỏi phòng ngay.

– Nhưng tôi mệt, không muốn.

– Không muốn thì em sẽ xuống nói cho bác gái biết.

– Thôi, ngày mai đi. Ngày mai tôi sẽ đi khám bệnh. Tôi cũng nghĩ mình chắc bệnh rồi.

– Chắc không, sáng mai em tới đưa anh đi bệnh viện nha.

– Ừ, miễn đừng nói cho cha mẹ tôi biết.

– Ừ, vậy ngủ đi mai em lại tới.

Tùng chưa kịp tới vào sáng hôm sau như đã hứa thì chuyện lớn đã xảy ra. Đang chờ Vũ Phong ăn xong bữa sáng thì điện thoại cha Anh Kỳ gọi, trực giác cho biết có chuyện không hay.

Tùng chưa kịp tới vào sáng hôm sau như đã hứa thì chuyện lớn đã xảy ra. Đang chờ Vũ Phong ăn xong bữa sáng thì điện thoại cha Anh Kỳ gọi, trực giác cho biết có chuyện không hay.

– Chuyện gì vậy? _ Vũ Phong hỏi khi thấy những câu trao đổi khó hiểu của Tùng qua điện thoại._

– Anh Kỳ nhập viện rồi, dưới phòng cấp cứu. Em chạy xuống xem coi sao, anh tự ăn hết đi nha.

– Nè Anh Kỳ phải người yêu của Minh Hàn không?

– Ủ! Chắc là vậy.

Tùng trả lời qua loa rồi chạy mất. Vũ Phong cười, đôi mắt anh đầy vẻ bất hảo. Mở điện thoại Vũ Phong gọi cho Minh Hàn.

– Anh Hai, anh làm gì mà người yêu bé nhỏ của anh vào bệnh viện vậy?

– Anh không làm gì cả, em tự đi hỏi cha đi.

– Cha?

– Anh đã không can thiệp vào chuyện của cậu ấy nữa. Cậu ấy gây bất lợi cho cha là coi như không biết lượng sức. Em sao vậy? Tự mình đi tố cáo giờ lại thương xót à, dù gì cũng từng là người của em mà.

À, giờ Vũ Phong nghiệm ra Minh Hàn nói chuyện về Toàn Hiếu, chắc là do anh thường dùng từ người yêu để chỉ Toàn Hiếu. Vậy là cha anh đã ra tay rồi, mấy tuần nay anh không theo dõi chuyện này.

– Em không nói Toàn Hiếu. Và hẳn ta không phải “người của em” anh nhớ kỹ.

– Vậy em nói ai?

– Anh có nhiều người yêu quá nhỉ!

– ... _ Vài giây im lặng đầu bên kia _ Anh Kỳ? Cậu ấy làm sao? _ Giọng Minh Hàn khẩn trương._

– Không biết, chỉ biết phải vào phòng cấp cứu thôi.

– Bệnh viện nào? _ Minh Hàn nói gần như quát với cái kiêu nhàn hạ của Vũ Phong._

– Nơi thằng em anh đang nằm đây.

Tít...tít...

Tiếng ngắt máy không thương tiếc. Vậy là anh có kịch hay để coi rồi, để xem lần này Minh Hàn làm gì với mối tình này, bỏ nhà lần nữa hay kinh qua tình yêu màu xám một lần rồi thì sẽ chọn gia nghiệp.

Minh Hàn học tốc chạy vào bệnh viện, anh biết Vũ Phong nằm ở bệnh viện nào vì anh đã đến thăm bệnh rồi. Dừng ở khu vực cấp cứu Minh Hàn nhìn giáp phòng cấp cứu không thấy Anh Kỳ, anh lập tức đến quầy trực gấp gấp hỏi người bệnh tên Anh Kỳ.

– Không có ai tên Anh Kỳ được đưa vào đây cả._ Cô y tá trả lời._

Không thể nào, bệnh viện Vũ Phong nằm thì chắc chắn là chỗ này rồi. Anh không thể nhầm được.

– Cô kiểm tra lại xem, có khi nào đưa lên phòng rồi không.

Cô y tá cũng đáp ứng tra trong máy một lát rồi trả lời. Không có người này chắc nịch.

– Cô tìm kỹ lại giúp tôi đi, chắc chắn có mà._ Minh Hàn bắt đầu mất kiên nhẫn, gắt gỏng với cô y tá trực._

– Tôi kiểm tra rồi không có, anh hỏi lại xem có đúng là vào đây không.

Minh Hàn còn đang đôi co với cô y tá trực không để ý phía sau một ánh mắt tức giận nhìn anh.

– Đi thôi, đừng để ý.

– Nhưng tôi không chịu được, con mình thương nó thế mà tới cái tên nó cũng nói sai. Tôi phải cho nó một cái tát mới hả giận.

– Nó không biết thì từ nay không dây dưa càng tốt chứ sao, giờ nó gặp nhau bà nghĩ sẽ thế nào. Bà biết thằng Long vẫn còn buồn chuyện tình cảm

mà. Đi thôi, không thằng Long tỉnh lại thì không ai lo.

Hai người chính là cha mẹ Anh Kỳ, ông bà chắc chắn nhận ra gương mặt người đàn ông làm con trai họ đau khổ, họ nghe anh ta tìm con trai mình đâm lo nhưng khi phát hiện tới cái tên hắc ta cũng không biết không hiểu sao bà đâm ra rất giận, bà muốn ngay lập tức tát hắc vài cái đòi công bằng cho thằng con mình.

– Anh có lộn tên không? _ Cô y tá đã bắt đầu bực mình._

– Không thể nào.

– Vậy nhàn bệnh viện rồi.

Nhàn, không... Anh quên mất phó viện là chỗ quen biết. Anh vội đi tìm người đó nhờ hỏi giùm. Cũng không có, vậy chỉ còn một người cần hỏi.

Rồi... Cánh cửa phòng bệnh bật mở, Minh Hàn lao vào túm áo Vũ Phong nói như hét.

– Nói, em lại bày trò gì nữa. Sao dám nói Anh Kỳ nhập viện. Lần trước cũng vậy, ý em là gì đây.

– Em có nói sai gì đâu. Em có lòng tốt thông báo cho anh biết còn chưa nghe tiếng cảm ơn đã thấy động tay động chân rồi.

– Nếu em không bị thương anh sẽ không nương tay đâu.

– Cảm ơn anh còn nghĩ tới thằng em này đang bệnh. Giờ thì buông tay đi...

Minh Hàn còn đang bốc hỏa trợn mắt nhìn Vũ Phong thì anh bị lôi ra.

– Chuyện gì vậy, sao hai người lại...?

Tùng vào đến thấy hai con gấu đang đấu mắt liền kéo ra. Vũ Phong phải phải chỗ áo bị Minh Hàn nắm, hất mặt.

– Có người tìm không được người yêu lại vào chất vấn anh.

– Toàn Hiếu bị gì à?

Lần này cả Vũ Phong và Minh Hàn chứng hững trước câu hỏi của Tùng. Minh Hàn ấp úng.

– Không, anh tìm Anh Kỳ.

– À! _Tùng liếc nhìn Vũ Phong đang nhàn nhã dựa vào thành giường. Anh Kỳ vừa nhập viện mà Minh Hàn đã tới thì trăm phần trăm cậu biết ai thông báo rồi._ Anh Kỳ nằm cách phòng này năm phòng về bên phải, phòng 515.

Minh Hàn cảm ơn Tùng rồi vội quay ra. Tùng lờm lờm nhìn Vũ Phong.

– Anh báo cho anh ấy hả? Để làm gì? Mà tại sao Minh Hàn biết anh nằm ở đây, em có thấy người nhà anh vào thăm đâu.

– Minh Hàn cần gì vào trong giờ thăm bệnh, anh ta tới hai lần rồi, lúc nào cũng là đi cùng bác sỹ khám thôi.

– Hèn gì.

– Nhưng sao Minh Hàn không tra được phòng Anh Kỳ?

– Tra tên Anh Kỳ làm sao ra, Anh Kỳ thực sự tên Long.

– Không phải chứ, hần đến tên người mình yêu cũng không biết. Vất vả đây.

– Thôi chết, em chạy sang bên Anh Kỳ một lát.

– Đây mới về mà. Anh khát.

– Tự lấy đi.

Tùng vọt mất, cậu quên là Minh Hàn sẽ đụng phải cha mẹ Anh Kỳ, trời lại một trận cuồn phong nữa đây.

Minh Hàn nhìn bảng tên bệnh nhân trước phòng 515. Nguyễn Anh Kỳ Long, Minh Hàn nhìn quanh, đúng khu này là khu phòng bệnh cao cấp, một phòng chỉ một người, tổ hợp mọi thông tin này giờ thì quả nhiên người anh cần tìm không phải là Anh Kỳ mà phải là Kỳ Long mới đúng. Anh không biết mình nên khóc hay nên cười, hèn gì anh tra thông tin tìm cậu mãi cũng không tra ra chỉ đơn giản anh đã đưa thông tin sai lầm.

“Nguyễn Anh Kỳ Long”.

Minh Hàn lầm nhẫm trong miệng rồi đứng ngây trước cửa.

– Cậu làm ơn tránh đường, ở đây không tiếp người đến thăm bệnh.

Minh Hàn nhìn về phía người nói chuyện với mình, một người phụ nữ với vẻ ngoài rất dịu dàng nhưng hai mắt đang rất tức giận.

– Thưa bác, cháu đến thăm Anh Kỳ...Long...

– Con tôi không cần cậu thăm. Về đi! đừng tới làm phiền chúng tôi.

Minh Hàn đã biết mình đang gặp ai, nhưng anh chưa hiểu vì sao mình lại bị đón tiếp nồng hậu như vậy. Anh cố gắng lần nữa

– Con là bạn của Long con nghe cậu ấy...

– Chúng tôi hoan nghênh bạn của nó tới thăm nhưng riêng cậu thì không tiếp, xin về cho.

Nói rồi bà đẩy cửa vào trong rồi đóng sập không thương tiếc, bỏ Minh Hàn đứng lạng đó.

.....

Tùng kéo Minh Hàn từ bên kia về phòng bệnh Vũ Phong, đẩy anh ngã xuống ghế sofa, rót cho anh tách trà nóng uống cho tỉnh táo trước con

mắt hình viên đạn của Vũ Phong.

– Anh chưa gặp được Anh Kỳ, cậu ấy không sao chứ?

– Không sao, bác sỹ bảo stress quá nặng, cộng bỏ ăn tự làm khổ mình. Tỉnh lại chắc phải đi gặp bác sỹ tâm lý thôi.

– Họ không cho anh vào.

– Dĩ nhiên.

Tùng bắt đầu nói. Cậu thấy nên cho Minh Hàn biết nhiều về Anh Kỳ và gia đình của Anh Kỳ để Minh Hàn tự quyết có tiếp tục đi con đường này không hay rút lui, cậu cũng muốn sớm giải quyết chuyện này không muốn Anh Kỳ cứ giằng vặt mãi. Nghe tới đâu mắt Minh Hàn tối lại tới đó, anh chưa từng nghĩ đến việc Anh Kỳ đã chịu nhiều đau khổ như vậy chỉ vì trót yêu anh.

– Tôi làm gì bây giờ?_ Giọng Minh Hàn thiếu não._

– Em không biết, em không phải anh hay anh Anh Kỳ. Nhưng em biết sau khi gặp anh về, Anh Kỳ đã rất đau khổ. Anh ấy rất đau vì không thể đến với anh mà bỏ cha mẹ lại lẩn nữa... ờ... chắc cũng có phần là do không tin việc anh có thể vì anh ấy mà chịu đi thuyết phục cha mẹ anh ấy chấp nhận chuyện của hai người nên cuối cùng anh ấy cứ suy nghĩ lung tung thành ra như bây giờ.

– Là lỗi của tôi hết.

– Cũng không chắc là lỗi của anh, anh không yêu anh ấy thì chỉ trách anh ấy cố chấp quá thôi, tự làm tự chịu.

– Em... Anh biết lỗi mình nặng lắm. Em không cần phải nói những lời như thế, nếu gặp Anh Kỳ xin hãy nói với cậu ấy anh sẽ đi xin với cha mẹ cậu ấy chấp nhận anh

Tùng gầ như nín thở vì lời Minh Hàn nói, cậu không dám tin những gì mình vừa nghe.

– Anh có chắc anh làm được không? r ấ có bỏ dở giữa chừng không? r ấ có vì ai đó mà l ần nữa bỏ rơi anh ấy không? Anh hãy nghĩ kỹ r ấ hãy làm đừng để anh Anh Kỳ hy vọng r ấ lại thất vọng.

– Tôi chắc chắn làm được, bảo Anh Kỳ đừng lo lắng nữa. Hãy an tâm dưỡng bệnh, tôi sẽ tìm cách tiếp cận cha mẹ cậu ấy.

Minh Hàn ra về quên cả chào Vũ Phong, Tùng nhìn Vũ Phong hỏi:

– Sao không thấy anh nói gì từ nãy giờ thế?

– Nói gì bây giờ, anh đang bận thưởng thức gương mặt thiếu nảo của Minh Hàn mà, thật đã.

– Anh nói thật không đó.

Thật ra Vũ Phong ng ấ nghe chuyện của Anh Kỳ bỗng anh chợt nhớ Tùng cũng có cha mẹ, anh thấy lòng chao đảo. Anh chưa cân nhắc tới chuyện này. Anh không cần để ý tới gia đình mình nhưng chắc chắn Tùng để ý, vì từ khi anh biết cậu thì mọi việc cậu làm đều vì gia đình. Tự dưng anh mất hứng chọc phá Minh Hàn, anh đang muốn biết Minh Hàn làm cách nào thì đúng hơn.

.....

Bốp... Một cái tát tai như trời giáng, Minh Hàn từ bé chí lớn chưa từng ăn bạt tai bao giờ. Nhưng anh không nói gì, anh im lặng tiếp tục câu anh đang nói.

– Xin hai bác cho con một cơ hội, con sẽ chăm sóc Kỳ Long thật tốt.

– Chăm sóc thật tốt, tới cái tên nó cậu còn không biết mà dám đòi yêu thương gì nó. Cậu cứ đi đường cậu, con chúng tôi chúng tôi tự biết lo.

– Không biết tên cậu ấy là lỗi của con, nhưng không vì vậy mà con thay đổi ý định muốn sống cùng cậu ấy. Con sẽ làm mọi việc để chuộc lỗi.

– Không.

– Hai người thôi đi, đừng tranh cãi trước mặt con, hai người làm nó sợ đó.

Khuôn mặt Anh Kỳ sợ hãi nhìn hai người trước mặt đang tranh cãi, thực ra là mẹ cậu rất lớn tiếng.

– Nó đã ra nông nỗi này, đừng ở trước mặt con làm những điều khiến nó kích động thêm.

Cha Anh Kỳ thấy con mình kỳ lạ cộng với bệnh án của bác sỹ đưa ra và đã tra hỏi Tùng nguyên nhân dẫn đến việc làm cho Anh Kỳ stress quá nặng. Ông thấy Tùng mấy ngày trước khi Anh Kỳ phải nhập viện, Tùng hay lui tới thường xuyên nên ông đoán phải hỏi Tùng trước nhất.

Cậu cũng nói thật, cậu nghĩ mình nên khai thông một con đường cho họ dễ cân nhắc hơn là cứ mò mẫm mãi. Ông cũng rất đau khi nghe thằng con mình vì không muốn lại tiếp tục làm cha mẹ buồn đã ép mình không đáp lại tiếng trái tim nó kêu gọi. Ông đang cân nhắc việc chấp nhận một đứa con trai không giống với những đứa con trai bình thường khác hay cứ tiếp tục nhấn chìm nó trong đau khổ rồi cuối cùng có thể ông mất nó luôn.

Ngày lại ngày Minh Hàn túc trực trong bệnh viện, mặc cho những lời mắng nhiếc của mẹ Anh Kỳ, mặc cho Anh Kỳ chẳng nhận biết anh là ai. Mỗi ngày anh đều tới... Cha Anh Kỳ nghe lời bác sỹ quan sát con trai để tìm hiểu cái gì làm cậu ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Trạng thái như thế nào tốt thì tiếp tục phát huy để làm dịu tinh thần con trai để dần kéo nó trở về. Và ông thấy, những khi không có mẹ ở đây ông không gây căng thẳng với Minh Hàn thì khuôn mặt Anh Kỳ rất thư thái. Như Tùng từng nói nó quá lo chuyện ông bà không chấp nhận người nó yêu nên nó lãng quên hiện thực tìm ảo giác ngọt ngào hơn mà sống.

Ông bảo vợ ông ngọt ngào vui vẻ với Minh Hàn trước mặt con, quả nhiên mắt nó ánh lên vui vẻ, đôi mắt có thần hơn. Thật khó khăn cho ông khi thuyết phục bà làm chuyện đó, nhưng thu hoạch không tở.

Một tối như mọi tối của mấy tuần qua, ông nhìn thấy Minh Hàn ngủ trong hành lang bệnh viện giải quyết giấy tờ mà nhân viên anh ta đưa tới. Minh Hàn gần như là ở trong bệnh viện luôn rồi. Ông thở dài, chọn một chỗ ngủ vừa đủ gần để có thể nói chuyện với anh.

– Cậu làm vậy để làm gì, cậu thuyết phục được chúng tôi thì sao? Giờ đây nó đâu có nhớ cậu là ai. Ăn phải có người đút, tắm phải có người chăm... Cậu mang một người tâm thần về làm gì.

– Bác đừng nói vậy, con không từ bỏ em ấy đâu, cho dù em ấy có trở nên thế nào đi nữa. Nếu cần con có thể mang em ấy đi, nhưng em ấy rất muốn con thuyết phục hai bác chấp nhận mối quan hệ của tụi con nên con sẽ đáp ứng. Chừng nào hai bác còn chưa chấp nhận con sẽ còn theo hoài.

– Cậu nói chắc quá, sao ngày trước không chấp nhận nó, bây giờ cậu nghĩ có muộn quá không.

– Không, sẽ không muộn chừng nào Anh Kỳ còn yêu mến con. Con chỉ có thể bỏ cuộc khi em ấy không yêu con nữa.

– Cho dù bây giờ nó như đứa trẻ chẳng nhớ cậu là ai... và cũng chẳng nhớ chúng tôi là ai.

– Không phải không nhớ hai bác là ai, cậu ấy rất vui khi hai bác không giận dữ khi gặp con, chứng tỏ điều đó làm cậu ấy nặng lòng nhất.

– Tùy cậu.

Nói rồi ông bỏ đi, hôm nay ông ở lại trông thẳng con cho vợ ông về nhà. Từ ngày thí nghiệm của ông hiệu quả có lẽ bà cũng hiểu ra muốn có lại đứa con này đành phải chấp nhận tình yêu trái khoáy của chúng nó. Bà đã chịu về nhà nghỉ chứ không thì không chịu rời một bước, bà sợ Minh Hàn sẽ tiếp cận con mình.

– Cứ coi như có thêm một thằng con trai đi._ Ông nói như vậy với bà vợ đang khóc nức.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tùng tức điên khi cậu chẳng thể cạy miệng Vũ Phong nói thêm bất kỳ một lời ngọt ngào nào sau lần đó nữa. Tùng bực bội gõ gõ vào cái nĩa đang đặt trên bếp, miệng lầm bầm:

– Cho thuốc chuột vô cho chết luôn, cái đồ...

– Cái đồ gì?_ Xuân nheo nheo mắt nhìn Tùng đang ở trong bếp của Four vừa làm đồ ăn vừa lầm rầm rửa.

Four phải tạm đóng cửa do người kinh doanh chính phải nhập viện, và cái người phụ chính thứ nhất cũng lảng xảng chạy ra chạy vô bệnh viện tui. Tùng nhìn Xuân đang tới dọn dẹp quán giữ cho Four không quá bụi bặm.

– Nghe nói mấy tuần nay cuối tuần nào cậu cũng theo thằng Sơn về nhà tui hả?

– Chứ biết làm gì, thất nghiệp tạm thời. Nhưng mà nè cậu nhầm coi chuyện cha mẹ cậu định hỏi út Nhàn cho cậu đó, coi bộ hai ông già hăng lắm nghen.

– Gặp rồi hả?_Út Nhàn ý._

– Ừ, lần nào về cũng theo thằng Sơn qua bên đó chơi, cũng dễ thương lắm, mẫu người vợ đảm đang... Mà cậu bàn với Vũ Phong chưa? Đằng nào hai người cũng rõ ràng rồi.

– Cậu có biết tại sao Anh Kỳ bị stress dù Minh Hàn đã bảo rằng yêu anh ấy không?

– Biết, vì dù có yêu nhưng chắc gì Minh Hàn chịu khó vì anh ấy mà đấu tranh.

– Đúng vậy, tui với anh Anh Kỳ cũng giống nhau, người ta xưa nay chưa từng xem trọng mình, chỉ mình cầu cạnh người ta...haizzzz...nhìn Anh Kỳ như vậy cứ như nhìn vào tương lai của chính mình vậy...chán...

– Vậy chấp nhận về lấy vợ hả? Út Nhàn cũng được lắm đó.

– Không muốn._ Tùng lắc lắc đầu chán nản._ Mấy hôm nay đang dò dò ông coi sao mà ông cứ cà lơ hoài.

– Ủ, đợi tới khi cha cậu lên tới trên này, đến gặp Vũ Phong xin cho cậu nghỉ phép về cưới vợ lúc đó ba mặt một lời bàn luôn cho tiện.

– Làm gì có chuyện đó._Tùng nhăn nhó phản bác._Đừng nói xui.

– Làm gì có? Chủ nhật rồi về dưới chơi tui nghe cha cậu hứa với ông xui tương lai như vậy đó.

Tùng thiếu đi đâu muốn quăng luôn cái muỗng trên tay, mặt ngu ra...

– Bác trai từng lên tận trên này chỉ để cảm ơn Vũ Phong rồi phải không? Nghe bác nói ông chủ cậu hiền lành dễ gần lắm...

– Chết tui rồi, có nói khi nào lên thiệt không?

– Bác nói kỳ này gọi mà cậu không về là sẽ lên_ lên thiệt đó.

– Hôm qua có gọi điện lên kêu rồi..._ Tùng ngắc ngứ nói với Xuân._

– Thì cho con về gặp cha vợ luôn đi, dù gì bác cũng có thiện cảm với Vũ Phong rồi mà.

– Nhưng...lần trước tới...đâu có gặp...Vũ Phong...

– Chứ gặp ai? _ Xuân tròn mắt._

– ...Là Kim Thành. Lần đó mà gặp ngay Vũ Phong là tui bần giập chứ không giỡn... Trời ơi!!! Bây giờ thành hậu họa...

– Hà...có chuyện vui để coi...cho cậu chết. Chủ nhật này tui về dưới chơi nữa nè, để tui làm trinh thám cho. Hay để tui kiểm soát gì đó chữa cho cậu con đường trốn...he...he...he.

.....

Cửa phòng bệnh bật mở, Tùng đang ng ỡ tựa nhẹ vào vai Vũ Phong giật mình nhìn đám người vừa bước vào, nhìn lại bộ dạng kỳ lạ của mình và Vũ Phong cậu vội vàng đứng lên. Vũ Phong vẫn ng ỡ tựa trên thành giường nhìn những người vừa bước vào không chút biến sắc. Một người đàn ông cao lớn bệ vệ với gương mặt vô cùng u ám đứng giữa, ba người đàn ông đi theo sau. Tùng biết một người, đó là trợ lý của Vũ Phong trước đây, người vẫn đưa lịch làm việc cho cậu hằng tuần. Bỗng dưng Tùng có linh cảm không tốt...

– Cha, sao lại rảnh rồi tới đây vậy?

Mỗi từ của Vũ Phong làm Tùng muốn rụng rời. Nghe tiếng cha Vũ Phong đã lâu, Tùng chưa từng gặp qua lần nào nhưng cả Vũ Phong lẫn Minh Hàn đều chưa chạy ra khỏi lòng bàn tay của ông thì... vả lại chuyện Tùng và Vũ Phong nếu cha anh biết thì...TRỜI!!!!

Tùng lặng thinh chẳng nói gì, lặng lẽ chờ ý kiến của Vũ Phong, chẳng hạn như bảo cậu ra ngoài chờ một lát hay đến mời họ ng ỡ hay cứ ở yên đó. Tùng đưa mắt nhìn Vũ Phong tìm một ‘mệnh lệnh’...

– Em cứ ra ngoài một lát._ Vũ Phong nhìn Tùng cười, nhẹ giọng bảo._

Tùng lập tức gật đầu, khi ra tới cửa cậu không quên lễ phép chào cha Vũ Phong và lịch sự chào ba người đi theo. Ra tới ngoài cậu phát hiện cả ba người kia cũng theo gót cậu đi ra. Tùng ng ỡ xuống dãy ghế ngoài hành lang chờ, anh trợ lý cũng đến bắt chuyện...

Ông Vũ Hải bước tới ghế sofa chậm rãi ngồi xuống. Vũ Phong trở mình định ngồi lên...

– Không cần, ta không phải khách.

– Con khỏe mà._ Nói rồi Vũ Phong ngồi ngay ngắn bên mép giường nhìn cha anh._

– Ta vừa thấy đi đâu không nên thấy._ Ông nói mắt nhìn ra phía cửa._

– Cha có nhìn thấy hay không thì nó vẫn vậy mà.

– Ta không biết con cũng có sở thích giống Minh Hàn, hay lại bị những hạng không biết liêm sỉ quyến rũ.

– Cha...

– Bài học của Minh Hàn không làm con sáng mắt chút nào sao, hạng người như thế không nhắm vào tiền bạc của con thì...

– Cha...Đừng mở miệng là bài xích mọi thứ chứ, cha còn chưa hiểu người ta ra sao mà. (anh ta cũng từng như thế, cha nào con nấy)

– Ta thấy con xưa nay làm việc lúc nào cũng cẩn trọng hơn Minh Hàn, không ngờ có ngày cũng phải lo tới.

– Cha từ xưa đã không cần lo thì bây giờ cũng đừng lo nữa, cứ lo cho con trai bảo bối của cha là được rồi. Chuyện của con cha đừng quan tâm, con yêu ai ghét ai cũng không cần cha lo lắng.

– Mày...mày biết rõ ta sẽ không chấp nhận chuyện như vậy xảy ra trong nhà ta._ Ông Vũ Hải gằn giọng._

– Cha hôm nay tới thăm bệnh hay tới hỏi tội đây? Thăm bệnh con hoan nghênh, hỏi tội thì con đang mệt không trả lời cha được.

Vậy là cứ thế không khí căng thẳng cứ tiếp tục, ông Vũ Hải không phải là một người dễ đối phó, dù Vũ Phong dùng nhiều từ ngữ khó chấp nhận,

ông vẫn tiếp tục nói việc ông muốn nói, hỏi việc ông muốn biết.

Vũ Phong lần đầu tiên lo lắng như vậy trước mặt cha mình, từ trước tới nay anh không có việc gì quan trọng đến không thể mất hay có việc gì mà anh muốn gìn giữ tới cùng. Ngay cả hôm anh nói với Tùng anh yêu cậu thì anh cũng không thấy có gì quan trọng lắm hay ngay cả khi anh nghĩ tới cha mẹ Tùng anh cũng chẳng thấy nó là vấn đề cần phải suy nghĩ hay anh cũng không đặt nặng chuyện cha anh có đồng ý hay không, nhưng hôm nay đứng trước thái độ bình tĩnh cứng ngắc của cha, anh bắt đầu sợ. Anh không thấy mình ở thế chủ động nữa mà anh thấy mình đang bị đe dọa. Cái cảm giác bất cần mọi khi biến đâu mất, sự tự tin cũng bỏ anh mất tiêu.

.....

Tùng ngẩng nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng bệnh của Vũ Phong, lúc này cậu chắc chắn một điều là đã bị cha Vũ Phong nhìn thấy cảnh thân mật rồi, sự tình sẽ không đơn giản dừng ở việc đi thăm bệnh. Nhưng có một điều cậu không hiểu, từ khi Vũ Phong nhập viện cấp cứu sao không hề thấy ông ấy tới, bây giờ mọi chuyện êm xuôi ông ấy lại xuất hiện.

Khoảng nửa giờ sau khi ông Vũ Hải bước ra khỏi phòng bệnh, ba người đi theo cũng đứng lên chuẩn bị đi. Tùng cũng vội vã đứng lên, cậu nhận thấy cha Vũ Phong đưa mắt nhìn cậu không biểu thị rõ đang nghĩ gì làm tim cậu đập thình thịch.

Tùng càng thót tim hơn khi ông ta dừng lại trước phòng bệnh của Anh Kỳ và gõ cửa, chờ ông vừa khuất bóng, Tùng ba chân bốn cẳng xông vào phòng, Vũ Phong vẫn ngẩng nguyên trên mép giường hai mày chau lại, Tùng đến bên cạnh đẩy nhẹ anh một cái. Vũ Phong ngược lên nhìn vào mặt Tùng, anh thở dài.

– Cha anh mắng chuyện của em phải không?

– Một lát phải đi kiểm Minh Hàn mới được, bây giờ anh muốn ngủ._ Vũ Phong lăn ra giường, chẳng buồn nằm cho ngay ngắn._

– Em thấy cha anh vào phòng bệnh của Anh Kỳ, giờ này chắc có anh ấy ở trông lẫn mẹ của Anh Kỳ. Em thấy không xong rồi, mà tìm Minh Hàn làm gì?

– Thật hả, vậy là ông ấy theo chuyện này lâu rồi tới hôm nay mới ra mặt. Vậy em nên lo đi, lý lịch em ông ấy nắm rõ trong lòng bàn tay rồi. Còn Minh Hàn... chà! Lần này khốn đốn đây, cả hai bên đều không thuận xem anh ta làm sao.

– Anh lại hù em, mà có ai bỏ nhà theo em đâu mà em phải lo hử?!

Vũ Phong dùng con mắt sắc lẹm nhìn Tùng đầy ẩn ý rồi anh kéo cậu đè chặt xuống giường.

– “Theo em!”? Cho em ba giây để sửa lại lời nói. Nhanh! _ Kèm theo tiếng Vũ Phong đè nẹt là tiếng cười khúc khích của Tùng, hình như chẳng có gì để mà lo thì phải._

.....

Vũ Phong nằm dài xuống nhắm mắt, Tùng thấy anh muốn ngủ cũng giữ im lặng. Vũ Phong không ngủ, anh nhớ buổi sáng cách đây hai ngày, trong giờ khám bệnh anh đã đến phòng 515.

Vũ Phong nhìn thấy người thanh niên kém anh không bao nhiêu ngời co ro trên nệm ánh nhìn tận đâu đâu, anh tăng hắng báo có người tới.

– Cậu là Anh Kỳ, không Kỳ Long mới đúng?

Người thanh niên quay nhìn anh, đôi mắt từ trống rỗng trở nên có thần pha thêm ngạc nhiên.

– Tôi là Vũ Phong, tôi tới thăm bệnh. Cậu chắc không biết tôi đâu.

– Anh là em Minh Hàn, là người Tùng yêu chứ gì, nhưng tôi với anh có liên quan gì đâu sao anh lại ở trong giấc mơ của tôi nhỉ?

– ..._ Vũ Phong hơi ngần ngại_ “Mơ?” có phải cậu muốn nói rằng cậu nằm mơ thấy tôi không?

– Chứ không lẽ tỉnh, lúc này tôi thường hay mơ, ban đầu còn ít sau này hình như lúc nào cũng mộng mị._ Anh Kỳ như tự nói cho mình hơn là nói cho Vũ Phong nghe._

– Cậu biết mình mơ sao không tỉnh lại?_ Vũ Phong thận trọng dò hỏi, anh muốn biết người này có đang thực sự tỉnh._

– Tôi thấy mình tỉnh táo lắm chứ, nhưng cuối cùng cũng là tỉnh táo trong mơ. Thôi đành vậy, dù gì cũng dễ chịu hơn tỉnh lại thật.

Vũ Phong im lặng một chút rồi anh tiếp.

– Cậu lấy gì chứng minh cậu mơ, như lúc này tôi nói rằng cậu rất tỉnh, cậu nhận biết tôi, dù chúng ta chưa từng tiếp xúc bao giờ.

– Không mơ sao tôi thấy cha mẹ tôi cùng Minh Hàn ở cùng một chỗ mà không có chuyện gì. Dù họ không nói gì với nhau nhưng ở cùng một chỗ mà không có chuyện gì...chỉ có nằm mơ._ Anh Kỳ lại tiếp tục có thái độ như tự nói chuyện._

– Hiểu rồi, vậy tôi giúp cậu một chút, cậu nghe rồi hãy quyết định lúc này mơ hay tỉnh nhé._ Không cần chờ sự đồng ý của Anh Kỳ Vũ Phong đã tiếp_ Theo tôi biết thì ông anh của tôi sau khi bị mẹ cậu tát một cái và mắng chửi rất nhiều lần thì đồng ý cho anh tôi tới thăm cậu.

– Minh Hàn chịu vì tôi mà thiệt thòi sao?

– Thì cậu cũng từng chứng kiến anh tôi một khi yêu thì si tới cỡ nào mà. Đúng không?_ Vũ Phong cẩn thận dò xét thần sắc của Anh Kỳ._

– Cũng phải, lúc yêu Toàn Hiếu anh ấy chịu không ít thiệt thòi._ Anh Kỳ suy nghĩ một chút rồi trả lời._

– Vậy bây giờ anh ấy yêu cậu, chẳng phải cũng có thể chịu một chút thiệt thòi sao?_ “Quả nhiên cậu ta đã rất tỉnh táo” Vũ Phong chắc chắn._

– Yêu tôi?_ Anh Kỳ nhìn Vũ Phong, đôi mắt rất bình thản hỏi._

– Ừ, anh tôi có từng nói yêu cậu không?

– ...Có..._lần này thần sắc có vẻ sống động hơn._

– Vậy thì đúng rồi.

– Nhưng còn cha mẹ tôi, ông bà chưa từng nhượng bộ...

– Bác sĩ bảo họ nếu không muốn mất cậu thì cậu cần gì muốn gì nên đáp ứng. Họ thấy cậu vui khi hai bên không gay gắt. Họ không muốn mất cậu thì phải chấp nhận cậu và Minh Hàn...à chuyện này là Tùng nói tôi biết...Tôi ngẫm được chứ?

– Đâu có dễ như vậy, cha mẹ thà từ tôi vẫn không chấp nhận tôi yêu một người đàn ông... À mời anh ngẫm, có cần tôi rót nước không?

– Không, tôi tự lấy được._ Vũ Phong đến ngồi trên ghế sofa, Anh Kỳ ngồi trên giường cũng hướng về phía Vũ Phong._ Theo tôi nghĩ, mất qua một lần mới thấy quý, bây giờ có lẽ họ thấy chuyện cậu yêu một người cùng giới không quan trọng bằng việc mất đứa con duy nhất.

– Nếu như anh nói những gì tôi vẫn tưởng là mơ nhưng thật ra nó là sự thật thì tôi cũng biết rõ một điều, cha mẹ tôi đã rất miễn cưỡng chấp nhận để Minh Hàn bước vào phòng này, họ không nói với nhau lời nào.

– Vậy thì mới càng là thật, nếu mơ thì phải là cả nhà đại đoàn viên rồi._ Vũ Phong nhún vai tự rót một tách trà._

– Đúng _ Anh Kỳ có vẻ bắt đầu tin rằng cậu không phải đang mơ._ Nhưng mọi người vẫn xem tôi là người bệnh, tôi vẫn có bệnh mà.

– Vì ai cũng nghĩ cậu bệnh nên cứ săn sóc như người bệnh làm cậu dù đã tỉnh vẫn cứ tưởng mình bệnh thật. Tôi ban đầu tới đây cũng định đi xem

một người bệnh.

– Vậy sao anh lại biết tôi hết bệnh?

– Vì tôi và cậu chưa từng gặp qua, có lẽ không bị ám thị trước nên nhận thấy cậu đang rất tỉnh. Cậu cảm thấy rõ ràng như vậy bao lâu rồi?

– Cả mấy tuần nay rồi, Anh giống bác sĩ quá!

– Tôi có hỏi qua bác sĩ rồi mới tới đây. Ông ấy cũng bảo cậu đã rất tốt, không hiểu sao cứ biểu hiện như người bệnh mãi.

– Nếu không phải mơ thì việc anh tới đây không chỉ đơn thuần thăm bệnh. Anh nói thẳng đi, anh đến tìm một người điên như tôi để làm gì?

– Tôi muốn đến xem trước khi cha tôi tới thôi. Cũng muốn xem xem người điên này có bản lĩnh gì mà anh tôi chịu thiệt thòi, xem thử người điên này có đủ năng lực làm anh tôi một lần nữa bỏ nhà ra đi không.

– Chắc anh thất vọng rồi.

– Không, chỉ là cậu có muốn có Minh Hàn không hay thôi. Tôi thấy cậu có vẻ không hề tin tưởng anh tôi yêu cậu._ Một ý nghĩ quỷ quái chạy qua não..._ Hay chúng ta thử nhé?

– Thử? Anh nghĩ tôi thế nào mà lại có thể nghe theo lời của một người tôi chưa từng gặp qua như anh.

– Vì sao? Lẽ ra câu trả lời này cậu đã có rồi chứ. Cậu yêu anh tôi lâu như vậy không lẽ không muốn biết mình có đạt được chân tình hay không sao?

– Anh có lợi gì khi Minh Hàn ra đi, gia tài hả?

– Dĩ nhiên, cậu thấy anh tôi đâu có tha thiết tài sản, nhưng anh ấy có đồng ý bỏ tất cả để yêu cậu hay không, cậu không thực sự không muốn biết? Anh tôi bỏ nhà theo Toàn Hiếu, nhưng cậu hơn Toàn Hiếu một bậc, cậu là người điên và lại cậu không có dung mạo như Toàn Hiếu. Nhưng

nếu anh tôi vẫn chấp nhận bỏ tất cả vì một người điên thì cậu từ nay an tâm mà yêu anh tôi r ấ, không sợ một ngày Toàn Hiếu hay một đồng Toàn Hiếu nào đó khác đến tranh giành với cậu. Cậu lợi tôi lợi và anh tôi cũng có thiệt thòi gì đâu, mà anh tôi chỉ có thể chọn nhà hoặc tình yêu.

– Anh ấy từng hứa với cha sẽ bỏ tôi để đổi lấy gia sản_ Anh Kỳ bị lung lay bởi những lời Vũ Phong nói, nó đánh trúng đi ều cậu vẫn mang nặng trong lòng_...r ấ anh ấy lại bỏ tôi vì Toàn Hiếu...Tôi rất muốn biết thực ra anh ấy có yêu tôi không, có yêu nhiều như từng yêu Toàn Hiếu hay không, có yêu hơn yêu Toàn Hiếu hay không, có vì tôi mà bỏ Toàn Hiếu hay không, có vì tôi mà hy sinh mọi thứ hay không. Tôi thực rất muốn biết, câu trả lời không thỏa đáng tôi thực không yên tâm sống hạnh phúc với tình yêu này. Ngày ngày tôi vẫn sẽ nghi kị, vẫn sẽ ghen tuông vẫn sẽ lo lắng mà không buông xuống được.

– Còn cha mẹ cậu nữa đúng không, sao không nhân lúc này vừa thuyết phục họ vừa kiểm chứng tình yêu của anh tôi giành cho cậu...và còn một đi ều nữa có lẽ cậu chưa biết, anh tôi chưa hề nói chia tay với Toàn Hiếu, thằng nhóc đó vẫn ở nhà của anh tôi trong khi nó biến thủ cả một khách sạn làm cho ông anh tôi đang phải đối mặt với cả hội đ ồng quản trị nhưng anh tôi vẫn chưa nói nặng thằng nhóc đó một câu. Sao? Cậu không mất gì, sao không làm cho lòng mình rõ ràng đi.

– Tôi nên làm gì?

Vũ Phong ban đầu chỉ định tới xem một Anh Kỳ mà Tùng hay nhắc tới cũng là người ông anh anh đang điên đảo, nhưng không ngờ sự việc lại đi xa đến vậy. Anh làm việc đó cũng có chút không thiện chí, anh vẫn muốn làm cho Minh Hàn khốn đốn anh mới hả dạ. Cái tên Minh Hàn đáng ghét, hấn làm anh nuốt cục tức bao nhiêu năm thì không dễ dàng tha như vậy. Và anh cũng muốn cho cái người đàn ông anh gọi là cha sẽ phải tức điên, ông ta sẽ chứng kiến bảo bối của ông ta năm l ần bảy lượt làm cái việc khiến cho ông ta tức ói máu.

.....

Nằm lẫn qua lẫn lại bỗng dưng anh lại muốn tìm Minh Hàn, cũng có hơi hối hận chuyện hôm đó khích bác Anh Kỳ chơi trò thử lòng người yêu. Hôm nay sau khi cha anh tới thăm bệnh, lần đầu tiên anh thấy phục Minh Hàn ba lần bốn lượt đứng trước cha anh mà vẫn đủ dũng cảm làm theo ý mình. Mà dù gì cha cũng cưng anh ta thấy mồi sai lớn như vậy vẫn yên vị trên chức giám đốc, để xem lần này có còn tiếp tục cho qua hay không.

– Vũ Phong anh không ngủ phải không, dậy uống thuốc đi._ Tùng gọi khi thấy Vũ Phong chẳng có vẻ gì ngủ cả._

Vũ Phong ngẩng dậy, đón ly nước và thuốc Tùng đưa, lặng lẽ uống. Anh từ ngày bảo với cậu rằng anh yêu cậu không phải chỉ như người tình qua đường thì Tùng khác hẳn, nụ cười lần đầu mắt luôn lấp lánh niềm vui, niềm hạnh phúc khó giấu được. Thái độ đối với anh cũng khác, không còn xa cách như ngày trước lại còn nhiều lần làm nũng với cả người bệnh là anh nữa. Mở lòng với Tùng anh nhận được niềm hạnh phúc dịu dàng ấm áp Tùng mang tới cho anh, hai người như có mối liên kết nào đó có thể tựa vào nhau không còn đơn lẻ. Lần đầu tiên anh có chút đồng cảm với Minh Hàn “yêu và được yêu-cái cảm giác tuyệt vời như vậy...hèn chi Minh Hàn cứ cầm đầu lao vào”

.....

Từ ngày ông Vũ Hải bước vào phòng bệnh của Anh Kỳ, Minh Hàn càng thêm khốn đốn. Anh Kỳ xuất viện được đưa trở về nhà tĩnh dưỡng, Minh Hàn chỉ theo được đến cổng, cánh cửa đóng kín trước mặt anh.

Nhưng anh vẫn kiên trì, mỗi ngày sau giờ làm việc anh đầu tới. Đứng trước cánh cổng đóng im ỉm, hít một hơi sâu rồi nhấn chuông và đứng chờ. Cả tuần liên anh phải ra về sau khi mất mấy tiếng đồng hồ đứng trước cổng chờ vô ích. Sau đó cánh cửa đã mở nhưng anh chỉ vào nhà được vài phút, chỉ kịp nhìn người yêu một lát là đã bị mời về. Nhưng anh cũng hài lòng, chỉ cần kiên nhẫn chờ thì cuối cùng cánh cửa cũng mở ra cho anh thăm Anh Kỳ một lát. Từ khi biết chắc mình mỗi ngày đều có thể vào thăm, anh mạnh dạn mua những món ngon đến cho Anh Kỳ, đủ thứ từ đồ ăn đến đồ uống, trái cây bánh ngọt. Được cái những thứ anh mang đến

Anh Kỳ đầu rất thích thú, và mỗi ngày cậu đầu ngóng anh đến để có quà. Lúc nào nhìn thấy anh cậu đầu bắt đầu dòm ngó xung quanh để tìm quà của mình mà chẳng thèm dòm mặt anh một cái. Minh Hàn nhiều khi cười khổ, anh vì gót đầu mang tới mới được vào nhà nhưng cũng mừng vì Anh Kỳ mỗi ngày đầu ngóng anh nên cửa mới mở ra cho anh, nếu một lúc nào đó Anh Kỳ không ngóng anh nữa thì sao, anh không dám nghĩ.

Một ngày, Anh Kỳ chơi chán rồi nằm trên chân anh ngủ, kêu mãi không dậy mà trong nhà chỉ có mỗi mẹ Anh Kỳ và bà vú ở nhà. Anh cuối cùng cũng được phép mang Anh Kỳ về phòng ngủ. Ôm Anh Kỳ trên tay, anh không nghe nặng chút nào, lâu như vậy cuối cùng cũng có ngày anh được ôm người yêu trong tay mình, anh cố tình đi chậm một chút. Mẹ Anh Kỳ đẩy cửa phòng nép người cho anh mang Anh Kỳ vào.

– Đặt nó lên giường._ Bà chỉ về phía chiếc giường đơn trong góc phòng._

Đặt Anh Kỳ nằm ngay ngắn, tranh thủ trong lúc mẹ Anh Kỳ lót gối đắp cái chăn mỏng lên người con trai, anh tranh thủ nhìn một vòng. Nơi riêng tư của Anh kỳ lần đầu tiên anh bước vào, cũng không cầu kỳ gì. Chiếc bàn nhỏ đặt bên cửa sổ bên cạnh là một kệ sách cao ngất. Chiếc tủ quần áo khá to...trên tường treo một bức tranh thiếu nữ bên bình hoa rực rỡ. Và có một thứ mà anh không ngờ tới, trên bàn làm việc, trên tường, ngay đầu giường đâu đâu cũng nhìn thấy hình của chính anh và hình như không có tấm nào chụp chính diện, cứ như dù Anh Kỳ có nhìn vào đó cả trăm lần thì anh cũng chẳng bao giờ nhìn lại cậu. Lòng anh bỗng dấy lên một cảm giác chua xót không thể tả.

Trong khi Minh Hàn vất vả với việc mỗi ngày phải đến công ty, rồi mỗi chiều háo hức tới thăm Anh Kỳ thì Vũ Phong nhàn nhã xuất viện, về nhà hưởng thụ sự chăm sóc của Tùng. Nhưng không vì vậy mà mọi thứ dừng lại, mỗi ngày trên bàn anh đầu có những báo cáo từ khắp các cơ sở gửi về cho anh. Nhưng hứng thú nhất vẫn là...

Vũ Phong quăng xấp giấy dày gần hai mươi trang xuống cười, những báo cáo này tuy hơi chậm so với dự đoán của anh và có lẽ có cả của Minh

Hàn nữa. Chậm nhưng mà không hề nhẹ tay chút nào, vậy mới biết cha anh một người từng lăn lộn mấy chục năm lòng dạ thâm sâu thế nào.

Ban đầu anh cứ ngỡ chỉ là công ty của cha Toàn Hiếu phá sản là hết, nhưng không ngờ không những nó phá sản mà nó ngang nhiên trở thành tài sản của cha anh, danh chính ngôn thuận. Ép Toàn Hiếu vào tội lừa gạt ngân hàng, không có đồng xu nào để gỡ tội, buộc lòng phải đi tù.

“Minh Hàn thực sự không can thiệp sao? Hay chưa biết gì, thằng nhóc Toàn Hiếu không lẽ không đến tìm người”.

Không như Vũ Phong nghĩ người đã đến, và không chỉ đơn giản là cầu xin.

– Anh không giúp tôi lần này tôi sẽ bày hết mấy chuyện xấu của anh cho cả công ty biết, xem anh có còn mặt mũi làm giám đốc nữa không.

Toàn Hiếu sau khi năn nỉ hết lời chỉ nhận được lời nói “Tôi không đủ sức. Là tự cậu làm phải tự gánh vác” thì chỉ còn nước đe dọa. Nhưng khổ cái Minh Hàn thuộc dạng mặt dày, chắc chắn chỉ có thể dùng hai từ “mặt dày”.

– Chuyện xấu của tôi ai cũng biết, cậu có nói thêm thì cũng không làm ai ngạc nhiên. Giám đốc tôi vẫn làm, chừng nào tôi không đủ bản lĩnh giữ vị trí này tôi tự động từ chức, ai dám nói ra nói vào.

Toàn Hiếu chỉ còn có nước muốn á khẩu. Cậu không ngờ cái con người luôn bị cậu qua mặt một ngày lại có thể nói những câu ngang như cua thế với cậu.

– Anh tưởng anh sẽ yên ổn sống với tên khốn đó hả, nếu tôi không xong, tôi cũng lôi hai người theo. Tôi sẽ cho cả công ty, không! mà cả các đối tác của anh biết mối quan hệ của anh, xem anh và hấn ra đường có dám ngẩng mặt không.

– Tôi cũng đang nghĩ cách giới thiệu cậu ấy với mọi người nếu cậu giúp tôi một tay thì tiện quá.

– ANH...!...!...!

– Tôi nghĩ chúng ta dừng ở đây thôi, cậu muốn xin chuyện gì xin đến gặp tổng giám đốc, tôi cũng chỉ là kẻ làm công ăn lương. Tạm biệt, không gặp lại.

– Minh Hàn, anh nỡ đối xử với người yêu như vậy hả? _ Toàn Hiếu hét với theo Minh Hàn đang quay lưng đi. Minh Hàn dừng lại nhưng rồi tiếp tục đi không nhìn lại cái nào._

Cuối cùng thì Toàn Hiếu chấp nhận án tù vì không có tiền hoàn lại cho ngân hàng cũng như công ty cha cậu phá sản không thể nung tạc bất kỳ thế lực nào nữa. Nhưng án có vài tháng, Vũ Phong ách chừng Minh Hàn ít nhiều cũng có can thiệp, anh ta là vậy dù gì cũng hay có mấy thứ lòng tốt bất hảo.

Bỏ xấp báo cáo vào phong bì anh lấy điện thoại gọi đi...

– Vũ Phong, Tư Hùng tìm anh kìa._ Tùng ló đầu vào sau khi gõ lên cửa vài tiếng lấy lệ._

– Được, anh xuống liền.

.....

Tùng ngồi tựa trên giường mắt nhìn bộ phim X-MEN đang chiếu trên tivi, miệng đang nhâm nhi trái bắp luộc, bên cạnh Vũ Phong úp mặt trong cổ áo cậu cọ nhè nhẹ.

– Nhột em._ Tùng đẩy mặt Vũ Phong ra, nhẹ giọng căn nhắc._

– Trước giờ đâu có thấy em than nhột, tự dưng hôm nay lại sợ nhột.

– Em đang xem phim.

– Không xem nữa.

‘Phụt’ tivi bị tắt mất.

– Đang khúc hay mà, em muốn xem tiếp.

– Nhưng anh ‘muốn’ quan trọng hơn.

Cậu lập tức bị đè bẹp, trái bắp còn đang gặm dở dang cũng văng tuốt luốt.

Cộc...cộc...cộc...

Tiếng gõ cửa cắt ngang hứng thú của Vũ Phong, anh hỏi giọng gắt gỏng thấy rõ.

– Chuyện gì?

– Có khách thưa ông chủ.

– Khách gì giờ này cơ chứ, thật mất hứng.

– Dạ anh ta bảo anh ta tên Anh Kỳ.

Một cái tên làm hai người lập tức nhòm dấy.

– Nói khách tôi xuống ngay.

– Dạ.

– Anh Kỳ sao lại đến đây được...kỳ vậy_ Tùng với một đồng thất mặc trong đầi vôi thay quần áo._ Có nh ầm lẫn gì không đây.

Nhưng không nh ầm, dưới nhà quả nhiên là Anh Kỳ.

.....?.....

Quán Four đã mở cửa trở lại, Xuân cũng tranh thủ thời gian quán đóng cửa đã theo học một lớp pha chế thức uống. Hôm khai trương trở lại dĩ nhiên không thể thiếu những gương mặt mạnh thường quân: Dĩ nhiên nhân viên của quán Tùng, Xuân, Anh Kỳ, Sơn phải có mặt còn có cha mẹ Anh Kỳ, dĩ nhiên Vũ Phong, Minh Hàn cũng không thể thiếu.

Vừa bước vào quán Minh Hàn đã gặp cha mẹ Anh Kỳ đang ng ẩ g ầ ngay cửa ra vào, anh nhẹ nhàng cúi chào, cha mẹ Anh Kỳ cũng chỉ nhìn Minh Hàn r ấ thôi, không đưỡ cũng không nhiệt tình đón tiếp. Một chút sau Vũ Phong dẫn cả đám đàn em thân tín tới khai trương cho xôm tụ, Khai trương tung bừng cũng một tay bọn Tư Hùng đảm nhiệm, lệnh ông chủ lớn đã vậy không thể làm sơ sài. Đám đàn em đưa nào cũng phải đáo qua ủng hộ.

Xuân và thằng Sơn cứ nhìn nhau, cảm thấy mọi thứ có cái gì đó kỳ quặc, không khí rất xôm tụ nhưng có vẻ gì đó thật khó diễn tả. Những vòng hoa sắc sỡ chúc mừng khai trương đặc kín phía trước quán, băng rôn đỏ treo dọc phía trên, cờ màu bay phấp phới thu hút khách qua đường tò mò nhìn vào.

– Toàn khách quen không, chưa có khách lạ._ Xuân nói với thằng Sơn đang lui cui thu dọn chén đĩa trên bàn._

– Từ từ r ấ cũng có thôi, bọn mình nghỉ lâu quá mà, nợ bác trai (cha Anh Kỳ) mấy tháng nay chưa trả đ ồng nào.

– Hy vọng vào buổi tối khi bar hoạt động sẽ khá hơn._ Xuân chắt lưỡi_ Sao tự dưng muốn nghỉ ngày hôm nay ghê!

– Ủ! Em cũng thấy vậy, không khí giữa mấy người kia khủng bố quá.

Mặt Tùng chăm chăm không thềm nhìn Vũ Phong lấy một cái từ lúc Vũ Phong bước vào, anh cũng không thua, một con mắt liếc nhìn cậu cũng chưa từng làm Tùng càng tức ác. Mặt Anh Kỳ thì méo xẹo thỉnh thoảng lại nhìn v ề phía Minh Hàn đang nhấm nháp bữa ăn sáng của mình, đối diện anh ngạc nhiên nhất chính là Vũ Phong. Họ thỉnh thoảng nói gì đó với nhau mà Anh Kỳ không thể nghe được.

Tùng đứng trong bếp nên cũng không để ý lắm tới cái sự kỳ lạ là hai anh em kia có thể ng ẩ chung nhau sau bao nhiêu chuyện như vậy mà không có chuyện gì lớn xảy ra. Chỉ có cha mẹ Anh Kỳ là khá vui vẻ nhất trong cả bọn.

– Một mì kiêu ý_ Xuân gọi vào trong bếp_ Này không khí hôm nay sao khủng bố thế hả, đáng lẽ phải ăn mừng chứ. Vừa tái khai trương vừa mừng bạn hi ền hết bệnh kia mà.

– Ai biết, đi mà hỏi kẻ nào gây chuyện ấy._ Tùng dừng tay, khua khua cái vá c ầm trong tay v ề phía Xuân_ Này cơm Dương Châu ra trước đi, mì chờ chút.

Xuân vừa quay người đi li ền bị Tùng gọi giật lại.

– Này, lát tính ti ền cho cái “lão đồ” gấp mười cho tui.

– “Lão đồ” là ai? _ Xuân cười khiêu khích._

– Đừng hỏi đồ, cậu không tính lát tui bắt cậu móc ti ền túi bù vô, cả cái đám đàn em của lão nữa, tính gấp ba cho tui. Gom vô cho lão trả hết... hừ...

– Ác quá thế, đằng nào cũng là người yêu mà..._ Chưa dứt lời Xuân vội chạy mất tránh cho nguyên cây cải đang bay v ề phía cậu...oái ...giết người vô tội...giết người...

Anh Kỳ trợn mắt nhìn hóa đơn tính ti ền của Vũ Phong.

– Cậu tính ti ền cái kiểu gì vậy, lộn hết r ồi kìa.

– Ông “chủ nhỏ” muốn vậy..._nhún vai_ đành chịu thôi, không em phải tự bỏ ti ền túi bù đó. Anh có ý định móc ti ền túi bù không?

– Không..._ Anh Kỳ lắc đầu_ Giá cả buổi sáng anh không quản. Cứ tự nhiên.

Không loại trừ suy đoán của Xuân, Vũ Phong quắc mắt nhìn phiếu tính ti ền Sơn c ần tới như muốn thiêu cháy nó, biết trước sau gì cũng vậy nên Xuân dặn Sơn rất kỹ trước khi tới thu ti ền “ông chủ lớn của Tùng”, thằng Sơn vốn hay khóp trước mặt Vũ Phong nên cậu chắc nó sẽ ngắc ngứ với cái khí thế của Vũ Phong nếu không chuẩn bị cho nó trước, dĩ nhiên Xuân

không đi làm thay nó, dù gì nó cũng có cái mác “em Tùng” còn Xuân có cái cóc khô gì đâu. Xảy ra chuyện gì thì nó chỉ cần đem cái bia đỡ đạn trong bếp ra là được.

– Thế này là sao? _ Vũ Phong hỏi giọng hơi trềnh trềnh đi._

– Anh hai em nói, với khách quý này phải phục vụ đặc biệt nên tính giá cũng phải đặc biệt. Giá là do anh ấy... quyết, em chỉ là người thực hành, anh thông cảm_ Nó nói một hơi lời Xuân dặn như sợ ngừng một cái là nó quên hết vậy, không hiểu sao nó thực sự khớp khi đứng trước mặt Vũ Phong._

– Anh cậu nói vậy? Gọi anh cậu ra đây.

– Anh ấy dặn khách ăn quýt mai một quán không tiếp nữa._ Miệng nói nhưng trong bụng nó khen Xuân hết lời, sao anh ấy hay vậy, đoán trước nó sẽ bị hạch cái gì mà dặn trước hết trơn._

Vũ Phong mặt không còn chút gì có thể gọi là...để coi...

– khặc...khặc..._ Tiếng ai đó cố nín cười._

Vũ Phong dẫn tay xuống bàn

– Anh cười gì?!

Minh Hàn nghe cái đoạn đối thoại đó mà không thể nín cười, anh chỉ vào Sơn vẫn đang đứng chờ lấy tiề.

– Suy nghĩ cho kỹ trước khi làm dữ đi, nó là em ruột của Tùng đó, em-ruột..._ Minh Hàn nhấn mạnh hai chữ em ruột_ Trừ khi cậu muốn qua đường với anh nó còn không ít nhiều cũng sẽ cần sự ủng hộ của nó trong căn nhà tương lai đó. Dù gì cũng là anh em, anh lấy ân báo oán nhắc nhở em một chút...

– ..._ Vũ Phong nhìn Minh Hàn, rồi nhìn Sơn, rồi nhìn xuống hóa đơn, tức điên chưa biết làm gì. Tiề không thành vấn đề nhưng quan trọng là sẽ

diện, Tùng dám chơi anh trước đám đông...hừ...!...!...!...!

– Vào nói với anh cậu là “anh này chỉ định quen với anh cậu qua đường thôi, bảo anh cậu đừng tính giá phục vụ đặc biệt nữa._ Minh Hàn nói với Sơn khi Vũ Phong chưa có phản ứng tiếp theo ngoài vài tiếng hừ hừ trong cổ họng._

– Anh dám._ Nói với Minh Hàn nhưng lại nhìn Sơn._

Cuối cùng Vũ Phong ngoan ngoãn móc bóp trả đủ số tiền ghi trong hóa đơn, bỏ cho b ả bàn số tiền dư luôn. Sơn nhận xong là “cám ơn quý khách đã ủng hộ” rồi biến nhanh. Cái cảnh này Minh Hàn cười mãi không thôi.

Hôm đó nếu không nhờ Anh Kỳ bị ngã trong nhà tắm thì mọi chuyện vẫn y như cũ, anh sẽ luôn ân hận khi nhìn tình trạng mình gây ra cho Anh kỳ, và nhìn cả gia đình người yêu sống trong u ám. Mà Anh Kỳ cũng buồn cười, khi nghe tiếng va đập từ nhà tắm truyền ra anh và mẹ Anh Kỳ phá cửa xông vào, Anh Kỳ đã xấu hổ với tình trạng không có gì che thân mà để lộ tất cả. Anh cũng không biết có nên giận hay không khi cuối cùng cũng biết Anh Kỳ đã lành bệnh, chỉ là giả vờ để biết lòng anh. Mà mọi chuyện cũng là Vũ Phong bày đặt, anh nhiều lúc tự hỏi không biết anh làm gì mà thằng em anh cứ theo phá anh thế không biết. Lúc nhỏ tuy không thuận nhưng khi cả hai học cấp ba chẳng phải đã giải hòa rồi sao. Cái kiểu độc địa nó dùng đối phó anh không biết phải nói là giúp hay là phá, dùng Toàn Hiếu dụ dỗ anh nhưng lại ràng buộc Toàn Hiếu không cho bỏ anh, đẩy anh ra khỏi nhà nhưng bản thân nó cũng chuẩn bị mọi thứ để ra khỏi nhà mà không đụng tới gia tài. Xúi Anh Kỳ làm tình làm tội anh nhưng cũng là một cơ hội cho anh có được sự tín nhiệm của Anh Kỳ lẫn sự chấp nhận của gia đình Anh Kỳ.

Anh đã suy nghĩ cả đêm cuối cùng chẳng biết thằng em anh muốn cái gì, nó đối với anh không nhỡ cỏ tận gốc nhưng cũng báo hại anh tốn bao nhiêu năm quay qu ừng trong cái kế hoạch của nó, cuối cùng anh không biết là mình được hay mất. Anh buông xuôi vì thấy lòng mình chẳng thể ghét nó thêm nữa, còn phải cám ơn nó ấy chứ, chí ít cũng nhờ nó mà anh gặp Anh Kỳ, nhờ nó anh cũng không phải đứng mãi ngoài cửa nhà Anh Kỳ.

Nhưng dù gì chứng kiến cái mặt không biết diễn tả sao khi bị Tùng bắt chẹt thì không thể nhịn cười, cũng hả dạ phần nào. Cho nó đáng, đáng nào cũng là nó tự chuốc lấy. Anh liếc về phía bóng lưng Anh Kỳ đang làm việc đằng kia mà tự cười hạnh phúc. Cả anh và cha mẹ Anh Kỳ cũng một phen hoảng vía vì không hiểu vì sao bệnh Anh Kỳ tự dưng làm lạ. Từ một người bị trăn cảm không hiểu sao trở thành một người si si ngốc ngốc, đến khi vỡ lẽ mọi chuyện mới biết thì ra cái bệnh si si ngốc ngốc là do thằng em anh đạo diễn. Minh Hàn chẳng giận cũng chẳng lo, mọi gánh nặng như được trút xuống, anh mừng còn không kịp chứ có gì mà giận ai, nhưng anh hình như cũng đang bị giận mặc dù lỗi lần này không phải của anh...có lẽ anh phạm cái lỗi lớn là dám nhìn thân thể của người yêu mà chưa được phép...bị giận cũng đáng...đáng về mọi nghĩa...anh lại tự cười.

– Thấy cái giọng điệu cười cười của anh là thấy bực mình_ Vũ Phong cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của Minh Hàn_ thấy muốn đánh nhau._ Vũ Phong tỏ ý bực mình._

– Tới võ đài của cậu mà đánh nhau. Tính tiền dùm..._ Minh Hàn ngoắc Sơn._

– Không ng ồi đây ăn vạ với bảo bối của anh nữa hả?

– Nhờ ơn em mà anh có điểm phúc buổi tối được quy ền tới năn nỉ, bây giờ phải về làm việc.

– Chưa bị đuổi sao?

– Giấy sa thải chưa tới thì vẫn phải làm, mà hôm nay tới cũng là nhận trợ lý mới.

– Vậy thằng nhóc Toàn Hiếu coi bộ thảm dữ ha. Nhưng hình như có ai đó cũng niệm tình cũ ra tay nghĩa hiệp.

– Coi như dứt một lần không nợ n ần. Mà cũng nhờ ơn ai đó mà thằng anh này phải chạy ngược chạy xuôi...hử?_ Minh Hàn nhìn Vũ Phong đầy hàm ý, rồi xách cặp đi làm, không quên chào bảo bối của anh và ‘bố mẹ vợ tương lai’._

– Vồ!_ Vũ Phong phán một câu lạnh lẽo cho đám đàn em rồi cũng đứng lên, ra tới cửa quán anh dừng lại ngoắc ngoắc Sơn lại gần._

– Anh gọi em...có chuyện gì ạ?_ nó hỏi nhưng liếc chừng coi Xuân có chỉ đạo gì không._

– Nói với anh cậu_ Vũ Phong nhỏ giọng vừa đủ Sơn nghe_ Nếu trốn được thì trốn kỹ cho tôi.

– Dạ??...dạ!?!?..._ Nghe cái giọng lạnh lẽo của Vũ Phong tự dưng Sơn nổi hết da gà..._

– ..._ Vũ Phong vừa định đi thì lại quay lại làm thẳng Sơn lại ớn tóc gáy thêm lần nữa_ Còn nữa, nói với anh cậu, tám giờ tối mà tôi chưa thấy mặt thì đừng trách tôi không nể tình, phí phục vụ đặc biệt tôi trả đủ rồi đó.

– Dạ!!! ...dạ!?!?..._ “Hai cái lệnh này có trái ngược nhau không ta?” Sơn nghĩ thầm trong bụng._

Vũ Phong vừa đi khuất là Xuân với Anh Kỳ túm nó ngay tra xem Vũ Phong vừa nói gì, nó nhăn nhó thuật lại... Xuân rờ rờ cái cằm nhăn nhui không có cọng râu gật gật đầu...

– Căng ha. Thôi vô báo tin “mừng” cho anh cậu hay đi...cho em nó mừng.

– Sao anh hai kêu anh mà anh toàn kêu em làm không vậy hả?

– Vì cậu là người nhà của nó, Vũ Phong chắc chắn không làm khó cậu...ha?_ Xuân hất mặt với Anh Kỳ ý tìm sự đồng tình._

– Anh chẳng phải đang định làm anh rể sao, cũng người nhà mà._
Thằng Sơn hất mặt trêu lại._

– Ha...ha...thì ra có người âm thầm làm chuyện tốt đẹp ha... Sơn, vậy là tên này cứ theo cậu về quê riết thì ra là có ý đồ Muốn của chị cậu phải không? Hỏi qua “anh hai” chưa đó?_ Anh Kỳ cười tà chọc lại Xuân._

– Chưa, cái vụ này anh hai chưa biết_ Sơn khẳng định híp híp mắt nhìn Xuân._

– Chưa biết nhưng nó đ ồng ý mà, không thì làm sao tui ăn giỗ nó mỗi năm được chứ, trừ khi là người nhà, hứa r ồi nên quân tử phải nhất ngôn.

Cả ba cứ người chọc người ghẹo, không khí rất thoải mái, đúng là không có hung th ần ở bên thì thật dễ thở vô cùng.

Four dưới sự chăm chút của bốn người thì không ngừng làm ăn phát đạt. Không hiểu sao mà những người khách trước đây hay mời Tùng đến phục vụ cũng biết cậu mở quán ở đây mà tìm tới ủng hộ, bar buổi tối cũng đắt khách không kém. Nhưng Four bây giờ gặp một vấn đề vô cùng lớn đó là không gian. Do lúc đầu sang lại nó chỉ là một bar nhỏ phục vụ buổi tối, bây giờ buổi sáng trưng dụng làm quán ăn, ban đầu ít khách có thể nhập nhằng phần trang trí hay bố trí vật dụng, nhưng bây giờ lượng khách bắt đầu lui tới nhi ều, chưa kể không đủ bàn phục vụ, còn không đủ tiện nghi cho một quán ăn lẫn một bar chuyên nghiệp.

Buổi trưa quán nghỉ, cả bốn ng ười nhìn nhau mở một cuộc họp.

– Quán chúng ta cần trang trí lại nhưng không có kinh phí, chúng ta chỉ có vừa đủ tiền trả nợ cho cha tôi thôi...

– Đúng, nếu để bài trí cho quán ăn hay bar không thôi thì cũng dễ, đằng này cho cả hai, không gian cũng thiếu._ Xuân phụ họa._

– Ở trên lầu còn một gian cũng bằng ở đây, phải chi chịu cho chúng ta thuê._ Tùng r ầu r ầu tiếc rẻ._

– Hay mình chuyển chỗ khác._ Sơn ý kiến._

– Khách quen chỗ này r ồi, mà muốn tìm một chỗ khác cũng khó lắm, bây giờ chỗ nào cũng có người hết với lại kiếm một chỗ thuận tiện không dễ. Ai mà biết lại nhanh đắt khách như thế...cứ nghĩ kiếm được cơm ăn là may.

– Ừ

– Hay mình lên hỏi thuê luôn tầng trên!_ Sơn lại ra ý kiến._

– Anh đi rồi, trên đó là văn phòng của công ty, mà ông chủ là con rể của chủ nhà, không đuổi được đâu.

– Đang bàn chuyện gì mà anh vào cũng không ai hay thế? _ Minh Hàn bước vào cửa với nụ cười tươi roi rói._

– Minh Hàn, Giờ này quán nghỉ anh tới làm gì?

– Anh đâu có tới làm khách._ Minh Hàn liếc nhìn Anh Kỳ đang lén quay mặt trốn cái nhìn nóng hổi của anh_ Sao cả đám ủ rũ thế?

– Bọn em đang ước gì chủ cho thuê luôn tầng trên_ vừa nói Tùng vừa kéo ghế cho Minh Hàn ngồi_ nhưng ở trên có công ty gia đình nên không có chút hy vọng gì.

– Hay để anh đi thương lượng cho, đằng nào mấy việc này anh cũng chuyên nghiệp hơn, dễ thuyết phục hơn. Được chứ?_ Hỏi cả đám nhưng mắt chỉ nhìn Anh Kỳ làm Anh Kỳ mắc cỡ với sáu con mắt kia đang đổ về mình._

– Vậy anh giúp tụi em nha...

– Được, xong việc sẽ có quà cảm ơn chứ ha?_ Minh Hàn mắt nhìn thẳng chờ đợi._

– ...

Lại sáu con mắt cũng đổ về Anh Kỳ ý thức giục mau gật đầu đi.

– Đ...ươ...c...được mà.

– Vậy anh đi đây, tầng trên phải không. Hy vọng tuần sau sẽ có kết quả.

– Nhanh vậy sao? Công ty anh không có việc để làm hả?_ Anh Kỳ hỏi nhưng giọng khá móc lõ._

– Trợ lý mới của anh rất giỏi, mấy việc này để anh ta làm một loáng là xong mà. Thôi anh đi bây giờ đây, sớm xem xét không chừng chưa tới một tuần là xong.

– Đi liền sao? Nước còn chưa uống._ Xuân bưng ly nước ra còn chưa kịp đặt xuống._

– Không sao, dù gì anh cũng muốn sớm có quà._ Một cái nháy mắt đầy tình tứ về phía Anh Kỳ trước khi ra khỏi cửa._

– Hình như anh ta chỉ muốn nhận quà cảm tạ của anh thôi, còn bọn em thì không đâu. Anh Anh Kỳ, tất cả trông cậy vào anh hết nha, nhớ dịu dàng một chút không chừng anh ấy mua luôn chỗ này cho chúng ta không cần đi thuê nữa.

– Diên!

– Thôi giải tán, chờ tin lành từ ông giám đốc thôi. Chiều còn làm nữa._ Tùng lừa cả bọn._

Tùng bước vô nhà, Vũ Phong ngồi bên bàn ăn chờ cậu làm cậu giật thót. Cái vụ “phí phục vụ đặc biệt” mà cậu nổi hứng thu bất tử báo hại cậu xác bác xang bang cả tuần lễ liền, cuối cùng cậu phải xuống nước năn nỉ ỉ ôi nhận lỗi hết nước miếng mới được tha. Năn nỉ xong cậu bỗng nhiên nhận ra mình ngốc vô cùng, cậu là người đang giận mà tự dưng biến thành người đi năn nỉ. Chuyện Vũ Phong và Anh Kỳ thông đồng lừa mọi người dù cậu không bị ảnh hưởng gì nhưng cậu đã rất lo cho Anh Kỳ, mỗi ngày đều chạy tới chạy lui thăm Anh Kỳ, an ủi cha mẹ Anh Kỳ, cũng động viên Minh Hàn rất nhiều, cậu cực khổ như vậy mà Vũ Phong cứ bình chân như vại xem cậu diễn, thật tức chết đi thôi. Lần đó cậu cũng giận luôn Anh Kỳ, giấu Minh Hàn đã đành sao giấu luôn cả cậu. Anh Kỳ thì đi xin lỗi cậu quá trời còn cái tên này... làm tới làm lui một hồi thành cậu phải đi năn nỉ, tức chết. Mà thôi, thà vậy còn hơn bị hấn hành chết dở.

– Sao về trễ vậy? _Nhìn thấy Tùng về tới, Vũ Phong hỏi một câu không nghe ra giận hay vui._

– Sao hôm nay anh ở nhà? Không đi làm sao?

– Không, hôm nay về bên nhà. ‘Tổng giám đốc’ gọi, xong việc cũng gần tới bữa trưa rồi nên không đi nữa.

– Có cả Minh Hàn nữa phải không?

– Sao em biết?

– Lúc nãy anh ấy có ghé quán. Mà về đó không có chuyện gì chứ?

– Không.

Tùng rửa tay rửa mặt qua loa xong ngả vào bàn ăn. Vừa kể chuyện linh tinh ở Four...

– ...Bọn em định thuê luôn tầng trên nhưng khó quá, Minh Hàn nghe được bảo trong vòng một tuần sẽ giúp bọn em thương lượng xong, còn bảo có khi không quá một tuần ấy chứ...

– Anh ta nói vậy thì chắc không quá một tuần đâu._ Vũ Phong thông thả vừa ăn vừa trả lời như đó là chuyện phiếm ngoài chợ._

– Anh không biết chứ, ở trên là do con rể của chủ nhà dùng mở văn phòng công ty, không lẽ người ta đuổi người nhà để cho mình thuê.

– Nhưng Minh Hàn nói không tới một tuần thì tui em cứ lo kinh phí sửa chữa Four đi là vừa.

Tùng dừng đưa nhìn Vũ Phong có vẻ không tin lắm. Đáp lại cái nhìn khó tin của Tùng, Vũ Phong vẫn thản nhiên thưởng thức bữa ăn vừa tà tà trả lời.

– Em đừng nhìn Minh Hàn lụy tình chạy lung tung như thế mà xem thường. Cứ để sự việc lần này chứng minh năng lực Minh Hàn cho em

thấy, không dung mà cha anh không đuổi Minh Hàn sau chuyện của Toàn Hiếu... Có cần vay tiền không? Anh sẽ rất sẵn lòng cho em vay._ Vũ Phong cười gian đã sang chuyện khác._

– Có cũng không vay người lấy lãi cắt cổ như anh...

– Thật không? Anh thấy mình rất nhân đạo là gì, con nợ không trả nổi anh còn nuôi luôn mà có khó dễ gì đâu.

– ..._ Tùng không có gì để nói với cái ông chủ nợ tốt bụng này nữa._

– Em tối nay theo anh, không chạy lung tung đâu đó?

– Đi đâu, tối nay võ đài có cá cược hả?

– Không, khai trương vũ trường.

– Vũ Trường? Anh xưa giờ có kinh doanh loại hình này sao?

– Không, nhưng bây giờ có. Chuyện mấy sòng bạc ông Tổng khó dễ miết, phòng ông ấy có lúc không vui sờ tới, chuẩn bị thêm một chút cũng không t ấ.

– Anh em anh thật là, người ta làm cả đời cũng chưa được còn mấy người thì bảo chỉ một chút một chút, thấy ghét.

– Đây muốn sinh sự nữa sao!_ Vũ Phong trừng mắt nhìn Tùng, nhưng con mắt không có chút giận dữ như bên ngoài đang trưng ra._

– Không, nhưng dẹp bớt mấy sòng bạc cũng tốt, dù gì cũng là phi pháp, kinh doanh cái gì có giấy phép đỡ lo ở tù.

– Như em vậy thì biết chừng nào giàu, nhưng như vậy cũng không sao. Anh đang đầu tư cho cái sòng bạc ở biên giới, đúng là tạo bên ngoài hợp pháp vẫn an tâm hơn.

– Về ngoài hợp pháp? Anh lại định làm gì nữa hả?

– Chuyện của anh không cần lo nhóc, em cứ ở yên đó cho anh thấy là được. Ăn mặc anh lo, không cần biết nhiều chuyện quá.

– Ăn mặc anh lo..._ Tùng nhại lại lời Vũ Phong_ Em phải củng cố Four mới được, không chừng mai một cần có tiền đi thăm nuôi.

– Em nói gì đó.

– Không.

.....?.....

Buổi tối dĩ nhiên lệnh đã ra Tùng không thể xem như gió thoảng ngoài tai. Tùng lại mở tủ quần áo mà ngán ngẫm, quần áo trong đó ngày càng sexy. Lựa tới lựa lui cũng không biết nên mặc gì, cái gì cũng... lâu vậy rồi cậu cũng chưa quen.

Xe dừng trước cửa vũ trường mới, phía trước đặt rất nhiều hoa chúc mừng khai trương cùng nhiều nhân viên phục vụ ăn mặc chỉnh tề đứng đón khách, không khí sang trọng, xa hoa rộn ràng gấp mấy lần lúc khai trương Four. Vũ Phong bước xuống xe, Tùng theo sát bên cạnh hướng thẳng cửa chính...

Bên trong khách đã rất đông rồi, mọi người đều ăn mặc rất sang trọng, tuy muốn giữ Tùng sát một bên nhưng khách khứa đến chào hỏi rất đông Vũ Phong cũng đành buông cậu ra, không ít người biết Tùng, cậu cũng được chào hỏi bắt chuyện. Cuối cùng cả hai bị tách ra.

Không khí đang ồn ào bỗng dừng im lặng, mọi người nhìn về phía cửa. Tùng cũng nhìn theo. Tổng giám đốc, cha Vũ Phong vừa bước vào, bên cạnh là Minh Hàn cùng hai người phụ nữ rất sang trọng và cũng rất xinh đẹp. Người phụ nữ lớn tuổi hơn mặc một bộ dạ hội màu đỏ rực rỡ trên cổ đeo rất nhiều trang sức lộng lẫy, lấp lánh ánh sáng của những viên đá quý, mái tóc uốn từng lọn xoắn trên đôi vai trần hấp dẫn. Một tay bà cầm chiếc ví con, tay kia choàng vào tay cha Vũ Phong, nhìn qua Tùng cũng đoán biết là bà tổng. Còn người phụ nữ bên cạnh là một cô gái với chiếc váy dạ hội ngắn màu trắng, mái tóc đen nhánh xoắn dài ngang lưng, trên tóc điểm một

chiếc kẹp lông lánh màu hồng, nét mặt có vài phần giống Vũ Phong, đó là cô con gái duy nhất của ông tổng.

Vũ Phong vượt lên trên đám đông bước về phía trước tiếp đón họ. Khách quan trọng đã tới chẳng bao lâu buổi lễ khai trương bắt đầu cùng với việc rượu được rót ồ ạt. Tùng lắc đầu ngán ngẩm “chừng này đủ cả bọn làm mấy cái Four”.

“Mời cậu”... “xin mời”, những người cậu quen biết lại bắt đầu nâng ly cùng cậu chúc mừng. Bước xuống khỏi sân khấu cả gia đình Vũ Phong cũng hòa lẫn vào đám người chúc tụng, nâng ly, chào hỏi...v...v

– Cậu Tùng.

Tùng bất ngờ với cái giọng trềnh trềnh gọi cậu.

– Cháu chào bác._ Tùng lúng túng không biết nên cúi chào hay nên bắt tay với người đàn ông đứng trước mặt, cha Vũ Phong_

– Chắc tôi không cần giới thiệu.

– Vâng.

– Tôi có thể nói chuyện với cậu một chút không? _ Cậu hỏi nhưng không hề giống muốn hỏi, nghe giống câu ra lệnh hơn._

– Vâng.

– Tôi không có nhiều thời gian, đáng ra nên mời cậu tới gặp nói chuyện đằng hoàng nhưng đã gặp ở đây thì... chúng ta ra kia nói chuyện.

Tùng lặng lẽ theo chân cha Vũ Phong tới một chiếc bàn nhỏ hơi khuất sau một chậu cây to.

– Cậu ngồi đi._ Chỉ cậu cái ghế đối diện vị trí ông đang ngồi xuống_

– Vâng._ Tùng cũng ngồi xuống không nói gì nhiều, chuyện này trước sau gì cũng đến. Từ ngày bị bắt gặp trong bệnh viện, cậu cũng đã nghĩ tới

những chuyện đại loại như vậy, nhưng không nghĩ được là quá lịch sự như vậy. Phải là cho người dân mặt hay gì gì đó tương tự..._

– Chắc cậu biết tôi muốn nói chuyện gì?

– Cháu đoán không sai chắc là chuyện mối quan hệ của cháu và Vũ Phong_ Tùng thấy có quanh co cũng chẳng có ích lợi gì, cậu cũng quen cái kiểu độc tài, gia trưởng của Vũ Phong rồi._

– Tốt, không dài dòng, tôi cũng nói thẳng tôi không thích cậu dây dưa với nó. Nó một phút bốc đồng thì quan hệ với cậu, nay mai lại chán thôi. Nhưng đợi nó chán thì còn gì là tiếng tăm của gia đình tôi, nên cậu cứ ra giá tôi sẽ êm đẹp đáp ứng, bằng cậu cố gắng quấy nhiễu... Cậu nên biết hậu quả thế nào rồi đó.

– ..._ Tùng chỉ có nước trợn mắt nhìn ông tổng, y chang giọng điệu của Vũ Phong..._

– Có lẽ cậu chưa quyết định được con số, tôi cho cậu thêm thời gian suy nghĩ. Không nên để tôi chờ lâu. Đây là danh thiếp của tôi, mong gặp lại cậu sớm.

Nói xong ông tổng đứng lên bỏ Tùng ngẩn ngó mặt không biểu tình lo lắng, tức giận hay có chút sợ sệt nào.

– Cậu thật can đảm nha, đối mặt với ông ta mấy ai bình tĩnh như cậu. Cái người đó bên ngoài nói là quang minh chính đại nhưng làm thì y như hạng lưu manh vô lại.

Tùng lập tức chuyển hướng sang cái người vừa phát ngôn một câu nghe xanh mặt xanh mày này. Một người phụ nữ, bà ta phải nói là rất đẹp, đôi làn thu ba sóng sánh quyến rũ, đôi môi mọng mị gợi cảm, khuôn mặt thon thả thanh thanh, sóng mũi cao thẳng với đôi má hồng hào, khi liếc nhìn theo ông tổng hai hàng mi dài phủ xuống kéo theo sự xuất hiện của cái đuôi mắt bén ngọt đầy lôi cuốn. “Một người phụ nữ rất rất đẹp nhưng cũng rất rất bén” Tùng nhận xét sơ qua như thế.

Bà mặc chiếc đầm dạ hội màu đen quý phái, mái tóc búi cao lộ chiếc cổ thon gầy và đôi vai mảnh mai, chiếc eo thon dạng đáy thắt lưng ong, chiếc váy xẻ cao để lộ đôi chân thon dài theo từng bước chân bà tới gần Tùng.

– Cậu là cậu Tùng, người tình của Vũ Phong?

Bà vào thẳng vấn đề làm cậu choáng, cậu linh cảm người này còn khó đối phó hơn cả ông tổng, bà ta biết rõ cậu là gì của Vũ Phong thì nếu đến với ác ý chắc là cậu lo không nổi. Tùng bất giác đưa mắt một vòng tìm Vũ Phong.

– Không cần sợ, ta có thiện chí hơn cái người vừa đi đấy.

– Thật không? _ Nói rồi cậu mới thấy mình ngớ, tự dưng chưa biết là ai mà để lộ điểm yếu như vậy._

– Xin hỏi, chị là...?

– Chị? ...Cậu không nên gọi tôi như thế...nhưng tôi thích được gọi như vậy.

– Bác gái, không nên để hậu bối gọi mình thế chứ.

Một người đàn ông với cái đầu đỉnh rất ngộ ngáo, nước da ngăm đen vận một bộ vest màu xám nhạt xuất hiện bên cạnh người phụ nữ. Tùng nhìn người này nét rất quen, cậu bỗng há hốc miệng...

– Kim Thành!

Người đàn ông quay lại nhìn cậu cười đưa tay về phía cậu.

– Chào cậu, lâu không gặp. Khỏe chứ?

– Anh!...không phải...anh...không ... _ Tùng lắp bắp_

– Cậu làm gì như gặp ma thế?

– Gặp ma chứ còn gì, chẳng phải Vũ Phong bảo anh chết rồi sao... Anh sao vẫn...

Tùng định nói “sao anh vẫn sờ sờ ở đây” nhưng nói vậy với người thoát nguy hiểm thì kỳ quá nên cậu im bặt.

– Sao tôi vẫn sờ sờ ở đây chứ gì? Vận tôi tốt nên tôi thoát chết, sao đáng chúc mừng không? _ Kim Thành lại đưa tay về phía Tùng._

Tùng lại miễn cưỡng bắt tay lần nữa miệng nói chúc mừng. Nhưng cậu không thể tiêu hóa kịp chuyện gì đang xảy ra. Nhìn người đàn ông vạm vỡ đen sạm với mái tóc đỉnh hớt cao, chưa kể giờ cậu mới chú ý. Một vết sẹo dài chạy từ thái dương gần đuôi chân mày xuống tới dải tai... vết sẹo sâu rõ ràng...chứng tỏ người này đã từng thoát qua nguy hiểm.

– Chúng tôi ng ờ được chứ? _ Người phụ nữ lên tiếng._

– À vâng, xin mời! _Tùng lúng túng đáp lại._

Đợi hai người ng ờ xong, Kim Thành ngoắc một người phục vụ mang lại ba ly rượu cho ba người, ước chừng sẽ nói chuyện lâu đây. Tùng quá nhiều thắc mắc không thể không hỏi... cậu bắt đầu.

– Vũ Phong có lần nói anh bị bão cuốn không tìm thấy xác?

– Không tìm thấy xác cho nên không thể kết luận tôi chết.

– Vũ Phong cũng nói vậy, anh ấy bảo hy vọng khi nào đó anh lại về

Kim Thành trên mặt biến mất cái kiêu không nghiêm chỉnh anh trưng ra này giờ, mặt anh hơi biến sắc...

– Vũ Phong nói vậy thật sao? Không phải hẳn sẽ mừng khi tôi chết sao, không có người theo quấy rầy hẳn.

– Làm gì có, lúc không tìm thấy xác anh, anh ấy về nhà nhốt mình trong phòng làm việc cả tuần lễ, anh ấy còn để nguyên cái hình các anh

chụp chung trên bàn, cái hình anh cũng cắt cái đầu như vậy nè, nhờ nhìn cái hình đó mãi nên hôm nay mới nhận ra anh đó chứ.

– Ra vậy, tôi cũng đang thắc mắc sao cậu nhận ra tôi nhanh thế trong khi ít ai nhận ra.

– Vũ Phong không nhận ra anh à?

– Tôi không định sẽ gặp Vũ Phong.

– Vậy... Nhưng anh ấy lo cho anh lắm...

– Cậu không sợ tôi giành mất ...sao?

– ...Em...

– Con đừng nhiều chuyện, ta muốn biết con có quyết chí không buông không? _ Người phụ nữ giờ mới lên tiếng._

– Nhưng...

– Cậu không cần lo, bác đây có họ hàng với cha Vũ Phong, cha Vũ Phong nợ bác ấy một lời hứa, bác ấy cũng rất cưng Vũ Phong với Minh Hàn, nên nếu như cậu chắc chắn thì bác ấy sẽ giúp một tay.

– Nhưng...

– Chỉ cần trả lời cậu có chắc không?

– Chắc._ Tùng không hiểu sao mình lại trả lời cái người lạ mặt này nữa._

– Vậy thì được, về nói với cái kẻ cũng giống như cậu cứ an tâm, ông ta nói gì mặc kệ._ Người phụ nữ chỉ chỉ vào Tùng nói giọng đầy tự tin._

– Giống con?_ Tùng nghe Kim Thành gọi bác gái nên không dám xưng hô bậy bạ, dù trông bà rất rất trẻ, đúng là gọi chị thì hơi quá nhưng gọi bác

thì quá già, phụ nữ luôn thích trẻ mà...Anh Kỳ_ Tùng ngộ ra sau một hồi suy nghĩ.

– Thôi chúng ta về, tôi muốn uống rượu._ Người phụ nữ nói với Kim Thành._

– Được bác gái, để con đưa bác tới chỗ có rượu...À Tùng này, cậu không nên nói đã gặp chúng tôi với bất kỳ ai, kể cả Vũ Phong, nhớ nha. Nên tôn trọng ý muốn của những người sẽ giúp cậu.

Hai người thân nhiên rời khỏi bữa tiệc, không ai tiễn khách ngoài nhân viên đứng phục vụ tại cửa. Có vẻ chẳng ai nhận biết họ, vậy người phụ nữ đó là ai? Tùng thực sự thắc mắc muốn chết, nhưng cậu cũng quyết định giữ im lặng, như Kim Thành nói cậu không ngu gì mang tình địch về nhà. Tùng dốc hết một hơi ly rượu vẫn để trên bàn này giờ chưa đụng tới, cậu cần tỉnh tỉnh một chút.

.....?.....

– Anh Kỳ, hôm qua em gặp một người phụ nữ... nói sao nhỉ... hơi kỳ lạ một chút. Hình như có họ hàng với Minh Hàn và Vũ Phong...

– Đi cùng một người đàn ông với vết sẹo trên mặt._ Anh Kỳ tiếp lời, tay tiếp tục lau lau mấy cái ly._

– Anh gặp rồi?

– Rồi, tối qua.

Anh Kỳ và Tùng bắt đầu ráp hai cuộc gặp gỡ với nhau, cuối cùng xâu lại thành một mối. “Người phụ nữ đó có ý muốn sẽ giúp hai người thành đôi, chống lại sự phản đối của ông tổng”.

– Có đáng tin không?

– Không biết, có đi đâu nên cân nhắc vấn đề cha Minh Hàn đã nói với chúng ta.

- Anh cũng gặp rồi hả?
- Không trực tiếp, nhưng có chuyển lời với cha mẹ tôi.
- Không phải lần ở trong bệnh viện đó chứ?
- Hình như vậy.
- Anh tính sao?
- Cha mẹ tôi còn chưa chấp nhận hoàn toàn nữa mà, lo chi chuyện đó.
- Phải, cha mẹ em còn đang xúc tiến chuyện hỏi vợ cho em nữa kìa, lo chuyện ở đây chi cho xa.
- Lần này cậu đáng lo hơn tôi đó nha.
- Đúng lần này anh sướng rồi. Có người chịu khổ vì anh... còn chọc em.
- Cậu không thấy Minh Hàn cẩn thận từng chút khi tiếp xúc với cha mẹ tôi thế nào đâu, tội nghiệp lắm.
- Đáng đời anh ấy, ai bảo trước đây làm khổ anh quá trời chi.
- Còn Vũ Phong có đáng đời không?_ Anh Kỳ trêu lại Tùng._
- Lão đó còn đáng hơn nhiều, nhưng khổ chẳng ai làm được gì lão hết, không ai vượt cục tức này cho em hết. Em mới là đáng tội nghiệp nhất._Tùng thiếu não than thở.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 22

– Lão đó còn đáng hơn nhiều, nhưng khổ chẳng ai làm được gì lão hết, không ai vượt cục tức này cho em hết. Em mới là đáng tội nghiệp nhất. _
Tùng làm bộ mặt tủi thân rồi rĩ khiến Anh Kỳ cười khanh khách._

– Đáng chết, dám cười trên sự đau khổ của người khác. Anh đó nha, bây giờ sướng rồi thì cười nhạo em...

– Làm gì có cười nhạo chứ, có đi đâu cậu làm cái bộ mặt sầu thảm đó làm tôi chịu không nổi...ai đời, cái lúc lên bờ xuống ruộng thì không thấy cậu trưng cái mặt này ra cho người ta thấy...bây giờ dù gì Vũ Phong cũng yêu cậu rồi thì lại trưng cái bộ mặt hết tiếu đó...đi bàn với Vũ Phong đi...Tôi thấy nên như vậy...

– Chắc phải vậy, hy vọng anh ấy chịu đi gặp cha em giống anh Minh Hàn...nhưng nghe giống truyện cổ tích quá...

.....

Four vẫn hoạt động hết công suất trong khi chờ Minh Hàn đi thương lượng, không như Vũ Phong nói “dưới một tuần” là Minh Hàn có thể lo xong, đến cả mười ngày cũng không có tin tức, người cũng không thấy đâu.

Mẹ Anh Kỳ cũng ngạc nhiên khi cả mười ngày nay không thấy Minh Hàn xuất hiện, không lẽ giữa hai đứa lại xảy ra chuyện? Bà cũng không phải tuyệt đối chấp nhận nhưng cũng đành chịu, dù gì gia đình lúc này cũng nhẹ nhàng hơn, không khí gia đình cũng ấm áp hơn, cái cảm giác hạnh phúc trọn vẹn cũng xuất hiện với từng người trong nhà. Chấp nhận có thêm “một thằng con trai” cuối cùng thành ra cũng không đến nỗi là địa ngục như đã tưởng. Và lại thằng con ngang hông này cũng “khá có hiếu”...

nhưng lạ là cả mười ngày nay không thấy trong khi đáng lẽ ngày nào cũng thấy mặt nó ít ra là một giây.

Thằng con bà bảo, nó đang giúp Four thương lượng thuê luôn tầng trên mà lại muốn đạt được kết quả sớm nhất, chắc là nhiều việc quá nên không thể đến. Cũng được, vậy nó cũng lo lắng cho thằng con bà nhiều, cũng biết công biết việc chứ không chỉ kè kè chuyện tình ái. Nhưng không hiểu sao bà lại quan tâm chuyện của nó nhỉ? lại thấy nhẹ lòng khi chúng không xảy ra chuyện gì, kỳ lạ. Chẳng lẽ bà đã chấp nhận rồi sao? Không lẩn tránh gì nữa sao?

.....◆◆◆◆◆??...

– Anh Kỳ này, đã mười ngày rồi không có chút tin tức gì hết. Anh nghĩ anh Minh Hàn thành công không?

– Ai mà biết, nhưng chuyện lớn như vậy không thể ngày một ngày hai.

– Nhưng Vũ Phong nói chắc lắm mà._

– Coi bộ tin tưởng người ta quá ha, nhưng chuyện này đâu có đơn giản gì, tôi nghĩ không nhanh như vậy đâu.

– Vậy anh không tin anh Minh Hàn làm được hả?

– Tin, nhưng không phải là trong vòng một tuần như anh ấy nói, chắc là sẽ cần nhiều thời gian hơn.

– ...

– Ông chủ cậu tới kìa...ra tiếp đón đi, bar lúc này không dư nhân viên tiếp loại khách khó chịu này đâu.

– Xìzzzzzzz!!!!!!!!!!

Tùng quay ra nhìn Vũ Phong đang tiến tới quầy, chỗ cậu đang ngồi tán dóc với Anh Kỳ. Có vẻ như mới đi đâu đó về, quần áo còn rất chỉnh tề lịch sự, sơ mi trắng đóng thùng thắt cà-vát đằng hoàng.

Vũ Phong đến ngồi xuống cạnh Tùng, anh cố ý ngồi sát rạt, với tay choàng qua vai Tùng, nháy mắt với Anh Kỳ gọi rượu.

– Một ly, như cũ.

– Ok, có ngay.

Trong khi chờ thức uống được mang ra Vũ Phong thản nhiên nếm trước món “ má ai bầu bĩnh” đang dọn sẵn bên cạnh.

– Sao ra đây mà không gọi anh? _ Hơi thở phả bên tai với nụ hôn ngọt ngào làm mặt Tùng bất giác nóng lên._

– Anh có biết đây là chỗ đông người không?_ Tùng cố tỏ ra tự nhiên trong khi cậu đang ngượng chết đi được. Dù gì đây không phải mấy chỗ Vũ Phong có thể làm chuyện đáng xấu hổ như vậy._

– Có sao?_ Vũ Phong đón ly rượu Anh Kỳ đưa tới._

– Hai người tình tứ quá ha, nhớ giùm còn tôi đứng đây đó nha, xốn con mắt quá trời._ Anh Kỳ trêu khi nhìn thấy mặt Tùng ửng lên thật dễ thương._

– Ông anh tôi đâu không thấy, không phải hết giờ làm rồi sao?

– Không biết, cả mười ngày nay không thấy rồi.

– Vậy chắc lo không xong nên không dám vác mặt tới chứ gì._ Vũ Phong nhấp nhẹ một ngụm rượu_ Tùng, em không uống gì sao?

– Em uống rồi._ Tùng chống cằm, tay bâng quơ vẽ vài vòng tròn trên quỳ._

– Chắc anh ấy hứng quá nên hứa hơi ...dù gì mấy chuyện đó cũng không thể làm xong trong vòng một hai ngày.

– Bệnh chưa kìa, anh đừng chọc anh ấy nữa. Nội cái chuyện anh trai anh biến mất cả tuần cũng làm anh ấy sốt ruột rồi._ Tùng lên tiếng tham

gia._

– Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới kìa.

Anh Kỳ và Tùng đồng loạt nhìn ra phía cửa theo hướng mắt Vũ Phong, Minh Hàn cũng còn nguyên bộ quần tây áo sơ mi cara-vát đóng thùng, bộ dạng y chang Vũ Phong...

– Chà...chà...Hai người từ lúc nào mà ra dáng anh em dũ vậy? _Tùng vừa toe mỗ cười chào Minh Hàn vừa huých Vũ Phong trêu chọc._

Minh Hàn vừa cười chào mọi người vừa đến cái ghế cạnh Tùng ngồi lên, mắt anh ngay lập tức bám lấy Anh Kỳ.

– Chờ anh có lâu không? Vì có chút sự cố ngoài ý muốn nên sai hẹn. Nhưng bù lại kết quả rất tốt, hôm nay đến là để báo cho mọi người hay.

– Chút sự cố...chẳng phải là..._ Vũ Phong đang nói tự dưng ngưng ngang khi Minh Hàn liếc anh một cái._

Tùng và Anh Kỳ đồng thời cũng nhận thấy đôi mắt hình viên đạn đang hướng Vũ Phong bắn tới: “Cậu mà nói lung tung là thằng anh này không nênang gì đâu”.

– Thôi được, tin vui phải do anh báo, không dám tranh công._ Vũ Phong phất phất tay ra chiều hiểu r ấ...hiểu r ấ và tiếp tục với ly rượu của mình._

– Hỏi thuê được r ấ hả?

Anh Kỳ hỏi Minh Hàn, nhưng câu nói có vẻ ngượng. Chẳng hiểu sao, từ lần bể đĩa cái vụ giả bệnh tự nhiên cậu đâm ngượng, thêm phần Minh Hàn cứ tỉnh queo như không có chuyện gì cũng không có trách cứ câu nào. Anh cứ tự nhiên thân thiết cứ như hai người yêu nhau, thân nhau từ lâu lắm ấy. Làm cậu thấy bản thân mình sao sao...khó diễn tả lắm. Kết quả là khi giáp mặt với Minh Hàn cậu cứ lúng túng thế nào ấy.

– Ừ, cho thuê dài hạn, ngày mai họ sẽ trả mặt bằng. Các em cứ lên kế hoạch sửa chữa đi, vài ngày nữa trợ lý của anh sẽ đem hợp đồng hoàn chỉnh đến cho mọi người ký.

– Anh tôi giỏi quá nhỉ, ra tay vừa nhanh vừa gọn vừa rất..._ Minh Hàn nhìn Vũ Phong bằng đôi mắt “nếu còn nói tiếp những gì muốn nói thì chỉ có nước chết”...vừa rất chu đáo, rất chu đáo._ Vũ Phong bắt gặp cái nhìn của Minh Hàn thì vừa cười vừa đổi giọng.

– Khó lắm phải không? _Tùng hỏi Minh Hàn giọng đầy quan tâm._

– Không, mấy chuyện này rất quen làm, dễ lắm không có gì khó, biết cách thương lượng sẽ rất nhanh._ Minh Hàn nói mà cứ như phân bua tội trạng ấy làm Tùng cũng thấy buồn cười, Vũ Phong thì khỏi nói cứ như là phải cố nhịn cái gì dữ dữ lắm._

Minh Hàn và Vũ Phong vẫn tiếp tục ngồi ở quầy tán gẫu với người yêu đến khi bar đóng cửa. Minh Hàn đưa Anh Kỳ về tận nhà còn lưu luyến chưa muốn đi.

– Anh về đi cũng khuya lắm rồi.

– Không gặp em lâu như vậy thật không muốn đi bây giờ._ Minh Hàn nhìn Anh Kỳ với đôi mắt đầy mong muốn cậu cho anh ở lại thêm một chút._

– Anh vào xích đu ngồi đi, anh đã ăn tối chưa? Em lấy cái gì đó cho anh ăn._ Anh Kỳ đành giỡn Minh Hàn lại, cậu không thể từ chối cái nhìn tha thiết như vậy._

Họ lặng lẽ ngồi cạnh nhau trên xích đu, tay trong tay thỉnh thoảng một vài lời ấm áp dành cho nhau đến tận khi sương đêm bắt đầu nặng mới chia tay.

.....

Đẩy cửa phòng tắm bước ra Tùng đã nhìn thấy Vũ Phong thoải mái mặc áo ngủ nằm sải trên giường.

– Tắm rồi à?

– Vâng!

– Ngủ luôn?

– Ừmm!!

Tùng với tay tắt đèn cũng leo lên giường, vừa đặt lưng xuống đã thấy một đôi tay ấm áp ôm lấy cậu kéo vào lòng. Trên cổ cậu cảm thấy hơi thở nóng ấm phả vào...

– Vũ Phong này, em xin nghỉ làm chỗ anh được không?

Tùng cảm giác mình bị đẩy nhẹ ra, hơi thở cũng tách khỏi người cậu. Tùng bất giác thấy hơi thất vọng.

– ‘Nghỉ làm chỗ anh’ Nghĩa là thế nào? _ Vũ Phong hỏi, ngữ điệu nghe lạnh lạnh._

– Thì mỗi tháng anh đều trả lương cho em nhưng công việc ở công ty đã ngưng từ lâu, em cũng không làm gì hết mà lãnh lương thì cũng kỳ._
Tùng thận trọng trả lời, không hiểu sao cậu vẫn không thể hoàn toàn thả lỏng người với Vũ Phong._ Vả lại em đã giành hết thời gian cho Four rồi dĩ nhiên phải ngưng lãnh lương chỗ anh mới phải đạo.

– Quân tử quá ha, cũng tốt._ Ngữ điệu cũng dịu hơn so với khi nãy làm Tùng cũng thở phào_ Anh cũng không định sẽ tiếp tục trả lương cho kẻ ‘không có làm gì’, mà cũng không ai trả lương cho người yêu bao giờ. Đã vậy ngày mai để đơn xin thôi việc trên bàn cho anh kèm chứng minh nhân dân bản chính nữa.

– Lấy chứng minh nhân dân của em làm gì?

– Ký hôn thú._ Vũ Phong bình thản trả lời rồi tiếp tục vùi đầu vào người Tùng, ngủ._

– Này...đùa sao, ai chịu chứng cho anh cái hôn thú kiểu đó. Nói thật đi làm gì...? Này...này...

Vũ Phong không trả lời, chẳng mấy chốc tiếng thở đầu đặn vang lên báo cho Tùng biết anh đã ngủ mất rồi.

– “lấy chứng minh bản chính làm gì chứ, ‘hôn thú’ nói cứ như thật vậy.”_Tùng thực sự vui khi nghe Vũ Phong nói ký hôn thú với cậu, dù biết chẳng có phần trăm nào là cậu sẽ thấy mặt cái tờ hôn thú đó, nhưng cậu cứ tùm tùm cười hoài. “Hôn Thú” thứ mà những kẻ rơi vào tình yêu đầu mơ tới.

Buổi chiều cách hôm Minh Hàn báo tin cả bọn đã thuê được tầng trên lầu tầng dưới dài hạn, khi bar đang chuẩn bị đón khách, một nhóm người mặc đồng phục có vẻ như chuyên về thiết kế xây dựng đến. Họ hỏi ai là chủ và yêu cầu được hướng dẫn để thiết kế lại Four.

Anh Kỳ dùng tay đang lau quầy rượu nhìn người thanh niên đang bảo mình cho ý kiến để sửa chữa lại Four.

– Tôi không có gọi người sửa chữa._ Anh Kỳ khẳng định mình không có nhớ lộn._

– Chúng tôi có hợp đồng đang hoàn, địa chỉ đúng chỗ này. Anh xem, hợp đồng đã ký chúng tôi chỉ có một tuần để làm cho xong. Mong anh giúp đỡ, không thì chúng tôi phải đền hợp đồng, khổ lắm không có cơm ăn chứ chẳng chơi.

– Ai ký? _nghe có vẻ rất nghiêm túc nên Anh Kỳ cũng bán tín bán nghi._

Người nhân viên đưa bản hợp đồng cho Anh Kỳ xem, trong đó ghi rất rõ ràng nội dung cần sửa chữa chung, giá cả, thời gian hoàn thành...vv...vv...Người ký hợp đồng Nguyễn Hoàng Tùng.

– Tùng? Sao không nghe cậu ấy nói gì vậy cà? _ Anh Kỳ nói với Xuân cũng đang lom lom đọc cái hợp đồng như mình._

– Thẻ này bị khùng sao vậy ta, tự dưng kêu người ta thiết kế mà không bàn trước bàn sau gì hết, rồi tiền bạc tính sao.

Nhưng trả lời thắc mắc cho Xuân và Anh Kỳ cũng rất nhanh chóng, một người nữa tiến vào, tay xách cặp táp, sơ mi cravat chỉnh tề đến trước mặt hai người.

– Xin chào, tôi tên Minh, trợ lý của anh Phong. Anh là Kỳ Long ạ?

– Vâng, tôi đây có việc gì không?

– Vậy chắc có cả anh Xuân và anh Sơn, tôi cũng cần tìm các anh để hoàn thành nốt hợp đồng này để giao phó với anh Phong.

– Hợp đồng gì nữa? _ Xuân và Anh Kỳ nhìn nhau rồi nhìn người đứng trước mặt với đôi mắt không hiểu gì._

– Xin đọc qua rồi ký giùm._ Người trợ lý đưa ra bản hợp đồng cho Anh Kỳ và Xuân và chờ đợi._

Bản hợp đồng đại khái là bản cho vay vốn củng cố và phát triển Four với lãi suất rất thơm, chỉ bằng một phần ba lãi suất ngân hàng cho vay, mà người cho vay không ai xa lạ chính là Vũ Phong. Giấy chứng minh của Tùng kẹp ngay trên mặt hồ sơ. Mọi thứ ghi rất rõ ràng, họ không có gì thiệt thòi cả, bằng như Vũ Phong vừa cho vay vừa cho mượn, đến cả ngày trả cũng không ghi rõ ràng.

– Thì ra vậy, trở thành người yêu có khác. Lãi suất từ mười phần xuống còn không chấm một._ Xuân nói quá lên một chút_ Có thẻ bạn vậy cũng hưởng lây cái tốt._ Xuân cọ cọ mũi bình luận_ Vậy anh có ký không?

– Chờ hỏi ý Tùng xem sao?

– Không sao đâu, tôi vừa ở chỗ cậu Tùng, nghe vậy anh trợ lý Minh vội quả quyết _Cậu ấy mới đưa tôi chứng minh nhân dân để lo thủ tục. Không tin anh cứ gọi điện hỏi, mà thôi để tôi gọi xác nhận luôn cho nhanh.

Nói rồi không để cả hai phản ứng, anh trợ lý đã móc điện thoại gọi đi.

– Vâng, anh xác nhận giúp em, vâng.

Máy điện thoại được chuyển cho Anh Kỳ, Xuân cũng ghé tai vào nghe. Bên kia không phải Tùng mà là giọng Vũ Phong rất nhiệt tình.

– Alo, Anh Kỳ hả, cứ ký nhanh để thợ làm cho nhanh...

...Ừ...tôi với Tùng hôm qua bàn xong rồi...

...Thực ra tôi định giúp không đó chứ, nhưng cậu cũng biết Tùng mà cứ luôn miệng bảo không cần xin thành ra cuối cùng mới phải làm cái hợp đồng vay mượn rắc rối đó...

...Các cậu cứ ký đại đi cho Tùng vừa bụng, tôi cũng bảo trợ lý không ghi ngày hoàn vốn...

...Không cần lo quá, nếu không thích lấy không thì cứ từ từ kiếm tiền trả tôi...Ok ...hả? ...ừ vậy tôi yên tâm. Chào.

Trả điện thoại lại cho anh trợ lý Minh xong Anh Kỳ quay sang hỏi Xuân.

– Cậu nghe đầy đủ hết chứ...Vậy ý cậu thế nào?

– Cũng được đó, dựa theo cái tính thẳng Tùng chắc cũng không chịu ngửa tay lấy tiền không của Vũ Phong thêm nữa đâu. Anh ta muốn giúp thì cứ nhận đi, đằng nào tại mình cũng phải kiếm chỗ vay tiền để làm ăn, vay anh ta đi đâu kiện tốt vậy thì OK. Dù sao Tùng nó cũng chịu rồi mà.

Vậy là theo cái kiểu suy luận của Xuân cả ba ký hợp đồng vay tiền và tiến hành sửa chữa Four.

.....

– Em ký vô đi, mọi người đồng ý để anh giúp đỡ sửa chữa Four r ấ.

– Em đã bảo không cần r ấ mà.

– Vậy em lấy gì mở rộng Four, hay không muốn mở rộng Four nữa mà muốn ở đây làm cho anh? Anh biết em không muốn ngửa tay xin tiền anh nên anh cho vay lấy lãi đằng hoàn, vốn cũng phải hoàn cho anh. Còn chưa vừa lòng.

– Em không làm chỗ anh nữa, nhưng chuyện Four, không cần anh lo.

Tùng vốn hơi nhạy cảm chuyện tiền nong với Vũ Phong, khi xưa tiếp cận Vũ Phong cũng bị chữ ‘tiền’ làm cho khốn khổ, hôm nay chính thức yêu cầu càng không muốn dính tới tiền của Vũ Phong. Vả lại cậu nghĩ sửa chữa Four sơ sơ trước đã r ấ nâng cấp từ từ. Nhưng Vũ Phong thì khác, anh thấy Tùng càng từ chối anh càng muốn ràng buộc, hay chính xác hơn muốn bảo hộ, cột chặt cậu bên mình. Cuối cùng chuyện đáng ra có thể thương lượng bị làm cho nhập nhằng.

– Sao, đủ lông đủ cánh r ấ muốn bay một mình? _ Vũ Phong đổi giọng lạnh nhạt._

– Anh nói vậy là có ý gì? Cái gì mà đủ lông đủ cánh, cái gì mà bay một mình?

– Không phải sao, khi xưa cô thân cô thế chạy đến một anh hai cũng anh. Hôm nay có danh có phận có bạn có bè thì ‘không cần anh quan tâm’. Ngày nay nhiều người bảo hộ em r ấ đâu cần tôi nữa.

– Anh...anh nói linh tinh cái gì vậy. Em chỉ không muốn vay tiền anh thôi, có cần đưa ra một đồng thứ như vậy không? Anh biết rõ em... em...

– Em thế nào? Bụng dạ em làm sao tôi biết, thêm nữa em bây giờ đâu phải em ngày trước, tôi làm sao biết.

– Em...anh biết rõ em rất...rất thích anh kia mà..._ Mấy chữ đáng xấu hổ đó Tùng gãi như nói trong miệng nhưng cũng đủ cho người cần nghe được._

– Còn sao, cứ tưởng đang tìm cách dang tôi ra chứ. Xin thôi làm, giúp đỡ cũng không nhận, chắc vài ngày là xách vali đi mất thôi.

– Anh, anh không được nói như vậy Vũ Phong._ Tùng bắt đầu lúng túng. Lần đầu tiên cậu bị Vũ Phong hờn dỗi trách móc kiểu này. Khó mà đỡ được._

– Tôi cũng không phải không biết suy nghĩ, em xem, tôi cũng hỏi qua ý kiến mọi người về phương cách giúp đỡ Four. Mọi người đã không phản nản ký hết rồi, em còn lo lắng gì! Người ngoài còn để tôi giúp, riêng em không muốn. Tôi phải nghĩ sao ngoài chuyện em muốn tìm cách dang tôi ra. Four hiện rất đắt khách, người bảo hộ cũng nhiều, em cũng sẽ dễ dàng tìm một đối tượng ‘để xin giúp đỡ’ thôi mà...

– VŨ PHONG!... Anh đang nói điên cái gì thế?_ Tùng đứng bật dậy khỏi cái ghế đang ngồi, bụng tức anh ách cái kiểu chụp mũ của Vũ Phong._

– Thôi được em không thích thì đành vậy. Tôi không ép, cũng không dám ép, tùy ý em. Thích đi đâu thì đi quen ai thì quen._ Vũ Phong cũng tỏ vẻ giận lẫy đứng lên định bỏ đi._

– VŨ PHONG!!..._Tùng vội kéo anh lại...thôi được, vay thì vay. “Dù gì họ cũng đồng ý rồi thì thôi”.Em vay, anh vừa lòng chưa?

– Là em có thuận ý hay không? Anh không ép.(vừa ăn cướp vừa la làng)

– Là em xin vay, vay một đồng. Anh không ép, được rồi chứ!!_Tùng nói giọng không tự nguyện chút nào._

– Vậy hồ sơ đó ký nhanh cho công nhân làm việc. Sớm chừng nào Four hoạt động sớm chừng ấy.

Tùng đặt bút ký trong bụng rửa cái đám Xuân không dừng đi nghe lời Vũ Phong, rửa luôn Vũ Phong không dừng ăn nhằm cái giống gì mà dùng phương thức này cho cậu vay tiền thế không biết. Ký xong đưa cho Vũ Phong, mặt Vũ Phong vẫn còn khó đăm đăm.

– Em ký rồi còn khó chịu gì! _ Giọng Tùng vẫn còn dỗi._

– Anh nghĩ... liệu có đáng để cho em ra ngoài làm riêng không? _ Mặt anh làm ra vẻ đang chuẩn bị cân nhắc lại._

– Đáng, không sai đâu, không sai._ Giọng Tùng dịu đi tám chín phần _ Không cần suy nghĩ lại. Anh nói một em không dám nói một phẩy một, em ngoan mà!!!!!! _ Giọng càng ngọt ngào hơn _ Không cần suy nghĩ lại đâu nha.

Mặt Tùng nũng nịu đáng yêu đến chết được, Tùng bắt chước con mèo vui vui mình vào người Vũ Phong làm nũng. Dù gì từ ngày Vũ Phong nói anh yêu cậu thì cậu có thể dùng những chiêu này dỗ ngọt Vũ Phong mỗi khi anh ‘nổi điên vô cớ’ với cậu, và nó rất hiệu quả đại gì không làm. Vũ Phong đưa tay vòng quanh người cậu ôm chặt vào người, buông một câu nhẹ nhõm.

– Vậy thì được.

Tùng thấy anh ôm cậu buông một câu nhẹ lòng, bụng cậu cũng nhẹ theo. Cũng may anh không hứng bất tử cấm cậu làm ở Four, chứ anh mà dỗi ý cậu cũng khổn khổ lắm. Nhưng vì Tùng bận dụi gương mặt mình vào vòm ngực ấm áp của Vũ Phong mà không thấy, kèm theo một câu buông nhẹ nhàng đó là một nụ cười và ánh mắt của loài lang sói vừa thắng trận.

– “Cậu nhóc này không trối lại không được, mới hờ ra một chút là đã tự đứng tự bay. và anh không muốn có người mai này anh bảo đi tây thì chạy đằng đông, cứ phải trối lại cho chắc”.

.....

– Không đùa chứ, thằng cha Vũ Phong coi bộ độc tài, gian manh dữ ha._
Xuân chắc lười bình ph ần khi cả đám phát giác đã bị Vũ Phong dất mũi.

– Nhưng cho vay kiểu đó anh ấy cũng đâu có lợi gì đâu, cần gì nói dối
quanh co thế? _ Sơn thắc mắc._

– Anh ta dư ti ền bỏ ti ền ra mua sự phục tùng của anh cậu đấy. _Cậu
chưa từng thấy qua thủ đoạn của anh ta đối với anh cậu sao mà còn nghĩ
anh ta thiện tâm chịu thiệt thòi không như thế?_

– Thì không phải em chưa nếm qua, nhưng chẳng phải lúc trước khác,
lúc này sao? Anh cũng từng bảo vậy mà._ Sơn cãi, không cam lòng bị coi
là ngốc. Dù gì nó cũng ‘vào sinh ra tử’ với anh nó chứ bộ._

– Đúng là lúc này khác._ Anh Kỳ chen vào_ Anh ta cũng rất rộng lượng
thả cho cậu ra ngoài làm ăn trong khi anh ta dư sức nuôi cậu. Thực ra anh
ta chỉ muốn dùng ân nghĩa trói chân cậu thôi, nhưng tính ra Vũ Phong cũng
cung cậu ra phết đấy chứ.

– Anh Anh Kỳ này, anh có nghĩ Vũ Phong bị gì không._Xuân làm ra vẻ
thắc mắc dữ lắm_ Cái thằng này_ (chỉ Tùng)_ nó mê lão ta như điều đồ ấy,
đuối cũng không đi, mắc gì phải dùng đủ thứ linh tinh như thế để giữ nó._
Xuân gãi gãi cằm không thèm để ý cái mặt đang muốn đấm nó một cái của
Tùng._

– Chỉ vì Vũ Phong không biết thôi, anh ta không nghĩ rằng chỉ cần dùng
tình yêu là có thể trói chân nhóc Tùng của chúng ta._Anh Kỳ cũng làm như
không thấy thái độ Tùng thản nhiên cùng Xuân nói chuyện._

– Anh ấy cứ nghĩ em lúc nào cũng cần ti ền của anh ấy, vì ti ền của anh
ấy mới cúi đầu nên cứ tìm cách bắt em ký giấy nợ._ Tùng kết luận đầy
phi ền não._

– Ừ thì không may là những chuyện xảy ra trước đây có phần làm cho
Vũ Phong nghĩ vậy, từ từ rồi anh ta cũng biết thôi mà. Anh ta chưa từng
yêu thật lòng nên mới hành động theo kiểu trao đổi như vậy. Nếu anh ta

yêu rồi thì sẽ khác, không dám dùng một đồng nào để mua cậu đâu._ Anh Kỳ nói đầy ý an ủi._

– Vì cuối cùng sẽ không biết được tình yêu mua bằng tiền kia có phải là chân tình không._ Xuân tiếp lời._

– Cậu thành triết gia tình yêu từ khi nào thế? _Tùng nhăn nhó khi nghe mình bị đem ra mổ xẻ._

– Cậu tạm thời cứ tiếp nhận đi. Từ từ cải tạo hẳn._ Xuân gật gù với kết luận quá hay của mình_Nếu cậu không muốn đổi người yêu thì đành chờ anh ta hiểu ra vấn đề thôi.

– Không dám không nhận, cũng không dám không chờ. Không nhận anh ấy cũng sẽ có nhiều biện pháp bắt phải nhận. Càng chống cự càng thêm, ghê nhất là cuối cùng cũng cứ bị người ta xem mình như một tên lợi dụng.

– Ráng lên, sau cơn mưa trời lại sáng._ Anh Kỳ vỗ vai động viên cậu, làm cậu chỉ biết đáp lại bằng một nụ cười méo xẹo._

Tiếng đục tiếng gõ, những âm thanh ồn ào của những công nhân đang tu sửa Four xen vào cuộc trò chuyện của bốn người. Công việc đã đi hết một phần ba, tiến độ công việc quá nhanh khiến bọn Tùng cứ luôn phải có mặt để thợ lấy ý kiến của mình cho nhanh. Đến khi thợ ra về hết mới lết về nhà.

.....

Hôm nay cũng như mấy ngày trước, Tùng mình mẩy còn đầy bụi bặm bước vào nhà đã thấy Vũ Phong ngồi ở ghế sofa trong phòng khách.

– Em mới về_Tùng lên tiếng chào, bụng thì nghĩ “anh ấy không làm việc sao mà mấy ngày nay ngày nào cũng về từ sớm, thân thiện ngồi đọc báo vậy không biết”.

Nhưng chắc một đi ầu là ngày nào nhìn thấy Vũ Phong sớm như vậy cậu cũng khoái. Tuy vậy Tùng vẫn để bụng chuyện anh thích ràng buộc cậu bằng tiền bạc, nên mấy hôm nay mỗi khi nhìn thấy anh cậu không thêm nồng nhiệt mà cứ giả vờ nhàn nhạt. Cậu không tỏ thái độ giận nhưng cũng không được như bình thường. Vũ Phong dĩ nhiên nhận ra đi ầu đó, anh cũng thường dùng ánh mắt hăm dọa nhìn cậu nhưng thái độ thì cũng như cậu cứ làm như không có chuyện gì, Tùng mỗi khi bắt gặp ánh mắt hăm dọa đó thì cố gắng tỏ vẻ lơ đãng. Kỳ này cậu nhất quyết làm tới cùng, cậu không muốn giống mọi khi, cuối cùng toàn là cậu chịu xuống nước trước không.

– Lại đây._ Vũ Phong đập đập tay xuống chỗ ngồi bên cạnh gọi Tùng._

– Ừm..._ Tùng cũng ngoan ngoãn đi đến ngồi xuống xem anh muốn nói gì._

– Em định giận tới chừng nào đây? Chẳng phải đã nói tình nguyện đồng ý rồi sao, anh chẳng phải nói trước không ép mà.

Vũ Phong vòng tay qua vai ghì sát cậu vào lòng, khẽ nhấn nhấn cái đầu cậu. Tùng hơi nhăn mặt vì cái ôm chặt của anh. Anh có vẻ không kiên nhẫn với cái sự làm mặt lạnh nhạt của cậu, qua cái ôm cậu nhận ra...

– Em có giận gì đâu, chỉ là thấy buồn một chút thôi. Thì ra có người cứ luôn nghĩ em chỉ muốn lợi dụng tiền của người ta mới ở cạnh, thấy buồn cho tình cảm của mình bị người ta coi thường thôi mà.

– ‘Người ta’ là gì, không nói xa nói gần._ Vũ Phong hung hăng nói tay bóp chặt vai cậu thêm chút nữa._

– Đau...em...!Xa gần đâu, nói ngay thẳng ấy chứ. Lúc nào cũng dùng tiền mua người...đáng ghét...“sao không nghĩ mình yêu anh ấy thật lòng chứ”_câu này nghe ngượng quá nên không có nói ra miệng._

Túm lấy Tùng, Vũ Phong nhắc cậu nhẹ nhàng đặt lên đùi mình, cọ cọ cái mũi anh lên gò má nhờ ở thành phố lâu ngày cũng phai bớt màu bánh mật của Tùng, môi anh thỉnh thoảng cũng chạm nhẹ lên nó. Tùng toàn thân nổi gai ốc, một cảm giác dịu dịu từ nơi hai người chạm vào nhau lan rộng

khắp người cậu... Không hôn nhau n ềng nàn, cũng không quấn quít trên giường nhưng không hiểu sao một cử chỉ âu yếm nhỏ như vậy cũng làm cậu nóng ran cả người, kèm một cảm giác hạnh phúc len lỏi, Tùng bất giác nhắm mắt hưởng thụ cái cảm giác sung sướng tận đáy lòng.

– Em có từng thân mật với ai chưa? _ Vũ Phong vừa dùng môi mình cọ cọ vào mặt Tùng vừa hỏi._

– Sao lại hỏi vậy? _ Tùng cảnh giác, anh không tự dưng nói tới mấy chuyện này. Lúc trước cũng có lần anh hỏi cậu có quan hệ với ai không. _...Nhưng ‘thân mật’ ý anh là... thân mật...như...thế nào?

– Bộ thân mật còn có loại thân mật như thế nào nữa ư. Giống như anh và em...ở trên...

Vũ Phong liếc nhẹ lên l ầu, trong đầu Tùng lập tức hiện lên căn phòng của Vũ Phong với cái giường êm ái của anh, bất giác cậu đỏ hết mặt mày. Vũ Phong cũng nhìn ra màu sắc trên mặt cậu đang biến đổi, anh áp môi mình sâu hơn vào mặt Tùng, hít lấy mùi hương đã làm anh mê mẩn.

Một hình ảnh hai thân thể không mảnh vải che thân nằm trên giường, Tùng nhớ ngày hôm đó đã làm cậu ngủ quá giờ và phải chạy bán mạng xuống năm tầng l ầu để kịp tới chỗ làm, không kịp gọi người nằm bên cạnh đây. “như vậy có tính là thân mật như anh muốn hỏi chưa?”, nói không cũng không phải, nói có cũng không hẳn. Vậy trả lời anh thế nào đây...?

– Sao vậy, câu hỏi đơn giản như thế cũng phải suy nghĩ lâu, hay là phải đếm xem có bao nhiêu người.

Tùng nghe mùi thuốc súng trong giọng điệu của Vũ Phong, nghe như anh không muốn câu trả lời là có, hình ảnh hai thân thể nằm cạnh nhau lại lướt qua đầu. “cũng không thể nói là không có”. Nhưng thay vì trả lời Tùng bất giác hỏi ngược.

– Anh cũng có bao nhiêu cô gái đấy thôi, còn bắt em chuẩn bị bao nhiêu là bàn ăn tình nhân cho anh nữa, nếu em có quen ai đi nữa thì cũng đâu bằng anh.

– Vậy là có? _ Mùi thuốc súng nghe chừng đã được châm hỏa._ Anh có bao nhiêu cô gái cũng không liên quan em.

Một câu khẳng định làm Tùng điếng cả người.

– Phải... không liên...can em.

Tùng dợm muốn đứng lên nhưng vòng tay anh vẫn giữ chặt không buông.

– ...Vì khi đó anh và em chưa quen nhau. (lúc đó Tùng không phải người anh yêu)

Tùng quay nhìn anh, cậu lại yên vị trong lòng anh không muốn bỏ đi nữa. Vậy là anh muốn hỏi cậu có ai ngoài anh không, trong lúc ở cùng anh cậu có ‘cắm sừng anh không’. Cậu có thể tự tin trả lời.

– Từ khi gặp anh lần đầu tiên cho tới bây giờ em không có quen ai hết...dĩ nhiên cũng không có thân mật với ai cả.

– Vậy à, vậy trước khi gặp anh, em có thân mật với ai đó à? _ Giọng Vũ Phong đã dịu hơn nhưng vẫn còn rất ‘cứng’._

– Không, mà cũng...không hẳn._ Tùng nghĩ nếu anh xem nhưng chuyện trước khi quen nhau là không tính thì cậu cũng không nên nói dối, cây kim trong bọc cũng có ngày lộ ra, nói dối làm gì. Nghĩ vậy cậu mạnh miệng thú nhận_ Trước đây em cũng có quen một người...

Cậu cảm giác được eo mình có một lực đang siết lại vô cùng mạnh...

– ...Đau..._ Đau suýt nín thở._

Tùng biết mình sai rồi, anh thì không sao nhưng cậu thì không được. Tùng nhanh chóng tự cứu mạng mình.

– Nhưng cũng chỉ..._ Tùng khó khăn nói vì cái eo cậu đang bị thắt thật chặt_ chỉ dừng lại ở việc đi ăn uống nhậu nhẹt thôi..._ Vòng eo cậu lập tức

được nói lỏng, Tùng hít một hơi thật sâu để bổ sung oxy. “Vậy mà bảo không tính”._

– Đúng là chỉ dừng lại ở mức độ ăn uống nhạt nhẽo chứ?_ Vũ Phong dùng giọng điệu vẫn còn nghi hoặc hỏi._

– Đúng, vì anh ấy không muốn thân hơn nên cả hai chia tay, sau đó đường ai nấy đi không có gặp lại._ Tùng trả lời vội vàng, “mình an toàn chạy bộ năm tầng lầu để đi làm, cho nên không tính là nói dối chỉ là giấu lại một chút, mình muốn toàn mạng, không muốn cũng không dám đem vàng thử lửa.” Dù cậu có là vàng thật thì cũng bị nấu thành nước._

– Tốt, coi như rất ngoan. Cũng đáng để cưng chiều._ Vừa nói anh vừa áp Tùng xuống ghế._

Tùng để mặc cho anh đè trên người, mặc cho anh táy máy trên người cậu ngay giữa phòng khách.

– Vậy nếu em có gì đó với người khác thì không thích em nữa hả?

– Ừm...ừ...mm

Không có câu trả lời, chỉ có tiếng gằn gừ thoả mãn của Vũ Phong khi thưởng thức cậu từng chút từng chút.

Nhưng cái số Tùng không may, nhắc tên không linh nhắc người thì linh. Cái người mà trấn trụ nằm cạnh cậu ngày nào...bao lâu không nhớ tới hôm trước mới nhớ tới một chút thì cứ như gọi ba hồn chín vía hấn về vậy.

Four tái khai trương lần nữa với một bộ mặt mới toanh, cao cấp tiện nghi sang trọng hơn trước rất nhiều. Nhà hàng được đặt ở tầng dưới còn bar thì được đưa lên tầng trên. Bên ngoài có một cầu thang riêng để lên trên, nhưng phía sau bếp vẫn có thêm một cầu thang nữa thông lên tầng trên dành cho nhân viên.

Nói đến nhân viên của Four thì không chỉ có bốn người bọn Tùng nữa mà đã tăng lên nhiều, vừa có đầu bếp mới, bartender mới, nhân viên phục vụ bàn, nhân viên vệ sinh, rồi bảo vệ...v...v. Còn bốn người rường cột của Four vẫn thay phiên có mặt ở đó để quán xuyên chung mọi việc.

Chuyện Four hoạt động như thế nào thì mời mọi người ghé qua thì biết, bây giờ phải nói tới là buổi lễ khai trương của quán. Khách tới đông vô kể, người lạ người quen đủ cả. Hoa lá, biểu ngữ giăng đầy phía trước, nhân viên tấp nập chạy tới chạy lui, hôm nay Minh hàn và Vũ Phong đặc biệt phải thêm người tới giúp nếu không cả bọn chẳng biết làm sao. Mọi khách khứa đều có thiệp mời mà đến.

– Hai người phát thiệp mời mà không nói tiếng nào với tui hết trơn._
Xuân có vẻ ấm ức lắm vì cái kế hoạch vượt trội của hai kẻ “quen biết rộng” kia._

– Chúng tôi không biết chuyện này._ Tùng thanh minh._

– Cũng không hẳn là không biết, chỉ là họ bảo sẽ mời một vài người bạn đến ủng hộ ngày khai trương nên tôi không nghĩ nó có gì lớn lao để phải lập thành một kế hoạch._ Anh Kỳ khở sở thanh minh với Xuân._

– Vậy là anh còn được báo sẽ có ‘vài người’ bạn tới, còn em một chữ cũng không có nghe qua._ Tùng tiếp lời có vẻ ghanh tỵ._

– Toàn thứ độc tài, thôi tui chạy trước đây, không nghĩ là có nhiều việc tới vậy. Cũng tốt không có gì phiền lòng... nói chơi thôi... nói chơi thôi.

Xuân bỏ lại mấy câu rồi tất tả đi lo việc, Anh Kỳ và Tùng cũng tản ra ai lo việc nấy. Sau hai ngày khai trương, lượng khách trở về bình thường không tấp nập như hai ngày đầu.

– Chào Tùng, hai ngày nay thấy tốt chứ?

Người đàn ông đến chào hỏi Tùng khi cậu đang kiểm tra quầy thu ngân, ngẩng lên cậu nhận ra người quen, anh quản lý trước đây vẫn giao lịch làm việc cho cậu.

– A! anh, sao tới giờ này. Vào đây, mời ng ồi. Anh dùng gì không em
đãi?

– Không, anh không tới để ăn. Anh tới muốn hỏi xem hôm khai trương
tốt chứ, em có gì không ưng ý không?

Tùng khựng lại, nghe cách anh hỏi thì có hơi kỳ lạ.

– Sao lại không ưng ý, anh hỏi cứ như lấy ý kiến nghiệm thu ấy. _ Tùng
kéo anh ng ồi xuống cái bàn g ần đó._

– Ủ thì đúng là đi nghiệm thu mà, tôi còn phải báo cáo tới hai ông chủ
lên, kiểm tra một chút cho chắc.

– Hai ông chủ? Anh làm hai chỗ à?

– Đâu có, làm sao giám. Chỉ là anh Phong nhờ thì không th ề từ chối...
dù gì cũng là ông chủ mà_ ý muốn nói Vũ Phong dù mất chức thì vẫn là
con của tổng giám đốc, em ruột của giám đốc mới._

– Anh ấy nhờ việc gì mà anh phải tới nghiệm thu? _ Tùng nghĩ tới việ
không biết Vũ Phong lại làm chuyện gì mờ ám ở Four._

– Anh Phong lúc thôi làm giám đốc có nhờ tôi tiện thể báo với những
khách muốn mời cậu tới nấu ăn thì tới Four.

– Là sao?

– À dù cậu không làm cho công ty nữa nhưng cũng có rất nhiều khách
mới lần cũ vẫn gửi lời mời cậu. Anh Phong thì không thích cậu trở thành
nhân viên công ty. Anh ấy bảo tôi mỗi khi tôi từ chối lời khách hàng mời
cậu thì tiện thể nói cho họ biết cậu hiện làm ở chỗ này.

– Thì ra là như thế._ Hèn gì, tự dưng nhiều khách quen tìm tới một cách
kỳ lạ. Một cảm giác tràn đầy yêu thương dâng lên trong lòng khi Tùng nghĩ
tới Vũ Phong. Thì ra anh ấy âm thầm giúp đỡ. _ Anh Minh Hàn không nói
gì về việc anh lợi dụng việc công làm chuyện riêng ư?

– Không lo, anh ấy còn mua đứt chỗ này luôn còn gì, có biết thì cũng là bảo làm mạnh tay thêm thôi.

– Mua đứt? ý anh là...

– Cậu không biết, thôi chết..._Anh ta tỏ vẻ lúng túng khi biết mình lỡ lời._

– Anh nói thử nghe đi._ Tùng tiếp tục hỏi tới._

– Tôi hình như nhiều chuyện quá rồi.

– Dù gì cũng rồi, em sẽ kín miệng giùm cho. Còn không chắc phải trực tiếp đi hỏi đương sự.

– Cậu hăm dọa tôi!...Thôi thì...nhờ cậu kín miệng giùm._ Anh trợ lý đành chịu thua_ Thật ra thì chuyện này tôi không rành lắm, nó do trợ lý mới của giám đốc phụ trách chỉ là tôi nghe loáng thoáng anh ấy hét với anh trợ lý mới là “Mua đứt cho tôi, cho anh một tuần lễ”. _ Anh diễn lại bộ dạng tức giận của Minh Hàn khi chỉ thị cho trợ lý mới_ làm anh ta cũng một phen xanh mặt. Tôi có nghe anh ta than rằng anh ta đã đi thương lượng thuê nhưng không được, công tác quan trọng đầu tiên thất bại làm anh ta bị mất điểm. Cuối cùng giám đốc tự nhúng tay làm mua đứt, ép giao mặt bằng trong vòng hai mươi bốn tiếng, thu gom luôn cái công ty con trên đó rồi giải thể luôn._ Nói xong anh ta nhún vai_ Ra tay tuyệt tình không thua gì anh Phong, đúng cha nào con nấy, anh nào em nấy.

– Ha...à...ừ...ừm!!!_ Không có gì để bàn luận._

Tùng nuốt nước bọt đánh ực, thì ra cái hạn một tuần bị chậm trễ là do phải tiến hành mua đứt luôn. Hèn gì Vũ Phong cứ một hai nói cậu bây giờ có nhiều bạn bè bảo hộ, cứ nhất nhất bắt cả bọn phải để anh trang trí lại Four, thì ra có người không chịu thua kém người khác. Tùng bất giác cười thẫn.

– Vậy là khách hôm trước tới ủng hộ khai trương là do Vũ Phong bảo anh gửi thiệp mời?

– Không hẳn, giám đốc giao tôi phụ trách khâu này nên tiện thể đưa thêm một số khách mà anh Phong chỉ định vào theo. Bây giờ tôi phải báo cáo lại cho cả hai nên tôi muốn biết có gì sơ xuất trong buổi khai trương không, tôi không muốn mình bị chém. Mấy vụ khác thì không sao, chứ ở đây...thiệt làm tôi h ồi hộp muốn chết khi lên kế hoạch khai trương cho Four, làm sao vừa lòng cả hai ông chủ...vã m ồ hôi.

– Áp lực lớn nhỉ_ Tùng cười cười tỏ vẻ rất thông cảm_ anh Minh Hàn thì em không biết chứ anh Phong em đã từng làm với anh ấy nên cũng biết, rất thông cảm với anh.

– Giám đốc nào cũng vậy thôi, đáng lẽ không tới lượt tôi lo vụ này đâu, cái tên trợ lý mới bị thất bại trong vụ thương lượng thuê lại Four mà bị lơ cho tới nay không giao cho nhiệm vụ nào nữa. Cậu nghĩ có khủng bố không? Cứ bị coi như không khí, không lấy lại được tín nhiệm có nước tự động xin nghỉ mà không cần đuổi. Bị đ ồng nghiệp nhìn như kẻ bất tài, chịu gì xiết.

– Vậy làm phiền anh r ồi, ở đây không có gì không hài lòng, phải nói là quá tốt ấy chứ. Anh cứ báo cáo tốt đi, em sẽ báo lại mọi người trong Four cho.

– Không phải tôi bảo cậu bao che giùm tôi, tôi thực muốn biết, không có gì không hài lòng chứ?

– Không có, anh an tâm.

Sau khi anh trợ lý đi r ồi, Tùng lên t ầng trên thuật lại mọi việc cho Anh Kỳ nghe. Giống như cậu đoán Anh Kỳ kinh ngạc đến đứng im ru. Sau một lát thì câu đầu tiên Anh Kỳ nói không đúng như dự đoán của Tùng.

– Vậy là tại mình mà có một mớ người thất nghiệp, còn bị giải thể luôn. Tôi phải nói chuyện với Minh Hàn lại thôi.

– Đừng, chuyện dù gì cũng lỡ r ồi. Mà làm lớn chuyện thì người để lộ chuyện này cho chúng ta cũng tiêu. Anh nghĩ lại đi.

– Nhưng mai một lại tái diễn...chỉ vì một chút sĩ diện...

– Thôi thì nhắm mắt làm ngơ đi, mai này muốn nhờ vả chuyện gì nên cân nhắc cho kỹ, nhưng qua chuyện này cũng chứng minh được là anh ấy hiện hết lòng hết dạ với anh đấy ha._ Tùng cười đắc ý vô cùng với phát hiện vĩ đại của mình_ Không cần lo nữa, thấy anh cứ hay ngượng ngùng thế nào ấy khi gặp Minh Hàn, lúc hai người ở riêng với nhau có thể không?

– Cũng...cũng vậy thôi. Tôi thật thấy xấu hổ từ chuyện giả bệnh hôm nọ.

– Trời! Chuyện qua tám mươi đời rồi còn để bụng.

– Nhưng tôi thấy kỳ, giống như mình đang đi lừa gạt.

– Lừa gạt gì, thử lòng là thử lòng. Tại anh ấy trước mà, anh cứ lo lắng vợ tội vào mình thế làm gì.

– Nhưng...

– Nhưng nhị gì, em đây muốn có cơ hội thử lòng Vũ Phong mà không có đây, qua thêm chuyện này anh cứ an tâm yêu đi. Người ta cũng không để bụng anh lại cứ...

– Tôi sẽ cố!

– Ừ, cố mà cố._Tùng cười phì._

Sóng gió của Four qua đi thì bão nổi lên. Chẳng là một tuần sau khi Four khai trương rất hoành tráng, Minh Hàn báo là chiều nay sau giờ làm việc anh sẽ tới giao giấy tờ cho Four. Mọi người chính thức thuê được Four dài hạn. Tùng với Anh Kỳ cả Xuân và thằng Sơn ngồi chờ trên quầy bar, Vũ Phong cũng tới góp vui. Và mọi chuyện bắt đầu từ đây.

Cửa vào bar mở, trong cảnh tranh tối tranh sáng của đèn màu ai cũng nhận ra người tới là Minh Hàn, theo sau là một người nữa tay cầm cặp táp.

– Tới rồi._ Tùng nói với Anh Kỳ vốn cũng đang nhìn về phía đó._

Minh Hàn nhìn rất hớn hởi đi về phía họ, hôm nay với anh cũng là một ngày trọng đại với anh, anh chính thức hoàn tất lời hứa của mình với người yêu. Khi đã đứng trước mặt mọi người, Minh Hàn tươi cười chào hỏi một lượt xong chỉ về phía sau lưng mình.

– Chào mọi người, hôm nay để trợ lý của anh hoàn tất thủ tục thuê Four để mọi người an bụng làm ăn nhé. Phú, anh giúp tôi nhé...

Minh Hàn quay nhìn người trợ lý này giờ vẫn theo sau mình bảo anh ta làm cho xong mọi thủ tục... Nhưng Minh Hàn không nhìn thấy thái độ nghiêm chỉnh chuyên nghiệp mà anh ta luôn thể hiện khi ở trước mặt anh, thay vào đó là một khuôn mặt ngây thơ, thẳng thốt chẳng hề thể hiện việc có nghe lời anh vừa nói hay không, đúng hơn anh ta lúc này chẳng để ông chủ vào mắt. Đôi mắt anh ta đứng im ngây thơ nhìn thẳng vào một người. Minh Hàn theo ánh mắt của anh ta hướng tới người làm anh ta thất thần. “Tùng?”.

Cũng như anh ta, Tùng nhìn nhìn cũng có vẻ hoảng hốt, chỉ khác anh ta một chút là có thêm sự sợ hãi.

– Tùng! _ Lần này chính anh ta cất tiếng gọi _ Tùng!

Lướt qua Minh Hàn đang đứng chắn trước mặt, anh ta tiến thật nhanh về phía Tùng và ôm chặt lấy cậu khiến Tùng không kịp trở tay.

– Tùng, anh tìm em lâu rồi, Tùng...anh xin lỗi...anh xin lỗi.

Mọi thứ xung quanh dường như đông cứng với hành động của anh ta, ánh mắt mọi người ngay lập tức dừng trên người Vũ Phong. (không nhìn đương sự)

– Buông ra giùm...anh làm ơn buông giùm..._ Tùng lắp bắp _ Anh đang làm gì vậy???

Thấy thái độ lạnh nhạt của Tùng đang muốn đẩy anh ta ra, anh ta càng kéo chặt hơn.

– Anh biết là lỗi của anh. Anh sẽ sửa sai, anh đã không chịu trách nhiệm.

– Anh buông ra trước đi, nói linh tinh cái gì vậy...? _ Tùng cố đẩy anh ta ra lần nữa._

– Được mà, anh xin lỗi. Anh hơi đường đột.

Anh ta buông Tùng ra, nhìn một vòng mọi người xung quanh đang chết trân nhìn hai người diễn cảnh trùng phùng, anh ta khẽ gật gật đầu với mọi người như tỏ ý xin lỗi với hành động kỳ lạ của mình.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Anh ta buông Tùng ra, nhìn một vòng. Mọi người xung quanh đang chết trân nhìn hai người diễn cảnh trùng phùng, anh ta khẽ gật gật đầu với mọi người như tỏ ý xin lỗi với hành động kỳ lạ của mình.

– Tùng là người tôi tìm kiếm lâu nay... tôi mừng quá nên hơi bất lịch sự. Xin lỗi, anh Hàn xin lỗi. Tôi lo việc của tôi ngay.

Tùng nhìn Vũ Phong, anh thản nhiên ng ẩ uống rượu, hết ly anh đẩy ly về phía Anh Kỳ ý lấy thêm một ly nữa. Anh Kỳ tiếp lấy ly, cậu thoáng xanh mặt. Một vết rạn chạy dọc thân ly. Tùng nhìn Vũ Phong, anh thản nhiên ng ẩ uống rượu, hết anh lại đẩy ly về phía Anh Kỳ ý muốn uống thêm. Anh Kỳ thoáng xanh mặt khi thấy một vết rạn chạy dọc thân ly.

– “Thôi, không xong r ồi”.

Anh kỳ đành lặng lẽ đổi một ly rượu mới cho Vũ Phong. Phú vẻ mặt rất tươi tắn nhanh tay nhanh chân lôi giấy tờ trong cặp táp ra hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mọi người ai cũng không quan tâm trong đó ghi gì, chỉ máy móc làm theo hướng dẫn. Phú thỉnh thoảng lại liếc trông chừng Tùng, cứ như sợ cậu tự dưng biến mất.

– Giám đốc, mọi thứ đã xong r ồi. Anh có muốn kiểm tra lại lần nữa không?

– Không, ngày mai cứ hoàn chỉnh r ồi đặt trên bàn làm việc của tôi.

– Vâng, vậy em xin phép.

– Được.

Anh ta không ra v ề ngay mà lại tiến đến chỗ Tùng.

– Anh nói chuyện với em một lát được không? Anh muốn giải thích chuyện...

– Em...em hiện đang đi với bạn.

– Nếu vậy lúc khác anh quay lại. Em đồng ý không?

– Lúc khác vậy... mà không! Thật ra không có chuyện gì để nói đâu_ Tùng lăm lét liếc nhìn Vũ Phong_ Chuyện cũ kết thúc lâu rồi mà.

– Nhưng anh nhất định phải nói chuyện với em. Lần sau anh ghé.

Nói rồi anh ta cũng không dây dưa lắm, chỉ tỏ ra rất luyến tiếc khi phải rời đi. Tùng một phen xanh mặt. Cậu đứng im không biết phải làm sao cho tới khi Minh Hàn lên tiếng phá tan sự im lặng chết người.

– Em ng ồi xuống đi, đứng mãi làm gì. Nói anh nghe thử, Phú và em là như thế nào?

Tùng ng ầm cảm ơn Minh Hàn vô cùng, anh cho cậu một cơ hội để giải thích gián tiếp với cái người nãy giờ vẫn chưa hề lên tiếng kia. Cậu ng ồi lại xuống ghế của mình, nó vốn ở bên cạnh Vũ Phong, Tùng thận trọng từng lời.

– Hồi mới lên đây học, em có quen biết anh ấy, sau này không biết vì sao anh ấy bỏ đi không nói không rằng, nên từ đó tới nay em cũng không có gặp lại.

– Cậu quen anh ấy bao lâu? _ Anh Kỳ hỏi._

– Thật ra biết thì cũng cả năm, nhưng chính thức quen cũng không lâu lắm, chắc cũng mấy tháng gì đó là anh ấy đi mất.

– Vậy à, hai người không có hiểu lầm gì dẫn đến chia tay chứ. Anh thấy hẳn có vẻ nuối tiếc em lắm._ Vũ Phong bỗng dưng lên tiếng làm Tùng

cũng h ồi hộp. Chuyện này cậu từng nói qua với anh r ồi mà, nhưng giọng anh không vui lắm.

– Đâu... ầu có hiểu l ần gì._ Tùng bất đắc dĩ chống chế._

– Em nói không, nhưng anh thấy anh ta thì có._ Vũ Phong kết luận làm Tùng cũng lúng túng._

– Em...

– Anh ta bỏ cậu trước phải không? Anh Kỳ lại hỏi._

– Ừm..._ Tùng khẽ gật đầu xác nhận._

– Vậy chắc là áy náy do bỏ cậu mà không có lý do nên muốn giải thích thôi mà. Không có gì phải khó chịu, không có gì đâu. Chuyện cũng lâu r ồi mà_ Anh Kỳ hình như không nói với Tùng mà nói với người cậu đang đẩy thêm một ly rượu nữa tới._

Tùng ngàn l ần cảm ơn Minh Hàn với Anh Kỳ, cậu không thấy mình có lỗi, nhưng không hiểu sao khi đứng trước Vũ Phong cậu cứ có cảm giác làm gì cũng sẽ gây nên tội. Tùng khẽ chạm nhẹ khủ tay vào anh như vô tình va phải, Vũ Phong cũng không có phản ứng gì, cậu an tâm được một chút. Cậu dựa nhẹ vào anh tìm hơi ấm, tìm cảm giác an toàn để an tâm là anh không phát giận. Ng ồi chơi mãi tới tận khuya, đề tài nói chuyện được đưa tới Tây Tạng luôn, chẳng ai nói tới chuyện của Phú nữa.

Qua mấy ngày sau không thấy Vũ Phong có thái độ gì, Tùng cũng khá an tâm, buổi tối anh vẫn ôm cậu, vẫn đi vào cậu mạnh mẽ khiến cậu chỉ có thể há miệng để thở, cố lấy cho đủ oxy vào cơ thể.

– Vũ Phong nhẹ... làm ơn nhẹ một chút...

– Sao vậy? không thích anh yêu em nữa hả?_ Tai cậu bị anh nhai nhai sắp đứt lìa luôn r ồi._

– Anh...là...là...l ần thứ ba r ồi...l ần thứ ba r ồi...

– Anh chưa mệt, anh vẫn muốn em lần nữa..._ Đến đầu vai cậu bị nhai nhai, mút mút._

– Vũ... Phong... anh..._ Giọng Tùng van xin, quyến rũ ngọt ngào đầy dục vọng._

– Em xin ngừng bằng cái giọng đó chẳng khác nào khuyến khích người ta tiếp tục, vốn định tha cho em nhưng tự em kích thích anh thôi, nào một lần nữa.

Theo lời nói, Tùng bị lật trở lại, cái eo cậu bị nâng cao, kéo sát vào người anh, những nhịp yêu thương lại không ngừng ra vào khiến toàn thân cậu tê dại, mơ màng lịm đi vì sung sướng. Những cái thúc mãnh liệt sâu tận cùng trong cậu khiến cậu chỉ còn một cách nắm chặt ra giường mà mặc sức buông những âm thanh động lòng người.

Haizzzzzz nhưng Vũ Phong vốn vẫn là Vũ Phong, không thể khác đi được. Trong Vũ Trường nơi Vũ Phong làm chủ, một vị khách mời đặc biệt ng ồi đối diện với anh. Xung quanh tiếng nhạc xập xình, những bóng người nhún nhảy, đèn màu lóa mắt. Cách nhau cái bàn kiếng nhỏ và những âm thanh hỗn tạp nhưng Vũ Phong vẫn có thể thu thập những gì anh muốn biết.

– Tôi lúc đó trẻ quá... nghe lời bạn bè đốc thúc nên cứ nghĩ Tùng đeo bám làm khó mình. Con trai với con trai mà có ý nghĩ kỳ quặc là kết hôn, lập một gia đình cùng nhau sống đến già... ai cũng nói với tôi vì nhà tôi khá giả nên cậu ta mới kiên nhẫn như thế đeo bám, còn cái gì lần đầu của cậu ấy... cái gì trách nhiệm...hoang đường...

...Qua nhiều năm mới nghĩ lại, Tùng là người yêu tốt nhất mà tôi từng có...

...Lúc chúng tôi say quá đã làm chuyện chăn gối, Tùng sau đó rất vui cứ theo tôi nói chuyện cùng nhau sống, cùng nhau làm, cùng nhau thức dậy, cùng nhau ngủ...vv...vv.

...Tôi thấy cậu ấy làm dữ quá đâm sợ, tâm sự với bạn bè. Anh biết không, Tùng lúc nào cũng tìm cách ở bên cạnh tôi, lúc nào cũng như cái bóng không buông được... là anh, anh có sợ không...? Cậu ấy luôn ám chỉ chuyện chúng tôi chung đụng qua là chuyện cả đời phải cùng nhau...

...Lớp bạn bè vẽ ra bao nhiêu viễn cảnh khủng khiếp, Tùng bám sát một bên làm tôi phát hoảng, cuồn đờm mà chạy... Tùng lại đi khắp nơi, những chỗ tôi làm, những chỗ tôi quen biết tìm tôi... cậu ấy thật kiên nhẫn, tìm tôi cả năm mới thôi tìm...

...Cậu ấy càng tìm tôi càng sợ càng trốn kỹ... may là cậu nhóc không tỉên, không thân thể, cũng không có nhiều thời gian rảnh chứ không với cái tính kiên nhẫn đó không sớm không muộn cũng kiếm được tôi...

...Khi cậu ấy bỏ cuộc tôi ăn mừng cả một đêm, hừ! Ngu ngốc. Nghĩ lại sao cậu nhóc làm thêm lắm thế, nếu rảnh rỗi một chút không chừng đã tóm được tôi rồi... và tôi sẽ không phải ân hận tiếc nuối mãi...

...Tôi quen rất nhiều người nhưng không ai bằng Tùng, khi đi hết một vòng nghĩ lại, Tùng là tốt nhất. Tới phiên tôi đi tìm thì cũng mất cả năm mới tìm thấy... anh thấy tôi có may mắn không...?

Đóng vai một người sẽ giúp đỡ anh ta nối lại nhịp cầu yêu, không mấy giây Vũ Phong móc được từ miệng của Phú bao nhiêu là thứ. Nhưng móc ra tới đâu lửa giận anh bùng bùng tới đó. Thì ra thằng nhóc cũng có quãng thời gian như thế, yêu ái thân mật chạy theo một người đàn ông khác ngoài anh điên cuồng. Vậy những gì cậu đối với anh cũng y như đã từng đối với hắn. Cậu nhóc luôn chạy theo những người có tỉên, đeo bám rất dai, chịu cả khổ nhục để làm cho người ta nghĩ đó là chân tình. Nếu hắn cũng nghĩ đó là chân tình thì với anh đó là gì? Còn với anh là chân tình thì với hắn là gì khi cả hai người đều nhận được phương thức yêu như nhau? Hay mọi thứ chỉ là do thằng nhóc thao túng mọi thứ theo ý nó. Như với anh, thằng nhóc kiên trì những mấy năm để đạt được lòng anh, nhóc không tỉên không thể đeo bám hắn lâu nhưng anh lại làm ngược lại, tự giữ cậu ta bên cạnh, còn bao bọc chẳng khác nào tạo một môi trường quá tốt để cậu ta được như ý. Anh không phủ nhận hiện tại anh có thể cho cậu nhóc mọi thứ cậu muốn,

thậm chí từ một người chưa từng quan tâm đến người cùng giới mà giờ đây anh đã công khai mối quan hệ với Tùng.

Giờ phút này Vũ Phong chỉ có một ý niệm duy nhất là phải phá hủy, nếu không anh nuốt không trôi cái nhục nhã này.

....

– Nói cho tôi biết, em và hắn có chuyện gì mà hắn nhất nhất muốn chịu trách nhiệm?_ Tùng vừa bước vào phòng._

– Em không có chuyện gì với anh ấy hết..._Tùng đánh lô tô trong bụng khi chuyện tưởng chừng như không có gì lại được đem ra bàn lại._

– Không có chuyện gì? _ Vũ Phong không buồn giấu sự giận dữ mà thản nhiên để nó bộc phát_ Không có chuyện gì, em đừng tưởng tôi là con nít ba tuổi...

– Em đã từng nói qua với anh rồi, bọn em chỉ là đã từng quen nhau...

– ‘Bọn em’, bọn em cơ đấy.

– Đừng bắt bẻ lời nói của em... em từng nói với anh rồi đấy thôi, bọn... tụi..._Tùng cố gắng chọn lựa từ ngữ_ Em và anh ấy chỉ dừng ở mức cùng đi ăn uống vậy thôi. Anh tin em đi.

– Nhưng theo những gì tôi nghe từ chính miệng hắn thì không phải như vậy. Hắn ta vốn đang tiếc nuối vì đã không chịu nhận trách nhiệm của mình.

– Anh ấy hiểu lầm thôi mà._ Tùng bất giác ân hận, mấy hôm nay đáng ra cậu nên gặp Phú để giải thích rõ ràng chuyện cũ, không nên để anh ta tiếp tục hiểu lầm. Nhưng khốn thay phải giải thích kiểu gì đây, chẳng lẽ nói rằng ngày xưa vốn cậu cũng hiểu lầm giữa họ đã xảy ra chuyện, rồi giải thích với anh ta rằng sau này khi cậu thực sự nếm trải rồi thì mới biết lầm đó là giả_ Để em đi nói rõ ràng với anh ấy.

– Em sẽ vì bỏ anh ta mà một lần nữa giờ trò ép buộc à?

– Anh nói gì, cái gì mà một lần nữa... giờ trò ép buộc..._Tùng giận muốn run người. Anh tin người khác không tin cậu._

– Hấn nói với tôi, khi đó em đã đeo đuổi hấn rất lâu vì muốn cùng hấn sống cả đời...hấn hiện rất ân hận vì đã sợ hãi sự đeo bám dai dẳng của em mà bỏ trốn đấy.

– Không thể nào, anh ta không thể nói như vậy được. Em không có đeo bám...

– Không thể? Anh ta rất tự hào vì đã được em đeo bám, hấn nghĩ những đi đâu đó mình chứng cho chân tình. Hấn chứng minh cho tôi thấy hấn có chân tình của em rất rõ ràng đấy.

– Và anh cũng nghĩ vậy.

– Tất nhiên, nó đúng với tác phong của em, rất kiên trì, rất nhẫn nại để có thứ em muốn...

– Anh đang khen em sao! _Tùng cười khở._

Đúng là lúc đó do hiểu lầm cậu đã nghĩ hai người đã có một sự gắn bó thiêng liêng, cậu đã vui mừng nghĩ rằng cả hai sẽ sống với nhau cả cuộc đời, cậu đã lên nhều kế hoạch cho cuộc sống chung của cả hai, cậu không ngại đeo bám... Đúng, nghĩ lại thì hành động đó cũng có thể cho là đeo bám nếu như người ta không thích cậu. “Thì ra Phú từng nghĩ cậu đeo bám anh nên không một lời biến mất. Đến bây giờ Tùng mới biết vì sao mình bị bỏ rơi” Cậu lúc đó ngốc nghếch quá, từ dưới quê lên cứ đơn thuần nghĩ yêu nhau cùng nhau cả đời là hiển nhiên... ai ngờ... vả lại tình yêu đời giới khó khăn như vậy mới tìm được một người tâm đầu ý hợp... nhưng người ta không nghĩ như cậu.

– ...Làm tôi cũng nghĩ mình đã có chân tình..._ Vũ Phong tiếp tục câu nói đang dang dở._

– Không!!!!!!! Vũ Phong_ Tùng bàng hoàng._

– Thật ra hai người đã xảy ra chuyện gì? _ Vũ Phong lại tiếp tục._

– Anh đã đến gặp Phú thì chắc cũng biết rồi, đâu cần hỏi lại em._ Tùng trả lời chán chường._

– Nhưng tôi muốn chính miệng em xác nhận. Có đúng như vậy không?

– Đúng... nhưng... cũng không đúng.

– Đừng quanh co, em biết tôi không thích mà._ Vũ Phong gằn giọng._

– Lần đó là do bọn... em say rượu... khi tỉnh lại thấy...thấy... thấy cả hai không mặc gì ...ngủ... ngủ cạnh nhau... nên em...em nghĩ... em nghĩ giữa cả hai đã xảy ra chuyện ...thân... mật...

Vũ Phong đứng phắt dậy, tay anh nện thẳng xuống bàn đánh RẦM một tiếng làm Tùng giật thót người.

– Anh nhớ có hỏi qua em đã từng thân mật với ai chưa...Anh không nhớ là có nghe em trả lời có.

– Chỉ là không mặc gì ngủ cạnh thôi, thực ra thì không có chuyện gì xảy ra cả.

– Em bảo là em say?

– Đúng.

– Vậy sao em dám chắc không có chuyện gì?_ Giọng Vũ Phong vẫn trầm trầm đến khó chịu._

– Vì...vì...vì... Anh thực muốn nghe hả?

– Tôi bảo em đừng quanh co._ Vũ Phong bực mình gằn lại._

– Vì khi...khi lần...đầu tiên quan...quan hệ...em...em...không dậy nổi..._ Tùng biết giờ phút này chỉ có cách theo tới cùng mà thôi._

– Vậy thì có liên quan gì đến chuyện hiểu lầm với hắn?

– Vì khi đó...khi đó...em bị trể giờ làm...em chạy bộ năm tầng lầu... mà không... không có việc gì.

– Không có việc gì là không có việc gì? Em đừng úp mở, tôi không đủ kiên nhẫn đâu._ Vũ Phong tỏ ra không thể kiên nhẫn thêm chút nào nữa._

Tùng điếng cả người, anh hôm nay muốn nghe cậu giải thích nhưng sao đối với cậu lại hà khắc như vậy, cậu không hề có cảm giác mình đang giải trình với người yêu mà như là đang khai báo với ông chủ của mình vậy... đúng cảm giác là như vậy không sai...anh vẫn xem cậu như kẻ phục vụ trên giường sao? Không phải người yêu để anh trân trọng, để anh dịu dàng?

– Em chạy năm tầng lầu mà không hề cảm thấy đau, hay gì gì cả, nói chung là khỏe mạnh._ Cậu lại nhỏ giọng giải thích tiếp._

– Lấy lý do đó em kết luận là em và hắn ta không hề quan hệ, không có gì là thuyết phục cả. Tại sao lúc đó em không nghĩ như vậy. Bây giờ lại mang nó ra biện hộ.

– Vì lúc đó em không biết hai người đàn ông quan hệ với nhau sẽ có cảm giác ra sao. Chỉ khi với...anh...lần đầu...em...em...

– Ý em là khi lần đầu em quan hệ với tôi thì em mới biết.

– Phải _ Tùng đỏ mặt, anh hiểu ra vấn đề Thật nhẹ bụng._

– Em thật biết biện hộ, em mang lần đầu của mình ra ép hắn sống với em cả đời, bây giờ lại mang lần đầu ra gán trên người tôi. Tôi không quan trọng chuyện em đến với tôi là lần hai hay lần ba. Tôi chỉ không muốn có người dối gạt tôi, tôi đã cho em cơ hội, nhưng em không chọn thành thật mà chọn dối trá. Em sợ tôi bỏ em khi biết em đã từng quan hệ với người khác ư. Em thật là, bây giờ là thời đại gì rồi...em cũng chẳng phải phụ nữ

mà giữ trinh tiết cho chồng...nghĩ có thể mang lần đầu ra để bắt buộc người khác phải chịu trách nhiệm với em?

Tùng nghe như đất dưới chân mình nứt ra...cậu choáng váng. Anh đang nói cái gì vậy chứ?

– Em có nói anh phải chịu trách nhiệm gì đâu...em chỉ giải thích cho anh...em...anh không yêu em sao...sao...yêu em là...là anh tự nói...nói mà..._ Tùng chẳng còn biết miệng mình đang phát ra âm thanh gì._

– Có...nhưng tôi thất vọng về em quá. Như thế mới biết trước đây em kiên trì theo tôi làm cho tôi cứ nghĩ là gặp được chân tình, thì ra cứ ai bám vào được thì em bám thôi.

– Không có, anh không thể nói như vậy...em không có...

– Không. Em hãy cứ nói thật mọi chuyện, không cần tìm lý do thoái thác. Anh không vứt bỏ em như hán đâu, em rất hợp với anh, cũng làm anh thấy dễ chịu. Để em bên cạnh cũng không có gì thiệt hại. Còn nếu em vẫn cứ thích giả ngây giả dại thì...

– Vũ Phong, anh đang nói gì vậy...anh...!!!!

Vũ Phong giờ phút này lý trí đã mờ mịt, không còn thông minh, không còn nhạy bén, không còn sáng suốt, chỉ mỗi một mảnh điên cuồng che mờ mọi thứ. Ban đầu là điên lên khi nghĩ cái tên khốn đó đã từng chạm vào người của mình...và càng điên hơn khi phát hiện ra cái người anh cho rằng anh nắm trong lòng bàn tay thì ra chính anh mới là kẻ đứng trong lòng bàn tay kẻ khác. Giờ phút này anh để cho sự tức giận, lòng tự ái che khuất cả lý trí lẫn con tim mình.

– Em đã làm những gì để cho hán sợ phải trốn mất. Hán nói không thiếu một chuyện, thật giống như những gì anh từng kinh qua với em. Bây giờ nghĩ lại mới thấy cái bẫy của em thật hoàn hảo. Cái gì mà vin vào tình yêu, vin vào sự trinh trắng. Em cũng biết lựa chọn yếu tố để đeo bám người khác quá, không loại bỏ cả khổ nhục kế nữa. Phải ha, có ai bị người ta ngược đãi mà vẫn âm thầm cam chịu đâu. Mọi thứ chẳng qua đã được

tính toán trước, đến sự xuất hiện bất ngờ của người cũ cũng được em hóa giải nhẹ nhàng như vậy. ‘Hiếu l`ân’, một chữ như vậy là hất hết mọi chuyện qua một bên được sao. Tôi không trách em từng ngủ với kẻ nào khác ngoài tôi, nhưng tôi không thích người khác ở trong nhà tôi nghĩ cách đi đâu khiến tôi.

– Em không có...em...không có..._Tùng nói như hét lên, cậu không kềm chế nổi sự uất ức trong lòng._

– Em không còn cơ hội nữa, lập tức thu dọn, trong vòng một tiếng đồng hồ tôi không muốn thấy mặt em trong nhà tôi. Tôi không đùa đâu, đừng để tôi tự tay tống em ra khỏi nhà._ Vũ Phong lập tức đáp trả lời la hét của Tùng bằng một giọng áp đảo tuyệt đối._

– Vũ Phong!!! Anh không thể làm như vậy. Em thực sự không có lừa dối anh mà... Vũ Phong...Anh tin em đi, em yêu anh thật mà, em không hề đặt mưu tính kế gì cả...em không có..._Tùng chẳng thể nghĩ ra lời lẽ nào cho ra hồn, câu hoảng sợ khi anh đuổi cậu. Không phải cậu muốn sống trong ngôi nhà sa hoa này mà cậu biết bị đuổi đồng nghĩa với chấm dứt... nhưng nếu chấm dứt như vậy cậu phải làm sao đây. Trái tim khối óc, mọi tâm tư của cậu đã để ở đây cả rồi._

– Em đừng lãng phí thời gian của mình, nhanh đi lấy những gì có thể lấy. Đừng để tôi tống em ra khỏi nhà... thì chỉ với hai bàn tay trắng.

Tùng vẫn không chịu thôi, cậu không thể, lúc này cậu chắc chắn cậu không thể đi như vậy được. Ai thèm những thứ vật chất xa xỉ của anh, cậu chỉ muốn một lời minh bạch để anh không hiểu lầm cậu.

– Tại sao lại như vậy!!!! Mọi chuyện đang rất tốt mà, em có làm sai gì đâu. Em làm gì có lỗi với anh đâu chứ...anh không tin, em sẽ đi nói chuyện rõ ràng với anh ta..._ Tùng bắt đầu nói năng lộn xộn_ Anh đã nói anh yêu em mà, không lẽ mọi lời đầu là giả, anh phải tin em chứ... em không lấy gì cả..._Tùng thực sự nói năng lộn xộn cả lên rồi._

Tùng làm gan nứ chặt anh không buông, không cho anh rời cậu ra. Tùng nhất quyết không chịu đi thu dọn đồ

– Anh không thể đuổi em như vậy, em biết làm sao...em làm sao sống...em..._ Cậu muốn nói cậu làm sao sống thiếu anh, nhưng khổ nỗi cậu nói không trôi nên mọi thứ tới tai Vũ Phong như một lời xin lỗi._

– Tôi đã bảo em nhanh chóng thu dọn r ấ mà, tôi đã tặng em không ít thứ có giá trị, chậm chút nữa là không có gì mang theo đâu.

– Em không thể đi...anh không thể đuổi em... anh...

– Có gì mà không thể, đây là nhà tôi, tôi muốn đuổi ai là quyền của tôi. Hiện giờ tôi không muốn em có mặt trong nhà này.

– Vũ Phong, nghe em giải thích đi... đừng như vậy...

– Hết giờ r ấ, ra ngoài. Đừng để tôi gọi người.

Tùng chết lặng. Cậu nãy giờ cứ như cô gái bị người ta ru ồng bỏ, sống chết kêu nài van xin, không có chút tự trọng, không có chút khí khái đàn ông, nhục nhã...Tùng nhìn Vũ Phong mặt lạnh băng không chút biểu tình là đang hù cậu hay đang nói chơi. Tùng cuối cùng lão đảo, bước chân xiêu vẹo từng bước một rời phòng anh, xuống từng bậc thang một cách khó khăn. Ngày trước dù đối với cậu đầy độc tài thô bạo nhưng anh vẫn giữ cậu bên người...nhưng bây giờ thì khác...anh tổng cậu đi như một thứ xấu xa c ần xa lánh. Bước ra tới cửa, Tùng cố nhìn lại động tĩnh trên l ầu, hy vọng anh chạy xuống nói với cậu là anh nhất thời giận dữ không thể kềm chế. Là anh không đuổi cậu, là anh có yêu cậu. Nhưng chẳng có gì xảy ra cho tới khi cậu bước thấp bước cao trên vỉa hè nhấp nhô, d ần d ần rời xa căn nhà cậu đã từng hạnh phúc, từng đau khổ.

Chẳng biết bao lâu, chẳng biết bằng cách nào Tùng có thể đi tới chỗ phòng trọ của Sơn. Thấy cậu thất thểu như người mất h ồn, nó đang nấu cơm cũng buông xuống chạy lại đẩy cậu ng ẩ xuống tấm chiếu trải trên đất.

– Cha gặp Vũ Phong r ấ hả? Mọi chuyện không hề êm xuôi phải không? Có chuyện lớn r ấ phải không? Em đã gọi điện báo cho anh mà gọi hoài

không bắt máy. Cha thì cứ nằng nặc đòi tự đi... mà cha đâu, không về cùng anh?

– Sơn... anh ấy đuổi anh, anh ấy muốn cắt đứt quan hệ, anh ấy...
Tùng ngẹn ngào_ Anh ấy còn nghĩ rằng anh là kẻ lừa dối. Anh không muốn anh ấy nghĩ anh như vậy... anh không muốn kết quả như vậy.

– Biết mà, Vũ Phong chắc giận nhất thời thôi, từ từ giải thích sau. Anh ấy vốn nóng tính, nghe anh lấy vợ không tức điên mới lạ. Anh bình tĩnh, còn chuyện đám cưới nữa, anh như vậy làm sao giải quyết đây.

– Cưới, ai cưới...?

– Anh cưới. Anh sao vậy, thật ra đã gặp cha chưa?

Tùng thiểu não lắc đầu.

– Chưa gặp, vậy sao Vũ Phong biết được. Anh tự nói rồi hả... Rồi cha đâu?

– Cha, cha ở dưới quê... “thằng này hỏi lạ”

– Trời ơi anh hai. Cha lên rồi, đón xe ôm sang xin cho anh nghỉ vài ngày về làm đám hỏi đó. Anh không gặp cha sao?

Tùng như bị sét đánh, Cậu lập tức quên mất mình đang sầu nào chuyện gì.

– Mà nói cái gì?

Tùng như bị sét đánh, Cậu lập tức quên mất mình đang sầu nào chuyện gì.

– Mà nói cái gì?

– Anh nghe ra rồi hả. Cha qua gặp Vũ Phong xin cho anh nghỉ... về... về... làm đám hỏi.

– Thật không?

– Thật giả gì nữa. Cha định ngày luôn rồi, là ngày mốt. Kỳ này cha nhất quyết ép anh cho được đó. Là lỗi của em cả.

– Chuyện này liên quan gì mà. Vậy bây giờ cha đâu?

– Nếu thuận lợi chắc đã tới gặp Vũ Phong rồi...

– “Trời ơi! Không thể nào, có cần đem mọi đường sống của tôi triệt một lần không. Trời ơi...để chạy sang đó trước đã”.

Tùng nghĩ rồi ba chân bốn cẳng bắt xe ôm quay lại nơi cậu vừa ra đi. Tùng đẩy cửa xông vào, cậu khựng lại khi thấy Vũ Phong ngồi trên sofa, một tay gác trên lưng ghế, hai chân bắt chéo nhau, một tay chống trên tay vịn đầu cúi nhẹ những ngón tay đang khẽ day day thái dương. Trên bàn còn hai ly nước đang uống dở, rõ ràng anh vừa tiếp khách.

Nghe động Vũ Phong nhướn mắt nhìn lên với một đôi mắt làm cậu lạnh người. Cậu có cảm giác anh có thể sẽ giết cậu ngay tại chỗ này, ngay lập tức.

– Cậu nghĩ gì khi bảo cha cậu tới đây báo tin cậu lấy vợ. Cậu nghĩ tôi sẽ sợ mất cậu mà nhượng bộ sao? _ sự lạnh nhạt tăng dần theo cơn giận dữ của anh._

– Không có... không phải...

– Không phải thì thế nào? _Vũ Phong nói như hét._

– Em vừa ra khỏi đây, đâu thể nào nhanh vậy bảo cha em đến..._ Tùng vội giải thích._

– Vậy đúng là cậu chuẩn bị lấy vợ từ lâu mà dám giấu tôi. Cậu lại tính kế gì đây...quyên rũ tôi, rồi tìm cách an toàn dang tôi ra để lập gia đình sao.Hay tên Phú đó cũng do cậu gọi tới để hoàn hảo kế hoạch dang tôi ra của cậu... Cậu nghĩ mình có giá đến bao nhiêu mà sợ tôi không buông...

hay còn muốn đi đâu gì khác mà tôi chưa biết._ Giọng nói chât vấn của Vũ Phong cứ từng lời đóng băng lồng ngực cậu._

– Không có...

Tùng tiến lại gần anh từng bước, từng bước. Cậu tha thiết cầu mong Vũ Phong đừng nhìn cậu với đôi mắt đó nữa, cậu không chịu nổi. Vũ Phong như cũ không hề nhúc nhích, khí thế anh thật áp Tùng không thở nổi.

– Cha cậu rất vui mừng báo cho tôi biết chuyện vui này của cậu đã được chuẩn bị từ nhiều năm.

– Vũ Phong, em nhiều lần định nói cho anh biết...

RẦM

Chưa dứt câu cả người Tùng bị Vũ Phong nhấc lên quăng lên trên sofa đối diện anh, cái sofa bất ngờ bị một lực cực mạnh va phải liền bật ra hất Tùng lăn thêm một vòng từ trên ghế xuống đất. Đầu đập mạnh xuống đất đau điếng, cậu choáng váng chưa kịp ngẩng dậy thì cổ áo đã bị Vũ Phong xốc lên, hơi thở anh phả trên mặt.

– Rồi em sẽ ân hận khi dám làm những chuyện này với tôi. Bây giờ thì đi đi, tôi không muốn một lát có thêm một người đàn bà khổ nạn nào đó tới đòi chú rể.

.....

Trước mặt Vũ Phong một người đàn ông, cằn cỗi như cây đa già, _ Trong mắt anh là như thế _ Tự xưng là cha của Tùng. Anh không nhớ gần đây Tùng có nói với anh là cha cậu sẽ tới, mà còn muốn gặp anh.

– Bác có chuyện gì muốn gặp tôi?

– Tôi thực quý quả ông chủ, _ Ông tỏ vẻ cân nhắc kỹ một chút rồi bắt đầu nói _ Nhưng thằng con trai tôi cứ sợ mất việc không dám xin nghỉ. Mà mọi chuyện ở nhà tôi chuẩn bị cho nó cũng đã xong xuôi...

– Xin nghỉ việc? _Tùng đã từng xin nghỉ, nhưng không có nghĩa giống như anh đang nghe. Vũ Phong cảm giác như vậy._

– À không phải nghỉ luôn, chỉ xin nghỉ vài ngày. Thật ra thì cháu nó năm nay cũng đã lớn, vợ chồng tôi có hỏi cho nó một đám mấy năm nay rồi. Ông biết đó, nó cứ mãi kiếm tiền không chịu về làm đám cưới.

Như giữa trời quang đãng bỗng dưng có sét, Vũ Phong cả thân mình chấn động. Người đàn ông này vừa nói gì, Tùng định lấy vợ, anh chưa từng nghe Tùng nói qua.

– Nhà gái người ta cũng nóng ruột, tôi...tôi cũng ngại khi phải lên đây gặp ông, tôi biết Tùng nó được ông giúp đỡ nhiều nên xin nghỉ lâu cũng khó cho ông. Nhưng dù gì cũng mong ông thông cảm cho cháu nó. Về chuyện cưới hỏi xong nó lại lên.

Nói xong, ông cảm thấy mình nói tốt lắm không sợ thằng con bị mất công việc tốt ở đây, nhưng hình như ông chủ nó không vui lắm khi nghe ông thừa chuyện. Ông vội xác nhận lại cho ông chủ nó rõ.

– Mọi chuyện chúng tôi lo sẵn hết rồi, chỉ xin cho nó về một hai ngày thôi không mất nhiều thời gian. Cháu nó không làm ảnh hưởng đến công việc nhiều đâu, mong ông an tâm, cho phép nó.

Đã chuẩn bị mọi thứ, tại sao anh không hề biết, hay có người không muốn anh biết. Tùng có thể lập gia đình sao? Anh không phải rất tự tin với tình yêu Tùng dành cho anh sao? Anh chưa từng nghĩ Tùng dám dang anh ra cho những yêu ái của riêng mình, Tùng dám lừa gạt anh một lần nữa. Tội cũ chưa tính xong lại thêm tội mới, anh vừa mới có chút ân hận vì đã hơi quá lời với Tùng, chưa kịp nguôi giận thì lại thêm một lần Tùng làm anh không thể suy nghĩ gì nữa.

– Tôi không nghe Tùng nói cậu ta muốn lấy vợ?_ Vũ Phong nhận ra anh thật khó khăn khi thốt ra mấy chữ “Tùng lấy vợ”, nó làm lòng anh chua chất kỳ lạ, cảm giác này lần đầu tiên anh nếm trải._

– Nó cứ sợ còn phải lo cho gia đình, không lo nổi cho vợ con. Nhưng con trai mà, không phản đối cũng là đồng ý rồi. Mỗi lần về nhà nó cũng hay qua thăm hỏi bên ấy, tui biết ý nó cũng thích nên tốt nhất là đốc thúc cho nhanh, cưới vợ phải cưới liền tay mà, ông bà ta đã dạy rồi.

Cái này là do cách nói chuyện xã giao của người già khi nói về chuyện tình cảm của đứa con trai cưng. Ông có ngờ đâu, thêm vài câu ngọt ngào cho có chuyện để nói lại thành quãng thêm thuốc nổ vào đồng lửa. Quả thật ông cũng đang thắc mắc về ông chủ của Tùng, người lần trước ông gặp không phải người này, nhưng chủ thì chắc cũng có hai ba người, cứ nhận đúng là ông chủ là phải rồi. Hôm nay ông cũng vô cùng thông cảm với con ông, nó có một ông chủ không biết phải nói sao... Thật là muốn xin nghỉ dài hạn cũng không dám mở miệng. Ông đã chuẩn bị kỹ lắm vậy mà, lúc này ngẩn trước ông chủ của nó cũng cảm thấy khó mà bắt chuyện để nói, đành đem vài chuyện ngọt ngào của con trai thêm mắm dặm muối chứ biết làm sao.

Không phản đối sao? Về thì sang thăm? Trong đầu Vũ Phong chỉ tưởng tượng được hình ảnh ngọt ngào của Tùng và một cô gái xa lạ nào đó anh chưa từng biết tới, cô gái Tùng giấu kỹ dưới quê. Tùng thích cô ta tới mức nào? Những cử chỉ thân mật của Tùng với anh... cậu có đối xử với cô ta như vậy không hay hơn thế nữa?

– Tùng quen cô ta lâu rồi à? _ Vũ Phong tiếp tục hỏi trong khó khăn._

– Ai...à...vợ nó ạ?...

Hai chữ “vợ nó” làm anh choáng, anh có cảm giác mình đang bị đẩy ra khỏi Tùng, cứ như từ trước tới giờ người đứng cạnh Tùng không phải là anh.

– ...Chúng nó chơi với nhau từ nhỏ, hai gia đình cũng thân thiết, lúc tôi bị tai nạn họ cũng giúp đỡ nhiều và họ cũng không chê chúng tôi nghèo khó...nên hai nhà tính chuyện làm xui, cũng đã định nhiều năm rồi. Đợi tui nó công việc ổn định thì cho đón dâu...

Ông có cảm tưởng như người ng ỗ đối diện mình sắc mặt chột nhọt nhạt đi rất nhi ều, không biết có trúng gió không. Ng ỗ trong phòng máy lạnh mở ào ào thế này không trúng gió mới lạ, ông cũng sắp lạnh cóng r ỗ.

– Khi nào thì cưới?_Vũ Phong lại hỏi, nhưng trong lời nói đã sắc bén hơn rất nhi ều. không còn ngữ khí khó khăn như trước._

– À, chúng tôi định ngày một làm cái đám hỏi cho nhà gái nở mày nở mặt r ỗ hai ba hôm định ngày cưới luôn. Nếu ông có chút thời gian cũng mong ông đến chung vui với gia đình chúng tôi.

– Vậy à. Bác đã mời, có thời gian tôi nhất định tới._Vũ Phong cười khẩy, đã vậy anh quyết không cho một ai chạm tới thứ của mình. Dù anh có đem quăng đ ồ của mình vào thùng rác thì chỉ anh được đi nhặt lại, bất cứ kẻ nào cũng không được. Ngay cả kẻ bị quăng kia cũng cấm không được tự mình bỏ ra_ Hy vọng mọi việc sẽ được như ý của gia đình, chúc gia đình vui vẻ.

Sau một h ỗ nói chuyện đ ầy áp lực với ông chủ của thằng con trai, cha Tùng cũng vui vẻ ra về, vậy là thằng con ông hết đ ỗ đình đ ỗ chùa thoái thác chuyện không chịu về vì không xin nghỉ làm được. Tối ngày cứ bảo công việc ngập đ ầu không thể nghỉ, r ỗ ông chủ rất khó tính, nào là lương hậu hĩnh thì không thể bỏ việc được, sợ bị đuổi. Ông giờ tuổi đã cao, thêm việc sau khi gặp tai nạn sức lao động không còn, ông phải lo cho nó ổn thoả chuyện gia đình, và cũng để cái gánh nặng ông âm thầm lo bấy lâu nay nhẹ bớt (cái gánh nặng này liên quan tới thằng Sơn, h ỗ sau sẽ biết).

Vũ Phong ng ỗ chết lặng trên ghế, từ h ỗ cha Tùng chào anh đi ra tới giờ anh chưa hề thay đổi tư thế, anh cần chỗ để tựa vào, đ ầu anh đau. Anh chẳng thể nghĩ được gì. trừ chuyện Tùng lấy vợ. “ lấy vợ, lấy vợ, bỏ anh, lấy vợ” ong ong trong đ ầu anh. Không thể, dù anh có đuổi hay vất cậu đi như miếng giẻ rách thì nhiệm vụ của cậu là quay về bên anh, không có việc cậu hoàn hảo tính chuyện dang anh ra xây dựng một cuộc sống tốt đẹp khác mà không có bóng dáng anh trong đó. Đi đâu anh muốn là gì? Anh bây giờ muốn gì? Anh muốn Tùng phải tự động trở về bên anh, phải biết lỗi của cậu là gì, muốn vậy thì không khó, như trước kia triệt mọi con đường cậu

có thể đi. Vậy thì...anh chỉ có một cách, anh phải đi dự tiệc đám hỏi kia một chuyến. Anh có lời mời rồi kia mà, Tùng sẽ phải ân hận về những việc cậu đã làm với anh. Anh biết anh phải làm gì để đạt được điều đó, và biết phải làm nó triệt để như thế nào.

.....

Tùng ôm cái đầu vẫn còn đau nhức trở về nhà trọ, cha cậu đã ở đó rồi.

– Cha, cha gặp Vũ...ông chủ của con rồi à? Cha nói chuyện gì với ông vậy?

– Cha xin cho con về mấy hôm làm đám hỏi, đảm bảo con không đi lâu làm ảnh hưởng đến công việc của ông ấy.

– Ông chủ con nói sao?_ Tùng nghe trống trện đập ầm ầm trong ngực. Cha nói chuyện cậu lấy vợ với Vũ Phong, chắc cậu chỉ còn con đường chết_ Chắc chắn anh ấy sẽ khó để không đồng ý..._

– Dĩ nhiên đồng ý_ Như một gáo nước lạnh dội vào người, Tùng chết lặng. Anh ấy cắt đứt thật sao, không phải nóng giận nhất thời sao_ Nhân viên đi làm cũng có phép nghỉ mà. Chỉ tại con ham công tiếc việc. Ông tuy hơi khó gần, khó nói chuyện nhưng cũng không phải người vô lý...à mà cha hỏi, sao người lần này với người lần trước hình như không phải một.

– À...là anh em...là anh em đó cha _ Cậu nhớ lần trước người cha cậu gặp là Kim Thành_ Cậu trả lời qua loa.

– Cha còn mời ông ấy nếu có thời gian thì tới chung vui với con...

– Cha...cha...rồi ông chủ nói sao?_ Thấy Tùng có vẻ sốt ruột, cha cậu trừng mắt._

– Cái thằng này, mời là mời cho có lệ thôi, đời nào ông chủ sang trọng như vậy bỏ thời gian xuống tận xứ khổ ho cò gáy như nhà mình mà mày lo.

– Không...con lo đón tiếp không nổi thôi..._Tùng tìm cách đánh trống lảng._

– Không cần lo, người ta tuy rất lịch sự bảo với cha nếu ông ấy có thời gian rảnh ông ấy sẽ tới nhưng nghe cũng biết là lời nói xã giao, có gì mà mà làm rộn lên thế?

– Thực hả cha?

– Ôi! Ai cũng biết, lịch sự thì nói vậy thôi, lo gì. Mà con lo dọn đồ đi, chiều nay hai đứa bay về luôn với cha.

– Con chưa chuẩn bị..._ Cậu thực không muốn về..._

– Không nói nhiều, không về thì tại bay lo thôi việc ở đây luôn đi, về dưới kiếm việc chỗ khác làm._ Sơn cũng bị chửi lây dù chưa lên tiếng câu nào._

– Con thu dọn liền, không sao đâu mà...cha..._Dĩ nhiên cậu biết cha cậu nói thì rất giữ lời. Cậu không muốn sẽ không được quay trở lên nữa. cậu còn nhiều việc ở đây chưa giải quyết xong._

– Hừ, con với cái...chỉ được mỗi việc làm người khác lo lắng.

Tùng chẳng biết chuẩn bị cái gì, mọi thứ đều nằm ở nhà Vũ Phong cả, may mà giấy tờ tùy thân còn trên mình chứ không thì chẳng biết làm sao. Tùng đến Four báo cho Anh Kỳ biết cậu có chuyện. Anh kỳ chỉ biết thở dài:

– Thật không? Vũ Phong xử sự gì kỳ vậy? Mà cậu nói rõ chưa?

– Cũng không biết, em chẳng nhớ mình nói tới đâu, nói những gì với anh ấy nữa...

– Mà cậu khẳng định cậu với Phú không có phát sinh chuyện gì chứ?

– Chắc mà, tại hồi đó còn ngu, cứ nghĩ đã quan hệ với nhau thì toàn tâm toàn ý đi theo người ta, ai ngờ bây giờ mới biết trong mắt anh ta em là kẻ

quấy rối.

– Thấy anh ta có vẻ đàng hoàng lắm mà, không ngờ vu cho cậu những chuyện động trời như vậy. Lại là với người anh ta từng yêu, thật...đời khó trông mặt người...

– Em vẫn cứ đinh ninh mình bị người ta chơi r ấi bỏ đã buồn biết bao nhiêu, đến khi quen biết Vũ Phong cũng không dám vọng tưởng nhiều. Ai ngờ, một lần ảnh say, hai người xảy ra quan hệ, lúc đó em mới biết thì ra lần trước đó với Phú thật ra chẳng có chuyện gì.

– Cậu chắc không, nhiều khi mỗi người khác nhau thì sao?_ Anh Kỳ hỏi không giấu được tò mò._ Mà thật kinh khủng lắm hả?_Câu này Anh Kỳ tự hỏi tự nghe._

– Khác gì, lần đầu thì em nhúc nhích còn không nổi, những lần sau thì ê ẩm chết người. Bảo đứng lên đi ngay không biết được chưa, hướng gì em vội chạy bộ năm tầng lầu để đi làm. Sự thật rõ như ban ngày có gì không chắc..._ Tùng trả lời chán nản._

– Cậu không giải thích rõ với Vũ Phong sao?

– Anh biết không, anh ấy bảo không quan trọng em từng ngủ với ai, nếu là anh anh có khó chịu không, có dễ tâm không._ Anh Kỳ khẽ gật đầu, trả lời “có”_ Anh ấy kết tội em đeo bám, lợi dụng anh ấy, còn thêm chuyện cha em lên gặp ảnh báo đám cưới nữa chứ. Một lời cũng chẳng biện hộ nổi, em nói gì anh ấy cũng chẳng để vào tai. Anh Kỳ à! Bây giờ em phải làm sao???? cha em chuẩn bị ngày một làm đám hỏi cho em r ấi.

– Trời...!!...! Đã bảo cậu nói chuyện với Vũ Phong sớm đi không chịu, chần chừ mãi giờ thành trăm dâu đổ đầu tằm._ Trăm tội lừa gạt Vũ Phong Tùng gánh hết._

– Anh ấy đừng ý cho em lấy vợ, không ngăn cản. Hết thật r ấi sao Anh Kỳ!!

– Anh...anh cũng không biết, mà Vũ Phong thực đuổi cậu hả?

– Bảo mang đi cái gì được thì mang, đừng đợi anh ấy gọi người tổng ra cửa...

– Không tuyệt tình vậy chứ? _Anh Kỳ nhăn mặt, h ồi Minh Hàn đòi chia tay cũng không quá đáng như vậy._

– Còn hơn cả tuyệt tình, em đau lắm anh biết không. Tưởng chừng như em không thể thở nổi, cứ tưởng không thể tự mình bước ra khỏi đó mà phải chờ cái tên vệ sĩ dã man của anh ấy tới tổng ra...đây đưa thêm nữa không chừng anh ấy cũng không ngại đập em thêm một trận mới thả đi...

– TÙNG!!!! Nói năng gì ghê vậy, cũng đâu đến nổi...

– Đâu đến nổi? Ha...đâu chỉ vậy...bấy lâu em vẫn có cảm giác giữa cả hai vẫn không được như những người yêu nhau khác. Nhưng em mù quáng, em không nhìn ra được...em ỷ lại anh ấy sẽ tin em...em l ần. Anh ấy không ép em vô đường cùng thì không phải là Vũ Phong đâu.

– Hay Phú đã nói thêm gì quá đáng với Vũ Phong sinh hiệu l ần, chứ ai cũng thấy Vũ Phong yêu cậu lắm mà.

– Em chẳng biết hai người họ nói gì, em chỉ nghe Vũ Phong nói rằng Phú kết tội em đeo bám anh ta, Vũ Phong cũng vậy...

– Đeo bám? Hết quấy rồi r ồi lại đeo bám, hấn còn chuyện gì để nói nữa không. Lúc đó cậu đã làm những gì mà để hấn nói như thế?

– Nói em đeo bám, giờ nghĩ lại chắc cũng không sai. Em sau khi phát sinh hiệu l ần cứ nghĩ một mực yêu thương lo lắng cho anh ta. Em ban ngày đi học, chiều tối về đi làm, chủ nhật ngày nghỉ gì cũng làm tuốt. Mỗi ngày tranh thủ giờ giải lao mang cho anh ta chút đồ ăn mình tự làm. Anh ta có tí tiền món gì cũng có thể tự mua, cũng chẳng cần quà cáp xa xỉ từ em, mà có cần em cũng lo không nổi. Em chỉ đơn giản nghĩ tỏ chút lòng mình, thường mang đồ ăn em tự làm, tranh thủ lúc rảnh gặp nhau một lát...

... Lúc anh ta không một tiếng bật vô âm tín, em ban đầu còn lo anh ta xảy ra chuyện chạy hỏi khắp nơi. Tới h ồi biết anh ta không việc gì, em linh

cảm có chuyện không hay thì muốn tìm hỏi cho rõ vì sao tránh mặt em. Nhưng em vốn không có nhiều thời gian, cũng không cam tâm...nên cũng tìm hơi lâu...có lần một người bạn của anh ta nói với em là anh ta không thích em nữa chứ chẳng có lý do gì khác mà cứ phải tìm hỏi. Em đành thôi, không thích nữa biết làm gì bây giờ, anh ta đã trốn lâu như vậy...

– Anh ta cứ như vậy bỏ đi mà một lời giải thích qua điện thoại cho cậu cũng không luôn hả?

– Em làm gì có tiền mà nuôi điện thoại, gọi công cộng thì không bắt máy, đành bỏ cuộc...

– Cái tên khốn đó còn dám quay lại tìm cậu._ Anh Kỳ tức giùm Tùng_ Nhưng chuyện cũ không nói, chuyện Vũ Phong bây giờ thì sao?

– Em định gặp Vũ Phong lần nữa xem như thế nào? Hy vọng anh ấy chịu nghe em nói.

Tùng suốt buổi chiều, chỉ gọi điện cho Vũ Phong dù anh không bắt máy. Không biết tới cuộc gọi thứ bao nhiêu, đầu dây bên kia mới có tiếng trả lời quen thuộc.

– Vũ Phong cho em nói..._Tùng vội cướp lời sợ anh cúp máy._

– Không có gì đâu...

– Em không có ý định lấy vợ đâu, anh phải tin em...anh muốn em làm gì để chứng minh đây...Vũ Phong làm ơn tin em đi...

– Em không định lấy vợ phải không?

– Đúng! Đúng!!...không có, thật không có...

– Vậy được, mai anh sẽ gặp cha em nói chuyện.

– Thật không?_Lần này đến Tùng bị dọa ngốc ra._

– Thật, anh có nói chuyện gì mà không làm bao giờ chưa.

- Chưa...
- Vậy thì mai gặp.
- Nhưng chiều nay cha bắt em về quê...
- Vậy em cứ về đi, mai anh sẽ xuống tận nhà em nói chuyện.
- Vũ Phong...em...anh nói thật hả?...Anh không giận em hả?
- Chỉ cần em xác nhận không ở cùng bất cứ ai, anh sẽ làm cho không ai có quan hệ trên mức bình thường với em cả.
- Em không cần ai ngoài anh hết Vũ Phong.
- Được, về đi. Mai anh sẽ xuống...
- Vũ Phong...
- Gì?
- Em qua gặp anh bây giờ được không?
- Anh không có nhà.
- Vậy à? Thì thôi vậy, anh chắc sẽ xuống gặp cha em hả?
- Ừ, anh đang bận. Em có muốn hỏi gì nữa không?
- Không! Anh bận thì thôi, mai em đợi anh xuống.
- ...
- Này..._ Anh Kỳ khờ khờ Tùng đang đơ mặt ra._
- Anh Anh Kỳ....Anh Kỳ...Anh Kỳ...anh biết Vũ Phong nói gì không...!!!!...Anh ấy sẽ xuống gặp cha em nói chuyện đó, anh ấy nói thật đó. Còn xuống tận nhà đó...Anh Kỳ, ngắt em một cái xem em có nằm mơ

không, nhanh lên..._Tùng vui quá mà quên mất không thắc mắc sự thay đổi thái độ kỳ lạ của Vũ Phong.

– ..._Làm theo yêu cầu._

– Oái, đau đau...nhẹ thôi...đau..._Tùng la oai oái khi cái mặt bị béo đỏ rần lên._

– Vậy là không phải mơ ha. Chúc mừng..._Anh Kỳ cười, mừng cho Tùng._

– Anh Kỳ, em về liền đây, em nghỉ mấy ngày nha.

– Ừ đi đi, cậu giờ mà còn muốn làm tôi chết liền...nhưng nhớ lên nhanh nha.

– Được mà...được mà..._Lời chưa dứt người đã mất dạng._

.....

Ở nhà sau khi Tùng đi, Sơn lẳng lặng ngẫm nhìn cha nó.

– Cha, cha biết mà vẫn ép anh hai lấy vợ sao cha?

– Nếu con đã dám đưa cha xem những thứ đó thì con cũng nên đọc qua nội dung của nó. Cha sẽ không bỏ cuộc để kéo nó về nơi bình thường. Chẳng qua nó ở thành phố lâu quá bị nhiễm thói hư tật xấu mà thôi. Cho nó lập gia đình mọi chuyện sẽ đưa anh con về quê đạo cũ, làm một người đàn ông bình thường.

– Như thế nào là bình thường? Anh hai từ nhỏ đã ngã về giới tính thứ ba rồi cha, không phải nhất thời bị bạn bè cám dỗ.

– Nếu con còn có thái độ đẩy anh con vào cái ý nghĩ kỳ quái đó nữa, đừng trách cha. Dù ai có nói gì cha cũng không thay đổi ý định cưới con. Nhân cho nó.

– Cha, cha vì con trai mình mà làm khổ con gái người ta sao cha. Cha biết rõ mà...cha, anh hai thuộc dạng bẩm sinh đó, cha không nghĩ là cha sẽ làm khổ anh ấy khi cha nhìn anh ấy như một người không bình thường sao cha?

– Con đừng nhiều lời, cha chưa từng nghe qua nó nói gì về vấn đề của nó, cũng chưa từng nghe nó nói nó không thích phụ nữ, chỉ nghe một mình con nói mà thôi...

– Chú út cũng nói cho cha nghe rồi đó thôi, chú út chơi với anh hai từ nhỏ tới lớn. Chú ấy còn hiểu rõ anh ấy hơn ai trong nhà mình nữa.

– Con đừng nói nhiều, chưa cố hết sức cha không thể bỏ cuộc.

– Cha à vấn đề không phải cố hay không...

– Con đừng nói nhiều nữa.

Sơn thở dài, không biết nó có làm sai không. Nó, Anh Kỳ và Xuân thỉnh thoảng vẫn bàn về chuyện anh hai nó. Anh Kỳ thường bảo anh hai nó vì không tin Vũ Phong có thể vì mình mà chịu thiệt cú đầu đi nên nể cha nó chấp nhận, cha nó thì đang muốn cưới vợ cho anh nó, mà xui cái lại nhắm ngay Út Nhân là người nó thích. Nếu chỉ là người nó thích thì thôi đi, út Nhân cũng rất thích nó, biết cha út Nhân thích có con rể biết lo làm ăn, có công việc ổn định. Mà anh hai nó là đích nhắm tốt nhất của ông, nó thì không lọt vào tầm mắt ông ấy chút nào vì tới giờ nó chưa có tấm bằng nghề nào cũng chưa có cái nghiệp gì ổn định có thể chu toàn cho con gái ông ấy. Út Nhân không dám phản đối nhưng vẫn giục nó tìm cách, nó rồi thôi ruột. Hai ông già, ông nào cũng khó như nhau. Sau nhiều lần theo nó về quê chơi, Xuân cuối cùng bàn với nó và Anh Kỳ nên tìm cách tiết lộ thiên hướng giới tính của anh hai nó cho gia đình biết, một mở đường cho anh nó, hai mở đường cho bản thân nó.

Người đầu tiên tại nó tìm làm ông mình là chú út của nó, người chơi chung với anh hai nó từ nhỏ cho tới lớn. Tiếp theo tại nó nói bóng nói gió cho má nó biết anh hai nó không thích con gái, mọi chuyện cuối cùng cũng đến tai cha nó, công việc cuối cùng là lén để quên những giấy tờ liên quan

tới giới tính thứ ba cho cha nó thấy. Cha nó buồn rất lâu rồi cuối cùng kêu chú út nó tới nói chuyện. Nói những gì thì nó không biết rõ lắm vì chú út nó không nói, chỉ biết tài liệu về người đồng tính đã tăng lên rất nhiều, có lẽ do chú út tìm cho cha nó đọc. Đang hy vọng sẽ khá hơn thì dùng một cái cha nó đốc thúc tiến hành lễ hỏi... chẳng biết nó đang giúp hay đang hại.

Chiều nay anh nó về về mặt vui lắm. Cha con nó thu dọn hành lý về quê, nó chẳng biết rồi mọi chuyện sẽ đi tới đâu. Nó nghĩ nếu nó dùng dùng nhảy ra ngăn chặn đám cưới của anh nó, không biết cha út Nhân có cấm nó qua lại với út Nhân luôn không, cha nó có cho rằng tại nó thích út Nhân mà ích kỷ khui chuyện của anh hai nó ra không... Rồi như tờ.

.....

Tùng về tới nhà, chân tay nghe thoải mái, hít thở không khí trong lành. Mấy đứa em chạy ra tíu tít, về với quá chẳng mua gì cho tụi nó, nhưng đứa nào cũng lớn chềnh ngềnh chắc cũng chẳng còn ham quà.

– Anh hai!!!!!!!!!!._ Tùng thích nghe đám em gọi một tiếng anh hai, cậu cảm giác mình thật to lớn, cảm giác có thêm nhiều sức để làm việc giúp cho cái đám nhóc này học hành tới nơi tới chốn, không quá thua kém người ta._

Tắm một cái cho thoải mái, Tùng lại ra sau vườn treo võng nằm. Mấy năm nay mỗi lần về quê Tùng rất được đám nhỏ chiêu chuộng, tụi nó lớn hết rồi, công việc trong nhà chia nhau làm chẳng nhọc tới cậu vất vả về thăm phải động tay động chân. Nằm chán, một lát sẽ có đứa chạy ra kêu cậu vô ăn cơm. Ở thành phố thì hầu người ta miết, về nhà hưởng thụ một chút cảm giác được nuông chiều thật sung sướng.

Nhưng bữa nay không thể tròn ten nằm hưởng gió trời với hương hoa được, cậu phải suy nghĩ làm thế nào để báo cho cha biết ngày mai Vũ Phong sẽ đến. Sau khi ăn bữa cơm chiều rôm rả với mọi người, Tùng canh lúc cha ngủ đã tranh thủ rút điều thuốc cậu mon men lại gần.

– Cha.

,

– Ủ.

– Cha à, con có thể không lấy vợ không...?

Cậu cảm thấy cha mình dường như run nhẹ.

– Gió lạnh hả cha?

– Không, nhưng con lớn rồi không thể chỉ lo làm, nên nghe lời cha. Con đừng thấy con gái thành phố xa hoa đẹp để rồi chê con gái quê. Con gái quê chân chất mới phù hợp với con, với gia đình mình, như vậy mai này con mới có hạnh phúc.

– Không phải con chê con gái quê. Con...

– Thôi không nói nữa._ Ông dợm đứng lên không muốn nghe tiếp nữa._

– ...Con thích con trai..._ Từng nhắm mắt nói những điều cậu không dám nói lâu nay_ con chưa từng thích qua con gái, cha bảo làm sao con lấy vợ đây.

Toàn thân ông run lên, ông không muốn nghe những lời này một chút nào. Ông không muốn nghe...

– Con nói điên cái gì vậy? Cái gì mà thích với không thích. Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, ông bà xưa vẫn nói vậy không có gì là không đúng. Cha coi như chưa nghe con nói.

– Cha, con có người yêu...

– Nếu có người yêu sao từ đầu không để cha xem mặt coi con gái nhà ai, có đảng hoàng không? Nếu được cha cũng không khó khăn ngăn cản...

– Không phải con gái...

– Cha không muốn nghe con nói năng bừa bãi._ Ông mắng mà giọng thực yếu ớt._

– Cha, anh ấy sẽ đến gặp cha. Anh ấy nghiêm túc...

– Làm gì có chuyện hoang đường như vậy.

– Thật mà cha, không phải chúng con đi ngược lẽ thường là không có tình yêu. Chúng con cũng sẽ như những người bình thường yêu thương nhau, cùng nhau sống tốt.

– Hoang đường. _Ông cố gắng ngăn đứa con lại._

– Không hề hoang đường đâu cha, anh ấy hứa ngày mai sẽ xuống gặp cha...

– Mày...mày muốn làm cha tức chết sao? Nuôi mày bao nhiêu năm rồi mày bảo với cha mày, mày là một thằng đờng tính, mày bảo làm sao cha mày chấp nhận đây, bảo làm sao cha mày sống đây, ra đường còn dám nhìn mặt ai nữa đây?

– Cha, cha xấu hổ vì con không được bình thường sao cha? Dù con sống tốt thế nào cũng không làm cha hãnh diện sao cha, chỉ vì con không bình thường...

– Đừng nói nữa...

Ông vội vàng đi thẳng, không thể nghe tiếp những đi đầu nó đang nói. Ông vào buồng ngủ thấy vợ đang xếp lại mấy bộ đồ đã cũ nhèm mà hai vợ chồng ông vẫn còn tiếc nuôi chưa bỏ đi.

– Chuyện gì vậy ông? Coi mặt ông tệ quá.

– Không.

Ông vẫn điều thuốc to cộp, mồi lửa rít từng hơi thật sâu, mặc cho vợ đang nhìn ông lom lom đầy thắc mắc. Không phải ông xấu hổ vì thằng con trai mình là người đờng tính, ông chỉ không muốn nó đi ngược lại với bình thường của xã hội, sẽ rất khó sống, sẽ không hạnh phúc. Hơn ai hết ông biết nó lớn lên cực khổ như thế nào, hy sinh cho mấy đứa em và gia đình

như thế nào, nó không hề than vãn cự cãi, giúp cha mẹ không nề hà vẫn có thể học xong một cái nghề, có thể tạo dựng sự nghiệp cho mình, còn kiếm được rất nhiều tiền. Nó có gì không đáng mặt đàn ông, nó có gì không đáng để ông tự hào.

Nghe nó chất vấn ông có phải ông xấu hổ vì nó không bình thường hay không, ông đau thắt gan thắt ruột. Có người cha nào mà không tự hào khi có đứa con ngoan ngoãn như nó...

– Nó nói với tôi nó không thích con gái._ Ông bất ngờ nói với vợ._

– Rồi ông tính sao_ Bà dừng tay nhìn ông, trong mắt cũng ánh lên nhiều lo lắng._

– Tôi vẫn định cưới vợ cho nó.

– Anh hai bên đó tốt với gia đình mình như vậy, mai này anh ấy có oán mình không? Anh có mỗi đứa con gái.

– Không thì tôi tìm mối khác.

– Tùy ông, nhưng nghĩ cho con mình một chút, đừng làm nó khổ, tôi không chịu được.

– Nó bảo ngày mai người yêu nó đến.

– Nó có người yêu?_ Bà lần này cũng không khỏi kinh ngạc._ Con gái nhà ai?

– Là đàn ông.

– Không... thế nào._ Bà bỗng dưng lắp bắp._

– Bà vừa bảo không muốn nó khổ, bây giờ nghe nó có người yêu là đàn ông vẫn khó chấp nhận như vậy. Bà bảo tôi làm cha nó phải làm sao đây?

– Hôm trước chú út nói gì?

– Thì bảo nó là người đ ồng tính bẩm sinh, không phải do môi trường lôi kéo. Không thể chữa trị.

– Chú nó sống ở thành phố, hiểu biết nhiều chắc nói không sai.

– Bà... bà muốn con mình trở nên như vậy lắm sao?

– Chứ ông bảo tôi làm sao. Con tôi đẻ dĩ nhiên tôi đau, nhưng dù nó có tật nguyền, điên dại tôi cũng yêu hơn bản thân tôi. Huống gì nó...

Bà im bất chẳng nói nổi, từ ngày biết con mình như thế sau khi kinh ngạc cùng khủng hoảng qua đi, bà và ông cắn rứt rất nhiều, trách mình sinh con sao không sinh nó tốt một chút, trách mình bao lâu thờ ơ không biết con nặng gánh, mang mặc cảm mà chia sẻ.

– Nếu mai mà người đàn ông đó đến thật ông làm sao?

– Tôi tìm đọc nhiều bài báo nói mấy chuyện đ ồng giới không mấy ai thật lòng. Chắc người ta gạt nó thôi. Tôi có cách buộc nó nghe lời, bà gọi nó vào đây.

Một lát sau Tùng vào, cậu ng ồi cạnh mẹ, bà cứ nắm tay cậu y như ngày đầu tiên cậu vào lớp một ấy làm lòng cậu ấm áp vô cùng. Cậu biết có chuyện quan trọng r ồi, cậu cũng lặng lẽ để mẹ nắm tay mình, vì không phải cậu là người cần được trấn an mà chính bà là người đang lo lắng bất an.

– Con chắc chắn mình yêu người đàn ông đó chứ?

Tùng hơi bất ngờ khi cha cậu vào vấn đề quá thẳng thắn, cậu gật gật nhẹ đáp lời.

– Cha có thể biết đó là ai không? Người ở đâu, làm nghề gì, cha mẹ còn hay mất, họ có biết con họ yêu một người cùng giới không?

– Anh ấy tên Vũ Phong, là...là...Ông chủ chỗ con làm việc...là...là... người hôm trước cha gặp...

Cậu thấy cha cậu trợn trắng con mắt lên khi nghe tới hai chữ “ông chủ” chỗ cậu làm việc, là người ông đã gặp.

– ...Anh ấy làm nghề gì thì cha cũng biết rồi. Cha anh ấy cũng biết chuyện...

– Vậy ông ta nói thế nào?

– ...Ông tổng...à...à...bác ấy..._ Cậu dư biết nhưng nếu cậu nói ông tổng sẽ nói thế nào thì cha cậu không chừng lập tức tổ chức đám cưới cho cậu ngay ngày mai._...Cũng không có ý kiến gì._ không có ý kiến cũng không có nghĩa là đồng ý._

– Như vậy cũng không hẳn ông ta đồng ý đúng không?

Trời! Sao cha cậu nói y như những gì cậu vừa nghĩ, không lẽ nó hiện rõ trên nét mặt cậu dữ vậy sao? và lần hoang mang này cha cậu thấy rõ cậu nghĩ gì.

– Ngày mai cha sẽ đồng ý tiếp ông chủ của con, nhưng cha không nghĩ người đó sẽ tới. Nếu không tới, con ngoan ngoãn lập gia đình cho cha, từ nay không lên thành phố làm nữa.

– Cha... vậy cha đồng ý chuyện của con hả cha?

– Không, nếu người con đưa tới cha xem không được, không đủ thành ý muốn yêu thương con suốt đời thì dù con không chịu lấy vợ cha cũng không đồng ý. Cứ sống với cha mẹ cũng không sao.

– Cha, như thế nào thì cha mới chịu là có thành ý?

– Đó là chuyện của cha.

– Cha..._ Tay mẹ cậu nắm chặt tay cậu hơn._

– Tùng, cha con đã nhượng bộ rất nhiều rồi, nếu con còn khó dễ, ông đổi ý thì chẳng gặp cậu ta nữa đâu.

– Mẹ, cha nói vậy thì chẳng khác không đồng ý. Chỉ gặp cho có lệ thôi...

– Nếu cậu ta thích con thật thì sẽ được thôi. Có gì lo lắng, đi ngủ đi khuya lắm rồi._ mẹ cậu nói thêm mấy câu rồi đẩy cậu ra cửa._

.....

Tùng mới hừng đông đã nhón ra cửa trông đứng trông ng ỏi, trong nhà mẹ cậu vẫn tiến hành chuẩn bị mâm quả cho đám hỏi ngày mai, không có ý gì là sẽ ngừng làm cậu càng tin chắc cha cậu nhất quyết khó dễ. Đến xế trưa cũng không thấy bóng dáng ai đến, khi mặt trời khuất bóng cậu hoàn toàn tuyệt vọng, mẹ cậu cứ nhìn cậu thờ dài.

Tùng thần thờ ng ỏi dưới gốc ổi trong sân trước, ở đó để cái bàn với mấy cái ghế tự chế bằng gỗ vụn. Vũ Phong không đến, mới đây cậu chỉ lo chuyện cha cậu khó dễ Vũ Phong để từ chối, không ngờ người không tới lại là Vũ Phong. Dù là trời đã tối đen nhưng cậu vẫn mong mỏi, “đến đi Vũ Phong...em chỉ có cơ hội duy nhất này thôi, mong anh nghĩ cho em một chút, mong anh nghĩ cho em một chút”.

– Con còn trông chờ gì nữa, giờ này hẳn là cậu ta sẽ không đến. Con yêu một người khác xa gia cảnh như vậy có biết là sẽ tự làm khổ mình không?

– Cha, cha không trách con sao?

– Trách gì, con là một người đồng tính cha cũng chấp nhận rồi, tốt xấu gì con cũng là đứa con cha tự hào. Nghe lời cha, lập gia đình đi, con sẽ có cơ hội làm lại từ đầu, sống cuộc sống bình thường, lâu dần con sẽ thích nghi sẽ không thấy mình khác thường.

– Con biết con sẽ làm không được, nhưng con hứa với cha rồi. Con sẽ làm như những gì cha bảo.

– Tốt, con sẽ thấy cha nói đúng. Đừng ng ỏi đây nữa, ngủ sớm đi.

Ông bỏ vào nhà trước nhưng nhìn lại cái dáng s ầu nào cô đơn bất lực của con trai mà ông bỗng đứng đau. “Tại sao thằng đó không đến?”.

Sáng tinh sương ngày hôm sau, ai trong nhà cũng thức dậy sớm. Mẹ cậu lo tinh tươm mấy mâm quả cùng mâm trầu cau, mấy đứa em thay đồ mới hí hửng bưng quả không biết thằng anh nó đang thúì từng khúc ruột.

– Con đã thông suốt chưa?_ Cha Tùng hỏi khi thấy cậu cứ thất th ần ch ần chừ không chịu thay đồ_ Không phải cha khó khăn...

– Con biết rồi cha, con sẽ thay đồ liền.

Tùng uể oải đi thay đồ, đáng ra cậu nên biết không đứng anh đang giận cậu mà quay ra dịu dàng như vậy là rất đáng ngờ. Cậu không nên hy vọng. Nhìn bộ đồ tây tinh tươm Tùng thở dài, cậu có còn lựa chọn nào khác.

Chú rẽ tay c ần bó h ồng nhỏ, áo sơ mi đóng thùng lịch sự đầu tóc gọn gàng chỉ có cái mặt là không có chút sức sống. Đi đầu nhà trai là ông mối kế tới là cha mẹ cậu rất vui mừng, mấy mâm quả đồ tươi phủ khăn xứng xính, thêm họ hàng ền ào rộn rã. Tùng chỉ mong đất dưới chân nứt ra cho cậu có thể trốn mất hay cậu bốc hơi vào không khí cho rồi, bước chân cậu nặng trĩu. Bóng nhà gái thấp thoáng sau rặng tre, mỗi bước thêm gần lại. Sao đất không nứt ra một lỗ lớn để Tùng không có đường mà đi tiếp...

– Anh hai, tới rồi tới rồi..._ Sơn hốt hải chạy theo đoàn người_ Vũ Phong tới rồi.

Tùng quàng cả bó hoa đang c ần xuống chạy lại phía Sơn, cái thằng... ngày hôm qua bỗng đứng không chịu bưng quả mà đi nhờ bạn bè nó bưng giùm. Sáng nay cũng không thấy mặt...

– Thật không? Vũ Phong đến thật hả?

– Phải! Hôm qua anh ấy tìm không thấy nhà, sáng nay anh Anh Kỳ gọi cho em đi đón...

Chưa nghe hết câu Tùng bỏ cả đám đi hỏi vợ chạy như bay về nhà. Chiếc xe hơi màu đen quen thuộc đậu trong sân, tìm Tùng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khi nhìn thấy nó. Cậu cứ đứng chết trân nhìn cái xe như thể nó là Vũ Phong.

– Anh ở bên này, không phải bên đó._ giọng nói quen thuộc như tiêm vào người cậu một liều hồi sức._

– Vũ Phong... anh đến thật hả, hôm qua em chờ anh suốt... em nghĩ anh không tới._ cậu chạy lại chỗ Vũ Phong đang đứng núp nắng dưới bóng cây vú sữa sát hàng rào._

Vũ Phong cau mày nhìn bông hoa được kết ruy băng đỏ đang dính trên ngực cậu. Anh nắm lấy nó rút ra quăng sang một bên.

– Làm chú rể trông cũng bảnh trai quá ha.

– Em...

Vừa lúc đó thì cha mẹ cậu cùng thằng Sơn cũng lục đục về tới. Vũ Phong thản nhiên khẽ cúi chào rất trang trọng, rất lịch sự.

– Chào hai bác, con là Vũ Phong bạn Tùng. Hôm nay con đến thăm gia đình...

– Tôi được báo cậu sẽ đến vào ngày hôm qua. Hôm nay đã muộn, chúng tôi không tiếp. Tùng quay lại nhà đám hỏi cho cha._ Cha Tùng nói rất dứt khoát_

– Bác, do không biết nhà, và cũng do con sợ ý cứ nghĩ dễ tìm, mất cả ngày hôm qua không tìm được phải nghỉ lại ngoài thị trấn, sáng nay mới tìm vào được. Mong bác trai thông cảm cho con.

– Cha... cha đã hứa..._ Tùng vội nài nỉ, cậu sợ ngay cả một cơ hội cũng không có._

– Nếu cậu đã có thành ý thì tôi sẵn lòng nghe cậu nói nhưng tôi không hẳn sẽ đồng ý.

Nói rồi ông quay người đi vào nhà, không quên dẫn lại thằng Sơn đưa đám đi hỏi vợ đang bị bỏ lại giữa đường sang nhà đằng gái trước, một lát ông sẽ dẫn chú rể qua sau. Chứng tỏ ông không có ý nghĩ Vũ Phong sẽ làm ông đồng ý chuyện của hai người.

Tùng đành lặng lẽ dẫn Vũ Phong theo sau cha vào phòng khách, ý nghĩ đầu tiên Vũ Phong nhìn qua nhà Tùng là “ quá nghèo”, trong phòng khách mấy cái ghế gỗ cũ kỹ xiêu vẹo, cái bàn cũng không hơn gì những vết loang lỗ đậm nhạt, cái tủ thờ cũng không ra dáng cái tủ thờ, mà nó có vẻ như là thứ đáng giá nhất trong nhà. Ngoài ra chẳng có gì để có thể đánh giá nữa, nhưng thái độ của cha Tùng không vì đi đâu đó mà xấu hổ hay e ngại. Ông ngẩng xuống một bên, chỉ chỗ cho Vũ Phong và Tùng cùng ngồi đối diện. Mẹ Tùng mang lên ấm trà nóng rồi cũng lặng lẽ ngồi xuống cạnh chồng.

– Chúng tôi sắp trẻ giờ tốt, tôi cũng không muốn họ hàng chờ lâu sinh nhiều thứ không hay, tôi đã đáp ứng con trai tôi sẽ tiếp cậu. Tuy cậu trẻ hên đáng ra tôi không cần giữ lời hứa, nhưng như cậu nói cậu vất vả hai ngày để tìm nhà, tôi nghĩ mình cũng không cần khó dễ gì mà không tiếp chuyện cậu. Không cần dài dòng, tôi không có nhiều thời gian.

Tùng suýt nín thở khi cha cậu ăn nói cứng rắn, dữ dằn như vậy. Ông già hiền lành, ít nói, nhu hòa bình thường đâu không thấy nữa. Ngay cả khi nổi giận với anh em cậu cũng không khó chịu như hiện giờ.

Tùng và Vũ Phong trao nhau một ánh mắt động viên, Vũ Phong cũng không vừa gì, không một chút nhượng bộ, không một chút do dự, anh vào thẳng vấn đề.

– Chắc Tùng cũng có thừa qua, con và Tùng quen nhau đã lâu. Hôm nay con chính thức đến nhà gặp gia đình để xin cho chúng con danh chính ngôn thuận yêu nhau, mong bác đừng ép em ấy lập gia đình. Con có thể lo cho em ấy một gia đình tốt...

– Cậu nghĩ như thế nào là một gia đình tốt?

– Chỉ cần hai đứa tụi con thích nhau, yêu nhau là tốt rồi.

– Hừ, cậu nghĩ đơn giản quá, Tùng còn có gia đình họ hàng, cậu cũng không ngoại lệ. Tôi biết cậu không phải cô nhi. Cậu làm thế nào với những người thân của cả hai khi đòi công khai quan hệ của mình?

– Con không cần biết người nhà con nghĩ gì, con nhất định không bỏ em ấy. Tùng rất coi trọng gia đình, nên theo nguyện vọng của em ấy con đến để mong hai bác đồng ý chuyện của chúng con.

– Nói vậy cậu cũng giống nó coi trọng chúng tôi, gia đình của nó?

– Vâng, chuyện đó không có gì nghi ngờ._Vũ Phong vô cùng tự tin khẳng định._

– Chúng tôi không nghĩ gia đình chúng tôi thích hợp với người như cậu. Chúng tôi quanh năm tay lấm chân bùn, ruộng lúa nương rẫy, kén dâu cũng mong có người giúp đỡ chuyện ruộng đồng, có người chăm sóc lúc tuổi già...

– Máy chuyện đó với con không khó..._Vũ Phong chen ngang lời cha Tùng._

– Cậu khoan nói đã, nghe tôi nói hết. Sở dĩ tôi muốn con tôi học cái nghề là để phòng thân, nếu một ngày không có trong tay một đồng vẫn có cái nghề hộ thân mà sống. Gia đình tôi có đất, con trai con dâu biết làm ruộng làm rẫy, không có tiền mua gạo có thể trông được lúa cũng không sợ đói. Cậu lấy gì đảm bảo một mai cậu không còn được thịnh vượng như hiện nay vẫn có thể chăm sóc con tôi.

Vũ Phong “oai phong” suýt á khẩu với cái luận điệu của cha Tùng. Ai đời đi coi trọng một cô con dâu biết làm ruộng hơn một giám đốc giàu có như anh, muốn gạo anh mua vài miếng đất tốt thuê người làm từ A đến Z, muốn bao nhiêu gạo chẳng có, muốn chăm sóc ông bà lúc tuổi già, thuê bác sỹ chăm cũng còn được mà. Anh cười trong bụng, luận điệu của người không biết mấy chữ “phi thương bất phú” là như thế, làm ruộng có gì mà

coi trọng thế. Nhưng cũng không làm khó được anh, anh biết rõ mục đích mình đến đây để làm gì mà.

– Vậy theo bác, con phải làm thế nào để bác có thể đồng ý chuyện của con và Tùng. Để bác tin giao em ấy cho con?

– Không khó, cậu làm mất của chúng tôi một đứa con ầu ơng ý, cậu nên thế vào chỗ nó.

– Nghĩa là sao?_ Vũ Phong thật không lường trước tình huống này, không lẽ bảo anh giả cho Tùng làm dâu ông bà ấy._

– Chúng tôi người lớn hai bên đồng ý làm xui, bên xui gia của chúng tôi rất trân trọng thằng Tùng, họ hàng hai bên cùng chúc phúc cho chúng nó. Nếu cậu muốn cậu cũng phải như vậy, gia đình cậu phải chấp nhận và yêu thương con tôi, không được coi rẻ nó. Bảo cha mẹ cậu xuống nói chuyện với chúng tôi.

Vũ Phong cười cười như chuyện đó không hề làm khó dễ anh.

– Chưa hết, con dâu tôi tr ờng trọt ruộng nương bếp núc rất giỏi, cậu là đàn ông chuyện bếp núc coi như khó. Nhưng nếu tr ờng được cho tôi luống rau, coi như có thành ý.

– Cha, anh ấy xưa nay chỉ kinh doanh, bảo đi tr ờng cây làm sao làm được.

– Không sao, trong sân nhà vẫn còn nhiều chỗ trống, anh có thể tr ờng một hộc rau cho cha em xem, rau sạch đáng hoàng._ Vũ Phong cười rất dịu dàng trấn an Tùng._

– Cậu nghĩ đơn giản như vậy thôi sao? Con dâu tôi sẽ thừa hưởng đất đai của tôi, từ trên mảnh đất này tr ờng ra nhiều thứ, rau là thứ dễ nhất. Cậu từ trên mảnh đất của tôi, tr ờng được rau tôi mới chấp nhận chuyện của cậu và con trai tôi. Tôi sẽ đi từ hôn với đảng gái ngay, bằng cậu làm không được cậu nhanh chóng về đi, chúng tôi còn cái đám hỏi đảng chờ tiến hành.

Tùng và mẹ cậu mắt tròn to không ngờ cha cậu đưa ra yêu cầu ngặt nghèo như vậy để từ chối chấp nhận. Làm sao bắt một người như Vũ Phong bước ra cuộc đất trồng rau chứ. Không có lý do nào đuổi người hiệu quả thần tốc như lý do này.

– Anh ấy còn nhiều việc ở thành phố, không thể ở đây trồng cây như cha yêu cầu được, để anh ấy về trên làm đi cha. _Tùng cố gắng năn nỉ một giải pháp khả thi hơn._

– Không phải cha làm khó, cậu vốn với gia đình tôi không cùng một giai cấp. Nếu vẫn muốn hạ mình bước vào nhà nghèo khó, yêu cầu cậu làm chút chuyện để mong cậu hiểu hoàn cảnh sống của chúng tôi, hai bên là thông gia cũng nên hiểu hoàn cảnh đối phương mà tôn trọng nhau, nhất là cậu, tôi không thích cậu khinh khi chuyện đồng áng mà coi thường con chúng tôi.

– Cha, vậy khác nào...

– Cha đã nói nếu cậu ta chứng minh được cậu ta sẽ yêu thương con suốt đời thì cha mới đồng ý.

– Cha... mẹ... _Tùng quay sang cầu cứu với mẹ._

– Mẹ cũng thấy cha con nói phải.

– Mẹ...

– Không sao, chuyện đó không khó. Con có thể chu toàn, cha mẹ con sẽ đưa tới, rau cũng sẽ trồng. Con đã đồng ý mong bác hủy chuyện hôn nhân của Tùng đi.

– ...

Cha Tùng có vẻ như hơi bất ngờ với chuyện Vũ Phong đồng ý quá nhanh chóng làm ông cũng chưa kịp nghĩ tiếp phải làm gì. Làm gì có chuyện một người từ đầu tới chân lảng mướt, trắng trẻo thơm sực nức này chịu cặm cuốc làm rẫy, chưa kể anh ta đi chiếc xe bóng bẩy đắt tiền, nhìn

là biết chưa từng động chân động tay chuyện gì. Ông nghĩ lần này chắc hẳn có thể đuổi anh ta chạy một mạch về thành phố để yên cho con ông lấy vợ, ai ngờ ông ý quá nhanh chóng như thế.

– Bác đồng ý không? _ Vũ Phong biết mình đang thắng nên tiếp tục áp đảo._

– ...

– Con không yên tâm, mọi chuyện con đã theo ý bác. Nhưng dù gì con cũng không thể gặt đầu là ở đây ngay được. Con sẽ về sắp xếp người thay con quản lý công việc rồi quay xuống... Nhưng bác biết đó, con không an tâm, con sẽ ở đây chờ. Xin bác đi hủy chuyện đám hỏi của Tùng đi thì con mới an tâm. Tùng rất nghe lời bác, con cũng biết, bác đi hủy chuyện cưới xin xong con lập tức về nói chuyện với gia đình, thu xếp công việc trong vòng ba ngày sẽ quay lại trông lống rau theo ý của bác.

– Cậu...!!!_ Cha Tùng thực sự lúng túng, ông không xảo quyết bằng tên này, ông nói đạo lý nhân nghĩa, mà đạo lý nhân nghĩa ông nói hết rồi còn gì để nói nữa đâu._

– Ông..._ Mẹ Tùng nhắc._

– Được..._ Cuối cùng ông đành gặt đầu, đồng ý. Ông cũng có cái gì hơn thế cho con mình đâu._

– Con ở đây chờ tin tốt, bác không nên để đàn gái chờ lâu sinh phiền hà._ Vũ Phong nhắc nhở chuyện ông nên giải quyết trước tiên._

Cha mẹ Tùng đành đi, ông sẽ rất khó khăn để nói chuyện từ hôn với nhà bác Hai, Tùng cũng lo lắng không ít. Cậu để Vũ Phong nghỉ ở nhà chờ mà đi với cha mẹ, cậu không tán tận lương tâm tới mức để cha mẹ đứng mũi chịu sào nghe người ta nặng nề.

Đám hỏi thật hỗn loạn khi cha cậu tỏ ý không thể tiếp tục, mọi chất vấn của họ hàng hai bên và gia đình bác Hai làm cha mẹ cậu khốn đốn, cuối cùng Tùng chịu không được đành nói thật với bác Hai, nghe xong ông thẫn

thờ r ồi cuối cùng gật đầu hủy lễ hỏi, buổi sáng rộn ràng thế nào thì kết thúc im ắng đến lạ. Người ta đang bận tiêu hóa cái tin thằng rể hựt này là kẻ không bình thường.

– Tùng, con đâu cần nói vậy. Cứ để cha mẹ...Mai mốt con làm sao ra đường.

– Con...con thấy họ nặng nề cha mẹ nhiều quá nên không chịu được, vả lại mai này người ta cũng biết thôi mà, chỉ là chuyện sớm muộn. Con không sao đâu.

– Mà...

Quá buổi trưa, sau khi nhận được lời hứa của cha Tùng không tiến hành kiểm vợ cho cậu nữa Vũ Phong ra về Tùng ra tiễn tận đầu ngõ.

– Anh xuống nhà em trồng rau thật hả?

– Em nghĩ thử coi._ Vũ Phong cười cười thách thức hỏi lại._

– Thật rất khó tin đó...nhưng...

– Em nói đúng rồi đó, ngày mai lo thu xếp về đi. Anh muốn nhìn thấy em trong nhà trước năm giờ ngày mai. Ngày mốt anh có việc phải đi cả tuần...

– Anh, chẳng phải anh nói trong ba ngày anh...

– Em nói thử xem...?_ Vũ Phong lại cười, nụ cười làm Tùng sợ._

– Anh lừa em...lừa cha mẹ em...anh sẽ không đến...cũng không có chuyện ông bà tổng sẽ đến...rau...rau càng không có đúng không?

– Em càng ngày càng thông minh đó. Thôi anh về đây, năm giờ ngày mai một phút cũng không được trễ.

– Anh không đùa đó chứ?_Tùng thực sự hoang mang._

– Đùa? Chuyện nào? Chuyện em không được về trễ hay chuyện anh sẽ trầu cau đi cưới em.

– Chuyện anh sẽ không thực hiện lời hứa, anh nói đùa chọc em.

– Không đùa, anh đã nói sẽ không làm cho ai có bất cứ quan hệ nào trên mức bình thường với em. Em là người của Vũ Phong này, trước cũng vậy sau cũng vậy, tiện có gặp cái tên trợ lý dở hơi đó thì nói với nó một tiếng. Còn tiếp cận em một chút anh lập tức khiến hấn không có chỗ dung thân ở thành phố này. Nhớ năm giờ chiều mai.

Vũ Phong lên xe đi rồi mà Tùng vẫn còn ngây ngốc đứng chôn chân một chỗ không thể nhúc nhích, đến khi hoàng hôn buông xuống phủ hết mọi góc ngách của con đường đất nơi cậu đang đứng thì cậu cũng không một cử động, mắt vẫn cứ nhìn về phía chiếc xe màu đen đã mất dạng từ lâu.

– Anh hai! _ Sơn lay cậu _ Anh làm gì ngoài này mà giờ vẫn chưa về nhà? Cả nhà chờ cơm anh lâu quá, em phải chạy đi kiếm này._

Tùng theo thằng Sơn về nhà ăn cơm, tắm rửa đi ngủ như một cái máy. Cả cha mẹ cậu cũng thắc mắc thái độ kỳ lạ của thằng con. Đáng ra nó phải vui mừng mới đúng chứ, nhưng ông bà còn một chuyện phải lo thúi ruột thúi gan, đó là chuyện mai này ra đường ăn nói, nhìn mặt họ hàng làng xóm như thế nào đây. Ở đây là nhà quê, chuyện đám hỏi bất thành của thằng Tùng chắc là chỉ cần qua tới sáng mai là cả huyện đều biết chứ đừng nói cái xã nhỏ xíu này, nên cũng không để ý thái độ của Tùng nhiều lắm.

Một ngày lại một ngày Tùng như người mất hồn ngóng ra cửa mong có tiếng xe, mong có tiếng chó sủa, mong mấy đứa nhỏ chạy vào báo Vũ Phong tới. Cậu không tin anh cất công tới đây chỉ để chơi cậu và cả nhà cậu một vô đầu như vậy. Anh yêu cậu thì không thể đối xử tàn nhẫn với cậu như vậy, anh chỉ chọc cậu vì cái tội cậu dám đi lấy vợ mà thôi. Rồi Vũ Phong sẽ đến, chắc chắn anh sẽ đến.

Ba ngày trôi qua Vũ Phong không thấy bóng dáng, ngày thứ tư thứ năm, một tuần, mười ngày lặng lẽ trôi, đến cha mẹ Tùng cũng mất hết kiên nhẫn

gọi cậu lại hỏi.

– Có chuyện gì phải không?

Tùng bất giác quỳ xuống trước mặt cha cậu, làm ông cũng lặng người biết có chuyện không hay rồi.

– Cha! Con lại làm khổ cha mẹ.

– Đã nói là không trách con mà._Mẹ cậu vội kéo cậu dậy_ Có chuyện gì nói cho mẹ hay?

– Anh ấy nói là sẽ không đến đâu.

– ...

– Sao lại như vậy? Khi nào thì nó đổi ý không giữ lời hứa với con._Cha cậu tức giận hỏi._

– Ngay hôm anh ấy ở đây đi. Con xin lỗi...

– Sao bây giờ con mới nói?

– Con không tin, con nghĩ anh ấy chỉ đùa thôi. Anh ấy yêu con mà, anh ấy sẽ đến...

– Tùng, cậu ta không yêu con đâu. Không ai mang cả danh dự gia đình người mình yêu ra đùa giỡn như thế. Con buông đi, cậu ta sẽ không tới đâu.

– Con biết, con đã không nghe lời cha, làm hại gia đình mình bị người ta nói ra nói vào. Làm cha mẹ phải xấu hổ với họ hàng làng xóm.

– Chuyện cũng xảy ra rồi, nói tới nói lui cũng không được gì. Chỉ là con hiện nay như thế nào?

– Mấy hôm nay con nghĩ kỹ lắm rồi, con muốn lên lại thành phố, thực ra con với thằng Sơn cùng vài người bạn cùng nhau mở một quán ăn, nếu

con không lên công việc không ai lo. Con về mấy ngày nay bạn bè gánh việc cũng nặng nhọc. Tuy con hứa với cha sẽ ở lại nhà nhưng cha có thể cho con lên thành phố làm việc tiếp không cha...

– ... Nhưng còn chuyện cậu ta?

– Chắc cũng không gặp lại đâu, con sẽ không gặp lại anh ta nữa. Con sẽ chuyên tâm lo công việc của con, cha có thể yên tâm._ Tùng cố nén giọng nghẹn ngào của mình để làm cha cậu yên lòng_ Con cũng không làm việc chỗ của anh ấy nữa.

– Được! Vậy cha yên tâm, cha sẽ tìm mối khác cho con...

– Cha...

– Nghe lời cha, lập gia đình đi rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đó.

–...

Tùng không dám phản đối, cũng chẳng tỏ ý bằng lòng. Cậu biết mình chẳng thể sống cùng một cô gái nhưng cũng chẳng thể ngay lập tức cãi lại cha cậu. Rồi thì mọi thứ cứ từ từ rồi tính. Tùng nhanh chóng rời nhà, thoát ly những ánh mắt nhìn cậu đầy tò mò chỉ trở đằm tiếu. Ở càng lâu càng làm đề tài cho thiên hạ có chuyện bà tám. Tùng dám chắc cái xã nhỏ xíu này ai cũng biết cậu là “bê” hết rồi, không đi chỉ còn cách ng ồi trong nhà suốt không dám vác mặt ra đường.

Thằng Sơn cũng không bị cấm ở nhà, trên xe nó an ủi Tùng, mẹ nó đã dặn riêng Sơn cố gắng để ý anh nó đừng cho anh nó làm mấy chuyện đại dột. Tùng chỉ cười, mẹ cậu dù gì cũng mềm lòng, thấy cậu buồn quá độ sợ cậu nghĩ quẩn. Nhưng Tùng biết cậu vốn yêu rất cuồng nhiệt nhưng cũng chưa từng vì thất tình mà nghĩ tới chuyện chết. Tùng biết chỉ cần cậu gắng chịu đựng, cố làm việc thì cảm giác đau đớn trong tim sẽ dần dần nguôi ngoai, mất bao lâu cũng không sao, chỉ cần cố gắng thì nó sẽ không còn thất tim thất ruột như bây giờ nữa.

Lần này về lại dĩ nhiên Tùng không dự định sẽ về nhà Vũ Phong như trước, anh đã đuổi cậu một lần, đem cả nhà cậu ra đùa giỡn. Tùng thấy không có lý do nào tin vào việc anh sẽ coi trọng cậu hay yêu thương cậu thật lòng. Nhìn Anh Kỳ với Minh Hàn thì biết, Minh hàn dù trước đây không tốt với Anh Kỳ nhưng vì anh ta không yêu, nhưng khi xác định đã yêu anh ta một bước trên trọng hai bước nâng niu. Một cái trầy tay cũng xuýt xoa không ngớt làm Tùng ở bên cạnh chứng kiến thôi cũng ghen tị chết được.

Nhưng Tùng vẫn phải gặp Vũ Phong một lần, anh đã bảo cậu trở về trước năm giờ cách nay cả mười ngày rồi, cậu không về anh cũng không gọi điện giục hay hỏi tại sao, có lẽ anh tin tưởng cậu sẽ quay về bên anh không đi đâu kiện, nhưng là trước kia thôi. Tùng đã từng sẵn sàng yêu anh không cần anh đáp trả, cũng không cần anh phải xem cậu như bảo bối. Nhưng anh đã rất quá đáng, anh làm cho cậu hiểu rằng dù cậu có yêu anh nhiều đến thế nào thì với anh, cậu cũng không có giá trị để anh tôn trọng chứ đừng nói trên trọng.

Vũ Phong đi công tác chắc cũng đã về rồi, Tùng không cần lấy dũng khí hay phải chuẩn bị. Cậu biết cậu cần phải gặp anh và cậu cần nói những gì.

– Anh đến nhà Vũ Phong một chút._ Tùng dặn lại thằng Sơn khi thấy cái mặt lo lắng của nó khi cậu chuẩn bị ra ngoài, trời đã tối, đồng hồ điểm chín giờ rồi chứ ít gì._

Sở dĩ Tùng quyết định đi giờ này vì cậu muốn chắc Vũ Phong có nhà, cậu muốn gặp một lần, không muốn phải tới lui hai ba lần...nhưng nói gì thì nói, đứng trước cánh cổng bao ngày cậu ra vào, cậu cũng không khỏi cảm thấy chùn chân, cậu biết bước qua là hết, mọi chuyện có lẽ sẽ tệ hơn là hết nữa kia. Khi cậu phát hiện ra Vũ Phong đã không hề nường tay khi cậu không vâng lời và bây giờ cậu đang cố làm trái ý muốn của anh thì cậu cũng nghĩ trước đến hậu quả không chỉ đơn giản là đuổi đi hay quăng cậu cái rần nữa.

Hít một hơi thật mạnh, Tùng gọi công, anh bảo vệ cười tươi mở công cho cậu vào không hỏi han gì. Tùng bước từng bước chậm, cố gắng hít thở thật đều, giữ cho bên ngoài thật tự nhiên. Cậu bước qua cửa nhà vào phòng khách, vắng hoe. Mấy người làm trong nhà chắc đã đi nghỉ hết, Tùng lại một lần nữa hít mạnh tiến lên lần... phòng ngủ không có anh, chắc là trong phòng làm việc.

Vũ Phong ngẩng phía sau bàn làm việc, anh vẫn mặc bộ đồ tây như khi ra ngoài, anh có lẽ từ khi đi làm về vẫn chưa thay đồ. Ngẩng lên nhìn người vừa đẩy cửa anh cười nhẹ...

– Về rồi sao, quá trễ đó.

– Anh không thay đồ rồi hãy làm việc tiếp sao? _ Tùng cũng chẳng hiểu sao mình có thể tự nhiên đến kỳ cục như vậy trong khi cậu đã rất hối hộp từ ngoài cửa._

– ... _Nghe ngữ khí quá bình thường của Tùng không như anh dự tính làm cho Vũ Phong khá bất ngờ, nhưng anh không nói gì. Cúi xuống đồng việc đang làm dở._

– Vũ Phong... _ Tùng gọi nhẹ, yêu cầu anh chú ý tới cậu _ Anh có thể ngừng làm việc một chút không?

– Một lát đi, anh không muốn nói chuyện lúc này...

– Ngừng một chút vì em cũng không được sao? Em muốn nói với anh một vài chuyện...mà thôi, nghe hay không là quyền của anh, nhưng em nhất định phải nói, ngay bây giờ.

– ... _ Vũ Phong không thể không dừng làm việc, anh nhìn Tùng, nhưng không biết có lần không, anh thực sự không muốn nghe Tùng nói gì vào lúc này._

– Vũ Phong, em yêu anh! Chẳng biết anh có tin hay không nhưng em yêu anh thật, nếu anh không có bất cứ thứ gì em vẫn rất yêu anh...và...em mong muốn từ anh chỉ có một thứ...tình cảm anh dành cho em...

Tùng nhìn băng quơ ra phía cửa sổ bên kia_ thực ra cậu sợ nhìn trực diện anh, cậu không thể nói cho hết ý của mình_ nên không thấy trên mặt Vũ Phong sự tự tin đã biến mất, anh đang không giấu được lo lắng.

– ... Nhưng thứ anh dành cho em không phải tình yêu, em giống như món đồ làm anh yêu thích muốn sở hữu...

– Em...em biết mình đang nói gì không? Đừng chọc giận anh vì những thứ linh tinh em tưởng tượng trong đầu.

– ... Có thể anh thích em vì em ngoan ngoãn lại rất nghe lời anh...
Tùng bỏ ngoài tai lời Vũ Phong nói.

– Tùng! ...Im ngay cho anh...

– ... Nhưng anh không coi em là người quan trọng, em đau anh không hề đau..._Tùng cố gắng nói hết những gì cậu muốn nói_.

– ..._Vũ Phong choáng váng, anh có linh cảm không lành, anh không muốn nghe tiếp nữa. Anh không muốn nghe tiếp nữa_ **EM LẬP TỨC IM LẶNG CHO ANH!**_ Vũ Phong đứng bật dậy khỏi ghế, hai tay chống trên bàn, những ngón tay bấu chặt mép bàn đến trắng bệch, cố gắng ép những cảm xúc không tên đang khuấy đảo lòng anh xuống_.

– ... Vũ Phong, ngoại trừ gia đình mình thì anh là tất cả của em. Em làm nhiều việc chỉ vì muốn được ở cạnh anh... Anh hỏi em với Phú là gì còn với anh là gì... Cả hai đều là chân tình. Khi em yêu, em chỉ biết cầm đầu yêu mà không chịu tính toán mình có bao nhiêu trọng lượng. Kết quả, Phú kết tội em đeo bám anh ta vì tham giàu. Nhưng chuyện của anh ta dù gì cũng qua rồi, em không còn yêu anh ta nữa dù anh có nói gì em cũng không thấy mình có lỗi. Em cũng chưa từng quan hệ với anh ta, anh tin hay không với em đã không còn quan trọng nữa.

Vũ Phong cả người bắt đầu chao đảo, anh muốn ngã xuống, anh cần ngã xuống để giữ người vững vàng hơn, chỉ là Tùng cứ đưa mắt ra cửa để lấy dũng khí nói chuyện với anh nên không hề thấy thái độ của Vũ Phong thay đổi.

– ...Em yêu anh...và...cũng biết mình không xứng nhưng nếu anh thực sự yêu em, em cũng không thấy ngại chuyện gia đình em túng quẫn. Còn nếu anh để ý, em đành chịu thôi...làm sao thay đổi được...

– ...Em không được nói nữa..._ Những lời này Tùng không nghe được vì chỉ là lời mấp máy trên môi Vũ Phong không thể bật ra thành tiếng._

– ...Em vốn sinh ra trong gia đình như vậy. Em không có gì phải xấu hổ về gia đình mình. Em không đeo bám anh hay bất kỳ người nào đó vì tiền. Em sử dụng tiền của anh...đúng, vì túng quẫn quá, vì bệnh tình của cha cấp bách, nhất thời không biết kiếm tiền ở đâu ra...nên làm anh coi thường em...em cũng không thể oán trách. Vì cha em, anh có coi em là một người hèn mạt, gian xảo hay lừa đảo cũng không sao...nhưng em yêu anh, mong anh đừng nghĩ đó là vì anh có tiền...

– ...

– ...

– Em muốn cho anh biết em không yêu anh vì anh có tiền. Bây giờ anh biết rồi, em về phòng trước đi. Anh tranh thủ dọn dẹp chỗ này_đồng hồ sơ công việc đang làm dở_ anh sẽ qua..._ Vũ Phong nói đầy nặng nhọc không giấu vẻ cầu xin_.

– Em sẽ không quay về nữa...

BA!! Một tiếng thật lớn. Cả xấp giấy Vũ Phong đang định thu dọn trên tay anh đập mạnh xuống mặt bàn. Tùng vẫn không tỏ thái độ gì nhưng Vũ Phong hai tay đã bắt đầu không yên, nó khẽ run lên...

– Dù gì anh cũng đã đuổi em, em đi...

– Anh đã bảo em về rồi._ Vũ Phong dẫn lại._

– Em cũng đã vui mừng vì đi đầu đó. Nhưng anh có biết anh đã làm gì không Vũ Phong! Anh làm em đau, không phải nỗi đau thể xác mà là trái

tim em đau. Nếu chỉ em đau, em cũng không oán trách nhưng anh làm gia đình em đau. Xin lỗi anh, đi đâu đó làm em không chịu nổi.

– ..._ Vũ Phong chuyển hết trọng lượng thân thể mình trên hai cánh tay chống xuống mặt bàn, anh muốn ngủ nhưng không hiểu sao anh vẫn không động đậy nổi._

– ...Anh ác lắm! Anh biến em thành kẻ có tội với cha mẹ mình. Em giờ rất ân hận đã cố gọi cho anh, sao lúc đó em không lặng lẽ biến mất như anh muốn có phải tốt không. Bây giờ cả làng xóm họ hàng nhìn em như quái vật, nhìn gia đình em như một thứ kỳ quan để xì xầm bàn tán, họ còn trách cha mẹ em là kẻ gian dối, suýt chút báo hại con nhà người ta, cả nhà ra đường không dám ngẩng đầu nhìn ai. Anh làm cho em thành đứa con tởn tể, đáp lại sự hy sinh cả một đời của cha mẹ mình như thế...Anh vừa lòng chưa?...

– ...

– Em dù có làm phiền anh cũng đâu đáng bị anh đối xử như vậy... ‘Đeo...Bám’...có phải tội của em là đeo bám anh không? Vũ Phong...anh nở làm vậy mà không hề nghĩ em sẽ đau sao...

– ...

– ...Anh đâu hề yêu em nên đâu sợ làm đau em...giờ em chấp nhận, em không làm phiền anh nữa cũng không dám nói yêu anh nữa cũng không đến gặp anh nữa, mai này cũng không để anh nghe thấy em hay nhìn thấy em. Nợ của Four nếu anh muốn đòi em nghĩ anh Minh Hàn hay cha anh Anh Kỳ cũng có thể trả, em không còn đồng chủ của Four nữa. Anh muốn thừa em vào tù cũng được, vào đó không phải lo không có cơm ăn áo mặc cũng dễ dàng không phải gặp anh. Muốn đánh, em sẽ đứng đây chờ, khi nào xong em có thể tự mình bước ra. Nhưng nếu anh làm bất kỳ ai trong nhà em bị thương, em liều mạng mình với anh.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Vũ Phong quay đi, xe chạy rồi mà Tùng vẫn đứng im bất động. Một cảm giác kinh khủng nặng nề áp xuống, Vũ Phong chưa từng có cảm giác này bao giờ. Trong đầu anh hình ảnh Tùng nhìn anh ngơ ngàng đến không thể hiện ra vui buồn, giận dữ hay tuyệt vọng, cậu cứ tròn mắt nhìn anh. Xe chạy một đoạn Vũ Phong nhìn lại vẫn thấy Tùng đứng đó tư thế không thay đổi. Năm giờ chiều mai... một linh tính rất nhanh len vào lòng, Vũ Phong lần đầu tiên nghĩ đến việc cái hẹn ngày mai không thể như ý anh muốn.

Anh luôn tự tin với mọi chuyện anh làm, anh không tin nó sẽ cho ra bất cứ kết quả nào ngoài dự đoán. Tại sao lần này linh tính lại mách bảo anh rằng anh sẽ thất bại? Tùng nhìn anh với đôi mắt “không thể tin được” đó, cậu đang thất vọng chẳng hay sợ mất anh. Anh cho cậu cái hẹn ngày mai đã chứng tỏ anh sẵn sàng đón cậu trở lại, nhưng sao Tùng không hề để lộ niềm vui? Càng nghĩ cảm giác Tùng sẽ không về đúng hẹn càng lớn.

Đêm hôm đó, Vũ Phong cứ bị ám ảnh ánh mắt của Tùng. Trở mình qua lại anh vẫn không thể ngủ được, đôi mắt đó cứ quẩn lấy anh mãi. Nằm gác tay lên trán anh mãi nghĩ tới Tùng mà không thể chợp mắt, “ánh mắt của cậu... sao anh không nghĩ ra ngay, đó là ánh mắt không tin, Tùng không tin anh có thể lừa cậu? Phải! Không sai, đó chính là Tùng không thể tin và cũng chưa từng nghĩ anh có thể làm như vậy, đó là đôi mắt quá hy vọng, quá vui mừng đến độ khi thất vọng vẫn chưa thể tin được, vẫn chưa phản ứng kịp với kết quả mà Tùng chưa từng nghĩ tới. Tùng đã trọn lòng tin vào những gì anh nói, những gì anh hứa hẹn.

Vũ Phong như vừa hiểu ra được anh đã làm gì người anh yêu. Khi mà đã thỏa mãn hờn ghen giận dữ trong lòng, anh mới bình tĩnh mà ngẫm nghĩ tâm trạng của Tùng, suy nghĩ mọi việc xung quanh Tùng. Anh vốn không coi trọng gia đình nên không để tâm đến gia đình của Tùng, anh chỉ nhắm

vào việc phải buộc chặt cậu để cậu chỉ có thể mãi mãi bên anh..., Vũ Phong ng ẩ bật dậy, lòng anh nóng như lửa, anh đi đi lại lại trong phòng, rót cho mình một ly rượu rồi lại một ly... sao anh có thể quên...? Anh không coi trọng gia đình nhưng Tùng thì có. Một cảm giác sợ hãi mơ hồ xông thẳng lên não... Nhưng không, anh tự nhủ không có gì phải sợ. Tùng rất yêu anh, luôn sợ anh giận, luôn sợ anh bỏ rơi. Chắc chắn cậu sẽ quay về lúc đó chỉ là Tùng chưa kịp chấp nhận việc anh sẽ không đi làm cái chuyện điên khùng giống như là đi hỏi vợ, hay là đi ở rể đó. “Tr ờng trọt...?” hừ nghĩ sao mà bắt anh bỏ cả đồng công việc hái ra tiền ở đây chỉ để tr ờng một luống rau. Thà đòi một ít tiền bạc hay gì gì đó còn có thể chấp nhận được, nếu đòi cả một biệt thự ngay tại thành phố cũng được. “Kêu cha mẹ anh qua...?” Anh làm gì có mẹ mà đòi gặp, ông bà tổng, điên sao? Cả nhà Tùng nghĩ gì mà bảo hai thằng con trai yêu nhau phải làm những chuyện giống như một đứa con trai và một đứa con gái yêu nhau, giấu thiên hạ còn không kịp mà.

Không có gì phải lo, Tùng chắc chắn phải biết anh không thể bảo cha mẹ anh qua nói chuyện, cũng không thể ở nhà Tùng tr ờng rau, cậu phải biết đó là việc bất khả thi, đã là bất khả thi thì cậu cũng tự biết khó mà không đòi hỏi. Muốn tiếp tục ở cạnh anh cậu chỉ có một cách là phải đúng hẹn. Năm giờ chiều mai cậu phải có mặt ở nơi đây, tại nơi anh đang đứng.

Vũ Phong dù không thể loại bỏ cảm giác sợ hãi cứ len lỏi trong lòng, nhưng với một đồng những lý do anh nghĩ tới đầu cho anh một kết luận: “Tùng chắc chắn sẽ đúng hẹn”. Nhưng anh đã phải nốc hết chai rượu mới có thể đổ mình vào giấc ngủ đây ánh mắt trách móc của Tùng vây quanh.

Dù đã tìm đủ thứ lý do biện hộ cho việc làm của anh đối với Tùng là không sai, nhưng Vũ Phong vẫn không dẹp bỏ được bất an trong lòng. Cả ngày hôm sau dù là trời mới vừa hửng sáng anh đã bắt đầu chờ Tùng, dù biết hạn cuối là tận năm giờ chiều nhưng mọi sự chú ý của anh chỉ tập trung ngoài cửa và điện thoại. Một phút trôi qua tưởng như là vô tận, một tiếng đồng hồ trôi qua anh cảm giác mình không thể trải qua nổi. Mới quá buổi trưa Vũ Phong đã kiệt sức vì chờ đợi, anh không thể tập trung làm việc, ăn không yên, nghỉ trên giường cứ như nằm trên than nóng dù đã mở máy lạnh hết công suất. Nơi làm anh dễ chịu nhất chính là phòng khách,

nhưng đến ba giờ chiều Vũ Phong đã ở hẳn ngoài sân, mắt không ngừng nhìn đến động tĩnh của cánh cửa nặng ỉ. Chịu không nổi, Vũ Phong lệnh cho bảo vệ mở rộng cửa, anh muốn nhìn hẳn ra đường. Cứ nhìn mãi vào cái cửa anh có cảm giác như nó đang chặn ở yết hầu, anh thở không nổi.

Nhưng rồi cái linh tính bất an đã len lỏi trong lòng anh từ lúc anh rời khỏi Tùng bừng lên dữ dội khi đồng hồ điểm năm giờ chiều. Cửa vẫn vắng không một bóng người xuất hiện, tim anh như bị ai xiết chặt. Anh nhớ khi nghe tin Kim Thành mãi mãi không về nữa anh cũng không có cảm giác như lúc này. Chỉ chờ một người thôi tại sao lại khó chịu đến vậy? Khó chịu đến bức bối, Vũ Phong thêm đập nát một cái gì đó để giải tỏa cảm giác trong lòng mình...

...Choang... Chậu hoa kiểng bên cạnh anh vỡ nát, người làm trong nhà tức tốc chạy ra. Nhìn thấy ông chủ mất loạn đỏ ngầu, họ im lặng đứng qua một bên, chờ cho anh nóng nảy bỏ vào nhà trong mới bắt tay dọn dẹp không dám hó hé một tiếng.

Vũ Phong dùng dùng thay đồ, Tùng không thể làm khó anh được. Anh thừa nhận anh yêu Tùng nhưng không thể vì cậu mà quỵ lụy để mặc người khác ra đi điều kiện với anh. Anh không có cậu vẫn sẽ vui vẻ, Vũ Phong cố gắng lấy phong độ mọi khi bỏ ra khỏi nhà, anh không thể ở nhà để cảm giác mình bị “leo cây”, mình thất bại giày vò.

Anh không biết rằng chính bất an mà anh không chịu thừa nhận kia quá lớn. Nó làm cho anh biết anh đã sai, nhưng để thừa nhận anh sai rồi anh chưa làm được. Anh không nhận ra Tùng mới trễ giờ có mười phút. _Việc một người có thể vì bất cứ lý do nào đó mà về trễ thậm chí về trễ vài tiếng chứ đừng nói một tiếng_ và Tùng chưa từng nói với anh cậu sẽ vĩnh viễn không.

Vũ Phong đặt mình trong tình trạng chờ đợi quá lâu, nó trở thành một loại tra tấn không chịu nổi. Giờ đây anh muốn khẳng định anh không chờ Tùng, anh không bất an, anh không lo sợ. Anh không chấp nhận rằng anh đã sai, anh không thể chấp nhận ý nghĩ này, anh không sai... Nhưng những

bất an kia từ đâu mà có?... anh không muốn thừa nhận rằng nó tồn tại chính là việc anh đã biết mình sai... Anh thật sự đã sai lắm rồi sao?

...Vì anh biết anh sai rồi nên anh cũng biết quá năm giờ mà không thấy bóng dáng Tùng nghĩa là cậu sẽ không về..

...Không không thể, anh không thể chấp nhận nổi việc anh mong chờ cậu, sợ mất cậu, bị bỏ lại... Anh là anh, dù có cậu hay không anh vẫn sẽ là Vũ Phong như cũ. Một ông chủ lớn lịch thiệp hào hoa, phong nhã, vui vẻ, thoải mái. Không có Tùng thì sao? Anh vẫn có thể sống như trước đây, rồi mọi chuyện vài ba ngày là lại đâu vào đó hết.

Vũ Phong đến những nơi anh thường đến giải trí, hoan lạc, anh muốn trấn át cảm giác anh cần con người kia đến lo sợ bất an...anh không muốn cúi đầu nhận thua.

Như bây giờ anh đang tay ấp tay ôm những cô gái mỹ miều, thoải mái sát phạt...thua ha ha.. thua liên miên... Không giống mọi khi, rõ ràng không giống, vẫn chơi như vậy nhưng không hứng thú...phải có Tùng ngồi trong lòng anh, phải nghe cậu làu bàu mỗi khi anh thua bạc rồi quay sang hôn cậu, thắng cũng hôn tuốt. Bây giờ chỉ có tiếng nũng nịu của mấy cô gái dù ngọt ngào mấy cũng không làm anh có hứng nổi. Anh muốn nghe Tùng lằng nhằng anh vì sao thắng cũng phải hôn mà thua cũng phải hôn. Anh sẽ khoái trá bảo rằng “Thua hôn em một cái cho nó hên, Thắng cũng hôn một cái cho nó hên tiếp”. Chắc chắn Tùng sẽ bảo anh ngại biện, cứ kiếm chuyện giữa chốn đông người làm cậu ngượng... Bất giác anh cười, chỉ nhớ thôi anh đã cười. Chán, đi chơi mà không có cái giọng ngọt như mật ấy bên tai làm anh chán. Cố chơi vài rất miễn cưỡng anh liên tục thua trắng, nản quá anh bỏ về Không phải anh sợ mất tiền mà là không có lòng dạ nào để chơi cả. Đến võ đài... cũng không tốt hơn, chẳng nghe đám đàn em một tiếng “anh Tùng” hai tiếng cũng “anh Tùng” làm anh thấy thiếu. Thêm cái đám đó cứ thắc mắc Tùng đâu làm lòng anh như thiêu như đốt. “Từ lúc nào mà người ta thắc mắc vì sao Tùng không đi cùng anh?” Cuối cùng anh đành về nhà, bước vào nhà cảm giác càng ngọt ngào hơn, xung quanh anh trống trải lạnh lẽo, cảm giác tội lỗi càng mạnh mẽ. Đã một tuần không có Tùng, một tuần cảm giác mất cậu cứ quấy đảo trong lòng, một

tuần anh tự thả rông mình không làm ăn gì hết, công việc chùng chắt, đàn em réo gọi nhắc nhở, anh vẫn không có gì muốn làm việc, mọi thứ vẫn ở thời điểm cách đây một tuần, anh sợ sự thật.

Anh nghĩ đến chuyện Phú kết tội từng đeo bám, quấy rối. Anh cũng đã không khá hơn, Tùng có biết bây giờ anh thêm cái kiểu đeo bám quấy rối ấm áp ngọt ngào đó biết chừng nào không? Một kẻ ngu bỏ mất mà anh là kẻ ngu thứ hai hăng hái chạy theo, Vũ Phong cười khổ, sao bây giờ mới nhận ra mình ngu? Sau một tuần anh đành chấp nhận sự thật nhưng điện thoại Tùng không reo nữa, dĩ nhiên cũng không thể đáp lại những cuộc gọi của anh, không còn cách nào khác anh đành đến hỏi người duy nhất biết tin Tùng, Anh Kỳ.

– “Tùng chưa lên, cả hai anh em chưa lên. Tôi cũng không gọi được cho Tùng.”

Đó là câu trả lời của Anh Kỳ, Vũ Phong cũng an lòng một chút. Tùng chưa lên chứ không phải lên rồi mà không về nhà, cả bạn bè cũng không gọi được cho cậu chứ không phải riêng mình anh. Mà từ khi nào anh xem nhà mình là nhà Tùng anh cũng chưa nhận ra.

Vũ Phong luôn thấp thỏm chờ đợi cho tới khi cánh cửa phòng làm việc của anh mở ra. Đứng đó là thân ảnh của người anh yêu. Tùng...

Nhìn thấy Tùng anh mừng như điên, nhưng rồi trong lòng bỗng dưng phát giận “về rồi sao”, nhưng anh cố kìm chế mừng vui giận dữ lẫn lộn trong lòng. Định làm mặt lạnh nhưng lại sợ làm Tùng giận thêm, làm mặt vui thì sợ mất mặt mình. Anh không muốn bị cậu nhìn thấy nỗi ám ảnh trong lòng anh mấy ngày qua, cuối cùng anh chỉ có thể cười nhẹ, trách một câu lấy lệ rồi tiếp tục làm việc.

Nhưng anh cũng không thể tiếp tục làm gì lúc này vì anh đã nhận ra vẻ hờ hững trên mặt Tùng, vô thưởng vô phạt trong lời cậu nói. Cậu không có vẻ lo sợ cũng không có vẻ muốn dụ ngọt anh tha tội như mọi khi. Trực giác cho anh biết không ổn, anh chỉ có thể giả vờ làm việc tiếp, linh tính cho anh biết chỉ cần tiếp tục nói chuyện sẽ dẫn đến điều anh lo sợ nhất, tốt

nhất là không nói gì. Vũ Phong đã cực lực từ chối nói chuyện, nhưng vô dụng.

Tùng lời từng lời của Tùng như dao lớn chém xuống người anh, trước đây anh không hiểu những gì Tùng nói nhưng bây giờ anh hiểu, mà chính vì hiểu nên anh càng sợ, càng run rẩy, càng không thể kềm chế chính mình.

Tùng đã không màng nhìn anh và dù anh không muốn nghe cậu cũng nói. Lời chia tay phát ra từ miệng Tùng làm anh mất mọi khả năng ứng phó... từng lời từng lời Tùng trách móc anh vẫn không ngừng lại... anh muốn xin cậu đừng nói nữa nhưng không thể thốt nên lời ...

– “em sẽ không quay về nữa”

Lời nói làm anh sợ nhất cũng đến...Ba...!! Anh đập mạnh xấp giấy trên tay xuống mặt bàn trấn áp một cái gì đó như sắp bật ra khỏi lồng ngực, lời van xin chẳng hay nước mắt. Không! Vũ Phong làm sao van xin làm sao khóc được. Đến Tùng còn chưa từng rơi nước mắt mà thì anh làm sao có thể, nhưng cái gì trong lồng ngực anh khiến anh đau đớn đến vậy...? Những lời trách móc bên tai anh không ngừng làm anh đau đớn. Tùng có nhiều uất ức như vậy sao? vậy mà anh chưa từng biết, mọi uất ức của cậu đều do anh mà ra sao...? Sao giờ anh mới biết?

“Anh đâu hề yêu em nên đâu sợ làm đau em... giờ em chấp nhận, em không làm phiền anh nữa cũng không dám nói yêu anh nữa cũng không đến gặp anh nữa, mai này cũng không để anh nghe thấy em hay nhìn thấy em. Nợ của Four nếu anh muốn đòi em nghĩ anh Minh Hàn hay cha anh Anh Kỳ cũng có thể trả, em không còn đồng chủ của Four nữa. Anh muốn thừa em vào tù cũng được, vào đó không phải lo không có cơm ăn áo mặc cũng dễ dàng không phải gặp anh. Muốn đánh, em sẽ đứng đây chờ, khi nào xong em có thể tự mình bước ra. Nhưng nếu anh làm bất kỳ ai trong nhà em bị thương, em liều mạng mình với anh.”

Những lời cuối cùng đập nát tim anh. Giờ đây trong mắt Tùng anh là như vậy sao? sẽ đánh cậu, sẽ tống cậu vào tù sẽ đòi nợ cậu sẽ khó dễ người nhà cậu? Trong mắt Tùng anh không có điểm nào tốt để suy xét lại nữa sao? Trong lòng Tùng không nhận biết anh yêu cậu sao? rất sợ mất cậu

sao? Tùng đã là duy nhất, là niềm vui là nỗi buồn là mọi thứ của anh... khổ nỗi những thứ đó đến bản thân anh bây giờ anh mới biết thì làm cho sao Tùng biết. Tùng không biết, phải Tùng không biết nên mới nói lời tuyệt tình với anh. Phải cho cậu ấy biết, nhưng nói làm sao...? Quan trọng là nói làm sao để Tùng có thể tin. Cuối cùng anh cũng biết thứ anh đánh mất là gì, anh đã ngu ngốc đánh mất lòng tin của cậu, thứ anh mất không phải tình yêu Tùng dành cho anh mà anh đã đánh mất đi sự tin tưởng của Tùng đặt nơi anh, Tùng đã không còn tin anh sẽ yêu cậu, sẽ chịu thiệt thiệt vì cậu. Mọi việc làm của anh đều phản lời anh nói yêu cậu, thì giờ đây anh có nói gì cậu cũng sẽ không tin. Nhận ra sự thật này Vũ Phong như mất hết cả khí lực anh chỉ có thể tựa vào hai cánh tay tự khi nào đã bấu chặt lấy cạnh bàn làm việc, muốn ngẩng xuống để lấy chút không khí đang thiếu trầm trọng trong cơ thể, anh cũng không làm được.

– “Em sẽ về quê, không ở lại thành phố nữa. Không bận tâm anh tìm đâu... Nếu giờ anh không ra hình phạt vậy em đi đây. Chúc anh vui”

Giờ đây chỉ còn lại một mình, anh nghĩ tới căn nhà từ phút này chỉ còn mỗi mình anh, thiếu Tùng anh làm sao đây? nỗi kinh hoàng của mười ngày qua sẽ tái lập lại mỗi ngày cho tới vô tận hay sao? bất giác anh rùng mình. Làm sao anh qua khỏi, Vũ Phong chỉ biết ôm đầu gục ngay trên bàn làm việc của mình. Sao anh đã không nói được lời nào biện hộ cho mình, giải thích chẳng hạn. Nhưng giải thích đi đâu gì, biện hộ cái gì khi mọi thứ Tùng nói đều đúng cả. Kết quả như hôm nay phải trách ai đây, trách ông trời thử thách anh quá lớn hay trách anh nóng vội. Hay trách sao mọi thứ lại ập đến một lúc như thế, tại sao không cho anh chút thời gian suy nghĩ? tại sao dồn mọi thứ lại một đồng loạt làm cho anh không có thời gian cân nhắc hay trách anh mù quáng với nghi ngờ, ghen hận làm cho chính mình đi vào đường cùng. Hay trách anh đứng trước mọi chuyện liên quan đến Tùng thì lập tức đánh mất sáng suốt đánh mất đầu óc trở thành một người đàn ông tầm thường đầy tự phụ và vô tâm... cho anh chút thời gian suy nghĩ anh có thể sẽ không làm cái điểu ngu ngốc đó để đến nỗi đánh mất cả lòng tin, tình yêu của Tùng... Cuối cùng anh cũng nếm trải hai chữ “ân hận”, cuối cùng anh cũng biết nó có mùi vị như thế nào. Thật khó mà nuốt nổi.

.....◆◆◆◆

Tùng đã không ngủ được một giấc tròn hơn mười ngày nay. Từ nhà Vũ Phong về cậu cũng không thể chợp mắt được, cứ nghĩ giải quyết mọi chuyện rõ ràng cậu có thể quẳng mọi gánh lo, mọi muộn phiền qua một bên, nhưng không... cậu vẫn không thể ngủ ngon. Những giấc ngủ chập chờn làm Tùng ngày một mệt mỏi hơn.

Tùng đến nói với Anh Kỳ, cậu không thể làm việc trong tình trạng này được. Tùng muốn nghỉ hẳn mấy ngày ngủ cho lại sức. Anh Kỳ cũng không ý kiến gì, khuyến khích cậu nghỉ cả tuần luôn đi, tỉnh táo hãy làm việc.

Tùng về nhà, không ngủ được cậu cũng có cách để ngủ. Rượu, chỉ cần cậu say bí tỉ ngủ cả hai ba ngày vẫn được mà. Vác một đồng rượu nếp, rượu gạo...v...v. Loại này nặng đô hơn bia uống mau say.

Không biết uống lúc nào ngủ lúc nào, thằng Sơn về tới nhà chỉ thấy anh nó nằm lăn trên chiếu ngáy khò khò bên cạnh còn một đồng vỏ chai. Nó chỉ biết lắc đầu, anh nó bảo về ngủ để lại sức thì ra ngủ kiểu này đây. Sơn giăng mùng, dọn dẹp tàn tích của Tùng sạch sẽ. Sáng ra đi làm nó nấu một nồi cháo trắng với hột vịt muối để sẵn phòng khi Tùng dậy có cái lót bụng.

Chiều về, nồi cháo còn nguyên trên bếp, Tùng vẫn y vậy ngủ khò. Hôm sau cũng như vậy chuẩn bị một nồi cháo khác rồi mới đi làm. Chiều tối về thấy nồi cháo sạch bách nó mừng nhưng quay lại thấy Tùng vẫn ngủ, xung quanh Tùng có thêm một đồng vỏ chai trống rỗng. Trời! anh nó quyết ngủ theo cái kiểu này sao trời, không khéo phức tạp đầu không thấy chỉ thấy ngộ độc thì toi. Nó cũng y vậy dọn dẹp, sáng chuẩn bị đồ ăn cho Tùng... qua tới lần thứ ba khi một đồng vỏ chai rỗng nằm lăn bên cạnh anh nó thì nó tổng anh nó ra thẳng trạm xá.

Anh Kỳ hoảng hồn chạy vô trạm xá, nhưng Tùng cũng không đến nỗi bị ngộ độc rượu. Sơn nó sợ anh nó mấy ngày ăn không bao nhiêu cứ tỉnh lại nốc rượu miết không sớm thì muộn cũng ‘chết’. Chờ Tùng tỉnh lại còn đang ngơ ngác vì sao mình nằm trong trạm y tế thì bị Anh Kỳ bộp cho một cái rồ đầu.

– Cậu hay quá nhỉ, bình thường thì tiết kiệm từng đồng, bây giờ dư dả lắm sao mà phung phí cho cả đồng rệu đó còn chưa kể tới tiền viện phí. Muốn chết sao hả?

– Em ngủ không được, cố thế nào cũng không được. Chỉ còn cách đó thôi._Tùng vừa xoa chỗ đau vừa giải thích._

– Cậu làm vậy chẳng khác nào tự tử, cậu biết nguy hiểm lắm không mà uống liền tù tù như thế...? Nhìn cậu xem, không ra cái hồn ma nào.

– Không uống nữa là được mà._ Nhìn bộ dạng lo lắng của Anh Kỳ Tùng cười méo xẹo_ Em chẳng muốn chết đâu, cũng không muốn tốn tiền bệnh viện. Bây giờ về được chưa.

Tùng ngẩng dậy nhưng đầu vầng mắt hoa chỉ có cách nằm vật xuống.

– Nằm yên đi, cậu bị suy nhược rồi, do không chịu ăn uống gì. Nói thật tôi nghe, bao lâu rồi cậu không ăn uống cho đàng hoàng?

– Chắc từ khi Vũ Phong đi... lòng dạ nào mà nuốt trôi cái gì nữa.

– Còn nói, cậu không lo cho mình cũng phải biết hai bác sẽ lo cho cậu chứ.

– Thì em cũng có ráng ăn mà._Tùng cố vớt vát._

– Mỗi ngày một bữa không ra hồn chứ gì._ Anh Kỳ ra vẻ rất tức giận kỳ thực là cậu cũng nhìn thấy chính mình ngày nào, thậm chí mình còn tệ hơn Tùng ấy chứ_ Tôi với Minh Hàn quyết định mang cậu qua bệnh viện cho cậu dưỡng ít ngày, ở đó nằm phòng săn sóc theo yêu cầu. Ăn đúng cỡ, ngủ đúng giờ, truyền thêm chút dịch cho khỏe hẳn rồi về

– Anh nghĩ em đại gia chắc, vô bệnh viện đi đâu dưỡng.

– Chuyện đó không phải lo, Minh Hàn bảo để anh ấy lo, đổi lại cậu sẽ ưu tiên mỗi khi anh ấy có yêu cầu đặt bàn.

– À... nhưng hình như em có lợi hơn nhỉ.

– Còn đùa nổi? Chủ yếu là sự quan tâm của mọi người với cậu, nhận đi. Nếu viện có chuyện gì ồn nong làm mọi người lo lắng mà cậu vẫn không áy náy thì... cứ làm theo ý cậu.

Tùng thấy Anh Kỳ đang rất cố chấp trong việc bắt cậu đi đầu dưỡng, cậu biết chỉ có cách nhận lời thôi. Cũng cái bệnh viện lần trước Vũ Phong nằm, làm như gia đình này có cô phẫn hay sao ấy, có chuyện là nhảy vô đây, được chăm sóc tử tế ưu tiên từ A đến Z. Ngoại trừ Anh Kỳ thẳng Xuân và Sơn thay phiên nhau ghé chỗ cậu thì thật khó tưởng tượng tới người đầu tiên ghé thăm cậu là Phú.

– Sao anh biết mà tới?

– Anh làm trợ lý cho giám đốc mà, mấy chuyện này nghe ngóng cũng không khó.

Phú ôm một giỏ trái cây cỡ to đặt trên bàn.

– Em không thích anh vào thăm sao?

– Có gì mà thích với không thích, nhưng em không biết anh đến để làm gì?

– Anh biết em không muốn gặp anh, nhưng cho anh một cơ hội đi, anh ít ra phải nói xin lỗi. Anh trước kia thật tệ.

– Chuyện qua bao lâu rồi nói để làm gì, chuyện tình cảm không yêu nữa thì chia tay, có gì là tệ với không tệ.

– Không phải là anh không yêu...

– Vậy chẳng lẽ do yêu quá nên chia tay?_Tùng đớp chát không nường lời, cái tên hại cậu xất bất xang bang này không việc gì phải nhẹ lời cả._

– Tùng, cho anh một cơ hội đền bù cho em đi._Phú với giọng rất tha thiết tiếp tục nài nỉ._

– Em bây giờ không yêu anh nữa. Anh thông cảm cho, muốn cho anh một cơ hội cũng không thể. Anh an tâm chuyện h ầi đó em cũng không để trong bụng, tiếng xin lỗi từ miệng anh em cũng nghe r ầi. Anh v ề đi.

– Tùng, anh khi đó thật ngu ngốc. Nhưng anh bây giờ khác, anh đã biết em không yêu anh vì bất cứ đi ầu gì khác ngoài lý do em yêu anh. Tùng, cho em một cơ hội đi, anh sẽ không làm em bu ồn một l ần nữa đâu.

– Không! em đã không yêu anh nữa... Anh nói gì với Vũ Phong, bây giờ anh ấy bảo rằng em yêu anh ấy vì ti ền bạc. Vậy anh nói xem, anh có làm em bu ồn thêm l ần nữa không? Nếu yêu thì anh nên l ẳng l ẳng ra đi thì em mới tin anh vẫn yêu em.

– Tùng! Nếu anh ta đã không trân trọng em thì cho anh một cơ hội đi. Anh đã từng ngu ngốc anh sẽ không phạm lại lỗi l ần cũ._Phú cố tình bỏ qua mấy câu móc lò của Tùng._

– Nói thật đi, anh cố tình nói những chuyện khó nghe đó với Vũ Phong có mục đích phải không, tâm sự? Hối lỗi? Ma mới tin anh thật lòng nói chuyện với Vũ Phong_ Tùng không chút n ường miệng._

– Em tưởng anh ngốc tới cỡ nào._ Phú lập tức đổi thái độ thật thà, vô tội trung ra n ảy giờ_ Ngay lúc mới gặp em anh kỳ thực không biết, cho anh vài ngày anh sẽ biết mọi thứ đang diễn ra quanh em. Giữ được chân trụ lý của Minh Hàn em nghĩ anh là ngốc tử chắc.

– Anh...!_ Tùng trợn mắt há họng không ngờ Phú trở thái độ nhanh vậy._

– Nếu không tạo cơ hội cho mình em nghĩ chừng nào anh mới cạnh tranh lại với Vũ Phong?

– Quá đáng...còn dám nói với tôi như vậy. Anh nghĩ tôi rất khoái khi anh nói như vậy sao?

– Em sẽ không thích, nhưng anh muốn nói để em biết, anh yêu em. Và anh sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để có lại em. Anh không muốn mất

em lần nữa, Tùng!

– Anh đem ra đường nói xem có ai tin không.

– Em đã từng rất yêu anh thì sẽ dễ lại yêu anh lần nữa thôi mà. Gia đình em, bảo anh đến đó sống anh cũng làm cho em xem. Chỉ cần em gặt đầu, anh mang em về quê em ngay lập tức. Vậy em tin chưa?

– Anh... anh chẳng phải đã có người yêu khác sao, làm vậy để làm gì. Để chứng tỏ đi đâu gì? Chứng tỏ sức hấp dẫn hả?

– Anh đi một vòng mới biết rằng người anh yêu nhất_ Phú hạ giọng_ chỉ có mình em. Em an tâm, chỉ cần em cho anh một cơ hội, em sẽ không bao giờ phải hối hận.

– Tiếp anh này giờ tôi đã rất hối hận rồi. Không có khả năng cho anh cơ hội gì đó như anh nói đâu. Chuyện chúng ta kết thúc rất lâu rồi, anh phải rõ chuyện đó chứ.

– Anh sẽ không làm em bức mình nữa. Em ăn trái cây không anh lấy cho em.

Mặc cho Tùng phản đối, Phú vẫn không từ bỏ mỗi ngày đầu vào thăm Tùng. Rút kinh nghiệm anh ta không bao giờ tỏ thái độ lấy tiền bạc áp đảo Tùng, từng chút một khi thì gọt trái cây khi thì đòi hút từng miếng cháo, mua chút đồ Tùng thích ăn mang tới, cũng kể chuyện ở Four, _chuyện anh thấy khi anh tới đó làm khách_ rủ Tùng dạo quanh sân bệnh viện hóng mát. Tùng không thích nói chuyện Phú cũng im lặng, một chút cũng không làm Tùng khó chịu. Không đuổi được cuối cùng Tùng mặc kệ, cậu giờ cũng chẳng lo ai hiểu lần, cũng chẳng sợ ai buồn. Còn anh ta muốn làm bảo mẫu thì mặc kệ, Tùng chẳng quan tâm. Tùng thích nhất là lúc thằng Xuân vô thăm nó bỏ ba la chuyện trên trời dưới đất làm cho Tùng đỡ buồn. Chưa kể có khi lôi cả Xuân với Anh Kỳ trốn ra phía sân sau ít người lui tới của bệnh viện lai rai vài lon cho có tinh thần. Tùng cố không nghĩ đến Vũ Phong. Cậu biết chắc chỉ cần mình đào lên thì không thể lấp lại được nữa, chống qua được mấy ngày thì chống. Minh Hàn thì nhất định chưa cho Tùng xuất viện dù cậu thấy mình đã khỏe như con trâu cui rồi, bệnh hoạn

nổi gì nữa. Chắc tại thấy tinh thần cậu cứ rũ ra nên không cho cậu về nhà. Tùng không biết chính vì cậu tỏ ra tự nhiên tỉnh táo quá mà không ai dám cho cậu về

.....

Vũ Phong hôm nay theo lệnh ông tổng gọi về nhà “ăn cơm gia đình”. Với Vũ Phong đây là cực hình, là chiến trận chứ chẳng có chút gì giống như ý nghĩa “bữa cơm gia đình cả”. Nhưng lệnh là lệnh, dù không thích cũng phải về, anh cũng biết phân nặng nhẹ cái gì nên chống đối cái gì không nên. Đúng giờ anh xuất hiện ở nhà ông tổng, cũng là ngôi nhà anh từng lớn lên.

– Cậu ba mới về_ Người giúp việc lễ phép chào._

– Đã có ai chưa?

– Có cậu hai, cùng khách.

Có khách, bữa ăn gia đình mà có khách, nghe cách người giúp việc trả lời Vũ Phong nghĩ “Đừng nói là ông anh của anh gan tới mức đưa Anh Kỳ về ăn cơm nhà”. Nhưng không như Vũ Phong đoán, khách là một người phụ nữ đứng tuổi. Bà ta rất đẹp, khuôn mặt sắc sảo, tóc đen nhánh búi cao lộ cái cổ thanh gầy mê hoặc. Bà mặc một bộ đồ tây mền rất thoải mái, Vũ Phong không có cảm giác bà đang đóng vai trò khách trong nhà này. Thậm chí bà tổng hiện còn ăn mặc cầu kỳ giống khách hơn nhiều.

– Con tới trễ._ Cha anh trách một câu nhẹ nhàng._

– Con đúng giờ mà.

– Thôi vào bàn đi, cha đói lắm rồi.

Mọi người ngồi vào bàn, cái bàn dài lâu lắm mới đón tiếp đông người như vậy. Cha anh ngồi ở một đầu, bên trái là cô em gái, bên phải là bà tổng, Minh Hàn và anh ngồi đối diện nhau khúc giữa và cuối cùng là người phụ nữ lạ mặt ngồi đầu bàn bên này.

Vũ Phong thẫn thờ nghĩ “xếp chỗ ngồi gì lạ đời”. Người phụ nữ này rất tự nhiên cứ như chính bà ta là chủ nhà chứ không phải ông bà tổng ấy. Hay cha anh lại muốn đổi nữ chủ nhân nữa rồi?

Bàn ăn được dọn lên, Vũ Phong không tránh khỏi tò mò, lý do gì người phụ nữ này không được giới thiệu, ngồi cùng bàn ít ra cũng phải biết chút đỉnh chứ.

– Cha à, quý bà đây là?_ Vũ Phong cố tình muốn biết._

Ông Vũ Hải ngừng ăn nhìn anh, Minh Hàn cũng ngừng ăn, qua vài giây không nghe ông Vũ Hải trả lời anh hắng giọng trả lời thay cha:

– Ừm... Để anh giới thiệu, đây là bà Hoàng Mai, là mẹ anh.

Ngoài dự đoán, Vũ Phong cũng chưa biết phản ứng thế nào. Mẹ Minh Hàn, vậy là một người vợ khác của cha anh, không phải đã chết rồi sao?. Hai bà cùng ngồi một bàn, bỗng dưng anh thấy bội phục bản lĩnh của cha anh.

– Chào bác gái._ Vũ Phong nhìn mẹ Minh Hàn cười rất lịch sự lên tiếng chào bà._

Không như anh nghĩ, thay vì anh sẽ nhận được một lời đáp rất lịch sự giống như bên ngoài của bà ấy nhưng trái lại chỉ một cặp mắt tròn to trừng trừng nhìn anh. Qua một lát anh mới nghe được giọng oanh vàng của bà ấy nhưng bà ta làm anh kinh ngạc đến lặng thinh. Bà trừng mắt với “ông chằng” giọng lạnh băng.

– Vậy là sao? Ông dạy chúng kiểu gì mà chúng gọi mẹ chúng là bác gái hả?

Không chỉ Minh Hàn mà cả Vũ Phong cũng ngẩn người như bị mất điện. Bà ta vừa nói gì?? Anh không nghe lầm chứ? Nếu Minh Hàn không gọi mẹ thì bị mắng không nói, mẹ Minh Hàn anh gọi bác gái cũng đâu có gì lạ là, nhưng khoan bà vừa nói gì “mẹ chúng”, vậy không phải bao gồm cả

anh trong đó sao. Vũ Phong nhìn qua Minh Hàn, thái độ của Minh Hàn cũng y chang anh, không khá hơn là mấy.

– Tụi bay làm sao vậy hả, dù lâu không gặp nhưng một tiếng mẹ cũng không nói được sao?

“Lâu không gặp” mấy chục năm lận đó cha._ Minh Hàn âm thầm nghĩ, nhưng anh nhanh chóng bỏ qua. Đi đâu anh quan tâm bây giờ cũng không khác Vũ Phong.

– Cha à, ý cha là sao. Mẹ Minh Hàn... sao còn phải gọi mẹ?

– Phải đó cha, mẹ con và Vũ Phong không phải hai người sao?

– Ông dám nói vậy với chúng?_ Đôi mắt bà Hoàng Mai đã long lên._

– Không có, bà bình tĩnh. Cha nói mẹ tui bay là hai người khi nào?_ Ông quát hai thằng con trời đánh của mình._

Vũ Phong và Minh Hàn ngớ ra, lục lọi tìm trong trí nhớ. Cũng đúng, không nhớ qua là ông Vũ Hải có đích thân nói họ khác mẹ. Ông Vũ Hải có mấy khi ở nhà, thỉnh thoảng về thì cũng chẳng tiếp cận con mình là bao, vài món quà vài câu hỏi thăm là xong. Chỉ khi nào có chuyện cần phải xin ý kiến Vũ Phong và Minh Hàn mới tìm tới ông, cả hai vốn cũng rất sợ ông nên cần gì nói nhanh rồi đi, không có chuyện dây dưa nũng nịu lấy đâu có thời gian bàn về chuyện người phụ nữ đã bỏ đi hay đã chết. Bất giác cả hai đưa mắt nhìn bà Tổng, đi đâu đó không tránh được mắt quan sát của ông Vũ Hải.

– Bà nói với chúng những chuyện đó? Còn nói những gì nữa?_ Ông tổng rất giận dữ, bữa cơm này có khả năng không thành. _

– Chuyện này nói sau đi, tôi đói lắm rồi._ Bà Hoàng Mai lên tiếng, không quên quắc một tia nhìn lạnh lẽo về người phụ nữ đang ngồi cạnh chồng bà._

Ông tổng ng ỡ xuống, mọi người tiếp tục dùng bữa, bà tổng sắc mặt tái đi nh ều. Vũ Phong nhìn Minh Hàn bắt gặp Minh Hàn cũng nhìn lại mình đ ầy khó hiểu.

Sau đó khi người lớn giải quyết những chuyện phát sinh trong bữa ăn. Minh Hàn cùng Vũ Phong ng ỡ nhâm nhi tách cà phê nóng ngoài sân. Gió thổi nhẹ, vườn kiểng vĩ đại của ông tổng bao năm sưu t ần thật hoành tráng ẩn hiện.

– Aizzzzz thật ra thì ở trong đó nói gì thật anh muốn nghe quá. Cục thắc mắc to đùng này muốn phát nổ r ỡ. _ Minh Hàn cuối cùng cũng không tránh được nhắc tới việc anh đang vô cùng thắc mắc trong đ ầu. _

– Anh tới sớm hơn, biết được những gì?

– Có sớm là bao, cũng y như em, mới chào bác một tiếng là bị mắng té tát. Mới nhận được lời vàng ngọc “mày dám gọi mẹ là bác” còn chưa kịp nói gì thêm thì em tới. Đang định bụng sau bữa ăn sẽ tìm bà ấy nói chuyện... chắc... ai ngờ em cũng diễn một lớp y xì, không làm gì khác hơn một chút được sao. Mà y vậy mới đáng sợ.

– Nè anh nói năng kiêu gì vậy...? Hừ! cứ định ninh là hai người, tự dừng lại thành một người. _ “Trời! vậy trước giờ mình đấu đá vì cái gì không biết.” _

– H ỡi đó bị bà tổng lấy hết hình mẹ trong nhà. Qua thời gian cũng dần quên mất mặt mày. Bà ấy mấy chục năm cũng chưa từng xuất hiện, cứ tưởng không bao giờ có thể gặp lại. Ai ngờ...

– Em thì cứ tưởng chết r ỡ, không ai nhắc tới thành ra cũng không quan tâm.

– Vậy là mình bị họ chơi một võ đau.

– Không biết xuất hiện thêm người mẹ có tốt hơn không hay lại khó hơn đây. _ Minh Hàn tự thán _

– Khó hơn chuyện gì, có hay không từ trước giờ cũng có ảnh hưởng chi đâu.

– Anh đang định thuyết phục cha sang nói chuyện với gia đình Anh Kỳ...

– ...Anh...anh nói thật đó hả? Cần gì rắc rối vậy. Mà ông dễ gì chịu.

– Anh Kỳ vốn chịu nhiều thiệt thòi vì anh r ồi, cha cũng đã xúc phạm gia đình người ta, không để cha đi một chuyến mặt mũi nào theo con người ta.

– Họ trách anh hả?

Cả hai không phát hiện, vì một mối ràng buộc mới mà cả hai đang nói chuyện với nhau một cách mà rất lâu r ồi không dùng nữa. Không có đấu đá, không có kê tủ đứng, không có chằm chọc, không có ác ý.

– Không trách mới có chuyện, họ đối với anh sợ còn thân tình hơn chính gia đình mình. Anh thấy mình có trách nhiệm phải làm vậy. Anh muốn nếu không có một đám cưới đảng hoàng thì cũng phải được mọi người công nhận, một bữa cơm gia đình có mặt cả hai bên chẳng hạn. Nhưng coi bộ ngày càng khó, một ông cha đào hoa như vậy còn phản đối kịch liệt nay thêm mẹ coi bộ gian nan không ít.

– Bỏ cuộc đi. Cứ như vậy cha cũng có làm gì được anh đâu. Cha cũng đầu hàng cái nước lì lợm cố chấp của anh r ồi._ Vũ Phong bập mạnh điếu thuốc, vỗ vai Minh Hàn đưa ra lời khuyên ‘vàng ngọc’._

– Không được, anh đã nói sẽ có lễ vật xứng đáng với tình yêu của Anh Kỳ dành cho anh. Anh sẽ làm được, dứt khoát phải bắt cha mẹ qua nói chuyện đảng hoàng.

– Rách việc, vậy chúc anh may mắn, em chẳng hơi đâu mà đi năn nỉ mấy chuyện đó. Thế nào mà chẳng xuống tới tận đất đen...mà cũng chưa chắc được._ Vũ Phong nói Minh Hàn nhưng anh mơ màng nghĩ tới một điếu gì đó tương tự, tương tự như điếu Minh Hàn đang làm._

– Tùng vào bệnh viện rồi đó._ Minh Hàn bất ngờ thông báo._

– ...Tại...tại sao...? Sao lại vào bệnh viện? “mới gặp đây còn rất khỏe mạnh mà”_ Vũ Phong không giấu được lo lắng._

– Thì em tuyệt tình, cậu ấy buồn... nhiều ngày không ngủ được phải tìm tới rượu... cuối cùng ngộ độc rượu phải đưa đi cấp cứu.

– Anh đùa, Tùng... cậu nhóc uống cả ngày chẳng say...

– Đúng là một ngày không say. Vậy uống bốn ngày liên đủ say chưa? Không ăn, chỉ uống rồi ngủ, tỉnh dậy lại uống. Cuối cùng Sơn, em cậu ấy, phải đưa đi cấp cứu... Em biết rõ Tùng nó yêu em như thế nào mà, em tuyệt tình như vậy nó uống vài ngày cũng là ít, sợ còn làm nhiều chuyện đáng sợ hơn. Mỗi ngày Anh Kỳ, Xuân, Sơn phải thay nhau vào canh chừng, tối thuốc an thần phải uống, phòng cậu nhóc làm chuyện dại dột.

– ...

– Mấy ngày nay, ngày nào Phú cũng vào thăm._ Minh Hàn tiếp tục_ Xem ra đem chân tình lay động cậu nhóc dữ lắm. Hứa chỉ cần cậu nhóc gạt đầu thì về quê ở rể cũng không thành vấn đề Mưa đêm thắm lâu chắc chẳng mấy là thuyết phục được.

– Anh..._ Vũ Phong muốn ghen hòng._

– Anh em ruột anh lừa em làm gì._ Minh Hàn khẳng định anh không nói dối._

– Ở đâu?_ Vũ Phong yếu giọng hỏi._

– Bệnh viện thành phố, anh mang cậu ấy vào để nghỉ dưỡng cũng dễ trông chừng.

Chưa đầy ba giây, Vũ Phong đứng lên đi mất. Cái thắc mắc to đùng về cha mẹ cũng quảng qua một bên. Anh chỉ muốn mau chóng tới chỗ Tùng.

Vũ Phong đi rồi, Minh Hàn lấy điện thoại gọi cho Anh Kỳ, anh biết tối nay Anh Kỳ sẽ vào thăm Tùng trước khi về nhà. Khi nghe Minh Hàn kể những gì anh nói với Vũ Phong, Anh Kỳ chỉ còn nước vái dài.

– Anh làm gì mà phóng đại dữ vậy?

– Quân tử có thù phải trả, dù là anh em ruột nhưng có thù cũng phải báo._ Anh cười sảng khoái_ Nó báo hại anh lên ruột lên gan, cho nó ném chút mùi mới hả giận.

Không khó để tìm được phòng bệnh của Tùng, chỉ có đi đâu không biết Tùng có chịu tiếp anh hay không. Vũ Phong tự cười mình, anh bây giờ phát sinh ý nghĩ e sợ Tùng không chịu nhìn mặt anh. Mấy ngày qua cứ tưởng Tùng chạy về quê, có ai ngờ cậu nhóc vẫn còn ở thành phố lại còn...

Đẩy nhẹ cửa phòng bệnh, anh nhẹ nhàng bước vào. Tùng đã ngủ, giờ này bệnh viện bốn bề yên lặng, mọi người đã nghỉ ngơi chỉ có anh a thần phù chạy đi thăm bệnh. Mà Tùng cũng sơ suất quá, dù là khu vực khu vực phòng vip được trang bị an ninh đầy đủ nhưng cũng không nên ngủ không khóa cửa, mà xem chừng cậu nhóc ngủ khá là say. Vũ Phong nhẹ nhàng khép cửa không biết sau một góc khuất ở hành lang Anh Kỳ nhẹ nhàng thò đầu ra, thở phào rồi rút êm.

Tùng nằm ngủ hai chân mày khẽ nhú lại, khuôn ngực phập phồng nặng nhọc. Anh nhẹ nhàng ngồi bên giường nắm nhẹ bàn tay Tùng, cậu vẫn không biết có “người lạ” xâm nhập. Vũ Phong nghĩ chắc là do uống thuốc nên cậu ngủ mê mệt...

Nắm tay cậu cả buổi cũng không thấy Tùng có động tĩnh gì anh mạnh dạn chạm lên môi cậu, miết nhẹ gương mặt đã tiều tụy đi nhiều. Mới có mấy ngày không gặp mà lòng anh đã nhớ nhung đến không thể chịu nổi, nếu bây giờ anh nói với Tùng anh biết lỗi của mình rồi liệu cậu có tha thứ cho anh không? Cậu rất dễ tính lại rất yêu anh, ngay cả lúc chia tay cũng nói yêu anh. Cậu yêu anh đến là khổ mà vẫn cứ yêu, nghĩ lại không biết là Tùng lợi dụng tình cảm của anh hay chính anh mới lợi dụng thế mạnh tình cảm của mình để mua sự ấm áp từ cậu. Tùng chẳng có gì ngoài tình yêu cậu

dành cho anh, còn anh chẳng có gì ngoài ti ền để níu giữ cậu. Nhưng tới lúc cậu không cần ti ền thì anh lấy cái gì để giữ tình yêu của cậu đây?

– Tùng! _Anh hôn nhẹ lên môi cậu_ Anh đổi lại bằng tình yêu của anh được không...? Mai này không nặng nề với em nữa, không làm đau em nữa chỉ yêu em thôi. Toàn tâm toàn ý chỉ yêu em thôi, được không?

Vũ Phong thì thảo bên tai Tùng mặc cho sự thật là Tùng không hề nghe thấy những gì anh nói, cậu đã uống thuốc và đang ngủ rất say...

– Có thể rút lại lời em nói ‘không về nhà nữa’ không Tùng? Nhà không có em thật lạnh, thật buồn...

Vũ Phong nhẹ nhàng cầm tay Tùng, miết nhẹ lên đó tìm chút hơi ấm quen thuộc đã thiếu vắng suốt mấy ngày qua. Thỉnh thoảng lại đặt lên đó một nụ hôn, hít thật sâu mùi cơ thể Tùng để thỏa mãn khát khao được gần gũi cậu.

Như không đủ, anh dần áp cả người mình lên người Tùng, tay lồng trong tay, gương mặt anh áp sát trên gương mặt cậu, môi kề bên môi. Khi mà anh có cậu cả ngày cả đêm, cả tháng cả năm sao anh không nhận ra anh đã sung sướng, hạnh phúc đến chừng nào, để bây giờ khi Tùng bỏ chạy anh lại vụng trộm từng giây một để ôm ấp cậu.

Mũi anh chạm mũi cậu, anh không biết ăn vụng thật kích thích đến như vậy, “tại sao lại nghĩ mình đang ăn vụng?”, anh tự cười mình. Bất ngờ nụ cười anh cứng đờ, một đôi mắt mở lớn đối diện với đôi mắt anh, hai đôi mắt cách nhau chỉ vài centimet của hai cái mũi. Tay vẫn lồng trong tay, người vẫn áp trên người...

– Anh... Anh đang làm gì vậy? _Tùng lạnh nhạt hỏi.

Khi nghe giọng Tùng Vũ Phong mới vội vàng bật dậy, anh có thể nói là ngượng đến chín mặt chín mày.

– Em dậy rồi! _ Vũ Phong cố lấp liếm việc mình vừa làm._

– Anh làm gì ở đây, giờ này? _ Tùng lại lần nữa dùng giọng điệu vô thường vô phật hỏi Vũ Phong._

– Anh tới thăm em, em khỏe chứ. Nghe nói em phải uống thuốc an thần để ngủ... _ Lòng anh âm ỉ đau khi nghe những lời hờ hững phát ra từ miệng Tùng. Thật khó chịu...

– Làm gì có._ Vẫn một giọng đầu đầu không cao không thấp trả lời Vũ Phong._

– Em... _ Vũ Phong mặt thoáng đanh lại, ra anh biết kẻ nào lừa anh _ Không thì tốt rồi._ Anh cố dịu giọng.

– Anh về đi._ Tùng bất ngờ ra giọng đui._

– Anh tới xem em thế nào...

– Vậy anh cũng thấy rồi, em rất khỏe. Anh về đi.

– Anh không đi... _ Vũ Phong cứng giọng _ Anh có chuyện cần nói.

– Anh về đi, mọi chuyện đã nói hết từ lâu... Giờ không còn gì để đây đưa thêm nữa. Chấm dứt đi...

Vũ Phong nhói lòng khi nghe hai từ ‘chấm dứt’ phát ra từ miệng Tùng, anh không nghĩ Tùng dứt khoát đến vậy.

– Anh chưa nói chuyện xong sẽ không đi._ Vũ Phong đổi buồn thành giận, cái gì mà cứ mở miệng là chấm dứt chấm dứt. Anh đã nói đừng ý chấm dứt bao giờ?_

– Vậy thì em đi.

– Em có thể bước ra khỏi phòng này sao, trừ khi em đánh gục anh. Em làm được không? _ Vũ Phong chắn ở cửa ra vào._

– Bên này không ra được thì bên đó có thể, anh có thể chặn được cả hai cùng lúc? _ Tùng trợn mắt chỉ về phía cửa sổ đang mở. Vũ Phong dám tự

tin cậu không ra tay được với anh. Đúng, cậu không đánh anh được vậy tự làm đau mình xem anh xử làm sao._

– Đây là tầng năm đó._ Vũ Phong cau mày nói_

– Em biết._ Tùng trả lời giọng cộc lốc_

– Em...

Tùng dậm bước xuống giường ra vẻ sẽ bước tới cửa sổ.

– Thôi được, thôi được không cần đùa nguy hiểm như vậy._ Vũ Phong cẩn thận dậm bước tới gần Tùng như thể sợ cậu tức quá nhảy qua cửa sổ thật_

– Em không đùa... _Tùng đưa bộ mặt thật nghiêm chỉnh ra chứng minh cậu đang rất nghiêm túc, không hề nói đùa._

– Thôi được, em ngủ đi. Ngày mai anh đến._ Cuối cùng sau một hồi đấu gan, Vũ Phong đành chịu thua._

– Em đã bảo không cần đến...

– Anh sẽ đến. Giờ em ngủ đi._ Vũ Phong kiên quyết nói trước khi bước ra cửa_

Khi Vũ Phong đi rồi Tùng mới thở ra, cậu không hề nghĩ tới việc nhảy lầu nhưng cậu muốn tìm cách gì đó đuổi Vũ Phong đi thật nhanh. Cậu cũng muốn biết anh sẽ làm thế nào nếu như cậu có ý định đó thật. Theo cậu biết anh khó mà nhượng bộ, nhưng ... anh thật sự sợ rằng cậu sẽ làm thật. Lần đầu tiên Tùng bắt Vũ Phong làm theo ý mình mà không cầu xin, không phải dùng giọng điệu ngọt ngào dụ dỗ... Anh cũng lần đầu tiên trưng cho Tùng thấy bộ dạng phải khuất phục. Anh thực sự sợ cậu xảy ra chuyện.

Thái độ của Vũ Phong làm Tùng càng mệt mỏi hơn, thà anh cứ tiếp tục vô tâm vô tình như trước. Anh tỏ thái độ như vậy làm gì... khiến cậu lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, khiến đầu óc cậu càng bị xâu xé dữ dội

Tùng thở mạnh cố gắng đi đầu hòa tâm tình trong lòng. Giờ này người cậu vẫn còn run, cậu không biết mình đang vui, đang buồn hay đang giận. Nhiều thứ cảm giác dữ dội trộn lẫn vào nhau làm cậu run rẩy. Cậu vui vì anh đến thăm cậu, trong tiềm thức cậu vẫn mong Vũ Phong sẽ đến nhưng thực tế cũng cho cậu biết anh có đến cũng chẳng được gì vì cậu không thể tha thứ cho anh được. Cậu biết rõ dù cậu vẫn yêu anh, yêu rất nhiều nhưng... Cậu chẳng thể tha thứ được những hành động của anh, tha thứ cho anh rồi ai tha cho cậu, ai lấy lại những vết thương mà cậu và gia đình mình đang chịu. Có yêu mấy thì ý nghĩ tha thứ bỏ qua vẫn không thể thông suốt trong đầu. Tùng bị giằng co với việc mong anh quay lại và việc bản thân không thể bỏ qua cho những việc làm của anh, Tùng đã trốn tránh cố gắng không nghĩ tới Vũ Phong, cậu đang mâu thuẫn với chính mình, mâu thuẫn thật dữ dội chỉ còn cách trốn tránh chứ không dám nhìn thẳng vào sự thật.

Việc Vũ Phong chạy tới thăm cậu còn nói những lời ngọt ngào làm Tùng bị lung lay dữ dội. Những gì anh nói cậu nghe được hết. Khi anh chạm vào cậu, cậu đã tỉnh ngủ... Chỉ là cậu không biết nếu tỉnh dậy lúc này thì đối mặt với anh ra sao nên đành giả vờ ngủ tiếp. Đến khi Vũ Phong bắt đầu thân mật quá mức so với tình thế hiện tại của hai người Tùng cuối cùng phải trốn mất mà đuổi.

Tỉnh dậy, thứ đập vào mắt Tùng đầu tiên là khuôn mặt Vũ Phong. Tùng giật bắn người, không phải đêm qua Vũ Phong về rồi sao, làm sao giờ này anh lại lù lù ngó trên giường nhìn mình mà Tùng không hay biết. Đêm qua Tùng không ngủ được đến khi trời hửng sáng mới chợp mắt được một chút.

– Dậy ăn sáng đi, sắp tới giờ bác sĩ khám bệnh rồi._ Vũ Phong giọng vô cùng dịu dàng đến nỗi Tùng không tin đó là do Vũ Phong nói._

– ...

Tùng đưa mắt nhìn quanh, giờ này hẳn là Sơn hay Xuân đưa cơm cho cậu, sao giờ không thấy bóng dáng người nào.

– Anh sao lại ở đây?

– Đừng lập lại những câu đại loại như thế nữa. Anh gọi đờ lên, em muốn ăn gì?

Tối bữa trưa, tình cảnh bữa sáng lại diễn. Vũ Phong đến, gọi cơm cho cả hai r ấ ép “người” cùng ăn. Buổi tối cũng y như vậy, thiếu đi ầu chỉ còn nước ngủ luôn lại trong bệnh viện, liên tục như vậy hai ngày. Phú ngày nào cũng tới thăm cậu dù cậu luôn miệng đuổi anh ta cũng không đ ể vào tai, mà Tùng cũng cảm thấy bu ồn cười không hiểu sao hai người họ chưa một lần chạm mặt. Cứ Phú vừa đi một lát là Vũ Phong tới. Chỉ có đi ầu với Phú cậu thực sự khó chịu khi thấy mặt anh, còn với Vũ Phong cậu nhìn nhận cậu có chút mong chờ thậm chí hơi lo lắng việc cả hai có thể đụng mặt... Tối ngày thứ ba Tùng chịu hết nổi, cậu bắt Anh Kỳ với thằng Xuân vô bệnh viện.

Bỏ mặc cái phòng bệnh với mấy kẻ không mời mà cứ tới hoài, cả ba đóng đồ ở sân sau bệnh viện, nơi xa nhất tận cùng vắng vẻ ít người. Sở dĩ cần phải trốn xa như vậy là vì cả ba cần lai rai vài lon bia không thể đ ể người ta nhìn thấy.

Xuân vừa khai lon bia vừa hỏi Tùng.

– Giờ này Vũ Phong chắc cũng sắp mang đờ ăn tối tới r ấ...

– Mặc kệ, cậu còn nhắc anh ta, đừng hòng ng ấ đây uống giọt nào.

– R ấ, r ấ tui muốn uống vài lon..._quay sang Anh Kỳ Xuân nhún vai_Thằng này đang bị rối giữa yêu và hận, thế mà cứ không chịu nhận.

– Cậu tính sao._Anh Kỳ cười cười hỏi Tùng đang mặt cau mày có với Xuân_

– Có sao, chấm hết là chấm hết. Còn nú kéo thì mặt mũi nào nhìn cha mẹ em đây.

Trời tối dần, cả ba vẫn còn lai rai, uống không nhi ều mà là uống từ từ. Tùng không phải không bu ồn, cậu tỏ ra không bị ảnh hưởng nhi ều đ ể mọi người không quá lo lắng nhưng mỗi lúc một mình cậu thiếu đi ầu chỉ muốn động đ ầu vô tường một cái cho nó ngừng suy nghĩ luôn cho khỏe. Anh Kỳ,

Xuân cả thằng Sơn cũng biết nhưng đầu không ai khơi dậy, cứ đáp ứng Tùng ng ỡ hóp vài ngụm bia lải nhải vài câu cùng chia sẻ với Tùng.

Trường hợp của Tùng thiệt tiến thoái lưỡng nan, không ai dám khuyên bậy bạ gì chỉ còn cách lai rai để cùng bạn san bớt phiền muộn mà thôi.

– Nếu Vũ Phong chịu đi xin lỗi cha mẹ cậu, cậu có tha cho anh ta không?_Xuân vừa nhai miếng khô mực nh ồm nhoàm vừa hỏi._

– Còn phải coi cha mẹ tui có bỏ qua hay không. Mà để gì, tr ờng một luống rau còn để chứ gọi được ông bà tổng qua mới khó.

– Cậu nghe tin gì chưa?_Anh Kỳ ra vẻ bí mật hỏi._

– Anh làm gì mà kỳ kỳ bí bí thế. Không lẽ ông bà tổng qua nhà hỏi anh cho Minh Hàn r ỡ sao!?

– Khùng! Lảm nhảm... Tùng biết không, mẹ của Minh Hàn v ề r ỡ.

– Mẹ Minh Hàn v ề...? Chà!! Vậy là thêm một màn gà bay chó sủa. Một ông cha chịu còn không thấu... thêm một bà tổng... chắc! Kì này anh b ầm mình b ầm mảy ha.

– Cậu nói chuyện cứ như có mình anh ảnh hưởng thôi ấy. Cậu có thua gì_Anh Kỳ giật lon bia từ tay Tùng cầm r ầm_uống từ từ thôi.

– Mặc gì tới em?

– Thì mẹ Minh Hàn cũng là mẹ Vũ Phong... Mặc tới cậu chưa?

– Hử...? Không phải vốn là hai người sao?

– Thì cả hai cũng nghĩ vậy, ai ngờ thì ra một tay bà tổng thao túng hai thằng con ch ờng... Cuối cùng bả làm sao không biết mà có thể đảo lộn mọi thứ ngay bên nách ổng. Vậy mới biết “trị gia” là khó nhất.

– Mà vậy cũng có liên quan gì em...

– Cái thằng, lỡ nay mai Vũ Phong xin lỗi được cha mẹ cậu thì sao?

– Anh cứ một hai chắc chắc là thế nào...? Nói thật đi.

– Thì...tôi nghe Minh Hàn nói Vũ Phong đã gửi gì đó cho gia đình cậu để xin lỗi.

– ...

– Gọi thằng Sơn đi, phái nó về nhà theo dõi tình hình báo lại cho cậu. _Xuân như nhìn ra ý lo lắng của Tùng, nó bày kế_ Có gì cậu còn trở tay kịp. Thằng cha Vũ Phong hay làm sảng ai biết chả có điên lên làm bậy chuyện gì không.

– Cũng đúng, hay cho Sơn về nhà xem sao? _Anh Kỳ cũng đồng ý_ Lỡ xảy ra chuyện không hay còn can thiệp kịp.

Trong khi cả ba đang im lặng suy nghĩ thì một tiếng động nhẹ phát ra từ phía sau đại thụ họ đang ngồi. Xuân khẽ thò đầu qua phía sau cây rồi nó quay lại nói.

– Có hai người đến nghỉ ở ghế đá phía bên kia, không thấy mình đâu. Cái cây này to mà, cứ uống tiếp.

– Ai mà ra tận đây giờ này thế, tối thui rồi còn gì. _Tùng khui thêm một lon lăm bằm, nhưng cậu cũng không để ý lắm._

Trong khi cả ba cứ nhấm miếng khô hóp ngum bia thì tiếng nói từ phía sau cây vọng lại ngày một lớn. Anh Kỳ đưa tay lên miệng ra dấu im lặng, rồi ngóng lên nghe...

– Tôi đuổi mụ ta đi rồi đó, ông làm gì được tôi. Nên nhớ tôi mới là nữ chủ nhân không phải bà ta.

– Bà, bà nên nhớ tôi mới là chủ nhà... _Tiếng người đàn ông rất tức giận nhưng bị nghẹn lại đau đớn._

– Từ bây giờ trở về trước thì phải, nhưng từ giờ trở đi thì là tôi, người vợ góa của ông.

– ...Thuốc...thuốc...của tôi...bà...đưa...thuốc...

– Lấy được thì cứ bước tới lấy, không thì... Ha...ha...ha... Vĩnh biệt ông vậy.

– Bà...bà đưa tôi ra đây là...

– Đúng, ông hiểu ra vấn đề rồi đó. Ở đây vắng vẻ, đợi tới khi họ tìm được ông thì... ha... Đừng lo lắng, tôi nghĩ tình nghĩa vợ chồng bấy lâu sẽ mua cho ông quan tài tốt, làm cái đám ma thật lớn cho ông nở mày nở mặt.

– Bà...bà không biết lỗi của bà...còn giám làm vậy...

– Lỗi...? Hừ... Tôi theo ông bao nhiêu năm cũng không bằng ba mẹ con ả. Chúng có lúc nào làm ông vui? Kể thì suốt ngày làm cao, ông tưởng tôi không biết trước nay ông vẫn lui tới chỗ ả sao, còn hai thằng trời đánh đó thì lúc nào chẳng ra mặt chống đối ông... Hừ...! Vậy mà ông vẫn cứ một mực cái gì cũng lo cho hai thằng khốn đó... Ông cho tôi được cái gì. Ông để cho bọn chúng tự tung tự tác trong khi Ngọc Bình cũng là con gái ông thì ông xét nét từng chút...

– Ngọc Bình nó không đủ bản lĩnh, làm sao buông ra được._ Giọng ông càng yếu hơn._

– Không đủ bản lĩnh...? Hừ... Chỉ có hai thằng con đờng bóng của ông là giỏi thôi sao?

– Đưa thuốc cho tôi... Tôi sẽ bỏ qua chuyện này..._ Giọng ông ta ngày càng không còn hơi sức._

– Ông nghĩ tôi điên sao? Chuyện tới nước này ông bảo tôi điên sao mà nghe lời ông. Ông mang ả ta về nhà thì chẳng mấy chốc chủ nhân sẽ là ả. Tôi không thể sống dưới kẻ khác được. Bây giờ ra tay trước từ nay mọi thứ đều là của mẹ con tôi...ha...ha... Đưa thuốc cho ông...? Tôi điên chắc.

– Hình như chúng ta gặp phải chuyện mưu sát chồng r ồi._Xuân gật gù._

– Mà cái này sao nghe quen quen._Anh Kỳ thêm vào._

– Em cũng nghe quen quen, nhất là giọng của hai người này._Tùng gật gật._

Bỗng dưng cả ba nhìn nhau, bất ngờ Tùng bật dậy định lao ra nhưng cậu bị Anh Kỳ kéo giật lại.

– Từ từ, nhìn trước cái đã. Lỡ có đ ồng bọn là tiêu cả lũ.

– Người quen sao?_Xuân thắc mắc hỏi_Cứu người như cứu hỏa đó

Tùng thò đầu ra khỏi gốc cây, đập vào mắt cậu là thân hình ông tổng đang gục xuống ghế đá, hai tay ôm chặt l ồng ngực. Cạnh đó bà tổng cười ngất... Sau đó bà tổng quay lưng lạnh lùng bỏ đi, buông lại một câu.

– Vĩnh biệt.

– Ra không? Có lẽ ông ấy sắp chịu không nổi r ồi. Sẽ chết người đó.

Cả ba nhẹ nhàng chạy lại chỗ ông tổng tránh đề bà tổng để ý mà quay lại. Anh Kỳ đỡ ông tổng nằm ngay lại xem hơi thở.

– Còn thở, mang vô phòng cấp cứu nhanh.

– Đưa lên em cõng cho._Tùng giục_

Cả ba, một người cõng, hai người đỡ hai bên tức tốc đưa ông Vũ Hải hướng thẳng khu cấp cứu. Vừa đi Xuân không tránh được tò mò hỏi.

– Ai vậy, sao động tới án mạng...?

– Cha Minh Hàn và Vũ Phong đó._Anh Kỳ nhỏ giọng giải thích_

– Trời!... nè...nè... Ông ta ghét hai người như vậy có khi nào cho rằng hai người là đ ồng lõa với vợ ông ta không đó. Cứu người mang họa là

chuyện thường tình nha...

Tùng đứng xựng lại.

– Anh Kỳ, có khi nào ông ấy tỉnh lại cho rằng chúng ta đừng lừa thật không. Ông ấy mà báo thù anh em mình đỡ không nổi đâu.

– Trả ông về chỗ cũ hả?_Xuân tiếp tục hỏi_

– Diên, mạng người đó._Nói rồi Tùng tiếp tục hỏi hả bước về phía phòng cấp cứu_

– Cứ đưa vô phòng cấp cứu._Anh Kỳ tiếp tục_ Ở đó ai cũng biết ông ấy, tui mình lẳng lẳng đi là được.

– Nè, nhưng lỡ bà vợ ông biết ra tay giết ông lần nữa thì sao? đằng nào ông cũng đang hôn mê lại không ai biết âm mưu của bà._Xuân phân tích tình hình_

– Sao cậu tưởng tượng hay quá vậy?_Tùng lẳng nhăng_

– Nè không giống đâu. Một cái gối đỡ nhẹ lên là xong... Ông hiện đang rất yếu đó.

– Xuân nó nói cũng không sai đâu._Anh Kỳ đành tình_ Giúp phải giúp cho trót. Gọi Minh Hàn với Vũ Phong tới trông chừng là ổn thôi. Mang ông ấy tới phòng cấp cứu xong cậu hẹn Vũ Phong tới phòng cấp cứu đi, tự họ nhìn thấy Vũ phong sẽ túm áo anh ta lại lo cho ông ấy thôi.

Ba người đã vào tới phòng cấp cứu, lập tức bác sỹ chạy ra tiếp, mang ông Vũ Hải vào phòng cấp cứu. Đặt ông Vũ Hải lên băng ca, cả ba vừa xoay lưng vội vã bỏ đi không nhìn thấy ông ta mở mắt nhìn họ một cái rồi tiếp tục nhắm mắt, đôi mắt rất tinh anh không hề là của một người đang hấp hối.

Vũ Phong vừa bước vào phòng bệnh đã nhìn thấy Phú đang ngồi cạnh giường bệnh, trên tay cầm quả táo gọt vỏ với thái độ rất tình tứ rất ngọt

ngào. Bên cạnh là một đĩa táo đã được cắt gọt tỉ mỉ nhưng đã thâm xì lại.

– Tại sao anh ta ở đây?_Vũ Phong không nén được bực mình hỏi_

– Tại sao hắn còn lảng vảng chỗ này?_Phú lập tức dừng dao cũng hỏi_

Cả hai đồng thanh, còn Tùng thì thở dài. Chuyện cậu muốn nhất cũng là lo nhất cuối cùng cũng đã xảy ra... không biết nên bực mình hay không. Cái tên Phú lì lợm này, anh ta ng ẫ gọt g ẫ hết ký táo cho cậu nhưng cậu chưa động qua miếng nào, cứ thấy miếng táo bị phori gió đổi màu thâm thâm thì lại lấy trái khác gọt tiếp mời mọc cậu ăn, cuối cùng để thành một đồng. Tùng thấy thật lãng phí, nhưng cậu nhất định không chạm qua.

– Hắn đáng lẽ không nên ở chỗ này._Vũ Phong tiếp câu thứ hai_

– Anh mới là người không nên xuất hiện._Phú không kiêng nể gì đốp lại_

Cả hai hướng tới Tùng tra vấn không được lại quay sang g ẫ g ẫ nhau.

– Cả hai ai cũng không nên xuất hiện ở đây._Tùng đúc kết_

– Tùng! Em phải biết hắn đã đối xử với em và gia đình em thế nào chứ. Không thể tha thứ được._Phú lên tiếng nhắc nhở Tùng_

– Anh khá hơn tôi sao, giả dối._Vũ Phong cũng không yên lặng_

– Em không nên để anh ta lừa em l ầ nữa Tùng, anh ta gây cho em nhiều đau buồn r ẫ. Tin anh đi loại người luôn ng ẫ trên cao này không biết thế nào là tình yêu đâu.

– Anh đã bảo em nói với anh ta tránh xa em ra kia mà._Vũ Phong nhìn Tùng tức giận không giấu diếm_

– Thấy chưa, anh ta vẫn độc tài như vậy. Không có chút nào thay đổi, đây dựa với anh ta mọi chuyện lại như trước mà thôi._Phú tiến lại bên Tùng giọng nhỏ nhẹ khuyên bảo_ Anh yêu em thật lòng, anh từng mất em anh sẽ không lặp lại chuyện cũ nữa. Anh biết em quan trọng với anh thế

nào, anh sẽ trân trọng em. Anh ta thì không biết đâu, đừng tin mấy lời ngọt ngào của hắn.

– Tùng!

– Hai người im hết cho tôi.

Tùng tức giận hét lên, cậu đâm bực với Vũ Phong, anh vẫn cái kiêu gia trưởng độc tài đó. Nào là ‘biết lỗi’ nào là ‘sẽ yêu em sẽ không làm tổn thương em’. Xem kìa vẫn hướng cậu chất vấn hỏi tội. Cái gì mà “anh đã bảo em nói với anh ta” chẳng có chút thay đổi nào. Tin anh ta thì có mà từ sai tới sai, cậu cứ thử tưởng tượng khi Vũ Phong gặp Phú thì anh phản ứng thế nào, có giống như anh nói, tin tưởng dịu dàng yêu thương cậu không... Tùng đâm giận, cảm giác mình ăn một quả lừa thật to, thực khó chịu. Bao nhiêu thứ cậu định ôm theo trong lòng không nói ra thì lập tức bùng hết

– Các người đi hết cho tôi, bực quá đi. Đi hết không ai ở lại hết...

Tùng nói như hét. Cậu không nể mặt ai nữa Cả anh, cả anh nữa ra ngoài hết cho tôi. Không cần mấy người yêu thương gì hết...đi...đi...điiiiiii!

Phú vội vàng đứng lên

– Đừng kích động, em muốn anh đi anh đi ngay. Khi nào bình tĩnh lại anh sẽ tới.

– Không cần tới. Anh tưởng mấy lời ngọt ngào đó là xóa hết mọi thứ hủ. Khi tôi chạy tìm anh khắp nơi anh ôm ấp bao nhiêu người. Tôi cứ tưởng anh gặp chuyện lo đến mất ăn mất ngủ, anh lúc đó làm gì. Bảo tôi đeo bám, bảo tôi lợi dụng. Tôi từng cần đến ti nào của anh chưa, tôi từng nhờ vả anh cái gì chưa. Còn dám mặt dầy quay lại đây nói yêu ái. Anh đi ngay cho tôi còn tới nữa đừng trách tôi đập anh một trận... Đi ngay cho tôi!!

– Tùng!_ Vũ Phong ngắt những lời Tùng đang nói, anh không biết sao nó làm anh khó chịu_

– Anh cũng vậy, anh thương yêu gì tôi, cần mấy đồng của anh thì coi tôi như thằng điếm trên giường anh thôi. Tôi có chút giá trị nào trong lòng anh ngoài là thứ đồ chơi. Bây giờ chơi đủ rồi làm ơn đi giùm tôi cái. Đừng ở đó đóng vai người tốt... Phì!!... Anh tưởng tôi dám tin anh lần nữa sao...?

Phú trợn mắt nhìn từng, Vũ Phong cũng y vậy. Từng lần đầu tiên nổi giận trước mặt họ thật không tưởng tượng, mặt đỏ bừng. Từng đứng thẳng trên giường bệnh khí thế áp đảo cả hai, miệng nói những lời khó nghe. Từng nhu mì hòa nhã biến mất... Cậu chỉ chực lao vào đập đối phương một trận nếu còn chọc điên cậu.

Phú đứng dậy ra khỏi phòng bệnh một mạch đi thẳng. Vũ Phong sau vài giây cũng bỏ ra ngoài. Từng bất giác ngửa phịch xuống giường. Cậu thở hổn hển, bao nhiêu tức giận tích tụ trong người cậu một lần bùng sạch sẽ. Giống quả bóng xì hơi, Từng xẹp lép.

– “Trời ơi mình vừa làm gì vậy trời? mắng luôn cả Vũ Phong với mấy từ khó nghe như vậy, tuy cũng hơi quá... ư... Mắng luôn cả Vũ Phong... Nhưng thật thoải mái... Coi cái mặt anh ấy... khục... khục... buồn cười, khó coi đến không thể khó coi hơn.”

Xả hết bực bội, Từng thấy người mình nhẹ tênh, tâm trạng trở nên vui vẻ. Cậu vừa làm một việc mà mấy năm trời không dám làm – “mắng Vũ Phong”.

– YES!!!!!!!

Từng bất giác nhảy tung tung trên giường, hoan hô cậu vừa thoát khỏi nỗi ám ảnh ‘hung thần’ của cậu. Thật sung sướng, thật đáng chúc mừng, Từng thêm làm cái việc vừa làm từ lâu lắm rồi mà không được.

CẠCH...!! Cửa phòng bật mở.

Vũ Phong ra ngoài nhưng anh không đi, nhìn thấy tên Phú chướng mắt đó mặt mày sượng trân đi một mạch không quay đầu lại, Vũ Phong thở ra nhẹ nhõm. Anh không rảnh đi tranh cãi như con nít với tình địch.

Vũ Phong ngẩng xuống ghé chờ bên ngoài, anh dự định để cho Tùng hạ hỏa bớt thì sẽ vào. Tùng có đuổi anh cũng vô ích, trừ khi tự anh muốn đi. Ngẫm lại những lời Tùng vừa nói với anh và tên Phú kia, Vũ Phong bất giác thở dài. Anh không ngờ bảo bối của anh lại nghĩ như vậy. Tuy ban đầu anh có là người xấu với cậu thật nhưng cũng đâu đến nỗi xem cậu là “thằng điếm” như cậu nói chứ. Về sau anh rất yêu cậu mà, yêu chết đi được... Chỉ là anh hơi... thôi thì cho rằng anh đã quá đáng nhưng không thể để Tùng tiếp tục nghĩ anh không yêu cậu, xem cậu như món đồ chơi. Có là món đồ chơi thì cũng là món đồ quý mà anh trân trọng giữ gìn chứ không phải món đồ tàn nhẫn thường nào đó như cậu nghĩ... Không chờ được nữa anh phải vào làm cho rõ, anh hiện giờ không phải như cậu nói. Cậu với anh là tất cả, tất cả trái tim anh...

Đẩy cửa bước vào phòng bệnh, một cảnh tượng khiến sau này anh nhớ mãi không quên. Tùng nhảy tưng trên nệm như vui mừng lắm, trông thấy anh cả người cậu cứng đờ, ngu ra sau đó là gương mặt chín cả người. Anh có thể thấy cả một vườn cà chua chín mọng trên giường bệnh. Nhưng ngay lập tức anh nổi trận lôi đình... Thằng nhóc không có chút nào buồn khổ như anh lo lắng, hại anh thấp thỏm lo âu vội vã chạy vào đây.

Vũ Phong leo thẳng lên giường giày cũng không cởi, chưa đầy hai giây anh đã vật cậu ngã rên xuống giường, khóa chặt tay chân cậu dưới người anh.

Tùng còn đang ngây ra vì bị anh bắt gặp thái độ kỳ cục của mình đã bị vật ngã xuống nệm, cả người bị niêm cứng ngắc khỏi nhúc nhích. Miệng chỉ kịp “ui” một tiếng kêu đau.

– Còn cười, ai vừa mới đau khổ đó hả, dám vờ vịt với anh._ Vũ Phong ép chặt Tùng xuống giường miệng sấn xả hỏi tội. Anh cũng không quên nhẹ tay bớt khi nghe bảo bối kêu đau._

– Ai nói dối, anh chẳng phải lúc nào cũng xem nhẹ tình cảm của em sao. Có bao giờ anh xem em là người anh yêu đâu! Buông em ra...

– Vậy chứ thời gian qua anh yêu ai?

– Anh yêu bản thân anh thôi, anh l`ân em cũng l`ân. Anh có yêu gì em, không ai đối xử với người mình yêu như vậy.

– Tùng!_ Vũ Phong buông cậu ra, khẽ xoa xoa những nơi anh vừa nắm chặt giờ đã ngấn h`ồng lên\_ Anh biết anh sai r`ồi, đừng giận anh nữa được không? Anh sẽ không bao giờ làm em buồn nữa. Tha lỗi cho anh đi.

– Anh đối xử với em tệ thế nào em cũng không để tâm nhưng anh mang gia đình em ra làm trò cười cho thiên hạ, anh biếu em làm sao coi như không có chuyện gì đây?_Tùng bắt đầu nghe giọng mình có phần kỳ lạ, hình như nước nở uất ức thì phải_

Tùng ng`ồi dậy thu người về một góc cách xa Vũ Phong ra. Vũ Phong ng`ồi ngay ngắn lại nhìn Tùng.

– Anh biết mình sai r`ồi, anh sẽ đi xin lỗi gia đình em chịu không? Sẽ làm như ba em nói đến hỏi cưới đảng hoàng. Đừng giận anh nữa!

Tùng ng`ang đầu nhìn anh, ánh mắt không thể tin được hiện rõ ràng. Vũ Phong giơ ngón tay lên trời thề

– Lần này anh nói thật, không có ý đồ gì hết. Em tin anh đi, anh sẽ làm cho cả nhà chấp nhận anh.

– Em đã bảo anh đừng động tới người nhà em, họ sút mẻ miếng nào em sống chết với anh đó._Tùng lừ lừ mắt. Ai mà tin được Vũ Phong sẽ không dùng những thủ đoạn đen tối bức người ta nghe lời anh. Cậu không phải chưa nếm qua mà đi tin một cái rụp._

– Có ai lấy miếng thịt nào của người nhà em đâu mà nặng lời với anh vậy. Anh đi xin lỗi đúng nghĩa xin lỗi không có ý gì khác. Anh còn muốn em yêu anh mà làm sao dám làm trái ý em chứ hả!

– Có đúng anh là Vũ Phong không thế?

– Ha...ha...ha... Em khéo nói đùa quá. Sao, tin anh chưa, đừng giận anh nữa nhé.

– Không, không nên tin anh dù chỉ một chút. Em cũng không muốn dây dưa với anh nữa, buông tha em đi. Anh thiếu gì người theo anh, cần gì kẻ nhà quê...n...a...ày...này.

Chưa hết câu Tùng đã bị Vũ Phong bóp chặt miệng không cho cậu nói tiếp. Vũ Phong mắt long lên sòng sọc.

– Rút lại lời em nói ngay lập tức. Tin anh! **NÓI**

– T...i...n... tin anh._Tùng không biết mình đang bị Vũ Phong áp đảo bất giác rằm rắp làm theo lời anh nói._

– **KHÔNG BỎ ANH!**

– Không...bỏ...

– **LÚC NÀO CŨNG Ở CẠNH ANH!**

– Ủ...ừ...ừm...

– **CẤM NÓI ANH THÍCH NGƯỜI KHÁC!**

– ...Không...thích...

– Không giận anh nữa!_Vũ Phong bỗng dưng dịu giọng._

– Không... giận.... **GIẬN!**

– Thôi được thì giận. Giận chán thì đừng giận nữa.

Không kịp để Tùng trả lời, anh áp môi mình lên môi cậu hôn đến quên trời quên đất. Cảm giác hạnh phúc tràn ngập khắp người anh.

...Phập... Vũ Phong nghe môi mình đau điếng, một vị mặn tanh xông lên mũi. Anh buông Tùng ra, trên miệng cậu còn dính một vệt đỏ.

Cẩn được anh một phát Tùng hả hê lắm, ít ra anh phải biết cậu giận đến mức nào, không phải dăm ba câu ngọt ngào là dụ được cậu. Nhưng Tùng

cũng bị thuyết phục không ít sau nụ hôn “đắm máu” đó.

Vũ Phong chạm nhẹ môi mình, anh không nói gì cũng không nổi giận. Anh chỉ lẳng lặng nhìn Tùng, sau đó thì một bước không rời đi. Vũ Phong ở hẳn trong bệnh viện luôn, nói luôn là Tùng không bệnh gì nặng nhưng anh không thuyết phục được cậu theo anh về nên đành theo cậu ăn dầm nằm dề trong bệnh viện.

Anh cứ phải tỉ tê theo năn nỉ cậu đồng ý bỏ qua, rút lại lời nói chia tay. Tùng không biết cứ sau mỗi lần xuống nước với cậu Vũ Phong đều tìm cách ra ngoài rít điều thuốc. Mặt anh đen đến không thể đen hơn. Tại sao Tùng lại cố chấp như vậy, không lẽ cậu thực sự không yêu anh nữa sao? Hôm Tùng đến nói với anh cả hai chia tay rõ ràng cậu vẫn nói yêu anh mà, chẳng lẽ cái tên Phú kia lung lay được cậu. Vũ Phong đã ở lì trong này để không tạo cho tên Phú kia có cơ hội gặp riêng Tùng, mặc dù anh đã cho người làm rồi hẳn nhưng canh ở bên cạnh vẫn chắc ăn hơn. Khổ nỗi anh tấn công mấy lần thì y như rằng thất bại đủ làm mặt anh ngày càng tối hơn. Tùng ở ngay bên cạnh mà ôm không được yêu không xong, anh đến là nhẩn nhẹn cực hạn. Lắm lúc Vũ Phong cũng tự phục mình... Nhưng tính tới tính lui tình hình như vậy vẫn tốt hơn nhiều so với khoảng thời gian anh không được gặp cậu, nếu chọn anh thì chọn lúc này, anh không thể chịu nổi cảnh nhớ mong đến thất tim thất ruột.

Xả hết mọi thứ khó chịu trong lòng Vũ Phong lấy lại vẻ mặt tươi tắn trở về phòng bệnh. Cứ như vậy Vũ Phong lần đầu tiên nếm mùi vị đi năn nỉ người yêu, anh cũng ngộ ra thì ra khi yêu một người thực sự to tiếng không dám, làm trái ý cũng không dám, nhận được từ người yêu một nụ cười còn vui hơn thắng một hợp đồng làm ăn. Vũ Phong ơi Vũ Phong từ nay chấm dứt cuộc đời chỉ có ra lệnh và yêu cầu... Anh thở dài, dù gì cũng là tự nguyện không ai bắt ép, bị bắt ép còn có ngày chạy thoát chứ tự nguyện thì chỉ có là chung thân...

Tùng không phải không nhận ra sự nhẩn nại của anh, cậu nghĩ tới việc Vũ Phong đã bắt đầu làm gì đó để xin lỗi gia đình cậu nhưng anh lại không hề có ý muốn nói cho cậu biết. Tùng đâm lo... Cậu lo không biết Vũ Phong có giờ trò quẻ nào hồi không kịp không. Tuy miệng hăm dọa “lì lâu mạng

với anh” nhưng Tùng biết một khi Vũ Phong đã làm thì cậu có mà bó tay. Cuối cùng Tùng đành nhượng bộ sau ba ngày đàm phán:

- Không làm ai bị thương.
- Không làm rớt một sợi tóc của bất kỳ người nào.
- Không uy hiếp ai hết.
- To tiếng một chút cũng sẽ không.
- Không phá công việc, trường lớp gì của mấy đứa nhỏ.
- Cái bóng của anh cũng không tới mấy chỗ đó.
- Không khó dễ họ.
- Một chút cũng không.
- Không tin
- TÙNG!
- Anh ngoài mấy cách đó thì có cách gì khác?
- HỪ!!! Em đang chọc gan anh hả?
- Này, em chưa có tha thứ cho anh đâu đó nha._Tùng cười thềm trong bụng._
- Hừ!_ Vũ Phong hục hặc_
- Thôi, tốt nhất là anh tránh xa gia đình em ra. Không cần làm gì cả.
- Vậy em tha lỗi cho anh rồi hả?
- Không, anh nên biết có những thứ không phải nói xin lỗi là có thể tha thứ. Em bây giờ có muốn thì trong lòng em cũng không thông qua được.

Không thể bỏ qua được. Tốt nhất là đường ai nấy đi.

– Tùng! Đừng tuyệt tình với anh như vậy. Anh thiếu em sẽ sống không vui, em có thể tha thứ dù chỉ một chút thì cũng cho anh cơ hội...

– Được nếu anh nói vậy thì một chút đó chính là chừng nào gia đình em tha lỗi cho anh em sẽ tha lỗi.

– Họ không tha em cũng sẽ không?_Vũ Phong xác nhận lại_

– Đúng! Không ai chấp nhận anh thì đành vậy. Họ đã mở lòng một lần là tự anh đóng, vậy tự anh mở đi. Nhưng nói trước anh phạm vào bất cứ chuyện nào anh thề nãy giờ thì họ có tha em cũng không chịu.

– Được, vì em anh sẽ làm cho họ vui vẻ chấp nhận. Vậy yên tâm rồi ha.

– ..._Tùng không nói gì nữa. Cậu đang lo lắng những gì cậu đồng ý với Vũ Phong nãy giờ có làm cậu ân hận lần nữa không._

Hơi ẩm phả trên mặt cậu, một cái mũi cọ cọ trên má cậu.

– Anh làm gì vậy?

– Anh muốn...

– Anh dám chạm vào em thì nãy giờ chúng ta nói gì hủy hết.

– Em!!... Thôi được._Vũ Phong tức muốn đứng tròng con mắt vì cuộc “tấn công” không thành._Thôi được, không chạm vào em, nhưng bây giờ ăn cơm được chưa? Quá giờ rất nhiều rồi đó, em không đói nhưng anh nghe đói.

Tùng và Vũ Phong ngửi ăn cơm nhưng Tùng làm mặt lạnh không nói gì. Chuyện hai người yên ổn Tùng cũng được phép xuất viện. Vũ Phong nói thế nào Tùng cũng không theo anh về nhà, cậu đến ở cùng em trai và thằng Xuân. Tùng cũng đi làm lại, dù vậy tâm trạng cậu cũng chẳng tốt hơn chút nào, Tùng cũng canh cánh bên lòng chuyện Vũ Phong chuyện cha mẹ cậu. Chắc họ khó mà tha cho Vũ Phong, nhưng nếu họ không bỏ qua Tùng

cũng không trách. Vì đến cậu cũng khó mà chấp những chuyện Vũ Phong làm.

– Tùng này, cậu nghĩ xem lần này Vũ Phong sẽ bày trò gì?_Xuân hỏi khi cả đám ngồi ăn cơm trưa_

– Cậu đừng có mà làm Tùng nó suy nghĩ lung tung_Anh Kỳ chặn họng Xuân_ Cậu không cần lo, hai bác đã chấp nhận một lần rồi. Nếu Vũ Phong như lời hứa không làm gì bậy bạ thì sẽ ổn thôi.

– Em cũng mong anh ấy không làm mọi chuyện rồi thêm. Mặt mũi nào nhìn cha mẹ em lần nữa chứ. Chưa kể chuyện xui gia với bác Hai...

– Anh hai, thực ra em... em...

– Nói đại đi, tại cậu nhất gan mà làm cho rồi thêm đó._Xuân giục Sơn đang ấp úng_

– Em... em thích Út Nhàn...

– Hả...? _Tùng dừng đưa mắt nhìn Sơn_ Tại sao không nói sớm. Lỡ cưới thật thì làm sao?

– Em với Út Nhàn nói xa nói gần với bác Hai bên nhà nhiều lắm, nhưng bác ấy thích anh nên không đồng ý Út Nhàn thích người khác.

– Người khác nào không biết, nhưng anh em trong nhà. Lỡ cưới thật rồi mai một mày biểu anh mày làm sao ngó mặt mày với Út Nhàn hả?

– Anh hai!

– Thôi đừng la nó nữa. Nó cũng nghĩ hết cách phá đám cưới của cậu rồi, chắc! Chỉ có đi đâu người tính không bằng trời tính...

– Là sao...? Nói rõ ràng ra coi. Cậu cũng biết vụ này nữa hả._Tùng hoành hộc Xuân_

Cuối cùng thằng Sơn và Xuân phải kể rõ mọi chuyện cho Tùng nghe, từ chuyện tụi nó âm mưu cho cha mẹ Tùng biết thiên hướng giới tính của cậu cho tới việc nhờ chú út của Tùng ra mặt giúp đỡ nói thêm vào rồi tới việc hậu quả ngoài ý muốn là cha Tùng xúc tiến đám cưới nhanh hơn.

– Ai mà ngờ. _Xuân kết một câu._

– Vậy cậu để ý em gái tui hả?

– Nè, nãy giờ nói nhiều vậy, cậu chỉ nhớ chuyện đó thôi hả? Mấy chuyện kia quan trọng hơn mà.

– Ảnh nói ảnh quyết chí giúp anh để mai một anh hai ủng hộ gả con Lam cho ảnh đó.

– Thì ra cũng vì lợi ích của cậu.

– Đâu có đâu có..._quay sang chặc Sơn_ Nhóc đâm sau lưng hoài mậy.

– Nhưng tính ra hai người giúp Tùng một việc lớn đó, tuy hậu quả ngoài ý muốn một chút nhưng cũng không đến nỗi tệ._Anh Kỳ gật gù ra chiều đắc ý phát hiện một việc vô cùng quan trọng._

– Không tệ, anh còn muốn nó như thế nào mới là tệ._Tùng làu bàu._

– Cha mẹ thường khó chấp nhận con cái có giới tính thứ ba, nhưng cha mẹ cậu được tụi nó chuẩn bị đầy đủ mọi thứ một cách từ từ, không gây sốc. Như vậy rất hay, họ có thời gian suy nghĩ, từ từ chấp nhận cậu mà không làm ra mấy việc tổn thương tình cảm gia đình. Cũng đáng cậu gả em gái cho nó lắm.

– Ha...ha...anh nói đúng lắm. Này cậu phải cảm ơn tui tui đó nha._Xuân đắc ý còn Sơn thì nhăn nhó._

– Mốc xì.... Mà nghĩ cũng đúng. Ban đầu khi về báo tin Vũ Phong sẽ đến, em đã chuẩn bị tâm lý không dễ dàng gì để cha mẹ chấp nhận, sẽ phát sinh nhiều tình huống ngoài ý muốn nhưng họ chấp nhận rất nhanh, lại rất

thông cảm... Bởi lúc đó rồi quá... có thắc mắc nhưng không để ý kỹ lắm. Giờ nghe anh nói em thấy hợp lý hơn nhiều.

Ba người ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn trong phòng, đây là phòng của mẹ Vũ Phong trước giờ vẫn được đóng kín đến bà tổng cũng không được vào. Hôm nay lần đầu tiên Minh Hàn và Vũ Phong được vào.

Người phụ nữ được giới thiệu là mẹ của hai người đang ngồi trên ghế sofa như suy nghĩ cái gì mông lung lắm, một lát sau bà mới cất giọng:

– Ta không nghĩ ông ta có thể để ả lộng tới mức đó. Không thì đã sớm tống ả đi, tránh hai đứa anh em thương tàn.

Minh Hàn và Vũ Phong nhìn nhau. Hai chữ anh em thương tàn thì cũng không đúng lắm nhưng cũng không sai biệt là bao.

Vũ Phong nhớ một ngày nào đó đã lâu lắm, khi mà anh cùng Minh Hàn còn đấu đá nhau từng chút một anh còn có Kim Thành làm bạn, giờ nghĩ lại hình như Minh Hàn không có ai là bạn thân cả. Đến một ngày, khi cả hai hiệp lực chơi bà tổng một trận te tua thì cả hai bắt tay làm hòa, tuy không cùng mẹ nhưng cả hai có một mối sợ chung là ông bố và mối hận chung là bà mẹ và đứa em gái... Thôi thì làm hòa. Từ khi làm hòa cả hai thân thiết và rất hợp nhau, thêm Kim Thành nữa thì bà tổng không một ngày yên thân, cả hai càng bị ông bố mắng ngày càng dữ. Càng lớn sự sợ hãi với ông không giống lúc nhỏ, khi cả hai bước vào tuổi hai mươi cái lo trước mắt là kế vị và gia sản. Bà tổng càng tính toán thì cả hai càng không muốn chịu thua.

Khi ông bố giao chức giám đốc cho Minh Hàn, Vũ Phong ban đầu không giận nhưng cái câu “vì Minh Hàn là con của người phụ nữ ông ta yêu” Vũ Phong bỗng nổi giận vô cớ. Vì người đàn bà đó mà mẹ anh uất ức bỏ đi, vì người đó mà anh không có mẹ, giờ đây cha anh dành cho Minh Hàn mọi thứ...

Nhưng mọi chuyện chắc chỉ dừng ở đó nếu một ngày Minh Hàn không không nói với anh rằng:

– Anh không thể để em làm phó được. Cha không cho phép, cha bảo em còn nông nổi lắm. Không thể giao công ty cho em lúc này.

Vũ Phong như lửa châm thêm dầu. Ai mới là đồng minh của anh? Ai mới là người cùng anh đồng cam cộng khổ? Ai mới là người chia sẻ vui buồn với anh? Mới được cha quan tâm tới lập tức quay mặt với mình. Lời cả hai hứa sẽ hất cẳng bà tổng ra khỏi nhà, cả hai sẽ cùng nhau làm mưa làm gió sẽ thao túng mọi thứ, sẽ cho ông bố đáng ghét kia về hưu sớm... Vậy mà Minh Hàn đã vì lợi quên hết, lập tức nghe lời cha hất cẳng anh. Vũ Phong đã thề, anh sẽ tự lập mọi thứ không coi ai là người nhà nữa, không thêm động vào cái gia tài chết tiệt của ông ta nữa. Anh sẽ như mẹ anh ra đi không chịu nhục.

Vũ Phong bật cười, mỗi thù anh nuôi suốt thời thanh niên bây giờ bỗng dưng đổ một cái rắm vì những thứ anh không hề tính toán được. Về chuyện Tùng và Anh Kỳ ở đâu nhảy vào cuộc đời cả hai anh em làm mối quan hệ căng thẳng giữa hai anh em dường như giảm hết tám phần, thêm một bà mẹ chung nhảy ra thì mọi thứ cứ như trò đùa.

– Vì sao hai đứa lại đấu đá nhau thế? _Mẹ anh bất ngờ hỏi kéo anh ra khỏi những miên man về quá khứ_ Theo mẹ biết cha con không bạc đãi đứa nào?

– Không bạc đãi nhưng cũng không quan tâm._Minh Hàn thở dài_ Ông ấy độc tài gia trưởng, nó làm người ta cảm thấy như ở tù.

– Còn con Vũ Phong?

– À có chút chuyện...chắc là bây giờ cũng không biết có còn là nguyên nhân không?

– ...

– Một người hứa với con cả giang sơn trong tay sẽ cùng nhau hưởng, nhưng có lợi lại quên tình nghĩa... hừ!

Minh Hàn trợn trắng con mắt nhìn Vũ Phong rồi bất ngờ anh lao thẳng vào Vũ Phong túm cổ áo đẩy thẳng xuống nền nhà. Cả hai té chồm lên nhau, một nắm đấm vung lên nhưng Vũ Phong đỡ được hất Minh Hàn té lăn xuống khỏi người anh, lập tức Vũ Phong nghe bụng mình đau quặn, một cú đá của Minh Hàn đã nhanh chóng phi thẳng vào bụng...

– Dừng lại!!_Bà Hoàng Mai hét_ Hai đứa làm cái gì vậy? Biết bao nhiêu tuổi rồi không?

Cả hai dang nhau ra... Minh Hàn vẫn còn hậm hực nhìn Vũ Phong.

– Mẹ hỏi nó thì biết!

– Hỏi em, phải hỏi anh mới đúng.

– Ngồi xuống, nói chuyện cho đàng hoàng.

Vũ Phong và Minh Hàn lại ngoan ngoãn ngồi xuống, không giấu được vẻ không đành tình.

– Con nói, làm sao lại đánh người?

– Nó dám vì chuyện con không bổ nhiệm nó làm phó giám đốc mà đem con ra đùa suốt bao nhiêu năm, đáng đánh.

– Không cần phó giám đốc. Cái chính là anh thấy lợi quên tình nghĩa.

– Đã nói là sau này sẽ giao, có bảo không bao giờ chưa.

– Hừ! Ông ấy nói thì anh nghe ngay. Cái gì mà bảo thẳng này không chín chắn, ngụy biện... Uổng công thẳng em này đối với anh như anh em ruột thịt.

– ...Bốp... Không anh em ruột thịt chứ tụi bay là cái gì?_Bà Hoàng Mai giậm dũ trừng mắt bốp cho Vũ Phong một cái rỗ đau._

– Đáng..._Minh Hàn phụ họa._

– Hừ!

– Còn con sao lại thất hứa với nó.

– Mẹ cũng biết cha mà, ông ấy là cáo già đó...

...Bộp... Minh Hàn cũng không thua gì Vũ Phong, ăn cái bộp đau điếng.

– Nói năng bừa bãi, ông ta là cha con, không được dùng những từ ngữ khó nghe.

– Thì cha, ông ấy đâu có hiền từ gì. Sau khi con đề nghị để vũ Phong đến giúp con ông ấy không những không chịu mà còn cảnh cáo con: “Đừng nghĩ hai đứa làm gì cha không biết. Con an phận lo việc của con cho chu toàn đi, Vũ Phong tính còn nóng nảy bộp chộp chưa thể xử lý việc lớn. Khi nào thấy được cha sẽ cho nó tới công ty làm việc. Còn nếu cả hai tiếp tục gây chuyện cha tổng cả hai ra đường”. Đó nguyên văn, mẹ nghĩ con nên từ chức giám đốc hay ở yên đó chờ ngày nó được bổ nhiệm.

– Lại ngụy biện.

– Chứ mày nghĩ một chức giám đốc chân ướt chân ráo làm được bao nhiêu chuyện._Minh Hàn tức anh ách. Thì ra lâu nay nó cứ úp úp mở mở đi hận anh chính là chuyện này. Nói rõ từ sớm có phải đỡ khổ anh không._

Bà Hoàng Mai muốn cười mà không dám cười. Hai thằng con to đầu mà cứ như trẻ nhỏ giành đồ chơi trước mặt bà.

– Rồi con gái anh con cho một thằng nhóc hả?

– Sao mẹ biết?

– “Sao mẹ biết” Hỏi nghe dễ thương. Mẹ còn biết một thằng nhóc tên Tùng với một đứa tên Kỳ Long nữa kia.

Lập tức Minh Hàn và Vũ Phong giương bộ dạng phòng thủ ra nhìn mẹ.

– Mẹ định làm gì? _Cả hai đồng thanh hỏi._

– Tụi bay làm gì vậy? Muốn ăn tươi mẹ chắc. Mẹ gắp tụi nó rỗi, cũng rất đáng yêu. Con dâu tốt...

– Mẹ!

– Mẹ!

– Sao hả, có thiện cảm với mẹ tụi bay rỗi hả...bộp...bộp...Hừ đốn... Sinh tụi bay ra để tụi bay đối xử như thế hả. Cha con y như nhau.

– Con không giống cha.

– Con cũng vậy.

– Không giống chỗ nào? Đứa nào cũng độc tài, độc đoán, lì lợm. Có chỗ nào không giống hẳn...

– Sao mẹ lại bỏ đi? _Minh Hàn đánh trống lảng sang chuyện khác._

– Rỗi sao giờ lại về? _Vũ Phong cũng không muốn tiếp tục bị mắng._

– Không vì hai đứa bay mẹ không về đâu. Mẹ chưa hả giận về làm gì chứ. Nếu không vì hai cái đứa con trời đánh cả mẹ cũng không nhận ra này...

– Thôi bớt giận mà mẹ... Mà sao mẹ lại chấp nhận chuyện tụi con, không phải mẹ cũng nên giống cha phản đối mới đúng.

– Mẹ mày không cỡ hủ như thế. Nhưng một phần vì lão phản đối mẹ sẽ tác thành, xem lão giám nói không không.

– Thật sao mẹ? _Vũ Phong với Minh Hàn mừng như điên. Không ngờ lại có thể dễ dàng được mẹ ủng hộ thế._

– Không phải cứ ông ấy phản đối là mẹ đồng ý. Con ta ta không muốn dính vào loại người hư hỏng. Mẹ đã nhìn qua chúng, cũng khen hai đứa bay

biết nhìn người. Được, mẹ tác thành cho hai đứa.

– Vậy mẹ chịu đi gặp gia đình em ấy hả mẹ?_Minh Hàn lập tức tóm lấy cơ hội._

– Được! Còn con?_Bà quay sang hỏi Vũ Phong._

– Cũng cần, nhưng chưa phải lúc này. Lúc này cửa con còn chưa bước vào được chứ nói gì tới chuyện khác.

– Em cũng có ngày như vậy, cho biết thế nào là vào nhà thấp thì phải cúi đầu.

Mặt Vũ Phong lúc này đúng là méo xẹo.

– Mẹ vì sao mẹ lại bỏ đi vậy? Thấy cha có vẻ nể mẹ lắm mà, không lẽ ông ấy lỗ có con riêng nên mẹ giận.

– Ông ta hả. Thật ra thì chuyện dài dòng lắm..._Bà Hoàng Mai bắt đầu kể_ Công ty này vốn là của ông ngoại con, nhưng lúc ông ngoại kinh doanh thì nó chưa có tiếng tăm lớn như bây giờ. Mẹ lúc đó quen cha con ở câu lạc bộ khiêu vũ, hợp nhau thì quen lâu dần thành không thể rời ra. Cha con lúc đó đang đi tìm việc, ông ta cũng chẳng giàu có gì.

– Mẹ không ngại cha nghèo sao.

– Ông ta giỏi.

– À, thì ra vậy.

– Không phải chỉ mình mẹ thấy được ông ta giỏi. Ông ngoại con cũng biết.

– Vậy là quá thuận lợi rồi.

– Hừ! Ông trời cũng thử lòng người ghê gớm. Cho đỡ tốt tất có thử thách. Mẹ quen ông ấy vốn không câu nệ chuyện hai bên không môn đăng hộ đối. Ông ngoại con lại khác, ông muốn tìm một chàng rể để thừa kế sự

ngiệp. Mẹ không nghĩ ông ấy lại chọn cha con, đáng ra ông ấy phải chọn những người có cùng địa vị hay kẻ có bằng cấp chẳng hạn.

– Mẹ gan quá, biết ý ông thế mà còn dám...

– Bất chấp ý của ông ngoại mẹ tới với cha con không cưới hỏi. Khi cha con xin được việc làm thì trời xui quẻ khiến thế nào ông ấy xin vào ngay công ty của ông ngoại con. Mẹ thì hời hợt, cha con vì cứ nghĩ mẹ cũng cùng cảnh nên cứ thản nhiên như không. Tới khi mang thai Minh Hàn thì dùng một cái ông ngoại bảo phải gả mẹ vì tìm được chàng rể ưng ý. Mẹ còn đang khóc nháo làm trận làm thương không chịu thì đằng kia cha con đề nghị mẹ trở thành người của ông ta trong bóng tối... Con biết ông ta mặt đây thế nào không? Ông ta dám bảo với người đàn bà bỏ cả vinh hoa phú quý mang thai con ông ấy rằng ông ấy sẽ cưới người khác làm vợ, khi giàu có sẽ chu cấp cho hai mẹ con ta đầy đủ. Diên, mẹ cần gì tiên... Một bên ông ngoại con bảo ông ấy có cấp dưới rất giỏi, gia thế lại mồi côi chưa vợ, đề nghị ở rể theo họ ông ngoại để thừa kế sự nghiệp. Ông ngoại con rất cao hứng, một mực bắt mẹ gả...

– Không lẽ...

– Đúng! Người ông ngoại con chọn trúng chính là cha bay. Thiệt trớ trêu, khi mẹ biết ra thì cục tức càng cao. Không hề mừng, người đàn ông của mẹ vì một gia tài kếch xù vì tiên tài địa vị dám bỏ rơi mẹ... Mẹ ra cho ông ấy hai con đường lựa chọn: Một là bỏ việc làm cưới mẹ, hai là cưới cô tiểu thư đó vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy mẹ và đứa trẻ chưa được sinh ra nữa.

– Vậy cha chọn cái nào?

– Chọn? Hẳn chọn cả hai. Dám đem giam mẹ lại...hừ...còn hứa hẹn sẽ không yêu người vợ chính thức cưới hỏi, sẽ để cho Minh Hàn mai này thừa kế sự nghiệp của ông ta. Đúng tư cách là người đàn bà sẽ cưới ông ta chính thức thì cả nhà ta bị lừa tiên, còn tư cách người yêu của ông ta thì ta bị lừa tình. Đâu có dễ vậy...

– Vậy cuối cùng sao hai người lại có thêm con._Vũ Phong vô cùng thất
mắc_

– Thì mẹ đợi tới sát ngày cưới thì gọi người tới đem mẹ về. Con biết
cái mặt cha con lúc mẹ xuất hiện như thế nào không? Mẹ chỉ cần nhìn thấy
cái mặt cha con lúc đó là thấy hả biết bao nhiêu giận. Mẹ định sẽ vạch mặt
ông ta, nhưng sau khi xác nhận rằng mẹ đúng là người ông ta phải cưới...
Mẹ tới giờ con ân hận... Mẹ đã bị cái mặt hạnh phúc vui mừng đến đỏ
bừng của lão làm mẹ bỏ mất thời cơ tốt vạch mặt lão lừa đảo.

– Chung quy cũng vì mẹ yêu cha, nhưng cha cũng lợi hại thiệt. Dám
toan tính ly miêu tráo chúa, đem con mình thế chỗ chân mệnh thiên tử.
Nhưng nếu cha sinh một đứa khác thì nó cũng là con ông vậy. Là con
nè_Vũ Phong chỉ chỉ mình_ Hèn gì bà tổng nói không sai, Minh Hàn là con
của người yêu, còn con là con của người vợ bị ép cưới. Nếu mẹ là hai
người khác nhau hay là một thì bà ta cũng nói không hề sai.

– Kết quả tốt đẹp thế sao mẹ lại bỏ đi?

– Nhưng sau đó cục tức không thể bỏ xuống được, mẹ cứ canh cánh bên
lòng. Nếu đứng ở địa vị mẹ là cô gái ông ta dưỡng bên ngoài thì bao lâu
ông ta vì vợ đẹp con ngoan mà ruồng bỏ hai mẹ con hay không, ông ta từng
làm qua một lần rồi đấy thôi. Nếu đứng địa vị là con gái ông ngoại con, mẹ
là vợ chính thức của hắn mà hắn lại dưỡng một người khác ở bên ngoài
yêu hơn yêu mẹ, dám dự định đem con của một người đàn bà khác chiếm
đoạt địa vị của mẹ, sự nghiệp của ông ngoại con... Những chuyện này gặm
nhấm mẹ mãi đến một ngày mẹ không chịu nổi đã bỏ đi...

– Bỏ cả con, tội con còn nhỏ như vậy...

– Ông ấy dễ gì cho mẹ mang theo hai đứa bây, hai đứa bây lúc đó là bảo
bối của ông ta đó chứ. Có cái thứ gì được quảng cáo là tốt cho trẻ con mà
ông ta không tha về nhà. Chết đây đó có sử dụng hết đâu. Ông ngoại con
lúc đó rất tâm đắc đã chọn được một chàng rể quý yêu vợ yêu con. Không
biết là suýt nữa thì mất cả không còn gì.

Minh Hàn và Vũ Phong lại nhìn nhau như không bao giờ tin rằng chuyện bà Hoàng Mai kể là sự thật.

– Vậy sao sau này ông ấy lại cưới vợ, lại đâu có coi tội con vừa mất miếng nào đâu...

– Ông ta làm vậy để mẹ nóng ruột quay về Nhưng mẹ thừa biết ông ta chẳng làm hại tới tội con đâu...Cuối cùng...ông ta ra chiêu lấy vợ kế...

– ...

– Mẹ càng không về

– Cuối cùng...?

– Thật ra nhiều năm nay ông ta vẫn lảng nhảng theo năn nỉ mẹ về Nhưng sẽ diện bảo khi nào mẹ bằng lòng về thì mới chịu bỏ người đàn bà đó...không thì cứ để cô ta chiếm hết những gì đáng ra là của mẹ. Xì!! mẹ mà cần sao...

– Vậy rốt cuộc tội con là người chịu thiệt thòi nhất.

– Mẹ biết, cho nên lần này về là để cho hai đứa bay...ha... Người mẹ này tốt không?

– Trời ơi, có cha mẹ kiểu này thì không có còn hơn._Vũ Phong than thở_

– Còn nói nữa đừng hòng mẹ đi hỏi vợ cho.

– Không có, có mẹ là tốt nhất..._Vũ Phong cười nịnh nọt cầu tài_

– Mẹ lần này về luôn?

– Không muốn cũng không được. Mẹ đã thỏa thuận với cha tội bay. Ông ta đồng ý chuyện của tội bay, mẹ sẽ về

– Ôi trời! Hoan hô mẹ. Mẹ là nhất..._Minh Hàn ôm mẹ nịnh nọt không thôi_

– Vậy mẹ sẽ tái hôn với cha hả?

– Ta có ly hôn lúc nào đâu mà phải tái hôn_Bà Hoàng Mai bình thản trả lời_

– Hả?

– Hả?

– Vậy bà tổng!!! Thì sao...o?

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 25

...Cuối cùng Tùng về nhà trọ ở còn Vũ Phong bắt đầu sự nghiệp đi xin lỗi ông bà nhạc. Vũ Phong nghiên rỗng nghiên rỗng nhìn chai Whisky trị giá gần bảy triệu đồng nằm trước mặt, chai rượu này anh đã cho người mang tới tận nhà Tùng ở Long An với tấm thiệp ngỏ ý xin lỗi gia đình, nhưng ngay lập tức nó được gửi quay trở lại với lời từ chối rất lịch sự: “Chúng tôi rất cảm ơn ông chủ đã có lòng tốt gửi tặng, nhưng do gia đình chúng tôi không biết thưởng thức loại rượu này nên kính gửi lại ông. Chúng tôi xin nhận ý tốt của ông thôi vậy”.

– “Như thế này vẫn chưa ưng ý sao?”

Vũ Phong do thấy gia đình Tùng cũng không phải hàng quý tộc gì, nói trắng ra là nghèo. Sợ họ không biết giá trị của rượu nên anh chọn một chai tầu tầu để họ có thể thưởng thức được. Nhưng có vẻ như anh quá xem thường gia đình Tùng, lời từ chối cũng rất hòa nhã tỏ ý không để ý lời xin lỗi vào tai. Anh đang không biết họ có thực sự là những người quê mùa ít học không nữa.

Ngay lập tức anh đích thân chọn một chai khác đắt gấp ba. Anh tự hài lòng lần này họ sẽ nhận, nhưng cũng chẳng bao lâu người anh phái đi lại mang nó về với những lời cảm ơn vô cùng ôn tồn.

– “Vẫn không được!!”

Người anh phái đi thấy ông chủ nổi giận với mình vì làm việc không có kết quả thì rất lo sợ nên vội góp ý.

– Nhà đó có nhiều phụ nữ, hay ông chủ thử tặng vài vốc xem. Phụ nữ thường dễ mềm lòng hơn...

– Cũng đúng ha, lần này mà được, anh sẽ được thưởng một tháng lương.

– Cám ơn ông chủ.

Vũ Phong lại đích thân tìm các loại vải gấm thượng hạng của Trung quốc, chắc hẳn sẽ làm cho mẹ và cô em gái của Tùng mê mẩn lòng. Nhưng cũng không khác gì mấy lần trước, vải vóc lại nằm trước mặt anh với lời từ chối “Chúng tôi làm ruộng vải vóc ngoại quốc quá quý không biết mặc vào lúc nào”...

Không sử dụng vải ngoài nước thì vải trong nước, lụa Hà Đông là lựa chọn đầu tiên. Nhưng kết quả cũng không khả quan hơn. Mặt mày Vũ Phong xuống sắc thấy rõ, người thay anh mang quà đi cũng mặt mày méo mó. Anh đã tra hết mọi tư liệu, tìm mọi thông tin, kiếm những món hàng có giá trị có ý nghĩa... Nhưng tất cả đều bị hoàn lại y nguyên.

– Trời đất, bây giờ phải làm sao đây!!!!!!!!!!!!!!

– Tôi cũng không biết...! Ông chủ! Họ thiệt chặt lòng chặt dạ. Tôi tới họ tiếp rất nồng nhiệt nhưng một thứ cũng không nhận... liên tiếp thất bại thiệt tôi cũng không biết phải trả lời anh làm sao. Thôi, hay anh nhờ người khác có duyên ăn nói hơn tôi biết đâu có hiệu quả.

– Anh đi nhiều lần biết tính họ còn thuyết phục không xong, người khác chắc chắn thảm bại. Thôi anh về nghỉ đi, tôi nghĩ ra cách gì khác sẽ gọi anh.

– Vâng, ông chủ cũng nghỉ sớm.

Nói rồi anh ta nhanh chân chuồn mất. Vũ Phong ngẩn nhìn đám quà cáp bị trả lại chất thành một đống trong góc phòng làm việc của anh. Rượu có, vải có, quần áo, mỹ phẩm, trang sức, bánh trái, đồ gia dụng... không thứ gì có thể làm gia đình Tùng dễ mất. Vũ Phong lấy cho mình một chai rượu, nốc một hơi. Anh điên đầu với câu đố không một chút gợi ý cho đáp án nào từ gia đình Tùng. Việc anh tưởng dễ không ngờ lại khó như thế, giờ anh mới cảm thấy vô cùng tiếc nuối cơ hội mà anh đã đánh mất.

– “Nghĩ đi Vũ Phong, nghĩ đi... Làm sao...làm sao...làm thế nào đây??”

Vũ Phong nghĩ ra một chiêu cuối cùng, anh gọi kiến trúc sư thiết kế xây lại nhà của Tùng. Anh chắc hẳn đây là một món quà vô cùng lớn, người nông dân cả đời chỉ mong xây được một căn nhà tử tế... Anh chắc chắn họ sẽ không thể từ chối món quà quá hậu này. Dù có giận lắm thì họ cũng sẽ suy nghĩ lại. Chỉ cần họ lung lay là anh có cơ hội...

Nhưng...

“Nhà chúng tôi ông bà xây theo phong thủy để con cháu đời đời sống bình an hạnh phúc không thể xây lại”.

Vũ Phong không kìm chế được nữa, anh nổi điên lên. Quảng tất cả đồng quà cáp bị trả vềbay tứ tán. Mặt anh đỏ phừng phừng vì giận, anh chưa từng hạ mình xin xỏ ai... Vậy mà bao nhiêu tâm tư anh bỏ vô đám quà cáp đi xin lỗi cái gia đình quê mùa đó... Thế mà họ không chút biết đi đâu. Nếu không giữ lời hứa với Tùng một cọng lông cũng không đụng tới họ thì bây giờ anh đâu có khổ sở như vậy... Cả Tùng nữa, từ hôm ra viện tới nay cũng không cho anh gặp mặt. Không nhắc thì thôi, nhắc tới lửa giận càng cháy phừng phừng.

Nhưng chẳng được một ngày Vũ Phong đã xui lợ, cái gia đình nhà quê đó anh mà không năn nỉ được thì anh chỉ có con đường ôm tương tự mà chết. Không thể gặp Tùng thì không có gì khó chịu bằng, mất mặt cũng không sao, không được keo này ta bày keo khác.

Vũ Phong đi tìm người duy nhất chịu giúp đỡ anh.

–“Ngu ngốc, thật không ngờ mẹ có thằng con ngốc như thế... Con đối xử với người ta như vậy thì từ chối lịch sự đã là may cho con rồi... Tự thân đến nơi xin lỗi đi, họa may người ta thương con trai người ta mà tha cho.”

– Ha...ha...hi...hi...hi..._ Anh Kỳ cười ngất_ Ôi không ngờ mẹ anh... hi hi... Bác ấy thực sự nói với Vũ Phong vậy sao?

– Đúng, anh ng ồi ngay bên cạnh nghe rõ ràng.

Minh Hàn kể chuyện Vũ Phong cho Anh Kỳ nghe khi hai người đang ng ồi đợi ăn cơm trong phòng khách nhà Anh Kỳ. Anh cũng không quên kể chi tiết những gì Vũ Phong đã làm để đi xin lỗi gia đình Tùng khiến cho Anh Kỳ cười mãi không thôi.

– Em chỉ nghe thằng Sơn về báo cáo lại là quà đất ti ền cứ cái này trả về thì cái kia lại tới, Tùng ban đầu còn bực mình vì Vũ Phong vẫn sử dụng sức mạnh đ ồng ti ền, nhưng thấy anh ta kiên nhẫn như vậy nên bây giờ nó cứ ng ồi thờ dài không thôi. Nếu biết Vũ Phong đã cực khổ thế... hi...hi... Không chừng chạy tuốt về quê năn nỉ phụ ấy chứ.

– Đáng ra cậu ấy phải tự đến nhà nói chuyện từ đầu thì hay hơn.

– Cha!

– Bác!

Cha Anh Kỳ ra phòng khách nghe được chuyện của hai người thì góp ý.

– Nếu cậu ấy thực tâm muốn xin lỗi, mang ít trà rượu đơn giản tự thân xuống nói chuyện đi.

– Hiệu quả không bác?

– Vậy phải coi thái độ thành tâm của cậu ta tới mức độ nào.

Minh Hàn tốt bụng mang ý kiến của cha Anh Kỳ về nói lại với Vũ Phong.

– Chắc không? Bao nhiêu thứ đáng giá cũng không lay chuyển được, ít trà rượu? ... Đừng xúi bậy đi._ Vũ Phong vô cùng nghi ngờ lời khuyên của Minh Hàn_

– Xúi em làm gì, đó là do cha Anh Kỳ nói, tin hay không, thử hay không tự quyết định đi.

Vũ Phong không tin nhưng hết đường đành phải làm thử. Anh mang cặp rượu nếp cùng cặp trà lài tự thân đến nhà Tùng...

Đặt trà rượu lên bàn, Vũ Phong ng ồi lại nơi anh đã từng ng ồi nhưng... lần này Vũ Phong thực sự h ồi hộp. Anh đánh mất sự tự tin của lần trước đến đây. Vũ Phong cẩn thận quan sát thái độ cha Tùng, anh đã đợi một buổi sáng mới gặp được ông. Vũ Phong cũng không dám phàn nàn gì về việc phải chờ đợi. Câu đầu tiên cha Tùng nói khi nhìn thấy anh là “À cậu mới tới chơi, tôi bận ra ruộng phụ má sắp nhỏ một tay. Cậu đợi lâu không?” Vũ Phong cho vàng cũng không dám tỏ thái độ bất mãn chỉ dám trả lời hai chữ “không lâu”. _“Mời cậu vào nhà uống nước”_ cha Tùng vẫn thái độ nhẹ nhàng mời anh vào nhà.

Thái độ bình thản của cha Tùng làm anh đâm lạnh lưng. Có mắng hay than thở ca cẩm gì đó dễ hơn là cứ im im vậy.

– Đây là chút trà rượu cháu mang biếu hai bác._ Vũ Phong thận trọng nói_

– Trà, rượu?

– Vâng, rượu nếp than, trà lài rất thơm._ Vũ Phong không nhận ra mình đang trả lời một cách vô cùng ngố_

– Ừ...

– Cháu... cháu tới để... xin lỗi hai bác... chuyện... chuyện lần trước cháu thất hứa._xin lỗi người khác, anh nói thật không quen miệng_

– Chuyện lần trước? Tùng nhà tôi không nói với cậu là chúng tôi đã không để bụng sao? Em nó không tốt số cũng đành chịu...

– Không phải...không phải như vậy đâu. Là do con giận quá làm bậy... _Vũ Phong lấy bình tĩnh, “chuẩn bị vô vấn đề chính r ồi đây”_

– Giận?

Cha Tùng có vẻ như muốn nghe lý do, Vũ Phong thở phào. Ông ấy muốn nghe anh nói thì tỉ lệ thành công rất cao.

– Vâng, con biết lần trước do con thất tín... Nhưng bác có thể nghe con giải thích một chút rồi hãy quyết định xem có thể tha thứ cho con không?

Vũ Phong giữ vẻ ngoài thật điềm tĩnh, thật chân thành. Anh cũng cố gắng nhớ những gì tư vấn viên đã nói cho anh biết, những điều anh đã chuẩn bị sẵn để nói trước khi xuống đây. Nhưng thực lòng đứng trước một người không có ham mê vật chất anh thật vất vả đối phó. Cái chữ tình chữ nghĩa cả chục năm không sử dụng bây giờ cứ phải liên tục nói làm anh mệt còn hơn đi đánh nhau. Chậc... Càng lúc anh càng tiếc cái cơ hội ngàn vàng mà anh đã bỏ qua...

– Lần trước là con giận quá mất khôn...

– Giận quá mất khôn?_Cha Tùng hỏi lại_

– Vâng! Bác cũng biết con rất yêu Tùng và Tùng cũng nói rất yêu con, vậy mà em ấy lại lẳng lặng về nhà lấy vợ. Ngày đó nếu bác không đến xin phép... sợ rằng em ấy có con luôn con cũng không biết.

Vũ Phong trong bụng than thầm, mai một Tùng biết anh đổ hết tội lên đầu cậu liệu cậu có bỏ qua không, nhưng chuyện trước mắt quan trọng hơn. Tùng đã nói anh năn nỉ được gia đình cậu thì cậu cũng tha thứ cho anh. Anh cũng xét kỹ cách này không có trong những gì anh “thử” với Tùng nên Tùng sẽ không thể bắt lỗi anh được.

– Nó thực sự không hề nói với cậu?_ Ông chợt nhớ lại khuôn mặt lúc trắng lúc xanh của Vũ Phong khi ông đến xin cho Tùng nghỉ về làm đám hỏi._

– Con không dám nói dối, bác có thể xác nhận lại. Bác thông cảm cho con, tình cảm lẫn át lý trí. Con đã rất giận nên mới hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

– Ý cậu muốn nói cậu làm vậy vì giận nó giấu cậu?

– Con rất thương em ấy, bác có thể suy nghĩ giúp con xem... Bỗngưng em ấy dối con đi lấy người khác. Con thực rất...

– Nhưng chẳng phải cậu đã xuống tận đây, lại làm cho gia đình tôi tin cậu.

– Vâng, những gì con nói đâu không hề giả dối. Con đến đây hôm nay là để thực hiện những gì con hứa. Con có thể làm mọi việc chỉ để được bác chấp nhận.

– Con tôi không nói vậy.

– Tùng...Tùng đã nói gì..?

– Anh không thương nó đâu, anh không nên...

– Không phải_Vũ Phong ngắt ngang lời cha Tùng nói_ Em ấy giận con đã làm gia đình buồn lòng nên mới nói như vậy.

Vũ Phong tiến từng chút một, anh không dám đánh nhanh tiêu diệt gọn. Những người trong gia đình Tùng không giống bất cứ tuýp người nào anh từng đàm phán qua, không có gì để cho họ bận lòng ngoài hạnh phúc niềm vui của con trai. Anh biết mình không thể vội vàng...

– Con đã đến gặp Tùng, nhưng con cũng muốn xin lỗi gia đình. Con sẽ thực hiện lời con hứa với bác, còn sau đó bác có chấp nhận hay không con cũng không hối tiếc. Con không muốn ở trong lòng Tùng con là người làm cả gia đình em ấy phiền lòng, con cũng không muốn trong mắt mọi người con là một người bạn xấu của Tùng.

Vũ Phong nói mà mồ hôi anh đổ từng trận từng trận. Cái câu này là người tư vấn sau khi nghe toàn bộ câu chuyện rồi dạy anh. Có nghĩ tới rụng hết tóc anh cũng không thể nghĩ ra được những lời nói ủy mị đến vậy. Cái gì mà không cần tha thứ cái gì mà không hối tiếc. Không được anh sẽ cưỡng cho được, nhưng có đi đâu anh phải thay đổi cách cưỡng thôi, thiết thời cũng phải chịu. Cha Tùng nhìn chăm chăm vào Vũ Phong một lát rồi mới nói.

– Nếu cậu đã thành tâm như vậy thì chúng tôi cũng không phải những kẻ không biết đi đâu. Gia đình tôi nhận lời xin lỗi của cậu, nhưng những gì cậu từng gọi tới thì chúng tôi ở đây nông thôn không biết cách dung, để đó chỉ thêm chật nhà. Cậu không cần gọi bất cứ cái gì tới nữa, trà rượu này chúng tôi nhận là đủ rồi. Chúng tôi đã chấp nhận lời cậu xin lỗi vậy cậu cũng không cần thực hiện lời hứa làm gì. Cậu có thể an tâm về rồi.

Vũ Phong than thầm trong bụng, không ngờ ông già cao tay thật, một phát danh chính ngôn thuận đuổi anh làm anh không thể nói thêm câu nào. Nhưng anh về bây giờ là tiêu hết, Tùng của anh sẽ chẳng chịu cho anh gặp.

– Con nói được làm được, con sẽ giữ lời hứa không thì Tùng lại không xem con ra gì. Bác đừng ý cho con hoàn thành những gì con hứa con mới có mặt mũi đi xin lỗi Tùng, trong lòng con mới coi là đã được gia đình tha lỗi.

Vãi cả mồ hôi hột, không hiểu sao nói mấy câu đại loại như vậy khiến anh vất vả chết người. Còn chiêu cuối cùng thôi, chiêu cuối cùng tư vấn viên đã trang bị cho anh nếu không được anh chỉ có nước bất chấp, tiếp tục “bắt người đem về nhốt tiếp”.

Vũ Phong đứng lên, hướng cha Tùng cúi gập nửa người song song mặt đất.

– Mong bác chấp nhận.

Cha Tùng thoáng im lặng, Vũ Phong cũng không ngẩng đầu. Ông im lặng bao lâu thì anh cúi đầu bấy lâu, cuối cùng...

– Tùy cậu.

– Cảm ơn bác.

Vũ Phong thở phào, trong lòng thật ra là cất được gánh nặng ngàn cân, nếu ông ấy làm cứng nữa anh cũng không biết phải làm sao. Tư vấn đã nói, cha Tùng là tuýp người trọng tình cảm... chiêu này mà không được

anh chỉ còn nước cuốn gói. Trời cũng còn chưa triệt đường tình của anh cho anh cơ thêm cơ hội nữa.

– Nhưng tôi không thể thay con tôi quyết định gì cả, tất cả tùy nó vậy.

– Vâng, Tùng không tha lỗi cho con thì con cũng không hối tiếc vì con đến để xin lỗi gia đình, mong gia đình hiểu được tấm lòng của con và tha lỗi cho những gì trước đây con đã làm.

– Thôi tùy cậu.

Vũ Phong đã cười trong bụng, anh này giờ chỉ có nhắc tới lời anh hứa chứ không nhắc tới từng chuyện cụ thể. Chuyện anh hứa ngoài việc anh ở đây làm quen với hoàn cảnh của gia đình Tùng, trông một luống rau còn có một chuyện vô cùng quan trọng là cha mẹ anh phải tới gặp cha mẹ Tùng. Hừm! Tùng đòi anh phải có sự tha thứ của gia đình cậu còn gia đình cậu thì bảo không thể quyết, bên đẩy qua bên đẩy lại cho anh vào thế tiến thoái lưỡng nan, vậy anh sẽ để cho Tùng há miệng mắc quai. Khi hai nhà người lớn nói chuyện xong hết coi Tùng còn dám nói không với anh không.

Vũ Phong lập tức ở lại nhà Tùng, anh không muốn có chuyện phát sinh nữa.

Vũ Phong muốn ở lại ngay lập tức làm cha Tùng cũng không biết làm sao, đành để thằng con út của ông giúp đỡ và làm hướng dẫn cho Vũ Phong trong những ngày anh ở lại, ông cũng hy vọng anh chịu không nổi cuốn gói luôn, nhưng đâu đó trong lòng ông cũng muốn anh đừng dễ dàng bỏ cuộc mà tiếp tục ở lại. Mâu thuẫn quá ông chán nản lắc đầu.

Thằng em út của Tùng chắc thua anh phải mười mấy tuổi. Nó chỉ chỗ anh sẽ dùng để ngủ, nó thản nhiên gọi anh một tiếng chú làm anh cứng cả người.

– Gọi anh Phong đi, anh là bạn của anh hai em. Đừng gọi chú.

– Dạ, anh Phong._Thằng nhỏ ngoan ngoãn đồng ý_ Chỗ này là chỗ anh hai em, giờ anh không có nhà anh nằm đỡ đi. Không có chỗ nào khác nữa

đâu.

– Ủ.

Chỗ ngủ của Tùng ở phía sau nhà cạnh cái bếp, từ đó có thể nhìn thẳng ra sân sau, quanh giường có vài tấm phên che gió còn ngoài ra có thể nói là trống hoác.

– Này nhóc, dẫn anh đi một vòng đi._Vũ Phong đề nghị với thằng nhóc còn đang mở to mắt nhìn anh đang loay hoay với chỗ ở mới_

– Dạ được!!_ Nó hăng hái đồng ý_

Vũ Phong đi theo nó tham quan xung quanh, anh đã ở lại thì cũng muốn nhìn ngó xung quanh xem hoàn cảnh như thế nào để tiện bề xoay sở. Lần trước đến rồi đi vội vàng nên anh không quan sát kỹ lắm, lần này dạo một vòng từ vườn vào nhà anh mới thấy nhà Tùng thật nghèo, ngoài đất đai để trồng trọt và những đồ gia dụng không thể không có thì hầu như chẳng có thứ gì. Được cái vườn tược sạch sẽ thoáng mát, chỗ nào trồng trọt được đều tận dụng cả. Trong nhà ngoài căn buồng của cha mẹ Tùng thì ở gian dưới có hai cái giường nữa là chỗ ngủ của mấy người em Tùng, hai cô gái cùng thằng nhóc đang đưa anh đi dạo, nhìn một vòng đúng là chẳng có chỗ nào thích hợp cho anh ngoài cái chỗ đã được chỉ.

Tham quan xong anh quyết định cho hai người đi theo anh ra thị trấn mua một số vật dụng cần thiết, anh biết trong thời gian anh ở lại nhà Tùng anh sẽ cần sự hỗ trợ của họ rất nhiều. Một ít quần áo được chuẩn bị cũng là hai người này mua giùm, vì chắc chắn một điều những thứ anh có sẵn sẽ không thể mặc được ở đây, thêm một ít đồ dùng cá nhân tối thiểu không thể thiếu. Vũ Phong cũng thường trực yêu cầu người tư vấn viên đã tư vấn cho anh phải tiếp điện thoại anh hai bốn trên hai bốn, phòng những trường hợp anh không ứng phó được.

Loay hoay tới chiều anh thiếu não nhìn giang sơn mới của mình. Một chiếc giường tre cũ kỹ, vách xung quanh được giắt vài món đồ cá nhân, một cái thùng lớn được trợ lý kiểm cho để đựng quần áo. Gối, chăn, màn

đầu của Tùng để lại nhưng anh chẳng thể nằm nổi... Cứ tưởng như nằm trên đá vậy. Đành phải đổi...

Bây giờ Vũ Phong đâm lo không biết liệu việc năn nỉ được Tùng với gia đình và việc vượt qua được thời gian sống ở đây cái nào khó hơn.

Bữa cơm tối đầu tiên của Vũ Phong cũng vất vả không kém. Vũ Phong cũng không bị bỏ cho tự lo, tới giờ ăn thì Lam-em gái Tùng đến gọi anh cùng ăn cơm với gia đình. Trên bàn một nĩa cơm to đùng nhưng trái lại thức ăn thì rất ít. Canh chỉ đơn thuần có vị rau xanh, cá chỉ mặn.

– Hôm nay có anh nên mẹ chiên thêm trứng._Thằng út chỉ đĩa trứng chiên trên bàn nói với Vũ Phong_

Vũ Phong chỉ biết cười trừ, trời! Anh không biết bữa cơm đầu tiên sẽ ra sao đây. Anh không kén loại thức ăn nhưng vị phải ngon, chỉ cần chế biến tốt anh đâu ăn được. Nhưng... nhìn sự chờ đợi phản ứng từ anh của cả gia đình Tùng Vũ Phong đành bậm bụng cần dừa.

– Cám ơn bác gái.

– Mấy đứa ăn cơm đi._ Mẹ từng giục mấy đứa em Tùng còn đang lo nhìn Vũ Phong_ Dừng nhìn anh như vậy... Tụi bay nhìn vậy làm sao anh ăn cơm.

– Dạ... không sao, không sao.

Vũ Phong cho miếng cơm đầu tiên vào miệng, cảm nhận thật khó chịu. Hạt cơm rời rạc, không dẻo thơm như anh thường được ăn. Nhưng anh cũng đành phải cố gắng nhai thật tự nhiên. Anh không thể quên đi điều kiện tối quan trọng là sống cuộc sống của Tùng để hiểu hoàn cảnh gia đình Tùng. Nuốt xuống được một miếng cơm với Vũ Phong thiệt trầy trật.

– Cậu ăn thêm đồ ăn đi, đồ ăn không ăn được sao?_Mẹ Tùng nhắc nhở khi thấy anh chỉ nhai cơm trắng_

– Dạ không... Bác cứ để con tự nhiên.

Vũ Phong đành gắp một miếng trứng, món làm thêm để đãi anh, cũng không cải thiện hơn cơm trắng là bao nhiêu. Suốt bữa Vũ Phong cố ăn từ từ để không làm người nhà Tùng thấy anh không nuốt nổi mà cũng để anh không phải nuốt quá nhiều thứ kinh khủng này. Tối đó hiển nhiên đói meo là đi đâu không thể tránh khỏi. Vũ Phong nhớ bữa cơm ở nhà do đầu bếp bảo bối của anh làm, cơm dẻo canh thơm thịt cá đặc sản có thiếu thứ gì. Thứ gì cũng là mỹ vị.

Sau bữa tối cùng gia đình Tùng, Vũ Phong ngồi trên giường ngó ra sau vườn tối om mà thở dài. Chẳng hiểu sao anh lại để cho thằng nhóc đó đi vào tìm anh làm chi để bây giờ anh vất vả thế này. Anh muốn ngay lập tức quay về thành phố gọi đám tư Hùng đi bắt người, xích luôn trong nhà cho khỏe, nhưng nhớ bộ dạng Tùng lúc đến bảo chia tay với anh làm anh lại ảo não. Lần này anh chết chắc, mới có bữa cơm với tấm tấp thôi là anh đã hoảng rồi vậy thời gian tới thì biết làm sao chịu nổi đây? Vũ Phong ơi là Vũ Phong anh tung hoành ngang dọc có thứ gì làm anh sợ kia chứ, vậy mà mới có một buổi chiều đã làm anh xất bất xang bang.

Nhớ tới cái nhà tắm giữa trời đầy rong rêu, trên đầu trống lốc, tường gạch chỉ cao tới ngang vai với miếng ni lông làm cửa. Trong nhà tắm chỉ có mấy cây đinh dùng để mắc quần áo, cái lu đựng nước trên còn gỉ sét cái ca múc đã bạc màu. Trong khi Vũ Phong còn phân vân không biết làm thế nào thì Lam đã đưa cho anh cái rổ nhỏ trong đó đựng một cục xà bông với cái bàn chải, anh được nó thuyết minh là dùng để chà chân.

– Vậy gọi đầu bằng gì?_Thực ra Vũ Phong hỏi các có con nhỏ thôi chứ anh còn chưa biết phải tắm thế nào. Lam nhìn anh rồi nói_

– À, người thành phố chắc không xài xà bông để gọi đầu luôn, chờ em lát.

Nó chạy đi mang đến cho Vũ Phong chai dầu gội đầu bọ kết, chai này mẹ nó mua cho hai cô con gái sử dụng riêng. Lần này Vũ Phong dở khóc dở cười thật sự. Ôi trời... Anh tuy không chú ý lắm đến mỹ phẩm nhưng trong phòng tắm thứ nào sử dụng ra thứ ấy, chưa kể các loại tinh dầu, nước

hoa... Đưa anh mỗi chai dầu gội và cục xà phòng... Vũ Phong thật không biết nên làm thế nào...

– Để em xách nước cho anh.

Lần này Vũ Phong không dám để Lam làm, dù gì anh cũng là đàn ông lưng dài vai rộng chẳng lẽ để cô em gái đi xách nước cho anh tắm. Nhưng cái việc xách nước cũng nhiều khê không kém. Từng gàu từng gàu nước phải dùng tay kéo từ dưới giếng lên, mang qua khoảng sân rộng mới đổ vào lu nước trong nhà tắm. Vài thùng đã khiến anh vất vả đổ mồ hôi, hai lòng bàn tay rất buốt, thở không ra hơi. Lam cuối cùng thấy anh chật vật quá đành giằng lấy gàu mức nước.

– Anh chưa quen, để em làm cho.

Vũ Phong đành đầu hàng, giờ thì chẳng còn mặt mũi đàn ông gì nữa. Anh vốn quen được phục vụ bây giờ đề ra tự làm thiệt kêu trời không thấu. Lam nhẹ nhàng đi lại vài lần đã đổ đầy lu nước, nó cười bảo anh có thể tắm. Vũ Phong buột miệng.

– Em thiệt giỏi.

Lần này Vũ Phong khen thật lòng không phải tính toán lấy lòng. Cái gàu nhỏ mà thiệt khó chịu.

Vũ Phong mệt mỏi nằm xuống, anh vừa nói chuyện với tư vấn viên xong. Lời khuyên được đưa ra là hãy hòa nhập với gia đình Tùng không nên tự cải thiện để có thể tiện nghi hơn. Có nghĩa người nhà Tùng sống thế nào anh sống thế ấy.

Vũ Phong một đêm mất ngủ vì giường cứng và lạnh, gió cứ thốc vào, côn trùng thì cứ rỉ rả ồn ào chết được, gần sáng thì đám gà cứ gáy um sùm không dứt, anh chịu thua không thể chợp mắt chưa kể việc tắm rửa không thỏa đáng làm cả người anh cứ rín rít khó chịu. Xoay sở trên giường của Tùng cũng là một vấn đề. Anh quá cao để vừa cái giường của cậu, Tùng cũng không phải dạng nhỏ con, anh tự hỏi cậu làm sao với cái giường đầu thừa đuôi hụt này. Lăn qua lăn lại trời càng về khuya càng lạnh, mọi

khi ôm Tùng trong lòng vùi giữa đông chăn nệm ấm áp êm dịu...thật nuối tiếc.

Sáng vừa ng ổi dậy cả người anh đau như d ần. Trời, mới có ngủ không mà như vậy chẳng biết tới khi lao động như một nông dân thì anh còn thể tham tới đâu nữa.

– Cậu không ngủ được hả?_Cha Tùng nhìn đôi mắt thâm qu ầng, khuôn mặt phờ phạc của anh mà hỏi_

– Tại không quen chỗ ngủ thôi ạ, vài ngày sẽ không sao._Vũ Phong đành kiếm đại cái cố để qua ải_

– Ủ._R ồi ông cũng không để ý tới anh nữa mà phụ vợ mang đồ đạc ra ruộng làm_

Mà nhà Tùng dậy thực sớm, anh khi cần làm việc không phải không thức khuya dậy sớm nhưng cái không khí ở đây lại khác. Ai cũng dậy sớm, không chỉ nhà Tùng mà cả làng cả xóm đều thế. Mấy đứa em Tùng cũng vậy, sáng sớm Lam lục tục bắc cơm, hai đứa kia thì chuẩn bị đến trường. Nháy mắt chỉ còn anh trong nhà, trước khi đi Lam còn dặn anh.

– Em ở ngoài vườn, tuốt ở cuối ấy, cần gì anh cứ tìm em. Đồ ăn sáng trên bàn anh đói cứ ăn đi.

– Ủ.

Vũ Phong chẳng biết làm gì ngoài ngó qua ngó lại căn nhà trống trơn. Anh bắt đầu giải quyết công việc của anh. Anh thực ra cũng không rảnh, chẳng mấy chốc điện thoại đã reo dồn dập. Không thể giải quyết công việc trực tiếp thì đành làm qua điện thoại vậy.

Buổi trưa khi trời bắt đầu nắng gắt, cả nhà Tùng lại về đông đủ, lại rửa ráy tay chân ăn cơm trưa. Bữa cơm cũng y như hôm qua, cũng chỉ với rau và trứng chiên đậm bạc. Sau bữa trưa thì ai cũng ngả lưng nghỉ một chút. Tầm hai giờ thì Linh, cô em gái còn lại của Tùng đến hỏi anh.

– Anh muốn ra vườn với tụi em không?

Ở nhà cũng chỉ ngó qua ngó lại nên Vũ Phong đồng ý. Anh theo cô nhỏ ra sau vườn chơi, mà thực ra chỉ có anh chơi chứ cô nhỏ đi nhổ cỏ cho đám rau. Vũ Phong nhìn mấy luống rau xanh mướt nhủ thầm. Anh phải đạt được một đám cũng xanh mướt vậy mới có “vợ” được.

– Anh làm gì giúp em được không?_ Vũ Phong cẩn thận hỏi_

Anh có thể nhổ cỏ bỏ vào ki đất, một lát em mang đi đổ.

– Ừ...

Tần ngần nhìn anh vài cái, Linh chỉ xuống mấy cây màu xanh dưới đất.

– Cái này là cỏ, cái này là rau.

Vũ Phong cười không nổi, cô nhóc nghĩ anh khờ tới mức không phân biệt đâu là cỏ đâu là rau sao? Anh bắt công việc nhổ cỏ của mình...

– Ở nhà anh hai em cũng làm ruộng như vậy hả?_ Vũ Phong bắt chuyện với Linh, anh muốn chiếm thiện cảm của từng người trong nhà Tùng_

– Hả? ... À... Anh hai hồi trước cực hơn nhiều. Anh ngoài đi học còn ra ruộng phụ cha mẹ nữa, đi ruộng cực lắm. Còn mấy đám cây lật vật trong vườn như vậy thì đáng gì.

“Sao không đáng gì”, anh chỉ mới trải nghiệm sống có một ngày chưa động tay vào việc gì đã muốn không chịu nổi. Nếu động lực không phải là đem bảo bối của anh về, có nghĩ anh cũng chưa từng nghĩ tới.

– Anh hai hồi đó làm luôn cả mấy việc trong nhà nữa đó chứ. Anh ấy dậy rất sớm phụ mẹ cõm nước rồi mới đi học. Anh ấy nói muốn mẹ ngủ thêm một lát, trưa về thì lại ra ruộng không thì làm vườn. Mấy thứ này anh ấy làm từ trước bọn em cứ thế làm tiếp thôi.

Lam cấp một ky cỏ có vẻ mới từ đâu đó trong vườn đi tới nói thêm vào.

– Tùng chịu khó quá ha!

– Không phải chỉ là chịu khó đâu, anh ấy cực lắm. Bây giờ nhà em nhờ có anh hai gửi tiền hàng tháng đã đỡ vất vả nhiều rồi, cứ trước kia có khi chẳng có tiền mua gạo.

– Không tiền mua gạo, không đến nỗi thế chứ._Vũ Phong tỏ vẻ khó tin_

– Anh không tin thì thôi.

– Không phải... Nhưng hiện tại thì sao? Tùng đi làm cũng rất khá giả sao gia đình không cải thiện cuộc sống của mình đi?

– Cha mẹ em là vậy, hồi đó ưu tiên tiền ăn, tiền học, tiền thuốc. Ngoài ra chẳng có sắm sửa gì khác. Anh hai lên thành phố học chẳng tiêu tốn bao nhiêu tiền của cha còn gửi tiền về, cha càng không dám tiêu xài. Bây giờ anh hai có gửi nhiều hơn trước thì cha cũng ưu tiên học, ăn, thuốc men khi bị bệnh và thêm khoản để dành phòng trong nhà có người gặp tai nạn bất ngờ.

– Anh hai giỏi quá làm bọn em cũng bị áp lực lây._Linh thanh thở, tay vẫn đều đặn làm việc._

– Áp lực? Anh biết Tùng lúc nào cũng muốn lo chu toàn cho mấy đứa mà.

– Phải._Lam lột chiếc dép ngó vào bóng râm, có vẻ cô muốn nói chuyện lâu_ Anh hai có thể vừa làm việc vừa học giỏi lại có việc làm ổn định lương cao chưa kể khi cha gặp tai nạn có thể lo cho cha tốt như thế bọn em càng không dám lè phè, cố học cố làm không đứa nào dám lười biếng.

– Ồ cái áp lực này anh hiểu._Vũ Phong cười đồng tình_

– Cái hồi cha bệnh tội nghiệp anh hai lắm, chạy ngược chạy xuôi, nhìn anh ấy lúc đó cứ tưởng ảnh tiêu trước cha luôn ấy chứ. Mất lúc nào cũng đỏ kè vì thiếu ngủ, mặt mày xanh như tàu lá... Mà cả nhà cũng đành bó tay

nhìn ảnh như vậy, không còn chỗ nào trông cậy vào ngoài anh ấy nữa. Cha thì thập tử nhất sinh._Lam chắc lưỡi mặt mày nhăn nhó khi nhắc tới chuyện không vui_

– Em lúc đó ở nhà phải đi xin gạo hàng xóm ăn đỡ. Thiệt nhớ tới còn thấy sợ._Linh le le lưỡi phụ họa_

– Về sau này anh hai với mẹ em đi từng nhà cảm ơn. Lúc đó thấy anh hai buồn lắm không có vẻ yêu đời như bình thường, mà nhà em lúc đó ai cũng thế chẳng riêng gì anh hai.

– ...

Vũ Phong bỗng thấy chua xót trong lòng, anh còn nhớ rất rõ khi Tùng đến cầu xin anh cho mượn tiền cứu cha. Anh lúc đó làm gì... Tùng trong cơn khốn khó không nơi nương tựa anh chỉ cần một ngón tay có thể làm cho người anh yêu an lòng, nhưng anh đã không làm vậy, anh mang gánh nặng đè thêm lên đôi vai đã oằn đi ấy, vậy mà Tùng vẫn có thể tự mình bước qua được. Cậu đơn thân độc mã chiến đấu với khó khăn, tự mình chạy tới võ đài đưa thân chịu trận cũng không đi cầu xin anh thêm nữa. Cậu có thể thản nhiên đứng trước mặt anh mà không để lộ bản thân đang lâm vào cùng cực, cũng không đầu mày cuối mắt trực thêm lợi về cho bản thân. Chỉ cần cậu giả vờ nài nỉ giả vờ mềm yếu anh cũng không ngại bỏ thêm tiền để mua cậu...mà nếu cậu thực sự làm như thế liệu anh có yêu cậu như ngày nay không? chắc là không. Nhưng anh đã không dang tay khi cậu cần nhất... Anh cảm thấy khó chịu vì đi ầu đó.

– Chưa kể anh Sơn phải bỏ học năm đó...cha thì không chịu đi tái khám nữa kìa. Cuối cùng hên sao bệnh viện đó tốt ghê, tái khám nhiều lần như vậy còn cho quá chừng thuốc cũng không thu bao nhiêu tiền. Cũng nhờ vậy cha mới chịu đi tái khám đúng hẹn.

Vũ Phong nghĩ thầm, lần đó là do anh âm thầm thanh toán hết chi phí bệnh viện thuốc men cho cha Tùng. Cũng may, giờ đây anh có thể nhẹ lòng đi nhiều vì đã làm đi ầu đó.

– Ý... đó cây mới lên mầm mà..._Linh la chối lỏi_

Vũ Phong nhìn túm cây xanh con con trong tay mình nhăn nhó “không lẽ anh thực sự không phân biệt được sao?”

Cứ như vậy đến hết buổi vừa làm vừa trò chuyện với hai cô em gái Tùng anh cũng phân biệt được đâu là cây non cần chữa lại, đâu là cây đại cần phải nhổ và biết thêm rất nhiều về Tùng.

Nhưng mọi khó khăn vẫn đang chờ anh, vấn đề chát vật tiếp theo là giặt đồ, anh không thể mỗi ngày mua một bộ đồ mới được. Giặt? Anh cũng chưa từng làm nốt. Anh chỉ có thể bắt chước thằng út nhúng nhúng đồ vào chậu nước rồi vắt lên sào. Mẹ Tùng nhìn thấy chỉ có nước la làng.

– Trời ơi con đừng dạy anh giặt đồ cái kiểu làm biếng như thế chứ, làm cho tử tế coi.

Thế là mỗi ngày Vũ Phong phải mượn tay thằng út chỉ anh giặt đồ dù nó cũng giặt ầu không kém, nhưng Vũ Phong đã có đồng minh đầu tiên trong nhà Tùng. Nó giúp anh chà đồ anh giúp nó xách nước. Nói luôn sau một tuần anh đã sử dụng quen cái gàu, dù gì anh cũng có sức khỏe mà, mấy ngày đầu chỉ là chưa quen thôi.

Mỗi tối anh cũng phải tập thích nghi dần với cái giường cứ như dụng cụ tra tấn ấy, anh đã tìm được cách để ngủ dễ dàng hơn. Cứ tưởng tượng có cậu nhóc nằm bên cạnh là OK. Ngã lưng xuống sẽ có Tùng nằm cạnh, gối đầu trên tay anh, úp mặt vào ngực anh ấm áp. Anh cứ trước khi đi ngủ nhớ lại lúc trước anh vẫn ôm Tùng ngủ như thế nào thì sẽ nhanh chóng quên tuốt hoàn cảnh bi đát xung quanh và nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Bảo bối của anh, anh thật nhớ quá rồi.

Chỉ mỗi tội người lúc nào cũng lấm lem làm anh khó chịu nhất, có giữ sạch mấy thì cũng dính đất cát, không cẩn thận chút là dính bùn sình. Thật là cái bộ đồ lảng mướt, nhà cửa bóng tối biến thành gương soi, giường chiếu không một hạt bụi, xe hơi nhà hàng khách sạn năm sao... Trời đất... Tại sao anh sở hữu những thứ hiện đại nhất sạch sẽ nhất mà anh lại phải ở đây chịu đựng cảnh bõnhóng, nhện giăng. Tùng, anh mà đem được cậu về thì anh sẽ đòi đủ cả vốn lẫn lời những gì anh phải chịu đựng. Đồng thời anh cũng sẽ trả đủ cả vốn lẫn lời cho những gì anh nợ cậu.

Sang tuần thứ hai Vũ Phong đã có thể ăn quen thức ăn ở nhà Tùng, nhưng anh để ý thấy hình như đồ ăn trên bàn được cải thiện rất nhiều, vị cũng rất khá. Anh mừng thán trong bụng, cứ cái kiêu ăn như mọi khi anh đầu hàng sớm quá.

Trong tuần thứ hai phát sinh một vấn đề, anh không thể trong nhiều ngày như vậy không giải quyết công việc của công ty. Trợ lý mang đến cho Vũ Phong một đồng thứ cần giải quyết, anh cũng không thể coi như không có. Sự nghiệp gia tài chí hướng của anh đều ở đó.

Thế là giờ làm việc tiếp khách của anh chen vào buổi trưa, trong khi cả nhà ngừng việc đứng áng là lúc anh giải quyết công việc của anh. Anh có một cô trợ lý mới tuyển, Linh cô em nhỏ của Tùng, cô nhóc đang học cấp ba, học lực cũng giỏi. Không tiện cho trợ lý đi lại trong nhà nên Linh giúp anh những việc đó. Nói là trợ lý chứ chỉ là rót nước cho khách, sắp xếp lại đồng hồ sơ cần giải quyết sau, ghi chú cho anh vài thứ. Thực ra ban đầu chỉ có người của anh đưa đồ xuống cho anh ký hay xin quyết định, Linh cũng lảng vảng hiệu kỳ tới xem. Nhưng rồi có những chuyện không thể chỉ thông qua giấy tờ hay điện thoại là xong cần phải trực tiếp bàn bạc, dần dần rồi đối tác làm ăn tìm xuống tận nơi để gặp anh.

Cuối cùng bàn làm việc của anh là cái bàn cũ của nhà Tùng dưới gốc cây ngoài sân, nơi Tùng từng ngồi chờ anh mỗi morn. Cô trợ lý tiếp khách giúp anh, hướng dẫn khách loanh quanh trong khi anh đang bận tiếp người khác. Vũ Phong chưa từng làm ăn cái kiêu này, mọi khi những cuộc gặp gỡ được sắp xếp lựa chọn đằng hoàng. Nhưng không hiểu từ đâu có tin rằng hiện Vũ Phong cũng dễ tính hơn, rất dễ bàn việc nên người muốn đến gặp trực tiếp anh càng nhiều. Tới không báo trước tới không cần hẹn.

Vũ Phong ban đầu cũng rất nhanh giải quyết chỉ cần không quá thiệt thòi anh rất nhanh chóng cho kết quả để đuổi người. Ai ngờ chính đi đầu đó làm cho họ nghĩ anh lúc này dễ tính dễ bàn chuyện làm ăn không quá khó khăn như lúc trước, đối tác tìm tới ngày càng nhiều.

– Ôi, không ngờ anh giỏi quá nha._Linh khen khi Vũ Phong tiễn chân người cuối cùng_

– Anh cũng không ngờ nha, em lanh lẹ lắm, mai này học xong lên làm trợ lý cho anh.

– Thật không, hay quá._Linh rất vui với cuộc tuyển dụng nhân lực này_

– Bây giờ còn mấy luống c ần nhổ (cỏ) đây.

– Năm._Linh cười toe_

– OK

Lại tới giờ làm vườn, công việc chính của anh hiện nay. Tới giờ Vũ Phong còn chưa bắt tay cho một luống rau riêng của anh. Anh không vội, mục đích là làm cho cả nhà thích anh cứ không phải chỉ một luống rau. Để đến khi anh đưa cha mẹ xuống thì không ai nở từ chối nữa.

Qua tuần thứ ba, Vũ Phong bắt tay cho luống đất đầu tiên, anh học c ần cây cuốc, cuốc từng nhát một, thêm một trải nghiệm mới. Tới chiều cả hai vai anh ê ẩm, cánh tay tê r ần, hai bàn tay ph ồng rộp lên. Lam đưa cho anh một ít thuốc gì đó bảo anh bôi cho nhanh hết. Nghỉ ngơi mấy ngày cho hết ph ồng anh lại tiếp tục với cuốc.

Anh cũng không ngờ trông một luống rau trực tiếp trên đất thiệt không dễ dàng gì. Bình thường phát tay một cái muốn mấy xe rau thì có đủ, muốn loại gì thì có loại ấy. vậy mà bây giờ... Tr ồng...! Ôi thật là, tại sao lại phải tự tay tr ồng. Vũ Phong không chỉ vất vả đối phó với cuốc với hạt giống với mầm cây mà còn có nắng, có sâu bệnh hại cây, có gà bới, thiếu nước phải tưới, tưới nhiều nước quá mà úng quá cũng không được... Anh chỉ có âm thầm khóc ròng mà thôi.

Trời còn thương, ngay từ đầu anh đã tranh thủ tình cảm của ba đứa em Tùng nên nhờ vậy tụi nó nhiệt tình giúp anh đỡ chật vật khi ở đây, cha mẹ Tùng cũng ít khi có ý kiến gì với anh, mọi sinh hoạt đều do ba đứa em Tùng hướng dẫn giúp đỡ. Tụi nó cũng thỉnh thoảng hay kể chuyện Tùng cho anh nghe, anh lại biết thêm nhiều thứ về Tùng, đi đâu đó cũng làm anh vui, bớt nhớ bảo bối của anh. Mà anh cũng tức tức, anh ở đây đã sang tuần thứ tư mà Tùng chẳng bén mảng về nhà cho anh gặp, hay cậu nhóc định lo

anh thiệt, nghĩ tới nghĩ lui anh liền gọi cho tư Hùng ra lệnh bám sát Tùng xem có phát sinh chuyện ngoài ý muốn không? Thực ra anh muốn biết có người nào tiếp cận bảo bối của anh không mà nhóc chẳng đếm xỉa gì đến anh hết trơn. Sơn thì cuối tuần nào cũng về thăm nhà, thăm người yêu. Thăm người yêu là do Linh nói cho anh biết. Giờ thì ai cũng biết Sơn và út Nhân yêu nhau, ở đây anh cũng biết luôn là tuần nào Sơn về cũng mang quà của Xuân về cho Lam. Mọi thông tin đều do Linh cô trợ lý nhỏ của anh cung cấp. Anh cũng thấy mình giống bà tám hơn rồi, chẳng hiểu sao anh ngày càng thấy hứng thú khi nghe mấy thông tin nhỏ mà không nhỏ đó.

Sau khi anh cuộc được hết một luống đất đã có thể gieo lại hạt giống lần ba. Bây giờ anh đã thân với ba đứa em Tùng lắm rồi. Tụi nó một đi đâu anh Phong hai đi đâu anh Phong, khi thân với Lam rồi anh mới biết cô nhỏ đang chuẩn bị lên thành phố thi làm giáo viên tiểu học. Lam cỡ mấy năm rồi vì nhà xảy ra nhiều chuyện.

– Em cứ lên đi, có gì anh giúp cho, chỗ ăn chỗ học em không cần lo.

– Ôi không được đâu, nhờ vả anh cha sẽ la chết.

Lam vừa đầu tay cuộc vừa nói chuyện với Vũ Phong. Vũ Phong tưới xong luống cây của mình thì dừng lại nheo nheo mắt nhìn Lam nói như đùa.

– Trời, không lẽ bác trai ghét anh dữ vậy sao, không muốn cho anh giúp đỡ em. Dù gì anh cũng là bạn anh hai em mà, giống như anh trai thôi.

– Không phải, nhưng cha bảo như thế là lợi dụng, cha không thích.

– Lợi dụng gì, anh coi em như em gái. Cứ lên đi đừng nói cha em biết. Con gái sống xa nhà còn phải học hành cực khổ lắm.

– Anh hai cũng làm được mà.

– Tùng là con trai khác. Tùng cũng cực lắm đó.

– Ủ, vậy mai một nhờ anh.

Vũ Phong không biết anh không những thuyết phục được mấy đứa em Tùng thích anh, tin cậy anh mà chính anh từ lúc nào cũng thích mấy đứa nhóc. Anh cũng không để ý mình đang đối xử với mấy nhóc như người thân, anh cũng chưa phát hiện ra anh không chỉ làm thân với gia Tùng với mục tiêu mờ ám là tiếp cận Tùng nữa, anh thân với họ là tự tấm lòng anh, anh thấy muốn và thích thôi.

– Anh còn đau lưng không?

Nghe Lam hỏi anh vặn vẹo cái lưng, mấy bữa lom khom cuốc đất anh hần như không thể đứng thẳng nổi.

– Dĩ nhiên rồi. May có em bóp dầu hộ, nếu không chắc tiêu.

– Hi...hi..._Lam cười đến là vui vẻ_

.....◆◆◆◆.....

Tư Hùng ào vào khi Vũ Phong đang ngẩn ngơ hớ hênh cho xong cái hồ sơ trợ lý đang chờ mang đi. Linh chạy theo sau cố túm tư Hùng lại, miệng la chối lỏi.

– Này, chưa thông báo mà vào là sao, này!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

– Không sao đâu Linh, đây là chú tư Hùng cũng là trợ lý của anh.

– Cô nhóc này là...?_Tư Hùng có vẻ không phục nhìn Linh. Cô nhóc là ai mà dám ngăn hãm gặp ông chủ lớn_

– À Linh, trợ lý mới của tôi._Vũ Phong thản nhiên giới thiệu_

Tư Hùng thì há hốc, Linh thì ưỡn ngực tự hào.

– Có chuyện gì mà chạy xuống tận dưới này?_Vũ Phong dẫn giọng_

– Có chuyện chứ anh... chuyện quan trọng nữa đó anh Phong. Nhóc này nghe được không?

Vũ Phong nhìn nhìn Linh, anh cũng không biết có nên đuổi cô nhóc đi không vì chưa biết tư Hùng muốn đưa thông tin gì. Cuối cùng để tránh làm phật lòng “em vợ” Vũ Phong ra hiệu cho tư Hùng, tự hiểu là chuyện đáng thì nói, chuyện không nên nói thì thôi.

– Chuyện cậu Tùng.

– Anh hai?

– Như thế nào?

– Cái tên Phú lúc này bám cậu nhóc dữ lắm. Anh Phong có lệnh nào không, dẫn mặt hay cứ để vậy, hay cho biến luôn.

– ... “Hèn gì nhóc bắt vô âm tín không ngó ngang tới anh, ra là có người theo ám”

– Ai theo đuổi anh hai hả?_Mấy đứa em Tùng đã cập nhật được hết mọi thông tin của anh hai nó rồi nên không có gì lạ khi nghe mấy chuyện tưởng chừng như không thể hiểu này_

– Ủ, có người để ý anh em nên anh hai em không thèm vác mặt về đây một lần mà._Vũ Phong bỗng dừng nghe rất bức bối trong lòng, không để ý tư Hùng còn ở đó đã xả một tràng ghen tuông_

– Đâu có, tuần nào ảnh cũng làm đồ ăn gửi về cho anh hết mà.

– Hối nào?_Vũ Phong mắt đã sáng lên nhiều_

– Thì bữa nào anh hồng ăn. Mẹ em với chị Lam để gì nấu ăn ngon dữ vậy. Anh Sơn nói là anh hai cố tình làm để anh dễ ăn mà.

Tùng mà biết bị em gái bán đứng chắc tức hộc máu, cậu vốn không muốn Vũ Phong biết cậu lo lắng cho anh nên lảng lảng làm như chỉ làm vài món đơn giản nhà hay ăn gửi về, phần cậu không muốn làm quá sợ cha nhìn ra được ý đồ của cậu.

Vậy dần mất hẳn một lần đi, nếu còn lảng vảng gần Tùng nữa thì cho hẳn biến luôn._Vũ Phong nheo nheo mắt, hài lòng với thông tin mới nhận được. Vậy là Tùng không phải không đếm xỉa đến anh, vậy anh thắng tay chút cũng không sợ Tùng giận dỗi gì. Không nên để lửa gần rơm, anh nước xa không thể cứu lửa gần, dập trước chắc ăn_

– Được anh Phong, tụi nhỏ làm liền.

– Trời! Anh oai ghê ha, mai mốt em phải theo làm trợ lý cho anh mới được.

– Được, mai mốt lên đi theo anh Tư, anh Tư nhận làm đệ tử._Tư Hùng gõ gõ đầu cô nhóc nhận đỡ đầu_ Giờ đi lấy cho sư phụ ly nước uống đi, đi đường nóng thấy bà, nước lạnh ngen.

Linh đi rồi, tư Hùng làm vẻ mặt thiểu não nhìn Vũ Phong.

– Chuyện gì?_Vũ Phong cảnh giác hỏi_

– Ở trên đang đồn rùm chuyện anh ở đây tiếp khách làm ăn bộ dáng nông dân lẳng tử, kẻ khen người chê, mấy câu khó nghe cũng nói luôn rồi đó anh Phong. Em chạy xuống đây để xác nhận sự thật. Thiệt không sai lời đồn là bao._Tư Hùng nhìn một lượt Vũ Phong từ trên tới dưới. Ông chủ lớn của hẳn quần áo nhàu nhĩ, tóc tai lòa xòa, râu ria không cạo lĩa xỉa tùm lum. Còn đâu ông chủ lớn hào hoa phong nhã ngời trên ghế nệm lông thú khí thế át người nữa chứ_

– Thì sao?_anh nhả giọng lạnh băng_

– Không, anh là nông dân có đẳng cấp. Nhưng có thể cho tụi em biết tại sao anh lại chui xuống cái xứ này làm nông dân không. Tụi em ở trên không có anh bị chèn ép dữ lắm rồi...

– Không phải anh kém bản lĩnh tới mức đó sao, vậy nộp đơn thôi việc đi.

– Đùa mà, anh Phong. Thực ra bên kia đưa ra vụ cá lớn lắm. Nguyên cái vũ trường bên quận 3 đó. Anh tính sao. Vụ này lớn quá tụi em không dám tự quyết.

– Khi nào?

– Chưa quyết định, tụi nó mới đưa ra đề nghị thôi

...

Cứ như vậy Vũ Phong vừa giải quyết việc của anh vừa làm nông dân với sự trợ giúp của ba đứa em Tùng, không bốn mới đúng, phải tính luôn Sơn trong đó vì nó giúp anh giải quyết cái bao tử trực tiếp ảnh hưởng đến sức khỏe sức làm việc của anh. Mẹ Tùng cũng dẫu rất thân thiện không còn e dè anh như lúc đầu, dễ dàng gọi anh vào ăn chè bà nấu hay nhờ anh việc gì đó khi anh rảnh rỗi ở gần. Vũ Phong giờ người sạm nắng, dù anh không ở trằn làm việc như những người dân ở đây nhưng cũng không tránh được cái nắng hun cho sạm đi, tóc tai cũng chẳng có keo mút gì cả cứ lò xo tự nhiên trông rất bắt mắt.

– Anh đừng có ở trằn đi tới đi lui nữa._Linh lảo nhảo_

– A sao vậy?_Vũ Phong thắc mắc. Cái xứ đàn ông con trai ở trằn từ sáng tới chiều không ai có ý kiến, mắc gì..._

– Trời! Anh không biết anh hấp dẫn lắm sao. Nếu chuyện của anh với anh hai không nổi đình nổi đám ở xứ này thì khối con gái chạy lại đây theo anh rồi. Thiệt là, biết vậy mà vẫn cứ kiếm chuyện đi ngang qua ngó người ta. Thấy ghét.

– Ha...ha...ha..._Vũ Phong cười vang sáng khoái. Anh không nghĩ tới nơi này, anh với bộ dáng nông dân, mang tiếng xấu là đờng tính mà cũng còn hấp dẫn vậy. Nếu là anh lúc trước chắc phải cho đàn em cắt đuôi quá._

Cuối cùng thì bức tường cao nhất cũng hạ xuống. Vũ Phong ngẩng lai rai với cha Tùng ngoài hiên nhà, đây là lần thứ ba anh nhậu với ông rồi. Hai lần trước còn gượng gạo một chút chứ lần này thì rượu vào lời ra trơn lù.

Ông nói nhiều chuyện về làng xóm về gia đình cho Vũ Phong nghe, anh cũng tâm sự không ít chuyện, dĩ nhiên mấy chuyện xấu phải giấu kỹ. Những bữa cơm với gia đình Tùng đã ấm áp hơn rất nhiều, Vũ Phong không còn cảm thấy mình là người lạc lõng trong nhà Tùng nữa, giường ngủ cũng quen lũng, cuộc c ần cũng quen tay chỉ có mấy cây rau hoải không chịu lớn.

– Tôi thấy công việc của cậu bận rộn lắm hả, ở đây hoải không sao chứ?

– Không ạ, chỉ sợ làm phiền bác thôi.

– Không có gì, đàn ông thì phải có sự nghiệp.

– Vâng.

– Mà cậu trồng gì mà rau cứ dẹt ngắt vậy?_Cha Tùng uống hết chum rượu lại mang giọng chầm chọc anh_

– Ôi trời, con cũng không biết. Luống rau của bé Linh nay sắp thu hoạch rồi mà sao của con cũng không cao thêm miếng nào cứ héo queo. Mà không sao, lớn thì con lại phải đi, con cũng thích ở đây, không cần gấp.

– Thực sao? Không lấy lòng ông già này đó chứ._Cha Tùng cười hài lòng_

– Mới đầu đúng là không quen nhưng lâu cũng thoải mái. Nhưng nhất định phải bắt mấy cọng rau đó lớn lên không thì không đáng mặt đàn ông.

– Phải phải ...ha...ha...vậy thì ráng lên.

Vũ Phong cũng không phát hiện anh đã thôi không gọi cho tư vấn viên nữa. Anh cứ vậy mà sống với gia đình Tùng. Cuối cùng thì rau của anh trồng cũng chịu lớn.

– Thừa bác, mai cha mẹ con sẽ xuống đây thăm hai bác._ Vũ Phong lựa lúc ng ồi uống trà với cha Tùng mà thông báo_

– Cha mẹ cậu...nhưng mà...

– Không có gì, con hứa là sẽ để gia đình đến nói chuyện, tuy xảy ra chút chuyện nên không thể như ý muốn. Nhưng con cũng có nói qua chuyện con với Tùng cho cha mẹ con biết, họ muốn tới thăm gia đình.

– Tới thăm, không cần...

– Con cũng khó cản, họ chỉ mới nói một tiếng muốn xuống là quyết định sáng mai xuống liền. Con cũng không cản được.

– ...

Vũ Phong lần thứ hai thành công trong việc để cha mẹ anh đến nói chuyện. Nói là đến thăm nhưng nếu trong lúc vui vẻ quyết luôn thì có sao đâu. Dù gì cha Tùng đã không còn xem anh là kẻ xa lạ nào đó để có thể quyết liệt đuổi giống như lúc đầu.

Sáng hôm sau, cả nhà Tùng đã chuẩn bị đón cha mẹ anh đến. Anh nhìn ra họ có vẻ lo lắng nhưng lo lắng chuyện gì thì anh không biết. Đúng giờ xe chở ông Vũ Hải và bà Hoàng Mai, được sự hướng dẫn từ trợ lý của Vũ Phong đã đến trước nhà Tùng. Xe bốn bánh xa hoa sang trọng, theo hộ tống còn có ba chiếc phía sau. Nhìn vẻ bất an trên mặt cha Tùng Vũ Phong vội nói.

– Cha mẹ con rất mong đến thăm nhà mình một lần.

– Đi bao nhiêu người? Ông nhìn mấy chiếc xe mà lo lắng, ông không nghĩ họ sẽ đến long trọng như thế_

– Chỉ cha mẹ con thôi ạ, gia đình không có họ hàng khác.

Nhưng ngoài cha mẹ Vũ Phong, Minh Hàn cũng tới. Sau khi ông Vũ Hải và bà Hoàng Mai bước xuống xe, Minh Hàn lập tức bước tới chào cha và mẹ Tùng trước.

– Chào bác trai, bác gái. Cháu tên Minh hàn, anh trai của Vũ Phong._Quay sang cha mẹ anh_ Còn đây là cha và mẹ cháu.

– Đường đột đến thăm gia đình như vậy, hy vọng chúng tôi không làm ông bà khó xử._Bà Hoàng Mai cất giọng dịu dàng_

– Hân hạnh gặp ông, tôi là cha Vũ Phong, con tôi đến phiền ông bà.

– Không phiền.

Cha Tùng bất giác nói đỡ cho Vũ phong. Minh Hàn liếc nhìn Vũ Phong cười gian “bên r ấ”

– Mời ông bà vào nhà, nhà cửa đơn sơ._Mẹ Tùng cười nhưng không giấu được vẻ lúng túng trước những vị khách khá là quan trọng_

– Cám ơn, nhưng trước tiên chúng tôi có ít lễ vật tới thăm nhà.

Minh Hàn ngoắc nhẹ, một người mang đến một giỏ trái cây to. Bà Hoàng Mai nhìn anh ta bảo.

– Mang vào để lên bàn thờ tổ tiên.

– Vâng! Anh ta nhanh nhẹn đi vào nhà._Không khó để nhìn ra bàn thờ nhà Tùng ở chỗ nào_

– Ông bà bày vẽ quá.

Khi cả bốn người an vị trong phòng khách kiêm phòng ăn kiêm đủ thứ của nhà Tùng, trà được bưng lên. Bà Hoàng Mai nói chuyện rất thân thiện, bà nhanh chóng làm cho cha mẹ Tùng thả lỏng người mà tiếp chuyện vợ chồng bà. Chẳng mấy chốc họ nói chuyện như đã quen từ lâu lắm. Vũ Phong đứng một bên cũng h ấ hộp, anh không sợ mẹ anh đổi ý mà là sợ cha anh lật lọng. Anh không biết cha thỏa thuận những gì với mẹ anh nên anh cũng khá lo lắng. Lẳng lặng nghe một h ấ anh nhận ra cha anh cũng rất hào hứng nói chuyện. Những câu chuyện ông mang ra nói với cha Tùng là những chuyện h ấ xưa h ấ xưa từ thời nào anh cũng chả biết. Minh Hàn rất lịch sự đứng một bên, cỡ uống hết hai bình trà là bắt đầu nhắc tới chuyện của anh và Tùng. Bắt đầu là nhắc tới những chuyện tốt của cả hai r ấ bắt đầu khen Tùng rất hi ền, rất dễ thương, ông bà thương như con. Vũ

Phong nghĩ thầm trong bụng từ khi nào có chuyện thương như con thế không biết, đúng là miệng lưỡi con buôn nhà nông chân chất theo không kịp. Thêm một bình trà nữa là đã tới chuyện cả hai thở dài vì xót xa con trai mình không giống người bình thường, may mà gặp yêu được một người rất tốt, mai này không sợ tội nó không hạnh phúc nữa, chuyện tình yêu đời giới rất khó tìm được chân tình lại được cả hai nhà ủng hộ. Còn gì mà không giúp cho bọn chúng có một gia đình tốt...

Vũ Phong phục miệng lưỡi của mẹ anh, từ khi nào bà đã lôi kéo cha mẹ Tùng đồng ý với bà là Vũ Phong là lựa chọn tốt nhất cho Tùng, không kéo chúng lại với nhau mai này lỡ gặp phải một kẻ xa lạ xấu xa nào đó thì cả đời sẽ ân hận, sẽ làm gia đình buồn khổ lo lắng không yên.

– Chúng tôi thực ra ngày hôm nay xuống đến đây trước là để thăm gia đình cho người lớn biết mặt nhau, sau là có ý kết thông gia. Chúng tôi thích cháu Tùng lắm, người rất có nghị lực không tham lam không ỉ lại. Chỉ sợ ông bà chê chúng tôi và thằng con tôi không xứng làm thông gia._Bà Hoàng Mai tỏ vẻ ngậm ngùi tiếc nuối_

Và dĩ nhiên với những thiện cảm này giờ giữa hai bên thì cha mẹ Tùng theo phản xạ phải nhận lời...

– Làm sao chúng tôi dám nói ông bà không xứng chúng tôi nào dám.

– Thật không, vậy là ông bà không chê chúng tôi, vậy tốt quá. Chúng ta có thể kết thông gia rồi, tôi thật mừng.

Bà Hoàng Mai thì rớt mấy giọt nước mắt còn ông Vũ Hải thì cười tươi như hoa. Lập tức Minh Hàn một lần nữa ra hiệu, chưa đầy hai giây, sáu mâm quả phủ khăn đỏ đã nằm gọn trên bàn. Giờ này cha mẹ Tùng mới há hốc biết mình lỡ lời.

– Không còn gì mừng hơn, chúng tôi thật cứ tưởng phải mang về Cháu Tùng là viên ngọc mà tôi nghĩ không dễ ông bà chịu để chúng tôi chăm sóc, nay đã được như ý nguyện chúng tôi sẽ coi cháu như con trai trong nhà, anh chị xui cứ an tâm. Thằng con tôi một sợi lông cũng không dám động tới nó đâu._Bà Hoàng Mai hăng hái nói_

– Đây là lễ chúng tôi hỏi cháu Tùng cho phải lễ. Chúng tôi không muốn qua loa._ Ông Vũ Hải cũng khẳng định tầm quan trọng của việc đi hỏi “vợ” cho con trai_

Không đợi cha mẹ Tùng nói gì, từng mâm quả được mở ra. Bà Hoàng Mai cứ mỗi món trong mâm lấy một chút đặt lên đĩa mang lên bàn thờ xong đâu đó kéo ông Vũ Hải tới thắp hương báo với tổ tiên, bắt cả Vũ Phong cũng làm y như vậy.

Cha mẹ Tùng thấy bà Hoàng Mai rất biết lễ nghĩa từ chuyện rất yêu thích Tùng đến chuyện làm mọi chuyện rất long trọng rõ ràng, đến báo tổ tiên cũng không bỏ qua rất chu đáo chứng tỏ Tùng rất được coi trọng. Ông bà cũng chẳng thể nói gì hơn, ông bà cũng dư biết thằng con ông bà hàng tuần gửi thức ăn nó làm về để làm gì, cho ai mà. Thôi thì chuyện cũng báo tới tổ tiên biết rồi thì gặt luôn chứ sao. Vậy là Tùng bất giác bị “gả” luôn mà không cần cậu có mặt hay ý kiến ý cò gì nữa. Vũ Phong toàn thắng.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Cuối cùng thì Vũ Phong cũng nộp được một luống rau tạm chấp nhận được cho ông bà nhạc tương lai. Ngày cuối trước khi Vũ Phong trở lại thành phố, anh rủ rê đám em của Tùng tới giang sơn tạm của anh, giường của Tùng.

– Mai anh về nhà rồi, có quà cho mấy đứa đây.

Vũ Phong bày trên giường hai gói to.

– Cái này của út, cái này của Linh. -Anh chỉ vào từng gói trước mặt.

– Còn của em? -Lam cười cười đòi quà.

– Của em! Làm sao không có nhưng nó to quá không thể gói được nên anh để bên hông nhà. Em cứ ra xem đi coi có ưng ý không. – Vũ Phong chỉ bên hông nhà.

– Đùa thôi mà, em lớn rồi cần gì quà chứ.

– Ai cũng nhỏ cả, anh lớn nhất, anh có thể tặng quà hết cho mấy đứa ha...ha... Ra xem đi rồi cho anh biết em có thích không? Hai đứa, cứ mở quà đi. -Nhìn cái mặt háo hức của hai đứa em Tùng Vũ Phong lên tiếng bảo mở quà ra xem.

– Oa!!! Đã quá. Sao anh dám mua cho em vậy? Nó mắc lắm. Tụi em góp mãi mà chẳng đủ một nửa. – Thăng út xuýt xoa.

– Không sao, phải cảm ơn út giặt đồ phụ anh còn dẫn anh đi chỗ này chỗ kia chơi mà. Thích chứ?

– Thích! Ngày mai em mang đi học chơi tí nữa.

– Còn em, Linh?

– Đẹp lắm, tụi bạn sẽ lé mắt cho coi.

Món quà của thằng út là trái banh da, anh vẫn thấy tụi nhóc chơi banh nhựa hay mấy trái banh da của con nít nhỏ xíu cũ xì, anh nảy ra ý tưởng tặng thằng út với đám bạn chơi chung với nó trái banh hoành tráng như vậy khi nghe kế hoạch góp tí tiền mua banh mãi chẳng bao giờ đủ. Một trái banh với anh không đáng bao nhiêu nhưng với tụi nó là cả một vấn đề to lớn. Với Linh, anh tặng cô bé chiếc cặp da bóng lưỡng mềm mại với đầy đủ dụng cụ học tập bên trong, cô học cấp ba rồi mà vẫn sử dụng chiếc cặp cũ xì, hư hỏng nhiều chỗ. Còn món quà của Lam là chiếc xe đạp mới tinh, đạp vô cùng nhẹ. Anh nghĩ Lam cần nó trong công việc đi lại, mang nông sản trong vườn đi bán. Anh có thể mua những thứ mắc hơn nhưng nghĩ tới nghĩ lui anh lại không muốn dùng tí tiền của mình mua lòng mấy đứa nhóc, tụi nó đối với anh rất tốt, chúng cho anh cảm giác rất ấm áp. Và anh đã không sai, thằng út không hiểu giá trị những chiếc xe hơi đến đậu trong nhà, với nó chắc chỉ có giá trị là đẹp chứ còn giá tí tiền, sợ tí tiền lên tới con số chục triệu nó đã chẳng hình dung nổi là cái gì, nhưng nó đánh giá rất cao trái banh, trái banh mà công sức cả lũ cùng nhau kiếm ve chai bán tích góp mãi vẫn không đủ mà...

Với Linh và Lam cũng vậy, anh chọn những món quà hữu dụng và cần thiết giúp đỡ cho tụi nó trong công việc thường ngày. Giờ nghĩ lại trước đây mang gấm lụa, mỹ phẩm hay rượu tới tặng thì đúng là người nhà Tùng ngoài đem bán để thu lại tí tiền mặt thì chẳng thể sử dụng vào chỗ nào trong cuộc sống thường nhật của họ cả.

Vũ Phong từ nhỏ tới lớn đều là anh tự thân vận động, anh không quên bên cạnh mình còn có một ông anh và một cô em gái. Nhưng anh em trong khái niệm của anh không giống như ở trong gia đình Tùng, anh em của anh là để cạnh tranh, ganh đua, là để choảng nhau, là để lôi thói hư tật xấu của nhau ra làm vũ khí đánh đổ nhau, không có chuyện lo lắng hay bảo vệ nhau. Khi anh có thể bắt tay làm hòa với Minh Hàn thì không lâu sau cũng bị ông

anh này trở mặt, dù cái lý do đã được Minh Hàn giải thích nhưng cảm giác ấm áp anh em nương tựa nhau đã không tồn tại, thời gian trôi qua không thể lấy lại.

Gia đình anh trong quá khứ dạy anh sự nghi kỵ, sự đề phòng cao độ, không thể tin tưởng ai khác ngoài chính bản thân. Anh may mắn còn có Kim Thành nhưng người này đã vùi thân dưới làn nước lạnh lẽo không thể trở lại. Tưởng như chỉ còn mình anh nhưng không, giờ đây anh đã tìm thấy một người khác, người mà có thể cho anh ấm áp, cho anh vui vẻ cho anh hạnh phúc đó chính là Tùng, thêm nữa đó là anh em của Tùng, cha mẹ Tùng đã sửa lại khái niệm người thân trong đầu anh. Những người đáng ra phải ghét bỏ anh lại dành cho anh nhiều quan tâm hơn chính gia đình của anh chỉ vì anh là người mà Tùng yêu mến... Minh Hàn đời nào chia cho anh miếng bánh duy nhất anh ta có nhưng thằng út thì chia. Nó có cái bánh chút xíu cũng chạy lại hỏi anh có ăn không, nếu anh nói muốn ăn thì nó cũng sẽ bẻ đôi dù cái bánh còn lại có chút xíu. Anh biết một phần là nó trả ơn anh làm mấy việc nặng giùm nó ví dụ như xách nước cho nó chẳng hạn, hay nó nói xạo cha mẹ bảo đã ngủ trưa với anh ở sau vườn nhưng thực chất trốn đi chơi mất mà anh sẽ bao che giúp nó nhưng chủ yếu là nó đã rất thích anh.

Lam thì khác, cô lớn rồi nên không chia bánh chia kẹo nhưng giúp anh để ý mấy chuyện như tay chân anh bị đau, bị phỏng giộp hay thậm chí đổ máu vì không quen lao động nặng. Ai nói một người như anh có thể làm được mọi thứ. Ôi trời, cái lưỡi cuốc chỉ nhắm chân anh mà tới. Nhắc chân lên anh có thể đếm được không dưới ba vết cắt mà anh chắc chắn sẽ thành sẹo, chưa kể mấy vết trầy xước linh tinh khác, trên tay anh cũng nổi thêm mấy vết thâm vì phồng tay. Ông chủ như anh từ xưa tới nay chưa từng bị thương mà phải cầm máu bằng sợi thuốc lá, rửa vết thương bằng nước lạnh, che vết thương bằng miếng vải như thế này... Thiệt muốn lôi lưng Tùng về xem trái tim cậu làm bằng gì mà nhất định không chịu về thăm anh dù chỉ một lần.

Với Linh thì anh phải cảm ơn không hết lời mới phải, mớ rau anh nộp cho cha Tùng thực ra là rau Linh trồng, không thì anh chẳng biết mình phải ở lại đây bao lâu. Bây giờ anh thực sự thấm thía câu cha Tùng từng nói:

“Anh phải hiểu cuộc sống của Tùng và gia đình Tùng thì anh sẽ thông cảm, sẽ không khinh thường cậu.” Anh mỗi ngày đều nghĩ Tùng ở đây từng vất vả như thế nào, từng sống và học hành ra sao trong điều kiện thiếu thốn nghèo nàn đến không thể tưởng tượng được, và cũng chưa xót cho anh khi anh cũng nhận ra anh không phải là chỗ dựa cho Tùng dù là vật chất hay tinh thần. Anh luôn tự hào có thể bao bọc cậu, có thể đáp ứng tất cả nhu cầu của Tùng, cho cậu những thứ tốt nhất, nơi làm tốt, quần áo đẹp, lương cao nhưng một thứ anh đã không cho Tùng đó là sự tin cậy, nơi có thể chia sẻ sang suốt gánh nặng trong lòng Tùng.

Anh bây giờ đã biết vì sao Tùng luôn như gần như xa, vì sao cậu luôn khuất phục anh. Dù cậu nói yêu anh nhưng cậu lại hành động như một người chỉ cần tiền của anh. Đem cuộc sống của Tùng và của anh ra so sánh... Đừng nói là Tùng, mà ngay cả bản thân anh trước đây cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ nhìn tới một Tùng nhỏ nhoi như vậy, thì làm gì có chuyện Tùng mang hy vọng hão huyền có được từ anh tình yêu chứ không đơn thuần là thể xác. Do đó Tùng chọn con đường bảo vệ gia đình mình mà không bảo vệ tình yêu của cậu.

Đối tượng anh từng quen biết không trí thức thì cũng có gia thế, không xinh đẹp thì cũng phải có danh tiếng. Tùng, một cậu nhóc bình thường, không nghề nghiệp, không đẹp, không tiếng tăm... nói chung cậu không có bất cứ thứ gì thu hút anh ngoài việc rất lì... Hình dung cậu rất “lỳ” có đúng không nhỉ hay nên dùng từ kiên nhẫn... “Lỳ” thì đúng hơn, đã thỏa thuận với anh thì cậu tuân thủ nhất nhất, dù bản thân te tua bần tiện cũng không hé răng than thở một lời. Tùng biết không thể có tình yêu của anh nên chọn cách khác để có thể sống bên cạnh anh, cậu không cố làm cho cậu ở trong mắt anh trở thành một thứ đẹp để mong thu hút anh, thậm chí có trách oan cậu cái gì cậu cũng không buồn giải thích.

Nhưng có phải chính như vậy đã làm anh ngày càng chú ý tới cậu? Cứ một lần anh đem cậu ra “xử” tội thì một lần anh phát hiện ở cậu nhiều điều mới mẻ thu hút anh hơn. Nhưng một Tùng như vậy cũng thử thách anh không ít, Tùng luôn cho anh một cảm giác cậu có thể rất nghe lời anh nhưng cũng rất xa anh, rất yêu anh nhưng cũng không lệ thuộc anh, nằm trong lòng bàn tay anh nhưng không hề có cảm giác nắm chắc cậu. Tùng

thực sự làm anh điên đầu. Cậu không dựa vào anh, không nhờ vả anh, không nấp dưới bóng anh, vì anh không đáng tin hay vì anh không xứng để cậu nương tựa hay vì anh chưa làm gì để cậu có thể an tâm mà nương tựa? Giữa cuộc sống của cậu đầy rẫy khó khăn cậu cũng tự mình bươn chải, trong khi anh một tay có thể cất đi mọi gánh nặng trên vai cậu, trong lòng cậu... vậy mà anh chưa từng làm.

Anh chưa từng tự hỏi cậu mang tâm trạng gì mỗi khi anh lệnh cậu phục vụ bàn ăn tình nhân cho anh, chỉ mới một tên Phú đã làm anh đứng ngẩn không yên, chỉ mới nghe một tin Tùng sẽ kết hôn sống cùng một người nào đó không phải anh cả một đời thì anh tức giận đến mờ cả lý trí thì Tùng, cậu như thế nào khi anh luôn tỏ ra bất cần, không biết đến vui buồn của cậu, không biết đến nỗi đau của cậu khi anh ân cần với người khác. Anh đau!

.....◆◆◆◆.....

– Vũ Phong vừa về tới thành phố thì Tùng lại cuốn gói về nhà. Tùng dư sức biết chuyện gì xảy ra vì cậu có cái ra đa do thám là thằng Sơn rồi nhưng Tùng không hiểu sao cậu lại thấy không vui.

Khi nghe thằng Sơn nói chuyện ý cho hai người bên nhau Tùng không tránh khỏi vui mừng nhưng sau khi nghe Sơn diễn tả lại cái cảnh “nhà trai” hoành tráng đến thì Tùng bỗng dưng nảy sinh một cảm giác khó chịu.

“Như một trò chơi của anh ấy vậy”. Tại sao cậu dù có cố hết sức, đổ biết bao nhiêu mồ hôi và nước mắt, thậm chí khi biết anh thực sự nằm ngoài tầm tay với của mình cậu cũng đành ngậm đắng mà nhét hết mọi đau khổ xuống tận đáy lòng. Cậu cố gắng đập bằng mọi ưu phiền của bản thân, khoác lên mình bộ dạng vô cùng lạc quan ào ào mà lao tới, bỏ mặc lòng cậu ngày càng rối tung. Tùng biết làm gì với cuộc sống của mình bây giờ? Nhà cậu nghèo khổ biết trách ai? Anh em cậu không muốn, cha mẹ cậu càng không muốn. Nhưng nó đã vậy thì cậu phải lạc quan mà sống mà phấn đấu cho những người cần cậu bao bọc, yêu thương.

Yêu Vũ Phong là một lần đi lạc mà cậu không hề mong muốn. Ngồi trên xe đồ Tùng chán nản tựa đầu vào kính xe nhìn mông lung ra đường mặc cho xe dần xóc gổ trán cậu vào kính nghe lộp cộp.

Cũng chỉ tại cậu chủ quan, cũng chỉ tại cậu không nghĩ rằng một ngày Vũ Phong có khả năng nhìn tới cậu. Qua một lần yêu thâm thắm Tùng không nghĩ rằng mình sẽ lao vào một tình yêu với một người như Vũ Phong. Dù ban đầu cậu không biết Vũ Phong là một người như thế nào nhưng nhìn qua một cái cũng biết không phải hạng cùng cấp với cậu. Cũng tại cái nhẫn chết tiệt đó, mắc chi mà mắc dữ... Cũng tại anh, hỏi vợ thôi cần gì mua cái nhẫn mắc như vậy... hỏi không được vợ cũng không cần say bết nhè tới nỗi làm gì cũng không nhớ còn vụ cho cậu cướp của... Mà thật ra cũng tại anh quá đẹp trai, quá bắt mắt hại cậu nhìn thấy rồi cứ nhớ ở trong lòng.

Cậu nhớ ở trong lòng thì thôi nói ra làm gì, cũng tại cái hồ sơ khám bệnh chết tiệt đó lộn gì mà lộn ác nhân thất đức thế không biết, vậy có nên trách thằng Xuân đã xúi dại cậu cho đủ bộ luôn không...? Nhưng cuối cùng hình như là cậu tự mình hại mình. Ừ thì tại cậu chủ quan, cứ nghĩ một người đẹp trai giàu có, lại có một cơ ngơi kinh doanh hoành tráng như vậy thì dù anh có cúi đầu thấp tới đâu cũng không nhìn thấy cậu... Đúng, cũng vì chủ quan, cũng vì không còn dám mơ tới một tình yêu cổ tích cậu đã để lòng mình tự do ngưỡng mộ anh rồi yêu anh tự hồi nào không biết. Ai mà ngờ cái kẻ kia cứ ngựa mất mà dòm tới cậu hoài không buông.

Tùng nhớ tới buổi tối hôm đó, buổi tối bắt đầu của mọi thứ làm cậu điên đảo, một quyết định không hề sáng suốt. Tùng vẫn còn nhớ rõ đó là lúc cậu hái từ vườn vào với bao hồi hộp, với bao tâm ý. Cậu vốn đâu biết Vũ Phong bên ngoài hiền hòa, nhã nhặn, luôn quan tâm nâng đỡ một đứa em như cậu mà khi trở mặt lại kinh khủng như vậy. Cậu thật không biết cách nhìn người, thêm một lần cậu bị lừa bởi cái vỏ bọc bên ngoài. Khốn nỗi, khi Vũ Phong bộc lộ một bộ mặt khác nó lại như muôn ánh đèn màu hoa lệ làm lóa mắt Tùng, dù ở ngay dưới chân đèn như cậu thực sự là vô cùng tối.

Tùng vẫn không thể làm như lần trước với Phú, Tùng không thể quảng hình ảnh Vũ Phong ra khỏi đầu mình một cách dứt khoát. Tùng biết mình

không thể tiếp tục mơ giấc mộng vàng trong khi thực tế quá phũ phàng. Mà cậu cũng chẳng có thời gian để mơ, bao nhiêu thứ dồn dập ào tới khiến cậu liên tục quay cuồng chống đỡ... Mà trở thành kẻ đi theo Vũ Phong cũng không phải dễ thở, một ông chủ đòi hỏi cao như Vũ Phong không hoàn chỉnh mình để đáp ứng kịp thì càng dễ chết. Tùng cũng không phủ nhận khoảng thời gian cực nhọc đó của cậu cũng là khoảng thời gian cậu tự nâng cao năng lực mình không ít và cũng bẫ́i đắp tình cảm của chính mình...

“Hừ! Chẳng biết nên cảm ơn hay nên ghét Vũ Phong nữa!”

...Cứ kề cận, cứ nhìn thấy khí thế, sự cao ngạo, khả năng làm việc mọi thứ xung quanh Vũ Phong chỉ làm cậu yêu thêm chứ không hề giảm. Cánh cửa lòng cậu cứ chủ quan để ngỏ cho gió thoải mái ùa vào đến cuối cùng mọi thứ thiệt thòi đều do cậu gánh.

Rồi khi nếm hương vị của anh, Tùng biết mình lún đến không thể rút ra được nữa, người anh giúp đỡ cậu, ông chủ của cậu, “anh Phong” của cậu. Anh giống như ngọn đèn cao ngạo, rực rỡ, thiêu đốt cậu.

Với một ông chủ như Vũ Phong, cậu cũng phải biết cách sống sao cho không mang họa vô người. “Ở bầu thì tròn mà ở ống thì dài”. Cậu biết ý Vũ Phong, cứ ngoan ngoãn, vâng lời, yên ổn thì chẳng bao giờ anh động tới cậu, lương lậu cũng hậu hĩnh. Tính ra không bị anh đập te tua vài trận thì mọi thứ đúng là rất tốt. Có việc làm, có chỗ ở, lương cao, lại nhìn thấy anh... Nhưng khổ nổi, đời luôn không như ta mong đợi. Mọi thứ rắc rối cứ nhìn thấy cậu là nhào vào.

Không thích cậu thì anh đối xử thế nào Tùng cũng không thắc mắc, nhưng tại sao anh đã nói anh thích cậu mà vẫn làm đau cậu. Anh thuyết phục gia đình cậu, giúp cậu giải quyết những vấn đề nan giải cũng như trở bàn tay, vậy thì tại sao?

Tại sao!!?

Tại sao lại phải dằn vặt...?

Tại sao phải làm cậu điều đúng?

Tại sao phải ép cậu chỉ có thể chọn một cách duy nhất là lẳng lẽ mà cố nuốt tất cả cay đắng vào lòng không thể xoay trở, không thể tranh đấu cho tình yêu của mình. Cậu chỉ có thể được yêu khi anh gật đầu hay ra đi khi anh lắc đầu, vậy tình cảm của cậu là gì đối với anh?

Tại sao anh lại làm vậy?

Vì anh không yêu cậu như cậu yêu anh hay vì cậu không là quan trọng nhất...?!

Anh yêu cậu tới chừng nào? Yêu đến không thể thiếu hay chỉ yêu khi cậu không động chạm vào bất những thứ quan trọng khác của anh. Cậu quan trọng với anh nhưng có những cái vẫn quan trọng hơn cậu nữa phải không? Rồi một ngày cái quan trọng hơn cậu xuất hiện cậu lại như những lần trước điều đúng, xất bất xang bang nhường bước, đành mở miệng cười nhưng trong lòng kim châm muối xót.

.....◆◆◆◆.....

Tùng sau một chuyến về quê vừa lên tới đã đi thẳng tới Four, Anh Kỳ vừa thấy cậu bước vào đã chào đón bằng một nụ cười đầy ẩn ý.

– Sao không ở thêm mấy ngày? Bếp có người lo rồi mà... Mà ai kia?

Anh Kỳ khẽ hất đầu về một người đàn ông cũng vừa bước vào Four sau Tùng vài giây. Anh ta không gọi món gì mà chỉ lẳng lặng tìm một chỗ ngồi.

– Đi cùng cậu phải không?

– Ừ, vừa về tới nhà là anh ta cũng tới. Tài xế của Vũ Phong.

– Cho xe đi đón cậu về hả?

– Đã bảo em tự đi được vậy mà cũng ráng đưa xe xuống, làm muốn ở lâu chút cũng không được. – Tùng than thở.

– Giống theo giám sát hơn._Anh Kỳ kết luận_ Mà về rồi bác nói gì?

– “Con sống cho tốt vào.” – Tùng uể oải trả lời.

– Chỉ đơn giản vậy thôi? – Anh Kỳ có vẻ thất vọng với câu trả lời của Tùng.

– Chỉ vậy thôi. Nhưng nó có nghĩa là con đừng có sống phóng túng, con sống cho vui vẻ... – Tùng tiếp tục giải trình.

– Bác trai với cậu hiểu nhau quá ha?

– Ừm... Bị la suốt hai mươi mấy năm thì nghe ít phải hiểu nhiều. Chúc hạnh phúc mà cha em nói vậy là nhiều lắm rồi... Mà nè, ông bà ấy xuống tận nhà em rồi, còn anh thì sao?

– ...

Anh Kỳ bỗng dừng đỏ bừng mặt làm Tùng bắt đầu hưng phấn tò mò hỏi tới.

– Nè, không phải không thèm tới gặp hai bác đó chứ?

– Không phải không tới, mà là... mà là quá trình trọng làm người ta sợ!

– Quá trình trọng?

Tùng nhớ tới mấy đứa em kể chuyện bao nhiêu xe hơi đẹp ới là đẹp, rồi lễ rồi mâm... Với nhà cậu, một nơi chưa chắc chắn đã thuận ý mà họ còn long trọng thế thì với gia đình Anh Kỳ cậu có thể tưởng tượng được nó long trọng như thế nào.

– Phải, quá trình trọng, quá long trọng làm một phen hàng xóm thắc mắc gia đình tôi xảy ra chuyện gì.

– Ôi trời, vậy là khó trả lời dữ. Không lẽ trả lời có người “đi hỏi con trai tôi”...hi...hi.

– Này, đừng có nói chuyện tôi nữa. Cậu về nhà chưa?

– Nhà? ...về rồi ạ. – Tùng tỏ ra ngạc nhiên với câu hỏi của Anh Kỳ.

– Nhà Vũ Phong ấy.

– ..._Tùng lắc đầu_

– Anh ta vừa về thành phố là chạy tới đây rồi tới nhà trọ tìm cậu liền, biết cậu về quê thất vọng thấy rõ.

– Em...em không biết mình làm sao nữa. Em vẫn hằng mong mọi chuyện xuôi chèo mát mái như bây giờ...nhưng khi mọi chuyện êm xuôi chính em lại có chuyện.

...

...

...

– Thì ra là vậy.

Tùng nói hết những suy nghĩ của cậu mấy hôm nay cho Anh Kỳ nghe, cậu cũng thấy chính mình thật kỳ quái.

– Em cứ luôn nghĩ Vũ Phong giải quyết xong mọi rào cản giữa em và anh ấy là em có thể vui mừng rồi... Cuối cùng chẳng hiểu sao trong lòng em lại xuất hiện cảm giác này... Nó cứ làm cho em không thể vui vẻ, không thể...

– Tôi hiểu, thực ra cảm giác đó là bất an, không tin tưởng, thiếu tự tin. Nó vẫn tồn tại trong lòng cậu nhưng do nhiều yếu tố bên ngoài chi phối mạnh hơn nên cậu không nhận ra. Bây giờ sóng yên biển lặng cậu tự nhiên sẽ nhận ra nó.

– Vũ Phong luôn nghi ngờ em lợi dụng anh.

、

– Ừ, anh ta lập lại nhiều lần nên cậu đã bị ám thị anh ta không coi trọng cậu.

– Anh ấy luôn nói “Tôi sẽ kiểm tra xem cậu nói đúng hay không” sau khi giúp em một vấn đề. Không thì sẽ đổi chác với em mà không quan tâm mục đích em cầu xin anh ấy giúp đỡ có chính đáng hay không.

– ...

– Lúc em khốn khó anh ấy cũng chưa từng nương tay. Chỉ một bữa ăn của anh ấy cũng có thể đem cả gia đình em từ địa ngục trở về, nhưng anh ấy vẫn muốn em cúi đầu thật thấp, thật sát mới đồng ý giúp...

– ...

– Mới đây còn làm gia đình em một trận náo loạn... Dùng một cái lại chạy đi làm cái việc không thể tưởng. Anh Kỳ, anh nghĩ giúp em đi, bây giờ em đến gặp Vũ Phong, anh ấy có nói cái gì tương tự như “Tôi đã làm mọi thứ để giam em lại, từ nay chỉ nên phục tùng...chỉ nên vâng lời...chỉ nên an phận... một kẻ như em tốt nhất đừng nên vọng tưởng... nên biết mình ở vị trí nào...nên biết mình...”

– TÙNG! _Anh Kỳ quát khê ngăn Tùng tiếp tục nói_ Cậu biết mình đang nói gì không?

– Biết... mà không, em cũng không biết. Em biết bây giờ anh ấy có thương em nhưng thương tới đâu, tới mức độ nào, em quan trọng như thế nào ở trong lòng anh ấy...em không hiểu rõ, không biết rõ...em... em thật rồi... Em sợ, dường như mọi chuyện quá tốt đẹp một cách kỳ lạ, liệu có một cái hố sâu nào đó đang đợi em không?

– Vậy cậu suy nghĩ kỹ xem giờ cậu có thích Vũ Phong không? có thực yêu anh ta không? – Anh Kỳ vỗ về Tùng, khiến cậu yên ổn lại, suy nghĩ kỹ lại.

Tùng yên lặng một lát rồi gật đầu.

– Em có yêu anh ấy, đến giờ vẫn vậy.

– Vậy tại sao từ trước giờ cậu vẫn yêu Vũ Phong mà chưa từng có cảm giác như ngày hôm nay?

– Anh ấy đâu có để ý tới em, có thì cũng như món đồ anh ấy giữ làm đồ chơi thôi. Em giữ cho mình an ổn không bị thương khi ở cạnh anh ấy là phước ông bà rỗi, lấy đâu ra thời gian, lý do lý tưởng mà nghĩ nhiều.

– Nhưng chẳng phải có thời gian hai người rất ngọt ngào sao, lúc đó cậu cũng không có nghĩ nhiều.

– Thì nói vậy... Nhưng anh cũng biết Vũ Phong trở mặt nhanh còn hơn anh thay đồ. Hôm nay nói em là đưa em trai nhỏ ngoan hiền anh rất thích ngay khi không vừa lòng có thể mắng em là tên đê tiện. Lúc này bảo em làm tình nhân của anh ấy thoát cái đưa em vô tù ngốc cũng không biết tại sao. Hôm nay có thể ôm em, ngày mai cũng có thể đem em ra dẫm một trận thừa sống thiếu chết. Mặt em bầm hết mấy ngày mới tan cũng vì gây hấn với bạn anh ấy, anh ấy cũng không hỏi xem là em có lỗi hay bạn anh ấy có lỗi... Theo anh ấy cứ phải ngoan ngoãn, vâng lời thì anh ấy thích, mạng mình cũng ổn, chỉ là... đừng đại dốt chọc anh ấy tức lên, dù có từng nói qua “anh thích em” thì cũng chỉ là gió thoảng mây bay. Ý kiến của em, tâm trạng của em, tình cảm của em có là gì với anh ấy.

– Tại sao trước giờ tôi không nghe cậu nói những chuyện như này?

– Nói làm gì...mấy chuyện xấu hổ như vậy chứ.

– Nhưng có phải đó là khi anh ta không thích cậu?

– ..._Gật đầu.

– Còn khi Vũ Phong nói thích cậu có còn động tay động chân không?

– ..._Tùng nhớ lần anh quăng cậu lăn từ sofa xuống đập đầu_ Có một lần...lần anh ấy biết em về quê hỏi vợ. Còn...bình thường...thì không.

– Tùng này, cảm giác của cậu chẳng qua như nước tràn bờ thôi. Cậu vốn bị Vũ Phong đàn áp nhiều quá mà cứ im lặng giấu trong lòng một mình gánh chịu nên bây giờ vỡ ra.

– Nhưng sao em lại ảm ức những chuyện đã xảy ra từ lâu.

– Vì lúc trước cậu chỉ khao khát sự đáp lại của Vũ Phong nên để dành mọi trách cứ giận hờn qua một bên...

– Không có, em có yêu nhưng cũng không có cậu anh ấy đáp lại, đi đâu này ngay từ ngày biết mình thích anh ấy em vẫn luôn nhớ rõ. Càng hiểu anh ấy, càng nhìn thấy gia thế của anh ấy em càng không dám mơ một tình yêu từ hai phía. – Tùng cắt ngang lời Anh Kỳ. Cậu không như Anh Kỳ nói, cậu đã từng không mong đến chuyện anh sẽ yêu cậu.

– Nghe tôi nói. Có ai yêu mà không cần được đáp lại, dù sự thật phũ phàng tới chừng nào thì mong muốn đó vẫn tồn tại. Cậu đã yêu Vũ Phong quá nhiều nên không dừng lại để nhìn lại cảm nhận trong lòng cậu, nhìn lại những gì anh ta đối xử với cậu, những chuyện đó là nhỏ nhất khi mà Vũ Phong ở ngoài tầm tay cậu. Bây giờ thì khác, Vũ Phong đã đáp lại cậu và những cảm giác trước kia cậu cho là nhỏ nhất thì bắt đầu trở nên quan trọng. Tiến trình hai người yêu nhau sóng gió nhiều quá nên mới không chịu xét lại bản thân cần gì, nghĩ gì. Nội nước để sóng yên biển lặng thôi đã hao hết hơi sức.

– ...

– Bây giờ mọi thứ đã đâu vào đó, tình yêu đã có, mọi chướng ngại vật được dẹp yên, mặt hồ yên tĩnh thì một cái gợn nước cũng gây chú ý. Tùng này, chẳng qua cảm giác của cậu hiện nay là đang hờn giận Vũ Phong đó thôi. Vì cậu đã biết anh ta thực sự có thương cậu nên những gì tệ hại anh ta từng làm với cậu mới làm cậu uất ức mà bấy lâu cậu không cảm thấy. Cậu hiểu không? Uất ức này trước đây là quá nhỏ so với cơm áo gạo tiền thuộc men nợ nần rồi còn phải đối phó với ông chủ khó chịu của cậu. Bây giờ khác, không lo cơm áo, không lo trong nhà có người bệnh mà không có tiền chạy chữa, không lo em nhỏ thất học, không lo xã hội đen nửa đêm đến đòi nợ cậu mới có thời gian nhìn lại cảm xúc của chính mình. Giận Vũ

Phong? Chuyện này đáng ra cậu phải làm triệt để từ lâu rồi. Nhưng cậu phải về nhà thì anh ta mới biết cậu giận, ở đây chỉ tôi biết. Anh ta sẽ cứ phê phán ngỗ ngược trên chiến thắng mà chẳng biết cậu ở đây uất ức đâu.

– Anh đang nói giỡn hả, em rồi muốn chết đây. Từ lần đầu tiên gặp Vũ Phong tới nay, đây là lần đầu tiên em thực sự không muốn gặp anh ấy. Em không muốn về lại nhà anh ấy trong lúc này đâu.

– Về nhà đi, nếu không muốn gặp thì nói với anh ấy hai người chia tay đường ai nấy đi. Dù gì cậu cũng chưa tha lỗi cha anh ta mà. Giờ rút lại chuyện hai người cũng hợp lý không ai trách móc cả.

– Anh đùa!? – Tùng lập tức trợn mắt nhìn Anh Kỳ.

– Đó thấy chưa, cậu cũng đâu có căm hận gì anh ta lắm đâu. Về nhà hành lại hẳn cho bố những ngày bị ăn hiếp đi. Giờ bảo đảm sẽ không có ai dám lớn tiếng với cậu, một sợi tóc cũng không động vào đừng nói chi đuổi cậu ra khỏi nhà... Vũ Phong hơn Minh Hàn gấp bội ở cái khoản vũ phu nhỉ. _Anh Kỳ cảm thán_ Tôi cũng may hơn cậu, dù thật ra là thê thảm như nhau. Tính ra tại sao anh em mình đi đâm đầu yêu mấy cái tên khó nhai đó chứ...chậc!!

– Anh Kỳ, anh bây giờ mà nói vậy Minh Hàn nghe được thì sao?

– Không sao, anh ấy giờ như cục đất ấy, quăng đâu liệng đâu cũng được mà!

– Sung sướng quá ha.

– Giờ cậu về lăn cục đất của cậu đi, để tài xế người ta theo cậu tò tò hoài cũng không ổn. Không vấn đề gì đâu về gặp rồi sẽ chứng minh cho nhau thấy có yêu hay không thôi mà.

– Vũ Phong sau khi từ nhà Tùng về anh lao vào giải quyết núi công việc dồn ứ một bữa hơi tai mấy ngày liền ngủ không được mấy tiếng đồng hồ. Tùng thì đã về nhà chỉ để lại một cậu: “Khi nào lên sẽ nói chuyện cùng anh sau”.

Hôm nay công việc tạm ổn Vũ Phong ngủ một giấc cho đầy không cho ai làm phiền, mơ màng ngủ anh cảm giác có ai đó đang chạm vào người anh, hơi ấm quẩn quít trên cổ trên mặt, những nụ hôn thật dịu dàng đặt trên mắt, trên trán, trên mũi, ướt át trên môi anh.

“Nhóc, hôm nay chủ động dữ vậy sao!” Nhưng anh không vội thức dậy, hưởng thụ những nụ hôn của Tùng đặt trên người anh là một điếu vô cùng sung sướng. Nụ hôn trượt dần xuống cổ, những nút áo ngủ dần dần được mở ra. Bàn tay Tùng thô ráp vuốt ve mơn trớn từng chút từng chút trên ngực anh, hạ xuống eo nhẹ nhàng xoa nắn. Anh không khó nhận ra sự tham lam của bàn tay đầy tham vọng như muốn bóp anh ra từng mảnh nhỏ, hơi thở phả trên mặt anh nóng rát khát khao cuồn cuộn nhiệt, cơ thể Tùng áp trên người anh chặt đến nỗi ép anh gằn nín thở.

“Cậu nhóc hôm nay làm sao vậy? Như rất nóng lòng lại như rất kiên nhẫn, như khát khao muốn chiếm đoạt lại như chỉ muốn chọc ghẹo, lại rất thủ thỉ thực những cử chỉ mơn trớn... Tùng của anh đâu có già dặn như thế.”

Như phát hiện ra điếu gì Vũ Phong mở mắt. Tối thôi... Anh quên là anh đi ngủ từ điếu nên không bật đèn, giờ chắc là buổi tối nên anh không nhìn thấy gì. Nhưng phía trước mặt rõ ràng là bóng một người nam, ngoài Tùng là nam thì ai có thể qua được bảo vệ và những người giúp việc trong nhà vào tận phòng anh kia chứ, lại còn động tay động chân.

Đèn bật sáng, một tiếng hét chói tai làm thủng màng nhĩ những người có mặt.

– Á Á Á!!!!!!!!!!!! Bắt gian tại giường, bắt gian tại giường
aaaaaaaaaaaaa!!!!!!

Ngón tay còn để trên công tắc điện Tùng nhắm mắt, ngoáy ngoáy lỗ tai bị rung lên khi tiếng hét đó quá gần lỗ tai cậu. Bên cạnh cậu, ngay cửa, một cô gái mở to mắt tay chỉ về phía giường.

– Anh quá lắm, dám vụng trộm với người khác...a.a.a.

Tùng nhìn theo hướng ngón tay cô gái đang chỉ, một cảm giác chua xót, đau khổ òạt dâng trong lòng, khó chịu... Thật khó chịu.

– Em là cái gì chứ, chỉ là gọi thẳng bạn dậy thôi mà.

– Gọi gì mà kỳ vậy? – Cô gái vẫn rất ấm ức.

– Xưa nay muốn gọi cậu ấy thì phải gọi như thế. Không tin em hỏi thử xem.

– “Tùng cũng muốn biết có phải Vũ Phong khi cần bạn bè gọi dậy thì phải gọi như thế không”. – Cậu làm sao có thể chấp nhận một lời giải thích đơn giản thế. Hai người họ luôn có những mối liên hệ mà cậu không thể xen vào nổi.

– “Mình có cần bạn bè gọi dậy kiểu kỳ quái như thế sao?” – Vũ Phong cũng đang tự thắc mắc.

Vũ Phong từ khi bật đèn bị tiếng hét lạnh lạnh của cô gái thu hút, anh cũng trông thấy Tùng đứng ở cửa... phút chốc quên mất tình trạng của mình, chỉ hướng tới Tùng. Nhưng anh cũng nhanh chóng nhận ra Tùng không phải người ở trên người anh này giờ. “Ôi trời!!! không lẽ bắt gian tại giường thật sao? khốn khổ cho anh rồi, mặt cậu trông đã rất khó coi...”

Vũ Phong bật dậy thẳng tay hất luôn người đang ở phía trên anh xuống.

– Tùng! Anh không có... – Vũ Phong đang định nói “anh không có làm gì với hắn cả” nhưng tất cả bị nuốt trở lại. Anh chợt nhận ra...

“...Cái giọng điệu này...”

Vũ Phong lập tức nhìn lại người vẫn đang thản nhiên nghìn anh. Vũ Phong không thể diễn tả được cái gì đang dâng trong lòng, một cảm xúc thật khó tả, một thứ gì nghèn nghẹn chặn trong lồng ngực hay có một thứ gì mơ hồ quay cuồn trong đầu làm cho anh không thể tỉnh táo.

– Làm gì vậy? Nhìn thấy mình cậu vui quá hóa ngốc rồi sao?

– Tên khốn!

Vũ Phong thoát cái đã ở cạnh cái người đang nhe răng nhìn anh cười.

...BỐP...

– Tên khốn, cậu thực sự còn có thể ở đây cười...

– Phải, mình vẫn còn ở đây nhìn cậu cười. Xin lỗi...!

Tùng quay mặt đi, Kim Thành về rồi thì cậu còn có chuyện phải lo, ai chứ Kim Thành là mối họa lớn nhất cho tình yêu của cậu, bất an trời dấy không ngừng. Cậu chưa kịp hành cho Vũ Phong tội tả như lời Anh Kỳ nói thì có lẽ cậu mới là người chuẩn bị te tua. Không biết Vũ Phong có vì người này mà xem nhẹ cậu không. Tùng chưa từng quên anh phạt cậu thế nào khi chỉ mới túm cổ áo Kim Thành.

– Họ phải gọi nhau dậy như thế sao? – Cô gái la “bắt gian tại giường” mặt mày méo xẹo, tấm tức hỏi.

Tùng quên mất cô ấy nhưng cô ấy là ai mà trông lạ hoắc. Cô ta lại la “bắt gian tại giường” không lẽ. Tùng khẽ liếc Kim Thành và Vũ Phong tự hỏi “của ai?”.

– Chị xuống nhà uống nước đi, họ là bạn thân mà...hay...hay có mấy hành động...hành động kỳ quái như vậy lắm. – Tùng không biết mình đang nói cái giống gì nữa, rõ ràng cậu cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra nhưng theo kinh nghiệm thì Kim Thành lúc nào cũng là ưu tiên số một của Vũ Phong. Trong lúc Vũ Phong cũng không buồn chú ý tới cậu thì cậu cũng nên đi là hơn.

– Chị uống nước.

Tùng đẩy ly nước tới trước mặt cô gái cậu vừa dẫn từ trên lầu xuống. Cô gái còn rất trẻ, Tùng đoán chừng còn nhỏ tuổi hơn cậu. Cô gái trông rất xinh với đôi mắt to tròn lanh lợi, cái miệng có hơi rộng chút nhưng cười rất rạng rỡ, cô để mái tóc ngắn chẵn bằng một cái cài tóc to bản, cả người

có vẻ rắn chắc cao ráo. Nhìn không có ấn tượng của một tiểu thư đài cát lăm, có vẻ giống người thường xuyên vận động hơn.

– Tôi là Dương, bạn của anh Kim Thành, còn anh?

– Tôi tên Tùng_ “là bạn của Kim Thành”, Tùng thấy nhẹ lòng một chút_...là... là nhân viên của anh Phong. À... Ông chủ của tôi là cái người mà anh Kim Thành cần gọi dậy khi nãy ấy. – Tùng chỉ tay lên lầi.

– Vậy à, anh làm gì?

– Tôi là đầu bếp.

– Chà giỏi quá, tôi thì chẳng biết nấu bất cứ món gì ngoài mì ăn liền.

Nhưng Tùng không thể kềm chế mình cố gắng nghe ngóng động tịnh trên lầi, cô gái cũng vậy, liên tục nhìn lên trên.

– Hai người họ rất thân phải không? – Cô gái cuối cùng cũng thắc mắc không nhịn được.

– Chắc là vậy, là bạn với nhau từ nhỏ tới lớn.

– ...

Tùng nhìn rõ sự lo lắng lộ trên khuôn mặt cô gái.

– Cô có muốn tôi gọi anh Kim Thành giúp không, cô có vẻ sốt ruột.

Thực ra Tùng cũng sốt ruột không biết trên đó xảy ra chuyện gì, cậu cũng rất muốn có một lý do chính đáng để tách hai người trên kia ra. Nhưng cũng may cho Tùng, Vũ Phong và Kim Thành nhanh chóng xuất hiện chính tở đầu cầu thang. Họ thản nhiên đi xuống, Kim Thành đến ngẫ cạnh cô gái cử chỉ thân thiện rất tự nhiên, Vũ Phong cũng ngẫ xuống cạnh Tùng đối diện với họ, đi đầu này làm Tùng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

– Giới thiệu với cậu, nàng tiên cá của mình Dương. _Quay sang Dương, Kim Thành chỉ Vũ Phong_ Đây là Vũ Phong, bạn từ nhỏ tới lớn

của anh đó, còn đây _Kim Thành chỉ Tùng_ là...

– Tùng, đầu bếp của anh Phong. – Cô gái tiếp lời, gật nhẹ đầu chào hỏi.

Vũ Phong liếc nhẹ Tùng làm cậu nổi da gà, anh lại mỉm cười chào cô gái rất lịch thiệp.

– Chào em

Câu chuyện cứ tiếp tục trong tiếng cười nói rộn ràng. Vũ Phong thăm hỏi cô gái vài câu xã giao. Tùng càng nghe càng nhẹ người. Thì ra cô gái tên Dương này và Kim Thành đã chính thức thành một đôi, Kim Thành công khai trước mặt Vũ Phong như vậy chắc là đã không còn thích Vũ Phong nữa. Nhưng Tùng cũng không hiểu tại sao Kim Thành sống sót mà bấy lâu cũng không chịu về cho Vũ Phong biết tin trong khi anh ta đã đến gặp cậu. Anh ta muốn làm gì? Làm cho Vũ Phong phải thấm thía nỗi đau mất anh ta sao? Cậu không quên cái bộ dạng của Vũ Phong khi anh biết không thể tìm lại được Kim Thành. Cậu ghen? Đúng... Vũ Phong sẽ chẳng có bộ dạng kinh khủng như thế khi mất cậu.

Vũ Phong cùng Kim Thành hẹn nhau hôm sau sẽ mở tiệc mừng Kim Thành trở về nhưng không hiểu sao Tùng lại không muốn tới, cậu lấy cớ mình bận việc ở Four. Vũ Phong đề nghị Kim Thành và Dương nghỉ lại nhà anh nhưng cô gái từ chối, Kim Thành cũng từ chối theo, tiễn hai người họ ra về Tùng cũng chào Vũ Phong để về.

– Cũng trễ rồi, em về

– Tùng!

– Dạ, có chuyện gì?

– Anh nghĩ nhà em là ở đây!

– ...

– Anh muốn nói chuyện với em.

Tùng im lặng không nói, cậu đứng tầ n gầ n ở cửa tỏ rõ ý muốn đi nhưng ngại Vũ Phong chưa đ ồng ý nên chưa đi được. Vũ Phong kéo nhẹ Tùng vào lòng mình ôm thật chặt.

– Vẫn còn giận anh sao? Giới thiệu với người ta cũng bảo là nhân viên của anh. Anh đâu còn thuê em nữa!

– Làm sao dám giận “anh”... mà không nói là nhân viên nói là gì bây giờ.

– Người yêu hay ít nhất cũng là bạn, anh buồn khi nghe em nói chỉ là nhân viên của anh thôi.

– ...

Vũ Phong kéo Tùng nép mình trong l ồng ngực anh, hơi ấm từ cơ thể anh tràn ngập mọi xúc giác của cậu, mũi cậu cay cay...

– Em đã về tới nhà mình rồi, còn muốn về đâu nữa!

– Đây là nhà em từ khi nào chứ? – Tùng bị sự ngọt ngào của Vũ Phong giữ lại, nhưng Tùng biết cậu có muốn ra khỏi đây mà anh chưa gật đầu thì cũng hơi khó.

Vũ Phong âu yếm nâng khuôn mặt Tùng đang giấu trong ngực mình, đặt lên môi Tùng một nụ hôn nhẹ nhàng.

– Lâu không ăn cơm em nấu thật rất là nhớ.

– Lâu? Làm gì có.

– Vậy thì lâu không ăn cơm cùng em anh sắp không thể ăn được cơm nữa.

– Miệng lưỡi! – Tùng giận mình không thể tức giận oán ghét người này dù đáng ra cậu phải làm vậy.

– Lâu không được ôm em trong lòng, anh giờ không muốn buông em ra.

– Anh học mấy câu ớn lạnh đó khi nào thế? – Tùng lẩm bẩm bên tai Vũ Phong.

– Từ khi em biết giận anh! – Cánh tay anh xiết cậu thêm chặt.

– ...

– Ăn cơm với anh, đã trễ lắm rồi, anh đói!... Không lẽ em nỡ bỏ đói anh sao? Em đã về tới nhà mà còn bỏ đi thì anh làm sao ăn nổi cơm.

Tùng thiếu đi đâu chỉ còn trợn mắt nhìn anh, cậu không biết anh từ đâu học mấy câu “nhão” như vậy. Vũ Phong mà cậu biết mở miệng là đỉnh là thép làm gì có mật ong. Anh làm Tùng vốn đang hờn giận trong lòng vì kinh ngạc quá mà quên bống mất.

– Anh muốn ăn cơm em nấu, trong nhà có sẵn mọi thứ chỉ chờ em động tay chân một chút thôi. Anh còn muốn ăn canh chua, hình như canh em nấu anh mới ăn được. Hôm qua đã kêu chị giúp việc nấu rồi nhưng nuốt không trôi...

Vừa nói Vũ Phong kéo Tùng từ từ đi vào nhà rồi vào bếp, lấy cái túi trên tay cậu vất sang một bên trong khi Tùng thì cứ giương mắt nhìn anh như nhìn thấy người hành tinh lạc tới trái đất. Đến khi Tùng đeo tạp dề vào thì Vũ Phong cười tươi bảo anh sẽ chuẩn bị bàn ăn. Anh đói lắm rồi.

Tùng gạt mồ hôi trên trán, mở tủ lạnh lấy nguyên liệu rồi bắt bếp, cậu vẫn còn choáng. Bên ngoài Vũ Phong thở ra một hơi thật mạnh, anh biết khi mọi chuyện êm xuôi mà Tùng vẫn không mang vẻ mặt hạnh phúc chạy tới tìm anh mà bỏ về quê là anh biết mình nguy rồi. Vội cho xe về tận nhà Tùng đón cậu, thực ra cốt là giữ rịt để biết hành tung của Tùng, vậy mà tài xế cũng nghèo hết hai ngày Tùng mới chịu để cho xe chở về nhà anh, mà thôi may mắn cho anh Tùng đã bước chân về nhà, anh thở phào dấu hiệu chứng tỏ anh có thể năn nỉ được.

Dù được Tùng ngoan ngoãn ở lại nấu cơm anh cũng đã vô cùng vất vả, mấy câu uớt át này giờ anh dùng để dụ ngọt cậu anh cũng phải tìm tòi sắp xếp nhưng anh cũng không phủ nhận những thứ anh nói đâu là thật lòng, đúng là anh nhớ cậu sắp điên lên rồi, chịu đựng không nhìn thấy Tùng suốt thời gian ở nhà cha mẹ cậu đã rất đau khổ, ngày trở về cứ tưởng có thể ngọt ngào ôm cậu trong tay ai ngờ... Tùng có biết anh đè nén cảm xúc của mình như thế nào không, giờ phút này làm gì có tâm trí nghĩ tới chuyện cơm nước nữa. Anh chỉ muốn ôm chặt cậu, hít thật sâu hương thơm trên cơ thể cậu cho thỏa nhớ nhung khao khát. Nhưng Tùng vẫn còn làm mặt giận với anh

Vũ Phong làm gì có tâm trạng dọn bàn ăn, anh bày qua loa vài thứ cần thiết rồi vào bếp đứng loay hoay quanh Tùng, Tùng cuối cùng cũng biết anh muốn gì. Anh chẳng muốn ăn cơm cũng chẳng muốn ăn canh chua, anh chỉ muốn cậu không đi. Nhưng mọi khi anh sẽ bảo “Em không được đi, hay em không được ra khỏi nhà, nếu em dám trái lời anh thì sẽ thế này hay sẽ thế kia...”. Hôm nay thì khác, anh loay hoay dùng lời ngon tiếng ngọt để không cho cậu đi, Tùng bất giác nở nụ cười. Ít ra anh đã không còn ra lệnh cho cậu, anh biết sợ cậu giận, biết sợ cậu sẽ bỏ đi. Nhìn Vũ Phong cố tình loay hoay trong bếp giống như canh chừng cậu Tùng trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào.

– Kêu người vô trông chừng là được rồi, cần gì đích thân anh làm. – Bụng nghĩ một đằng nhưng miệng Tùng lại nói một nẻo.

– Hử? – Vũ Phong còn chưa hiểu ra ý cậu.

– Muốn canh chừng em thì anh kêu vệ sĩ hay bảo vệ đứng canh là được cần gì đích thân anh làm. – Tùng vẫn đầu tay làm, miệng nói nhưng không hề nhìn vào Vũ Phong.

– Tùng! Tha lỗi cho anh đi. Em muốn thế nào mới thôi giận anh đây? – Vũ Phong lời ngon tiếng ngọt tiếp tục dỗ nhóc cưng của anh.

– Có người nào dám giận anh sao! – Tùng trút nốt phần thức ăn cuối cùng vào đĩa, giọng vẫn chứa nhiều giận hờn.

– Vậy là vẫn còn giận! – Vũ Phong ôm nhẹ Tùng từ phía sau, môi cọ cọ lên vành tai Tùng thì thầm.

– Anh tránh một chút em còn dọn thức ăn lên, không phải anh bảo đói rồi!

– Đói nhưng ăn cơm không đủ no. _ Nói rồi với tay tháo tạp dề trên người Tùng xuống, xoay mặt cậu lại đối mặt với anh._ Chỉ có em mới làm anh thấy đủ, không có ai, không có bất cứ thứ gì khác có thể thay thế em hết.

– Không cần nói mấy lời đường mật đó, em không cần người ta dỗ ngọt. – Tùng đẩy mạnh Vũ Phong ra.

– Em hôm nay cư xử thật kỳ lạ._ Vũ Phong đổi giọng cứng rắn hơn, không còn mềm mại ngọt ngào như này giờ_ Nói chuyện rất khó chịu.

Tùng lẳng lẳng mang tạp dề treo lên móc xong cậu ra khỏi bếp lấy túi xách của mình.

– Em định làm gì? – Vũ Phong theo bén gót cậu.

– Em làm thức ăn xong rồi, em về đây. Anh ăn cơm đi, trễ lắm rồi. – Tùng cố gắng giữ giọng thật bình thường, thực ra cậu đã muốn hét lên “Anh cuối cùng cũng lộ cái đuôi “ông chủ” ra rồi, này giờ còn giả vờ ngọt nhạt”

– TÙNG! Em thực sự muốn đi? Em càng lúc càng có thái độ kỳ lạ.

– Phải, em trước giờ luôn nghe lời anh vì anh là ông chủ. Nhưng nếu anh muốn giữ em cạnh anh cả đời anh nên biết thêm nhiều mặt khác của em nữa rồi hãy quyết định.

– Anh chỉ là ông chủ? Em ngoan ngoãn ở bên anh không gì khác ngoài anh là ông chủ. – Mặt Vũ Phong sầm xuống, giọng anh tỏ rõ anh đang rất kiên cố bản thân không nổi giận._ Tùng, nếu em có gan lập lại một lần nữa đi đâu đó em sẽ hối hận.

– Anh...anh lúc nào cũng dùng giọng điệu đó với em. Vậy không phải ông chủ chứ còn là gì, ngoài hăm dọa và ra lệnh anh có còn cách nào khác đối xử với em không? – Tùng không nén nổi giọng mình, cậu to tiếng với Vũ Phong.

– Có! Trừ khi từ miệng em không có mấy chữ “Anh chỉ là ông chủ của em”. Đừng nói cho anh biết trước nay em ngoan ngoãn như vậy đâu do anh là ông chủ của em. Vậy bây giờ anh không phải là ông chủ thì sao, em liền đổi thái độ.

– Không có! – Tùng phát hiện mình vừa nói bậy.

– Thực không có? – Giọng Vũ Phong lập tức dịu đi.

– Không...không có. – Tùng quên mất mình đang bắt bẻ Vũ Phong, thoáng chốc lại bị anh áp đảo.

– Vậy thì ngồi xuống ăn cơm, anh còn chưa tắm rửa cả ngày nay. – Vũ Phong đổi thái độ nhanh đến nỗi Tùng không theo kịp.

Vũ Phong tiến tới lần nữa lấy túi xách của Tùng quẳng sang một bên rồi kéo cậu ngồi vào bàn ăn. Anh tự tay vào bếp bưng những thứ Tùng đã làm dọn đầy đủ lên bàn. Tự tay xới cho cậu chén cơm rồi gấp thức ăn vào, không quên đặt đĩa vào tận tay cậu, những chuyện vốn xưa nay toàn do Tùng làm. Tùng một lời cũng không nói im lặng ăn, Vũ Phong thỉnh thoảng bắt chuyện nhưng Tùng cũng chỉ ậm ừ.

– ...

– Bảo thằng Sơn về đây ở đi, ở phòng trọ chi cho cực, trong nhà còn rất nhiều phòng mà.

Tùng dừng ăn, đề tài này Tùng không thể ậm ừ cho qua, trong lòng Vũ Phong cũng đắc ý không thôi. Anh biết động đến gia đình Tùng là cậu thể nào cũng không tiếp tục làm ngơ anh.

– Nó ở đó với Xuân, cũng không có gì không tiện, vả lại hai người chia tì ền phòng cho nhẹ. Bây giờ nó đi ai chia tì ền phòng với Xuân. Mà em nghĩ nó ở đây sẽ không quen đâu. Cám ơn anh. – Tùng lập tức khéo léo từ chối.

– Năm sau bé Lam cũng có dự định lên thành phố học làm giáo viên. Con gái ở bên ngoài không tốt, em cứ để tụi nó về đây em cũng dễ dàng trông chừng. – Vũ Phong vẫn không bỏ ý định.

– Em ở bên đó trông tụi nó cũng được mà.

– Linh năm sau cũng tốt nghiệp cấp ba rồi, sức học của nó rất tốt, cứ lên đây luyện thi một thời gian đường vào đại học cũng không khó.

– Anh à! Cha em sẽ không thích tụi nó làm phi ền người khác đâu. Tụi nó lên em sẽ chỉ tụi nó cách vừa có thể học vừa có thể làm...vả lại em cũng lo được cho tụi nó mà, anh không cần để ý quá.

– Là anh hứa với tụi nó sẽ lo cho tụi nó khi tụi nó lên thành phố học. Lam, Linh cũng đồng ý rồi em lại làm khó. Anh nghĩ cha em sẽ rất nhanh gặt đầu để hai cô con gái cho anh giám hộ, em và thằng Sơn dù gì cũng là con trai ra ngoài thế nào cũng được nhưng hai đứa nó là con gái, khác.

Tùng l ần nữa muốn ghen cộm vì nghe Vũ Phong nói. Từ khi nào anh quan tâm tới nhi ều thứ như vậy, những thứ chẳng mang cho anh lợi lộc gì.

– Anh! Anh tự đừng quan tâm tới tụi nó nữa vậy?

– Anh đã làm quen với tụi nó hết rồi mà, tình cảm cũng rất tốt hơn nữa em của em cũng như em của anh mà, không lo cho tụi nó đang hoang sao đáng mặt làm anh. Anh còn chưa trả ơn tụi nó giúp đỡ anh rất nhi ều khi anh ở nhà em nữa. – Vũ Phong cười, nói rất thành thật.

– Em không nghe l ần chứ? Không giống anh trước đây.

– Tùng, anh biết trước đây anh thật quá đáng nhưng cũng là trước đây, nếu em không cho anh cơ hội sao em biết anh có khác xưa không. Tùng!

Tin anh đi, anh yêu em, rất yêu, yêu rất nhiều. Từ từ anh dần bù lại cho em hết mọi thứ, nếu bây giờ anh nói rằng không nhìn thấy em ngày nào anh ăn không ngon ngủ không yên ngày đó chắc chắn em sẽ không tin. Nên em về nhà đi, như vậy em mới thấy anh có nói dối em hay không.

– ...

Tùng vốn nghe lời Anh Kỳ, cậu hôm nay tới nhà Vũ Phong chính là “về nhà” nhưng không lường trước lại có sự xuất hiện của Kim Thành, Tùng xuất hiện thêm một cảm giác hờn giận không thể tả thế là cậu nhất nhất muốn đi.

Mà Vũ Phong là kẻ khó ưa, cậu đang hờn giận trong lòng chưa thôi đã vì một câu nói hớ hênh bị anh chụp lấy bắt chẹt ngược lại cậu. Dám nói cậu thay đổi này nọ. Mà không, tại sao cậu lại nhượng bộ khi Vũ Phong nói cậu thay đổi, cậu đang nói chuyện cậu giận anh mà sao lại thành anh giận ngược lại cậu thế.

– Anh thật đáng ghét. – Tùng bật thành tiếng.

Dĩ nhiên trong phòng ăn chỉ có Vũ Phong và Tùng, thêm nữa mọi giác quan của Vũ Phong cũng đã tập trung trên người cậu, Tùng dù nói nhỏ mấy anh cũng nghe không sót một lời.

– Em thật sự nghĩ vậy sao? Anh rất đáng ghét? – Vũ Phong nhìn Tùng rất nghiêm túc chờ câu trả lời.

– Em...em không định nói vậy...chỉ là... – Không hiểu sao Tùng có cảm giác không nên nói lung tung, nhất là cái từ “ghét anh” không nên lặp lại.

– Anh rất dễ thương? – Vũ Phong trả lời thay Tùng.

– Cũng không phải vậy!

– Vậy thì là như thế nào?

Vũ Phong rời khỏi chỗ ngồi, anh đến cạnh Tùng, ngồi trên gối, hai tay nắm lấy hai bàn tay cậu, một không khí vô cùng kỳ lạ làm Tùng khó thở. Cậu không biết Vũ Phong lại tiếp tục giở chiêu gì.

– Vẫn yêu anh chứ, Tùng!

– Tại sao...tại sao lại hỏi chuyện này? – Tùng bối rối, Vũ Phong đặt vấn đề ngoài dự tính làm Tùng không biết phải trả lời làm sao.

– Vì anh làm em rất buồn, anh biết có thể anh đã đánh mất tình yêu của em dành cho anh rồi. Nhưng nếu bây giờ em nói em vẫn còn yêu anh dù chỉ một chút anh sẽ không bao giờ làm em phải buồn nữa. Anh sẽ mang đến cho em niềm vui, sẽ không để em ân hận vì đã yêu anh.

– Em... Vậy anh Kim Thành? – Cuối cùng Tùng cũng có thể mở miệng hỏi vào việc cậu muốn hỏi nhất.

– Kim Thành thì sao, cậu ấy liên quan gì đến chuyện anh và em. Em đừng nhìn thấy cậu ta như vậy mà nghĩ lung tung, chuyện lúc nãy không có gì ý nghĩa gì đâu. Cậu ta hay đùa quá lố. – Vũ Phong đánh trống trong bụng, chỗ nguy hiểm muốn né cuối cùng cũng bị hỏi tới rồi.

– Em biết anh ấy yêu anh và anh cũng luôn rất coi trọng anh ấy.

Vũ Phong khẽ sượng người, anh luôn nghĩ Tùng không hề biết chuyện này.

– Em đang nói gì thế, đúng Kim Thành với anh là một người bạn rất quan trọng nhưng không phải như em nghĩ. Không có chuyện yêu đương gì ở đây cả.

– Anh không cần nói tránh, em biết chuyện này lâu rồi từ khi em không là gì của anh cả. Anh không cần...

– Em nói lung tung chuyện gì nữa. Cái gì mà từ khi em không là gì của anh...

– Không đúng sao? Vậy nói em biết lúc anh phạt em mấy bạt tai vì túm áo Kim Thành em là gì của anh. Anh có biết lúc đó Kim Thành đã nói với em những gì không? Anh ta châm chọc em đũa móc muốn chòi mâm son đấy. Anh ta cứ làm như em là tình địch của anh ấy vậy, hạ nhục người khác.

– Ah, à... Vậy ra Kim Thành sáng suốt hơn anh nhiều quá, cậu ta nhìn ra được em sẽ là tình địch của cậu ấy. Chứng tỏ người ngoài còn có thể thấy anh rất thương em khi mà chính em lẫn anh vẫn không biết mà, tin anh chưa?

– Anh...! Anh nói đi đâu vậy. Anh yêu em từ hồi đó khi nào... Có ai không nghe một lời công bằng nào mà đánh người yêu đâu. Anh làm gì có để em trong mắt... – Tự dưng cậu đang ghen thành ra tự mình đưa ra lý do cho Vũ Phong tự biện hộ, không lẽ thực sự suốt đời Tùng cũng không thể trên cơ anh một lần nào sao.

Tùng cảm thấy chắc chắn mắt cậu đã đỏ lên rồi nên cậu cúi mặt càng thấp để giấu đi, khổ nỗi Vũ Phong ngẩng thấp hơn cậu rất nhiều nên anh nhìn thấy hết.

– Vẫn yêu anh chứ, Tùng! – Vũ Phong lập lại lần nữa câu hỏi chưa được trả lời.

– ...

– Nếu em không nói gì anh sẽ xem như em trả lời có đấy nhé... Em trả lời vẫn rất yêu anh đúng không...? Anh nghe rồi. Vậy là anh có thể ở cạnh em tiếp phải không? Em cũng sẽ ở cạnh anh mãi phải không? Sẽ không còn giận anh nữa phải không...? Từ nay anh và em sẽ là một. Tùng! Anh yêu em.

– Nếu em nói không thì sao? – Tùng ngẩn mặt nhìn anh với đôi mắt đỏ hoe đã ngân ngấn nước.

– Hết giờ cho em trả lời rồi. Không được tính.

– Anh... đáng ghét. Anh lúc nào cũng ăn hiếp em.

Vũ Phong nhắc bổng cậu lên khỏi mặt đất, ôm cậu thật chặt trong tay mình. Bữa cơm đành phải bỏ dở...

Buổi sáng thức dậy, còn đang trong trạng thái mơ màng, Tùng cảm thấy cả người lạnh lạnh_ Cảm giác không có cái gì trên người._ Nhớ lại chuyện đã xảy ra tối qua làm Tùng thiếu não. Cuối cùng cậu cũng thua Vũ Phong, cậu giận chẳng được mấy ngày cũng bị anh dụ mất, trao thân vào tay giặc. Tùng chán nản, tới chừng nào tiếng nói của cậu mới có trọng lượng với anh đây? chứ không phải lời anh nói là quân lệnh của cậu. Anh nói gì một lát cậu cũng nghe, vâng lời như lính.

Tùng thò đầu ra khỏi chăn, mặt còn mơ mơ chưa tỉnh đã thấy Vũ Phong nhìn cậu cười thỏa mãn. Tùng nhắm mắt. Không cần nhìn khuôn mặt luộm thuộm của cậu sát tới như vậy chứ, xấu lắm. Vũ Phong ôm hai má cậu xoa xoa vò vò, giọng ngọt còn hơn mía đường.

– Em chuẩn bị đi, chúng ta sang gặp cha mẹ anh. Em chưa gặp họ lần nào phải không?

– Chưa. – Tùng lắc nhẹ đầu.

Cậu không để ý lắm câu hỏi của Vũ Phong mà trả lời đại. Cậu đang bận nghĩ tới những lần gặp trước với cha Vũ Phong. Ông ta từng cảnh cáo cậu đừng dính tới con trai ông ta, Tùng cũng không biết một người gia trưởng, độc tài, dữ dằn chỉ có hơn không có kém Vũ Phong đã dùng thái độ như thế nào để đến nhà cậu nói chuyện. Mà không chỉ một nhà mà những hai nhà. Lý do nào làm cho ông, một người phản đối kịch liệt chuyện hai kẻ cùng giới yêu nhau lại nhanh chóng đồng ý như thế.

Mẹ Vũ Phong thì cậu chưa từng gặp, nhưng một người phụ nữ bị chèn ép hay phải bỏ một người chèn ép như cha Vũ Phong thì chắc chắn thuộc dạng người trái với bà tổng. bà chắc chắn là một người hiền lành, dịu dàng. Có phải chăng bà chính là người đi năn nỉ cha Vũ Phong chấp nhận chuyện của con cái.

– Tùng! Tùng!

– Dạ!

– Em đang nghĩ chuyện gì vậy? Anh gọi mấy lần mà không trả lời.

– Dạ!... Anh! Em... không gặp cha anh được không?

– Đùa? ...Thôi được, em không gặp cha anh cũng không sao, anh cũng chẳng muốn gặp ông ấy. Nhưng mẹ anh thì em phải gặp. Nhanh lên thay đồ đi.

Tùng thở phào, Vũ Phong không lẽ thay đổi dữ vậy sao, cậu nói một tiếng không gặp anh li ền đ ồng ý. Vũ Phong trở nên chi ều ý cậu triệt để như thế từ lúc nào?

– Mẹ anh đang ở đâu, có nên mua gì đó đến không? Em chưa gặp bác gái li ền nào, không biết bác là người như thế nào, chắc hi ền lắm ha. – Tùng nhắc được nổi lo trong lòng cười rất tươi nói với Vũ Phong.

Trái với dự định Vũ Phong sẽ đ ồng ý với ý kiến của cậu, Vũ Phong im lặng nhìn Tùng r ồi thở dài.

– Em đã gặp mẹ anh r ồi.

– Chưa!

– Bà bảo đã từng gặp em r ồi.

– Không, em chỉ gặp cha anh...

– Gặp cha anh? Khi nào?

– Trong li ền ông ấy tới nhà với bà Tổng, li ền trong bệnh viện chưa kể trong li ền anh khai trương Vũ Trường đó, bác trai có gọi em ra nói chuyện...

– Gọi em nói chuyện? – Vũ Phong cảnh giác, chuyện này anh chưa từng nghe Tùng nói đến.

– Cũng không nói gì nhiều, chỉ vài câu thôi.

– Vài câu. Em biết một câu của ông ta đáng giá cỡ nào không, ông ấy nói gì với em? Đừng nói với anh ông ta chỉ hỏi thăm sức khỏe thôi nhé.

– Cũng gần giống vậy...- Tùng cười gượng.

– ... – Vũ Phong im lặng nhìn Tùng chờ đợi câu trả lời.

– Em... -Nhìn thái độ của Vũ Phong là Tùng biết anh không muốn nghe câu quanh co_ Ông ấy muốn cho em một số tiền lớn để em đừng bám theo anh. – Tùng nhỏ giọng tỏ thái độ thành thật báo cáo.

– Vậy em trả lời như thế nào?

– Trả lời như thế nào! Anh hỏi em?

– Phải.

– Anh còn hỏi! – “không phải sự thật đã trả lời cho anh rồi sao. Cậu vẫn bám theo anh đấy thôi có làm theo lời của ông tổng đâu”.

– Anh muốn biết em trả lời ông ấy thế nào mà bấy lâu ông ấy cũng không có động tới em. Theo lý thì không vâng lời ông ta thì em không toàn vẹn tới bây giờ. – Vũ Phong tỏ ra vô cùng thắc mắc, ngạc nhiên lẫn lo lắng.

– Anh lo cho em sao? – Tùng nghe vui trong bụng, không phải anh lại nghĩ cậu hám lợi.

– Dĩ nhiên, và anh cũng muốn biết em đã nói gì mà thuyết phục được ông ấy.

– Thuyết phục? Làm gì có, lúc đó em chỉ có im lặng chứ nói được gì. Vả lại ông ấy cho em thời gian quyết định con số muốn nhận để không được bám theo anh nên cũng không có nói gì nhiều lắm.

– Vậy sau đó em có liên lạc với ông ấy?

– Không, em vờnghiĩ kỹ lắm. Không nghe lời ông ấy cũng chết, mà không nghe lời anh cũng chết. Thôi đành vậy, chết kiểu gì thì đành phó mặc cho ông trời định đoạt giùm.- Tùng quá mức thành thật.

– Em...không phải em vì yêu anh nên không nhận lời ông ta? Em không nhận tiền chỉ vì lí do như thế sao? Em...

– ... Ha...a...a...à...em...em... – Tùng lần này lú lười thật, cậu sao mà thiệt tình dữ vậy. Vũ Phong mặt đen xì r ối. cậu bây giờ mới đúng là chết chắc.

– Em...em thậm chí còn không cãi một lời? – Vũ Phong nhấn mạnh chi tiết Tùng đã không h ề lên tiếng bênh vực tình cảm của hai người.

– Cãi...cãi... anh muốn em cãi chuyện gì?

– Chẳng hạn như “Em yêu anh là thật lòng, tiền bạc không mua chuộc được em ấy”. – Vũ Phong tức giận bưng bưng, trong khi anh chống đối các đấng sinh thành đứng trước nhiều nguy cơ có thể sẽ bị cha anh ép đến ra đường mà đi ăn xin như Minh Hàn thì cậu nhóc chẳng mảy may bảo vệ tình cảm của hai người. Ít ra cũng lên tiếng khẳng định cậu nhóc cũng yêu anh chứ. Trời ơi tức chết anh mà.

– Em có yêu anh không? – Vũ Phong nói như hét.

– Có – Tùng lập tức trả lời không dám chậm trễ.

– Vậy tại sao em không làm gì để bảo vệ tình yêu của chúng ta chứ. Ít ra là trong ý nghĩ của em.

– Để làm gì? Anh còn chưa có yêu em nữa thì em biết bảo vệ cái gì? – Tùng thản nhiên khẳng định làm mặt Vũ Phong càng tối hơn.

– TÙNG! Em chọc gan anh phải không? Đừng nói với anh là khi cha anh đặt vấn đề với em chúng ta là hai người xa lạ.

– Không phải.

– Vậy thì em nói xem, cho anh câu trả lời đàng hoàng.

– Anh phi lý, không dừng lại la em. – Tùng mặt bu ồm thiu, anh nói không sai nhưng thực sự mối quan hệ của cả hai không rõ ràng, cậu lấy gì mà bảo với chẳng vệ.

– Thôi được rồi, chuyện qua rồi không nói nữa. – Vũ Phong thấy Tùng xịu xuống cũng thấy không nên la lối chuyện đã cũ rích cũ mèm nữa. – Cũng may là ông tổng không làm gì em, những chuyện như vậy ít ra em nên nói với anh không thì em có chết cũng không biết tại sao đâu.

– Chắc do người họ hàng gì đó của anh nói giúp nên cha anh không làm gì em cả.

– Họ hàng? – “Anh có họ hàng nào có khả năng làm cha anh nghe lời sao?”.

– Người đi cùng Kim Thành hôm đó đó. Bà ấy...

– Em đã gặp Kim Thành trước đây?

– Dạ, ngay sau khi cha anh rời đi thì người đó cùng Kim Thành tới, ban đầu em còn không nhận ra anh ấy.

– Em cũng chưa từng nói cho anh biết em có gặp Kim Thành. Em biết cậu ấy vẫn còn sống trong khi anh cũng chỉ vừa gặp cậu ấy hôm qua, tới hôm qua anh mới biết cậu ấy không chết.

– Em, hôm qua em cũng mới hay anh không biết. Lúc đó anh Kim Thành bảo em đừng nói, em nghĩ anh ấy muốn dành bất ngờ cho anh.

– Em còn chuyện bí mật nào giấu anh nữa không hả Tùng? Không lẽ anh thật không xứng để cùng em chia xẻ gánh vác mọi thứ sao?

– ... Không...phải...em!...! – Tùng lúng túng khi Vũ Phong lại bắt đầu tức giận.

– Mai này có chuyện gì cũng nên nói cho anh biết, anh có thể cùng em giải quyết. Dù trước đây anh có thể nào nhưng từ bây giờ anh muốn làm chỗ dựa của em, là nơi em có khó khăn cũng tìm anh, vui vẻ cũng tìm anh. Như vậy anh mới an tâm, như vậy anh mới biết chắc anh là kẻ hữu dụng không phải chỉ biết làm khổ em mà cũng có thể làm em vui, đem lại hạnh phúc cho em. – Vũ Phong dịu giọng nói với Tùng từng câu từng chữ rõ ràng rành mạch.

– Em biết rồi...anh...anh...anh...

– Anh làm sao?

– Anh cũng vậy!

– ... – Vũ Phong cảm nhận được ngọt ngào lan tỏa. Yêu và được yêu thật là hạnh phúc.

– ... – Tùng thì sau khi nói được một câu ngọt ngào đã tự mình nổi dậy gai ốc, nói không nổi câu nào nữa.

– Phải, anh cũng vậy. – Vũ Phong cười híp cả mắt_ Khi anh và em là một thì mọi chuyện cùng nhau chia xẻ, mọi chuyện cùng nhau hưởng thụ, như vậy mới giống hai người đang yêu nhau. Em đồng ý không?

Tùng gật đầu.

– Vậy thì mình bắt đầu chia xẻ chuyện đầu tiên, đi gặp ông tổng. Chờ lâu ông ta lại nổi sung thì khổ.

– Anh mới bảo chỉ gặp bác gái thôi mà! – Vũ Phong lời ngon tiếng ngọt thì ra đang muốn gạt cậu đi gặp ông tổng.

– Thì gặp mẹ anh, nhưng ông tổng bây giờ một bước không rời bà ấy. Gặp người này đành gặp luôn người kia chứ biết sao.

– Một bước không rời...vậy còn...còn bà tổng.

– À...chuyện này... đang có bão ở nhà bên đó chứ chẳng chơi, Nhưng theo tình hình thì cha anh vẫn cứ bình chân như vại, cứ như không phải chuyện của ông ta ấy. Anh cũng đang chờ xem ông ấy giải quyết như thế nào với hai bà tổng đây. Không thể có chuyện một nhà có hai nữ chủ nhân.

– Vậy...mẹ anh không nói gì sao?

Tùng hứng thú với đề tài này. Cậu rất tò mò với chuyện cha Vũ Phong làm sao với cái nhà có tới hai nữ chủ nhân, mà bà tổng thì theo cậu biết bà ấy đâu có phải tay vừa mà chịu để người khác ngẫ lên đầu. Dù theo lý mẹ Vũ Phong dĩ nhiên là bà lớn, nhưng theo pháp luật thì bà tổng mới là vợ chính thức. Còn chưa kể cậu đang muốn biết làm sao mà một người luôn bài xích căm ghét chuyện đờng giới như vậy bỗng dưng làm một chuyện vô cùng quái dị là đi gặp xui gia. Tùng cũng chưa kịp hỏi hai chữ “long trọng” của Anh Kỳ là như thế nào mà khi nói ra trông mặt Anh Kỳ rất khó coi.

– Em mặc bộ này được lắm. – Giọng Vũ Phong chen ngang suy nghĩ lan man của Tùng.

Nhìn lại mình cậu không khỏi nhú mày. Một người quê mùa như cậu cũng hiểu đi gặp người lớn dù có để giải mấy cũng không thể ăn mặc như cậu hiện giờ.

– Anh thật sự muốn em mặc như vậy đi gặp mẹ anh sao? Anh không đùa chứ... Áo thì hở cổ, chưa kể mỏng như tờ giấy.

– Đẹp mà, mẹ anh cũng rất mode, không khó khăn đâu.

– Không khó khăn cũng không thể mặc như vậy. Để em tự chọn, lần nào anh chọn cũng ba cái loại mỏng như cánh ve, có bao nhiêu lộ hết bấy nhiêu. – Tùng phàn nàn.

Thực ra mấy bộ đồ anh chọn cũng không đến nỗi tệ như Tùng nói “Có bao nhiêu lộ hết bấy nhiêu”. Nhưng đúng là để đi gặp phụ huynh thì không được lịch sự cho lắm, nhất là lần đầu tiên nữa. Tùng lục tủ đồ, lấy một chiếc áo sơ mi màu kem dài tay. Ngắm qua cái áo Tùng hài lòng mới đem

cái áo Vũ Phong mặc cho cởi ra. Chiếc áo chưa qua khỏi đầu thì một bàn tay đã áp trên làn da cậu.

– Anh làm gì vậy...? Mới hôm qua...

Lời chưa dứt thân thể cậu đã bị anh ôm chặt cứng.

– Ai bảo em quyến rũ anh.

– Khi...nào!! – Tùng giật cái áo ra khỏi đầu, cố gắng đẩy Vũ Phong ra xa một chút.

– Ở trước mặt anh lại thay áo một cách hấp dẫn như vậy, không phải quyến rũ anh thì em nghĩ đó là làm gì?

– Không đùa chứ. Em chỉ thay cái áo.

– Chỉ tại em rất lâu không cho anh chạm vào em, còn không cho anh gặp em nữa nên bây giờ nhìn thấy em là muốn. – Vũ Phong nhỏ giọng cộc nhả.

– Đừng mà, không phải đêm qua anh đã “ăn” đủ rồi sao.

– Hôm qua là hôm qua, lúc này khác. Em cũng biết anh rất nhớ em, chỉ một đêm làm sao bù đủ cho bao nhiêu ngày em bỏ anh đi chứ. – Giọng Vũ Phong êm như nước.

– Nhưng bây giờ phải đi gặp bác gái mà. – Tùng nhắc nhở, trong khi tay anh đang quấn quanh người cậu, vuốt ve mọi chỗ anh chạm tới được.

– Không sao...

Vũ Phong gấp gáp mang cậu tới giường, anh nhớ Tùng, dĩ nhiên không chỉ khuôn mặt, hơi thở mà cả những va chạm mà khi hai người yêu nhau không thể thiếu. Nó biểu lộ tình yêu, sự khao khát mãnh liệt muốn người ấy với mình trở thành một.

Một cảm giác lạnh lạnh đi thẳng vào cơ thể làm cậu phải trăn người lại. Tối hôm qua, sau một thời gian dài giận hờn nhau anh cũng không gấp gáp như vậy.

– Em đau không? – Vũ Phong cẩn thận hỏi.

– ... – Tùng lắc nhẹ đầu.

– Vậy anh vào nhé!

Tùng im lặng không phản đối cũng không trả lời. Giờ phút này có lẽ thì anh cũng không tha cậu. Đêm qua dụ được cậu thôi giận, cái sự gì xảy ra tiếp theo không nói cũng biết. Lần một rồi xin hai cuối cùng Vũ Phong cũng ở trong cậu, yêu đến khi cả hai không ai nhúc nhích nổi. Vậy mà bây giờ anh vẫn còn hững.

Một vật to lớn vừa cẩn thận lại vừa gấp gáp chen vào trong người làm Tùng phải nín thở để đón tiếp nó. Không chuẩn bị gì nhiều nhưng nó cũng không làm cậu đau đớn, Chạm vào nhau không chỉ một mình anh có cảm giác, cậu cũng vậy...

Nhìn người nằm bên dưới mình khuôn mặt đầy vẻ hạnh phúc khi được anh yêu thương, máu trong người anh như tăng thêm độ. Nhẹ nhàng đưa chiếc lưỡi ma quỷ liếm láp trên từng tấc da thịt của cậu, trêu đùa hai điểm hồng trên ngực kích thích cho cậu nhanh chóng đón nhận anh, thân dưới anh cũng không ngừng đóng đưa nhẹ nhàng, đầy thận trọng, đầy âu yếm.

Khi mà mọi thứ đã trơn tru không còn gì cản đường cản lối, anh không thương tiếc mà ra vào như vũ bão, ai bảo cậu để anh xa cách cậu nhiều như vậy, lâu như vậy khiến anh khao khát cậu mãi chưa thỏa mãn được. “Anh đói”, chỉ có cậu mới làm anh thấy đủ, chỉ có cậu mới làm anh thấy mọi thứ xung quanh anh sinh động có sức sống. thiếu cậu đúng là anh chỉ có mỗi cảm giác bết bênh, thiếu thốn mọi thứ.

– Anh yêu em, Tùng. – Hôn nhẹ lên bờ môi đang hé những âm thanh say đắm lòng người, anh hạnh phúc nói tiếng yêu thương cậu.

Không khó để thấy Tùng ngượng như thế nào khi anh thốt những lời yêu thương trong lúc này, cứ như men làm cho người ta thêm say, như hương cho người ta thêm đắm đuối. Thốt ra lời yêu thương men tình bị kích thích thêm đậm, Vũ Phong mạnh mẽ nâng cậu khỏi nệm đặt trên người anh thỏa sức yêu thương cậu, dùng hai tay mình ôm cậu thật chặt, cảm nhận cậu thật gần, thật sát.

Đáp lại yêu thương của anh chỉ có âm thanh cậu thở dốc, âm thanh cậu thốt ra từ bờ môi không thể kềm chế hưởng thụ yêu thương mãnh liệt của anh làm anh càng thỏa mãn hơn.

– Vũ Phong!!! – Tiếng Tùng nỉ non gọi anh.

– Em muốn gì! – Anh đáp lại với giọng âu yếm không thể tả.

– Mình sẽ bị trễ mất... – Tùng cố gắng nói trong tốc độ yêu thương mãnh liệt của anh.

– Em còn có thời gian nghĩ tới việc khác sao? Vậy thì anh làm vẫn chưa đủ sức.

– Hááááhhhhhhhhhhhhhhhhhh..... – Tiếng thét dài, to không thể kềm chế làm cho không khí yêu đương thêm phần nồng đượm.

.....◆◆◆◆◆

Dĩ nhiên là họ trễ, khi mà mọi người đã đến đông đủ, điện thoại của Vũ Phong không dưới chục cuộc gọi nhỡ và những tin nhắn thúc giục, nhắc nhở anh về buổi gặp mặt.

– Chắc hẳn bác gái sẽ không thích em. – Tùng nhăn nhó xoa xoa cái lưng đang bị đau của mình, vừa mặc đồ vào.

– Không sao, để anh trả lời là được rồi. Em đừng lo.

– Nhưng anh làm chuyện... một lát nhìn em sẽ thấy kỳ cục. – Tùng nhăn nhó, cậu sợ một lát cậu có lộ ra sơ hở nào đó để mọi người biết được

sự thực lý do cả hai đến trễ là gì.

– Em cứ lần nhẫn như vậy một lát anh sẽ muốn yêu em lần nữa.

– Kh..ô..ng!

– Vậy thì thay đi nhanh đi. Em yêu! – Không quên đặt lên đôi môi đang cảm râm anh một nụ hôn yêu thương chiếm hữu trước khi tự chuẩn bị cho mình.

.....

Tối được nhà ông tổng thì bàn ăn đã dọn, theo dự định phải để mọi người gặp nhau trò chuyện trước mới cùng nhau ăn bữa cơm gia đình. Nhưng không ngờ Vũ Phong chẳng buồn để tâm, tối nơi cơm canh cũng đã dọn xong trên bàn.

Theo Vũ Phong vào nhà, nơi này làm Tùng khóps. Cậu đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm Anh Kỳ với hi vọng nhìn thấy Anh Kỳ cậu sẽ bớt hẫ hợt hơn. Cậu phát hiện Anh Kỳ đang ngồi trên sofa phía bên kia phòng khách, bên cạnh là Minh Hàn.

– Tối rồi thì ăn cơm luôn đi, con để mọi người chờ quá lâu đấy. – Giọng một người phụ nữ lên tiếng.

– Con bận việc đột xuất. – Vũ Phong đơn giản báo lý do anh tới trễ và mọi người cũng không ai truy tới nữa.

– Con chào bác gái – Tùng đoán người phụ nữ vô cùng đẹp vừa mới lên tiếng kêu mọi người vào ăn cơm là mẹ Vũ Phong – Con chào bác. – Tùng lập tức nhìn thấy cha Vũ Phong đã bước tới sau lưng mẹ anh, cậu cố gắng lễ phép chào.

– Ừ! – Ông tổng chỉ đơn giản trả lời như thế, giọng cũng không khùng bố lắm, nghe rất hòa nhã làm Tùng cũng giảm bớt hẫ hợt.

Theo hướng dẫn của mọi người, Tùng ngồi cạnh Vũ Phong, đối diện bên kia là Anh Kỳ và Minh Hàn. Trong lòng Tùng bắt đầu trách móc Vũ Phong, đáng lẽ anh nên để cậu đến sớm một chút làm quen với mọi người, với khung cảnh xung quanh trước. Đằng này vừa đến là ngồi vào ăn tiệc kỳ cục hết sức.

– Tùng, có phải cậu đã từng đạt giải trong cuộc tuyển chọn đầu bếp mới của công ty chúng ta mấy năm trước phải không?

Tùng bất ngờ bị hỏi không biết trả lời làm sao. Người hỏi lại là ông tổng, cậu không nghĩ ông ấy sẽ là người nói chuyện với cậu đầu tiên. Thấy cậu ngắc ngứ còn chưa trả lời Vũ Phong liền đỡ lời.

– Đúng rồi cha, cậu ấy đã nằm trong những người sẽ đưa đi dự thi.

– Vậy tại sao lại không thi? Theo ta biết thì thành tích sau đó tốt lắm mà.

– Tùng là nhân viên của con không phải nhân viên của công ty, con không thích thì không đưa đi thi thôi. – Vũ Phong trả lời ngang như cua, sắc mặt ông tổng lập tức không vui.

– Hai cha con đừng có biến bữa ăn của tôi thành bãi chiến trường đấy. Vũ Phong, con còn cái giọng điệu đó mẹ sẽ không tha con.

– Dạ, con biết... con biết rồi. – Vũ Phong cố tình cười xuề xòa cho qua câu trách móc của mẹ anh.

Tùng đến là há hốc vì kinh ngạc. Cả ông tổng cũng nghe lời bà không nói thêm tiếng nào, bà thật là có uy phong như thế sao? Có giống người cậu tưởng tượng, hiền hậu dịu dàng? Tùng bất giác đưa mắt quan sát kỹ mẹ Vũ Phong. Cậu nhú nhú mày, trông bà quen quen nhưng không rõ gặp ở đâu. Không qua được mắt bà, bà Hoàng Mai nhìn cậu lên tiếng trước.

– Trông bác quen lắm phải không?

– Dạ...dạ...cũng có nhưng chắc không... – Bị nói trúng suy nghĩ nên Tùng cũng đâm ấp úng – ...Chắc không thể đã gặp...

– Chắc không?

– Dạ, con nhìn bác rất quen. – Tùng cười khổ khi cứ bị mẹ anh hỏi tới như cố ép cho được cậu phải khẳng định đã gặp qua bà.

Tùng đưa mắt nhìn Vũ Phong cầu cừu, nhưng lại thấy bên kia Anh Kỳ đang tùm tùm cười. Nhìn thấy Tùng nhìn về phía mình, Anh Kỳ gật gật nhẹ nhẹ đầu. Tùng lại một lần nhìn kỹ bà Hoàng Mai.

– AH!...bác gái, Kim Thành.

– Vậy là nhớ ra rồi hả. Không uống công tôi đã bỏ ra.

– Không... Vì hôm đó bác...bác đẹp quá... – Tùng lấp liếm chuyện cậu quên người đã có thiện chí hứa giúp đỡ chuyện tình yêu của mình.

– Vậy hôm nay bác không đẹp sao? – Bà Hoàng Mai nhướn mắt giả vờ không vui chắt vấn cậu.

– Không phải...con không định nói vậy...con...bác ...

– Mẹ đừng chọc cậu ấy. – Quay sang Tùng anh giải vây cho cậu – Mẹ anh chọc em thôi, không cần lo lắng như vậy.

– Thôi được rồi, cần đưa đi. Đồn ăn nguội hết cả rồi. – Bà Hoàng mai hối thúc.

Tùng một phen hú vía. Chỉ vì cậu đi trễ mà không theo kịp nhịp trò chuyện của mọi người. Anh Kỳ đã có thời gian trước bữa ăn tiếp chuyện cha mẹ anh nên cũng gọn gàng hơn, không lúng túng như cậu. Mà Anh Kỳ cũng sinh trưởng trong một gia đình giàu có vì vậy nên cũng dễ thích ứng hơn Tùng. May mắn là cậu có học qua bếp núc ẩm thực nếu không sẽ làm trò cười trên bàn ăn sang trọng xa hoa này. Chẳng giống một bàn ăn gia đình gì hết. Nhưng qua đó cũng nói lên được một điều, cậu và Anh Kỳ

được coi trọng thực sự chứ không phải miễn cưỡng qua loa bị buộc phải chấp nhận. Lần gặp đầu tiên cũng không có gì quan trọng chỉ là tìm hiểu thêm về gia đình, công việc của đối phương. Nhưng chỉ có Tùng với Anh Kỳ mới phải tìm hiểu thêm về gia đình Vũ Phong và Minh Hàn thôi còn với hai người thì lý lịch chắc chắn nằm trên bàn ông tổng từ lâu, sợ còn có những chuyện hai người còn chưa biết mà ông tổng đã nắm trong lòng bàn tay hết rồi... Nhưng kết lại một câu, cả Anh Kỳ lẫn Tùng đều dần dần có cảm giác được chào đón trong gia đình này, không phải cảm giác bị khi dễ hay coi thường. Điệu này làm cả hai an tâm không ít.

Cuối bữa ăn khi mọi người nhấm nháp ít trái cây và nước trà thì câu chuyện lại bắt đầu xung quanh vấn đề bốn người Vũ Phong, cậu, Minh Hàn và Anh Kỳ.

– Mẹ đã đề nghị cha con tổ chức một bữa tiệc gia đình cho bốn đứa. Dù gì cũng hứa với gia đình hai con – nhìn về Anh Kỳ và Tùng – mối quan hệ của các con sẽ được mọi người thân trong gia đình công nhận. Người ngoài hay xã hội có cái nhìn như thế nào không cần thiết, chỉ cần các con sống tốt, yêu thương nhau thì sẽ chứng minh được mối quan hệ của các con không phải như người ta vẫn nghĩ. Bữa tiệc tuyên bố hôn nhân của các con được công nhận thay cho hôn thú của nhà nước. Vậy được không? Các con có ai có ý kiến gì không?

– Được vậy thì tốt quá còn gì, phải không Anh Kỳ! – Minh Hàn là người tán thành đầu tiên.

– Con cũng không có ý kiến, tùy mẹ thôi. – Vũ Phong cũng tiếp lời.

– Còn anh_ Bà Hoàng Mai quay sang hỏi ông tổng.

– Tùy em, thích làm sao cũng được.

– Vậy chúng ta sẽ bắt tay vào tổ chức một buổi hôn lễ thật đặc biệt vậy. Ta sẽ lên kế hoạch sau đó các con cứ tham khảo rồi cho ý kiến ha!

– Dạ!

Từ đầu tới cuối ông tổng chẳng mấy khi hỏi tới chuyện nhà cửa hay tình cảm... của Tùng Và Anh kỳ, nhưng khi ông hỏi ông lại hỏi về công việc. Mỗi lần ông lên tiếng Tùng biết Anh Kỳ cũng giống cậu, rất hời hợt khi phải trả lời. Không khó khi nhận ra ông không hề hời hợt gì với việc có thêm hai đứa con trai. Tùng cũng không hiểu nếu không thích lắm cuộc trò chuyện này tại sao ông không hề rút lui sớm mà vẫn ở lại cho tới khi mọi người đầu ra về.

– Lúc này cha anh là thế, ở đâu có mẹ anh là y như rằng ông ấy kè kè một bên.

– Thật à?

Lời giải thích của Vũ Phong cũng chẳng làm sáng tỏ thêm điều gì về mối quan hệ tay ba của ông tổng đang làm Tùng thắc mắc một đồng ở trong lòng. Nhưng cậu cũng nhanh chóng quên đi chuyện đó. Cậu còn bận tâm tới buổi “hôn lễ” của mình. Thật ngoài sức tưởng tượng của cậu. Nhưng như cách Vũ Phong trả lời với mẹ anh thì dường như anh không hứng thú lắm với chuyện này. Tùng thấy không vui...

Trái với bên ngoài khi Vũ Phong không đặc biệt tỏ ra hào hứng với ý tưởng hôn lễ của mẹ anh thì trong lòng anh đã lên kế hoạch đặc biệt cho hôn lễ. Thứ quan trọng nhất của hôn lễ là gì?... Ngay lập tức anh đã suy nghĩ tới. Làm gì để khắc trên người Tùng dấu hiệu cho mọi người biết rằng cậu là vật đã có chủ, cậu là của anh và chỉ thuộc về anh.

.....

Ngày hôm sau Tùng đã đến Four thật sớm. Cậu đã bỏ bê sự nghiệp của mình quá lâu rồi. Trước tiên kiểm tra qua một vòng bếp núc, nguyên liệu, tình hình khách khứa... Ổn định, rất tốt nhưng không phát triển đó là tình hình của Four. Tùng thở dài, cậu đã bỏ quên tâm huyết của mình, thật đáng trách. Nhưng từ bây giờ cậu sẽ không như thế, cậu phải lập lại trật tự làm việc của bản thân, làm việc cho tốt.

– Làm gì mà siêng năng thế? – Anh Kỳ khoanh tay tựa người vào cửa bếp nhìn Tùng đang hăng hái kiểm tra lung tung bên trong.

– Anh Anh Kỳ! Em đang ngó sơ qua một chút. Hình như em bỏ bê bếp núc lâu quá rồi.

– Cậu cứ tự tưởng tượng, có mấy ngày mà lâu quá cái gì? Cậu làm như có mình cậu lo bếp núc ấy.

– Nhưng thực sự có cảm giác lâu rồi mới nhìn lại nó.

– Tại cậu vui quá đó thôi, từ một trạng thái t ối tệ chuyển sang vô cùng tốt dĩ nhiên nhìn cái gì cũng thấy lạ.

– Đây, anh nói xỏ xuyên ai đó. – Tùng ra vẻ gây sự với Anh Kỳ.

– Đây, tại sao hôm qua tới trễ để lúng túng như thế?

– Thì cũng tại Vũ Phong, ham hồ bất tử... nói cũng không chịu nghe.

– Ồ! thì ra vậy. Vũ Phong cái tật ngang ngược vẫn không bỏ.

– Có phải người phụ nữ anh kể lần trước tới gặp anh là bác gái không?
– Tùng hỏi Anh Kỳ.

– Còn ai nữa. Có đi đâu bà ấy ra ngoài lộng lẫy quá, khác xa với ở trong nhà, giản dị như vậy đúng là nhìn một cái không nhận ra được.

– Anh cũng không nhận ra hả? – Tùng tỏ ra mừng rỡ khi không phải một mình cậu bị hố.

– Ủ, nhưng không lâu như cậu, hôm qua khớp quá hả?

– Chứ gì nữa. – Tùng gật gật đầu xác nhận.

– Cậu nghĩ gì về chuyện hôn lễ?

– Anh hỏi thật?

– Không lẽ hỏi chơi.

– Em thực sự thích.

– Vậy à? Minh Hàn cũng rất hào hứng bắt tay chuẩn bị ngay lập tức.

– Vậy anh không thích sao?

– Nói không thích cũng không đúng, nhưng không có cũng không sao. Quan trọng là anh ấy yêu mình, thủy chung một lòng, một hôn lễ không giải quyết được mấy chuyện đó.

– Nhưng yêu cũng yêu r ồi, sống cùng cũng sống r ồi. Có một cái gì đó để công nhận vẫn tốt hơn không có.

– Tôi không nói không tốt, chỉ nói có cũng tốt không có cũng không sao. Nhưng nếu có thì tôi cũng ờ cũng hơi lo...

– Lo? Tại sao lại là lo mà không phải h ồi hộp, hôn lễ chỉ là bữa tiệc gia đình. Anh lo chuyện gì?

– Cậu biết việc đầu tiên Minh Hàn lo cho hôn lễ là gì không?

– Đặt món ăn. – Tùng nghĩ nghĩ r ồi trả lời.

– ... – Anh Kỳ lắc lắc đầu –

– Tìm nơi tổ chức.

– Cũng không phải.

– Trang trí khán phòng.

– NO!

– Không lẽ qu ần áo.

– Không!

– Thôi anh nói đại đi, đoán hoài mệt chết.

– Mua nhà.

– Mua nhà? Không phải anh ấy có nhà riêng rồi sao.

– Anh ấy mua nhà mới. Căn nhà anh ấy sống với Toàn Hiếu trước đây bán rồi...khổ cái nhà chưa chọn xong nhưng đã đặt nội thất.

– Chưa mua nhà làm sao biết nó tròn méo ra sao mà đặt nội thất trước.

– Chỉ đặt cái giường trước. – Anh Kỳ xấu hổ trả lời.

– À... thì ra người ta có âm mưu. – Tùng cười tà. – Thật ra có chuyện gì? Không đơn giản anh chạy đến chỉ để nói với em là anh ấy đi mua giường chứ?

– Thực ra...thực ra...lần trước cậu có nói – Anh Kỳ nhìn xung quanh xem coi có người nào ở gần có thể nghe lời mình nói không – Cậu nói lần đầu tiên đầu lắm phải không?

Lần này thì Tùng không thể nhịn cười được, cậu ôm bụng cười đến nấc cụt luôn.

– Ôi trời! Anh Kỳ, anh đừng nói hai người chưa từng... Một người dày dạn như Minh Hàn lại bỏ anh lâu như thế mà không “nhậu” anh sao. Thật khó tin à nghe.

– Cậu tưởng ai cũng giống cậu chắc. – Anh Kỳ then quá đấm bực mình.

– Nè... không nói chuyện em nha.

– Thật ra Minh Hàn cũng có đề nghị nhưng tôi ngại...thực ra tôi sợ. Cuối cùng anh ấy bảo khi nào tôi sẵn sàng thì cho anh ấy biết, từ đó tới nay cũng không có nhắc tới chuyện này.

– Hi...hi.. hèn gì nói tới hôn lễ là anh ấy tán thành liền. Còn đặt trước cái giường, em chắc cái giường đó anh ấy chấm từ lâu rồi chứ không phải mới chọn sau khi có kế hoạch hôn lễ đâu. Anh gật đầu đi không thì tội

nghiệp anh ấy lắm đó. Không lẽ anh không muốn cùng anh ấy trở thành một?

– Không phải không muốn, nhưng kinh nghiệm đau thương của cậu làm tôi hơi sợ.

– Làm gì mà kinh nghiệm đau thương chứ, không cần nói quá lên như vậy. Em chỉ gặp trục trặc chút xíu thôi hà.

– Chút xíu? Nhỏ ghê ha. Cũng tại chuyện của cậu mà tôi đâm sợ. Cho dễ dàng quá anh ấy có mau chán mình không? Có thắc mắc lần đầu lần sau giống Vũ Phong không?

– Mỗi người mỗi khác mà, anh từ xưa tới giờ chỉ yêu mình Minh Hàn, lại chung tình lâu như vậy. Chỉ sợ không cho mới bị anh ấy nghĩ anh muốn có người khác đó. Hai người yêu nhau mà, đâu phải chỉ là tình qua đường. Cha mẹ hai bên cũng gặp nhau rồi, lo được lo mất gì nữa.

– Ừ, nhưng giờ tôi còn lo chuyện khác nữa. Tôi thấy anh ấy hào hứng quá, không biết một người mù tịt như tôi có làm anh ấy thất vọng không...? Anh ấy có thỏa mãn không? Tôi có làm anh ấy sung sướng không?

– Cái gì giỏi chứ mấy chuyện đó không cần giỏi. – Tùng vỗ vỗ vai Anh Kỳ động viên – Trong chuyện chăn gối người tình càng dốt càng tốt. Mù tịt như anh sẽ là món quà vô giá cho anh ấy đó. Đừng lo.

– Cậu nói chuyện trót quớt.

– Thật mà, làm chuyện đó với một người dày dạn, nhiều kinh nghiệm như Minh Hàn thì anh cứ an tâm mà giao cho anh ấy. Cứ nhắm mắt lại không cần nghĩ nhiều, nước chảy tới đâu lá tự nhiên trôi tới đó thôi mà.

– Nói thật không đó?

– Thật, anh không tin một người đã có kinh nghiệm thực tế nói sao? An tâm.

Mặc dù Tùng nói nghe rất nhẹ nhàng nhưng thực sự nhìn những “cái kinh nghiệm” kinh dị Tùng từng trải qua mà Anh Kỳ cũng đâm sợ. Không phải cậu nhóc từng nói: “Cái gì mà cả ngày hôm sau xuống giường không nổi, cái gì mà đừng nói là có khả năng chạy nổi năm tầng lầu, cái gì mà ôi trời đủ thứ..v.v đau đầu, hoa mắt. Tốt nhất là đừng nghĩ tới. Nhưng không nghĩ tới thì không được. Trước kia nhà ai nấy ở còn có thể tránh, bây giờ hợp thức hóa mối quan hệ sẽ không thể như trước có thể tránh né. Anh Kỳ cũng rõ một điếu nếu ban đêm ở cùng Minh Hàn chắc chắn anh sẽ không như trước kia, nằm quay lưng về phía cậu hay giữ một khoảng cách nhất định không để chạm đến người cậu. Nhớ tới những chuyện trước kia Anh Kỳ bất giác nhếch môi, không biết đang cười hay đang khóc. Trước đây cậu cũng mong những giây phút va chạm xác thịt, cũng biết phương thức khi hai người yêu nhau, nhưng về phần cảm giác thì đâu có ai nói cho cậu biết. Tùng là thông tin đầu tiên mà thông tin này quả là “kinh dị”.

.....

Lại nói về ông bà tổng. Một ngày, một người phụ nữ đến trước dinh thự của ông nói với bảo vệ.

– Báo với ông chủ có Hoàng Mai tới.

– Xin lỗi bà đã hẹn trước chưa ạ? – Người bảo vệ vô cùng lịch sự hỏi.

– Không có hẹn, anh cứ báo với ông chủ anh như thế tự động ông ấy sẽ tiếp bà đây. – Một người thanh niên trên mặt có một vết sẹo dài tươi cười nói với anh bảo vệ.

– Nhưng... – Họ làm anh bảo vệ lúng túng.

– Không sao đâu, tôi là bạn của cậu ba nhà này mà. Có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm cho.

– Nhưng... – Ông không nhớ có người nào giống như người thanh niên này tới đây làm khách

– Nhanh đi.

– Thôi được, tôi sẽ hỏi. nhưng nếu ông ấy không tiếp xin đừng làm khó tôi.

– Được, ông ấy không tiếp chúng tôi đi ngay. – Anh thanh niên nghiêm chỉnh hứa.

...

...

– Xin mời bà vào. – Thái độ khúm núm khác thường của anh bảo vệ nhìn cũng biết ông chủ anh ta đã cho lệnh gì.

Anh bảo vệ nhanh chân chạy ra vội vàng mở cổng cứ như anh ta chỉ cần chậm một chút là khách sẽ đi mất vậy.

– Xin lỗi, xin mời vào. – Anh ta cúi đầu mời rất dõn dập. – Xin mời! xin mời vào.

– Bác vào một mình, con đợi ở ngoài này. Khi nào bác ra thì gọi con một tiếng con đánh xe lại đón.

– Được. – Người phụ nữ gật đầu đồng ý rồi quay lưng đi thẳng vào trong.

Người thanh niên với nước da ngăm, cái đầu hớt cao nhìn bặm trợn với vết sẹo dài trên mặt không ai khác chính là Kim Thành. Anh đánh xe tìm một quán cà phê để ngồi chờ. Người phụ nữ đó, bà Hoàng Mai không ai xa lạ chính là mẹ Vũ Phong- người bạn thân nhất của anh cũng là người anh yêu thương trong vô vọng, cũng là mẹ của Minh Hàn, anh của Vũ Phong người mà trước đây anh vẫn đinh ninh là cùng cha khác mẹ với Vũ Phong.

Ngày đó bị sóng đánh văng xuống biển, anh biết bơi nhưng giữa cơn bão dữ lại mang một vật không biết là thứ nguy hiểm gì, anh vẫn bị bắt buộc phải giao hàng đúng hẹn. Kim Thành nắm chắc chuyến này anh một đi không trở về Anh đã từng nhìn thấy ảo ảnh Vũ Phong giữa làn nước mù mịt đưa một tay kéo anh ra khỏi địa ngục đó, nhưng ảo ảnh vẫn là ảo ảnh.

Nhờ cơn bão, hàng mất tàu mất và cuối cùng người cũng sẽ mất. Kim Thành chỉ chờ giây phút mình đuối sức rồi từ từ chìm. Nhưng anh không thể buông tay, cơ thể con người là vậy, cứ còn giãy dụa được thì nó cứ theo bản năng mà tìm sự sống không thể tự giết chính mình. Anh chờ giây phút cuối một cách thật bình tĩnh, nhưng có lẽ trời còn thương anh hay số anh chưa tới nên giữa màn nước mịt mù thì một vật gì đó vẫn nổi được trên mặt nước đang bị sóng gió đánh về phía anh. Kim Thành nỗ lực bơi về phía đó và anh chớp được nàng tiên cá của anh.

Ba ngày trời lênh đênh như vậy, anh và cô gái mới được thuyền cứu hộ vớt lên, nhưng khi được hỏi tên anh giấu nhem tên mình. Anh biết đây là cơ hội tốt nhất để anh không phải vận chuyển những món hàng “nguy hiểm” nữa. Anh chết trong bão thì không còn gì có thể uy hiếp cha anh hay dùng cha anh uy hiếp anh làm việc cho họ.

Cô gái tên là Dương, con gái một gia đình khá giả và cô chơi thể thao rất giỏi, từng là vận động viên bơi lội. Cô cũng vì coi thường bão nên bị hất xuống biển nhưng may mắn còn vớ được cái phao. Dương nói vì trời khiến cô “ngủ” đột xuất nên mới vớt được anh.

Kim Thành nhiều khi cũng có ý nghĩ giống Dương, có thể bàn tay thượng đế nhúng vào quăng Dương cho anh, nối cho anh một sợi tơ hồng khác. Phải, một sợi tơ hồng khác, ba ngày trên biển đủ để anh biết giá trị của sự sống và cái chết. Thất tình có là gì, giàu sang có là gì, yêu đến chết đi sống lại cũng chẳng có nghĩa lý gì. Chỉ một cái chết thì mọi thứ khác đều nhẹ tựa lông hồng. Mọi thứ trong cuộc sống thường nhật dù có nặng như thái sơn, một cái phui tay của tử thần cũng thành bụi phấn hết.

Phục hồi sau cả tuần nằm đi ầu dưỡng cùng Dương, mọi chuyện về Vũ Phong trong lòng anh nhẹ đi rất nhiều, phải chăng anh thực sự quảng hết yêu thương của anh dành cho Vũ Phong vào biển hết rồi sao, như trước đây anh từng mong muốn.

Sau khi trải qua hoạn nạn cùng nhau, nàng tiên cá lý lắc của anh cùng anh xuất hiện một mối ràng buộc kỳ lạ, như tự nhiên xuất hiện, như tự nhiên đi vào lòng rồi đi vào tim. Cô gái thích anh nhưng cứ cố giấu giấu

diêm diêm, rất e lệ rất hồn nhiên. Cô thua anh rất nhiều tuổi nên kinh nghiệm giấu diêm không giỏi, càng giấu càng làm bộ không có chuyện gì, càng lộ rõ ý đồ tiếp cận anh. Lui tới chăm sóc, quẩn quít cuối cùng anh rung rinh.

Anh không nói mình không yêu phụ nữ, anh vốn yêu phụ nữ nhưng một ngày anh phát hiện mình thích Vũ Phong mặc dù anh chẳng thích những chàng trai khác. Anh thích Vũ Phong chỉ đơn giản là thích Vũ Phong thôi, không phải vì bạn anh là nam hay nữ. Cho nên bây giờ anh động lòng với một cô gái anh cũng không thấy làm lạ.

Anh định để cho mình chết giả luôn nhưng khi biết cha mẹ quá đau lòng vì cứ nghĩ anh chết do lỗi của họ, anh không nỡ. Cuối cùng anh cũng về nhà. Bí mật về nhà. Nhưng không làm thì không ai biết, làm thì tất có chỗ sơ hở. Ngày anh chịu không được cha mẹ mặt ủ mày chau nên đã hùng dũng về nhà thì gặp ngay người phụ nữ đó, bà Hoàng Mai. Bà biết tin anh gặp nạn đã tới chia buồn với cha mẹ anh, bà đã ở đó vài ngày rồi. Khi anh về dĩ nhiên bà cũng biết.

Điều mà anh không ngờ nhất, bà Hoàng Mai là mẹ ruột của cả Minh Hàn lẫn Vũ Phong đó là điều mà cả ba từ xưa tới nay đều nghĩ ngược lại. Nhưng khi biết nguyên do thì nghĩ lại bà tổng nói không sai, chính là dùng lời nói cố tình làm sai lệch ý nghĩa. Và một điều anh không ngờ tới nữa là anh cùng bà Hoàng Mai âm thầm theo dõi hai thằng con trai bà. Những gì thu được là Vũ Phong đã để cậu nhóc quê một cục đó ở trong lòng quá sâu đến nỗi không còn có thể rút ra được nữa. Cũng như nhau đeo đuổi Vũ Phong một thời gian không nhỏ nhưng cậu nhóc thu được kết quả còn anh thì không. Thôi được, anh tâm phục khẩu phục nhận thua, anh không nhận thua với Tùng thì anh không biết làm sao với cô gái bên cạnh, anh thực sự đau lòng khi nghĩ tới cô ấy sẽ buồn như anh đã từng, giấu trong lòng một tình cảm không có hồi đáp. Anh muốn làm Dương vui vì anh cũng sẽ vui, và Vũ Phong bên kia cũng vui với tình cảm của cậu ấy. Toàn vẹn mọi thứ thì tốt chứ sao, chấp nhất làm gì, sau một lần đứng giữa sống chết, mọi vấn đề với anh đã trở nên dễ nghĩ thông suốt hơn rồi.

Ng ỡ nhấm nháp ly cà phê chờ bà Hoàng Mai, hôm nay bà Hoàng Mai mẹ Vũ Phong và Minh Hàn quyết định đến gặp ông ch ồng, người mà bà ấy đã bỏ bao nhiêu năm nay. Bà muốn nói chuyện với ông về vấn đề tình cảm của hai thằng con trai bà đẻ ra. Ông tổng đã có vợ khác, chắc chắn bà sẽ có thể mạnh hơn trong việc tham gia quyết định chuyện của con do mình đẻ ra. Nhưng anh không biết một đi ều rằng không những bà có thể mạnh thôi mà chỉ cần bà nói một từ ông tổng cũng không phản đối. Nếu biết chuyện gì xảy ra ở ngôi nhà anh vừa bỏ đi anh sẽ bất chấp ở lại xem chứ không bỏ ra quán ng ỡ nhâm nhi cà phê.

.....◆◆◆◆◆.....

Bà Hoàng Mai vừa bước qua cổng ngôi nhà, phía sau bà cổng còn chưa khép hẳn, một bóng người đã đứng trước mặt.

– Cuối cùng em cũng chịu về – Dĩ nhiên gọi mẹ Vũ Phong bằng tiếng “em” ngọt ngào còn ai ngoài ông tổng có thể gọi.

– ...

– Vào nhà đi, đứng ngoài này nắng.

Bà Hoàng Mai không nói không rằng đi thẳng vào, ng ỡ trên ghế sofa ở phòng khách không đợi mời mọc, tự nhiên như nhà của chính mình. Đợi người giúp việc mang nước lên, ông tổng tự tay đưa đến tận tay bà.

– Cam mật ong, em vẫn thích món này mà. Uống một miếng cho thấm giọng, đợi tụi nhỏ nó gọn dẹp lại phòng thì lên nghỉ.

– Tôi không định nghỉ lại. – Bà thản nhiên trả lời.

– Nhà đã vào lý nào lại trở ra. – Ông tổng cũng khẳng định chắc nịch.

Bà Hoàng Mai liếc nhẹ ông tổng một chút rồi nhìn xung quanh.

– Lâu rồi tụi nó không về đây phải không?

– Em biết tội nó lúc này cứng đầu cứng cổ thế nào mà. Bảo vềmãi có đũa nào để vào tai. Ngay cả em làm mẹ mà còn không về thì anh nói chúng thế nào được.

– Đừng đổ thừa cho tôi, chúng nó nghĩ tôi chết thì chuyện về nhà hay không chẳng liên quan gì tôi. Đừng mang chuyện ông không thể quản lý con cái đổ lên người tôi. Đừng nói ông cũng không biết chuyện gì xảy ra trong nhà, chúng nghĩ chúng không cùng một mẹ sinh ra, không biết ai tiêm nhiễm ý này cho chúng vậy?

Ông tổng mặt mày thật khó coi.

– Chúng tưởng em mất là thật, nhưng không phải em sinh thì anh không có dung túng cho chuyện này phát sinh. Anh cũng chưa nghe tội nó nói về vấn đề này.

– Làm cha như ông giỏi thật. Một tay người đàn bà của ông gây ra hết mà ông bảo không có dung túng cho chuyện này phát sinh.

– Nếu lo lắng thì về chăm chúng đi.

– Chúng bao nhiêu tuổi rồi ông không biết sao? Cần tới tôi chăm.

– Lúc cần thì em không chịu về

– Không nhắc chuyện đó nữa. Hôm nay tôi tới có chuyện cần thương lượng.

– Cần gì thương lượng, chỉ cần em nói chuyện gì anh cũng đồng ý.

– Đồng ý không cần nghe trước?

– ... – Ông tổng cảnh giác, im lặng nhìn chăm chăm vào vợ.

– Mới đó đã ân hận lời nói ra rồi? – bà Hoàng Mai cười khẩy.

– Được, anh đồng ý. Em nói đi. Chuyện gì?

– Tôi muốn nói chuyện tình cảm của tụi nhỏ.

– Không được, tôi không chịu nổi cái bọn đờng bóng đó. Thật không làm người ta có cảm tình được. – Ông tổng không đứng nổi đó.

– Không chịu được bọn đờng bóng đó hay còn căm anh Nguyên? – bà Hoàng Mai giọng đầy khiêu khích.

– “Anh Nguyên” – ông tổng lặp lại giọng đầy bức tức_ Bà còn nói tới tên của người này tôi lập tức kiểm hẩn tính hết nợ mới nợ cũ.

– Ông buồn cười, chuyện anh ấy liên quan gì tới chuyện tụi nhỏ mà ông gom mọi thứ lại với nhau thế.

– Tôi ghét hẳn, cái tên đờng tính biến thái.

– Ông thôi ngay cái giọng điệu miệt thị người ta đi, không tôi đi ngay lập tức. Không thương lượng chuyện gì nữa, tự tôi quyết định. – bà Hoàng Mai tỏ ra không nhân nhượng dù chỉ một chút.

– Thôi được, tôi không nói đến cái tên... – ông tổng xụi lơ.

– Ông!!

– Được rồi, cái tên Nguyên, đáng ghét đó nữa. Bà ở yên đó cho tôi.

.....
.....

Kim Thành mỉm cười khi nghĩ tới cái lý do khiến cho Minh Hàn và Vũ Phong xất bất xang bang trong chuyện tình yêu lại bắt nguồn từ một chuyện năm xưa năm xưa của ông tổng liên quan đến một người tên là Nguyên. Kim Thành lại nhấp một ngụm cà phê nóng cười thỏa mãn, Ông tổng cũng có lúc vấp phải những lý do buồn cười đến như vậy...

Nguyên, đó là một người bạn của Bà Hoàng Mai, nói là bạn từ nhỏ cũng không sai. Anh ta cũng là con một nhà kinh doanh khách sạn, anh nhìn thấy hình ảnh trẻ của người đó rồi, hào hoa phong nhã, đẹp trai, nụ cười quyến

rũ ăn đứt ông tổng rất nhiều. Dĩ nhiên anh ta đứng với bà Hoàng Mai chắc chắn xứng đôi hơn. Có đi đâu quan trọng là anh ta là người đàng tính, nhưng ghê gớm hơn là ông tổng không biết.

Mấy chục năm về trước, cái thời mà ông tổng còn là anh thanh niên tên Vũ Hải, bà Hoàng Mai là cô gái mơn mớn xuân xanh thì đàng tính còn chưa được đề cập tới rộng rãi như bây giờ, trót là người đàng tính thì chỉ có cách là giấu nhem. Do đó Nguyên là người đàng tính ngoại trừ người bạn thân là bà Hoàng Mai ra không ai hay biết. Bà Hoàng Mai cũng lắm khi giúp ông ta đóng vai bạn gái trước mặt mọi người, nhưng sau lưng chỉ có hai người biết với nhau. Có không ít người hiểu lầm hai người là một đôi, trong đó không thiếu phần ông tổng.

Ông tổng tài giỏi, ai cũng phải công nhận, có đi đâu không có gia thế thật khó mà phát huy hết năng lực. Cô gái Hoàng Mai lúc đó đã chấm trúng chàng trai tên Hải, Nguyên cũng biết. Nhưng để thử lòng trước mặt Vũ Hải họ vẫn là một đôi. Để cạnh tranh với Nguyên, Vũ Hải đã hao biết bao nhiêu công sức để chứng tỏ cho Hoàng Mai thấy năng lực của mình, dùng tài năng lấn át được nét hào hoa phong nhã của người yêu cũ _hiểu lầm Nguyên là người yêu của Hoàng Mai_ bước tới nhận lời yêu ông. Đùng một cái ông biết Nguyên là người đàng tính, bấy lâu mình tranh chấp với một thứ không có thật làm ông đam tự ái, ra mặt ghét Nguyên không thể tả, thêm nữa Hoàng Mai rất thân với Nguyên và cũng thường xuyên nhận là người yêu của Nguyên giữa đám đông làm Vũ Hải càng căm hơn, tính chiếm hữu cao của ông di truyền tới đời sau còn chưa giảm bớt mà nói chi đời trước như ông.

Ông cần có quyền lực có tiền tài cao hơn Nguyên để nhất người yêu làm của riêng. Cái tôi không chịu đi đầu tra kỹ chỉ hăm hở làm tới hại ông thêm lần nữa. Cô gái nghèo Vũ Hải yêu và cô gái giàu có ông lợi dụng lại chỉ có một người. Vui buồn giận vặt cuối cùng Hoàng Mai bỏ đi cũng dưới sự giúp đỡ của Nguyên. Càng căm ghét Nguyên càng ghét lây luôn người đàng tính, nghe tới đàng tính cứ như là nói tới Nguyên làm ông xem cả Nguyên cả người đàng tính như chông trong tim, gai trong mắt.

Ông Vũ Hải một lần lỡ ngủ với một người khác là bà tổng hiện giờ, sinh ra Ngọc Bình. Điều này làm bà Hoàng Mai đã ra đi càng không có ý định trở lại, Nguyên càng không nhượng bộ, giấu kỹ cô bạn gái không để cho ông tìm gặp. Bỏ đi biệt lập cả chục năm trời mới lộ mặt.

Trong lòng ông “cái tên Nguyên đó thật đáng chết mà”. Một cơ hội giải thích cũng không có. Tức quá làm liêu, ông không giải quyết hậu quả mà đặt một nữ chủ nhân mới trong nhà chọc gan người kia. Việc càng làm càng xa cuối cùng ông chỉ còn cách theo năn nỉ ngót chục năm cũng chưa mang vợ về nhà được.

– Tôi đã tìm hiểu kỹ người yêu của hai thằng con trai rồi, nhân phẩm tốt, gia đình giàu hoàng, có nghề nghiệp, quan trọng là con ông yêu người ta không buông. – Bà Hoàng Mai từ tốn thông báo.

– Nhưng hai thằng một lượt, chúng muốn chọc tôi tức chết sao. Xưa nay chỉ có Minh Hàn tỏ ra có thiên hướng đó, không chừng thằng Vũ Phong cũng cùng một giuộc. Em bảo anh làm sao chấp nhận. – ông tổng nhăn nhó ra cái vẻ bắt ông chấp nhận thiệt là làm khó ông.

– Ghét của nào trời trao của nấy mà. Ngày xưa anh Nguyên che chở cho tôi và ông qua lại với nhau, giấu diếm cha mẹ tôi vậy mà ông còn không tiếc lời miệt thị người ta, trời trả báo.

– Em đừng nói khó nghe vậy.

– Tôi thích hai đứa nó. Anh Kỳ và Hoàng Tùng. Tôi dự định sẽ tác hợp cho tụi nó rồi sống cùng tụi nó. Già rồi sống một mình cũng hiu quạnh...

– Không được, em lập tức về nhà.

– Câu này ông nói mấy chục năm chưa chán sao?

– Em...em chọc tôi tức chết.

– Ông chọc tôi tức chết thì có. Dám ở bên ngoài có người đàn bà khác, còn có con nữa. Hỏi ông chuyện con tôi đẻ ra là nể mặt ông rồi.

– Em...em bằng lòng về thì trong nhà chỉ có một nữ chủ nhân là em. Anh luôn luôn nói như vậy.

– Vậy bao lâu nay sao ông không bỏ đi, cần gì tới tôi về mới bỏ.

– Hoàng Mai, anh không có làm gì ngoài chuyện lỡ một lần gây hậu quả ra Ngọc Bình cả. Anh không có ai ngoài em mà. – Đuối lý ông tổng đàn xuống nước nhỏ giọng thú nhận chuyện ông cho là mất mặt đàn ông vô cùng.

– Không đùa chứ. Anh nói vậy ai tin. – Bà Hoàng Mai thực sự kinh ngạc đến quên cả xưng hô.

– Chuyện mất mặt đàn ông vậy làm sao nói. Nhưng anh không có ôm người đàn bà nào khác ngoài em cả. Ngọc Bình là một lần lầm lỗi, không có lần khác. Mẹ nó ở trong nhà cũng chỉ là ở trong nhà thôi.

– Anh nói như vậy có ma mới tin, anh để đàn bà trên giường anh mấy mươi năm mà nói không có gì. Thánh mới tin.

– Phải, vì khó tin mới không thể nói, vừa không ai tin vừa mất mặt em bảo anh nói làm sao đây? – Lợi dụng bà Hoàng Mai phân tâm vì kinh ngạc, ông tổng nhẹ nhàng ôm vợ vào lòng.

– ... Không thể tin. – Bà Hoàng Mai vẫn đứng im trong vòng tay ông tổng mà lắc lắc đầu. bà đang nghĩ tới việc từ khi bà lộ mặt ra cho ông gặp thì hầu như ngày nào, tuần nào ông rảnh là chạy tới chỗ bà vừa năn nỉ vừa hăm dọa vừa dụ dỗ cho tới khi bị bà tống ra khỏi nhà.

– Vậy sao bây giờ nói làm gì?

– Anh nghĩ kỹ lại rồi. Em chịu về nhà thì chuyện mất mặt nào anh cũng có thể làm. Về nhà đi, anh lập tức đồng ý chuyện tui nó.

.....

Kim Thành cuối cùng đón không được bà Hoàng Mai trở ra, nhưng qua điện thoại anh càng ngó người hơn với kết quả mà bà Hoàng Mai thông báo.

“ Không lẽ ông tổng người mà anh biết từ nhỏ tới lớn, một kẻ độc tài gia trưởng, chuyên chế, cứng ngắc khô khan, vô tình vô nghĩa đó vì một câu nói của mẹ Vũ Phong mà thay đổi ý kiến một trăm tám mươi độ. Vô lý, khó tin... Kim Thành buông rơi cả điều thuốc trên tay khi nghe điếu kiện trao đổi của ông tổng. Bà Hoàng Mai về nhà, vợ về nhà rồi con cũng mặc kệ luôn, ông tổng là một người độc nhất vô nhị. Bao lâu nay ép vợ không được bây giờ dùng điếu kiện để trao đổi.

Vậy là bà Hoàng Mai về nhà, anh cũng không quên còn một cuộc chiến nữa sẽ tới

– “Bà tổng”

Kim Thành không quên nêu thắc mắc của mình ra hỏi bà Hoàng Mai, anh nghĩ một người như bà Hoàng Mai không thể vì cuộc tình của hai đứa con mà chấp nhận ở dưới mái nhà có hai nữ chủ nhân, nếu nói ông tổng không đồng ý chuyện hai đứa con thì bà sẽ tự quyết luôn thì anh dễ tin hơn. Câu trả lời của bà Hoàng Mai thật đơn giản:

“ Chuyện đó ông ta tự lo”

Cuối cùng cũng hoàn công. Anh không ngờ có một ngày anh lại chạy tới chạy lui chỉ vì lo cho Vũ Phong một cuộc tình êm xuôi, Nói quá một chút, anh còn phải tự phục mình cao thượng có thể lấy hạnh phúc của người yêu thành hạnh phúc của chính mình.

Điện thoại anh reo, một cái tên quen thuộc hiện ra “ tiên cá” Anh đặt cho Dương cái biệt hiệu như thế. Nhìn cái tên nhấp nháy báo cuộc gọi đến trên màn hình anh chợt nở nụ cười. Anh còn một nơi cũng phải tính toán cho xong không khéo lại như lần trước cuối cùng bị người ta cuốn mất. Anh cũng phải nhanh chân lên thôi, hạnh phúc không để dành cho mấy kẻ chậm chạp, mà anh thì cứ rề rà quá lâu rồi.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 27

– Cậu thật quá đáng, trở về bình an mà cũng không cho mình biết, cũng chẳng liên lạc với mình... Cậu có biết mình đã lo lắng thế nào không? – Vũ Phong phải nói là đã rất khổ sở, rất đau đớn mới đúng. Nhưng nói mấy lời đó ra miệng thật khó.

– Không có được tình yêu của cậu thì đành lấy chút lòng thương xót của cậu thôi chứ biết sao. – Kim Thành giả lả.

– Thương xót? Giữa mình và cậu có thể dùng hai từ “thương xót” để hình dung sao? Cậu càng ngày càng quá đáng.

– Quá đáng! _Kim Thành chồm người về phía Vũ Phong mặt anh giận dữ_ Cậu mới là quá đáng: “Nào là ghê tởm đến tính, nào là không thể chấp nhận tình cảm với một thằng đàn ông như mình” Vậy thì sao quay đi một cái cậu liếc nhìn thằng đàn ông khác? Cậu không thích tôi thì cứ nói là không thích tôi, tội gì viện đủ thứ cớ báo hại tôi phải chạy ra biển cả chục năm trời để ngăn bản thân không làm cậu chán ghét.

– Kim Thành... _Vũ Phong quát nhẹ_ Mình không bao giờ chán ghét cậu. Với mình cậu là...

– “Ưu tiên số một?”. Sao không nói tiếp nữa đi, đây là câu cậu luôn nói với mình mà. Hay là mình không có chút giá trị nào trong lòng cậu nữa.

– Tại sao về thành phố lâu như vậy lại không tới gặp mình? Cậu phải biết cậu còn sống người mừng vui nhất ngoài cha mẹ cậu còn có mình. – Vũ Phong đuối lý trước Kim Thành nên đành chuyển sang chuyện khác. Vì đúng là trong lòng anh giờ đây Kim Thành đã không là “ưu tiên số một nữa rồi”.

– Mình muốn biết cậu có yêu mình chút nào không. Hi vọng mình chết rồi cậu sẽ nhận ra tình cảm thực sự của cậu. Nếu cậu thực sự yêu mình, mình sẽ nhanh chóng xuất hiện trước mặt cậu.

– Nếu không thì sao?

– Đành đi luôn chứ sao.

– Và cậu đã quyết định?

– Thì như cậu thấy đó, cậu chẳng có chút biểu hiện nào khiến mình muốn nhanh chóng xuất hiện trước mặt cậu cả. Cậu rất nhanh có một tình yêu mới. Cũng cùng yêu cậu như nhau thế mà mình lại thua thằng nhãi đó.

– Kim Thành!!

– Không cần bệnh, tôi muốn trút giận một chút cũng không làm mất sợi tóc nào của thằng nhóc đó cả.

– Không phải bệnh, nhưng thực sự mình cũng không nghĩ rằng sẽ có ngày yêu nhóc Tùng cả. Vậy mà...

– Không nghĩ? Mình đã có linh tính thằng nhóc đó là đối thủ nặng ký rồi mà, dần mất thằng nhóc từ trước rồi, thế mà cũng trở tay không kịp với nó. Cướp cậu ngay trước mặt mình, nếu không bận việc mình không để yên như vậy đâu.

– Bận việc, cậu còn dám nói bình thản như thế. Cậu có biết rằng cậu một mình tự gánh hết mọi khó khăn mà không chia sẻ với mình, cậu có biết mình đã hối hận thế nào khi biết sự thật không hả? Có bạn bè nào như cậu không? – Lần này đến lượt Vũ Phong chắt vấn.

– Xin lỗi! _Nhìn về mặt Vũ Phong đau khổ khi nhớ lại chuyện cũ Kim Thành cũng thấy ân hận_ Mình lúc đó xử sự cảm tính quá, thật trong lòng cũng trách móc cậu thờ ơ với tình cảm của mình mà dành ưu ái cho người khác nên muốn ôm mọi thứ khó khăn một mình, trẻ con quá phải không? Mình cũng có lỗi, tình cảm không thể cưỡng ép được.

– Không phải, là mình thờ ơ với bạn bè, cứ khư khư giữ suy nghĩ làm người yêu sẽ mất tình bạn, cũng không biết hai người yêu nhau mối quan hệ sẽ được thiết lập chặt chẽ hơn.

– Nhưng cũng dễ mất hơn. _ Kim Thành tiếp lời _ Thực ra mình cũng biết nếu tiến một bước nữa mà không bền vững sẽ dẫn đến hậu quả là không còn gì... Vậy bây giờ chúng ta còn gì? Yêu cũng yêu qua, làm bạn cũng đã làm bạn rồi, hận cũng hận rồi, hối hận cũng hối hận rồi.

– ...

– Nói mình nghe một lần đi, cậu bây giờ nghĩ gì?

– Nếu không có một Hoàng Tùng, mình sẽ chấp nhận cậu. – Vũ Phong bình thản nói.

– Nhưng nếu không có Hoàng Tùng cậu cũng sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện chấp nhận mình. Chẳng nhóc đó dạy cậu yêu, không phải mình.

– Với mình cậu hơn cả tình bạn, hơn cả tình thân nhưng chưa phải tình nhân.

– Bây giờ với mình cậu cũng vậy!- Kim Thành cũng thản nhiên trả lời.

– ....

– Cậu thực sự nghĩ mình không hề đau đớn khi mất đi cậu sao? – Vũ Phong nhấp một ngụm rượu buông lời băng quơ.

– Đùa thôi. Mình biết cậu đau, mình tin cậu đã đau nhưng cho mình hôn cậu một lần đi.

– Cậu chịu bỏ qua cho mình?

– Không bỏ qua thì đâu cất công chạy ngược chạy xuôi trải đường cho cậu đi lấy người khác. Chết hụt một lần rồi nên rất nhiều chuyện mình quảng lại lòng biển rồi, trong đó có cả chuyện của cậu. Kim Thành yêu cậu đã chết, chỉ còn Kim Thành bạn cậu... Thiet cũng cảm phục mình tấm lòng

rất bao la, rất thánh thiện... – Kim Thành làm một động tác tự cảm phục mình khiến Vũ Phong cũng bật cười.

– Thôi, đừng tự tán dương mình nữa. – Vũ Phong đưa ly rượu hướng tới Kim Thành.

– Cậu phải công nhận là mình rất rộng lượng. – Kim Thành cũng nâng ly, cùng với Vũ Phong.

– Phải, chúc mừng cậu thoát chết.

– Chúc mừng cậu có chỗ dừng chân.

– Cậu cũng vậy, cô gái đó cũng xinh phết đấy chứ. Cậu có yêu thật không hay lại muốn chơi nữa.

– Không chơi nữa, hôm qua mình đã hỏi cô ấy có muốn làm bạn gái mình không. Nhưng tính ra cô ấy nhỏ hơn mình nhiều quá, chiều trẻ con có khó không? – Kim Thành cau mày hỏi Vũ Phong.

– Không khó. – Vũ Phong cười đầy tà ý, trả lời.

– Chúc mừng tình bạn của chúng ta là mãi mãi.

– Mãi mãi. Cạn.

– Cạn.

Đó là một buổi tối Kim Thành cùng Vũ Phong ng ồi riêng với nhau lần đầu tiên sau khi gặp lại. Cả hai đã khăng khít hơn, không còn những mối dây ngăn trở làm nhập nhằng tình cảm, tình bạn của hai người. Giữa hai người vừa có chút tình yêu và rất nhiều tình bạn, họ sẽ mãi mãi trung thành với nhau. Họ sẽ luôn là ưu tiên thứ hai của nhau, ngôi một đã đổi nhưng cả hai đều bằng lòng với ngôi thứ hai của mình trong lòng người kia, và biết đâu họ sẽ bằng lòng với vị trí thứ ba khi những thiên thần nhỏ xuất hiện.

.....◆◆◆◆◆.....

Có một chuyện nữa vô cùng quan trọng không thể không nhắc tới. Từng của chúng ta đang rất đau đầu khi chứng kiến một cảnh lâu rồi không ai nghĩ tới sẽ có thể xảy ra.

– Cậu nghĩ cậu sẽ làm lại tôi sao? Chẳng qua tôi gặp chuyện anh ấy mới để mắt tới cậu. Cậu xem... ngay cả khi tôi va phải pháp luật cũng là anh ấy giúp tôi giàn xếp, cậu nghĩ từ khả năng đi tù nhiều năm mà trở thành án treo vài tháng thì chắc cậu cũng nhận ra anh ấy dù giận tôi nhưng vẫn không nỡ để tôi chịu khổ phải không. Bây giờ chỉ cần một chút nước mắt như lần đó...hừ... tôi dễ dàng lấy lại anh ấy từ tay bất cứ ai.

– Lần đó?

– Phải, cái lần cậu được anh ấy tỏ tình khi ở chùa Thiên Mục ấy, tôi thật ra đang đi cùng người yêu, nhưng thấy chương mắt quá nên đến khóc vài giọt nước mắt...cậu xem anh ấy không một lời liền quay về bên tôi.

– Anh, thật trơ trẽn. – Anh Kỳ giận dữ.

– Cậu cứ mắng đi, chỉ mấy kẻ thiếu tự tin mới lên tiếng mắng người.

– Nếu anh tự tin như vậy sao không tự đến gặp anh ấy, tới nói mấy chuyện này với tôi làm gì?

– Không, vì tôi tội nghiệp cậu. Thấy cậu hạnh phúc quá sợ làm cậu sốc nên tôi báo trước để cậu chuẩn bị tinh thần. Chiều nay tôi có hẹn với anh ấy, tôi phải về chuẩn bị một chút, chào.

Nói rồi cái kẻ trơ trẽn kia bỏ đi, Anh Kỳ tức đến mặt mày đỏ bừng. Từng lồi lồi Anh Kỳ còn đang trợn mắt nhìn theo Toàn Hiếu lo lắng hỏi.

Nói rồi cái kẻ trơ trẽn kia bỏ đi, Anh Kỳ tức đến mặt mày đỏ bừng. Từng lồi lồi Anh Kỳ còn đang trợn mắt nhìn theo Toàn Hiếu lo lắng hỏi.

– Anh không sao chứ? Có cần theo dõi Minh Hàn không, hần hẹn hò với Minh Hàn nữa hả?

– Cái người gì mà không biết mắc cỡ gì hết trơn. Ai thêm tức hấn làm gì. – Anh Kỳ bậm môi trả lời Tùng.

– Hấn nói chi ầu nay hẹn Minh Hàn đó, mình làm sao giờ?

– ...

Anh Kỳ nhăn nhó mặt mày đi vào sau qu ầy. Toàn Hiếu mấy ngày nay xuất hiện ở Four liên tục khiêu khích cậu. Rõ ràng cố ý đến vào những lúc Minh Hàn không có mặt ở Four chứng tỏ hấn ta cũng chưa m ỗi chài gì được Minh Hàn, nhưng nói gì thì nói Minh Hàn từng vì con người này mà không thiết gì cả, không để cậu trong mắt, nói không lo là không có lý.

– Chi ầu nay theo dõi Minh Hàn. – Anh Kỳ quyết định.

– Thật sao? _Tùng cũng lo lắng không kém. Nhưng theo dõi, đánh ghen ư...? Ôi trời! cậu cũng chưa từng làm qua việc này._ Mà anh đi đánh ghen thiệt hả, có làm qua lần nào chưa?

– Chưa! Nhưng tôi thật sự không yên tâm, dù tôi tin Minh Hàn sẽ không quen lại Toàn Hiếu, nhưng...thiệt không biết làm gì bây giờ nữa. – Anh kỳ nhăn mặt nhăn mày. Tin? không phải cậu không tin Minh Hàn, nhưng với người này có quá nhiều tí vết đau đớn, nó làm cậu dao động.

– Không thì đi coi một lần cho biết. – Thấy Anh Kỳ phân vân Tùng lên tiếng.

– Nhưng lỡ không có chuyện gì, anh ấy mà biết tôi nghi ngờ anh ấy thì làm sao. Anh ấy có giận tôi không?

– Mình lén đi coi thôi, không có chuyện gì thì về coi như không có gì. Em không nói anh không nói ai mà biết.

Thế là cả hai quyết định tối đó đi theo Minh Hàn. Cũng không khó để theo Minh Hàn, chi ầu nào tan ca anh cũng tới Four, hôm nào có việc cần anh sẽ từ Four đi tiếp. Hôm nay cũng không ngoại lệ. Minh Hàn xuất hiện

nói cười âu yếm người yêu một lát rồi đi, Anh Kỳ với Tùng lập tức bắt xe đi theo.

– Anh đừng lo lắng, nhiều khi anh ấy có công chuyện bên ngoài thật thì sao, đừng để Toàn Hiếu phá đám hai người thành công.

– Không, tôi lo anh ấy phát hiện tôi nghi ngờ anh ấy hơn là sợ anh ấy thực sự hẹn Toàn Hiếu.

– Lo gì kỳ cục. – Tùng làu bàu.

– Tối rồi kìa Tùng.

Xe Minh Hàn tấp vào một nhà hàng khá lịch sự, cả hai cũng lập tức xuống xe. Giữ khoảng cách an toàn vào theo. Giả bộ nấn ná đi chậm rãi một chút để nhìn xem Minh Hàn đi tới đâu. Anh Kỳ rõ ràng tim đập chân run.

– Đừng run như vậy người ta sẽ thấy kỳ quái. – Tùng nhắc nhở Anh Kỳ.

– Nhưng tôi chưa từng làm mấy chuyện mờ ám như vậy. cậu bảo tôi không run mới lạ, nếu cậu theo dõi Vũ Phong cậu có run không?

– Có thời gian run mới lạ, ba giây là anh ấy tóm em liền đó chứ. Nhưng nói thật em cũng hơi run, em cũng chưa từng đi bắt gian.

– Nhìn kìa, anh ấy hình như tìm được người hẹn rồi.

Từ phía Minh Hàn đi tới, một người đứng lên tươi cười đón Minh Hàn, anh cũng nhàn nhã ngẩng xuống đối diện, phục vụ lập tức đưa thực đơn tới.

Anh Kỳ thực sự run, cậu tái mặt, môi nhợt nhạt. Tùng cũng luống cuống không biết làm sao chỉ có cách giữ chặt tay anh kỳ trước con mắt tò mò của người phục vụ đang hướng dẫn chỗ ngồi cho hai người. Bất ngờ Anh Kỳ giật mạnh tay rồi quay lưng đi như chạy ra khỏi nhà hàng.

Tùng lặng im đi phía sau Anh Kỳ, giờ phút này đúng là chẳng biết nói câu gì để có thể an ủi Anh Kỳ, hôn lễ cũng đã bắt tay chuẩn bị, ngày thử áo cưới cũng đã có. Nhà cũng đã mua, bỗng dưng nảy ra một tình địch đáng gờm như vậy, nếu là cậu thì cậu cũng chỉ muốn được yên lặng một chút, bất cứ lời an ủi nào cũng không có giá trị.

Đi được một hồi Anh Kỳ đứng lại và thẳng người quay lại nhìn Tùng.

– Tôi quyết định tin anh ấy, anh ấy đến gặp Toàn Hiếu nhất định không phải hẹn hò. Anh ấy đối với tôi rất yêu chiều, rất để tâm cũng không có bất cứ biểu hiện gì miễn cưỡng khi ở bên cạnh tôi. Nhất định anh ấy có yêu tôi, anh ấy sẽ không làm tôi đau.

– Vậy bây giờ...mình về hả? – Tùng nói trót quớt chẳng ăn nhập gì tới chuyện Anh Kỳ đang lo lắng.

– Không, ra đây rồi thì đi một vòng cho thoải mái đi.

– Được.

– Cái tên Toàn Hiếu chết tiệt, chắc chắn hắn muốn gây bất hòa rồi tìm cách chen vào giữa hai người thôi. Anh nghĩ đúng không? Nếu Minh Hàn có gì với hắn thì đâu có hăng hái sắm giường sắm chiếu như thế.

– Cậu còn gì để nhắc nữa không? – Anh Kỳ đỏ mặt khi Tùng nhắc chuyện sắm sửa phòng tân hôn của hai người.

– Vũ Phong không sắm giường sắm chiếu chắc. Ai tân hôn mà không muốn chuẩn bị chu đáo, huống chi chúng tôi là mua nhà mới...

– Xìzzzzz, anh làm gì mà thanh minh thanh nga dữ vậy. Mà nghĩ lại cũng đúng. Tân hôn ai cũng chuẩn bị đủ thứ, nhất là tân phòng nhưng tại sao không nghe Vũ Phong nói gì tới chuyện đó vậy nhỉ, cũng chẳng thấy anh ấy nói với em bất cứ chuyện gì có liên quan tới việc chuẩn bị.

– Minh Hàn thì chuyện gì cũng hỏi, màu ra giường, màu màn cửa, kiểu bếp, kiểu tủ... Lý nào Vũ Phong một chút cũng không hỏi ý cậu.

– Không hỏi là do anh ấy không hứng với việc chuẩn bị, không có chuẩn bị hay anh ấy có chuẩn bị nhưng chẳng cần biết ý kiến của em.

– Tôi nghĩ chắc là nguyên nhân thứ ba, Vũ Phong vốn độc tài như thế chắc là không nghĩ tới phải hỏi ý cậu rồi.

– Thì cũng có thể, trước giờ làm gì cũng ảnh tự biên tự diễn có bao giờ coi ý kiến của em là cái đinh gì đâu.

– Trước tân hôn mà chúng ta gặp phải vấn đề lớn như thế với người bạn đời tương lai, có phải là không hợp lý lắm không?

– Cũng khó nói, người bạn tương lai của em với anh không được bình thường lắm.

– Thôi! chán, đi nhậu một trận đi đừng nghĩ nhiều quá. Có nghĩ bề đâu cũng chẳng nghĩ được cái gì tốt hết.

– Ủ, thôi anh em mình nhậu một bữa cho đã đi, cho quên hết cái đống rắc rối này.

Anh Kỳ giận dữ xút một khối lù lù trên đường.

– Đá cho tên Toàn Hiếu đó bay qua bên kia trái đất đi, lúc nào cũng theo ám người ta...OÁI.

– Anh Kỳ, sao vậy? – Tùng lo lắng khi Anh Kỳ ôm bàn chân nhăn nhó vì đau.

– Chết rồi, tôi không nghĩ nó là cục đá. Tiêu, chảy máu rồi.

– Đau không, để em coi.

– Không sao, đau nhưng không đến nỗi nào. Nhưng có lẽ đi bộ liền thì khó đó.

– Cần máu cái đã, để em kêu xe.

,

– Ừ thôi thì về nhà uống vậy. Cuối cùng cũng vì cái tên Toàn Hiếu báo hại.

Tùng vừa dợm bước ra đường bắt taxi thì cậu chợt lóe lên một ý tưởng.

– Anh Kỳ, em có ý này. Đằng nào anh cũng phải tốn tiền xe để về, không bằng anh gọi cho Minh Hàn một tiếng, nói chân anh bị đổ máu không đi được bảo anh ấy tới đón.

– Nhưng đâu có gì nghiêm trọng lắm đâu, máu cũng muốn khô rồi.

– Vì vậy mới gọi, thứ nhất phá đám cái tên Toàn Hiếu đó luôn. Nếu anh ấy lập tức bỏ tên Toàn Hiếu chạy ra đây là anh có thể xác định anh ấy không có chút gì với Toàn Hiếu, cũng cho Toàn Hiếu biết hẳn ta làm gì cũng vô ích.

– Nhưng nếu nói tôi đổ máu chắc chắn anh ấy sẽ tới rồi.

– Vậy thì nói anh đi dạo mỗi chân quá kêu ảnh tới đón. Dù gì anh ấy cũng ở ngay gần đây, mình sẽ lập tức biết anh ấy có nhanh chóng tới hay không.

– Vậy nếu anh ấy lập tức tới chỉ vì cái lý do vớ vẩn này?

– Từ nay chúc mừng anh ăn no ngủ yên, không sợ ai giết mất anh ấy nữa.

– ...

Anh Kỳ lưỡng lự một chút rồi móc điện thoại ra... Nếu một người nào khác nói với cậu chứ không là Toàn Hiếu thì cậu sẽ lập tức không tin Minh Hàn phản bội, dù có bắt gian tại giường cậu cũng sẽ tin rằng là anh bị người ta gạt. Nhưng Toàn Hiếu thì khác, vết thương quá sâu dù có liền thì nó vẫn để lại vết sẹo và vết sẹo đó vẫn còn trong lòng cậu, cậu cần một cái gì đó để xóa bỏ những đau thương đó.

– Minh Hàn, là em. Ừ! ...Em ra ngoài mua đồ nhưng đi mãi chán quá. Anh tới đón em được không.... nếu bận thì thôi em tự bắt xe về cũng được.... À em đang đứng trước một cửa hàng có tên...à đường...gần ngã tư. Vâng em biết rồi.

– Sao, anh ấy nói sao, anh ấy tới phải không? – Tùng hỏi dồn khi Anh Kỳ cúp điện thoại.

– Anh ấy nói anh ấy đang ở gần đây, anh ấy tới liền. – Anh Kỳ nở nụ cười hạnh phúc trên môi.

– Chúc mừng.

– Tự dưng giờ tôi thấy mình con nít quá, làm chuyện dở hơi.

– Dở hơi nhưng hiệu quả là được mà. Xem anh kia, vui tới lộ ra mắt luôn.

– Thực ra tôi trước giờ chưa từng làm mấy việc như vậy với Minh Hàn.

– Anh nói mấy việc nhõng nhẽo này hả. Đâu phải mình anh, em cũng chưa từng nè, thực ra là không dám. – Tùng thiếu não.

– Vậy không làm thử một lần đi. – Anh Kỳ hứng quá xúi “dại”.

– Em?

– Phải, cậu cũng bảo chưa từng vùi vịnh Vũ Phong lần nào mà, một lần xem cảm giác thế nào.

– Anh thấy thế nào?

– Tôi thấy thực kỳ lạ, một cảm giác ngọt ngào, ấm áp đầy trong tim.

– Thực sao, anh làm em cũng muốn thử cảm giác ngọt ngào mà anh nói quá.

– Vậy thì gọi đi. – Anh Kỳ khuyến khích.

Tùng cũng thực muốn thử cảm giác vùi vãnh làm nũng với anh. Cậu quyết định bấm máy.

– Sao, thấy thế nào?

– Đúng là cảm giác được người ta yêu rất ngọt ngào.

– Hi..hi..

– Hi..hi..

– Vậy độ nhậu của tụi mình thế nào?

– Phá sản chứ sao.

– Mà khoan, anh Minh Hàn tới đây, Vũ Phong cũng tới. Lỡ lộ chuyện chúng ta giả vờ đau chân thì sao. – Tùng bắt đầu lo lắng.

– Ủ, cũng không nên lộ liễu quá như vậy. bây giờ làm sao? lâu lâu đi ăn cắp chưa gì bị phát giác rồi. Mai một đừng làm mấy chuyện như vậy nữa, nghe hiểu hông. – Anh Kỳ cũng lo.

– Anh Kỳ này, anh Minh Hàn ở gần đây chắc sẽ tới trước phải không? Em qua bên kia ngã tư đợi. Anh tự đợi ở đây một mình đi. Lỡ mà Vũ Phong hỏi em sao không quá gian xe anh Minh Hàn về mà bắt anh ý chạy tới đây đón, em trả lời không được thì em toi mạng. Thân ai nấy giữ đi, từ nay không chơi mấy trò này nữa.

– Cũng cậu nghĩ ra chứ ai.

– Quên là Minh Hàn với Vũ Phong không phải mấy người dễ qua mặt. Em đi trước đây, mai gặp.

– Ủ, đừng có khờ quá rồi khai tùm lum đó, liên lụy tôi là tôi giết cậu đó.

– Biết rồi, im lặng là vàng.

Xe Minh Hàn rà rà trên đường tìm người, nhìn thấy Anh Kỳ ng ẩ trên vỉa hè, lòng anh dâng lên một cảm giác hạnh phúc. Anh Kỳ đời nào n ững n ụ v ời v ĩnh anh chuyện gì chứ, hôm nay bỗng dưng mỗi chân muốn anh tới đón, đối với anh không khác gì bắt được vàng. Anh Kỳ chịu khó để anh chứng tỏ cậu tin anh, dựa vào anh. Ở cách đó mấy con đường cũng có một người đ ồng tâm trạng. Bốn người hai tâm trạng khác nhau, Anh Kỳ và Tùng thì lo lắng chuyện mình làm có hơi quá hay không, còn Vũ Phong với Minh Hàn hăng hái đi đón người yêu, chính xác hơn là đi chi ều chu ộng người yêu. Nghe là biết mình đang được làm n ững, thành phố xe chạy đ ầy đường, đi chơi mỗi chân, đau chân bước ba bước là có thể đón xe về nhà nhưng lại muốn họ tới đón. Cả hai đang thưởng thức cảm giác ngọt ngào được cưng chi ều người mình yêu, còn Tùng và Anh Kỳ thì cũng ngọt ngào hạnh phúc vì được yêu nhưng lại pha chút lo lắng h ồi hộp vì lần đầu tiên làm chuyện “xấu”.

– Em đau chân thế nào? – Minh Hàn dịu dàng hỏi.

– Em...à...đau...mỏi...à!

– Cái gì mà nói không đâu vào đâu thế...để coi...tại sao chảy máu r ồi. – Minh Hàn nhăn mày nh úm mặt lo lắng nh ấc chân cậu lên xem.

– Không sao đâu, em chỉ đá trúng cục đá thôi, chảy chút x ỉu máu...không có gì phải lo cả.

– Thật không? Vậy để anh dìu em ra xe.

– Trời, không cần làm như vậy đâu, giữa đường giữa xá. Em tự đi được.

– Tự đi được sao phải gọi anh, để anh c ồng em ra xe, về nhanh còn vệ sinh vết thương nữa không sẽ bị nhiễm trùng.

– Được r ồi, em tự ra xe.

– Em muốn anh c ồng hay anh ẵm hả? Anh ra tới đây r ồi thì phải có chuyện để làm chứ. Em chọn đi, c ồng hay ẵm?

– Đùa!

– ... – Nét mặt anh nhìn cậu ý rõ mười phần là anh không đùa.

– Biết vậy em không gọi anh nữa. – Anh Kỳ thở dài.

– Nếu em nói như vậy có nghĩa anh sẽ “ấm”.

Nói rồi anh xông tới chuẩn bị tư thế ẵm người. Anh Kỳ hoảng hồn vội la lên.

– Công, em chọn công...không ẵm được.

– Chọn nhanh từ đầu có phải đã về đến nhà rồi không.

Minh Hàn cười xảo quyệt, chưa rước được người yêu về đình thì đối với bảo bối nhất cáy, về mặt ôm ấp này anh tận dụng được lúc nào thì chắc chắn không bỏ qua. Vài cái nắm tay, mấy cái ôm, vài nụ hôn...với anh làm sao mà thỏa mãn kia chứ. Nhưng từ từ vẫn phải từ từ, anh đã làm con người này đau lòng nhiều rồi, mọi thứ anh muốn chuẩn bị thật cẩn thận không muốn vội vàng, không muốn làm cho người yêu hiểu lầm anh không trân trọng cậu ấy, không yêu cậu ấy thực tâm thực dạ.

Anh Kỳ đành phải để cho Minh Hàn cõng trên lưng ra xe cách có mấy bước chân, nhưng còn tốt hơn để anh ẵm, cậu nhìn thái độ người qua lại coi có ai nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ không. Nhưng một người đàn ông cõng một người đàn ông thì cũng không gây chú ý nhiều, có ai thấy chỉ nhìn một cái rồi thôi, họ nghĩ người được cõng chắc gặp tai nạn không thể tự đi được.

Vào được trong xe Minh Hàn cũng không buông cậu ra, vẫn để cậu ngồi trên chân mình mà ngắm soi cái vết thương bé như cái kẹo rồi xuýt xoa mãi.

– Có gì đâu mà anh quan trọng hóa vấn đề dữ vậy, để em ngồi xuống đi. – Anh Kỳ liếc về phía tài xế tỏ ý ngại ngùng với thái độ thân mật của hai người.

– Sao không quan trọng, em trầy da một chút anh cũng đau lòng lắm biết không? – Minh Hàn bày ra vẻ mặt vô cùng đau khổ.

– Thôi được, em thua anh... Minh Hàn này, gọi anh bất tử như vậy không làm phiền công việc của anh chứ?

– Không, chỉ là ăn cơm với khách thôi mà, có gì quan trọng đâu.

– Khách? Khách làm ăn sao? Vậy rồi có ảnh hưởng công việc của anh không?

– Có việc gì quan trọng bằng việc có người chịu nhõng nhẽo với anh chứ, hả!

– Anh!! Nếu vậy anh chạy tới làm gì.

– Sao không chạy, phải chạy nhanh nữa mới phải. Em lúc nào cũng nghiêm túc, lúc nào cũng đối với anh lễ phép quá, có thấy em đối với anh như thế này khi nào đâu. Như vậy anh mới thích, chứng tỏ anh vừa đỡ bỏ được thêm một bức tường cản trở giữa chúng ta xuống. Anh mừng còn hơn trúng số đấy chứ. Từ nay thích gì thì cứ nói với anh, đừng lúc nào cũng đối với anh như đối với chú bác vậy, anh không có cảm giác anh là người yêu của em gì hết.

– Anh cảm thấy như thế thật sao?

– Đúng. Em với nhóc Tùng y như nhau. Cả hai lại cứ kè kè với nhau nên chẳng bên nào tiến bộ hết. Đối với người yêu cứ như đối với cấp trên, ại mà chịu được.

– Không có!

– Có.

– Thì anh với Vũ Phong chẳng phải từ đầu đầu là ông chủ sao, không phải người yêu không phải bạn bè... ưm!

– _Một nụ hôn lấp mất lời cậu đang nói_Không cho phát ngôn bừa bãi, bây giờ em là chủ được chưa...

Cách một cái ngã tư khi Anh Kỳ được đón đi chưa được bao lâu một chiếc xe khác đã tới. Tùng không như Anh Kỳ bị đau chân là thật, cậu đi tới đi lui trên vỉa hè và thỉnh thoảng lại vò vò đầu. Tùng cũng lo lo không biết khi Vũ Phong tới cậu sẽ nhìn mặt anh như thế nào đây. Chiếc xe dừng lại cách cậu độ hai mét, nó đứng im trong vài giây không động tĩnh làm Tùng nín thở. Cửa phía trước xe được bật mở, một người đàn ông bước xuống... và Tùng nhận ra tên đao phủ của cậu à không, từ lâu đã không còn là “tên đao phủ của cậu” mà phải nói chính xác công việc của anh ta, vệ sỹ của ông chủ lớn. Anh ta bước ra gật nhẹ chào cậu xong thì bước đến trịnh trọng mở cửa phía sau và yên lặng chờ đợi.

Tùng bu ãn thiu, thì ra anh cho xe tới đón cậu chứ không giống Minh Hàn vừa vội vàng tới vừa lo lắng vừa cõng người yêu.

– Cậu Tùng, mời! – Anh vệ sỹ thấy cậu cứ đứng l ãn ch ãn mãi không lên xe thì lên tiếng nhắc nhở.

Tùng đành thở dài, xe cũng tới rồi không lên cũng không được. Cậu chán nản đi tới cửa xe, vừa đặt một chân vào thì đã té bật ngửa. Một lực kéo thật mạnh lôi cậu sâu vào trong xe. Cửa xe đóng sập lại, chiếc xe nhanh chóng nổ máy, cậu cũng nhanh chóng bị người ta đè ngửa ra, cánh tay cứng rắn ôm chặt dưới lưng cậu áp cả người cậu vào lòng ngực, môi hôn thật sâu. Khi được buông ra Tùng chỉ có thể thốt hai tiếng “Vũ Phong” để thể hiện hết mọi cảm giác hỗn độn đang diễn ra trong cậu: vui mừng, kinh ngạc, bất ngờ, hết h ãn, lo lắng, hạnh phúc.

Khi ng ãi ngay ngắn bên cạnh Vũ Phong Tùng mới nhận ra cách phục sức của anh tối nay. Phong cách này chỉ khi Vũ Phong ở “võ đài” cá cược hay tới mấy chỗ ăn chơi ng ãn mới có bên ngoài như vậy. Hèn gì anh không bước ra ngoài, anh mà bước ra thì đúng là rất bắt mắt, rồi sẽ gây sự chú ý giữa chốn đông người dẫn tới nhiều phiền toái, kính xe lại sạm màu, nên cậu đã không nhìn thấy anh.

– Anh đang bận sao? Em có làm phiền anh không?

– Em tự nói xem.

– Cận giờ khai trận rồi, anh có thể bị trễ đó, anh không cần tới...

– Có cái gì quan trọng hơn đi đón em chứ. Không sao, giờ tới đó vẫn còn kịp chán.

Tùng im lặng không nói gì, anh có vẻ rất vui và hứng thú chạy tới đón cậu không có thái độ khó chịu hay muốn khùng bố cậu, Tùng bất giác mỉm cười.

Võ đài tạm hoãn mười phút chờ ông chủ lớn tới. Đối thủ đã lên ghế rồi nhưng mặt mày vô cùng khó chịu.

– Ông chủ của mấy người thiệt coi thường tôi quá mà, đã đến rồi còn có thể bỏ đi, bây giờ còn bắt tôi chờ.

– Ông chủ..._ anh Tư cười cười nịnh nọt. Ông chủ thông cảm một chút. Anh Phong bận chút chuyện gấp không thể không đi, xe anh ấy cũng sắp tới rồi, bất quá trễ có vài phút anh không cần khó chịu...mời ông chủ... rượu, uống một chút cho mát mẻ...A...tới rồi, Anh Phong tới rồi. Vậy tôi đi chuẩn bị một chút, trận đấu sẽ nhanh chóng bắt đầu thôi, nhanh thôi.

Mang tiếng “anh Tư” của đám anh chị nhưng “anh Tư” lúc này cũng đau đầu với mấy chuyện bất thường của ông chủ lớn. Ngày trước với bây giờ không giống nhau, tuy ông chủ lớn vẫn khùng bố như thế, vẫn hào phóng như thường nhưng...không biết phải nói sao. Vì nhóc Tùng mà a thần phù biến mất cả tháng trời báo hại bao nhiêu trận cá cược, bao nhiêu mối làm ăn nháo nhào cả lên. Như hôm nay, đã tới cửa chào khách rồi vậy mà thằng nhóc gọi một cú nói mỗi chân muốn ông chủ lớn đi đón thế là anh ta quay một trăm tám mươi độ đi luôn, giao hết việc tiếp khách cho hần. Hần hoài niệm thời vàng son cũ, mà nhắc thằng nhóc Tùng là thấy người ngay, quả nhiên là đi đón thật.

Tùng theo Vũ Phong tới võ đường, vừa vào đã thấy anh Tư mặt mày không hề vui vẻ tới hỏi Vũ Phong bắt đầu được chưa. Vũ Phong phất tay cho bắt đầu rồi đi thẳng tới chỗ ngồi. Tùng thấy hơi kỳ kỳ, mọi khi Vũ

Phong mang cậu tới đây thế nào cũng bắt cậu ăn mặc đàng bộ với anh, nhưng hôm nay giữa đường giữa xá cậu mặc quần jeans áo thun đầu tóc cũng không chải chuốt nhìn thật chọi một trời một vực với Vũ Phong. Bất giác cậu mất hết tự tin, không dám nhìn ngó bên cạnh anh...

– Hay em xuống kia ngó xem nha.

Vũ Phong không nói gì chỉ nhìn cậu rồi đi tiếp. Tùng thở ra tiếp tục đi theo, anh không để ý. Vẫn chỗ ngó cạnh Vũ Phong, thỉnh thoảng anh lại vuốt ve cậu rất tự nhiên, mắt thì nhìn xuống võ đài.

– Hôm nay đấu mấy trận vậy anh? Tùng vừa tựa vào anh vừa xem.

– Ba trận.

– Em lâu rồi không có đánh.

– Không đánh nữa. – Vũ Phong trả lời dứt khoát.

Tùng nhìn Vũ Phong ngạc nhiên, mọi khi anh vẫn cho cậu lên đài, có khi nào cậu làm anh mất mặt đâu. Tự dưng hôm nay lại không cho đánh nữa.

– ...

– Đánh nặng nhẹ kiểu gì một hồi cũng bị thương. Không đánh là tốt nhất. Thích vận động thì anh kêu tụi nó tới tập với em.

– ...

– Không thích thì hôm nào anh xếp cho một trận đấu giao hữu. Đánh mấy trận cá lớn, toàn bán mạng thôi, anh không muốn em lên đài.

– ...

– Sao vậy? Sao không trả lời anh.

– Em...em không biết trả lời sao, mọi khi em vẫn đánh đấy thôi.

– Trước khác giờ khác.

– Vâng! – Tùng đành nhận lệnh thôi chứ biết làm sao, một câu “trước khác giờ khác” là chấm dứt mọi lời thắc mắc.

Vũ Phong liếc nhìn Tùng còn chưa thỏa mãn với câu trả lời của anh, anh khẽ cười. Anh làm sao nỡ để Tùng lên đài, không nhieu thì ít thế nào cũng bị đánh trúng, mà hễ bị đánh trúng tất nhiên bị thương, tất nhiên bị đau... dù biết Tùng không phải kẻ dễ bị người ta cho đo ván...nhưng... chắc ănlà anh không muốn cậu nhóc bị thương dù chỉ một chút.

Vũ Phong cũng chẳng chú ý trận đấu là mấy, anh đang bận ngọt ngào với mấy ý nghĩ trong đầu. Chuyện gì quan trọng đến nỗi mà làm ông chủ lớn không để ý tới trận cá cược tỉ tiền tỉ ở trước mắt như thế? Đơn giản thôi, ông chủ lớn đang bận tính toán cho ngày quan trọng nhất của cuộc đời mình. Dù cân nhắc tới lui mấy chục lần anh vẫn chưa quyết định xong... Nào là chọn đâu bếp, nhà tổ chức tiệc, bánh cưới, quần áo, khách mời, tân phòng, tuấn trắng mặt, nhẫn cưới...

Vũ Phong đang tính toán cho một đám cưới hoành tráng trăm bàn, tổ chức trên một bãi biển ở một resort nào đó chẳng...?

Không!

Không!

Không!

Vũ Phong và Minh Hàn đã bàn tới bàn lui mấy chục bận, nhưng cả hai vẫn chưa ai ưng ý với những chọn lựa đã được đưa tới, cả hai còn muốn tìm kiếm cái tốt hơn... Họ đã được giới thiệu cho nếm thử tay nghề tổng cộng ba chục đầu bếp nhưng vẫn chưa hài lòng, hai người vẫn còn muốn tìm kiếm sự lựa chọn khác. Cũng như việc đã đọc mấy chục bản kế hoạch tổ chức buổi lễ rồi nhưng vẫn chưa thấy nó đủ trang trọng, chưa đủ làm cho hai bảo bối của họ vui lòng.

Và không chỉ mơ mơ màng màng trong thời gian gần đây, cụ thể là ngay lúc này tâm hồn Vũ Phong vẫn đang bay bổng. Vũ Phong đang phát huy hết cái sự khó tính khó chịu của mấy ông chủ lên tới tận mây xanh...

Bánh kem? Không có mẫu nào làm cho cả hai cảm thấy đủ hoành tráng, đủ thanh lịch. Các mẫu đưa tới đều bị bác bỏ.

Rượu? không đạt...bỏ...tìm lại.

Thức ăn?...cũng quá tầm thường...tìm lại.

Nơi tổ chức...chưa xác định được dù chỉ còn non nửa tháng... tất cả chỉ với lý do đơn giản: Ngày quan trọng như vậy nên phải từ từ cân nhắc kĩ_ nhưng ngày tổ chức thì dứt khoát không chịu dời dù một giây_.

Đến cuối cùng bà Hoàng Mai phải thét lên với hai thằng con trai: “Dừng lại ngay lập tức. Gọi Anh Kỳ với Tùng lại đây cho mẹ. Hai đứa bây cấm nhúng tay vào”.

Và cuối cùng dưới con mắt ngơ ngác của Tùng và Anh Kỳ cả hai ôm một đồng những gì đã bị Vũ Phong và Minh Hàn gạt bỏ đem về từ tế xét duyệt lại.

Tùng thì thiếu não:

– Sao cái gì cũng đắt đỏ thế? Chẳng dám chọn cái nào, chọn thế nào cũng thấy hoang phí.

Anh Kỳ thì khá hơn một chút (dù gì cũng là con nhà giàu...hơn Tùng):

– Cậu cứ chọn đi, để hai người kia chọn không phải sẽ càng hoang phí hơn sao?

Tùng với Anh Kỳ không mất đến một phần tư thời gian mà Minh Hàn và Vũ Phong đã từng tốn mà chẳng chọn được cái gì để chọn lựa cho buổi lễ quan trọng của mình. Những thứ đưa tới tay Tùng và Anh Kỳ vốn đã hoàn chỉnh lắm rồi, họ chỉ cần chọn cái họ thích là OK. Nhưng có hai thứ

mà Vũ Phong và Minh Hàn quyết không chịu nhượng bộ đó là nhẫn cưới và phòng tân hôn. Nhắc tới hai thứ này thì thiệt là không ai mặt dầy tới mức đi cãi vã để tranh với họ, để cả hai tự làm theo ý thích thôi.

Nhưng bên cạnh một sự kiện vô cùng vui mừng của gia đình ông Vũ Hải và bà Vũ Hoàng Mai vẫn còn một chuyện gây một chút sóng gió.

...

– Bao lâu nay tôi biết ông vẫn đi lại chỗ con đàn bà đó, tôi đã nhắm mắt làm ngơ. Hôm nay ông dám để người đàn bà đó bước vào nhà, ông thật không biết xấu hổ.

– Bà biết mình đang nói gì không? – Ông Vũ Hải nặng giọng.

– Biết? Tôi không cần biết ông mang ả ta đi đâu nhưng vào nhà này thì không được. – Bà tổng hạ chiến thư.

– Không được? Vì lý do gì không được? Trong nhà tôi, tôi làm gì cũng không phải hỏi ý người khác.

– Nhà ông, nhưng tôi là nữ chủ nhân ở nơi này. Tôi không để cho kẻ khác chèn ép tôi trong chính ngôi nhà của mình. Lập tức đuổi ả ra khỏi nhà, không thì đích thân tôi làm, đến chừng đó xấu mặt thì đừng trách tôi không báo trước. – Bà tổng mặt tức tới bốc khói ra lời cuối.

– Một biệt thự cho bà, và một resort ở Phan Thiết cho Ngọc Bình quản lý, đổi lại bà im lặng rời khỏi đây. – Ông Vũ Hải mặt không chút biến sắc khi nghe bà tổng hăm dọa.

– Một biệt thự? một resort? Ông nghĩ tôi theo ông bao nhiêu năm để đổi lấy bấy nhiêu rồi cúi mặt ra đi?

– ...

– Tôi có đi cũng không dễ dàng như thế, một là ông đuổi ả không thì tôi mượn tới luật sư để kết thúc cuộc hôn nhân này. Không thể để mấy người

để dàng hất tôi ra đường như vậy.

– Bà cũng dự biết nhiều năm nay tôi vẫn đi lại với ai thì cũng biết tôi sẽ chọn phương thức nào. Tôi cho bà suy nghĩ lại, Ngọc Bình vẫn là con gái tôi, nó sẽ không theo bà học những trò dơ bẩn mà bà vẫn làm sau lưng tôi. Nó sẽ theo anh nó học hỏi thương trường cho ra hồn. Bà một biệt thự, còn resort cho nó tự kinh doanh, nếu nó kinh doanh tốt sẽ nuôi bà đầm hoàng, còn bà giúp nó quản lý không tốt có phá sản thì cũng tự chịu... Còn vẫn chọn gọi luật sư, điện thoại đó bà có thể ngay lập tức gọi...đừng làm mất nhiều thời gian của tôi.

– Ông...ông...ông dám đối xử với tôi như vậy?

– Sao không thể? Bà muốn làm “bà tổng” tôi cho bà làm bà tổng bao nhiêu năm nay rồi, đổi lại bà chăm lo nhà cửa cho tôi. Nhưng bà một chút cũng không làm cho tốt. Nếu làm tốt hôm nay bà ra đi sẽ huy hoàng hơn. Biệt thự là trả công bà sinh cho tôi một ái nữ. Nếu còn làm tới nhà cũng sẽ không có.

– Hừ! nếu đã vậy ông cứ chờ đi. Luật sư không chỉ đòi cho tôi một biệt thự.

– Vậy thì bà cứ làm gì tùy thích.

Bà tổng bỏ đi trong cơn tức tối đến muốn ngừng thở, ngay sau đó một người khác lại vào. Ông tổng từ bộ mặt lạnh tanh ngay lập tức ý xuân tràn đầy.

– Em! Về rồi hả.

– Cô ta bỏ đi có vẻ không ổn. – Bà Hoàng Mai nhìn ra cửa nơi bà tổng vừa mới hùng hổ đi ra.

– Đừng để ý, vài ngày nữa là yên ổn cả mà.

– Anh làm sao lừa được cô ta nghĩ đã ký hôn thú với anh vậy?

– Chuyện nhỏ mà, anh có bao giờ nghĩ sẽ ký hôn thú với ai khác ngoài em đâu. Mà đừng để ý mấy chuyện đó, anh giải quyết ổn thỏa hết mà. Không thành vấn đề – Ông tổng nhăn nhó cái mũi cười hì hì chờ sự đồng tình của vợ.

– Được, coi như ông làm được một chuyện đáng để tôi bỏ qua. – Bà Hoàng Mai cười tình trả lời.

Còn chuyện gì khiến bà nhanh chóng bỏ qua chuyện cũ còn tặng một nụ cười tình tứ quyến rũ như thế thì... ờ thì chắc là cái chuyện ông tổng chỉ lỡ ăn “chả” một lần còn lại toàn “ăn chay” cả thôi.

Và dĩ nhiên chuyện gì tới cũng đã tới, bà tổng (tạm) tái xanh tái mét khi nghe ông luật sư trình bày việc bà không thể đệ đơn ly hôn và đòi chia tài sản được vì ông tổng và bà không có đăng ký kết hôn, vả lại trong thời gian qua ông tổng cũng có hiệu lực hôn nhân với bà Vũ Hoàng Mai, tức bà Hoàng Mai mới là vợ chính thức, bà chỉ có thể kiện ông ấy tội vi phạm luật hôn nhân gia đình, nhưng nếu bà tố cáo thì bà cũng là người vi phạm, đồng tội. Mà khuyên bà có tố cáo cũng không làm gì được ông ấy, chỉ tố thêm tiền mất tật mang.

Bà tổng chỉ còn nước tái nhợt, mặt cắt không còn giọt máu. Bà nhớ ngày đó bà đã ký vào tờ hôn thú không thể nhàn lẩn được nhưng... ông luật sư nói: “Có thể bà có ký nhưng còn việc có đi đăng ký đúng pháp luật hay hay không là chuyện khác.” Nhiều năm về trước pháp luật còn dễ dãi nên thông qua người trợ lý của ông tổng đã lo lắng hết mấy chuyện đó, không ngờ tưởng là chuyện không cần động móng tay giờ lại thành chuyện lớn như thế. Bà cứ tưởng ký vào giấy hôn thú rồi thì mọi thứ được đảm bảo...lão già đó vẫn cao hơn bà một nước. Cuối cùng bà tổng phải nhập viện vì bị tăng xông máu.

Tuy chuyện ngoạn mục của ba người lớn làm cho Kim Thành thán phục ông tổng mãi không thôi nhưng cũng chẳng ảnh hưởng chút nào tới Minh Hàn và Vũ Phong. Cả hai vốn cho rằng chuyện nếu không tới nước đó mới không phải là cha của họ.

Tùng ôm kết quả những gì cậu chọn đưa đến cho bà Hoàng Mai, thực ra cậu ít nhiều cũng ngại ông tổng, dù gì đối với cậu ông tổng vẫn là một người khó mà thân thiện cho được.

Bà Hoàng Mai thì xem xét những gì cậu chọn rồi cứ chốc chốc ngược lên nhìn cậu làm Tùng cũng thấy lo lo. Dù Anh Kỳ đã nói mấy ngày nay tốn kém một chút cũng đáng nhưng với Tùng thật đã tốn quá xá nhiều rồi, một số tiền khổng lồ chứ không ít.

– Vũ Phong nói gì khi con chọn mấy thứ này? – Bà Hoàng Mai vừa xem vừa hỏi.

– Hay để con xem lại một lần nữa. – Tùng thấp thỏm đề nghị được làm lại, cậu nghĩ mình vẫn còn hoang phí quá.

– Để Anh Kỳ thêm chút ý kiến cho con đi, không phải ta chê nhưng con có vẻ tiết kiệm quá. – Bà Hoàng Mai đưa trả “bản kế hoạch cưới hỏi” lại cho Tùng.

– Cái này...cái này ...con với anh Anh Kỳ cùng quyết định. – Tùng thấy ngại khi bà Hoàng Mai có vẻ chê cậu “keo” nhưng không phải tiền của cậu, xài hoang thế coi làm sao được.

– Cho cả hai? Không phải một người. – Bà Hoàng Mai lập tức rút bản kế hoạch lại xem một lần nữa.

Tùng chăm chú xem xét nét mặt bà khi đọc lại những gì chi tiết trong đó, mặt bà cau có còn hơn lúc nãy. Sau một hồi bà phán.

– Thôi, chuyện này để bác lo, mấy đứa lo bản thân mời khách nào tới dự tiệc là được và lo đi thử quần áo đi. Mấy chuyện này để cho mấy đứa lo thiệt không chịu được. Đứa thì làm quá đáng đứa thì...

Tùng chắc chắn mẹ Vũ Phong không hài lòng với những gì cậu và Anh Kỳ quyết định, nhưng bà phê bình là “tiết kiệm” quá thì vẫn tốt hơn là trách cậu hoang phí. Bà Hoàng Mai cuối cùng bực mình chịu không nổi đành tự gánh vác việc tổ chức tiệc làm Tùng và Anh Kỳ nhẹ nhõm biết

chừng nào. Tránh được biết bao nhiêu vấn đề tế nhị khó nói như chuyện tiền nong chẳng hạn. Anh Kỳ mặc dù luôn lải nhải bên tai Tùng rằng cậu cứ hoang phí chút đi không tróc miếng da nào của Vũ Phong đâu nhưng Tùng đúng là làm không được, mà vốn hai người cùng tổ chức cùng một ngày nên Tùng chọn sao Anh Kỳ cũng chọn y vậy...

Buông cái gánh nặng đó xuống Tùng cả Anh kỳ có vẻ hồ hởi với ngày “lành” của mình hơn. Đầu tiên dĩ nhiên là mời khách, cái chính là khách nào có thể đến với tâm trạng chúc mừng..với Tùng dĩ nhiên là thằng Xuân người đầu tiên biết chuyện cậu yêu Vũ Phong và cũng là người chia sẻ tâm sự giúp cậu vượt qua những ngày buồn nhất của mình...kế tới tuy hơi quái dị một chút nhưng đó là cái đám ở võ đài. Chẳng hiểu từ lúc nào mà Tùng trở nên quen thân với họ. Bọn họ làm khách mời của Vũ Phong? “làm gì có cửa”, đó là do anh Lý nói với Tùng. Nhưng họ biết mối quan hệ của Tùng và Vũ Phong và cũng chẳng lấy làm lạ và cũng hay chọc ghẹo nịnh hót vun vào...cuối cùng cả đám lại trở thành khách mời của Tùng. Ngoài ra chỉ còn có gia đình cậu, cả nhà sáu người tính luôn cậu là bảy. Anh Kỳ thì khiêm tốn hơn nhiều, chỉ có gia đình cậu ba người chứng kiến ngày vui của cậu, bạn của cậu chắc chỉ có mỗi Xuân và Tùng cùng Sơn là biết chuyện tình cảm treó ngoe này và ủng hộ nhưng dĩ nhiên họ phải có mặt ở bữa tiệc không cần mời.

.....

Tiếp theo là thử lễ phục. Cái ngày thử lễ phục thiết cũng chưa yên ổn, nhưng chỉ có một chút, một chút vấn đề nhỏ thôi. Họ được hẹn chín giờ sáng ngày hôm sau sẽ thử đồ lần cuối, chiều hôm trước Minh Hàn dặn dò Anh Kỳ chờ anh đến đón đi nhưng mới bảy giờ, chưa kịp ra khỏi nhà rắc rối đã tới cửa nhà kiếm anh.

– Minh Hàn!

Vừa mở cửa Minh Hàn đã bị ai đó nhào vào ôm chần lấy không buông kèm theo một giọng nũng nịu, ngọt ngào có chút ghen ngào.

– Cậu tới đây làm gì? mấy chuyện làm ăn tôi đã nói không thể chấp nhận được. Tốt nhất là không nên nói tới nói lui, và cũng nên buông tôi ra.

– Anh nghe em nói một lời đi, em biết lỗi rồi. Sau bao nhiêu chuyện em nhận ra mình không thể thiếu anh được. Anh có thể cho em một cơ hội được không. Em không cần tiền bạc không cần nhà cửa không cần gì hết, em chỉ cần anh thôi...Minh Hàn anh rất yêu em mà, anh không yêu cậu ta đâu.

– Toàn Hiếu, cậu lại nói nhảm chuyện gì vậy. Yêu cậu đúng là có...rất yêu...

– Vậy chúng ta làm lại từ đầu đi... – Toàn Hiếu mừng rỡ cười trong nước mắt.

– ...Nhưng là trước kia thôi. – Minh Hàn nói nốt những gì anh đang nói.

– Anh nói dối, nếu không yêu em tại sao mỗi lần em hẹn anh đâu đến?

– Vậy mà cậu không hiểu sao. Cậu hẹn tôi đâu đến nhưng tôi vẫn cưới người khác, và tôi đã không chấp nhận bất cứ yêu cầu nào của cậu...hiểu chứ?

– ...

– Dù cậu có giở thủ đoạn gì tôi cũng sẽ vui vẻ nghênh tiếp...hiểu không? – Minh Hàn nói như giải thích từng chút từng vấn đề cho người trước mặt nghe.

– ...Ý anh muốn nói dù có ở trước mặt em bao nhiêu lần nhưng anh sẽ vẫn không lay chuyển...? – Toàn Hiếu lập tức chau mày trả lời.

– Hiếu sắp hết vấn đề rồi đó.

– ...Anh...

– Dù cậu có làm gì, nói gì thì người tôi sắp kết bạn trăm năm vẫn không phải cậu. Cậu thấy không? gặp cậu bao nhiêu lần tôi cũng không may may

ngĩ tới chuyện sẽ bớt yêu em ấy chút nào, dù cho cậu có tới bịa bao nhiêu chuyện với Anh Kỳ thì mọi việc cũng không có gì thay đổi.

– Anh biết? – Toàn Hiếu mím môi mím lợi nén giận.

– Biết, có gì mà không biết. Chỉ là trước đây tôi quá tin cậu nên để cậu qua mặt...nhưng bây giờ thì khác.

– ...Thực ra anh muốn nói cái gì?

– Không có gì, thời gian qua tôi chỉ muốn chứng minh cho cậu thấy mọi chuyện cậu làm đều vô ích. Dù gì chúng ta cũng có thời gian yêu đương tôi cũng không muốn nặng nề với cậu, tôi muốn bản thân cậu tự nghiệm ra mà tránh xa chúng tôi ra, nhưng cậu thật chậm tiêu mãi chẳng hiểu ra vấn đề phải đợi tôi nói trắng ra mới chịu. Nhưng dù gì ngày “tốt” của tôi cũng tới rồi, không thể lén bảo bối của tôi ra ngoài với “người khác” dù chỉ là uống một ly nước. Ngày hôm nay nên nói rõ một lần. Tôi dù trước đây có yêu cậu bao nhiêu đi nữa thì nó chỉ là chuyện trước đây... bây giờ thì không...dù có dâng tới miệng cũng không. Cậu đã hiểu ý tôi muốn gì chưa?

Minh Hàn thông thả từ tốn nói từng chữ từng chữ rất rõ ràng rất rành mạch làm cho Toàn Hiếu chín người không biết là tức giận hay xấu hổ.

– Anh...

– Chúc tôi hạnh phúc đi chứ. Và tránh xa Anh Kỳ một chút nếu muốn sống và làm việc yên ổn ở thành phố này... “EM nghe hiểu ANH nói gì chứ?” – Toàn Hiếu chắc chắn chưa lúc nào khuôn mặt Minh Hàn đều giả cùng dữ dằn như lúc này.

– Chúc.hạnh.phúc – Toàn Hiếu gằn từng chữ một như muốn ăn tươi nuốt sống mấy chữ “chúc hạnh phúc”. Và cánh cửa chính thức đóng cho mối quan hệ dây dưa lòng thông của hai người.

Vừa đóng cánh cửa trước mặt Toàn Hiếu Minh Hàn lập tức đổi khuôn mặt ngọt ngào không thể tả gọi điện thoại cho người yêu.

– Chuẩn bị đi em, anh sẽ tới đón em đi ăn sáng trước khi thử đồ. Gặp lại ngay nhé! yêu em!

Minh Hàn tươi như hoa tới đón làm Anh Kỳ cũng ngạc nhiên không ít, gặp cậu anh lúc nào chẳng tươi nhưng luôn đi kèm bộ mặt ủ ê đầy giả tạo để than thở chuyện cậu không cho anh thân mật thêm chút xíu rồi thêm chút nữa rồi lại thân hơn chút nữa. Nhưng hôm nay lại khác, mặt anh tươi như hoa không có chút dấu vết nào là cần phải giả vờ nhăn nhó.

– Anh hôm nay lạ vậy? – Anh Kỳ cảnh giác hỏi.

– Không có gì, anh vui thôi mà, lên xe đi, em muốn ăn gì nào? Phở hay tới quán tây hay...

– Cháo trắng lá dứa.

Anh Kỳ dùng thứ giọng rất thản nhiên nói làm Minh Hàn đang cao hứng liệt kê các món ngon mà anh nghĩ Anh Kỳ sẽ thích... “cháo trắng lá dứa?” đó là suy nghĩ lặp lại lời Anh Kỳ trong đầu anh. Không lẽ một ngày cũng rất quan trọng như ngày hôm nay anh không làm Anh Kỳ hứng thú ăn một bữa thịnh soạn sao?

– Cháo trắng là dứa? – Minh Hàn hỏi lại Anh Kỳ một lần nữa để khẳng định.

– Trên đường Cách Mạng Tháng Tám ấy. – Anh Kỳ một lần nữa khẳng định ý muốn của mình.

– Được. – Người yêu muốn gì dù có kỳ quái hơn trong suy nghĩ của anh cũng không thành vấn đề.

Minh Hàn không phải không có kinh nghiệm trong việc ăn uống của Anh Kỳ. Anh không dưới một lần đậu chiếc xe hơi sang trọng của mình trên lề đường chật hẹp với nguy cơ bị công an phạt vô cùng cao và chắc chắn án phạt vẫn đắt giá gấp mấy lần món tiền mà hai người sẽ trả cho bữa ăn của mình. Nhưng cũng không thể phủ nhận mấy cái quán trông bình dân thế mà đôi khi còn ngon cả hơn trong nhà hàng... với lại nó cũng làm anh

nhớ kỷ niệm lúc hai người sống vất vả ở Huế, cũng mấy quán ven đường. Minh Hàn chợt nhớ tới cái xe máy cà tàng của Anh Kỳ...anh cười hạnh phúc. Nếu hôm nay cũng mấy cái quán không chỗ đậu xe anh chắc phải tính tới chuyện mua cái xe máy làm phương tiện đưa người yêu đi ăn uống. Mà tiền mua xe máy có phải nên bảo thằng em của anh trả không nhỉ, nhờ ơn bảo bối của thằng em anh chỉ điếm mà Anh Kỳ biết không biết cơ man nào là quán xá...theo như nhóc Tùng đó quảng cáo “vừa ngon vừa rẻ”.

Đúng y như anh dự đoán, một quán nhỏ khá sạch sẽ nhưng rất đông khách, cũng may là có chỗ đậu xe. Anh Kỳ vào quán như đã đến rất nhiều lần, thấy Minh Hàn còn lóng ngóng chưa biết ở đây có những gì cậu quyết định giùm anh luôn.

Một bàn cơ man nào là những cái chén lí nhí đựng mỗi thứ một chút bày trên bàn. Dưa mắm, cải mắm, trứng muối, cá cơm chiên giòn, thịt kho tiêu... và dĩ nhiên là hai chén cháo trắng bốc khói thơm lừng mùi lá dứa.

Anh Kỳ múc cháo từng chút một ăn rất ngon lành. Minh Hàn không phải chưa từng ăn nhưng ng ẩ ng nhìn Anh Kỳ húp từng muỗng nhỏ anh cảm thấy mình quên đói. Cứ nhìn nhìn rồi cười cười, cũng chẳng tốn bao lâu Anh Kỳ đã phát hiện sự kỳ quái của anh mà ngừng ăn.

– Anh Làm sao vậy? Từ sáng giờ có vẻ hứng chí lắm thì phải. Đâu phải lần đầu tiên anh đi mua một bộ đồ mới.

– Em không thấy hứng thú sao? – Minh Hàn bất mãn khi nghe Anh Kỳ đem lễ phục cưới của họ coi như một bộ đồ mới bình thường.

– Nhưng không phải ra mặt như anh. – Nhìn bộ mặt Minh Hàn muốn quạu, Anh Kỳ vội sửa lời.

– Anh hứng thú chuyện khác. – Minh Hàn cười thần thần bí bí.

– ...Chuyện khác, sáng nay ra đường gặp chuyện tốt sao?

– Không phải chuyện tốt, ngược lại...anh đang tiếc đứt ruột.

– Tiếc? tiếc chuyện gì?

– Đi ăn với em làm anh nhớ thời gian mình ở Huế rất hay đi ăn như vậy nhỉ.

– Được như vậy là phước. Công tử như anh đụng đâu bể đó tháng nào cũng bị trừ lương. May còn được bể ngoài đẹp trai hút khách...không thì anh mất việc từ lâu rồi, bánh mì cũng sẽ không có mà ăn.

– Nhưng nghĩ lại rất vui, em cũng không để anh gặm bánh mì mà đúng không.

– Thật có vui không – Anh Kỳ liếc đôi mắt sắc lẹm_ em không nghĩ lúc đó anh vui. – Anh Kỳ tiếp tục múc cháo cho vào miệng. – Chỉ sợ lúc đó có người sầu muốn nhảy sông đó chứ. Mỗi lần đi qua sông là em cứ phải canh chừng coi có ai muốn nhảy sông không.

– Em nói quá, làm gì có chuyện anh muốn tự tử, anh chưa từng có ý nghĩ khủng khiếp đó đâu nha. Mà em làm mất hứng quá chừng, anh đang nói chuyện vui mà. – Minh Hàn lảng ra khi bị người yêu nhắc tới chuyện xấu hổ của mình.

– Tại anh nhắc tới thì em nói sự thật thôi, không người ta nghe lại tưởng khi đó anh sống với em vui lắm. Không oán em là mừng lắm rồi, cản trở chuyện tình lâm li bi đát của anh. – Anh Kỳ giọng chua lét, cậu chưa từng giờ giọng ghen tuông với Minh Hàn, nhưng hôm nay bỗng dưng Minh Hàn nhắc tới chuyện trước kia, lại thêm cậu biết chuyện Minh Hàn vẫn lén gặp Toàn Hiếu làm cậu đâm nổi cơn ghen, đúng Anh Kỳ sau khi phát ngôn mới nhận ra tự dưng hôm nay cậu nổi cơn ghen ra mặt, trước đây chỉ âm thầm thôi...vậy ...vậy có phải cậu đã tin anh yêu cậu mà an tâm nổi máu ghen với anh rồi không???

– Em giờ mới ghen có phải chậm chạp quá không Anh Kỳ! – Minh Hàn dùng một giọng cợt nhả không chịu được chọc ghẹo lại cậu làm Anh Kỳ ngượng chín mặt cúi đầu ăn tiếp món cháo của mình.

– Linh Tinh...không ai rảnh đi ghen.

– Ăn đồ ăn đi chứ, em ăn cháo không kìa. – Minh Hàn gấp thêm mấy con cá nhỏ nhỏ đặt vào muống cháo Anh Kỳ đang đưa lên miệng. – Nhưng nghĩ lại không chỉ mình em chậm chạp... chắc...chắc...nghĩ thật tiếc. – Minh Hàn chắc lưỡi cảm thán liên tục.

– Lại tiếc chuyện gì nữa?

– Tiếc chuyện lúc trước ở trên giường em mỗi ngày tại sao không làm cho em trở thành của anh luôn bây giờ đỡ phải khổ không...

– ...Phụt...

Một tiếng... Minh Hàn nhận ra người anh đẩy cháo, có cả con cá nhỏ anh vừa gấp cho Anh Kỳ, còn Anh Kỳ thì ho sặc sụa thiếu đi đâu chỉ còn sắp tắt thở báo hại nhân viên vội chạy lại phụ Minh Hàn vỗ lưng vuốt ngực đưa nước.

Thế là toi bữa cháo sáng của Anh Kỳ, ngồi trong xe mà Anh Kỳ mặt còn đỏ như vì sặc cháo. Khi cậu cảm thấy có thể thở thông thoáng rồi Anh Kỳ quay sang Minh Hàn vừa đang chăm chú lái xe vừa tranh thủ liếc nhìn phản ứng của Anh Kỳ. Thấy Anh Kỳ khỏe khoắn trở lại đang nhìn anh bằng cặp mắt không biết phải mở miệng nói gì Minh Hàn làm một bộ mặt như là vô cùng ân hận nói:

– Em khỏe chưa! Ăn cháo cũng sặc.

– Tại ai kia chứ, có thể ngang nhiên nói mấy chuyện như vậy giữa chốn đông người, mà không phải giữa chốn đông người... anh... anh có thể mở miệng nói được chuyện đó thực không thấy ngượng miệng sao?

– Anh yêu em, muốn gì gửi em là chuyện tự nhiên thôi. Bỏ mất cơ hội tốt thì tiếc cũng hợp lý mà.

– Anh mặt dầy.

Anh Kỳ mắng một câu rồi thì im re, cậu cũng từng có tâm trạng tiếc nuối khi Minh Hàn nằm cạnh cậu mỗi buổi tối nhưng không hề chạm vào

cậu, cậu cũng biết rõ nó mang ý nghĩa gì nhưng cũng không tránh khỏi mong muốn được anh ôm ấp, được trở thành của anh thì càng tốt. Nhưng một ngày chính tai nghe Minh Hàn cũng tiếc nuối chuyện đó một cách...ôi trời thật giống như chuyện cậu cũng tiếc nuối bị anh phát hiện vậy. Suốt chặng đường Anh Kỳ thật không dám nhìn Minh Hàn. Người thâm trầm đi êm đềm, đứng đắn, đàng hoàng mà cậu thầm yêu chạy đi đâu mất rồi!!!!!!

Vũ Phong với Tùng thì khác, cả hai không gặp rắc rối với chuyện “giường chiếu” như Minh Hàn và Anh kỳ nhưng có chuyện khác làm cho Vũ Phong có cơ hội tỏ rõ sự cưng chiều với bảo bối của anh.

Đặt trước mặt Tùng một đống những tờ quảng cáo địa điểm du lịch anh đã chắt lọc dự tính cho tuần trăng mật của mình. Từ những điểm du lịch nổi tiếng trên thế giới tới những nơi ít người biết hay ít người đi miễn là đẹp anh đều mang tới cho Tùng chọn.

Tùng mới vừa sấy khô tóc sau khi tắm xong đã bị anh ấn xuống giường, đặt trước mặt cậu mọi thông tin về tuần trăng mật của hai người bảo cậu chọn. Sao mà lúc này chủ ý của cậu được đề cao thế không biết, chẳng phải anh quyết định một cái là xong rồi sao.

– Em có biết gì mấy chỗ đó đâu, anh đi nhiều thì anh quyết định có phải hay hơn không. – Tùng cần mấy thứ anh đưa ngẩng xuống giường lật lật vài tờ xem thử vừa nói với Vũ Phong.

– Chẳng phải em luôn nói anh độc tài, gia trưởng còn gì. Bây giờ trưng cầu ý em thì em lại bảo anh tự chọn, vậy anh lại mang tiếng oan không.

– Anh có lúc nào mà oan uổng chứ. Anh muốn tới đâu chơi đây??

– Mấy chỗ này anh đều tuyển qua một lần rồi, chờ em quyết định một cái là xong... – Vũ Phong nằm xuống giường áp sát lưng Tùng đang ngẩng xem thông tin, một tay chống đầu nghiêng người anh ôm trọn lưng cậu. – Thật ra chỗ nào anh cũng muốn dẫn em tới, nhưng ...biết làm sao, em chọn một cái đi còn những nơi khác từ từ anh sẽ đưa em đi hết.

Tùng ngả người tựa vào anh, để tay anh ôm eo cậu sát hơn nữa.

– Vậy là từ từ sẽ được đi hết hả?

– Phải, không chỉ bấy nhiêu đó, anh sẽ từ từ cùng em đi hết mọi chỗ cho tới khi hết đi được thì thôi.

– Khi nào thì hết đi được? – Tùng không còn quan tâm đến mớ thông tin du lịch, cậu tựa vào lòng Vũ Phong mân mê mái tóc anh, nũng nịu hỏi.

– Mình mỗi năm đầu đi, đi tới khi già chỉ có thể nằm yên trên giường thì hết đi.

– Sẽ cùng đi với nhau tới khi già không thể đi nổi? – Tùng tựa má mình trên vai anh nhỏ giọng nói.

– Phải, chắc chắn là thế.

– Vậy em muốn chuyển đầu tiên chúng ta quay lại nơi em lần đầu tiên nói yêu anh được không?

– Nơi em lần đầu nói yêu anh? – Vũ Phong đẩy nhẹ Tùng ra nhìn vào khuôn mặt cậu đang hồng lên vì hạnh phúc.

– Anh nhớ ở đâu không?

– ...

– Không nhớ sao? – Tùng xụ mặt.

– Không phải, mà là nếu tới đó thì sẽ nhớ kèm theo nhiều chuyện không hay, em thực sự muốn về Đà Lạt sao? Em về đó sẽ không nhớ mấy chuyện...

– Mấy chuyện anh đối xử tệ với em đó hả?

– ... – Vũ Phong nhăn nhó thể hiện những gì Tùng hỏi là đúng.

– Nếu nói đến đối xử tệ với em thì đâu phải chỉ ở Đà Lạt, ở đây trong thành phố này, ngay trong nhà này một đống luôn đó... – Tùng giả vờ hung hăng trợn mắt phồng miêng.

– Thôi được đừng nhắc, đừng nhắc. Nếu em đem ra kể hết thì anh không biết sau bằng đó chuyện em có còn yêu anh không nữa.

– Anh lại muốn nói chuyện gì. – Tùng cảnh giác.

– Không phải, ý anh là anh tệ như vậy mà em vẫn yêu anh, anh không dám tin đó mà.

– Không tin thì đừng tin.

– Tin, tin chứ. Không tin anh sẽ tiêu trước cả em đấy chứ. Không có tình yêu của em anh không sống nổi đâu.

– Chà...hôm nay anh nói chuyện nghe lạ tai quá chừng, ruồi sẽ nhanh chóng bu tới.

– Rồi anh sẽ liên tục nói như vậy tới khi em quen tai luôn, tới khi em không nghe được là không thể chịu nổi luôn tới khi em không thể thiếu anh dù chỉ là một giây thôi.

– “Vậy thì mình sẽ thâm lắm” – Theo mọi nghĩa, từng nghĩ.

.....

Vũ Phong kéo Tùng áp trên người anh, đá văng hết cả đống thông tin du lịch tuần trăng mật xuống đất, chúng bây giờ đã không còn cần nữa. Nơi muốn đến đã được quyết định. Dù Vũ Phong có muốn đi tận Châu Âu, Châu Mỹ hay Châu Phi đi chẳng nữa mà Tùng đã “nũng nịu” nói “em muốn đi Đà Lạt, em muốn về nhà của anh” thì chắc chắn Vũ Phong sẽ... trực chỉ Đà Lạt.

– Anh có vẻ không vui khi quyết định đi Đà Lạt à? – Tùng thấy Vũ Phong chau chau mày có vẻ suy nghĩ một chút liền hỏi.

– Không phải không thích đi Đà Lạt...mà là nơi đó sẽ nhắc em nhớ tới nhiều chuyện không vui, em sẽ lại giận anh!

– Anh!... – Tùng chỉ có nước tròn mắt nhìn anh không nói nên lời.

Ngày trước anh đối với cậu tệ gần chết thì không nghe anh sợ này sợ nọ, bây giờ mắc gì sợ. Nhưng không nói thì thôi, nhắc tới Tùng bỗng thấy giận thật. Một đống những sự kiện cũ chạy qua đầu cậu, Tùng chống cằm trên người Vũ Phong, cậu than thở...

– Nhắc mới nhớ, cái bàn tiệc của em công phu muốn chết mà anh phá tan nát.

– ...

– Còn chưa nói, em vất vả chọn được một bông hồng to nhất, đẹp nhất...vậy mà có người quăng không thương tiếc. – Tùng lại thở dài, nhưng kì thật trong bụng cậu cũng ngấm quan sát xem Vũ Phong phản ứng thế nào.

– ...

– Có người làm ông chủ lớn mà hứa làm người yêu của người ta thoát cái... haizz nhớ tới lúc đó thật buồn muốn chết.

– ...Tùng!... Em đừng nhớ tiếp nữa có được không...Chuyện dù gì cũng qua lâu rồi mà.

– Đâu có, em vẫn còn nhớ nỗi đau đó rõ ràng ngay chỗ này này. – Tùng chỉ vào ngực mình.

– Anh sẽ xóa hết. – Vũ Phong chồm người hôn lên ngực cậu, chỗ trái tim, một nụ hôn mê muội.

– Chỗ anh tát em vẫn còn nhớ rõ cảm giác vừa đau vừa rát lắm. – Tùng chỉ trên má mình.

– Sẽ xóa hết. – Vũ Phong lập lại lần nữa rồi nhõm người cao hơn hôn lên má cậu. Phía bên này rồi phía bên kia để xóa hết nỗi đau của bảo bối.

– Làm sao xóa hết được, anh tàn nhẫn quá chừng. Đánh em đã đành còn sai cái tên đao phủ đó...

– “Đao phủ”? Anh làm gì có đao phủ.

– Ừ với anh là vệ sỹ...là tay chân tốt nhưng là đao phủ của em. Lần nào thấy mặt hắn cũng y như rằng em như cái mền rách.

– Th...thur...thực như vậy?...Anh đâu có nhớ ...có sai anh ta... làm gì mà như em nói ...cái mền rách. – Vũ Phong vừa cố nhớ lại xem có thực như Tùng nói không vừa chống chế cho nhẹ bớt tội cũ.

– Như vậy anh còn thấy chưa đủ thảm...? _Tùng ụ mặt giận dữ_ Vậy là anh có ý dằn em te tua hơn trong mắt anh mới đủ thảm phải không?

– Anh không có nói mà, anh...

– Ngày hôm sau không thể đứng lên, không thể đi làm... _Tùng tiếp tục xả stress... mất cả ngày lương chưa kể còn phải tốn tiền thuốc, không đi làm còn bị mất việc dẫn đến không có tiền trả tiền nhà, không có cơm ăn còn không có tiền gửi về nhà, nợ nần tùm lum, tiền lời thì cắt cổ...chưa kể còn phải vô tình...còn bị khủng bố... Anh nhìn em...nhìn em gì mà ghê vậy...vậy?

Tùng dừng kể lể khi bắt gặp Vũ Phong đang trợn mắt nhìn mình, anh giống như bị á khẩu chỉ có thể dùng mắt mà nói. Qua một lúc Vũ Phong mới gằn từng chữ.

– Dám.vu.vạ.cho.anh!

– ...Vu vạ?... – Tùng ngập ngừng lập lại hai chữ cậu cho là không hợp lý đó.

– Nếu nói có lỗi đánh em thì cũng chỉ một lần làm...là...là giống như em nói cái gì mà không thể đi làm còn tốn tiền thuốc gì gì đó. Làm gì có chuyện “lần nào”, lần nào có nghĩa là nhiều lần. Em có biết là sau này mỗi khi nhớ lại anh đau lắm biết không. Chỉ một lần anh đã muốn hối không kịp, nhiều lần anh còn mặt mũi nào để yêu em chứ. Vậy không “vu vạ” cho anh là gì?

Tùng khịt mũi khi Vũ Phong nói lý với cậu.

– Thì anh chỉ một lần, nhưng...những lần khác anh không cần phải nặng tay em vẫn thấy đau không thua gì lần đó. Vậy coi như nhiều lần. – Tùng lý sự cùn.

– ... – Vũ Phong không còn gì để nói, vì lý sự của Tùng có “cùn” “thật” nhưng cắt tim anh vẫn đứt tốt...

– Vậy bây giờ anh đền cho em nhé. Đền từ bây giờ và ngay bây giờ. Dùng nhiều yêu thương làm cho em sung sướng đến quên hết cảm giác đau đớn hay đau lòng, chỉ còn cảm giác hạnh phúc lưu lại thôi.

Nói rồi chưa kịp đền Tùng thốt ra khỏi miệng bốn chữ “đền như thế nào?” cậu đã bị anh trở người đè bẹp dưới thân thể anh. Mặt mày Tùng tối đi bởi những nụ hôn tràn ngập, những nụ hôn nhẹ dần dần thay thế bằng những nụ hôn tràn ngập dục vọng, thèm khát ái ân.

– Vũ Phong, anh vẫn chưa chọn xong nơi đi du lịch đấy.

– Em vẫn còn tâm trí nghĩ tới du lịch sao? Vậy thì anh không nhẹ tay nữa đâu nha.

– Hả?...A!..Á!!!!!!!!!!!!!!

Răng anh cắn mạnh vào vai cậu làm cậu thót cả người để chống đỡ.

– Cắn em...anh cắn em...đau!!...đau!!

– Đi Đà Lạt. – Vũ Phong nói lời cuối dứt điểm, chuyện tuần trăng mật coi như công sức anh tìm tòi những nơi thật hấp dẫn chính thức phá sản.

Tiếng mút mát ngay trên vết cắn ngày càng rõ, tiếng Tùng trách anh cũng nhỏ dần nhường lại cho những âm thanh rên rỉ nhẹ nhàng r ã r ã dần. Cởi bỏ hết những vướng víu trên người cả hai, để cho hai thân thể có thể cảm nhận nhau thật rõ, thật sát. Làn da thớ thịt có thể cảm nhận cung điệu yêu thương của người yêu truyền đến mình. Bốn cánh tay ôm chặt lấy cơ thể rắn chắc dẻo dai của đối phương mong cho ngày càng sát ngày càng chặt, khát khao ấn chặt người kia vào mình không buông ra nữa.

Chẳng mấy chốc, môi quyện môi, tay quyện tay. Am thanh ân ái lan tỏa khắp xung quanh, Tùng thỏa mãn mang cơ thể mình cho anh chiếm đoạt. Cậu ngày càng nhuần nhuyễn trong việc để anh chiếm đoạt, mất r ã cảm giác bị cưỡng ép dù là cậu cũng tình nguyện bị cưỡng ép nhưng ân ái đến từ sự tự nguyện nâng niu dịu dàng từ cả hai phía vẫn làm người ta chìm đắm. Khi cả thân thể được người yêu vuốt ve với bao nhiêu yêu thương kích thích từng nơi từng nơi nhạy cảm trên cơ thể, Tùng đánh bay tất cả những gì cậu đã than thở kể lể ban nãy tuốt tới bắc cực luôn r ã. Vũ Phong nói sẽ để yêu thương làm cho cậu không còn nhớ tới những đau buồn trước đây, Tùng tin anh vì Tùng cũng luôn khao khát đi đâu đó.

Thân thể cậu uốn theo từng nơi bàn tay anh đặt tới, Tùng đã ở thế gọi là hưởng thụ ái ân, thả mình vào vũ điệu ân ái cuồng say. Vũ Phong càng hạnh phúc hơn cả Tùng khi anh làm được đi đâu đó, anh luôn mong Tùng dưới cơ thể anh là hưởng thụ là sung sướng chứ không phải là trao đổi không phải là phục tùng nữa. Tùng tin tưởng giao thân thể lẫn con tim cho anh là món quà quý giá nhất mà anh được nhận. Cẩn thận từng chút dù lúc này anh chỉ có một ước muốn duy nhất là đi vào cậu ngay tức khắc, nhưng nhìn vẻ mặt đang mị đi vì những cảm giác mê mẩn của việc âu yếm mang lại anh lại kiên nhẫn hơn, anh muốn Tùng được chuẩn bị thật kỹ, muốn Tùng từ từ hưởng thụ hết mới mang đến những thứ cảm giác mãnh liệt hơn.

Chờ cho đến khi Tùng chỉ còn cách mở miệng cầu xin anh đi vào cậu thì Vũ Phong mới gian tà mà đụng chạm đến nơi anh mong muốn nhất. Cái động nhỏ đầy hấp dẫn, ấn vào r ã thỏa mãn nhìn cậu oằn mình vì

những cảm xúc mãnh liệt...thêm chút, rồi thêm chút, anh cứ từ từ khơi hết mọi xúc cảm yêu thương từ cậu. Đến khi những ngón tay ma quỷ của anh tìm đủ chỗ rộng rãi cho anh vào Vũ Phong mới làm đi đầu mà anh biết chắc Tùng đang mong muốn nhất lúc này, thật mạnh mẽ đi vào cậu. Tiến công không ngừng nghỉ, không cho cậu một giây để có thể lấy hơi, đặc biệt khi thấy người yêu vừa hưởng thụ vừa khó khăn gian nan tiếp nhận mình.

– Vũ Phong...anh...anh...

Tùng liên tục dứt đoạn gọi tên anh, cậu không biết là mình mong anh dừng lại hay chiếm đoạt cậu mạnh mẽ hơn nữa. Chỉ biết cậu toàn thân hồng lên màu môi gọi Vũ Phong mạnh mẽ hơn nữa chiếm đoạt cậu. Đầu óc cậu tối tăm một mảng chẳng nghĩ được gì cho ra hồn, chỉ có nơi tiếp nhận anh là rõ ràng. Chẳng còn phân biệt phương hướng thời gian Tùng chỉ còn nhận biết cậu phải cố hít thở, uốn người gồng mình tiếp nhận những cảm giác sung sướng quá mãnh liệt sau những cú thúc, đẩy không nương tình của anh.

– Em từ bây giờ sẽ chỉ nhớ đến những cảm giác này mà thôi, biết chưa! Không nhớ gì nữa hết, chỉ nhớ anh yêu thương em, yêu rất nhiều... Nhớ chưa?

Nghe giọng Vũ Phong thì thảo bên tai Tùng chỉ vô thức gật đầu lia lịa, mong là anh thấy cậu ngoan ngoãn như vậy sẽ nhẹ cho cậu một chút, hay ít ra cho cậu có thời gian hít thở một chút. Nhưng trái lại anh vẫn tiến nhập cậu ngày càng mạnh mẽ, Tùng hẫ hẫ hộp chờ từng cú thúc tới nhưng cũng sung sướng mở rộng để đón nhận, vừa sợ vừa mong chờ. Cậu oằn người, thót tim khi đón nhận nó nhưng khi nó vừa rút ra lại làm cậu mong chờ những cảm giác mà nó sẽ mang lại khi tiến vào. Cứ như vậy cả trái tim cả khối óc thân thể cậu chỉ còn tập trung đón nhận anh, nhớ tới những yêu thương của anh đang giành cho cậu.

.....

Cái ngày mà mọi người mong chờ cũng đã tới, tại ngôi biệt thự sang trọng của Ông Tổng, vườn tược được trang hoàng lại, những chậu cảnh được cắt tỉa và bày biện lại, hoa tươi tràn ngập mọi nơi. Trong khuôn viên

xung quanh biệt thự được bày tiệc đứng nhưng cũng không thiếu những bộ ghế tao nhã, thoải mái cho khách nghỉ ngơi. Đèn đuốc sáng trưng lấp lánh sang trọng, phía giữa sân còn có một sân khấu nhỏ được thiết kế khá lãng mạn với những tấm rèm màu hồng xen trắng, những chùm hồng lồng lầy rực rỡ. Nơi đây đặc biệt chỉ được trang trí hoa hồng phấn và những chùm bông bi trắng tạo một cảm giác nhẹ nhàng bay bổng. Một cái bàn nhỏ đặt giữa sân khấu và bên trên là tháp ly khổng lồ còn để trống. Từ hai phía của sân khấu khách mời không khỏi trầm trồ với hai tháp bánh cưới kỳ nhưng rất sang trọng xếp từ dưới đất lên đến cao ngang mặt người. Trên những dãy bàn bên ngoài sân thì dĩ nhiên nào là thức ăn, đồ uống, hoa quả, bánh trái, rượu, nước trái cây không thiếu thứ gì. Những người phục vụ đi lại nhộn nhịp sắp xếp mọi thứ cho thật hoàn chỉnh trước khi dạ tiệc kết hôn bắt đầu.

Năm giờ chiều, những vị khách mời bắt đầu tới. Đầu tiên đó là những người ở võ đài, họ tới không chỉ với vai trò là khách mà còn là đàn em của ông chủ lớn, dĩ nhiên phải tới trước người ta, tiếp theo dĩ nhiên là gia đình của Tùng, không những có gia đình của Tùng mà còn có gia đình của chú Út, người đã góp một tay giúp cha Tùng tiếp thu thông tin con trai ông yêu người cùng giới và giúp Tùng không ít trong công tác tư tưởng với cha cậu, bên cạnh đó còn có gia đình út Nhân. Cha Tùng bảo ông sẽ mời họ vì dù gì họ cũng sẽ là xui gia tương lai, họ cũng nên chứng kiến con rể hụt vì sao bỏ chạy khỏi đám hỏi mới được vả lại gia đình Út Nhân cũng là những người đã đưa tay ra giúp đỡ khi nhà Tùng gặp khó khăn, chưa kể hai người cha cũng là những người bạn thân thiết vậy nên chuyện vui này ông cũng muốn cùng họ chia sẻ. Không chỉ cha Tùng, cha Anh Kỳ cũng mời những người thân nhất trong gia đình đến dự và một vài người bạn nổi bật tâm đầu ý hợp của ông. Cho nên phút cuối ngoài dự tính khách mời tăng lên cũng chứng minh cho mối quan hệ của cả bốn người được mọi người thành tâm chấp nhận và chúc mừng.

Vũ Phong và Minh Hàn cũng không thua kém, khách mời của họ cũng cả chục. Đó là những người bạn mà họ cho là có thể hiểu và chia sẻ niềm vui của họ. Gia đình Kim Thành dĩ nhiên không thể thiếu cùng đến còn có cô con dâu tương lai của họ, Dương. Và cái người không nên đến nhất cũng đã đến, đó là người bạn thân nhất của Bà Hoàng Mai và cũng là

người gián tiếp gây không ít sóng gió cho Minh Hàn và Vũ Phong, Ông Nguyễn. Lần đầu tiên Vũ Phong và Minh Hàn cùng Kim Thành được tận mắt nhìn thấy cái người trong “truyền thuyết” kia, cả ba chắc lưỡi... hèn gì Ông tổng không ghen, không điên mới lạ.

Người đàn ông tên Nguyễn năm nay đã cận kề sáu mươi tuổi ấy thế mà phong thái vẫn ngời ngời, ông ăn mặc rất ưa hợp thời trang, bộ đồ tây màu trắng với chiếc áo sơ mi màu kem để hở khuôn ngực vẫn còn rất rắn chắc mượt mà, đôi chân dài, bàn tay thanh mảnh hào sảng đưa theo từng bước chân, khuôn mặt thanh tú với mái tóc dài chấm vai rất nghệ sĩ, tiếc rằng ông còn đeo mắt kính nên không thể nhìn thấy đôi mắt, nhưng khoe miệng đỏ kèm khuôn mặt kia thì cũng làm người ta vô cùng kỳ vọng vào đôi mắt. Ông thoải mái sải bước tới bên cạnh ông Vũ Hải và vô cùng tự nhiên đưa tay bắt. Kim Thành, Minh Hàn và Vũ Phong thật cố kìm chế tiếng cười bật ra khỏi miệng. Lần đầu tiên trong đời cả ba được chứng kiến cảnh ông tổng mặt tối đen mặt tự nhiên và vô cùng miễn cưỡng đưa tay ra bắt tay ông Nguyễn, một người mà cận sáu mươi tuổi vẫn còn phong độ như vậy thì lúc trẻ còn có thể dùng từ gì để nói... dù đã biết ông ta là người đổng tính nhưng quá thân mật với người phụ nữ của mình, nỗi cơn ghen cũng thiệt không thể tránh khỏi, coi cái cách ông ta chào bà Hoàng Mai thì biết, ôm xiết thắm thiết. Kim Thành, Minh hàn và Vũ Phong thật sáng mắt khi biết một con cọp dù dữ mấy một khi lộ điểm yếu thì vẫn cứ lộ bịch như thường, và Ông tổng đang nằm trong tình trạng này.

Chào bà Hoàng Mai xong ông quay qua ba người. Rất ôn tồn rất điệu nghệ chào hỏi.

– Chào các chàng trai, con em cả đấy hả Hoàng Mai?

– Chào bác

– Chào bác

– Chào bác. Họ thì đúng là con của cô Hoàng Mai nhưng con thì không phải, hôm nay con đến làm phù rể. – Kim Thành nhanh chóng trả lời – Nhưng con từ lâu đã rất ngưỡng mộ bác nên hôm nay mới ở đây mong được chào bác.

–Ồ! Có chuyện tôi được hâm mộ nữa hả? Hơi lạ nhưng không sao, chào cậu.

Ông tháo mắt kính xuống, một đôi mắt sáng kéo theo đuôi mi dài đầy phong tình, thiết làm người ta ngưỡng mộ quá chừng. Ông hấp háy mắt chào ba người xong thì nhìn quanh.

– Người bạn của hai con đâu nhỉ, ta muốn chào hỏi một chút. Người làm cho cái tên Vũ Hải này bó tay chấp nhận thật muốn nhìn tận mắt một lần. Hôm nay tới đây mục đích chỉ có bao nhiêu đó.

– Nguyên, anh đừng chọc ghẹo cha con họ nữa. Tới đây, em đưa anh đi gặp tụi nhỏ. Mấy đứa rất ngoan.

– Được, vậy mượn Hoàng Mai một lát nhé. Gặp lại các chàng trai.

Nói rồi ông Nguyên cùng bà Hoàng Mai đi để lại Minh Hàn cùng Vũ Phong bắt đầu nhếch môi cười lén liên tục. May là hôm nay ngày vui của họ không thì ai cũng tưởng cả hai bị chạm dây cười. Có ai mà ngờ rằng nguyên nhân làm họ cười nhiều như vậy thật ra là do người cha khủng bố của họ, ông lại có một ngày để cho họ thấy một bộ dạng khó khăn bó tay không thể áp đảo người khác, kia thật mở mang tầm mắt quá. Kim Thành thì thào: “ Người mà có thể làm khó cha cậu thì ngoài bác gái chắc chỉ có mình ông ta, cần gì đi nhìn ai khác chứ. Phải không?”

– Chắc vậy. – Câu trả lời đờng thanh mà Kim Thành nhận được.

(mời mọi người mở bài “Mười ngón tay tình yêu” do Như Quỳnh hát lên nghe cho nó có không khí đám cưới nghe)

Bây giờ tới khi mà tất cả khách khứa đến đông đủ, đèn được thắp sáng mọi ngõ ngách từ trong vườn vào trong nhà. Những nhân vật chính của chúng ta đã đến thời điểm hội ngộ nhất... giờ phút kết nối họ vĩnh viễn với nhau.

Ông bà tổng bước lên sân khấu trịnh trọng nói với mọi người:

– Hôm nay là ngày vui của con chúng tôi, chúng tôi rất vinh hạnh đón tiếp những người thân, những người bạn đã cùng hoạn nạn cùng vinh quang với gia đình chúng tôi và với hai gia đình thông gia của chúng tôi. Mong mọi người đến làm chứng và chúc phúc cho những đứa con của chúng ta kết tình trăm năm.

Những tiếng vỗ tay vang lên rộn ràng, dưới ánh đèn Minh Hàn và Anh Kỳ, Vũ Phong và Tùng cùng bước lên sân khấu. Đầu tiên là trao nhẫn, bước quan trọng nhất khi họ kết làm một. Kim Thành mang đến một chiếc khay nhung bên trên đặt hai chiếc hộp nhỏ màu đỏ.

– Hai người biết hộp nào là của mình không? – Kim Thành nhăn nhó chọc ghẹo.

– Làm sao mà lầm được, trừ khi cậu đổi.

– Không hề, không hề. Tôi không muốn bị hai người phanh thây đâu.

Miệng thì nói vậy nhưng anh nhanh tay mở hai nắp hộp ra để lộ hai đôi nhẫn. Tùng nhìn lên không cần ai thuyết minh cậu cũng biết đâu là chiếc nhẫn của mình. Một chiếc nhẫn, chính nó... không sai được, chiếc nhẫn mà cậu đã đeo khi “bị” cậu hôn bên đường, cũng bởi chiếc nhẫn đó mà cậu bắt đầu một chuỗi liên hoàn những sự việc không thể khống chế được, nó báo hại cậu đi chệch khỏi các kế hoạch đã được cậu chuẩn bị từ lâu, nó kéo cậu ra khỏi cuộc sống bình yên thường ngày, quăng cho cậu một đống sóng gió cũng như một đống cơ hội, một đống những rắc rối và cũng chính nó mang đến cho cậu những điếu ngọt ngào nhất từ tình yêu. Nó chầm chệ lấp lánh trên nền vải nhung đỏ thắm kiêu ngạo nhìn Tùng như thách thức mà cũng như một câu “Chào, gặp lại nhau rồi”.

Minh Hàn đã cầm chiếc nhẫn đính một hạt kim cương vuông to làm mặt nhẫn, rất đơn giản không cần kỳ, anh đeo nó vào ngón nhẫn của Anh Kỳ trong tiếng vỗ tay rộn ràng của khách mời cùng với tiếng nhạc âm vang...

...Ôi ngón nào xinh xinh, ai vừa đeo nhẫn kia...

Anh Kỳ cũng cần chiếc nhẫn còn lại. Cũng như Minh Hàn, cậu đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út cho anh khẳng định sở hữu con tim cũng như con người này từ bây giờ đã là của cậu, chắc chắn qua rồi những ngày anh nhìn cậu như một người xa lạ, như một gánh nặng, như một điếu anh phải ân hận. Cậu đã trở thành người anh yêu nhất, trở thành người anh chọn kết bạn trăm năm, cảm giác hạnh phúc áp áp lên nỗi buồn cháy đến từng góc ngách trong người cậu. Mặt cậu không thể không chế mà hồng lên không thể dìm xuống được.

...Sẽ kết tình đôi lứa...thấm thoà mùa xuân ấm nồng...

Cả hai nắm tay nhau nhìn về phía mọi người đang làm chứng cho họ cùng nhau nở một nụ cười hạnh phúc. Mọi người lại nhìn đến Vũ Phong và Tùng đây chờ mong, họ cố vũ cho hai kẻ cũng đang nhìn người ta trao nhẫn mà quên mình cũng đang có một cặp nhẫn cần có chủ. Vũ Phong nhẹ xoay người, anh cần chiếc nhẫn hình hoa mai, chiếc nhẫn đã nối kết anh với một người mà anh không bao giờ ngờ tới, cứ như bảo bối mà anh “nhặt” bên đường, thứ tình yêu toàn tâm toàn ý Tùng dành cho anh dù nhiều thăng trầm nhưng vẫn không thay đổi, anh đã có trong tay một bảo vật, một tình yêu say đắm chân thành mà cậu dành cho anh, anh biết dù anh có giàu hơn nữa có nhiều quyền lực hơn nữa hay dù anh có rách nát bên đường làm động lòng các bậc thần thánh thì tình yêu Tùng dành cho anh vẫn không thay đổi, thứ tình yêu cao quý mà anh không thể mua được bằng tiền bạc, quyền lực hay cầu xin, chỉ có thể nói anh may mắn đã “nhặt” được cậu, nhặt được trái tim cậu về làm của riêng.

Chiếc nhẫn, anh vốn cố sống cố chết cưới cho được người bạn gái anh đang quen, nó đã không hoàn thành nhiệm vụ thì bất quá sau khi say một trận thì thứ trang sức đó cũng chẳng còn bao nhiêu giá trị, nhưng may mắn là nó đã hoàn thành nhiệm vụ một cách quá xuất sắc, nó mang về cho anh người bạn đời tuyệt vời mức không thể dùng tiền mua cũng không thể ra đền chùa mà khẩn thần xin phật ban cho. Anh đã cất công chọn rất nhiều chiếc nhẫn có giá trị hơn nó gấp nhiều lần để chứng tỏ tâm ý anh với Tùng, nhưng không hiểu sao cuối cùng anh vẫn nghĩ tới chọn nó, nó là bà mối, là chứng nhân tình yêu, là vật lôi kéo hai người lại với nhau. Anh đã cho người gia công lại chiếc nhẫn cho nam tính hơn vì dù gì nó ban đầu

cũng là nhẩn cho nữ. Những đường nét cứng rắn hơn được thêm vào nhưng anh biết chắc khi nhìn thấy nó Tùng sẽ nhận ra.

...Ngón dấu yêu dẹt tiếng ca êm đềm...ngón tay vẽ tình yêu mình...

Lòng chiếc nhẫn vào ngón tay vốn đã rất rất quen thuộc nhưng không hiểu sao anh lại có cảm giác mình đang run, một cảm giác hồi hộp không thể tả dâng lên trong lòng, một cảm giác thật mới mẻ. Cảm giác lo sợ làm người ta run, đau thương làm người ta run và khi hạnh phúc cực điểm người ta cũng run...

Anh nhận ra Tùng cũng giống anh, cậu cũng run khi lòng chiếc nhẫn còn lại vào tay anh, cậu lúng túng tới mức đẩy tới đẩy lui mấy lần chiếc nhẫn vẫn chưa nằm đúng vị trí, nhìn gương mặt khẩn trương gấp gáp của Tùng làm anh bật cười, Tùng liếc anh như muốn nói “anh cũng có hơn gì cậu đâu”.

...Đời ta giờ đây như bài ca...

...Rộn ràng ngàn lời tình yêu nồng say...

Tháp rượu được đổ đầy, từng lớp từng lớp tràn trề tuôn chảy, những sợi kim tuyến được bắn ra tung đầy xung quanh hai người lấp lánh. Bánh kem được cắt mời từng người khách có mặt, những ly rượu nâng lên chúc tụng...Những người yêu nhau lặng lẽ đan tay vào nhau ngất ngay hạnh phúc.

...Tùng ngón tay đan vòng ngón tay...

...Những ngón ta yêu thương không rời xa...

...Những ngón ta dẹt giấc mơ cho đời. Ngón tay vẽ trời tươi hồng.

Rời sân khấu, cả bốn người tiến tới từng người khách mời, chào hỏi, nhận rượu mừng, nhận những lời chúc tụng. Trong không khí này ai cũng cao hứng ăn uống, cười đùa...

Xuân hôm nay đã rất ấm ức không thể làm phù rể cho Tùng vì chắc hẳn một đi đầu Xuân sẽ giống “phù dâu” hơn. Dù gì cậu cũng làm không lại cái tên Kim Thành ngồi ngồi phong độ kia. Nhưng như thế cũng thật rảnh để cho cậu đi o bế tình yêu của cậu. Tùng là người bạn thân cậu quen trong một lớp học võ ở quê nhà rồi trở thành bạn rồi bạn thân, thân tới mức mấy chuyện bí mật không nên bật mí cậu cũng biết hết trơn. Là người chứng kiến tình yêu “giông gió” của thằng bạn từ đầu tới cuối, với Xuân cũng là một đi đầu tự hào cho tình bạn thân thiết đẹp đẽ của hai người. Và bây giờ nếu thể hiện tốt cậu có thể thân càng thêm thân, cậu nghiêm nhiên sẽ trở thành em rể của Tùng. Có đi đầu hơi ấm ức chút là phải làm em Tùng không phải làm anh của Tùng nhưng biết làm sao...ai bảo Lam không phải là chị của Tùng chi...

Người yêu của cậu hôm nay mặc một chiếc áo ào màu xanh biển rất xinh xắn, mái tóc cô bóng dầy, đen mượt được kết cận thận bằng một chiếc kẹp bướm phía sau rồi thả dài trên lưng, sóng sánh theo từng bước chân... Đây đích thị là tóc thề như người ta thường hay ca tụng trong sách vở thơ ca. Xuân biết cậu đã biết bao nhiêu lần muốn vuốt ve mái tóc đó, mái tóc cậu biết chắc khi ngủ vào sẽ rất thơm mùi bồ kết.

Cha Tùng rất thích cậu, cậu là bạn Tùng, bạn thân. Nay theo đuổi cô em gái của Tùng, Xuân đã có một điểm rất thuận lợi cho mình rồi. Lam là một cô gái rất hiền, ít nói lại giữ mục tiêu trở thành “cô giáo làng” gặp một anh chàng năng nổ, liến thoắng vui tính như Xuân cứ như một tổ hợp bù qua sót lại xứng đôi vô cùng. Cậu cũng cần cù chịu khó lại lễ phép biết trong biết ngoài cũng rất có trách nhiệm chăm sóc giúp đỡ gia đình nên cũng rất được lòng cha mẹ Tùng. Cậu chỉ còn chờ Lam gật đầu cậu có thể tính tới chuyện tích cóp tiền để mua lễ hỏi vợ được rồi.

Xuân đi bên cạnh Lam nhìn cô đang ửng hồng má vì mấy nghe lời bóng gió về một đám cưới xôm tụ của hai người Xuân hạnh phúc không thua gì mấy cái người đã trao nhẫn trên kia.

– Chụp một tấm hình nha? – Xuân đề nghị khi thấy ông thợ chụp hình lảng vảng gần mình.

– Chụp? Nhưng ...kỳ lắm.

– Có gì kỳ, mình chụp một tấm làm kỷ niệm đi, nha...đồng ý nha. Anh thợ ơi...

Xuân đứng ngay gần bên Lam, khi anh thợ chụp hình vừa đếm: Một... Hai...Ba... Anh sáng lóe lên, Xuân đã kịp đặt ngay lên má người yêu một nụ hôn tinh nghịch...một bức hình hoàn hảo với một nụ hôn trộm và một đôi mắt mở to vì kinh ngạc.

CHIẾC NHẪN ĐI LẠC – MEME

Meme

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Extra

Sau hôn lễ, việc đầu tiên mà họ làm cũng giống như bao cặp vợ chồng mới kết hôn khác... đó là cuốn gói đi hưởng tuần trăng mật. Để có tuần trăng mật này Minh Hàn đã vất vả hơn Vũ Phong nhiều. Dù gì anh cũng muốn giành trọn thời gian vàng này cho những việc riêng tư nên anh giải quyết một khối lượng lớn công việc trước thời hạn và dờ lại một đồng công việc để có thể dư ra mười ngày nghỉ quý giá. Vũ Phong cũng chẳng phải ít công ít việc gì nhưng anh lại làm khác. Vũ Phong vì chọn đi nghỉ trong nước nên anh lên kế hoạch dành một số thời gian trong kì nghỉ để làm việc, như vậy tuần trăng mật của anh sẽ kéo dài vô thời hạn đến khi nào hết nghỉ được thì thôi. Còn Four hoàn toàn giao cho Xuân và Sơn quản lý.

Nhưng trước khi lên đường Minh Hàn phải làm một việc mà anh đã tha thiết chờ đợi rất lâu rồi... đó là biến Anh Kỳ thành của anh chân chính, hoàn toàn, triệt để... Chắc chắn một điều là anh sẽ nhanh tay lẹ chân làm đi đâu đó.

Rời buổi tiệc tân hôn, không như Vũ Phong và Tùng lăn ra ngủ vì mệt, Minh Hàn vẫn còn bừng bừng hưng phấn và dư thừa tinh lực vô cùng. Đưa Anh Kỳ về tổ ấm mà anh đã dày công chuẩn bị, Minh Hàn hồ hởi chờ đợi niềm hạnh phúc sắp tới.

– Em có hồ sơ không? – Minh Hàn hỏi khi chuẩn bị đẩy cánh cửa căn hộ cao cấp của hai người.

– ... – Anh Kỳ gật gật đầu, tim cậu đập thành thịch trong lồng ngực.

Cậu muốn nói với anh cậu hồ sơ không phải do bước vào nhà mới mà là... từ khi ngỏ vào xe cậu đã bắt đầu tưởng tượng tới việc tối nay

Minh Hàn chắc chắn sẽ làm... “động phòng”. Yêu nhau ai chẳng mong đi đầu đó nhưng... trong đầu cậu vẫn cứ văng vẳng tiếng Tùng than thở:

“ Ngày hôm sau còn không bước đi được...

...Đau chết người...

...Làm sao chạy bộ được năm tầng lầu...

... Thất lưng em buốt đến không nhúc nhích nổi”

Dù sau đó Tùng có đính chính là cậu có nói quá thêm một chút, vả lại đó là do lần đầu Vũ Phong không cẩn thận mới làm đau cậu còn Minh Hàn thì khác... Nhưng Anh Kỳ vẫn sợ. “Quen rồi sẽ không đau chút nào đâu”. Dù được Tùng nắm lần bảy lượt chắc chắn nhưng đây đúng là lần đầu của cậu không lo sao được, đợi tới những lần sau sẽ không đau thì vẫn phải vượt qua lần đầu trước đã...cho nên lo vẫn phải lo.

Thấy Anh Kỳ nấn ná chưa chịu bước vào nhà, Minh Hàn lo lắng hỏi

– Sao vậy? Em không hài lòng chuyện gì sao?

– Không, em hơi hồi hộp quá thôi mà. – Anh Kỳ lấp liếm trả lời rồi vội đi vào. Cậu cảnh giác nhìn về phía phòng ngủ, lo lắng, lo lắng...

– Em đói không? Hay đi ngủ luôn, anh thực sự buồn ngủ lắm đó. – Minh Hàn vừa cởi áo khoác vừa nhìn Anh Kỳ âu yếm hỏi.

– Em hơi đói, để coi có cái gì ăn không.

Thực ra cậu không đói nhưng... Trời ơi... cậu nghe tới chữ “ngủ” bỗng dưng nhớ tới cái đĩa thẳng Xuân cho cậu xem trước đám cưới. Xuân vô tình biết chuyện cậu lo lắng cứ theo Tùng khẳng định sẽ không sao làm Xuân cười chết ngất. Sau mấy ngày nó mang cho cậu xem một đĩa phim phòng the, coi xong cậu tăng thêm một đồng lo lắng, còn Tùng thì chửi Xuân tội bởi vì khủng bố cậu.

– “Cứ để anh ấy vô trậ cho r ấ, biết trước chi vậy? làm rách việc thêm mà có tránh được đâu.”

Câu nói đó như chứng tỏ sự thật là sẽ không “không sao” như Tùng nói, nhưng theo Xuân thì nếu làm đủ những bước như trong phim đã làm thì chắc chắn không có gì phải lo lắng cả. Nhưng sao mà không lo, cứ tưởng tượng cậu không mặc gì đưa cái nơ khó coi kỳ cục đó ra trước mắt Minh Hàn thì còn gì xấu hổ cho bằng. Trời ơi!!!!

– “Có thể động phòng bằng cách khác không?”

– “Anh mấy tuổi r ấ mà mù tịt mấy chuyện này vậy hả? Anh già nhất trong đám tụi em đó nha”

Đó là câu hỏi ngu ngốc nhất của cậu và nhận lại là câu trả lời bất lực của Xuân chấm dứt mọi thảo luận về chuyện động phòng này. Tưởng tượng vật to lớn như vậy có thể đưa vào nơ như vậy...trời! Cậu phải đi làm cái gì đó ăn để kéo thêm chút thời gian, cậu cần chuẩn bị tâm lý thêm một chút. Anh Kỳ chắc chắn rằng nếu cần phải làm vậy để cậu có thể là của anh, làm cho anh thoải mái thì cậu dù có chịu vô cùng đau đớn cũng rất rất tình nguyện. Nhưng phải cho cậu thêm chút thời gian chuẩn bị tâm lý đã.

Loay hoay một h ấ hai người cũng ăn xong một bữa nhẹ, thực ra chỉ là chút sữa chua và trái cây.

– Em thực sự không bị bệnh chứ, ngày hôm nay em mệt lắm r ấ. – Minh Hàn lo lắng khi thấy Anh Kỳ có vẻ mệt mỏi căng thẳng.

– Em không sao, chỉ là hơi...hơi căng thẳng chút thôi.

– Hay đi tắm chút đi cho thoải mái. Vậy sẽ dễ chịu hơn. – Minh Hàn đề nghị, anh cũng cảm thấy Anh Kỳ căng thẳng quá mức.

– Vậy em đi tắm.

Nhìn theo bóng Anh Kỳ chuẩn bị quần áo đi vào phòng tắm Minh Hàn nhìn ra cậu đang lo lắng chuyện gì. Anh cười th ầm, người yêu của anh thật

dễ thương, anh hôm nay phải thật kiên nhẫn, thật chậm rãi yêu thương cậu, làm cho cậu tin tưởng anh, làm cho cậu phải thực sự sung sướng và thoải mái. Anh cũng cần phải tắm, mà cũng nên cùng nhau chuẩn bị từ từ chứ... tắm chung? Một ý tưởng không tồi. Minh Hàn cười gian trá.

– Thực sự làm giống như vậy thì sẽ không sao chứ?...

– ...Lỡ anh ấy không...không ...không giống như vậy thì sao...?

Minh Hàn bước vào nhà tắm, anh không tin vào tai mình, anh vừa nghe chuyện gì kì quái thì phải. Minh Hàn im lặng lắng nghe... người yêu anh trong đêm tân hôn mờ ám gọi điện thoại cho ai mà phải trốn trốn tránh tránh như thế.

– Tôi thật không muốn đi ngủ chút nào...tôi sợ... – Anh Kỳ lại tiếp tục nói chuyện không hề biết anh đã đến sát sau lưng.

– Cái này thì không được – Nghe câu trước câu sau đại khái anh liềnh liêu ra vấn đề Minh Hàn cầm lấy chiếc điện thoại Anh Kỳ đang nghe và đặt vào tai mình, bên kia truyền đến giọng nam ngái ngủ.

– Minh Hàn là kẻ lão luyện trong mấy chuyện đó, anh cứ yên tâm đi. Anh ấy làm tốt hơn người ta là khác. Anh cứ leo lên giường nằm yên là được, chuyện còn lại giao cho anh đi. Em buồn ngủ lắm không nghe điện thoại nữa đâu, một lát Vũ Phong lại làm ồn lên thì em mệt chết người chứ không giống. chúc anh may mắn.

– Cám ơn, chúc cậu ngủ ngon.

– Hả? Anh Minh Hàn.

Không để Tùng bên kia kịp kinh ngạc vì nghe giọng mình, anh liềnh liêu cúp máy nhìn Anh kỳ vẫn còn sượng trân đứng nhìn anh rồi nhìn cái điện thoại của cậu.

– Em đó nha, không tin tưởng anh lại đi hỏi người ngoài mấy cái chuyện này. Anh đâu có tệ đến nỗi em phải lo lắng đến như vậy, hay là em

không thích...??

– Không....không...phải...em...em.

– Không thích anh chạm vào em sao?

– Không.

– Vậy không thích anh đi vào em?

– Không...

Theo từng lời nói Minh Hàn ép cậu từng bước từng bước sát vào bức tường, áp sát vào người cậu, hơi thở anh phả trên mặt cậu nóng ẩm.

– Em trở thành người của anh rồi, nhất định anh phải đoạt được em...
cả linh hồn.lẫn.thể.xác.

– ...

Anh Kỳ nghe từng tắc da mình rợn lên, bao nhiêu ốc ác nổi hết lên. Cậu không ngờ có ngày Minh Hàn có thể thốt ra mấy lời làm cho cậu đỏ mặt tía tai không biết giấu mình đi đâu cho khỏi xấu hổ. Cậu cảm thấy mình bị lột trần dưới mắt anh, dưới cánh tay anh đang dần ôm gọn cậu vào lòng.

– Dứt khoát hôm nay anh sẽ lấy hết không chừa cái gì lại cả. Em trốn không được đâu, cam tâm tình nguyện dâng cho anh đi. – Minh Hàn tiếp tục thì thào vào tai cậu mấy câu ngọt ngào làm người ta khó mà không đỏ mặt.

– Anh!...cái gì mà dâng...tại sao phải dâng...? – Anh Kỳ lắp bắp.

Cậu cố gắng đẩy Minh Hàn ra một chút rồi vội quay mặt đi vì sợ bị anh nhìn thấy bộ mặt xấu hổ không biết giấu đi đâu của mình. Cho anh... dĩ nhiên sẽ cho nhưng đòi ra miệng không biết ngượng như anh thiệt làm cho cậu không biết đối phó làm sao. Anh Kỳ ước gì lúc này cậu làm như Tùng nói, nằm yên trên giường nhắm mắt lại rồi thì anh muốn làm gì thì làm, còn hơn cái tình thế bây giờ thiệt kỳ cục.

– Sao vậy? Em không muốn anh sao? Hay anh không đủ hấp dẫn em, không làm em động lòng hả? – Giọng anh chất vấn mà như chứa đầy mật và lửa làm cậu toàn thân nóng ran.

– Không...

Minh Hàn đặt những nụ hôn nhẹ trên vành tai cậu rồi lướt nhẹ xuống cổ, cả người Anh Kỳ co rúm lại vì những cảm xúc kỳ lạ. Anh Kỳ không phải chưa từng được anh hôn, nhưng cảm giác bây giờ thực lạ, chắc là tại không gian này, nơi chỉ có hai người và cậu cũng biết chắc anh không chỉ dừng lại ở những nụ hôn.

Môi cậu cảm nhận được môi anh, mềm mại, ấm áp. Vừa hồi hộp vừa chờ mong để mặc cho anh mút mát môi mình, Anh Kỳ từ từ cảm nhận một cảm giác mờ mịt dâng lên.

– Mình cùng tắm nhé! – Minh Hàn vừa chuyên tâm ngấu nghiến đôi môi người yêu vừa thì thào.

Ôm Anh Kỳ vào người, anh để cho môi mình di chuyển khắp nơi trên mặt trên cổ Anh Kỳ vừa di chuyển về phía bên trái. Chẳng mấy chốc bên nước được xả đầy trong khi anh vẫn tận tâm hưởng thụ hương vị trên người Anh Kỳ. Anh Kỳ triệt để làm theo lời Tùng, mặc cho Minh Hàn kéo cậu tới đâu, làm gì trên người cậu. Cậu đáp lại anh bằng vòng tay cũng ôm chặt lấy anh và đáp lại nụ hôn của anh trên môi mình.

Cậu cảm giác được bàn tay anh đang tấn công trên làn da trần của cậu, áo cậu đang bị mở, từng chiếc nút một bị tháo ra, mở rộng, cho tới khi tuột khỏi hai cánh tay. Bàn tay anh vuốt ve khắp người cậu, lên xuống chà xát một cách tham lam trên lưng, trên eo, trên ngực cậu. Môi anh cũng bắt đầu di chuyển ngày càng thấp hơn, thấp hơn xuống thấp hơn. Anh Kỳ không nén được tiếng thở ngày một nặng của mình. Cảm giác anh mang lại thật kỳ lạ, nó làm cả người cậu không còn chút sức lực, đầu óc không còn chút sáng suốt nào để có thể suy nghĩ, cậu chỉ có thể thuận theo những cảm xúc anh mang lại cho cậu.

Thất lưng cậu đang bị mở, Anh Kỳ cảm giác rất rõ những nơi mẫn cảm, kín đáo của cậu đang bị phơi bày, tháo bỏ tới đâu bàn tay và môi anh lại vuốt ve tới đó, chẳng mấy chốc Anh Kỳ đã cảm nhận toàn thân cậu tràn trội áp vào anh cũng không mảnh vải che thân.

Minh Hàn nhìn vào mắt người yêu một bộ then thùng đầy xuân tình làm anh bị kích thích không thôi chỉ muốn ngay lập tức ăn cậu, chiếm đoạt cậu, đi thật sâu vào cậu. Nhưng anh vẫn còn đủ bình tĩnh để biết mình không thể đốt cháy giai đoạn. Cái cảnh người yêu anh lo lắng chuyện ân ái mà phải trốn tránh xấu hổ đi tìm người tư vấn thiệt làm anh...nghĩ tới thiệt tình chỉ càng làm anh khó mà khống chế bản thân muốn ăn phứt cậu cho thật nhanh.

Bế Anh Kỳ trên tay nhẹ nhàng để cả hai chìm vào trong bể nước, nhẹ nhàng chà xát kì cọ, anh đang kết hợp giữa tắm rửa và tiện tay kích thích cũng tiện hưởng thụ luôn làn da tươi mát của cậu.

Anh Kỳ rũ đầu trên vai anh mặc cho Minh Hàn hết kỳ cọ hay r ối sờ sờ gì đó khắp nơi trên người cậu. Anh Kỳ không dám ngẩng mặt nhìn thẳng vào Minh Hàn, nhưng cậu càng không dám nhìn thì cảm giác trên người càng rõ. Anh xát xà phòng, dùng khăn bông chà trên người cậu thỉnh thoảng lại hôn cơ thể cậu, nơi nơi đều tắm rửa tới, nơi nơi đều chạm qua.

– Chỗ đó...để...để em tự tắm. – Anh Kỳ giọng hoảng hốt khi thấy Minh Hàn thản nhiên tắm rửa nơi kín đáo của cậu chẳng chút chần chừ.

– Chỗ nào r ối cũng sẽ là của anh thôi mà, chỗ nào r ối anh cũng nhìn thấy hết, chạm tới hết. Em cứ tập từ từ không cần xấu hổ. – Minh Hàn giọng đầy gian tà nói bên tai cậu.

– ...Anh không biết ngượng miệng sao? – Anh Kỳ chỉ có thể tỏ vẻ chống chế cảm giác ngượng ngập tràn ngập trong lòng khi nghe mấy lời sỗ sàng mà Minh Hàn vừa thốt ra.

Tắm tấp nhanh chóng cũng là chủ ý của Minh Hàn, anh muốn lần đầu tiên nên đặt người yêu trên chiếc giường êm ái, ấm áp chứ không thể ở mấy chỗ chật chội khó cử động như trong bồn tắm. Mang Anh Kỳ ra khỏi

b ần tắm, anh lau khô cơ thể cậu rồi quấn cậu trong tấm khăn lớn sau đó không ch ần chừ mang thẳng vào phòng ngủ.

Đặt cậu trên chiếc giường hộp cao cấp rộng lớn mềm mại, chắc chắn anh đã bỏ công phu chọn lựa đặt hàng kỹ càng, giờ đây chiếc giường ch ẽm ch ẽ giữa phòng, ra trải giường trắng tinh thơm mát. Anh Kỳ nằm lọt thỏm giữa chiếc giường rộng lớn, cuộn mình trong chăn mềm, máy lạnh được Minh Hàn chỉnh nhiệt độ thật thấp.

Không vội, anh chỉnh cho đèn phòng dịu lại nhằm tạo một không khí mờ ảo ấm cúng trong phòng, đưa cho cậu một ly rượu bảo rằng rượu “giao bôi”.

– Làm một chút nghi thức của ông bà để bách niên giai lão. – Minh hàn cười cười áp sát vào người Anh Kỳ, cụng ly của mình vào ly của cậu tạo một tiếng vang thánh thót.

– Ông bà mình làm gì có chuyện rượu giao bôi lúc này, hình như mấy cái này ở phim tàu mới có.

– Ở đâu có cũng được mà, làm một ít cho có tinh thần.

Thực ra chủ yếu anh muốn chúc Anh Kỳ chút rượu để dễ dàng cho những chuyện sắp tới thì đúng hơn. Nhưng không biết Minh Hàn có kịp biết tử lượng của Anh Kỳ chưa, chắc phải cả chai mới có tác dụng. Dù vậy thì rượu giao bôi cũng tốt mà, chỉ cần có tình cũng đủ say, thêm chút rượu để người ta dễ dàng phóng túng buông thả một chút.

Khi hai ly rượu đã trống không được đặt qua một bên, Anh Kỳ chính thức bị ép dưới cơ thể cường tráng, rắn rỏi của Minh Hàn, không cần cố gắng khống chế hay phải chờ đợi nữa, thời gian của anh đã tới rồi. Không tấc da thịt nào trên người cậu mà anh bỏ sót, không nơi nào có thể làm cho cậu cảm giác sung sướng mà không chạm tới. Khi cả người cậu mềm đi trong vòng tay, anh có thể tự tin làm bước quan trọng nhất. Anh Kỳ thót người, ngừng thở hết mấy giây khi vật lạ xâm nhập vào cậu. Môi anh vẫn mân mê trên má cậu, liếm láp đôi môi đã mềm đi mọng đỏ ch ực trái sơ ri chín cây. Cứ mỗi lần ngón tay anh đẩy vào thêm một chút cậu lại một lần

nín thở bấu chặt trên người anh. Thương yêu cậu nên Minh Hàn không tiếc nhẫn nại, từng chút từng chút cho tới khi anh có thể tự mình đi vào.

– Không...đau...dừng lại...dừng lại Minh Hàn...

Bao nhiêu mờ mịt phút chốc tan hết khi Minh Hàn xâm chiếm cậu, ngay lập tức một cảm giác đau nhói truyền tới làm Anh Kỳ tỉnh táo hẳn. Cậu kêu thẫn trong bụng.

– “Tới rồi, tới rồi. Giây phút mà cậu lo lắng nhất cũng tới rồi”

Biết sẽ đau, sẽ phải qua ải nhưng cậu cũng không nhận được kêu nài Minh Hàn “dừng lại, dừng lại”. Cả người cậu đau đến toát mồ hôi. Minh Hàn ngừng lại không tiếp tục đi sâu vào, anh âu yếm hôn cậu, trấn an.

– Không sao, một chút sẽ hết, anh không làm em đau, sẽ không đau. Một lát sẽ rất dễ chịu, một lát thôi. Thả lỏng người đi nào, Anh Kỳ, nghe anh nói không.

– ... – Anh Kỳ chẳng trả lời được tiếng nào, bây giờ cậu chỉ có thể dùng hết sức lực để chịu trận.

– Nếu em thực sự muốn dừng anh sẽ dừng. – Minh Hàn lại thủ thủ bên tai cậu.

– Không...không sao... – Anh Kỳ lắc lắc đầu.

Khi cảm giác chính mình nơi tiếp nhận anh ngày càng dịu đi, một cảm giác dễ chịu tràn ngập cơ thể anh Kỳ. Biết anh đúng, cậu có thể tin anh không làm cậu đau và thả lỏng người giao toàn bộ chính mình cho anh. Khi cậu đã thả lỏng chính mình, Minh Hàn dễ dàng đi sâu vào cậu hơn, Anh biết mình đang mất dần kiên nhẫn, anh không thể chờ thêm chút nào nữa khi mà cảm giác thỏa mãn sung sướng khi đi vào cậu làm anh như điên lên. Anh động dậy thân mình, từng nhịp tham lam chiếm hữu cậu, từ từ rồi nhanh dần cho tới khi từ đôi môi hồng ngọt ngào đó không kìm chế được bật ra những tiếng rên khoái cảm, anh biết mình có thể không cần nương tình, không cần khổ sở khống chế bản thân nữa.

Anh Kỳ oằn người dưới thân anh không ngừng bật ra những âm thanh làm say lòng người. Tiếng da thịt va chạm, tiếng anh gọi tên người yêu âu yếm say mê. Âm thanh Anh Kỳ thờ càng ngày càng gấp gáp, cở thể cậu đáp trả sự âu yếm của anh ngày càng nhiệt tình hơn, nồng nàn hơn.

Khi mặt trời ló dạng hai thân hình trần trụi vẫn còn ôm nhau ngủ chưa một ai động đây, tiếng đồng hồ báo thức vang lên inh ỏi cả mấy hồi dài Minh Hàn mới động đây trở mình. Anh nhướn cặp mắt ngái ngủ lên cố gắng nhìn đồng hồ rồi mới quay nhìn Anh Kỳ còn đang ngủ say. Hôm qua anh làm cậu mệt chết rồi đây. Âu yếm hạnh phúc hôn lên má cậu, hôn lên môi cậu cho tới khi cậu bắt đầu rung rung hàng mi dài cựa nựa vì bị phá bình.

– Em mà không dậy, anh hôn hoài một lát không kiêu chế được sẽ lại yêu em tiếp đó.

Lời nói thật đủ uy hiếp, Anh Kỳ lập tức mở mắt. Cậu chau mày, miệng chu lên giận dữ.

– Anh còn muốn giết người phải không!!!!

– Không có không có, không thể ám sát em bây giờ được, anh còn muốn từ từ hưởng thụ em suốt mấy chục năm nữa cơ, ngay bây giờ không thể chết được. – Anh vừa nói vừa cười giòn, đem cậu ấp trong lòng.

– Đáng ghét, ai nói sẽ không làm em đau. Bây giờ nhìn xem, chỗ nào cũng đau...đau chết người!!

Anh Kỳ rên rỉ, nằm yên thì thôi chứ động một cái thì toàn thân cậu chỗ nào cũng đau. Nhất là cái nơi đã tiếp nhận anh tối hôm qua, cậu có cảm giác nó nặng thêm mấy chục ký, chắc là có thể đủ lìa khỏi người cậu luôn rồi.

– Đau lắm sao, hay là mình hủy chuyến bay cho em nghỉ ngơi. – Minh Hàn lo lắng nhìn nhìn rồi sờ mó khắp người cậu tìm kiếm chứng tích gây đau.

– Ngày hôm qua sao anh không nhớ hôm nay chúng ta phải bay.

– Vì em hấp dẫn quá làm anh chẳng thể nhớ nhưng chuyện gì khác nữa ngoài chuyện được yêu em.

– Lại nói linh tinh. Không cần hủy chuyến bay, lên máy bay em sẽ ngủ tiếp.

Vậy là Minh Hàn lập tức giúp anh Kỳ vệ sinh thay đồ ăn sáng... quên ăn trưa rồi cùng nhau ra sân bay. Tuần trăng mật của họ chính thức bắt đầu.

Lên được tới máy bay không biết Anh Kỳ chau mày chau mặt được bao nhiêu lần.

– Khó chịu lắm sao? – Mỗi khi thấy cặp mày của Anh Kỳ chau lại Minh Hàn lại lo lắng hỏi.

– Không sao, đỡ nhiều hơn rồi.

Lên máy bay đúng như thông báo trước Anh Kỳ lại ngủ, dù gì với một người lần đầu tiếp nhận như cậu ngay lập tức bắt lên máy bay ngủ thì thật cũng coi như làm khổ cậu rồi. Minh Hàn thỉnh thoảng lại sửa sửa cái áo đắp trên người Anh Kỳ, đỡ đỡ cậu lại tựa ngay ngắn trên vai anh cho dễ chịu. Cũng may anh biết kiêu kiêu chế, đem tâm hồn chỉ công thành chiếm đất cấm cờ đánh dấu lãnh thổ thôi đó nha, anh mà thỏa mãn chắc chắn họ chỉ có cách hưởng tuần trăng mật ngay tại nhà. Nhưng cũng may chẳng bao lâu nữa họ sẽ sánh vai nhau bước đi trên đại lộ Champ Elyseés, hay Khải Hoàng Môn, sẽ cùng nhau ngắm thành phố hoa lệ phía dưới từ ngọn tháp cao nhất thế giới, cùng đến thăm cung điện cực kỳ đồ sộ và lộng lẫy Versailles, sẽ cùng nhau nhấp nháp ly cà phê nóng trên một quán cà phê vỉa hè lãng mạn nào đó ngắm người qua lại, đến những cửa hàng mua sắm sang trọng hay đơn giản ở trong vòng tay nhau hưởng mật ngọt ái ân, thanh nhàn hưởng thụ những ngày ngọt ngào hạnh phúc bên nhau.

Trong khi Anh Kỳ cùng Minh Hàn “động phòng” thì Vũ Phong và Tùng đánh một giấc tới bánh mắt cả hai mới ra xe thẳng tiến Đà Lạt, tới nơi cũng tối mờ tối mịt, sau khi ăn một bữa tối lãng mạn với đèn nến ở nhà hàng cả hai mới chính thức “động phòng”. Mà động phòng gì nữa, với cả hai thì trước cũng như bây giờ lúc nào Vũ Phong muốn cậu mà chẳng đề

ra mà ăn cậu tất t ần t ật không hỏi ý kiến cũng chẳng báo trước. Ân ái một đêm r ả rồi Tùng mới lật cất ng ỡ dậy mặt mày còn ngu ra chưa tỉnh đã nghe giọng Vũ Phong gọi.

– Em yêu, lại đây đi.

Đợi Tùng đến ng ỡ bên cạnh r ồi Vũ Phong ôm eo cậu, tay thì mân mê chiếc nhẫn cậu đeo.

– Thích không?

– ... – gật gật – Anh nghĩ gì mà lại lấy nó làm nhẫn cưới thế, nhìn thấy thực làm cho người ta h ớ tưởng, cũng bất ngờ nữa?

– Thì anh muốn làm em bất ngờ mà. Chính nó là bà mối của chúng ta thì phải để nó tiếp tục gắn kết chúng ta với nhau.

– Cám ơn anh. – Tùng cười, mân mê chiếc nhẫn. Bản thân nó khi đơn giản chỉ là một đoá mai màu trắng trị giá đã mấy trăm triệu r ồi bây giờ thêm thất thứ nọ thứ kia cậu không biết mình có an toàn ra đường với một vật như thế, cứ như mời gọi kẻ gian.

– Chưa hết, còn có quà tân hôn cho em đây.

– Quà tân hôn? – Tùng lặp lại lời Vũ Phong chưa có chút giao động nào trong lời nói.

Vũ Phong tạm buông Tùng ra, anh lấy từ chiếc phong bì to đựng trên bàn và rút ra một xấp giấy là giấy đưa cho Tùng, r ồi bình bình thản thản nhìn cậu.

– HẢ????????????????

– Thích không? – Vũ Phong giọng đ ầy chờ mong hỏi.

– Đưa em cái này làm gì? – Tùng trả lại anh xấp giấy tờ, cậu đứng lên đi rửa mặt đánh răng.

– Em không thích à? – Vũ Phong cũng khó tránh có chút thất vọng khi thấy Tùng không vui gì cả với món quà của anh.

– Em cần mấy thứ đó làm gì, anh lúc nào cũng...

– Anh lúc nào cũng làm sao? Đây là nhà anh, tặng người bạn đời có gì sai. – Giọng anh lộ rõ vẻ không vui.

Tùng đứng im không nhúc nhích, cậu không biết nói làm sao bây giờ. Anh mang cả ngôi nhà này cho cậu nhưng cậu yêu anh đơn giản yêu chỉ là yêu anh. Cậu chẳng muốn nhúng vô mấy chuyện tiền bạc, gia sản rất phiền phức.

– Tại sao em không nhận? Hay còn giận anh chuyện trước kia nói em vì tiền lợi dụng anh. Em không tin anh vì yêu em nên mới thật lòng muốn tặng một lễ vật thật xứng đáng để thể hiện tình cảm anh giành cho em sao?

Nhận thấy Vũ Phong đã có nhiều thuốc súng trong lời nói, Tùng đành xuống nước.

– Em không có, em không giận anh chuyện cũ nữa. Em cũng không có không tin anh thực lòng yêu em nhưng chuyện nhận cả một căn nhà... thực lòng em thấy sẽ rất kỳ cục.

– Có gì kỳ cục chứ, em phải chấp nhận thôi. Cũng như người ta lập gia đình thì mọi thứ của đối phương dù muốn hay không cũng phải quan tâm tới. Anh và em cũng sẽ như vậy, việc của em cũng sẽ là của anh và của anh cũng sẽ là của em, không chỉ một căn nhà nhỏ này, mà là tất cả những thứ anh đã kiếm được và sẽ kiếm được trong tương lai và cả khi biết đâu anh sẽ trắng tay không chừng... Sở dĩ anh chọn ngôi nhà này vì như em nói nó có nhiều kỷ niệm của anh và em. – Giọng Vũ Phong đã dịu lại – À hay căn nhà chúng ta ở thành phố mới nhiều kỷ niệm hơn.

Nói rồi như phát hiện ra một ý tưởng hay ho hơn, Vũ Phong rút điện thoại gọi đi.

– Alo....ừ tôi đây...anh lo thủ tục chuyển căn nhà ở số ...đường 3 tháng hai sang tên Tùng giúp tôi nhé...ừ...làm càng nhanh càng tốt.

Tùng lao tới nắm tay anh, cậu liên tục lắc đầu.

– Không, không em không nhận căn nhà đó...không được.

Vũ Phong nhìn cậu cười, rồi anh nói tiếp vào điện thoại.

– Khoan đã, cậu ấy không thích căn nhà đó...ừ hay chuyển khách sạn Wind cho cậu ấy đi.

Tùng tá hỏa càng giật mạnh tay anh.

– Không được, em không phải không thích, mà là không thể lấy. Em không thể lấy khách sạn đâu. Muốn quan tâm mọi thứ thì phải từ từ, từ từ đi.

– Vậy mang hai thứ chuyển tên cậu ấy luôn đi, khi nào cậu ấy quyết định thích cái nào thì làm tiếp sau vậy. Anh chuẩn bị giấy tờ của võ đài luôn đi, cậu ấy ừ một tiếng thì anh làm thủ tục cho nhanh...cậu ấy cần nhiều thứ để tập làm quen...

– Em lấy một căn nhà này là được rồi, được rồi. – Tùng vội la lên, gấp gáp. Trời ơi... cái gì nhà rồi khách sạn rồi võ đài...cậu nghe mà muốn ngừng thở.

– Thôi được rồi, cậu ấy quyết định rồi không cần làm thêm cái gì nữa đâu.

Nói rồi anh ngang nhiên cúp điện thoại, cầm xấp giấy tờ đưa cậu.

– Em ký tên vào những chỗ đã đánh dấu sẵn là xong.

Tùng nhăn nhó thở dài, cậu chợt nhớ ngày đầu tiên cậu đặt chân vào căn nhà này cũng bị anh lừa một cách ngoạn mục, hôm nay quay trở lại... bốn cũ soạn lại cậu cũng không thoát, cũng bị y một thủ đoạn. Sao mà cậu ngốc thế. Ảo não ký vào những nơi đã được đánh dấu xong trả lại cho Vũ

Phong, anh cười hài lòng. Ông anh của anh đem nguyên căn hộ cao cấp tặng Anh Kỳ, anh dĩ nhiên không muốn thua kém, nhưng anh biết Tùng rất thích căn nhà này nên anh muốn đem nó tặng cho cậu dù anh thấy không hề xứng đáng. Nhưng thôi, cậu thích là được.

Nhìn mặt Tùng thiếu nảo anh cười kéo cậu vào lòng.

– Làm sao vậy, có ai nhận quà mà cái mặt đưa đám như em đâu.

– Anh lại ăn hiếp em. – Tùng than thở.

– Sẽ còn dài dài, mãn đời chúng ta nữa mà. Không cần mỗi lần đều nhăn như vậy, sẽ mau già.

– Mãn đời?! Em sẽ bị anh ăn hiếp mãn đời...không chịu!!!

– Muộn rồi cưng ạ.

.....THE END.....